หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันจันทร์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๐๐ น.
ณ บ้านโยม ลาดกระบัง

เอาล่ะ ได้อยู่ อิมินา สักกาเรนะ ว่าพร้อมกัน

(หลวงปู่กล่าวนำ)

อิมินา สักกาเรนะ ตัง พุทธัง อะภิปูชะยามะ
อิมินา สักกาเรนะ ตัง ธัมมัง อะภิปูชะยามะ
อิมินา สักกาเรนะ ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามะ

ก็ไหว้พระโดยย่อซะก่อน

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,
พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ
(กราบ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
ธัมมัง นะมัสสามิ
(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สังฆัง นะมามิ
(กราบ)

ว่าแล้ว นะโม รับศีลแล้วก็อะไร

มะยัง ภันเต, วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต, วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต, วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ,
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

โอ้ อ้า ตกลงเราเป็นพิธีกร พิธีกรเลย หึหึหึ นั่น มันเป็นอย่างงั้นแหละ แก่มาแล้วก็ต้องมีเป็น รู้จักพิธีทางศาสนา มีการไหว้พระ มีการอาราธนาศีล เออ มีการถวายทานดำเนินต่อไป มีเทศน์ด้วยเหรอ มีเทศน์ด้วยอ่ะเปล่า

พ๎รัห๎มา จะ โลกา ขึ้น ธิปะตี สะหัมปะติ ขึ้น

พ๎รัห๎มา จะ โลกาธิปะตี, สะหัมปะติ,
กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ,
สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา,
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.

ถ้าแปลเป็นภาษาไทย ก็อาราธนาแสดงธรรมให้ฟังหน่อยสักเล็กสักน้อย เออ

(จัดไมค์) ได้แล้วๆ เออ ได้แล้ว เท่านี้ก็ดังแล้ว

ตั้ง ตั้งใจฟังสักเล็กน้อยซะก่อน ธรรมดา คนเราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน สัตว์ป่าสัตว์ดง มันไม่ได้แค่แต่ปาก สัตว์อยู่ป่าอยู่ดง ยังรู้จักรักษาศีลกันนะ สมัยก่อนโน้น ครั้งพระพุทธเจ้าเสวยชาติเป็นโพธิสัตว์อยู่ รู้จัก โอ้ วันนี้วันพระวันเจ้า พวกเราทั้งหลายต้องรักษาศีล วันนี้รักษาศีลกัน สมาทานศีลกัน เออ

แล้วๆๆ ตะกี้นี่ รับศีลไปก่อนยัง หา รับแล้ว อาราธนาศีลแล้ว ให้ศีลไหม อ่ะ เอาๆๆ อาราธนาศีลแล้ว ตั้งนะโม ทำความนอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ผู้เป็นเจ้าของพระพุทธศาสนา เราต้องนอบน้อม

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

แปลว่า ขอความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น แน่ะ...

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

ฟังเทศน์ซะก่อนน่ะ

อิมัสสะ ปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

เนี่ย นี่มันเป็นภาษิตที่จะแสดงธรรม ต้องขึ้น นะโม ก่อนยกภาษิตขึ้นมาซะก่อน เป็นที่อ้างอิงซะก่อนได้ จึงเป็นการแสดงธรรม ธรรมดาแล้วถ้าเราอยู่อย่างไม่มีศีล ไม่มีธรรม ก็ไม่ผิดอะไรกับสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานนั้นเขาไม่มี อ้า บุญคุณอะไรต่อกันมากมายหรอก ที่เลี้ยงลูกได้อยู่ อ้า มีเป็นเป็ด เป็นไก่ เป็นลูกเกิดขึ้นมา ก็ตั้งใจเลี้ยงลูกได้อยู่ คุ้ยเขี่ยหาอาหาร อ้า

เท่าที่มันมีมันเจอ เก็บเมล็ดผักหรือพวกเมล็ดไม้บางชนิดกินได้ มันก็เรียกลูกมากิน เออ มีอาหารแล้ว มันจะเรียกลูกของมัน กุ๊กๆๆๆๆๆๆ อืม เขี่ย ตีนก็คุ้ยเขี่ยตามแกลบตามนั้นไป ปากก็เรียกลูกมา มีอาหารกินแล้วลูกเอย มาเน้อ จะว่าอย่างงั้นน่ะ เนี่ย สัตว์เดรัจฉานยังมีวิธีอยู่ เขาเลี้ยงลูกเขาจนโต เออ

กุ๊กไก่ กุ๊กกา นมบ่มีส่างมาเลี้ยงลูกใหญ่อยู่เด้อ

เพิ่นเลี้ยงลูกก็ด้วยการคุ้ยเขี่ยขี้ดิน หาเม็ดพันธุ์ไม้ หรือเม็ดถั่วเม็ดงา ถ้ามันมีอยู่ที่ไหน มันก็คุ้ยเขี่ยซะก่อนแล้วก็เรียกพร้อมกับปากเรียกลูกมา อ้า มีอาหารแล้ว รีบๆ มาเด้อนั่นน่ะ พอได้ยินเสียงแม่ร้อง กุ๊กๆๆๆ แล้วคุ้ยเขี่ยที่ดิน ที่ดอนน่ะ ตามหัวมอง(หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง) บ้านนอกก็มี มีแกลบ มีรำมีอะไร คุ้ยเขี่ยให้ลูกวิ่งมาได้กินอาหาร นั้นแม้แต่สัตว์บางชนิดเขาก็ยังมีเมตตาปรานีกัน เลี้ยงลูกของตัวเอง

๕๑

ปลาอยู่ในน้ำ มันก็เลี้ยงลูกของมันเหมือนกัน ถ้าหากดูแลความปลอดภัยของลูก ปลาชะโด ปลาอะไร ถ้ามันเลี้ยงลูกอ่อนอย่าไปใกล้มันนะ มัน มันหวงลูกมัน มันโดดกัด โดดกัดคนเข้าให้ นี่เป็นตัวอย่างสัตว์บางชนิด มันไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ลูกของมันที่เกิดขึ้นมา กับหัวอกหัวใจของมัน มันต้องดูแลรักษาและรับผิดชอบเอง ร้องเรียกหาอาหารที่ เออ ได้ๆ อาหารแล้วก็เรียกลูกมา ลูกทั้งหลายก็พากันรุมมาที่แม่คุ้ยเขี่ยมา ก็หากินกัน พวกสัตว์เลี้ยง กิ้งกือ สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยมันมี มันก็จิกกินกัน เลี้ยงกัน

กุ๊กไก่ กุ๊กกา นมบ่มีส่างมาเลี้ยงลูกใหญ่หนอ

อ้า กุ๊กไก่ กุ๊กกาเอ้ย อ้า ปลาอยู่น้ำก็เหมือนกัน มันเลี้ยงลูกของมันจนโตซะก่อน จากแม่จากพ่อไปทำมาหากินเองซะก่อน มันจึงปล่อย มันจึงวาง

แต่เราเป็นมนุษย์นั่นแหละ ถ้าไปปล่อยทิ้งลูกของตัวเองให้แต่คนอื่นจะเลี้ยง อย่างเนี่ยตัวเองไม่เลี้ยง อย่างนี้ก็มี เราดูละครเรื่องอะไรเว้ย อยู่ในทีวี โอ้ มันมีลูกหลายคน ไม่เอาใจใส่กัน ดูแลกันนะ บางคนก็ได้ศึกษาเล่าเรียนดี บางคนก็ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนดีกับเขา คนไม่ได้รับการศึกษา มันก็ไม่ผิดกันกับสัตว์เดรัจฉาน เออ

ถ้าไม่ได้รับการศึกษาสูงๆ หน่อย ก็ไม่มีหวังที่จะได้ทำงานทำการอะไรเลย แม้ตั้งแต่อาชีพต่ำๆ เป็นชาวไร่ เป็นชาวนา ชาวเรือก ชาวสวนธรรมดา เขาก็มีวิธีเลี้ยงลูกของเขาให้ตลอดรอดฝั่งได้ เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ เราต้องมีใจสูงกว่านั้น รักในวงการของตัวเอง ครอบครัวของตัวเอง รับผิดชอบในครอบครัว

ของตัวเอง ลูกของตัวแท้ๆ ไปโยนให้คนอื่นเขาเลี้ยงอย่างนี้มันจะใช้ได้ตรงไหน อ้า ต้องมีเมตตากรุณามุทิตาต่อลูก ลูกในไส้ถือว่าเป็นลูกในไส้ของเรา เราต้องดูแลเอง ก็มีขึ้นมาแล้วก็รับผิดชอบให้หมดทุกอย่าง ส่งให้ได้เข้ารับการศึกษาในสถาบันสูงๆ ซะก่อน จึงจะเลี้ยงกันรอด ถ้าไม่อย่างงั้นเขาก็เลี้ยงตัวเองไม่รอด

(จัดไมค์) อ้า ทำไมมีไมค์ มาเพิ่มด้วยนะ เอาๆๆ นี่ เอาเท่านี้ล่ะเว้ยอันนี่มันอ่อนหน่วง มันอ่อนข้อแล้ว เอาอ่อนข้อแล้วเปิด เราเปิด เขาเปิดไมค์แล้วหรือเนี่ย ดังแล้วๆๆ

นี่พูดเรื่องสัตว์ เอ้า สัตว์โลกทั้งหลาย เขาต้องรับผิดชอบเลี้ยงลูกของตัวเอง หรือว่าหลานของตัวเอง ขอเขามาเลี้ยงก็รับผิดชอบเอาเองปะเนี่ย การศึกษา ได้รับการศึกษาสูงๆ จึงจะพอเลี้ยงตัวไหว ถ้าขาดการศึกษาไปแล้ว มันก็จะไม่ผิดกันกับสัตว์เดรัจฉานทำมาหากิน อ้า มีแต่จะเอาอย่างเดียว เออ ไม่ถูกต้อง ต้องรับการศึกษาสูงๆ ผู้ได้รับการศึกษาสูงๆ แล้วก็คงมีมารยาทดีงามต่อสังคมมนุษย์ แต่ว่าพ่อแม่ทอดทิ้งหรือยังไง ถึงได้มาเขาเกลี้ยกล่อมให้เข้าเดินขบวนเรียกร้องสิทธิเสรีอันนั้นอันนี้

อย่างนี้ ไม่ได้รับการศึกษาหรือยังไง ทำไมจึงต้องประท้วงเอา เออ ประท้วงเรียกร้องอันนั้น เรียกร้องอันนี้ ทำให้วุ่นวาย บ้านเมืองวุ่นวาย คนที่ไม่ได้รับการศึกษาสูง แล้วก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เออ ถ้ายังก่อความเดือดร้อนให้เกิดมีแก่ผู้อื่น ก็ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้ศึกษาสังคมมนุษย์เลย

ธรรมดามนุษย์นี่ต้องมีศีลมีธรรม

มีจรรยาบรรณที่ใช้ได้ซะก่อนน่ะ หากมีอะไรปล่อยมา อ้า เรียกร้องกันมา มาเดินขบวนประท้วงอันนั้น ประท้วงอันนี้ แล้วมันจะได้สมปรารถนาหรือเปล่า ก่อความอย่างงั้นก็ รั้งความคิดของตัวไม่อยู่ อ้า มีความคิด เห็นคนอื่นได้ดี ได้ทำงานทำการแล้ว ก็อยากจะได้กับเขา เรียกร้อง เรียกร้องจากใคร เรียกร้องจากพ่อจากแม่คือรัฐบาลนั่นเอง รัฐบาลปกครองเราอยู่ จะไปเรียกร้องจากรัฐบาล ก็ทำไมถึงเป็นอย่างงั้น การงานเรามีไร่นาสาโทเรามี มีที่ดินที่ดอน ที่จะทำมาหาเลี้ยงชีพ มีมากมาย ทำไม่ไหวพู้น(โน้น)แหละ เนี่ยมาเรียกร้อง ขอความเมตตาหรือช่วยเหลือซะก่อน นั่นคนที่ไม่ได้รับการศึกษา เวลาต้องการอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เลยขอร้องเอา ถ้าไม่ให้ก็เดินขบวนขับไล่คนนั้นคนนี้ อ้า ให้ออกจากการจากงานไป อ้า กระทบกระเทือนถึงจิตใจของผู้อื่นเขา อย่างนี้ ชื่อว่าไม่ได้รับการศึกษา คนได้ศึกษาดีๆ ก็ต้องได้ทำการทำงาน

สมัยหนึ่ง ไปงานอะไร งานบ้านของ เออ อะไรล่ะ ลืมแล้ว นิมนต์หลวงปู่ทั้งหลาย หลวงปู่เหรียญ(หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) หลวงปู่อะไรอีก หลวงปู่จันทร์โสม(หลวงปู่จันทร์โสม กิตติกาโร)

แล้วก็เรา อ้า คนหนึ่ง แล้วก็นอกนั้นก็เป็นพระน้อยลงไป นิมนต์ให้แสดงให้พระองค์โสมฯ ฟัง เออ ไม่ใช่พระองค์โสมฯ น่ะ พระองค์อะไรลูกสาวของ เออ (สมเด็จฯ)ฟ้าชายนั่นแหละ ผ่าน ผ่านซื่อ(เฉย)ๆ เออ หลวงปู่อันนั้นท่านก็ไม่แสดง หึ หลวงปู่อุตตมะ(หลวงพ่ออุตตมะ อุตตมรัมโภ)ก็ไม่แสดง หลวงปู่เหรียญ (หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) ท่านแก้ตัวว่าเสียงไม่ดี หลวงปู่จันทร์โสม(หลวงปู่จันทร์โสม กิตติกาโร)ก็ไปกันใหญ่อีก ก็เสียงไม่ดี นิมนต์อาจารย์ท่อนเป็นผู้แสดงอ่ะ อะไรอ่ะ ทำไมอ่ะ โยนไปหาใครอีกปะเนี่ย ก็เราเป็นก็คนสุดท้าย เป็นคนที่สี่แล้ว ต่อไปก็ลูกศิษย์ลูกหาสามเณรน้อยไป เอ้า เอาก็เอาสิ เทศน์ก็เทศน์นะ ก็เทศน์

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา อ่ะ เอาข้อนี้ขึ้นมาพรรณนา ก็จะได้ความรู้วิชาพาตัวรอด ก็ต้องได้ศึกษาสูงๆ ซะก่อน ได้ปริญญาตรี โท เอก ดอกเตอร์ซะก่อน จึงจะเอาตัวรอดได้ เราก็พรรณนาไปเรื่องอย่างนี้แหละ ถูกใจพระองค์โสมฯ ตั้งใจอย่างนี้ อย่างให้ลูกได้ฟังอย่างนี้ อ้า ลูกของพระองค์โสมฯ ที่เกิดกับ(สมเด็จฯ) ฟ้าชายองค์หนึ่งน่ะ เนีย อาศัยกันอยู่ทางความรู้วิชาทางอื่น เพื่อต้องการให้ลูกมีความเจริญรุ่งเรือง เทศน์จบแล้วก็ถูกใจพระองค์โสมฯ เทศน์เรื่องการศึกษาดี มีปัญญา

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมเกิดปัญญา ปัญญามีไว้ทำไม มีไว้สำหรับพาตัวรอดได้ ถ้าไม่มีวิชา มันจะพาตัวรอดได้ยังไง ฮะ ต้องมีวิชา ต้องมีความรู้ซะก่อน อย่างน้อยๆ ก็ได้ปริญญา ปริญญาตรี โท เอก ขึ้นไป เออ หรือว่าดอกเตอร์ ดอกเตอร์อะไรไปซะก่อน มีความรู้ซะก่อน มันจึงจะพาตัวรอดได้ ถ้าไม่มีความรู้ ไม่มีวิชาจะพาตัวรอดได้ยังไง ฮะ

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

เอ้า อืม คอแห้งๆ เอ้าปะเนี่ย ได้ ก็ไปเทศน์ให้พระองค์โสมฯ กับลูกสาวเพิ่นฟัง ต่อหน้าต่อตาหลวงปู่อุตตะมะ(หลวงพ่ออุตตมะ อุตฺตมรัมโภ) ต่อหน้าต่อตาหลวงปู่เหรียญ(หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) ต่อหน้าต่อตาหลวงปู่จันทร์โสม(หลวงปู่จันทร์โสม กิตติกาโร) เป็นพระผู้ใหญ่กว่าเรา เราก็พูดอย่างไม่ไม่ต้องเกรงใจ เพราะอาราธนาแล้วก็ต้องพูด ไม่ต้องเกรงใจ การศึกษา

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ถ้าฟังด้วยดีก็จะได้ปัญญา ถ้ามีปัญญาแล้วก็พาตัวรอดเป็นยอดคน ถ้าได้รับการศึกษาดีๆ แล้วก็พาเอาตัวรอดได้ อ้า ถ้าไม่ได้รับการศึกษาก็เป็นคนโง่อยู่อย่างงั้นแหละ โง่เง่าเต่าตุ่น ไม่มีการศึกษา

(เตรียมขันน้ำมนต์) อะไรอ่ะ

เอามาจุดไฟมานี้ จุดไฟมานี้ แน่ะ มี มีกรวยไหม กรวยๆ อ้า อ้า เอามาตั้งตรงหน้านี่ล่ะ เออ มันติดดีแล้วบ่ ติดดีแล้วบ่

อันนี้เรื่องของความเชื่อของพุทธบริษัททั้งหลาย เชื่อว่าทำน้ำมนต์แล้วก็เป็นสิริเป็นมงคล และก็เป็นบุญเป็นกุศลสำหรับตัวเองด้วย ทำให้ใจสว่างสบาย ถ้าได้รับน้ำมนต์จากครูบาอาจารย์แล้วก็มีความสบายใจ เออ ไม่ต้องเกรงกลัวอะไร พวกอาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุม เหล่านั้น ผีข้อแก่แค่ฮั้ว มาเนี่ย มารบกวนคนไม่มีศีลธรรม ไม่เป็นไร ดีเหมือนกัน ศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน อันนี้มันเป็นกำลังใจของเจ้าภาพและหมู่คณะที่เชิญมา และวันนี้เป็นกำลังใจเพราะได้ทำอธิษฐานจิต แล้วมันก็เป็นสิริเป็นมงคล เป็นบุญเป็นกุศล

อ้า เอามา เอามาเรียงมา เอาเก็บมาซะก่อน เอามาเลยๆ มันอยู่ไกล เออ ยืนถืออยู่ตลอดไปไหม มานั่งแล้วๆ ก็

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก อย่างอื่นเราไม่ถือแล้ว ภูตผีปีศาจเราก็ไม่ถือ เทวดาอารักษ์อะไรก็ไม่ถือ คือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะที่พึ่งทางจิตใจจริงๆ ย่อมเป็นบุญด้วย เป็นกุศลด้วย ทำให้เกิดความสบายใจด้วย

สัพพะโรคะวินิมุตโต
สัพพะสันตาปะวัชชิโต
สัพพะเวระมะติกกันโต
ยะถา ทีโป จะ นิพพุโตติ ฯ

(เสียงดับเทียนน้ำมนต์)
(สาธุ)

(หลวงปู่แจกเทียนน้ำมนต์) เอานี่แจกหมู่เหรอ เอาแจกหมู่เลย แจกหมู่ ละน้อยๆ มันหลายคน อันไหนที่ละน้อยๆ หมดแล้ว ผ่ากันน้อยๆ ตัดเป็นแว่นน้อยๆ แจก

เอาละ พูดมาแล้วพอให้ได้ใจความ เพราะว่าการศึกษาดีย่อมได้ปัญญา

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา ความเฉลียวฉลาดนั่น ปัญญาขึ้นมา ได้ใช้ปัญญาเลี้ยงตัว ไม่ใช่เกิดขึ้นมาแล้วไม่ได้ศึกษาอะไร จ้องแต่จะเอารัดเอาเปรียบคนอื่นเขา จ้องจะฉกจะลัก อ้า อะไรพอเอา เจ้าของเผลอๆ หน่อยก็ขโมยเอาทำนองนี้ คนที่ไม่ได้ศึกษาเป็นอย่างงั้น คนที่ได้ศึกษาดีแล้ว ได้ฟังธรรมแล้ว สิ่งใดได้มาด้วยกำลังของตัวเอง ปัญญาของตัวเอง สิ่งนั้นจึงเป็นของบริสุทธิ์ อ้า ได้เป็นของบริสุทธิ์มาเลี้ยงครอบครัวและพัฒนาที่อยู่ที่อาศัย อ้า ให้มันทันสมัยกว่าเก่า อย่างบ้านหลังนี้ก็เหมือนกัน ต้องมาพัฒนาเอา จึงมีที่อยู่ที่อาศัย น่าดูน่าชม เป็นที่สบายเกิดจากปัญญา เกิดจากหลักทรัพย์ของเราเอง น้ำพักน้ำแรงของเราเอง ใช้หัวคิดใช้ปัญญา อ้า จึงได้บ้านมีที่อยู่ที่อาศัย ถ้าไม่มีวิชาความรู้ก็จะหาเงินจากไหนมาสร้างบ้าน อืม ก็ต้องมี มีความรู้เสียก่อน มีความรู้ซะก่อนจึงสร้างบ้านของตัวอยู่ได้ดี ตั้งหลักตั้งฐานได้ อ้า

๕๑

ไม่ว่าตั้งแต่มนุษย์เลย หรือแม้แต่พวกสัตว์อื่น มันยังทำรังแล้วก็วางไข่ตัวเองใส่ในรังซะก่อน นกทั้งหลาย จะว่านกอะไรตัวอะไรก็ตาม ตัวหนอนตัวใหญ่ก็ตาม มันก็ทำรังของมันซะก่อน แล้วจึงวางไข่ได้ มันจะไข่แล้ว มันก็รู้จัก จะวางไข่ได้แล้ว ลูกจะได้อาศัยรังซะก่อน เราจะเป็นผู้วิ่งหาอาหารและเหยื่อเป็นอาหารเลี้ยงลูกได้ มันมีอยู่ที่ไหนไป เราไปจากลูกอ่อนไป ไปหาอาหารมาเลี้ยงลูก นั่น แม้มันสัตว์ เป็นสัตว์เดรัจฉาน มันยังรู้จักเป็นห่วง เป็นห่วงลูกของตัวเอง ยังทำมาหากินอะไรไม่ได้ เออ จะหากินเองอีกหาไม่เป็น

กุ๊กไก่ กุ๊กกา นมบ่มีส่างมาเลี้ยงลูกใหญ่

เออ นั่นน่ะนะ คนก็ต้องมีปัญญาพอที่จะเลี้ยงตัวได้

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

แล้วก็เข้ามาในธรรมะเหมือนกัน ธรรมะเพิ่นก็บอกว่า การงาน มีการมีงานซะก่อนจึงมีรายได้ ไม่ใช่ไปหาฉก หาลัก หาฉ้อหาโกงกระบัด(ฉ้อโกง) เอาของคนอื่นมาเป็นของตัว ไม่ใช่อย่างงั้น ถ้าเราเป็นมนุษย์แล้ว เราต้องขวนขวายหาทางได้ ที่จะมาเลี้ยงตัวเองและครอบครัว ต้องมีปัญญาพาตัวรอดซะก่อน ถ้าไม่มีปัญญาก็พาตัวไม่รอด มันจะตายจริงๆ แน่ะ ถ้าไม่หาได้อะไรมาก็ไม่พ้นจากไปฉก ไปลัก ไปฉ้อ ไปโกง หนักๆ เข้าเป็นนักเลงขี้เกียจ ก็ถูกปล้น ไปหาปล้นหาจี้เอา เอาของมาเป็นของตัว นั่นแหละไม่มีความรู้วิชาทางอื่น อ้า ต้องเอาทางง่ายๆ อ่ะ ไปฉก ไปลัก ไปปล้น ไปจี้ ไปฉ้อ ไปโกงคนอื่นเขา แล้วจึงจะได้สมบัติมาเลี้ยงตนและครอบครัว พัฒนารากฐานของครอบครัวให้เป็นล่ำเป็นสันขึ้นอย่างนี้ ต้องรับการศึกษาสูง มีปัญญาดี จึงมีที่อยู่ที่อาศัย ถ้าได้รับการศึกษาสูงๆ ก็ได้ทำการทำงานในทางราชการได้สูงๆ ก็ได้เงินดาวน์เงินเดือน ไม่ใช่จะมาเดินขบวนเนี่ย เอาเงินเดือนเฉยๆ ไม่ใช่อย่างงั้น เดินขบวนน่ะ เพื่อก่อความวุ่นวาย ความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นเขา เรียกว่ายังโง่อยู่ ยังหาทรัพย์สมบัติ โง่อย่ามานะโง่ๆ ในทางฉ้อ ทางโกง โกงเขา กระบัด(ฉ้อโกง)เขาทิ้งเขาแล้วก็ไม่เคยแนะเขาทำนองนี้ เป็นคนเอารัดเอาเปรียบสังคม ไม่ดีเลย

เพราะฉะนั้น การเทศน์วันนี้ มันก็ไปยาวถึงตัดลง เออ ที่นี่ก็เป็นที่การศึกษา ศึกษา เป็นที่ศึกษาของประชาชนไหม เป็นมหาวิทยาลัยไหม นับว่าเป็นผู้ได้รับการศึกษาสูง ได้ๆ หาการหางานทำเป็นล่ำเป็นสันดี เออ เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์ ก็ไปตลอดรอดฝั่ง ถ้าไม่มีงานทำแล้วมันก็จน ถ้าจนก็หาทางออกไม่มี เอาทางง่ายๆ ไปฉก ไปลัก ไปปล้น ไปจี้เขา

(ขอเทียนน้ำมนต์แจกเพิ่ม)
อะไรอีก ขอน้ำมนต์เนี่ย เพิ่นจะเอาเนี่ย

พุทโธ ทีปังกะโร โลกะทีปัง อากาสะ กะสินัง วิโสทะยิ
ธัมโม ทีปังกะโร โลกะทีปัง อากาสะ กะสินัง วิโสทะยิ
สังโฆ ทีปังกะโร โลกะทีปัง อากาสะ กะสินัง วิโสทะยิ

พุทธะระตะนัง ธัมมะระตะนัง สังฆะระตะนัง
ติณณัง รัตตะนานัง อานุภาเวนะ
จะตุราสีติสะหัสสะ ธัมมักขันธานุภาเวนะ
ปิฏะกัตตะยานุภาเวนะ ชินะสาวะกานุภาเวนะ
สัพเพ เต โรคา สัพเพ เต ภะยา
สัพเพ เต อันตะรายา สัพเพ เต อุปัททะวา
สัพเพ เต ทุนนิมิตตา สัพเพ เต อะวะมังคะลา ฯ

วินัสสันตุ อะเสสะโต
ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง โสตถิ ภาค์ยัง สุขัง พะลัง
สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ โภคัง วุฑฒี จะ ยะสะวา
สะตะวัสสา จะ อายู จะ ชีวะสิทธี ภะวันตุ เต ฯ

สัพพะโรคะวินิมุตโต สัพพะสันตาปะวัชชิโต
สัพพะเวระมะติกกันโต ยะถาทีโป จะ นิพพุโต ฯ

(สาธุ)

เออ เนี่ย เนี่ยเอาไปแจกอีก ถ้าใครถูกใจก็ภาคภูมิใจอ่ะน่ะ อะไรไม่ถูกใจก็ไม่ดีใจ ไม่ภาคภูมิใจ ต้องว่าให้มันดีๆ ซะก่อน

ก็ได้เจ้าภาพทั้งหลาย ผู้เป็นเจ้าภาพก็ดีมีเพื่อนฝูงที่มารู้จากข่าวว่า หลวงปู่จะมาเทศน์ มาแสดงธรรมที่นี่ ก็ฟังกันแล้วก็กรูกันมาหลายคนอยู่นะ อะไรพาเจริญ

วิชชาพาเจริญ ความรู้พาเจริญ

เพราะฉะนั้น การศึกษา การเล่าเรียนศึกษา ก็เอาใจใส่พิเศษ ศึกษาให้รอบรู้ อ่ะ ทางได้ทางเสียซะก่อน อ่ะ และมีการศึกษามาสูง ถ้าใครจะทำบ้านอยู่ได้สวยๆ งามๆ ทำยังไงจะได้ทรัพย์สินเงินทองมาเลี้ยงตัวเองและครอบครัว ให้เกิดความสะดวกสบายขึ้นเหล่านี้ ได้จากการศึกษา มีการศึกษาสูงๆ นี่เขาเรียกวิชาพาตัวรอด ถ้ามีวิชาความรู้แล้วพาตัวรอดได้ ถ้าไม่มีวิชาแล้วก็หาทางลัดแล้ว ถ้าไม่มีวิชา ไม่มีความรู้ คิดอะไรไม่ออกบอกอะไรไม่ถูก ไปลักเขาเอา ไปปล้นเขาเอา ไปจี้เขาเอา ทำเหล่านี้ นั่นเรียกว่าหาเงินด้วยการโง่ของตัวเอง เออ ทำบาปทำกรรมใส่ตัวเอง อย่างนี้ก็ทำลายศีลธรรมของตัวเอง ให้หมดความเชื่อถือของสังคม ไปที่ไหนๆ เขาก็ว่า ไอ้หมาเห่าเมีย อ่ะนะ ภาษาบ้านนอก หมาเห่าเมีย กัดเมีย เออ ไปหาหมาไม่ได้ เมียก็ด่าเอา ไปหาเงินไม่ได้เมียก็ด่าเอา ไม่มีทางออก มีแต่ฉก แต่ลักแต่ปล้น แต่จี้ไป หาทางอื่นไป หาทางลัด อันนี้เราไม่มีอย่างนั้นทำบ้านทำช่อง ทำด้วยปัญญา ได้ทรัพย์สินเงินทองมีอยู่ก็ขนออกมา สร้างบ้านสร้างช่องของตัว ที่อยู่ที่อาศัย เป็นที่รับรอง

๕๑

แขกด้วย อ่ะ แขกไปใครมาก็ได้พึ่งพาอาศัย อันนั้นก็เป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้เหมือนกันนะ เออ เรามีที่พึ่ง เออ ที่อาศัยแล้ว พอที่จะต้อนรับขับสู้ เลี้ยงดูปูเสื่อ ให้แขกเหรื่อที่มาได้พึ่งพาอาศัย ไม่ได้ใจจืดใจดำกับเพื่อนมนุษย์เลย

เพื่อนมนุษย์เกิดมาในโลกเป็นเพื่อนอาศัยซึ่งกันและกัน อ้า เป็นที่อาศัยให้พึ่ง พึ่งชาวบ้านชาวเมือง พึ่งหมู่พึ่งพวกไป เรียกว่าใช้ได้ เป็นคนใช้ได้ สังคมไม่รังเกียจ ถ้าหากไปฉก ไปลัก ไปปล้น ไปจี้ ไปฉ้อ ไปโกงมา ก็เป็นคนสังคมไม่ยอมรับ สังคมไม่นับถือ อ้า ก็หมดหนทางทำมาหากิน หาแต่ทางง่ายๆ ใส่ตัวเอง เออ ดังนั้น เรียกว่าคนไม่ได้ศึกษาสูง ย่อมหาทางได้เป็นส่วนตัว ถ้าไม่อย่างงั้น ก็ไม่มีของจะใช้จะจ่าย เออ แล้วก็เป็นหนี้สินพะรุงพะรังต่อไป ถ้าหากไม่มีปัญญา มีวิชา มีปัญญาพาตัวรอด เป็นยอดมนุษย์ ดีจริงๆ

เออ เข้าใจแล้วๆๆ เออ คนมีปัญญาต้องพาตัวรอด เป็นยอดมนุษย์ จะพาตัวรอดเป็นยอดมนุษย์ พาตัวรอดได้ เออ เอาตัวรอดได้ ไม่ได้เป็นหนี้เป็นสินผู้ใดเลย เอาตัวรอดได้ด้วยปัญญาวิชาพาตัวรอดเป็นยอดดี แต่สมัยครั้งพุทธกาลก็ยังมี อ้า พาตัวไม่รอด ก็เลยหนีจากบ้านเมืองของตัวเองไปอาศัย เออ

พอแล้ว ดีแล้ว รู้จักพอ พอเข้าใจแล้วนะ พอเข้าใจแล้วที่พูดมานี้ พอเข้าใจเพื่อต้องการอยากให้ พวกเราเป็นคนขยันมั่นเพียร เล่าเรียนศึกษา หนังเสี้ยนหนังสือ ตำรับตำรา บาปบุญก็ไม่อดไม่อยาก มีการศึกษาสูงก็ได้ทำงานดี เออ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุม โรงแรม S31
ถนน สุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา จ.กรุงเทพมหานคร

ว่าตามกันเนี่ย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา

ซะก่อน

(กราบพระรัตนตรัยพร้อมกัน)

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,
พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ
(กราบ)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
ธัมมัง นะมัสสามิ
(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
สังฆัง นะมามิ
(กราบ)

ปะเนี่ย อาราธนาศีล

(อาราธนาศีลพร้อมกัน)

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

เนี่ย จบแล้ว อาราธนาศีลแล้ว บัดนี้หลวงปู่จะให้ศีล นำว่าพา สมาทานศีล ว่าแปลไปด้วยก็จะดีนะ ทำความนอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

แปล ปะนี้แปล ขอความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น ปะนี้ขอถึงปะเนี่ย

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ว่าที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

๕๒

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรม ว่าที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์ ว่าที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๒ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ ว่าที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

แม้วาระที่ ๓ ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า ขอถึงพระธรรม ขอถึงพระสงฆ์ ว่าที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง

ติสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง

รับว่า

อามะ ภันเต

๕๒

ต่อไปก็ตั้งเจตนาของตนขึ้นสมาทานศีล คำว่าศีล ศีลนี้ก็อยู่ที่เจตนา ถ้าเรามีเจตนาแน่วแน่แล้ว เราก็ได้ของขลัง ได้ของดีไปคุ้มครองป้องกันตัวเองได้ จะไปในที่สถานใดๆ ก็ตาม จะไปไหว้อะไรก็ตาม ไหว้พระไหว้เจ้าที่ไหนๆ ก็มีเจตนาแน่วแน่ มันจึงขลัง ถ้าไม่มีเจตนาแน่วแน่ เอาใจวอกแวกไปนั้นไปนี่อยู่ ก็ทำให้เหลิงเจิ้ง(เพ้อเจ้อ) หรือว่าลอยไป ไม่แน่วแน่ ต้องทำเจตนาของตนให้ตะล่อมต่อมมาเป็นหนึ่ง

ปาณาติปาตา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากฆ่าสัตว์ทุกชนิดด้วยตัวเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า

อะทินนาทานา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากถือเอาสิ่งของของท่านผู้อื่นที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้โดยอาการแห่งขโมย

กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากประพฤติผิดในกาม ร่วมประเวณีในภรรยาในสามีของท่านผู้อื่น

มุสาวาทา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากกล่าวเท็จ คำไม่จริงและหลอกลวงอำพรางท่านผู้อื่นให้หลงเชื่อ

นี่ๆ ก็ข้อที่ ๕ ปะเนี่ย เออ อะไรล่ะ

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้าพเจ้าตั้งใจสมาทานสิกขาบท คือเว้นจากดื่มกินสุราเมรัย อันเป็นเครื่องดองของเมา ทั้งเป็นฐานเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท ถ้าเราเว้นได้แล้ว สุราเมรัย เครื่องดองของเมา ยาเสพติดให้โทษทุกชนิดก็อยู่ในจำนวนเดียวกัน

เราต้องเว้น ถ้าเราไม่เว้น เราก็ล่วงเกินศีล ถ้าเราไม่มีศีลแล้วจะไปเรียนอะไรได้อ่ะ ไม่มีศีล ไม่มีธรรม จะไปเรียนคาถาวิชาอะไรก็ไม่ขลัง เพราะเราไม่มีศีล ถ้าเรามีศีลมีธรรม มีดังที่นำพาว่ามานี้ ย่อมเป็นคนขลัง ไปที่ไหนๆ พวกภูตผีปีศาจหลีกทางให้เลย พวกภูตผีปีศาจอาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุม เหล่านั้นไม่มากล้ำกรายเราเลย หลีกทางทันที เออ ไปในที่ไหนๆ ก็มีความเกรงขาม เทวดาก็ยังเคารพย่ำเกรง คนนี้ถือพระไตรสรณคมน์มั่นคงนะ คนนี้ถือ หรือสมาทานศีลมั่นคงนะ เออ เทวดาต้องบอกกัน อย่าไปกล้ำกรายเขาเลย อย่าไปล่วงเกิน อย่าไปประมาทท่านผู้มีศีลมีธรรมนะ อ้า เพิ่นบอกงี้ ถ้าใครกล้ำกรายล่วงเกินแล้ว จะเห็นฤทธิ์เห็นเดชทันทีล่ะ อ้า เป็นฤทธิ์เป็นเดชขึ้นมาทันทีนะ คล้ายๆ กับว่าฟ้าผ่าลงมาเปรี้ยง โอ้โฮ นั่นน่าหวาดเสียวจังนะ อ้า ฟ้าผ่าลงมาเปรี้ยงเลย อึม เป็นยังงั้น

ถ้าเราตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรมแล้ว เป็นเครื่องที่ป้องกันและปลอดภัยตัวเองด้วย ปลอดภัยแก่ครอบครัวของเราเองอีกด้วย อ้า มีเทวดารักษาป้องกันภยันอันตรายทั้งหลายทั้งปวงไม่ให้มาแผ้วพาน ให้ย่างกราย

อย่าเลย นั่น อ่ะ เนี่ยเรียกมาว่าเล่นๆ สมาทานศีลอยู่

๕๒

ปาณาติปาตา เวระมะณี ยังไม่จบ

ตายไปแล้วยุง ตายไปแล้วตัวหนึ่ง ๒ ตัวแล้ว อ้า ยุงตายอ่ะ มีเจตนาจะฆ่าเขา อ้า ทุกข้อที่ว่ามา ต้องเว้น

เวระมะณี

หมายถึง การเว้น จากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม ร่วมประเวณีในภรรยาและสามีของผู้อื่น เว้นจากการ

กล่าวเท็จ คำไม่จริง อะไรไม่จริงไม่ต้องกล่าว กล่าวแต่คำจริงๆ ออกมา เพื่อนฝูงทั้งหลายก็เชื่อมั่นใจ เชื่อถือ

ไม่โกง ไม่กิน ไม่กอบ ไม่โกย
ไม่เก็บ ไม่กำ ไม่เอารัดเอาเปรียบผู้ใดเลย

เป็นคนซื่อ ซื่อจนเซ่อ ซื่อมากจนเซ่อไป อ้า แต่ไหวพริบของเรามีอยู่ สติปัญญาของเรามี ทำแต่สิ่งถูกๆ สิ่งที่ไม่ผิดศีลธรรม ทำได้ ประพฤติได้ พูดได้ อ้า ไม่ได้โกหก พูดไปตามความเป็นจริงของเรา ยิ่งเป็นพ่อค้าพ่อขายทั้งหลายทั้งปวง ยิ่งเป็นนักหลอกลวงต้มตุ๋นมากมหาศาล อ้า เดี๋ยวนี้บ้านเมืองจะไม่สงบก็เพราะเรื่องหลอกลวงกัน ต้มตุ๋นกัน นั่นเอง ต้มตุ๋นกัน ตอแหลกัน ไม่ตรงไปตรงมา ดังที่เจตนาสมาทานมาแล้ว อ้า ทุกอย่าง ภรรยาก็ต้องซื่อสัตย์ต่อสามี สามีก็ต้องซื่อสัตย์ต่อภรรยา เป็นคนซื่อสัตย์จริงๆ ไม่นอกใจสามีตัวเอง ไม่นอกใจภรรยาตัวเองเป็นอันขาดน่ะ อย่าไปเห็นถึงแก่สนุกสนานเฉยๆ เออ ว่ามันสนุกสนานแล้ว แต่ว่าเวลารับผล มันได้ความทุกขเวทนาแสนสาหัสสากรรจ์ ไปตกนรกหมกไหม้ ได้หลายกัปหลายกัลป์นะ อืม ตั้งแต่ญาติของพระเจ้าพิมพิสารน่ะ เออ ทำผิดตั้งแต่ปางโน้นตั้งแต่ชาติปางก่อนโน้น ยังไปตก ไปตกนรก หมกไหม้อยู่ ถูกเขาต้มเขาตุ๋นอยู่บ่อย ไม่มีใครเชื่อมั่นในใจ ได้เป็นเพื่อนกัน ต้องเชื่อมั่นกัน ผู้สมาทานศีลไปแล้วต้องเชื่อมั่นในตัวของเราเอง เชื่อมั่นว่าเราไม่ได้ผิดศีลข้อไหนเลย ตรงไปตรงมาเป๊ะเลย ก็บอกฝ่ายตรงกันข้าม เขาจะมาหลอกลวงต้มตุ๋นเรา ก็ไม่ต้องเชื่อ ไม่ต้องเชื่อเขาหรอก อืม เพราะว่าเขาเป็นนักต้มตุ๋นหลอกลวงคน

ทั้งโลก แน่ะ เพราะฉะนั้น ให้ถือศีลให้มันมั่น ถือศีลถือธรรมให้มั่นคง อย่ามาทำเหลาะๆ แหละๆ ไม่จริงไม่จัง ทำอย่างงั้นเทวดาหัวเราะ เทวดาหัวเราะแล้วส่ายหัวเลย ว่ามัน ไม่ไหวๆ อ้า เห็นเขาฉายหนังไอ้นั่นไหม ไอ้หนังยมทูต อืม ถ่ายออกโทรทัศน์ ยมทูต

ปาปัง ปาปะกัง

ยมทูตเนี่ย เป็นคนตรงต่อเพื่อนฝูง ตรงต่อการงาน ตรงต่อเวล่ำเวลา ไม่เบี้ยว ไม่คิดเบี้ยวคนนั้นคนนี้ จึงได้เป็นยมทูต อ้า รู้จักว่าใครทำผิด รู้จักว่าใครทำถูก ไปโกหกยมทูตไม่ได้ ยมทูตมีญาณทัศนะภายใน รู้จักว่าคนนี้เป็นคนหลอกลวง คนนี้เป็นคนตอแหล โกหกพกลม ไม่เคยตรงไปตรงมาหรอก อืม ยมทูตก็รู้จัก เพราะฉะนั้น พวกเราก็ต้องมี

หิริ

มีความละอายไว้บ้าง ละอายในใจเทวดา เออ เวลานี้เทวดาก็มาฟังด้วยนะ ฟังว่าจะพูดไปยังไง ฮึ ถูกใจแล้วๆ เทวดาสาธุหรอก

เพราะฉะนั้น เบื้องต้นเราได้สมาทานศีลแล้ว ศีล ๕ ข้อหนึ่ง เราได้สมาทานตั้งมั่นแล้ว อย่าให้ล่วงเกินต่อไปอีก ที่เคยโกหกตอแหลคนอื่น พกลมคนอื่น ทำให้เขาเชื่อจนเสียเงินเสียทองเพราะการต้มตุ๋นกัน อย่างนี้ก็เรียกก็ไม่มีศีล คนไม่มีศีลไม่น่านับถือเลย

๕๒

เทวดารู้ คนไหนโกหก เทวดารู้

โกหกพกลม ตอแหลหลอกลวง ซึ่งกันและกันเหล่านั้น ผิดศีลด้วย ผิดธรรมด้วย เทวดาฟ้าดินเป็นสักขีพยาน อ้า ในการสมาทานศีลของเราดีแล้ว

อิมานิ ปัญจะ สิกขาปะทานิ
สีเลนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนะ โภคะสัมปะทา
สีเลนะ นิพพุติง ยันติ
ตัสฺมา สีลัง วิโสธะเย

พักยกไว้ก่อนนะ คุยกันได้นะ จะคุยปะเนี่ย นี่พูดให้ฟังอย่างไม่ปิดไม่บังเลย เป็นความจริงอยู่ในโลกนี้ เห็นกันเป็นความจริง คนไหนเคยเข้าวัดเข้าวาไปแล้วไปหลอกลวงกันอยู่ เทวดาหัวเราะ เทวดายิ้มอยู่ในเหงือกเพิ่นล่ะ โอ้ เป็นนักต้มตุ๋น เป็นนักหลอกลวง ยังมาตอแหลคนอื่นให้เชื่ออยู่ ไม่ถูกต้อง อันนั้นเป็นพูดเรื่องศีลไปแล้ว

พูดเรื่องธรรมปะเนี่ย ธรรมก็มีจริงๆ ธรรม ธรรมะธัมโม ซึ่งเป็นคำสั่ง คำสอนของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ มาตรัสรู้ธรรมะแล้ว เพิ่นรู้จักว่าหมดทุกอย่าง รู้ไปหมดทุกอย่าง หลอกลวงต้มตุ๋นกันอย่างหนึ่งอย่างใดเพิ่นรู้ อ้า เป็นพระเป็นเจ้ามาแล้วมาต้มตุ๋นญาติโยม เพิ่นก็ยิ่งรู้ใหญ่ เฮ้ย

พระขี้ตั๋ว(โกหก) พระโกหก พระหลอกลวง พระต้มตุ๋น

อย่างนี้จะเป็นพระที่น่ากราบน่าไหว้หรือเปล่า ไม่น่ากราบน่าไหว้เลย เออ ให้พวกเราเป็นอุบาสก เป็นอุบาสิกา ผู้นับถือพระพุทธศาสนา ได้ถือคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว เราจะต้องตรงแน่วทีเดียว เหมือนดังเชือกบรรทัด เชือกบรรทัด ขึงไว้ดีๆ ย้อมสีให้ดีๆ วางลง ดีดเปาะ ลงทีเดียวในผืนพรม หรือในผืนกระดาษ ตรงแน่วไปเลย ครองบรรทัด ไม่ ไม่คดไม่งอเลย ดีดเปาะลงไปเป็นครองไว้ตรงนี้ เขาจะเลื่อยไม้เขาจะทำอะไร เขาก็ดีดบรรทัดซะก่อน ดีดบรรทัดลงไป จะเอาหนาเท่าไรนิ้ว เท่าไรเซนฯ ก็ ดีดไปๆ ได้จนครบจำนวนแล้วก็ค่อยๆ เอาเข้าเครื่องจักรไสเข้าไปแล้ว ใบพัดมันทำงานเอง ติดเครื่องขึ้นแล้วก็ อืออออ แล้วมันก็ไปดึงเข้าไปตามครองนั่นแหละ อ้า แผ่นไหนเสร็จแล้วก็ตกออกไป ตรงแน่วไม่คด ไม่คดไม่งอ แผ่นนี้ก็ไปอีก เข้าครองไหนก็ครองนั้นแหละ ตรงแน่วไปเลย เรียกว่าไม่ขึ้นไม่ลง ไม่มีการขึ้นการลง เหมือนไหม เลื่อยมือ เลื่อยมือเลื่อยกันเหรอ ดึงยากขึ้นจริงๆ น่ะ ประเดี๋ยวก็ขึ้น ประเดี๋ยวก็ลง ประเดี๋ยวก็ขึ้นประเดี๋ยวก็ลง ก็เลยไม่ได้กระดานงาม กระดานไม้ดีๆ ก็น่าจะงาม เรียบราบไปเหมือนดังบรรทัดแบบนี้ นั่นเขา เขาเลื่อยด้วยเครื่องจักร เครื่องจักรกลมันไปตามครองของมันดี

แล้วก็เป็นไม้ที่ดี ที่สวย ที่งาม ทำอะไรก็ตรงๆ ตรงแน่วเหมือนกัน ทำตึก ทำบ้าน กี่ชั้นๆ เขาก็มีกำหนดการของเขา ตามแบบฉบับของเขานั่นล่ะ เอาเท่านั้นชั้น เท่านี้ชั้น ทำยังไงเสามันจะตรง ทำยังไงพื้นมันจะราบเรียบ ราบเป็นพื้นเดียวกัน อ้า เป็นพื้นเดียวกันเลย ลงแว็กซ์(wax ขี้ผึ้ง ไข) หรือขัดมันอย่างดีซะก่อน เออ แต่ว่ามันก็งามไปคนละอย่างอ่ะนะ นี่ๆ ดูสิ ครองๆ ครองบรรทัดอยู่ที่พื้นเนี่ย ครองลวดลายอยู่ในพื้นเนี่ย เขาทำน่ะ ให้มันสวย เขาเห็นว่ามันสวยดี มันเป็นลายอย่างงี้ๆ มันสวยดี แต่ว่าถ้าจะเลื่อยไม้จริงๆ เอาขอนซุงใหญ่ๆ มา มาเลื่อย เลื่อย เลื่อยด้วยเครื่องจักรด้วย ด้วยเครื่องจักรติดเครื่องขึ้นแล้ว ก็ไปเลยไม่ต้องตีบรรทัดหรอก มันไปเองของมัน มันบังคับตัวเองของมัน ไปตรงแน่วไปเลย จะคดโน้นคดนี้ไม่มี ถ้าเครื่องยนต์เขาบังคับไว้ในตัวแล้ว เขาบังคับไว้ในตัวแล้ว จะเอาเท่านั้นเซนฯ จะเอาเท่านี้นิ้ว อ้า เอาหนาเท่าไหร่ๆ เขาก็วางแบบไว้เรียบร้อย แล้วก็ดึงเอาท่อนซุงนั้นเข้าไปหาเครื่อง เครื่องก็ติดตึงขึ้นมาก็ทำงานเลย ดึง มันก็ดึงของมันเอง ไปตามครองแน่วไปเลย นั้นเรียกว่าตรง ตรงแน่วเลย ไม่มีที่ขึ้นที่ลงเลย เวลาเสร็จเรียบร้อยแล้วจะมาปูพื้น ปูกระดาน จะเข้าลิ้นกันหรือเปล่า เออ ก็ทำได้ง่าย ถ้าไม้มันตรงก็ทำได้ง่าย เออ ไม่คดไม่งอ ไม่วกไปมา แต่ว่าคดอีกอย่างหนึ่ง

ไม้คดเอาไว้ทำขอ

เออ ไม้งอเอาไว้ เออ

เหล็กงอเอาไว้ทำเคียว
แต่ว่าคนคดเคี้ยวใช้งานไม่ได้เลย

คือ เพื่อนเรา เพื่อนลา

เพื่อนกิน เพื่อนกัน
เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน แล้วนี่

๕๒

ถ้า ถ้าคดเคี้ยว เราใช้งานไม่ได้เลย ทำให้เสีย เสียหมด เสียความเป็น เป็นมิตรสัมพันธ์กัน เสียความเคารพนับถือ เสียไปหมด เพราะว่าเห็นใจแล้ว เคยไปทำงานร่วมกันครั้งนั้น ครั้งนี้แล้ว เบี้ยว เบี้ยวจัง ไอ้หมอนี้ เงินทองได้มาเท่าไหร่ๆ มัน ไม่จ่ายให้เราครบตามสูตร ตามตกลงกัน เป็นคนคด

คนคดเคี้ยวใช้การไม่ได้เลย แต่เหล็กคดเอาไว้ทำขอ

เหล็กคดงอไว้ทำขอ ไปเกาะตรงนั้นตรงนี้ สำหรับตากผ้า ตากอะไรได้

เหล็กงอเอาไว้ทำเคียว

เคียวสำหรับเกี่ยวข้าวอ่ะ เหล็กงอมาตีแบนๆ เป็นเคียว แล้วก็ทำคมมันให้คมซะ อ้า เนี่ย เหล็กงอเอาไว้ทำเคียว แต่ว่า คนคดเคี้ยวใช้การไม่ได้เลย

แม้เราเป็นมิตรกัน เขาก็หักหลังกัน

หักหลังกัน อ้า เพราะฉะนั้น อยู่ในสังคมมนุษย์อย่าเอา มาใช้ คนโกงอย่าเข้าเอามาเป็นหมู่เป็นพวก มาทำงานทำการด้วย เอามาแล้วก็พังทุกบริษัท ถ้าตั้งเป็นบริษัทใหญ่โต ห้างร้านใหญ่ โตก็ตาม แต่ว่าถ้ามีคนคดเคี้ยวมาอยู่ในที่นั่น อีกแหละปะเนี่ย ทำให้งานผิดพลาดไปมากมาย งบประมาณเท่าไหร่ๆ เขาเคย

แบ่งไปตามส่วนหรือเปล่า ถ้าคนคดเคี้ยวเข้ามาทำงานนั้น แล้ว เขา เขาก็หักเอานั้น หักเอานี้ ตั้งมากมายก่ายเกิน เป็นหมื่น เป็น แสน เป็นล้าน ก็แล้วแต่โอกาสของเขาหรอก คนคดเคี้ยว คน ไม่ซื่อ คนไม่ตรง ถ้าได้ร่วมงานร่วมการกันใหญ่ๆ โตๆ บริหาร งานใหญ่โต อย่างบริษัทอันนี้แห่งนี้ เป็นบริษัทหรือเป็นโรงเรียน เนี่ย ใหญ่โตอย่างงี้ถ้าเกิดมีคนใจคดเคี้ยวขึ้นมา มาร่วมงานล่ะ มันไม่ได้ตามเป้าสิปะเนี่ย อืม มันไม่ได้ตามเป้าหมาย งบประมาณ ก็ไม่ได้ตามเป้าหมาย เออ ได้น้อยกว่าความเป้าที่ตั้งเอาไว้ เออ ไม่ถึงขั้นนั้น

อืม ตั้งใจไว้ดีๆ พวกเราจะได้เป็นหัวหน้าคน เป็นผู้บังคับ บัญชาคน ก็ต้องตั้งอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริต อย่าให้มันแวะไป นั่นไปนี่ ให้มันตรงไปตรงมา ตามคำที่ตกลงกันไว้ สัญญาไว้ ตกลงไว้ สัญญาไว้แล้วจะทำอย่างงั้นๆ รายวัน วันละเท่าไร ราย ชั่วโมงกี่ชั่วโมง ก็มันได้ตามเป้า มันก็ดีต่อกันน่ะ ใครก็เหมือนกัน คนไทยก็เหมือนกัน คนจีนก็เหมือนกัน คนฝรั่งอังกฤษก็ตาม ชาติไหนภาษาไหนก็ตาม คนซื่อพาให้เป็นคนน่ารัก น่าเคารพ นับถือ น่าไว้วางใจ แต่ว่าคนคดเคี้ยวใช้การไม่ได้เลย เออ เหล็ก ไม้คดใช้ทำขอ ขอเกี่ยวนั้นเกี่ยวนี้ เหล็กงอไว้ทำเคียวเกี่ยวข้าว เหล็กงอๆ ไว้ทำเป็นเคียวเกี่ยวข้าว เนี่ย เหล็กงอเอาไว้ทำเคียว แต่คนคดเคี้ยวใช้การไม่ได้เลย เป็นเพื่อนกันก็หักหลังกันอย่างนี้

๕๒

เพราะฉะนั้น สังคมมนุษย์ ได้รับการศึกษามาสูงแล้ว ได้ ถึงชั้นสูงๆ ได้รับการศึกษาสูง ได้เป็นดอกเตอร์ก็มี ได้เป็น อ้า ครู เป็นอาจารย์คนมาแล้ว ยังมีการคดเคี้ยวกันอยู่ ไม่ซื่อต่อกัน อยู่ มันจะคบกันได้สักกี่น้ำ กี่ปี ไม่เจริญ แม้ผู้ปกครองประเทศ ก็เหมือนกัน ผู้บริหารงานภายในประเทศก็เหมือนกัน มันมีเจ้า

หน้าที่หลายจำพวก เออ ถ้าพวกเหล่านั้นไม่ซื่อ ไม่สัตย์ ต่อบ้านต่อเมือง

มักเก็บ มักกำ มักกอบ มักโกย มักโกง มักกิน

กินกันอยู่อย่างนั้น อืม ไม่ตรงไปตรงมา ข่าวใหญ่ๆ เราก็ได้ฟัง อ่ะ ข่าวใหญ่ๆ อย่าง เออ บริษัทห้างร้านล่มจมเพราะว่าเพื่อนในงานน่ะ มันหัก เล่นงานเรา ไม่ซื่อไม่ตรงต่อกัน ก็ทำให้การงานนั้นล่มจมลง ละลายลงได้ ไม่กำไร พอที่จะได้เต็มเป้าแต่ไม่ ไม่ถึงเป้า ไม่ได้เต็มตามเป้าที่ตั้งไว้ เพราะว่ามันคนคดเคี้ยว คนคดเคี้ยวมันมีอยู่ใน ชุมชนอันนั้นหรือในหมู่นั้น ไม่มีคนซื่อตรง ถ้าคนซื่อสัตย์สุจริตจริงๆ อ่ะ ไม่มี ไม่มีเสียหายไปไหนสักสลึงเดียว ไม่มี เออ ตามเป้าทุกวันๆ ได้มาเท่าไหร่ อะไรเท่าไรเออ รู้ด้วยกัน อย่างนี้เจ้านายผู้ปกครองทั้งหลาย ก็รักมากมายรักลูกน้องที่มันซื่อต่อเรา คด ไม่คดโกงเราอย่างเนี่ย เป็นคนจริงเป็นคนตรงไปตรงมา อืม เป็น ไม่ใช่เป็นเหล็กคดได้ ทำให้เหล็กงอไว้ทำเคียว แต่คนคดเคี้ยวมันเป็นยังไง ทำงานไม่ตามเป้าเลยเออ เขาหักออกค่านั้น ค่านี้ ไปเยอะแยะมากมายอย่างนี้แหละ

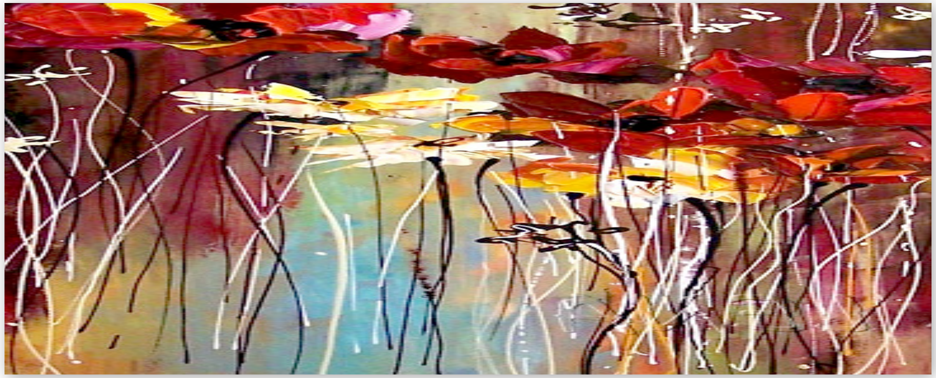

เพราะฉะนั้น พวกเราอยู่ในชุมชนมนุษย์ แล้วก็ฝึกหัดให้เป็นคนซื่อตรง เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต อย่าคดอย่าเคี้ยว แล้วเจ้านายผู้ปกครองทั้งหลายก็รักเรามาก เพราะว่าเราตรงไปตรงมา ไม่เป็นคดในข้อ งอในกระดูกไม่มี อย่างนั้นไม่มี ตรงไปตรงมาเลย ตรงเป้าเลย ไม่แวะไม่เวียนไปทางไหน ได้เท่าไหร่ๆ ก็บัญน้ำบัญชี เออ หรือคอมพิวเตอร์มันตีไปแล้ว ตีไปแล้ว ตีไว้ไปหมดแล้ว แต่ว่าได้มาไม่ตรงตามเป้า คอมพิวเตอร์จะเป็นยังไงล่ะปะเนี่ย นั่นแหละ เรียกว่าพลาดพลั้งแล้ว เริ่มแล้ว เริ่มเบี้ยวแล้ว เริ่มเบี้ยวเจ้านายแล้ว ผู้บังคับบัญชาเบี้ยว อืม เรียกว่าเอารัดกัน เรียกว่าเอาเปรียบกัน ขึ้นมาทันทีในสังคมมนุษย์ ประเทศไหนถ้าเป็นอย่างงั้น ประเทศนั้นไม่คงทนถาวร เออ ถ้าเบี้ยวกันอยู่เรื่อยๆ ไม่ตรงไปตรงมาตามเป้าที่ตั้งไว้ เบี้ยวกันอย่างหนักเลย อย่างตามข่าว เราได้ยินหน่อย ได้ยินข่าวมา เออ รัฐบาลเอาเงินเอาทองเขามา แล้วปะเนี่ยเบี้ยวเขา แน่ะ ทำแล้ว ทำงานให้หมดคุณภาพ อืม ไม่แน่นอน หมดคุณภาพ ไม่ยอมใช้ให้เขาตามเป้าที่ขอยืมเขา ยืมข้าวกล้าในนาของประชาชน ยืมมาแต่เวลามาใช้มาจ่ายจริงๆ ไม่ตามนั้นแล้วปะเนี่ยอ่ะ อยากจะเบี้ยวไปอยากจะโยนไปทางอื่น อ้า ได้มาเท่านั้นเท่านี้เหรอ ไม่เห็นคืนให้สักที อ้าว เขามาถามหลายๆ เข้า เกิดเบี้ยวกันขึ้นมา แล้วก็เกิดสงครามพรรค์นั้นเกิดขึ้นมาแล้ว เป็นอย่างนี้

สหประชาชาติ ประเทศไหนก็ตาม ถ้ามีการเบี้ยวกันขึ้นมาแล้วไม่ ไม่เจริญ บริษัทห้างร้านไหนๆ ก็เหมือนกัน เออ มีบริษัทที่ซื่อสัตย์สุจริต แต่ว่าหักหน้าหักหลังไม่พอจ่ายอีกล่ะปะเนี่ยไม่พอจ่าย มันไปยังไง ทางเป้ามันก็มีอยู่แล้ว เงินทองที่ได้มาทั้งหลายได้มีอยู่แล้ว แต่ทำไมเขาไม่จ่ายให้ลูกน้องทั้งหมดเลย

มันแทนที่จะได้กำไรด้วย เออ ถ้าเป็นคนซื่อสัตย์เป็นหัวหน้างาน แล้ว เป็นคนรู้จักประมาณ เอาแต่พอใช้จ่าย เออ เอาแต่พอแรงงาน เท่าแรงงานของตัวจริงๆ

เราทำงานแค่นี้ เวลารับเราก็รับแค่นี้ เวลาจ่ายเราก็จ่ายแค่นี้ นั่นเขาเรียกว่าซื่อสัตย์ต่อกัน ต่อหน้าที่การงาน คนซื่อสัตย์สุจริต คนไม่ซื่อสัตย์ ไม่สุจริต ก็ใช้การไม่ได้เลย ใช้การไม่ได้เลย ใช้การใช้งานไม่ได้เลย เป็นยาก เป็นเจ้าคนนายคน เป็นหัวหน้า อ้า บริษัทห้างร้านก็เหมือนกัน ถ้าหากเบี้ยวกันนิดๆ หน่อยๆ ลูกน้องแตกฮือหนีจาก ไม่เอาแล้ว เห็นแล้ว เห็นด้วยตาตัวเองแล้ว หักเอาไว้ๆ แต่ไม่ได้จ่ายเต็มสักที สิ่งที่ยืมเขามาแล้ว เออ แทนที่จะได้เต็มเป้า เวลาขอคืนได้เต็มเป้าที่ขอยืมมา อ้า วันนี้รัฐบาลเบี้ยวก็ได้ รัฐบาลเบี้ยว ข้าวเต็มฉางมากมายก่ายเกิน แต่ยืมประชาชนมา อ่ะ ยืมข้าวเขามา เข้าโรงสีโรงอะไร อ้า เวลาคืนไม่คืน หักเลย เบี้ยวเลยอย่างงี้ก็มี อ้า นั่นเป็นเรื่องที่ไม่ปลอดภัย ถ้าเจ้าของเงินหรือเจ้าของข้าวที่ไปยืมเขามา เขาเป็นคนใจเหี้ยมใจโหดหน่อย เขาก็ลงมือแล้ว

หักหลังกันแบบนี้มันไม่เอาน่ะ
หักหลังกันแบบนี้ไม่เอาน่ะ

หลังไม่คดไม่โกง ก็มาหักหลังเราให้คดให้โกงไปตาม มันไม่เอา เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นพุทธบริษัท มีครูบาอาจารย์สั่งสอน นับตั้งแต่ดอกเตอร์มา เป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้ว เออ นี่ๆๆ ผู้หลักผู้ใหญ่เพิ่นมาหรือเปล่าปะเนี่ย โอ้ เออ สาธุ อืม นี่บ่ เป็นประธานในบริษัทห้างร้านแห่งนี้ ผู้หลักผู้ใหญ่มาแล้วพอดี กำลัง

พูดเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต ให้แก่พวกบริษัททั้งหลาย หมู่คณะทั้งหลายได้ฟัง เออ รายละเอียดก็เป็นเรื่องขี้หมูราขี้หมาแห้งหรอก อ้า แต่ว่ามันเป็นความจริง ผู้เป็นหัวหน้านำพาพวกเรา อืม มาทำงานทำการใหญ่โต ก็เพราะหัวหน้าเป็นผู้วางแผนทำอะไรให้มันไปตามเป้า แล้วให้มันตามที่ตกลงกัน สัญญากันนั้น และก็เป็นการซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ตามเป้าทุกอย่าง เออ ได้มาก็ได้ตามเป้าทุกอย่าง แล้วความไว้เนื้อเชื่อใจกัน มันก็เกิดขึ้น มั่นแน่นเหนียวดี ถ้าไม่ซื่อ ไม่สัตย์ต่อกัน ไม่ตรงต่อกัน อ้า จะเป็นหัวหน้ารัฐบาลก็ตาม หัวหน้าบริษัทห้างร้านทั้งหลายก็ตาม อ้า ถ้าขาดความไม่ซื่อต่อกันแล้วจะเป็นยังไง อะไรจะเกิดขึ้น เออ ความแตกแยกก็เกิดขึ้นให้เห็น

อะยัมภะทันตา

พูดภาษาง่ายๆ เห็น อะยัมภะทันตา น่ะความแตกแยกกันแล้วมันเกิดขึ้น เพราะความไม่ไว้เนื้อเชื่อใจกัน เพราะว่าประพฤตินอกลู่นอกทาง ปฏิบัติไม่ตรงไปตรงมาตามเป้า ก็ทำให้บริษัททั้งหลายล่มจมได้ ลูกน้องทั้งหลายพากันแตกฮือไปทางอื่นได้

อ้า ทุกหน่วยราชการ ทุกหน่วยงานอยู่ในโลก จะต้องเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน อ้า เคยเห็นวันสาบานธงไหม

สาบานธงต่อหน้าในหลวง

ต่อหน้าประธานาธิบดีหรือเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้า อืม ข้าพเจ้าด้วย จะปฏิบัติงานๆ ซื่อสัตย์สุจริต ไม่เบี้ยว ไม่คด ไม่โกง แน่ะว่ากันไปหมดทุกอย่างล่ะ สาบานธง เขาเอิ้น(เรียก)ว่าสาบานธงมีการสาบานธงขึ้น เออ อันนี้ก็เหมือนกัน เราเป็นบริษัทห้างร้านใหญ่โต ถ้าเราเบี้ยวออกจากคำประกาศนั้น ไม่ตรงเป้าแล้วก็ลูกน้องก็ใจแป้ว อ๋อ อย่างนี้ไม่น่ามาช่วยงานน่ะเว้ย ยังเอาเปรียบเรา เออ ไม่จ่ายตามเป้าที่ตกลงกันไว้ อืม อย่างนี้เป็นต้น มีคำว่า สัจจัง อืม เว้ย อมตวาจา ก็เหมือนกันเอามาใช้ คำพูดอย่างไรก็ต้องทำตามคำพูดหรือสัญญานั้นๆ ให้ตรงเป้าตรงจุดแท้ๆ ถ้าเห็นความซื่อสัตย์สุจริต ของเจ้า ของนาย ของ เออ เถ้าแก่ใหญ่หรือผู้จัดการใหญ่ อย่างนี้ลูกน้องก็ยอมตาย ยอมตายแทน เจ้านายคนนี้เป็นคนซื่อเหลือเกิน มีเมตตาสูงส่งเหลือเกิน เราจะทำงานให้เจ้านาย เต็มที่ เต็มเป้า ไม่เบี้ยว ตามนั้นทุกอย่าง ทุนลงไปเท่าไหร่ กำไรได้มาเท่าไหร่ รู้จักด้วยกันทุกอย่าง ทุกบาท

ทุกสตางค์ เรียกว่าทำงานตรงไปตรงมา เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต เจ้านาย หรือว่าเถ้าแก่ ผู้จัดการใหญ่ ก็รักมาก รักคนนี้มากเลย อ้า มีตัวอย่างมามากมายแล้ว ถ้าไม่ซื่อและก็ถูกหักหลังกัน อืม เออ แล้วก็บริษัทห้างร้านนั้นจะเจริญนานขนาดไหน เออ

เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นชาวพุทธ ได้สัญญากันแล้ว ปฏิญาณตนต่อพุทธเจ้า ต่อพระธรรม ต่อพระสงฆ์ไปแล้ว ดังพาขึ้น

พระไตรสรณคมน์

หรือรักษาศีลไปแล้วเบื้องต้นนั้น ก็ทำตามที่ได้สัญญาได้รับสัญญาจากครูบาอาจารย์ เออ ท่านมา มีเมตตามาอบรมหรือมาสั่งสอน เรื่องศีลเรื่องธรรมให้พอสังเขปหน่อยหนึ่งแล้วก็ทำตามที่ได้สัญญากันมาแล้วนั้น ทุกอย่าง บริสุทธิ์สะอาดหมดจด บัญน้ำบัญชี รายรับ รายจ่าย ก็เห็นด้วยกันหมดทุกคนมีเป็นสักขีพยานด้วยกัน เออ

จะทำอะไรๆ ก็มีลายเซ็น มีลายเซ็นต้องทุกอย่างล่ะ

ก็ทำตามลายเซ็นที่เราเซ็นไว้แล้วนั้น ต้องซื่อสัตย์ต่อเจ้าต่อนาย ต่อเถ้าแก่ ผู้จัดการ อย่างจริงใจและก็จริงจังด้วย อย่าหักหลังกัน ผู้ร่วมลงทุนด้วยกัน เออ ขอให้ได้สมปรารถนาหมายเออ นี่ล่ะเราเป็นบริษัทใหญ่โต อ้า นี่พูดไปเรื่องธรรมะ มันก็กว้างออกไปๆ

ที่แสดงมาโดยย่อนี้ ขอให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปรีชาอันชาญฉลาดเถิด อ้า ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบความสุขความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็สมควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ อ่ะ

พูดไปพูดมา มันคำเว่า(พูด)หมด เออ แต่อย่างอื่นก็มีมากอยู่ คนเราอยู่รวมกันถ้าใจตรงกัน ใจไม่คด คดในข้อ งอในกระดูกตรงแน่วเลย เป็นคนตรงจริงๆ เจ้านายก็รักตาย เถ้าแก่ก็รักตาย ไว้เนื้อเชื่อใจ เป็นผู้ดูแลกองทุนอะไรต่ออะไร ไม่เบี้ยว ได้เต็มเป้าทุกครั้ง อืม ถ้าได้ลูกน้องอย่างนี้ เถ้าแก่หรือว่าเจ้านายก็รักตายเลย รักมาก เออ เป็นผู้มีสติมีปัญญามาช่วยตั้งเป้าให้มาช่วยบริหารงานให้ ให้ตรงตามเป้าทุกครั้งๆ ก็จะมีแต่ความสุขความเจริญ ไม่มีทางเสื่อมเลย ถ้าทำงานร่วมกันน่ะ ถ้าเอารัดเอาเปรียบกันหน่อย มันไม่ดี มันแป้วใจ แป้วใจแล้วถ้าเอารัดเอาเปรียบกันแล้ว ไม่ตรงไปตรงมา อ้า ต้นทุนก็หาย กำไรก็หดไปอย่างงั้นล่ะ ไม่ ไม่ตรงตามเป้า พอแล้ว มันจะต่อไปอีก อืม ด้วยประการฉะนี้ เออ

อืม เออ เบื้องต้น เขาเอาไปกินแล้ว เบื้องต้นไหว้พระ รับศีล ไปหมดทุกอย่างแล้ว ปฏิญาณตนเป็นพุทธมามกะ ที่ซื่อสัตย์ต่อทางศาสนาจริงๆ เราไม่ ไม่คดในข้อ งอในกระดูกไม่มี ตรงไปตรงมาอย่างงั้น เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต เออ ทำงานร่วมกันมันก็มีความสบายใจ ถ้าทำให้แป้วใจสักหน่อยล่ะ เอาแล้ว หน้างอขึ้นมา หน้าเบี้ยวขึ้นมาแล้ว ไม่ตรง เออ ไม่ตรงตามตกลงกัน

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๓๐ น.
ณ วัดป่าญาณสิริ ต.กรอกสมบูรณ์
อ.ศรีมหาโพธิ จ.ปราจีนบุรี

ท่านเทศน์ ให้พรสักหน่อยเพิ่นเด้อ
พอแล้วๆๆๆๆ คอไม่ดีหรอก คอ แหบๆ แห้งๆ

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของเราท่านทั้งหลาย จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น

อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ถ้าจะให้เทศน์เรื่องอื่นเราก็ไม่มี ถ้าเทศน์เรื่องของคนน่ะ พอได้อยู่ คนเรามีร่างกาย มีวาจา มีใจเป็นเจ้าของ ของร่างกายนี้ ถ้าเราไม่ชำระ ไม่ขัด ไม่เกลา ไม่ล้างให้มันสะอาด มันจะสกปรก

(พระเถระเข้ามาร่วมพิธี)

อ้า โอ้ ปะเห็นแต่เมื่อเช้านี้อ่ะ อ้า สาธุ เอ้ รู้จักว่าเมือง สุรินทร์ เพิ่นมา เราก็อาจจะเกี่ยวก็ได้เว้ย ปะเนี่ย เมื่อเช้าไปฉัน ข้าวที่บ้านเจ้าภาพทางโน้นน่ะ ฉันข้าวแล้วมีอายัดตัว ตอนเย็น นี้หลวงปู่ต้องไปเทศน์ ว่างั้นน่ะ หลวงปู่ต้องไปเทศน์ ปฏิเสธไม่ ได้ อ้า ว๊าย ผูกมัดอย่างเด็ดขาดแท้

ถ้าพูดเรื่องของคนนี่พอจะพูดได้ เรื่องของคน เกิดมาใน โลกนี้ มาสร้างเอาบุญก็มี มาสร้างเอาบาปก็มี พวกสร้างบาปทั้ง หลายเขาก็ทำกันอยู่คึก พวกต้องการอยากไม่ ไม่มีบาปก็สร้าง บุญ เออ ทำบุญทำกุศล ขุดน้ำบ่อ ก่อศาลา สร้างกุฏิ วิหารให้ พระเจ้าพระสงฆ์ได้อยู่ได้อาศัย เหล่านี้มัน คนเราก็ทำเอง อยู่ๆ มันก็จะแล่นมาทางเราเองได้ไหม ต้องทำเองซะก่อน

กายะกัมมัง วะจีกัมมัง มะโนกัมมัง
สัพพะปาปัง วินัสสันตุ อะเสสะโต

ทำยังไง บาปกรรมทั้งหลายจึงจะหมดจากเรา หรือเช่นนั้น ให้ถึงซึ่งความสิ้นไปอาสวกิเลสซะ ขอเอาเหรอ ไม่ใช่อย่างงั้น เหมือนดังคนอาบน้ำ ชำระเหงื่อไคล สิ่งสกปรกโรคร้าย อยู่ใน ร่างกายเรานี้มีเยอะแยะ ความโลภก็มี

โทสัคคินา เพิ่นบอกว่าเป็นไฟ
โมหัคคินา ความหลงก็เป็นไฟอีก เผาเราอยู่
ราคัคคินา ราคะทั้งหลายเผาผลาญเราอยู่

ตลอดเวลา นอนหลับไปยังฝันไปอยู่ ฝันไป ไปทำบาป ไปทำบาป ไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไปลักฉกจกฉ้อผู้อื่นเอา ยังนำเอา มาฝัน เพราะว่าเราเลิกแล้ว เราละแล้ว อย่ามารบกวนเราเลย

ราคะ เพิ่นว่าเป็นของร้อน ราคัคคินา
ความโกรธก็เป็นของร้อน เพิ่นว่า โทสัคคินา
ความหลงก็เป็นของร้อนอีก โมหัคคินา

๕๓

เป็นของร้อน เผาผลาญตัวเองให้ย่อยยับไปตั้งแต่ยังไม่ ตาย เอาหามันไหม้ตัวเองอยู่อย่างงั้น กลุ้มรุมหัวใจอยู่งั้นล่ะ เพราะฉะนั้น ทางศาสนาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ท่านจึงเป็นห่วง เป็นใย จึงได้ว่ากันอยู่บ่อยๆ มีบทบัญญัติไว้ให้ สวดมนต์ ไหว้ พระ แผ่เมตตา ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย เนี่ยวิธีแก้ไข ทางอื่นเรายังแก้ไขได้ เช่นความร้อน มันเกิดเหงื่อไหลโทรมตัว ทำให้แปดเปื้อน เลอะเทอะ เปรอะเปื้อนไปหมดทุกอย่าง ถ้า เหงื่อออกเยอะๆ ละก็เปื้อนตัวเอง วิธีแก้ ให้มันเปื้อนทำไง เปื้อน ตลอดเครื่องใช้ไม้สอย เสื้อผ้าอาภรณ์ ถ้วยชามนามมาละ เออ

ของใช้ประจำวัน ก็ต้องล้างทุกวัน ต้องเช็ดถูทุกวัน ทำความสะอาดทุกวัน มันจึงเป็นน่าใช้ มันจึงเป็นน่านั่ง น่าอาศัย ทำความสะอาดมันให้ทุกวันๆ

อันนี้กล่าวใกล้ๆ ไม่ต้องไกลไป ย้อนมาหาตัวเองทุกคน ทุกคนย้อนมาหาตัวเอง ทำยังไงราคะ โทสะ โมหะ จะหมดไปจากเรา กิเลส ความโกรธ ความโลภ ความหลงทั้งหลาย จะเบาบางไปจากเรา ทำยังไง นี่ความประสงค์ของทางศาสนาต้องการอยากให้ชำระ ให้ขัด ให้เกลา ให้ทำความสะอาดของเหล่านี้ ถ้าไม่ทำบ่อยๆ มันก็เกิดแทรกๆ ขึ้นมา ความสกปรกทั้งหลาย กาย วาจา ใจ มันสกปรกได้ มันออกมาทุกวัน สิ่งที่เพิ่น ที่พระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์เพิ่นสอน เพิ่นก็สอนให้ทำความสะอาด กาย วาจา ใจ เท่านี้สิ่งที่จะทำ กิจธุระที่จะต้องทำ เพราะฉะนั้นจำเป็นที่สุด ทุกคนจะต้องชำระ ขัดเกลา ล้างจิต ล้างใจของตัวเอง ด้วยธรรมะ ด้วยภาวนา ทาน ศีล ภาวนา เหล่านี้เป็นเครื่องชำระ เป็นเครื่องล้าง เป็นเครื่องขัดเกลา ให้ถึงความสะอาดหมดจด ทางกายของเราสะอาด วาจาของเราสะอาด จิตใจของเราสะอาดแล้ว ก็ไม่ต้องทำอะไรมากมาย เพราะมันสะอาดอยู่แล้ว ศีลเราก็ได้รักษาอยู่ ทานเราก็บำเพ็ญอยู่เรื่อยๆ

ทานบารมี ศีลบารมี

ภาวนา ก็เป็นบารมีเหมือนกัน

เนกขัมมบารมี

ทำให้จิตใจสงบระงับจากอารมณ์ทั้งหลาย ให้มันเบา มันบางไป ถ้าอยู่เฉยๆ ไม่ขัด ไม่เกลา ไม่ล้าง ไม่ซัก ไม่ฟอกมัน มันจะสะอาดเองหรือเปล่า กาย วาจา ใจน่ะ มันจะสะอาดขึ้นมาเองหรือเปล่า โอ้ เป็นของยากแท้ เพราะมันสะสมและก็หมักหมมมานาน สะสมหมักหมมมานานแล้ว

ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ

มันมีประจำตั้งแต่เกิดมา ตัวน้อยๆ ก็ยังใช้ออกมาไปทางที่ไม่ดี มีใครบอกใครสอนเขาหรือเปล่า บอกไปในตัวล่ะ มันบอกกันไปในตัว เอิ้น(เรียก)หาห่า หาผี ห่ากินหัวมึงเอย ผีกินหัวมึงเอย ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ไม่มีใครสอน แต่มันๆ

๕๓

เกิดขึ้นมาในสันดานของมันเอง เออ ทำให้สกปรก ทำให้กาย วาจา ใจสกปรก ด้วยโลภ โกรธ หลง ด้วยราคะ ด้วยโทสะ ด้วยโมหะ มันเกิดขึ้นมาได้ จนอยู่ด้วยกันไม่ได้ก็มี มีครอบมีครัวแล้วก็แตกแยกกันไป ทิ้งกันไป เพราะอยู่ด้วยกันไม่ได้ มันฝัดกัน มันกัดกันขึ้นมา

ความโกรธ ความโลภ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ

มันเกิดจากใจ แต่มันสามารถกินใจเราให้หมดคุณภาพ เนี่ยความโกรธ ความโลภ ความหลง มันเกิดจากใจน่ะ แต่ว่าสามารถกินใจให้หมดคุณภาพที่ดี ไปจากตัวของเราเอง ความสกปรกของกาย วาจา ใจน่ะ มันก็มีอยู่ในตัวของเรา เราจะเอามันไว้จนมันตายจากกันเลยเหรอ มันจะเบาเองหรือเปล่า มันจะสะอาดเองหรือเปล่า ต้องซัก ต้องฟอกมันซะก่อน

เหมือนดังเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เราใส่อยู่ประจำ ทุกชุด ทุกอย่างที่เราใช้สอยมัน ตั้งแต่ถ้วยแต่จาน ถ้วยชามนามมาละ ภาชนะน้ำ ภาชนะอาหาร เหล่านี้ก็ทำความสะอาดทุกวัน ใช้ทุกวัน ทำความสะอาดทุกวัน หม้อ ไห โอ่งน้ำ หรืออะไรเหล่านี้เพื่อต้องทำความสะอาดอยู่เรื่อยๆ มันจึงเป็นน่าใช้ น่าใส่อาหาร น่าใส่น้ำใช้และน้ำดื่ม ต้องทำความสะอาดไว้เสมอๆ เออ อันนี้ข้อเปรียบเทียบเฉยๆ หรอก เปรียบเทียบถ้าไม่ทำความสะอาด มันจะน่าใช้หรือเปล่า มันจะน่าขยะแขยงหรือเปล่า ถ้วยจาน ถ้วยชาม ภาชนะอาหาร ภาชนะน้ำก็ดี ถ้าเราไม่ทำความสะอาดให้เรียบร้อยหลายวันมันก็เกิดเกรอะกรังขึ้นมา อ้า ความสกปรกมันก็เกิดขึ้นมาเองของมัน มันไปติดอะไรก็แปดเปื้อนไปหมด อย่างที่เรากินหมาก กินหมากก็ต้องบ้วนใส่กระโถนอีกแหละ ถ้ากระโถนไม่ล้าง ไม่ทำความสะอาด จะน่าใช้อีกต่อไปหรือเปล่า โอ้ย ต้องล้าง ต้องเช็ด ต้องถู ถ้วยชาม ภาชนะอาหารทุกชนิด ก็ต้องทำความสะอาดไว้เสมอ

แม้ฉันใด กาย วาจา ใจของเรา ถ้าไม่รักษาให้มันสะอาด มันจะเกิดเป็นบุญเป็นกุศลหรือเปล่า

คำว่าบุญ บุญนี้บ่มีไผ(ใคร)ปันแจกแหล่ว บ่มีแยกออกได้ คือไม้ผ่ากลางแล้ว คือดั่งเฮา(เรา)กินข้าว ไผ(ใคร)กิน ไผ(ใคร)ก็อิ่ม บ่ห่อนไปอิ่มท้องเขาพุ้น(โน้น)ผู้บ่กิน แน่ะ

(เรื่องบุญบารมี เป็นสิ่งที่ทำแทนกันไม่ได้เป็นสิ่งที่ต้องทำเอาเอง เปรียบว่า การกินข้าวคนไหนกินคนนั้นก็อิ่ม มันไม่สามารถไปอิ่มท้องของคนที่ไม่ได้กิน)

๕๓

เหมือนกันนั่นแหละ กิเลสของเราจะอยู่เฉยๆ ให้มันเหือดมันแห้งไป ให้มันหายไปเองมัน มันแหลกเท่านั้นแหละ ไม่ ไม่สะอาดขึ้นมาได้ จะต้องอาศัยการดูแล ขยันมั่นเพียรในการทำความสะอาด กับถ้วยชามก็ดี ภาชนะน้ำทุกชนิดก็ดี

ภาชนะอาหารทุกอย่าง ก่อนจะทำ ก็จะต้องหาความสะอาดซะก่อน ทำลงไปสุกแล้ว เรียบร้อยแล้ว จึงน่ากิน จึงน่าใช้ ถ้าไม่ทำความสะอาด มันก็อาจจะเกิดโรคภัยไข้เจ็บขึ้นมาได้ เราไม่เห็นหรอกโรคที่มันอยู่ในถ้วยในชามที่สกปรกน่ะ เราไม่เห็นหรอก ถ้ามันชินมันเคยแล้วมันก็อยู่ได้ ไม่ชินไม่เคยกับความสกปรก เคยชินเคยใช้แต่ของสะอาดๆ เสื้อผ้าอาภรณ์ก็เหมือนกัน ใช้แต่ของสะอาดๆ ไปเข้าสังคมกับหมู่ ถ้าเสื้อผ้าไม่ได้ซัก มันเป็นยังไง ตงิดๆ หรือเปล่า โอ้ย ไม่สบายใจ เพราะว่าไม่ได้ซักเสื้อซักผ้า คนอื่นมานั่งใกล้ คงจะได้กลิ่นจากตัวของเราเอง แอ้ มันเป็นยังไง ตะขิดตะขวงใจหรือเปล่า

อันนี้เปรียบภายนอก เข้ามาภายในใจเรา ในใจเราก็มีการขัด การเกลา การทำความสะอาดเหมือนกัน ต้องทำบุญให้ทาน รักษาศีล สมาทานศีลกัน ถ้าทำพิธีอะไร เมื่อไหร่ก็ต้องว่ากันซะก่อน มื้อเช้าก็ว่าแล้ว มื้อแลง(เย็น)ก็ว่าอีก อยู่อย่างงั้นแหละ ทำความสะอาดกาย วาจา ใจของตัวอยู่งั้นแหละ ให้จนมันหมดจนสิ้นสงสัย สิ้นสงสัย ไม่ต้องได้ทำความสะอาดอีก มันสะอาดเองของมัน อล่องฉ่องเอง สะอาด ใจสงบ และจะเห็นความสะอาดใจล่ะปะเนี่ย ถ้าใจสงบลงไปเป็นหนึ่งได้ จะเห็นความสะอาดหมดจดของจิตใจหรอก ถ้าเป็นความโกรธเกิดขึ้น ความโลภเกิดขึ้น ความหลงเกิดขึ้น รกรุงรัง ก็ทำให้ไม่สบาย หงุดหงิดๆ ไม่สบายจริงๆ แหละ โอ้ เพราะเราไม่ได้ซักเสื้อซักผ้าให้สะอาด ถ้วยชามที่ใช้สอยอยู่ ถ้าเราไม่ทำความสะอาดเอาไว้ มันจะน่าใช้หรือเปล่า เออ

แม้ฉันใด ที่กล่าวมานี้ก็ต้องการให้หวนระลึกถึงตัวเอง ตัวเองของเรามีความโลภ ความโกรธ ความหลงหรือเปล่า มีราคะ โทสะ โมหะหรือเปล่า ถ้ามันมีอยู่มันจะสะอาดได้ยังไง มันต้อง

ขัดเกลา ทำความสะอาดไว้เสมอ ก่อนจะนำมาใช้ ให้มันสะอาดเอาไว้ ก่อนจะนำมารับแขก ต้อนรับแขกเหรื่อทั้งหลาย ต้องให้ของนั้นสะอาดหมดจด ภาชนะน้ำก็ดี ภาชนะอาหารก็ดี เสื้อผ้าอาภรณ์ก็ดี ที่เราใส่ประจำทุกวัน แล้วก็เหงื่อออกทุกวัน เหงื่อออกไคลออก ฝุ่นละอองมันก็ติดด้วย เกิดความสกปรกได้ เห็นกับตาพวกเราเอง ใครๆ ก็เห็น ถ้าไม่ได้ทำความสะอาดแล้วก็ไปนั่งปะปนหมู่ผู้คนสะอาดแล้ว เราก็ตะขิดตะขวงใจอยู่อย่างงั้นน่ะ เออ ไม่สบาย หงุดหงิดๆ แล้วก็คันตรงนั้น คันตรงนี้ขึ้นมา มันมีเชื้อราหรืออะไรก็ไม่รู้ มันเกิดขึ้นมาเองมัน ดังนี้ เปรียบเทียบอย่างนี้ให้รู้จักว่า

**ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก
ความชัง ความยินร้าย ความยินดี ความดีใจ
เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ เหล่านี้**

ก็เป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจหมดความสำคัญ นี่แหละมันอยู่ด้วยกันดีๆ ก็แตกกันเพราะมัน กาย วาจา ยังไม่ได้ชำระ เอามาใช้

อยู่เสมอ ไม่มีใครสอน แต่มันน่ะ ทำไมไปหยิบออกมาใช้ ไม่มีใครสอน ความโลภก็ไม่มีใครสอน ความโกรธก็ไม่มีใครสอน

ความหลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี

เหล่านั้นก็ไม่มีใครสอน มันเป็นเองของมันโดยอัตโนมัติ เออ จะเอาอย่างงั้นเหรอ ถ้าเอาอย่างงั้นก็มันเหนื่อยนะ ครูบาอาจารย์ก็เหนื่อยเป็น จะเอามาพูดให้ฟังบ่อยๆ ก็จะเบื่อซะก่อน เพราะฉะนั้น ในวันนี้เรามาทำความสะอาดกาย ทำความสะอาดวาจา ทำความสะอาดใจ ให้มันถึงความหมดจด ปล่อยมันทิ้งซะ อะไรมันรกรุงรัง ทำให้ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ปล่อยมันทิ้งซะ อย่ายึดเอามาคิด อย่ายึดเอามาพูด ไม่ต้องเอามาพูดกันของอย่างนี้ ของเป็นอัปมงคล ไม่เป็นมงคล อย่างว่า ห่ากินหัวมึงเอย ผีต้มตับ ต้มไตมึงเอย เหล่านี้ใครสอนล่ะ ใครเป็นคนสอนหรือเปล่า มันเกิดกับสันดานตัวเองมั้ง อ้า แล้วก็กลายเป็นนิสัยขึ้นมาปะเนี่ย นิสัยขี้ดุ ขี้ด่า ขี้บ่น จุกจิก จู้จี้ มันเป็นขี้ขึ้นมา ไม่ใช่ของดีหรอก มันน่าเบื่อเหลือเกิน ขี้บ่น ขี้ว่า ขี้จก มีแต่ขี้ทั้งนั้น เพิ่นว่า หลวงปู่ธรรมเจดีย์(หลวงปู่จูม พันธุโล) ท่านพูดเรื่องขี้ในตัวของเรามีแต่ขี้ทั้งนั้นเว้ย มันจะอยู่ในลำไส้นะ ออกมาทางเหงื่อก็เป็นขี้เหงื่อซะ ถ้ามันจับฝุ่นละอองมากๆ ขึ้นก็เป็นขี้ไคลขึ้นมาล่ะ สีแต่ละทีละข้างก็ออกมา เหงื่อไหลออกมา อาบน้ำทุกวัน ขัดสีทุกวัน ก็ยังเกิดความสกปรกได้

อันนี้จิตใจของเราถ้าเราไม่ขัด ไม่เกลา ไม่ชำระมันอยู่บ่อยๆ มันจะถึงความสะอาดหรือเปล่า ถึงความสะอาดเป็นของหมดจดได้หรือเปล่า มันต้องเอากับมัน ผู้ต้องการมีความสะอาดกาย สะอาดวาจา สะอาดใจ ต้องเอากับมัน อ้า อย่าให้มันมารบกวนเราอีกเป็นอันขาด เมื่อไปพูดในสังคมสมาคมใดก็ดี อย่าให้มันออกไปรบกวนหูผู้อื่น ให้ได้รับแต่รสเย็นๆ เย็นหู กริยาท่าทางก็เย็นตา ถ้าหากว่าไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง เย็นตามองเห็นหน้ากันแล้วก็ชื่นใจ เย็นตา ในที่สุดก็เย็นใจด้วย ใจเย็นด้วย นั่งสมาธิภาวนามันก็สงบ เพราะกาย วาจา ใจ มันสะอาดแล้ว ไม่มีโทษมลทินอะไรเกิดขึ้น เพราะกายของเรา วาจาของเราใจของเรา อืม มันต้องรักษาให้มันสะอาดหมดจด อยู่ทุกวี่ทุกวันเป็นการขัดเกลากิเลสตัวเองภายในตัว กิเลสก็คือตัวของเรานี้แหละ ความโลภก็เกิดขึ้นที่นี้แหละ ความโกรธก็เกิดขึ้นที่นี้แหละ ราคะก็เกิดขึ้นที่นี้แหละ โทสะก็เกิดขึ้นที่นี้แหละ ถ้าเราไม่ชำระ

ไม่ทำ ไม่ขัด ไม่เกลามัน ให้สะอาดหมดจดไว้เสมอแล้ว มันจะเป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง ไม่สบายเลย ถ้าไปลุอำนาจแก่

ความโลภ ความโกรธ ความหลง
ราคะ โทสะ โมหะ

ถ้าไปลุอำนาจแก่มัน มันยิ่งได้กำลังใหญ่ โอ้ย เอาใหญ่แล้ว สามีภรรยาสุดที่จะรักกันขนาดไหนก็ตาม แต่มันเกิดขึ้นที่กาย วาจา ใจของตัวเองแล้ว ก็ทำให้แตกร้าวกันได้เลยน่ะ

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

มีเงินมีทองก็ต้องการอยากจะสร้างหลักสร้างฐานของตัวเอง ให้มันมั่นคงถาวร สร้างศีลสร้างธรรมให้เกิดขึ้นในตัวเอง ขัดเกลาจิตใจตัวเองให้มันหมดจดสะอาดไว้เสมอ นั่งอยู่ก็มีความสุขใจ นอนอยู่ก็ยังมีความสุขใจ ยืนเดินนั่งนอนมีความสุขตลอด ไม่มีความเดือดร้อนใดๆ เลย เพราะเรารักษากาย วาจา ใจของเราให้อยู่ในความสงบเรื่อยๆ ทุกวี่ทุกวัน เป็นอย่างนี้ครูบาอาจารย์เพิ่นสอนน่ะ เพิ่นสอนอย่างงี้แหละ หลวงปู่อะไรก็แล้วแต่ ตั้งแต่หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต) เป็นต้นมรดกกรรมฐาน เพิ่นเอายังไง เพิ่นก็เอาอย่างงี้แหละ สู้กับมันอย่างงี้แหละ

สู้กับความโลภ ความโกรธ ความหลง
ราคะ โทสะ โมหะ

มันเกิดขึ้นที่ใจ แต่มันกินใจให้หมดไป หมดคุณภาพของใจดีๆ เหล็กแท้ๆ ถ้าปล่อยให้สนิมมันกิน มันกินหมด มันกินเหล็กขาดเป็นท่อนๆ ไปแหละ อย่างว่า มีดก็ดี ขวานก็ดี เกี่ยวเคียวหรืออะไรเกี่ยวข้าวอยู่ ถ้ามันไปตกฝังดินอยู่นานๆ แล้ว มันเป็นยังไง มันเกิดสนิมกินมัน มีดขวานก็เหมือนกัน ถ้าตกอยู่ในดิน ไปถูกเผ็ดถูกเค็มเข้าหน่อยเดียว ไม่ได้ทำความสะอาด มันกัดกินเหล็กได้ จึงได้พูดให้ญาติโยมลูกศิษย์ทั้งหลายได้ฟัง

สนิมมันกินเหล็ก กิเลสมันกินใจ

อ่ะเนาะ(นะ) สนิมมันกินเหล็ก เป็นโลหะทั้งหลายต่างๆ มันกินหมด ถ้าไปฝังอยู่ในดินอยู่ในดอนเข้านานๆ ถูกของเปรี้ยวของเค็มเข้าบ้าง ไปถูกดินเข้ามา ก็เกิดขี้สนิมจับ อ่ะ เกรอะกรังไปหมด อย่างนี้จะอยู่ได้กี่ปี สนิมนี่กินแล้วมันอยู่ได้กี่ปี มีคุณภาพที่ดี น่าใช้น่าสอย ไม่น่าใช้แล้วถ้าเกิดขี้สนิมขึ้นมาแล้ว ไปทำงานอะไรๆ ก็ไม่สะอาด เอามีดขี้สนิมกิน จอบที่ขี้สนิมกิน เสียมขี้สนิมกิน เคียวที่เกี่ยวข้าวอยู่ ปล่อยให้มันเกิดขี้สนิมขึ้นมา มันจะใช้งานได้หรือเปล่า เออ เหมือนกันแหละ ต้องชำระมัน ทุกอย่างต้องชำระมันไว้ ขัดเกลามันไว้ เคยบอกลูกศิษย์ว่า

สนิมมันกินเหล็ก แต่กิเลสมันกินใจเว้ย

สนิมมันกินเหล็กหมดไปเลย ถ้าปล่อยให้มันกินอยู่ มันก็กินจนหมดแหละ ต้องมาทำสะอาดขัดเกลาให้สุกใหม่ อย่างให้ดีๆ อล่องฉ่อง ไม่มีขี้สนิมเกิด รักษา ทาน้ำมันไว้อย่างดี มีดหอกดาบ ทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นของใช้เหล่านั้น ถ้าไม่ทำความสะอาดไว้ มันหมดไปหลายกี่ชุดแล้ว รวมทั้งเคียวเกี่ยวข้าวมาหมดไปกี่เล่มแล้วโว้ย กี่ดวงแล้วโว้ย ไอ้พวกมีดขวานก็ดี เหล็กหลาก็ดี มันหมดไปแล้ว ถ้ามันไปฝังอยู่ในดินแล้ว นานๆ ยังไปเจอเข้า เหลือน้อยเดียว โผล่มาก็เหลือน้อยเดียว ไม่มี ไม่น่าใช้เลย ต้องสะอาดแล้วหมดจดไว้เสมอ ทำความสะอาดไว้เสมอ

มีดขวานก็เหมือนกัน ต้องฝนด้วยหินหรือว่ากระดาษทรายขัดให้ดีๆ แล้วก็ทาน้ำมันไว้ซะ ทาน้ำมันกันสนิมไว้ซะ อย่าให้มันมาพอกอีก ก็ค่อยยังชั่วหน่อย ดีขึ้นมาหน่อย เอามาทำอาหารการกินก็ดี มาทำงานบางสิ่งบางอย่างก็ดี สำเร็จ สำเร็จสมเป้าปรารถนา ของใช้ของสอยก็ดี สมเป้าสมความต้องการ ให้มันเลี่ยมอยู่เสมอ ให้มันคมอยู่เสมออย่างงั้นแหละ นี่ใจของเราให้มันเป็นอย่างงั้น ให้มันคมอยู่อย่างงั้น

๕๓

พระไตรสรณคมน์

ของพวกเราก็ให้มันหมดจด

พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

นี้ก็ว่าอยู่เรื่อยๆ อย่าให้มันขาดได้ อยู่กับพระพุทธ อยู่กับพระธรรม อยู่กับพระสงฆ์ บริกรรมอยู่อย่างงั้น ครูบาอาจารย์บางแห่ง คิดเฉยๆ เพิ่นก็รู้ รู้แล้วเพิ่นก็ห้าม ไม่ให้ปรุงแต่งไปทางนั้น ราคะ โทสะ โมหะ อย่าให้มันเข้ามาใกล้ได้ ถ้ามันเข้ามาใกล้ มันจะมากินใจเรา ทำให้ใจเราหมดคุณภาพ หมดประสิทธิภาพ ใช้งานไม่ได้เลย อ้า

เพิ่นก็บอกไว้เป็นอย่างๆ อยู่หรอก คนเกียจคร้านน่ะใช้การไม่ได้เลย คนไม่ขยันขันแข็ง ไม่ดูแลรักษาความสะอาด เออกินหลายเพิ่นก็ให้เลี้ยงไว้ เออ ขี้คร้านนักก็เลี้ยงไว้ เออ ไอ้คนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นนะ ใช้การไม่ได้เลย ใช้การใช้งานไม่ได้เลยเสียหมด อ้า แม้เป็นนักบวชก็เหมือนกัน นักบวชเป็นคนมักง่ายขี้เกียจขี้คร้าน เพิ่นก็สอนให้ขยันมั่นเพียร ทำความพากความเพียร แม้แต่ลานวัด มันก็สะอาดอล่องฉ่องได้ เพราะเพิ่นเป็นคนขยัน ขยันปัด ขยันกวาด ขยันทำความสะอาดไว้ ไม่ให้มันมีขยะมูลฝอยอะไรมากมาย เข้าไปในวัด ก็รู้จักกับท่านดีว่า โอ้ วัดนี้เพิ่นสะอาดเว้ย สะอาด เพิ่นมีข้อวัตรกันทุกวัน ปัดกวาดทุกวันศาลาลงมันไว้อย่างงี้ดีๆ แล้ว ถ้าไม่ปัด ไม่กวาด ไม่เช็ด ไม่ถูจะน่านั่งหรือเปล่า มันจะเกิดอะไรขึ้นมา เกิดฝุ่นผงละออง เกิดมาทับถมเข้า ความสะอาดหายไปไม่รู้ปะเนี่ย มันหายหนีไปแล้ว มัน

๕๓

อยู่ที่เราขัด เราเกลา เราทำความสะอาดมันอยู่เสมอ มันจึงน่านั่ง น่าใช้สอย น่ารับแขก เออ ถ้าบ้านรกรุงรัง แขกมาจึงค่อยไปปัดไปกวาด มันก็เป็นฝุ่นละอองพุ่งขึ้นมา ควันพุ่งขึ้นมา เพราะมันไม่ได้ปัด ไม่ได้กวาดมาหลายวันแล้ว ถ้าแขกมาจึงค่อยไปทำความสะอาด โอ้ อันนั้นเรียกว่าขายหน้า เขาว่าแก้ผ้าเอาหน้ารอดหรือเปล่า นี่เป็นน่ะรู้ไหม แก้ผ้าเอาหน้ารอด ไม่น่าดู ต้องทำให้ทุกวันๆ ทำข้อวัตรใดๆ ก็ดี ปัดกวาดเช็ดถูนี่ทำทุกวันๆ ไม่ให้มันรกรุงรังขึ้นมาได้ พวกผง พวกขยะอะไรๆ ละอองทั้งหลายทั้งปวง ถ้าเราเป็นคนขยันดี บ้านของเราก็สะอาด ที่อยู่ที่อาศัยก็สะอาด พูดไปถึงเครื่องใช้เครื่องสอยภายในตัวเอง เสื้อผ้าอาภรณ์ เครื่องนุ่งของถือ เครื่องห่มก็น่าใช้ เพราะว่าทำความสะอาดไว้เสมอ ถ้ามันติดเหงื่อติดไคลเข้าแล้วก็ เป็นสิ่งที่ขยะแขยงแล้ว พูดก็วกวนเข้ามาหาถ้วยชามจานอีกเหมือนกัน ถ้าล้างไว้ให้สะอาดหมดจดแล้วเอามารับแขก ก็ไม่น่าขายหน้า เออ ถ้าเอาของสกปรกออกมา ถ้วยชาม ภาชนะน้ำ ภาชนะอาหาร ถ้าเวลาจะใช้จึงจะเอามาใช้เลยอย่างเนี่ยเป็นยังไง อึม ขยะแขยงไหม เป็นของที่ไม่น่าดูด้วย เป็นของที่คนอื่นรังเกียจ อ้า ตัวเองหยิบมาใช้เวลาไหน ก็แสลงใจเวลานั้น ดังนี้เป็นตัวอย่าง เอาละไม่พูดมากบัดนี้

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสูปะสัมปะทา สะจิตตะปะริโยทะปะนัง เอตัง พุทธานะ สาสะนัง

เพิ่นว่าอย่างนี้ ทางศาสนาเพิ่นก็ต้องการให้เป็นอย่างงั้น เพิ่นสั่งเพิ่นสอนลูกศิษย์มา ให้ทำความสะอาดกาย วาจา ใจ ให้หมดจด ที่อยู่ที่อาศัย อย่าให้มันรกรุงรังได้ ให้สะอาดหมดจดอยู่อย่างงั้น ห้องพระห้องอะไรก็เหมือนกัน เออ ตั้งแต่ตั้งวัดมาไม่เคยปัด เคยกวาด เคยขัด ทำความสะอาดให้เลย เวลามีการมีงาน จึงค่อยพากันมาลงแรงกัน มาทำความสะอาด อันนั้นก็ไม่เข้าท่า

ต้องทำทุกวัน ต้องทำทุกวัน กิจวัตรประจำวัน

ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็นก็ดี อ้า สวดมนต์ไหว้พระก็ดี ต้องทำทุกวัน ระลึกทุกวันด้วย ระลึกในสิ่งที่จะต้องขจัดขัดเกลาให้มันสกปรกออกจากวัตถุเหล่านั้น ให้มันหมดไป เสื้อผ้าอาภรณ์ ถ้าไม่ได้ซัก จีวร สบง หรือ อะไรไม่ได้ซัก ไม่ได้ทำความสะอาด เอามานุ่งเวลาไหนไม่สบายใจเวลานั้น ต้องซัก ต้องย้อมให้มันอล่องฉ่องไว้อยู่อย่างงั้น สะอาดอยู่อย่างงั้น ห่มไปไหนมาไหนก็สบายใจ นั่งใกล้ใครเขาก็ไม่ ไม่รังเกียจ ขยะแขยง ถ้าน้ำไม่อาบ เสื้อผ้าอาภรณ์ไม่ได้ซัก ตัวของเราเองน่ะไม่สบาย ตัวเจ้าของผ้า เจ้าของเครื่องใช้ไม้สอยเหล่านั้นขยะแขยงตัวเอง เพราะไม่ได้ทำความสะอาด

อันนี้บอกให้รู้เอาไว้ รู้เอาไว้ เตรียมตัวให้พร้อมไว้ เออ นี่อย่างว่าศาลาหลังนี้ มันจะเป็นอย่างงี้ได้ ก็เพราะพวกที่อยู่ที่อาศัยนั่นเป็นคนขยันหมั่นเพียร มีปัด มีกวาด มีเช็ด มีถู ให้อล่องฉ่องไว้เสมอ แขกไปใครมาก็ไม่น่าอายเขา เออ โอ้ วัดเพิ่นสะอาดหนอ เสนาสนะเพิ่นสะอาดหนอ เสื้อผ้าเพิ่นก็สะอาด อ้า นั่น มันเป็นของดีขึ้นมา มันก็ดีแล้ว เพราะว่าเราทำจนเป็นนิสัย

ติดอยู่ในจิตสันดานของเรา เพิ่นมีความยินดีในการทำความสะอาดทุกอย่าง เออ ตั้งแต่จิตใจของเรามันมีความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรม ซึ่งกันและกัน อย่าเอามาใช้ ไม่มีมนุษย์ไหนต้องการหรอก เราเอาไปใช้กับคนอื่นเขาก็ไม่พอใจ ตัวของเราเกิดพลาดพลั้งไปก็ยังเสียใจ ได้ด่าได้ว่าลูกศิษย์เสียๆ หายๆ เออ ลูกศิษย์นั้นก็เลยหม่นใจหมองใจ ไม่ต้องเอามาใช้ในสังคม สิ่งใดที่เป็นอวมงคลอย่าเอามาใช้ ความโลภ ความโกรธ ความหลง อย่าเอามาใช้ อ้า ให้สังคมรังเกียจ อ้า

พูดไปมันก็กระทบกระเทือนเขานั้นอีกน่ะ เห็นเขาเดินขบวนกันอยู่ในกรุงเทพฯ จนรถติดไปไม่ได้เลย เออ แล้วเขาเดินไปหาอะไร เขาเดินทำไม เขาเดินไปหาอะไร ปิดจราจรเขา หาของเจริญมาใส่บ้านเมืองหรือเปล่า หรือหาความขัดข้องมาใส่บ้านใส่เมือง แหม แค่นี้ก็รู้ได้ว่า โอ้ ไม่ดีจริงๆ เว้ย เอาไปใช้ในสังคมไม่ดีจริงๆ แหละ แน่ะ เพราะฉะนั้น เราต้องพร้อมเพรียงกัน พร้อมเพรียงกันทำความสะอาดบ้านสะอาดเมือง พร้อมเพรียงกัน ทำที่อยู่ที่อาศัยก็พร้อมเพรียงกันทำ เออ ไม่ได้ทำคนเดียว ทำพร้อมเพรียงกันหลายๆ คน

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

เพิ่นบอกไว้แล้ว

สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

แน่ะ เข้ามานี่อีกแล้ว ความเจริญมันเกิดขึ้นเพราะความสามัคคี ความเสื่อมของบ้านของเมืองก็ดี มันทรุดโทรม เพราะไม่พร้อมเพรียงกัน มันทรุดโทรม ถนนถเนนหนทาง มันแตกร้าว เป็นหลุมเป็นบ่อ เป็นร่องเป็นรอย อะไรต่ออะไร ไม่ ไม่ดีเลย ต้องดูแล ช่วยกันดูแล ตรงนั้นควรจะถม ตรงนี้ควรจะอัดแน่นซะ ให้มันแข็งแรงซะ ให้มันดีซะ เออ มันก็ดีขึ้นมา เอาละที่พูด หยิบโน้นหยิบนี้มาพูด ต้องการให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนเอง และก็ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ก็ได้รับแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรม ทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

๕๓

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๓๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

ความประสงค์ของผู้อาราธนา ก็ต้องการให้พระคุณเจ้า นำธรรมะธัมโม มาแสดงให้ฟัง ถ้ามีธรรมะ มีธัมโมแล้ว ก็เป็นคนปราศจากโทษ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่กล่าวโป้ปดมดเท็จ ไม่โกหกพกลมผู้ใด และไม่กินเหล้าเมามาย เซซ้ายเซขวา ถูกรถยนต์ทับตายไปหลายรายที่เมา แอ้ มันมีโทษไหม มีโทษจริงๆ เมาไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่รู้จักรถสวน รถไม่สวน ขับรถก็เป็นอยู่ แต่ว่ามันเมาแล้วก็เลยลืม เขาแซงซ้ายแซงขวามาก็ไม่รู้ เนี่ยตายไปหลายรายแล้วเพราะความเมา ถ้ากินเหล้าเมามายแล้วมันเป็นอย่างงั้น ลืมเนื้อลืมตัว แม้ชีวิตของตัวก็เอาไม่รอด ตายเสียก่อนกลางทาง ถ้าไม่ตายก็คางเหลืองไปแหละ เออ

กระดูกมันหัก แขนขาหัก เอวมันหัก แล้วใช้ได้หรือเปล่า ใช้ไม่ได้เลย เดินไม่ได้เลยน่ะ นั่นเรียกว่าล่วงเกินศีลธรรมที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว บท...

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี

เราจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เราทำกับเขายังไง เวลามันให้ผล ตัวเองก็ถูกรถชนแหลกลาญไป เออ ขาหัก แขนหัก แต่ยังน้อยน่ะ แต่มันเป็นอย่างงั้นน่ะ เสียสุขภาพทางจิตใจด้วย เสียสุขภาพทางร่างกายด้วย อ่ะ ควรเว้น ถ้าเว้นได้แล้วเป็นผู้มี

ศีล เป็นผู้มีธรรม มีเมตตากรุณาต่อผู้อื่นเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่เบียดเบียน ด้วยวิธีต่างๆ ไม่เบียดเบียน และก็เป็นผู้มีศีล และก็มีเมตตาด้วย เมตตาเพื่อนมนุษย์ตาดำๆ ด้วย

ถ้าเป็นลูกเราหลานเรา แล้วจะเป็นยังไง พ่อกับแม่ก็นั่งร้องไห้อยู่เฉยๆ ถูกรถยนต์ทับตายแล้ว แขนหัก ขาหัก สลบอยู่ ยังไม่ฟื้นเลย เอาไปเข้าโรงพยาบาลเพื่อจะให้ฟื้น ฉีดฝั้นฉีดยา

อะไรให้ แก้สลบแก้ไสลไป งานอะไรเป็นของดีขึ้นมา ถ้าหากเรามีศีล มีธรรม มีเมตตาปรานีต่อผู้อื่น เนี่ย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของเหล่าท่านทั้งหลาย จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

มันนึกอะไรไม่ออก มันนึกออกไปอย่างงั้น มีศีลมีธรรมแล้ว ก็มีเมตตา กรุณาด้วย

เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา
พระคุณใน สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา

ที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบ เรื่องเมตตาปรานี อารี(อา) รอบกับเพื่อนมนุษย์และสัตว์อื่น มีประสงค์ยังไงท่านจึงจะสอนอย่างงั้น สอนอยากให้มนุษย์เรามีธรรมะ คือเมตตาธรรมค้ำจุนโลก ให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ไม่ได้เบียดเบียนกันให้ลำบากยาก กาย วาจา ใจของตัว ให้อล่องฉ่องไปหมดทุกแห่ง สบายมาก

เราไปเข้า เข้าหมู่ชาวพุทธทั้งหลาย ไม่มีใครจะคดในข้องอในกระดูก ขโมยขโจรของกันและกัน โลภโมโทสัน เอาสิ่งของของผู้อื่นไปเป็นของตัว อย่างนี้ไม่ใช่ธรรมดานะ อย่างของส่วนรวมใช้ร่วมกันอยู่ ก็ยังโกงกันอยู่อย่างงั้น ของใช้ร่วมกัน ของกู้ยืมมาแล้วไม่ใช้เขา อย่างนี้ก็เรียกว่า

มหาโลภ มหาโลภ
โลภโมโทสัน

ไม่แบ่งไม่ปันหมู่พวกอะไรอย่างงี้ ได้ยินข่าวมามันไปกระทบกระเทือนจิตใจเหลือเกิน ข้าว ข้าวสาร หรือข้าวอะไรเก็บไว้ในโกดังใหญ่โต เป็นหลายหมื่นตัน หลายพัน หลายหมื่นตัน อยู่ในนั้นหลายกระสอบแล้วจะ ความประสงค์แรกๆ ก็ว่าสงเคราะห์ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ไม่ให้อด ไม่ให้อยาก ไม่ให้ลำบากที่ไหน แต่ที่ผู้บริหารสิ ผู้บริหารหักเอาไว้ หักเอาไว้แล้วมาขนเอาไปทางอื่นซะอย่างนี้ มันก็น่าโกรธกันนะ ทำให้ผู้อื่นอดอยากปากแห้ง ไม่มีข้าวจะกรอกหม้อเลย สืบหาให้เจอคนที่อดอยากปากแห้งจริงๆ น้ำท่วมบ้านท่วมเมือง ก็ท่วมไร่ท่วมนา ท่วมข้าว ท่วมปลา ไปหมดเลย เจอปลูกของฝังก็เรียบราบไปหมดเลย ก็เดือดร้อนหรือเปล่าเป็นอย่างงั้น เงินจะซื้อข้าวสารมากินก็ไม่มี ไปยืม กู้หนี้ยืมสินผู้อื่นมา ก็ไม่มีใช้เขาเลยอย่างเนี่ย เดือดร้อนจริงๆ

เพราะฉะนั้น ผู้ปกครองประเทศผู้เป็นใหญ่เป็นโตมีอำนาจเหนือก็พิจารณาหน่อย พิจารณาให้เห็นความทุกข์ของไพร่ฟ้าประชาชนว่าลำบากจริงๆ มีนาอยู่ แต่ไม่ได้ทำนา เพราะอะไร เพราะมันแล้งจนไม่ ปลูกข้าวไม่ได้ หรือได้ทำนาอยู่ แต่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น คือ น้ำทะลักเข้ามา ล้นจากแม่น้ำลำคลองทะลักเข้าไปในเนื้อนา ที่ดินของเขา น้ำท่วมข้าว เอาไม่ทัน ทำยังไง กำลังจะออกลูก กำลังจะมาน(ตั้งท้อง) เออ เป็นข้าวมีมาน(ตั้งท้อง)มีมีท้องแล้ว ใหญ่แล้ว ใกล้จะได้เก็บเกี่ยวแล้ว แต่ยังไม่พอเก็บเกี่ยวเลย ยังไม่ออกเป็นรวงเลย น้ำมันลึกไปหมด มองไม่เห็นข้าวเลย ทนอยู่ ๒ วัน ๓ วันมันก็เปื่อยสิปะเนี่ย เปื่อยไปหมดเน่าเหม็นหึ่งเลย ข้าวมันมาน(ตั้งท้อง)แล้ว มีมาน(ตั้งท้อง)แล้ว มีรวง มีลูกแล้ว แต่ว่าถูกน้ำท่วมแช่นานๆ หลายชั่วโมง มันก็เน่าเฟะไปเลย ตายไปเลย ไม่ได้สักกระแบะเดียว กระแบะเดียวก็ไม่ได้เก็บได้เกี่ยวแล้ว บางทีก็ไปเกี่ยวแย่งกับน้ำ น้ำท่วมคอแล้ว มันพอเกี่ยวได้หรือยัง

เอ้า ใช้ปัญญาเอา เกี่ยวมาพอจะเป็นข้าวเม่าอะไรได้ ก็เอามาคั่ว เอามา นั่นน่ะเอามาตากแดดแล้ว คั่วให้เป็นข้าวเม่าซะเอาไปแซะ ไปตำ ไปสี ออกมาเป็นข้าวเม่ายังใช้ได้อยู่ เออ ไม่เสียหายถึงกับว่า ไม่ได้ด้วย... จากที่จริง มันน่าทุเรศนัยน์ตาผู้ที่ทุ่มเทแรงงาน ทำงานทำไร่ทำนา รับจ้างผู้อื่นก็ดี มันเสียเน่าอืม มันเสียของไปแล้วทำไง เดือดร้อนจริงๆ ไปยืมเงินยืมทองผู้ใด ก็เขาไม่อยากจะให้ เพราะว่าทางรัฐบาลก็เอาไปหมดแล้ว

ไม่ ไม่มีที่จะเลี้ยงดูกันแล้ว อย่างนี้เป็นต้นอีกล่ะ ก็ทำให้ลำบากยากเย็น คิดไม่ออกบอกไม่ถูก ความอดอยากปากแห้งตามเข้ามา ไม่มีเงินที่จะซื้อข้าว ข้าวในเล้าในยุ้งในฉางก็ไม่มี ไม่ได้เก็บไม่ได้เกี่ยวอะไรเลย อย่างนี้เขาเดือดร้อนจริงๆ ถ้าเก็บไว้สงเคราะห์บุคคลผู้อุบัติเหตุดัง ดังกล่าวไว้แล้ว

ก็ขอร้องให้ดูแลเขาหน่อย ดูแลผู้ที่ตกยากลำบากจริงๆ หน่อย ลำบากจริงๆ แล้วไปกู้หนี้ยืมสิน ก็ไม่มีหลักประกันดีพอที่จะเอาให้ผู้แลก อ้า ยิ่งกู้เข้าไป ยืมเขาไป เป็นหนี้เป็นสินเรื่อยไปอีกพะรุงพะรัง เป็นอย่างงั้นก็ไปกระโดดน้ำตายกันโว้ย

เออ ไม่มีทางออก ช่วยตัวเองก็ช่วยอยู่พอแรงแล้ว บัดนี้ธรรมชาติมาทุ่มเท ทับท่วมเข้าไป ให้เกิดเสียหายร้ายแรง ไม่มีปัญญาที่จะหาเงินมาทดแทนให้ เออ เป็นหนี้รัฐบาลอีกอยู่อย่างงั้นล่ะ ที่จริงมีอยู่แล้วเงินน่ะ ไอ้ข้าวอยู่ในฉางใหญ่ๆ เป็นร้อยกระสอบ พันกระสอบ หมื่นกระสอบเต็มอยู่ แต่ไม่เอาออกมาช่วยเหลือประชาชนน่ะ อย่างนี้มันชื่อว่า พึ่งพาอาศัยกันยามทุกข์ยากลำบากไม่ได้แล้ว เออ เพราะฉะนั้น มันจึงประท้วงกันอยู่เรื่อยๆ

ความเมตตาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่
มันหลั่งให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ
จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน ฉะนั้น

มันไม่มองเห็น ใครจะอด จะอยาก จะปากแห้งแต่อย่างใดไม่ได้มองเห็น แต่มันมองเห็นกันอยู่ดีๆ ล่ะ ใครจะเห็น จะรู้ รู้มันหายไปไหน ข้าวสารตั้งโกดัง ตั้งล้านตัน หมื่นตัน แสนตัน ล้านตัน แล้วมันหายไปยังไง ทำไมไม่ถึงมือคนที่ลำบากบ้าง อันนี้ก็พิจารณาช่วยกัน ให้รู้จักมีเมตตากรุณาต่อกันเด้อ ชื่อว่าเป็นชาวพุทธ ถ้าไม่ใจจืดใจดำ อำมหิตร้าย เป็นชาวพุทธที่มีเมตตาอนุเคราะห์พี่น้องผู้ลำบากยากจนจริงๆ

แต่ว่าผู้ที่เป็นหนี้เป็นสิน เพราะไปเล่นหวยเล่นเบอร์มากเกินไป อยากได้เงินหลายๆ แต่ว่าก็จำเป็น อยากได้แต่มันไม่ถูก ซื้อเท่าไหร่ก็ไม่ถูก หมดไปๆ เออ ซื้อล็อตเตอรี่บ้าง ซื้อหวยบ้าง ซื้ออะไรบ้าง ที่มันจะพอจะได้เหล่านี้เป็นต้น คาดคะเนผิดไป ก็ทำให้ความลำบากมาถึงตัว ไม่มีที่จะจับจะจ่าย ยิ่งเพิ่มยิ่งไปกู้ยืมเขามาอีก ยิ่งเพิ่มหนี้เพิ่มสินไปอีก มากมายพะรุงพะรังไปเลย อันนี้น่าเห็นใจน่ะ น่าเห็นใจ น่าสงสาร เออ สงสารอยู่ แต่ตัวของเราเอง ก็ยังช่วยตัวเองไม่ได้หรอก บวชเข้ามาแล้วไม่มีหนทางที่จะหาวิธีช่วย อยากจะช่วยอยู่แต่มันไม่มีวิธีที่จะช่วย เพราะตัวเองก็ยังเป็นหนี้เป็นสินเรื่อยไปอยู่ อ้า เป็นหนี้เป็นสินเพราะการก่อ

การสร้าง การซ่อมแซมเสนาสนะ ที่มันชำรุดทรุดโทรมไป เป็นหน้าที่ของเจ้าอาวาสที่จะต้องดูแลให้ทั่วให้ถึง ให้หมู่ให้คณะได้พึ่งพาอาศัยได้ อันนี้ก็เป็นทุกข์อยู่อย่างหนึ่งเหมือนกัน ก็กับญาติกับโยมนี่แหละ ทน ทนเด้อ ทน ทนเอา เออ สู้ สู้ อย่าท้อถอย อึม เอาเสียงนก มันร้องให้ฟัง ไปในป่า นกตัวน้อยๆ น่ะมันร้อง

อย่าท้อถอย อย่าท้อถอย

เออ อ้า เอากับมัน อย่าท้อถอย อย่าไปท้อถอย จนหนีไม่พ้นแล้วก็ไปฆ่าตัวตายทำนองนี้ ไปโดดน้ำตาย อย่างนี้มันไม่ถูกต้องหรอก อย่าท้อถอย เอาความขยันหมั่นเพียรเข้าสู้กับมันให้รอดตาย เอาตัวรอดได้

อันนี้ไม่รู้จักพอ แล้วก็กู้ยืม ไม่ ไม่นับ หมดเท่าไหร่ๆ เอามาเท่าไหร่ ไปกู้ยืมเขามา เพื่อจะมาใช้จ่ายในการสร้างครอบครัว หรือสร้างบ้านสร้างช่องของตัวเอง ก็เดือดร้อนอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้น

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เราจะต้องเป็นคนขยันหมั่นเพียรที่สุด ขยัน ไม่ใช่ขยันกู้ขยันยืม ไปยืมคนโน้นคนนี้นานเข้า เอาไม่ใช้เขา หนี้เก่าก็ยังไม่ได้ใช้ ยังมายืมอีกอยู่อย่างนี้ ก็ทำให้เขาเบื่อเหมือนกัน พะรุงพะรังไปหมด เออ ติดหนี้ติดสินพะรุงพะรังแล้วจะทำยังไง พี่น้องช่วยเหลือหน่อย รัฐบาลก็คิดจะช่วยเหลือ แต่ไม่เห็นเอาออกมาจ่ายสักที อยู่ในคลังๆ เป็นกระสอบ เป็นแสนๆ กระสอบ กระสอบข้าวสารน่ะ ถ้ามันเอาออกมาแจกให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินที่ตกทุกข์ได้ยาก มันหายไปยังไง มันหมดไปแล้ว ไม่มีล่ะ แอ้ อย่างนี้เป็นตัวอย่าง เออ ถ้าช่วยกันต้ม ช่วยกันตุ๋นชาวบ้านชาวเมือง ไพร่ฟ้าประชาชนให้มากๆ ประชาชนก็จะลุกฮือขึ้นมาประท้วงซะก่อน ไพร่ฟ้าประชาชนมีหัวใจ โกรธเกลียดเดียดฉันท์ขึ้นมา เรียกว่าไม่จริงต่อกัน เอาใจไม่มีเมตตากรุณากันเลยอย่างนี้ อันนั้นก็ถึงความพินาศ ถึงหายนะเหมือนกัน เป็นหายนะความฉิบหายวายร้ายเหมือนกัน

ขอให้ทุกฝ่าย ทุกหน่วยน้อมใจเข้าหากัน ระลึกถึงความยากลำบากของผู้ทุกข์ยากจริงๆ เออ ตั้งใจช่วยมันจะเป็นบุญเป็นกุศลแก่ผู้เป็นเจ้าหน้าที่เอง ไอ้ที่ตามสอดแนมดู ให้รู้ ให้ทั่ว ให้แน่นอนซะก่อนแล้วจึงเริ่มต้น ความไม่มีหนี้ก็เป็นสุขอันหนึ่ง ถ้ามีหนี้แล้วเป็นทุกข์อันหนึ่ง เป็นหนี้เป็นสินเขาแล้วเป็นทุกข์ ค้างอันนั้นค้างอันนี้เขา ยืมเขามาแล้วไม่มีที่จะต้องใช้ เอาคืนมาจ่ายเขาอีกได้ ยืมเขาเรื่อยไป ยืมเรื่อยไป เอาไปเอามาหนี หนีจากบ้านช่องตัวเอง บ้านเลขที่ หนีไปที่อื่นน่ะ ไปหาอาศัยเมืองอื่นเขาเนี่ย อ้า โดด เขาเรียกว่าโดดหนี้ เออ หนี้สิน

เพราะฉะนั้น ขอฝากท่านทั้งหลายช่วยคิดกันหน่อย ช่วยคิดกันหน่อยทำยังไง จะนำมาแก้ไขความทุกข์ยากลำบากของ

ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้ทั่วให้ถึงได้ เออ หลายหมื่นตัน หลายแสนตัน ล้านตัน เพิ่นบอกมันละลายข้าวสาร อ้า ที่กักตุนไว้อยู่ในยุ้งในฉาง มันมากมายก่ายเกิน พะเนินเทินทึก อีกทึกนึกนอง ทำให้ลำบากยากจน อันนี้พวกเราก็กระเหม็ดกระแหม่เอา อะไรไม่ควรซื้อก็อย่าไปดื้อ ดื้อรั้นซื้อ ให้เป็นมื้อเป็นคราว ทั้งคาวหวาน อ้า อย่ายืมเบี้ยน่ะ ก็ยืมไปเรื่อย หนักหน้าไปเรื่อย อ้า เอาตัวไม่รอดมันหน้ามันหลาย หนี้สินมากมายก่ายเกิน พะเนินเทินทึกเข้ามาแล้วทำไง หนี หนีหนี้ หนีไปอยู่ที่ไหน ไปอยู่ปักษ์ใต้ หรือไปอยู่ที่ไหน เออ หนีจากบ้าน ทิ้งบ้านทิ้งเมืองหนีไป ลูกเต้าเหล่ากอลูกหลานน่ะ ใครจะเลี้ยงจะดูให้ เหล่านี้ก็เป็นความทุกข์ที่แสนสาหัสสากรรจ์อยู่ เออ ขอให้เอาใจช่วยกันให้มากๆ เราจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ความสุขที่ไม่มีหนี้ เออ เพิ่นก็บอกว่า เป็นความสุขอันหนึ่ง ไม่มีหนี้ ไม่มีสิน ไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร เป็นหนี้ค้างเขาอยู่หลายปีแล้ว ก็นำมาใช้เขาให้พอซะ ให้หมดซะ ให้หมดหนี้หมดสินซะ ถ้าหมดหนี้หมดสินแล้ว เราก็สบาย อึม มันเป็นทุกข์เพราะเป็นหนี้เป็นสิน หนี้สินผู้อื่นน่ะ เออ ญาติโยมทั้งหลายก็รู้อยู่ รู้ว่ามันเป็นทุกข์ เป็นหนี้มันเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะความเป็นหนี้เป็นสิน หนักอกหนักใจ อ้า ช่วยตัวเองไม่ได้ ช่วยครอบครัวไม่ได้ ก็ถึงความพินาศน่ะ สันตะโร

อ้าว ตั้งใจประพฤติปฏิบัติศีลธรรมให้เข้มงวด ให้เคร่งครัดเข้า อย่าให้ขาด อย่าให้ด่าง อย่าให้พร้อยน่ะ อย่างที่เราสมาทานมาแล้วนั้น สมาทานมาแล้วว่า

ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์
ไม่ประพฤติผิดในกาม
ไม่กล่าวโอ้อวดมดเท็จ

หลอกลวงผู้อื่นมาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว ไม่มี ไม่ให้ค้าง ไม่ให้คา ไม่ให้หนักอกต่อไป ถ้าหนักอกมากๆ แล้วหาทางออกไม่มี ก็เลยทิ้งครอบทิ้งครัว ระเหระหาย แยกกันไปคนละทิศละทาง อ้า อันนี้ความทุกข์สาหัสสากรรจ์เหลือเกิน เออ อย่าสร้างหนี้สร้างสินให้มันมากพะรุงพะรังจนใช้ไม่ไหว อย่าเลย เอาแต่พอเว่า(พูด)กันได้ พอกู้หนี้ยืมสินผู้อื่นมา อย่าค้าง ทุกข์ สุข เพราะความไม่มีหนี้ เพิ่นก็ว่า ไม่มีหนี้มีสินที่ไหน มีความสุขกายสบายใจ ไม่มีใครมาทวง เจ้าหนี้มาทวงค่านั่นค่านี่ มันก็ยิ่งทุกข์เข้าไปอีกแหละ อึม ถ้าไปยืมไว้มากๆ ทุกข์เข้ามาทับถมหัวใจของเราเอง เพราะฉะนั้น ก็อย่าเพิ่มความทุกข์ให้มากขึ้น เดี๋ยวจะไม่มีทางออก

(หลวงปู่กลั้วน้ำในคอ)
หวัดลงคอ พูดอะไรก็ไม่ออก ไอ้นี่ก็เป็นทุกข์อีกอย่างหนึ่ง

ทุกข์ยังอยากกินเหล้า กินไปแล้วมันเมาอีก เออ หาทางออกบ่ได้ โกรธให้คนโน้น โกรธให้คนนี้ เตะไม้เตะขอนไป

ทุกขัง อยากกินเหล้า
อนิจจัง ก็ได้กินแล้วมันก็เมาอีก
อนัตตา ห้ามบ่ได้ เซซ้ายเซขวา ห้ามบ่ได้

เมื่อเขามาทวงบ่อยๆ แล้ว โกรธให้เขาเข้า เกิดฆ่ากันตายก็มี

ทุกขัง อยากกินเหล้า
อนิจจัง มันเมาอีก
อนัตตา ห้ามบ่ได้

เตะไม้หน้าแข้งเขียว เออ เตะไม้เตะขอนไปทั่วแห่ง ทุกข์ยากโมโหโกรธาปรายนา เป็นการเคียดแค้นชิงชังกันขึ้นมา เป็นศัตรูสร้างขึ้นมา สร้างหนี้สร้างสินแล้วมันก็เป็นศัตรู เขาสร้างศัตรูใส่ตัวเอง เจ้าหนี้เขาก็ไม่อโหสิให้ อันนี้ก็เป็นทุกข์อันหนึ่ง

เพราะฉะนั้น อย่าสร้างความทุกข์ใส่ตัวเอง ปลดหนี้ปลดสินของตัวเองให้มันหมดซะ มันจึงไม่เป็นทุกข์ อย่าไปค้างมันหลายปี ค้างหลายปีแล้วดอกผลมันขึ้นมาตามต้นอย่างงั้นแหละ หมื่นละเท่าไหร่ แสนละเท่าไหร่ ล้านละเท่าไหร่ ดอกผลมันตามหลังมาอีก ทำให้เราเป็นทุกข์มากอีก นั่น

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เออ ที่ยกขึ้นมาเบื้องต้นนั้น การกระทำเป็นกรรม

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เพิ่นว่าวิชา ความรู้ไม่มี ไม่มีปัญญาที่หามาใช้เขาได้ แล้วมาหนักหน้าเรื่อยไป เพราะฉะนั้น ก็ให้เว้นบ้าง เคยกินเหล้าเมามายก็เลิกซะ เคยเล่นการพนันก็เลิกซะ อย่าไปเกี่ยวข้องกับมัน มันทำให้เกิดทุกข์

ทุกขัง อยากกินเหล้า
อนิจจัง เมาหวิว
อนัตตา เป็นคนบ้า

เตะไม้หน้าแข้งเขียว โกรธให้เขาพู้น(โน้น)เนาะ(นะ) แต่ว่าตัวเองไปเตะรั้ว เตะราว เตะต้นเสาต้นเสวไป หน้าแข้งบวมหน้าแข้งของตัวนี่แหละ ขาหักขาห่าน(กะเผลก)ไปแหละ ถ้าอย่างแรงเกินไป อย่าไปเสพมันอีกต่อไป ถ้าเสพมันอีกก็จะเป็นหนี้ต่อไปอีก อ้า โมโหเขาแล้วล่ะมัน เขาถามบ่อยๆ เอาหนี้มาถามบ่อยๆ เกิดโมโหกัน

ด่าพ่อ ด่าแม่ ด่าเฒ่าแก่ สังฆะพระสงฆ์
บางคนหลงตีกันติดคุก เป็นคนทุกข์กินแล้วมั่งมี
อวดตัวดีด้วยเดชน้ำเหล้า เสาแซ่น้ำกินแล้วนอนเมา
ฝูงคนเฮา(เรา)ก็กินแล้วเกิดโทษ ของบ่เป็นประโยชน์แท้
ไผ(ใคร)ตั้งแต่งมา ฮึ สุรานี้เป็นไผ(ใคร)มาตั้งแต่ง
แม่นผู้ได๋(ผู้ใด)จัดแจง อยู่เหล้าขี้ยา อ่ะเนาะ(นะ)
บ้างก็กินเป็นยา บ้างก็กินเป็นบ้า โมโหโทโส
ด่าพ่อ ด่าแม่ ด่าเฒ่า ด่าแก่ ด่าสังฆะ พระสงฆ์ นั่นแหละ
เขาอาละวาด ฮอดวัด ฮอดวา

เออ เพราะไม่มีสติสตัง คุ้มครองป้องกันตัวในทางที่ดีที่ถูก เพราะฉะนั้น ขอบิณฑบาตเถอะ เรื่องอย่างนั้นอย่าให้มันเกิดขึ้นแก่สังคมไทยเราเลย ให้มันเยือกเย็นเป็นสุข อยู่เย็นเป็นสุข มีแต่ความสนุก มีแต่ความสนาน ไม่เป็นคนพาล

กินเหล้าเมามาย หาทะเลาะวิวาทผู้อื่น อย่างนี้หาว่ามันเป็นสุขเหรอ มันเป็นกองทุกข์ ถ้าเขาจับได้ไล่ทันล่ะก็ ติดคุกติดตะรางไปอย่างงั้น อันนี้ห้ามไว้ตั้งแต่มีศาสนามา ห้าม ห้ามไม่ ไอ้อ้อน มันหลำ(กินแล้วกินอีก)ผู้เดียวหรอก เพราะมันว่าเป็นบ้าเพราะกินเหล้าล่ะ

โมโหโทโส โมโหเกิดขึ้นแล้ว มองเหตุบ่เห็นหยัง
มีแต่ใจพาโล เคียดคุณคำฮ้าย ใครมาเว่าผิดหูแน
ก็เอ้า จะฆ่า จะแกง จะตีเขา ไปทั่วต่างๆ นานา

อาละวาดสังคม ทำให้สังคมล้มละลาย ล้มเหลว ไม่อยู่เย็นเป็นสุขเลย เพิ่นก็บอกแล้วธรรมะธัมโม ช่วยให้ตัวเองมีความสุข มีความสบาย เพราะไม่ได้ทำผิดกับกฎหมายบ้านเมือง สบายใจไปไหนมาไหน มีหมู่มีพวก รู้จักมักคุ้นกันเป็นจำนวนมาก อาศัย

พึ่งพาอาศัยกันได้ อันนี้ก็ดูแลสงเคราะห์สงหากันไป เท่าที่จะช่วยกันได้ ถ้าหมดหนี้หมดสินแล้ว ความไม่มีหนี้มีสินมีความสุขมาก สบายใจมาก ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งซึ่งกันและกันแล้ว อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขแท้ ยิ่งเป็นผู้เข้าวัดเข้าวา จำศีลภาวนาเข้าอีก เกิดความสบายขึ้นมา ดี สบายอก สบายใจ ไม่มีใครมาทวงถามอะไรต่ออะไรกับเรา เกิดความสบายใจเพราะเรารักษาอยู่ ไม่ให้เป็นคนขี้เหล้า ขี้ยา ขี้ซ่า ขี้ฝิ่น กัญชา ยาเสพติดให้โทษเหล่านั้น ก็ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ทำให้วุ่นวาย ทำให้เป็นทุกข์ สร้างทุกข์ใส่ตัวเอง ทำไมไม่รู้จักว่ามันเป็นกองทุกข์ เล่นหวย เล่นเบอร์เหล่านี้ ก็เสียเงิน เออ ครั้งละเท่าไหร่ๆ อ้า

ฝ่ายลูกศิษย์ลูกหาเราก็ยังติดเว้ย มี...เวลา เอาจก(ล้วง)มาจากกระเป๋าตัวเองมาตรวจ เวลาหวยมันออกแล้ว หวยออกแล้ว โอ้ย ผิดตัวเดียว ผิด ๒ ตัว แน่ะ แล้วก็ทีหน้าทีหลังไม่เข็ดอีก เล่นอีกอย่อย่างเก่า ต้องการรวย ต้องการถูกหวยรวยเบอร์ จะได้ใช้หนี้ใช้สิน ต้องการไปอย่างงั้น ที่จริงไม่ใช่ มันเพิ่มเพิ่มหนี้เพิ่มสินเข้าไปอีก อ้า ไม่ใช่จะหมดแค่นั้นหรอก เห็นลูกศิษย์ไปด้วย จกใบหวยออกมาเปิด มาเปิดใส่โทรศัพท์ ที่เขาอ่านรายการหวยออกตัวไหนๆ แย่แล้ว หาว่าดี หาว่าสนุกสนานเหรอ

กองทุกข์มันจะเข้ามาถึงตัวเอง ในเมื่อเราไม่มีสติพอ อย่าไปเล่นกับมัน ถ้าเล่นกับมันแล้วมันเป็นโทษ อ่ะ เป็นโทษทำให้ตัวเองหมดหนทางต่อสู้เข้าไป ไม่มีอะไร คิดไม่ออกบอกไม่ถูก ก็มีแต่ความทุกข์มาใส่เนื้อใส่ตัวเองขึ้นมาเรื่อยๆ เพิ่นก็ห้าม ทางวัดทางวาเพิ่นก็ห้าม ไม่ให้เล่นหวยเล่นเบอร์ ไม่ให้เล่นโบก(การพนันชนิดหนึ่ง) เล่นไพ่ มันเป็น

อบายมุข

อบายมุข เป็นหนทางนำมาซึ่งกองทุกข์ ปากแห่งความฉิบหายมันแผ่ออกมา อบายมุข ถ้าไปติดอบายมุขเข้าแล้ว เป็นปากแห่งความฉิบหาย อ้า เปิดประตูให้มันไหลออก เออ ความฉิบหายไหลออก เทออกอยู่อย่างงั้นน่ะ อย่าไปยินดีกับมันเลย เออ อย่าไปยินดีกับการเล่นหวยเล่นเบอร์เลย

ให้ยินดีในศีลในธรรม

นำศีลนำธรรมเข้าให้มากๆ ให้มีศีล ให้มีภาวนา ทำสมาธิให้ใจตั้งมั่น ใจสงบแล้วมันเยือกเย็นจริงๆ สบาย นั่งสบายคลำหาทุกข์ก็ไม่มี

ไม่มีทุกข์ มันสุขหนอ สุขหนอ

นั่งเข้า ปล่อยวางมีความสุข เพราะไม่มีหนี้มีสิน ไม่มีใครถามหนี้ ไม่มีใครมาทวงถามเอาหนี้จากเราได้เลย เพราะเราไม่ได้สร้างไว้ ไม่ได้สร้างทุกข์ใส่ตัวเองไว้ ก็ตัวเองก็สบาย นั่งสบายนอนสบาย สามีภรรยากัน ถ้าหากแวะออกไปจากหนทางศีลธรรมแล้ว มันก็เข้าไปพู้น(โน้น)ล่ะ เข้าไปเล่นการพนัน เล่นไพ่ เล่นโบก(การพนันชนิดหนึ่ง) เล่นไพ่ เล่นหวย อ้า ต้องการรวย แต่ว่าเกิดผิดกัน ระนึงพึงพืด สามีภรรยาทะเลาะกัน ตีกันหัวร้างข้างแตก เงินเอาไว้ให้ ไปไหนหมด เออ ซัดไล่กันไป อ้า แล้วมันเกิดทุกข์หรือเกิดสุข ถ้าเป็นอย่างงั้น มันเกิดทุกข์หรือเกิดสุข มันเป็นทุกข์น่ะ ทำให้เราทุกข์ อ้า คิดไม่ออกบอกไม่ถูก หาทางออกไม่ได้ สามีภรรยาก็ทะเลาะกันซะแล้ว เงินกูฝากไว้หลายๆ มันเอาไปไหนหมดเหอะ เออ อ่ะ ซักทีไล่เรียงกัน เอาไปเล่นหวยหมดแล้วเงิน เออ แน่ะ มันน่าโมโหหรือเปล่า น่าโมโหโกรธา น่าโกรธเกลียดเดียดฉันท์ซึ่งกันและกัน ไม่ดีเลย อันนี้ขอบิณฑบาตอย่าเลยนะ ถ้าเคยชินกับเรื่องการพนัน หรือเล่นหวยเล่นเบอร์ขอบิณฑบาตเถอะอย่าเลย อ้า ทำบุญสุนทานไป ทำมาหากินในทางที่ชอบไป ของบริสุทธิ์ยุติธรรมจะเกิดมีต่อเรา ได้มาก็เป็นของเราไม่ได้เป็นของใครเลย ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของตัวเองไม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเลยเกิดขึ้นในครอบครัวของเรา ไม่มี

ถ้าได้ไปเล่นหวย เล่นเบอร์ เล่นโบก(การพนันชนิดหนึ่ง) เล่นไพ่ เสียเงินไปเปล่าๆ ฟรีๆ แล้วมันก็น่าโมโหน่ะผู้เป็นเมีย

ผัวเอาไปซื้อเหล้า ไปซื้อ ซื้อหวยซื้อเบอร์ กินเหล้าเมามาย อ้อแอ้อยู่ตามถนนหนทาง เออ เซซ้ายเซขวาไป เอาไปเอามานี่ก็ โอ้ยบ่มีเงินจะทำศพแหละ พอรถเขามาเหยียบ รถเขามาตำ(ชน)เอาเพราะเป็นคนเมา เซซ้ายเซขวาไป เขาก็หลบไม่ทัน คนขับรถทั้งหลายเขาก็ชนเอาซะ อ้า หัวร้างข้างแตก แขนหักขาหักไป จะเอาอะไรมาเยียวยารักษาปะเนี่ย เงินทองก็ไม่มี อันนี้ทำทุกข์ให้เจ้าของเอง เพิ่นจึงว่าอบายมุข ปากแห่งความฉิบหาย อบายมุขปากแห่งความฉิบหาย ตัวเองสร้างขึ้นมาเอง แล้วจะไปโทษใครล่ะปะเนี่ย อืม ...บุตร ...ภรรยากัน เล่นเอาจริงๆ จัง ก็เป็นบาปเป็นกรรม เอาแหละเรื่องอันนี้ เรื่องชาวบ้านเขา เรื่องชาวบ้านชาวเมือง ช่วยกันอดออมไว้บ้าง อย่าไปใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ ใช้จ่ายสร้างหนี้สร้างสินใส่ตัวเอง เป็นบาปด้วย เป็นอบายมุขด้วย ปากแห่งความฉิบหาย อ้า อย่าเลย อย่าไปเล่นกับมันเลย เพราะมันเป็นปากแห่งความฉิบหาย เออ

อบายมุข
มุขะ ตัวนั้นมันเป็นปาก

ตัวนั้นมันเป็นปาก ปากแห่งความฉิบหาย เล่นหวย เล่นเบอร์ เล่นบัตร เล่นการพนันทุกชนิด ปากแห่งความฉิบหายทั้งนั้นล่ะ เพราะฉะนั้น อย่าให้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาในครอบครัวของเรา เออ ภรรยาก็เอาใจช่วยสามี สามีก็เอาใจช่วยภรรยา เรื่องไหนที่มันจะฉิบหายวายร้ายแล้วก็เลิกซะ เลิกจากการกระทำบำเพ็ญอย่างงั้นซะ ให้ไปอยู่สบาย ไม่มีหนี้มีสินที่ไหน มีความสุขสุขเพราะไม่มีหนี้มีสิน หากินสุจริตบริสุทธิ์ยุติธรรมดีกว่า เอาสิ่งที่เป็นธรรมเป็นวินัย มาปกป้องคุ้มครองตัวเอง อย่าชักชวนแนะนำลูกหลานให้ยินดีในทางนั้นเลย

เอ๊ะ เทศน์ไปเทศน์มา มันทำไมมา อ้า ตื้นตันเหลือเกินคิดไม่ออก มันคิดออกอย่างงี้ก็พูดไปอย่างงี้ ขอโทษด้วยนะ ถ้าผู้ใดไม่ชอบ ศีลธรรมเป็นของดี เป็นของวิเศษ เป็นของประเสริฐทำให้ตัวนอนตาหลับ ไม่มีหนี้มีสินกับใครๆ อาจจะมีหนี้มีสินอยู่กับพ่อกับแม่ก็ได้ เพราะเอาเงินพ่อเงินแม่ไปถลุงทางอื่นกัน นี้เป็นหนี้เป็นสินอีกเหมือนกัน ถ้าพูดไปอย่างนี้มันทุกข์น่ะ พูดไปอย่างงี้มันกระทบกระเทือนจิตใจของญาติโยม พูดเรื่องใหม่ดีกว่าขอให้ทุกคนสังวรระวัง อย่าให้มันเกิดมีในครอบครัวของเราครอบครัวของคนอื่นก็ของเขา

เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา
อย่าไปยุ่งน่ะ

อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับใครๆ เขา เราไม่สร้าง มันก็ไม่มี หนี้สินไม่มี อ้า อันนี้เป็นตัว ตัวที่พูดอยู่นี้ ก็เป็นหนี้เป็นสินเขาอยู่นะ เฮอะๆ จ้างให้เขา เออ สร้างเจดีย์ให้ แล้วราคาเป็นล้านกว่าๆเกือบ ๒ ล้านนู้นล่ะ เออ เป็นหนี้ไว้ก่อนๆ มาเทศน์ทีไหร่ๆ ก็ได้ได้ไปฝากไว้ ออมไว้ ได้เงินจากกัณฑ์เทศน์บ้าง อืม ได้เท่าไหร่ก็ไป ลูกศิษย์ไปฝากไว้ๆ ฝากไปเข้าบัญชีไว้ เขาไม่ต้มไม่ตุ๋นเราหรอก อ้า ฝากไว้นั่นแหละ เก็บไว้ให้พอกับค่าหนี้ค่าสินเขา เออหนี้สินที่ก่อสร้างขึ้นมามันใหญ่มันโต ถ้าพูดถึงความสูงของมันเนี่ยขนาดโรงพยาบาลหลังนี้หรือเปล่า จากพื้น แล้วก็พื้นที่ ๒ จึงไปตั้งเจดีย์ไว้พื้นที่ ๒ ขึ้นไป แล้วมันสูงแล้ว เออ

๕๔

อ้าว ไม่เป็นไร ถ้าเราไม่ตายซะก่อน เราก็จะพยายามหาไว้ให้ ไปใช้ค่าแรงงานเขา ค่าวัสดุก่อสร้าง ค่าอะไรต่ออะไรเยอะแยะไป ถ้าไปคิดมันก็หนักใจตึงขึ้นมา ไม่คิดซะเลยดีกว่า หาได้จึงค่อยให้ไป ไปเทศน์ที่อะไรไป สวดมนต์ให้เขาที่จังหวัดอะไรน่ะ แอ้ ลืมแล้วจังหวัดที่ไป อะไร ทางคนนั้นเขามีศรัทธาแรงกล้าอยู่ เขาเอาเงินมาเข้าบัญชีให้เป็นแสน เป็นแสนหรือว่าเป็นล้านหือ เอาเงินมาเข้าบัญชีไว้ให้ เออ เบาไปหน่อยหนึ่งเว้ยปะเนี่ยเบาแล้ว นางแดง นางแดงอยู่ จังหวัด อะไรล่ะหือ ลืมแล้ว เขามีเงินมีทอง พอได้ใช้ได้สอย เขาเอาเงินมาให้หลวงปู่ไปสร้างเจดีย์ให้ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทหรือเท่าไหร่ โอ้ ดีใจเว้ย ตัวดีใจหลาย เออ เบาแล้วๆ เบาขึ้นมาแล้ว

เพราะฉะนั้น อันนี้พูด พูดเรื่องขี้หมูราขี้หมาแห้งให้ฟังหน่อย ไม่ใช่ธรรมะธัมโม พวกเรานั้นต้องพยายามหลบหลีกเอาอะไรมันเป็นบาปเป็นกรรม ก็ค่อยเลิกค่อยละไป อย่าไปเมามันจนลืมตัว

คนลืมตัวก็เหมือนดังวัวลืมตีนน่ะ

วัวลืมตีนน่ะลืมตัวเองมี ๔ ขา เห็นมนุษย์มนากินเหล้ากินยาแล้วก็เซิ้งรำขับเพลงกัน ตัวเองอย่าลืมว่าตัวมี ๔ ขา เห็นเขาเต้นก็เต้นดังเขา โดดดังเขา เอาไปเอามา ก็ล้มทับกันตายไป วัวลืมตีนน่ะ เออ เนี่ยเป็นคนลืมตัวก็เหมือนวัวลืมตีน เห็นเขาสนุกสนานก็อยากสนุกสนานกับเขา ไปเต้นไปรำกับเขา อ้า มันลืมตีนแล้ว ขาไม่...เลย อันนั้นมันล้มทับกันลงไปก็ตาย เออ คนลืมตัวเหมือนวัวลืมตีนน่ะ

เอาล่ะพรรณนามาให้รู้จัก นี่บ้านของเมืองเรา เขาเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานมาด้วยหยาดเหงื่อแรงงาน ก็หวังพึ่งพิงแรงของลูกของหลานต่อไป คุ้ยเขี่ยหาสำหรับตั้งหลัก ตั้งหลักตั้งฐานให้มันได้เงินมาเป็นกอบเป็นกำ ให้มาเป็นทุนเป็นรอน ให้ลูกให้หลานได้ศึกษาเล่าเรียน เออ หาวิชาความรู้ใส่ตัว อดตาหลับขับตานอน เพราะเรามีลูก เพราะเรามีหลาน มีหลานเยอะแยะ หลานตัวมันน้อยๆ แหละ ลูกของลูกนี่ก็เป็นหลาน แล้วก็หลานก็มีครอบครัวอีก ก็เอาเหลนมาให้ดูอีก ถ้ามันหนักเข้าไป หนักเข้าไปอ่ะ เรื่องหนี้สินทั้งหลายมันเป็น

ดินพอกหางหมู

เมื่อไม่เช็ด ไม่ล้างมันก็ดินพอกเข้าๆ ก็เป็นก้อนบักใหญ่ขึ้นมา ดินพอกหางหมูมันดินเหนียว ไปนอนที่ไหนมันก็พอกเข้าๆ ๆ นอนขี้โคลนเมื่อไหร่พอกเข้า ต่อไปต่อมาเวลาขึ้นมา มันแห้งเข้า เวลาเดินไปมันก็ตีส่วง(เอว)ตัวเอง กุ๊งกิ๊งๆ ไปแหละ หางหมูมันหนัก มันเป็นปุ่มอยู่ปลาย มันเดินไป มันก็ตีส่วง(เอว)ข้างนี้ เดินมาทางนี้มันก็ตีส่วง(เอว)ข้างนี้ ปุ๊กปิ๊กๆๆ ไปแหละ อ่ะ ดินพอกหางหมู ดินพอกหางหมูมันเป็นโทษขนาดไหน หึหึ เออ

มันตีส่วง(เอว)ตัวเอง ตุมตัมๆ ไป เออ ถ้าวิ่งแรงๆ ก็ตีแรงเข้า ถ้าค่อยเดินไป ค่อยยังชั่วหน่อย มันตีเอาเหมือนกันนะ

เพราะฉะนั้น อย่าให้ ดินมันพอกเป็นหางหมู พอกขี้โคลนเข้า น้ำหนัก ขี้โคลนมันแห้งคาหางอยู่ มันก็ตีส่วง(เอว)ตัวเอง ตุมตัมๆ ไป อ้า ถ้าวิ่ง ยิ่งวิ่งยิ่งไล่ไป ตีไป ตุมตัมๆ ไปอย่างงั้นแหละ เนี่ย นี่พูดน้อยๆ ไม่ได้พูดมาก เรื่อง

ทานัง เทติ

การทำบุญให้ทาน ให้รู้จักประมาณพอดีตัวเอง อย่าไปทุ่มเทมากมายจนเกินไป มันจะหมดจากปากลูก ปากหลานเรา ปากลูก ปากเมียเรา ให้ทาน

ให้ทานรักษาศีลเด้อ

ศีลนั้นยังเป็นข้อห้ามที่ไม่ให้ฉิบหาย จากค่าเหล้า ค่าสุรา ค่าฝิ่น ค่ากัญชา ค่าของต้องห้ามทั้งหลาย มันก็พอกเข้าๆ คราวนี้หมดไปเท่านั้น คราวหน้าเอาอีกใหม่อยู่อย่างงั้นน่ะ ไม่หลาบเป็นดินพอกหางหมู เออ ตีส่วง(เอว)ตัวเอง ตุมตัมๆ ไป เวลาวิ่งไปเดินไป อันนี้ไม่เข้าท่า อ้า จะพูดไปไหนก็มีแต่เรื่องของคน เรื่องของคน พูดให้มันจนตรอกเข้ามา ปะนี้เลิกซะ เลิกจากกินเหล้าซะ เลิกจากเล่นการพนันซะ เลิกกัน อ้า ละเว้นต่างๆ เหล่านั้นเลิกเสียได้ ก็เป็นเครื่องเบาของตัวเอง เบาใจตัวเอง ไม่เดือดร้อนตัวเอง อ้า ก็เป็นคนมีปัญญา

รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง

หลบหลีกเอา อย่าให้มันเป็นเจ้านายเรา เป็นข้อบังคับเรา เราเป็นขี้ข้าเป็นทาสของอย่างอื่นมีมาแล้ว ปะนี่เลิกแล้ว ไม่เป็นหนี้เป็นสิน เพราะการเล่นหวยเล่นเบอร์ เพราะการกินเหล้าเมายา กัญชา ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด เลิกซะให้ได้ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็แบ่งเอาไว้ เวลาเจ็บป่วยมา จะได้มีเงินมีทองเข้าโรงพยาบาลกับเขา หมอก็จะช่วยเหลือให้ อ้า เจ็บท้อง มันลำไส้ถ้ามันเป็นอยู่

หลวงพ่อผู้พูดอยู่นี่ก็ถูกเขาปาดไส้ ปาดไส้ไปแล้ว ก็ยังมีตรวจไปอีก ไปเจอนิ่วอยู่ในถุงน้ำดีอีก มันทำให้ปวด เขาก็ตัดเอาถุงน้ำดีออกซะ เอามาผ่าให้ดู โอ้ จริง อย่างกับพยาธิน่ะ ตั้ง ๗ ตัว ๘ ตัวอยู่ในถุงน้ำดี แออัดยัดเยียดอยู่ในนั้น มันเป็นมาได้ มันเข้าไปอยู่ได้ยังไง เออ เราก็คิดไม่ออก อืม

ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ
ไม่มีโรคเป็นลาภอย่างใหญ่โต

๕๔

ไม่ต้องมาเจ็บมาปวด เพราะการผ่าตัดอะไรหรอก มันเกิดมาได้ยังไง มันไม่น่า มันๆ ไปเข้าอยู่ในถุงน้ำดีนู้นน่ะ ไปออกลูกออกเต้าหรือเปล่า ตั้ง ๗ ตัว ๘ ตัว ตัวเท่าเม็ด ใหญ่กว่าเม็ดข้าวโพด ใหญ่กว่าเม็ดมะขามนู้นล่ะ เท่าเม็ดมะขามนู้นล่ะ มันใหญ่โตขึ้นมา ที่มาโรงพยาบาลอยู่บ่อยๆ เขาก็ตรวจให้อยู่บ่อยๆ ตรวจเลือด ตรวจอะไรให้อยู่บ่อยๆ ก็ไม่ได้เสียเงินหรอก เพิ่นเมตตาเอาไปตรวจเอง เอาไปเอ็กซ์เรย์ดูเอง เอ็กซ์เรย์ก็ไม่ได้เสีย

เงินเสียทอง หรือว่าใครเป็นคนเสียให้เราก็ไม่รู้ เออ เอ็กซ์เรย์ไม่ต้องเสียเงิน ผ่าตัดท้องลำไส้ก็เสียเงิน ผ่าถุงน้ำดีก็ต้องเสียเงิน ถ้าเขาไม่มีตังค์ เราก็เป็นหนี้เป็นสินของโรงพยาบาลไม่น้อยเลย เพราะฉะนั้น จึงอุตสาหะพยายามมาช่วยโรงพยาบาล ทุกครั้งๆ มา

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย รู้จักความประสงค์ของตนเอง จะได้เลิก ได้ละ จากการ อ้า กินเหล้าเมายา เล่นการพนอกพนัน ก็งดเว้นไป ให้มันเบามันบางไป เก็บเงินเก็บทองไว้ส่งเสียลูกหลาน เข้าเล่าเรียนศึกษา ให้มันจบ ให้มันได้การได้งาน ให้ลูกให้หลาน

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการ ต้องการอยากให้เข้าอกเข้าใจจะได้ งด เว้น เลิก ละ สิ่งที่เป็นอบายมุขทั้งหลายทั้งปวงซะ จะได้สบายใจ ไม่เสียเงินไปเพราะการพนันไม่เสียเงินไปเพราะ เออ เหล้าสุราเมรัย เราก็เลิกได้ทุกอย่าง ก็สบาย ไปไหนไม่ต้องเซซ้ายเซขวา ไปอย่างสบาย ดังที่แสดงมาก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๔๐ น.
ณ สำนักพิมพ์ดีเอ็มจี

เอ้ ยังนึกคำที่จะแสดงธรรม ให้ญาติโยมฟัง ยังนึกไม่ออกอยู่ นึกยังไงดีฮึ ตั้งใจเด้อ ถ้าจำ ตั้งใจฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา เพิ่นว่า

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ภาษิตเนี่ย ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา ถ้าเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ เอาใจไปหาการงานทางไหนอยู่ หาลูกหาหลานเพิ่นเลิกโรงเรียนแล้วยังหรือยังไง หาสารพัดอย่าง ใจมันไปได้ การค้าการขายก็เป็นเรื่องกังวลใจเหมือนกัน ทำให้ใจฟุ้งซ่านไปเหมือนกัน

ธรรมดาฟังเทศน์ก็ต้องทำใจให้อยู่กับเนื้อกับตัว อย่าส่งไปทางอื่น อย่าไปส่งนอกจากร่างกายไป ครูบาอาจารย์เพิ่นสอนว่า เวลาฟังเทศน์ให้จิตใจของตัวอยู่กับเนื้อกับตัว ให้ได้ยินอยู่ที่หู ให้ได้รู้อยู่ที่ใจ แล้วกำหนดจดจำเอา เวลามันผ่านเข้ามาหูแล้วปล่อยมัน อันนี้เป็นคำเตือนซื่อๆ หรอก ครูบาอาจารย์เพิ่นบอกอย่างนั้น ถ้าฟังเทศน์ก็ดี ฟังการประชุมใดๆก็ดี ถ้าใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว คิดพะว้าพะวัง กังวลไปถึงงานการทางอื่น อย่างนี้ก็แล้วกันน่ะ การประชุมก็เลยเหลวไหล ไม่ค่อยเป็นล่ำเป็นสันขึ้นมาได้

เพราะฉะนั้น การฟังเทศน์นี่ขอให้ตั้งใจ อันนั้นล่ะ อืม นะโม อีกครั้งหนึ่ง ล่ะปะเนี่ย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

หลวงปู่ว่าคนเดียวน่ะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

แปลออกมา ขอความนอบน้อมของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น เอาล่ะ อืม

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

เนี่ย มันระลึกได้ตรงนี้ ที่จริงแล้วมันก็เป็นของสำคัญต่อเราอยู่ ทุกเรื่องนั่นแหละในธรรมะ

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง

แน่ะ อันนี้ก็สำคัญอยู่ สำหรับพวกเราผู้กำลังศึกษาธรรมะธัมโมอยู่แล้ว

ต้องเอาภาษิตเหล่านี้มาเตือนตัวเองไว้เสมอ

อย่าให้มันนอกลู่นอกทางออกไปทางอื่น อย่าเอาหูไปนา อย่าเอาตาไปไร่ อย่าเอาใจไปกังวลกับลูกกับหลาน ให้อยู่กับเนื้อกับตัว ให้ได้ยินอยู่ที่หู ให้ได้รู้อยู่ที่ใจ ของเหล่านี้เอง เพราะว่าการฟังเทศน์นี้ จะฟังเอาความรู้ ความรู้สึกตัว ให้มันอยู่กับเนื้อกับตัวในระยะหนึ่งซะก่อน ออกจากที่ฟังเทศน์ไปแล้วจะ จึงส่งสายไปทางอื่นก็ได้ ผู้บางคนน่ะไป รถไปจากบ้านไปวัด ไม่รู้ว่าเอาอารมณ์อะไรต่ออะไรไป นึกคิดไปทางอื่นวุ่นๆ วิ่งวุ่นวายไปหมด

เวลาไปฟังเทศน์ฟังธรรม มันก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอีก มันก็ดิ้นรน กระวนกระวายส่งส่าย ไปตามสัญญาอารมณ์ของตัวเองนั่น อย่างนี้บ่ได้ประโยชน์ เพิ่นว่าไม่ได้ประโยชน์ในการฟังเลย ถ้าใจอยู่กับเนื้อกับตัว รู้สึกตามคำพูดของท่านทุกถ้อยคำ ทุกความประสงค์ ท่านมีความประสงค์อะไร ท่านจึงเทศน์เรื่องนี้ให้อยู่กับเนื้อกับตัว รู้เสมอๆ น่ะ ไม่ต้องส่งไปทางอื่น ทางอื่น

แล้วธุระอันนี้ซะก่อน จึงไปคิดมัน จึงไปพิจารณามัน โอ้ ไหนมึงมาแล้ว มึงไปฟังเทศน์ ด่าตัวเองแล้วว่า มึง มึงเหรอ มึงไปฟังเทศน์ นึกว่าจะเอาคำเทศน์มาวิจัยวิจารณ์ แต่ว่าเอาเรื่องวุ่นวายขึ้นมาอย่างนี้หรือ อย่างงั้นเหรอ ไม่ถูกอีกแหละๆ อยู่กับเนื้ออยู่กับตัว ให้รู้ตัวอยู่เสมอ ได้ยินอยู่ที่หู ได้รู้อยู่ที่ใจ เอาสติปัญญาเป็นผู้วิจารณ์ ไตร่ตรองตามธรรมเทศนานั้นๆ ก็เป็นการจดจำไปในตัว ถ้าเราเอาใจไว้กับเนื้อกับตัว ก็เลยนำคำเทศนา ได้ฟังมาแล้วเอาไปวิจารณ์อยู่ตัวเองก็ได้ เวลาอยู่คนเดียวเอาไปวิจารณ์ว่ามันเป็นจริงอย่างงั้นหรือเปล่า อ้า เป็นจริงอย่างที่ท่านบอกหรือเปล่า

บาป บุญ คุณ โทษ มันเกิดจากใจจริงหรือเปล่า

อืม หัวใจดวงเดียวเป็นได้หลายอย่าง คิดให้เป็นบาปมันก็เป็นบาป เศร้าหมองขุ่นมัวได้ คิดให้ว่าเป็นบุญเป็นกุศล จิตใจก็เบิกบานร่าเริงหรือแจ่มใสขึ้นมา แน่ะ ความคิดเท่านั้นล่ะ ทำให้เป็นได้หลายอย่าง อารมณ์ของหัวใจ คิดให้เป็นบาปก็เศร้าหมองขุ่นมัวขึ้นมา ความอิจฉาริษยา พยาบาทอาฆาต จองเวรจองกรรมคนโน้นคนนี้ เพียงแต่เห็นหน้ากันก็ไม่อยากพูดด้วย หรือว่าหมั่นไส้ เฮอะ หมั่นไส้คนนั้น หมั่นไส้คนนี้ เอ้า ไปเอาเรื่องอะไรมาคิดกันอย่างงั้นเหรอ ไม่ได้หมั่นไส้ใครทั้งนั้นล่ะ หมั่นไส้เจ้าของดีกว่า บอกว่าๆ อย่าคิดๆ อย่านึก อย่าฟุ้งซ่านไปทางอื่น ให้อยู่กับเนื้อกับตัว ก็ได้ทุกถ้อยคำ กระทงความที่ท่านว่าไปแล้วระลึกได้ อ้า

กัมมัง

ก็หมายถึงว่าการกระทำ กระทำด้วยตีนด้วยมือก็เป็นกายกรรม พูดออกมาทางวาจาก็เป็นวจีกรรม นึกคิดทางจิตใจฟุ้งซ่านอยู่นั่นก็เป็นมโนกรรม เราทำมันจึงเกิดขึ้นมาได้ บาปก็ดีบุญก็ดี การกระทำของเรา การพูดของเรา มันก็แสดงออกถึงความกำหนดจดจำมาแล้วนั้น เออ จำได้แม่นๆ ไม่หลงหน้าหลงหลัง มีสติตั้งมั่นอยู่กับเนื้ออยู่กับตัว นั่น เรียกว่าฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา เพิ่นบอกไว้ในภาษิตว่า

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา ถ้าฟังด้วยความฟุ้งซ่าน จะได้ปัญญาหรือเปล่า ได้ความรู้หรือเปล่า ไม่เลย อ้า ถือแต่ตะกร้าเปล่ากลับบ้าน ไม่มีติดเนื้อติดตัวมา อันนี้ก็ ไม่ว่าเทศน์เรื่องอะไรๆ ก็ตาม มันเป็นเรื่องส่วนตัวผู้รอฟัง พวกเราตั้งใจฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา ได้ความรู้ เอาไปทำไมความรู้เหล่านี้ เอาไปตัดอารมณ์ อารมณ์รัก อารมณ์ชัง อารมณ์ยินร้าย อารมณ์ยินดี อารมณ์ดีใจ อารมณ์เสียใจ ความโลภ อารมณ์ความโลภ ความโกรธ ความหลง เหล่านั้นก็ไม่ค้างอยู่ในหัวใจเรา จะเอามาคิดอย่างนั้น ความอาฆาตพยาบาท จองเวรซึ่งกันและกัน

เหล่านั้น ทิ้งแล้ว เรามาบำเพ็ญกุศล ความอาฆาตพยาบาทจองเวรซึ่งกันและกัน เลิกแล้ว ละแล้ว ไม่มี ไม่มีพยาบาทอาฆาตใครเลยในหัวใจเรา แผ่เมตตาแทน ถ้าไม่

ถ้าคิดอย่างอื่นไม่ออก ให้แผ่เมตตาแทน

ปรารถนาดีแทน ปรารถนาดีต่อกัน ไม่พยาบาท ไม่อาฆาต ไม่จองเวร ไม่ชังคนโน้น ไม่ชังคนนี้ ไม่ตาเขียวใส่ใครเลย เออ ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา อย่างนั้นหรอกเรียกว่า ภาชนะ ตั้งภาชนะขึ้น รองรับเอาซึ่งมธุรสวารีขององค์สมเด็จพระมหามุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า เอาไปใคร่ครวญพินิจพิจารณา ว่ามันจริงอย่างที่ท่านว่าหรือเปล่า ใจของเรามันเศร้าหมองก็เป็น มันผ่องใสก็เป็น มันขุ่นมัวก็เป็น มันใสสะอาดก็เป็น เวลาได้ลิ้มรสพระสัทธรรมอย่างลึกซึ้ง ใจมันจะผ่องจะใส เบิกบานร่าเริง และก็มีความสุขใจ

ถ้าไปคิดเรื่องเป็นบาปเป็นกรรมมา มีอิจฉาริษยา พยาบาทคนโน้นคนนี้ หมั่นไส้อยู่แต่ตัวคนเดียว กัดฟันอยู่คนเดียว อึ๋มเห็นหน้าอยากจะตบเหลือเกิน อยากจะตีเหลือเกิน เอาอย่างงั้น

เหรอ ถ้าเอาอย่างงั้นมันก็วุ่นวายทั้งประเทศ ทั้งประเทศปานเขาเล่นละครน่ะ เขาเล่นละครอยู่ในทีวี มีการตบ มีการตี มีการต่อยกัน บางทีขยุ้มผมกันไป ดึงไปดึงมาอยู่อย่างงั้น

นั่นอารมณ์โลกเขาเป็นอย่างงั้น ความอาฆาตเคียดแค้นมีอยู่ในใจ อยากจะทำตามความประสงค์ของใจเรา อึ๋ม พอจับได้ผมก็ดึงผมไป พอได้ตบก็ตบไปอย่างงั้นเหรอ เอาอย่างนั้นมันก็จะไม่ดีอีกแหละอารมณ์อย่างงั้น เป็นอารมณ์เศร้าหมอง ขุ่นมัว ไม่ผ่อง ไม่ใส ไม่สะอาด

บุญ นี่แปลว่าสะอาด
กุศล น่ะแปลว่าฉลาด เป็นคนฉลาด
บุญ แปลว่าสะอาด
บาป แปลว่าสกปรก
แปลว่าเศร้าหมอง แปลว่าขุ่นมัว

เนี่ยบาป ถ้าเอาบาปไปใช้อยู่ เราก็ไม่พ้นจากความเศร้าหมอง ความขุ่นมัวของใจเราเอง จะทำยังไงจะให้มันผ่องมันใส

ให้มันเบิกมันบาน ร่าเริงอยู่ในใจของเรา มีความร่าเริงบันเทิงอยู่ในใจ มีความสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ได้ฟังเทศน์มาแล้วเราจะเอาความสุขใส่ตัว เออ ให้ได้ เราไม่เอาเรื่องขุ่นมัวมาใช้เลย ไม่เอาเรื่องขุ่นเรื่องมัว เรื่องอาฆาตมาดร้าย พยาบาท จองเวรจองกรรมกับคนโน้นคนนี้ ไม่เอาแล้ว จะเอาแต่ของผ่องใส ผ่องใสเยือกเย็น เป็นบุญเป็นกุศล เอามาหาตัว นึกถึงเวลาไหนก็ยิ้มอยู่ในใจเวลานั้น ว่าตัวชนะบาปแล้ว ไม่เคยลุอำนาจแก่ความโกรธ ไม่เคยลุอำนาจแก่ความชัง ไม่เคยลุอำนาจแก่ความหลงใดๆ สิ่งเหล่านั้นมันมีอำนาจมาก ถ้ามันเกิดขึ้นแล้วมันมืดมิดปิดปัญญา ระลึกไม่ได้แล้ว อะไรที่ทำให้เศร้า ให้หมอง ให้ขุ่น ให้มัว

จะเอานิทานสักเรื่องหนึ่งขึ้นมาเป็นตัวอย่าง เป็นนิทานภาคอีสานนู้นหรอก มันเกิดขึ้นที่ภาคอีสาน จังหวัดร้อยเอ็ด เออ เกิดที่นั่น จนได้มีอนุสาวรีย์ไว้ ทำไว้ให้ลูกหลานได้รู้ได้เห็น ภาษามันพูดยากๆ ภาษาลาว เออ ไอ้ อะไรล่ะมันล่ะ

ไปเลี้ยงแม่ เลี้ยงมารดา พ่อก็ตายแล้ว ยังแต่ลูกชายเขานั่นล่ะ เออ แต่ลูกชายทำงานเก่ง ตื่นแต่ดึกลุกแต่เช้า ไปไถนาไปทำนาไปไถนา ไถฮุด(ไถครั้งแรก) หรือว่าไถค้นฮุด(ไถพรวน) แต่ว่าวันนั้นเผอิญแม่ แม่ไปนึ่งข้าวไว้หรือว่าหุงข้าวไว้ ลืมเติมน้ำใส่หม้อ ไฟก็เลยไหม้หม้อจนแดงหมดหม้อ ข้าวที่นึ่งไว้ ที่ตนตั้งใจจะหุงต้มเอามาส่งลูกชายอ่ะ แต่ว่าไฟไหม้หม้อ ไหม้ทั้งหวด (ภาชนะนึ่ง) ไหม้ทั้งมวย(นึ่งข้าว) อ้า ที่มัน เออ มันเพราะน้ำมันแห้งแล้ว มันก็ต้องแห้งหมด

อื้อหือ อืม เคียด(โกรธ)ให้แม่ โกรธให้แม่อยู่อย่างงั้นน่ะ มีความโกรธ สะสมความโกรธไว้มาก มึงเถอะน้า ทำไมอยู่ จึงบ่มา นั่นก็มาแล้ว สายแล้ว ๔ โมง ๕ โมงไปแล้ว เพิ่นนั่งโมโหตัวอยู่ ที่เถียงนา เถียงนาน้อย น้อยๆ เอ้อ นี่มันทำไม มันทรมานกูขนาดนี้ ให้กูหิวข้าว อยากกินข้าวก็ไม่ได้กิน มาไถนาแต่เช้าๆ จนสายป่านนี้ ยังไม่มา ยังไม่มาส่งข้าวเลย เดี๋ยวกูตีมันวันนี้แหละ ฆ่ามันมื้อนี้แหละ อ้า

แม่ก็ยอม ยอมว่าผิด แม่ผิดเอง เพราะมีเหตุที่ผิดๆ ไม่ได้จะแกล้ง ไม่ได้ทำกลั่นแกล้งลูกชายหรอก คือว่าตั้งหม้อไว้แล้วจะนึ่งข้าว จะหุงข้าวไปเนี่ย ตั้งหม้อไว้แล้วลืมเติมน้ำ เอาหม้อเปล่าๆ ไปตั้งไว้แล้ว วิ่งไปทำไอ้นั่น วิ่งไปทำไอ้นี่ เอาหม้อเปล่าๆ ไปใส่เตาไว้ หม้อมันก็แดงโล่ขึ้นมาแล้วเอาข้าวไปใส่ มันจะกินได้บ่ ไฟไหม้หม้อขึ้นมา แล้วก็เสียหมด ข้าวอยู่ในหม้อในหวด(ภาชนะนึ่ง)อะไรเสียหมด โอ้โฮ มัวแต่ทำอันอื่นอยู่ กลับมาก็ไฟควันหุ้มไปแล้ว

นั่น ทำให้ลูกชายผู้นั่งคอยกินหิวข้าวอยู่ โมโหขึ้นๆ อย่างหนัก สายป่านนี้ มันยังไม่มา มันทำอะไรอยู่ เออ มันไปทำอะไรอยู่มันถึงไม่มา สายมากแล้ว จาก ๒ โมงก็เคยมาถึงแล้ว อันนี้ ๓ โมง ๔ โมงยังไม่เห็นมา เถอะน้ำ มานี่กูจะตีมึงล่ะ เอาล่ะ เตรียมการไว้แล้ว เอาแอกน้อย แอกน้อยที่ไถติดกับอะไรล่ะ แอกน้อยนั่นพอดีแก้ไว้แล้ว วางอยู่ใกล้ๆ จะมันตายมื้อนี้ล่ะ ว่างั้น มันหิวข้าวจนว่าพอแรงแล้วจนจุก จุกท้อง คนหิวมากๆ มันเป็นยังไง ทั้งโมโหอีกด้วย ขึ้นมา กรูเข้ามาพร้อมๆ กัน ทำอะไรอยู่ มันถึงมาสายป่านนี้ ป่านนี้ถึงมา

มาแล้วลูกหลานเอย แม่มีเหตุ แม่ตั้งหม้อไว้แล้วลืมเติมน้ำ ทำให้ไฟไหม้หม้อ เอาแล้วไปใส่หวด(ภาชนะนึ่ง)ใส่อะไร มันก็ไหม้ไปหมดรวมกันหมด มันไม่เป็นข้าวสุกดี เพราะไหม้หม้อ จะเอาข้าวอย่างงั้นมาให้ลูก ก็คงกินไม่ได้ แม่เลยไปหุงข้าวใหม่ หรือว่านึ่งใหม่ ไปเสียเวลาทำอยู่นั้นซะก่อน ไปนึ่งใหม่ไปทำอะไร ก็เลยเสียชั่วโมง ๒ ชั่วโมง มันก็ไปสุกข้าวพอดี จนหม้อมันดีแล้ว สุกดีแล้ว ปะนี้จึงเอามาส่าย ส่ายแล้วจึงเอามาก่อง ก่องข้าวก็แอบข้าว(กล่องข้าว) เขาเอิ้น(เรียก) อย่างแอบข้าว(กล่องข้าว) เขาเอิ้น(เรียก) ก่องข้าวน้อยนั่น เอามาส่ายดีๆ ก็ใส่ก่องข้าวน้อยๆ ให้ต้อนแต้น(ชิ้นเล็ก)พอดีกับลูกชาย พออิ่มพอดีล่ะ

มาแล้วเหรอ มันสิ มายังไง มันซวยขนาดนี้ มันเอามาอะไร ทำไม โมโหอย่างแรง นี่ฆ่ามันทิ้งซะบ่ อย่างงั้นอย่างงี้ ก็ยอม แม่ก็ยอมหมดทุกอย่างเอา อดไม่อยู่ ยิ่งคดคิดไปยิ่งหิวมาก หิวมากเท่าไหร่ก็โกรธมากเท่านั้น คว้าได้แอกน้อย

อืม พวกเราไม่รู้จักหรอกแอกน้อย แอกน้อยสำหรับมันไถนาล่ะ ผูกเอาไว้คอไว้ตรงกลาง ทางนี้ผูกข้ามไปถึงแอกใหญ่ที่อยู่ที่คอสำหรับไถนา

คว้าได้แอกน้อย ลิ่วใส่แม่ ฆ่ามันตายมื้อนี้ล่ะ อ้า หิวข้าวกับประกอบด้วยความโมโห โมโหจัดขึ้นมา ทนไม่ไหวตีแม่นั่นล่ะ ตีก็จะ แม่ก็ไม่หลบแหละ ว่าลูกไม่ทำปานนั้นหรอก ตีก็ถูกท้ายทอยพอดี ถูกท้ายทอยเนี่ย หัวข้างหลัง รู้จักท้ายทอยบ่ ตรงนี้ตีเข้าตรงเนี่ย ล้มฟุบไป ล้มฟุบไปแล้วก็สลบ สลบปะเนี่ย เลือดฟูมปากออกมา เลือด มันสมองแตกข้างในหรือยังไง ฟูมปาก หายใจหายคอก็ไม่ได้ ปู๊ดป๊าดๆ อยู่ มันเลือดออกมาขนาดนั้น อ้า ปะเนี่ยไปตีแม่ตายไปแล้ว ไปจับข้าวมากิน ก่องข้าวน้อยๆ น่ะ เอ้า มาน้อยๆ หรืออย่างงั้นมันจะอิ่มอะไรอย่างเนี่ย จับข้าว

มากินลองดู กินข้าวมีอาหารธรรมดาบ้านนอก เขามีอะไรหลายอย่าง บ่ป่น(น้ำพริก)ก็แจ่ว บ่แจ่วก็ป่น(น้ำพริก) พวกต้มยำทำแกงอะไรก็ไม่ได้มีมากมายหรอก กิน กินแล้วก็เหลียวเห็นแม่นอนสลบ แม่นอน...บ่ฟื้นบ่ตื่นอะไรเลย กินไปกินมาก็กลืนไม่ลงปะเนี่ย ความโมโหมันสูงขึ้นมา ไปตีแม่ขนาดนั้นมันจะไปเหลืออะไรไอ้แอกน้อย ค้อน ไม่ใช่ค้อนน้อยๆ น่ะ ค้อนมัน แอกน้อยมันขนาดนี้ ยาวเป็นศอก ๒ ศอกนู้นล่ะ ไปตีแม่ ตีผู้หญิง จะไปต้านทานอะไรได้ ถูกที่ท้ายทอยล้มฟุบไปเลย โลหิตแตก เลือดก็ออกตามจมูกตามปาก ปู๊ดป๊าดๆ ออกมา กินข้าวยังไม่ยังอิ่มกินไม่ลง ไปเห็นแม่นอนอยู่ ไปลุกแม่ปลุกแม่ เอาแล้วความหิวบ่มีแล้ว เห็นแม่นอนอยู่ดึงผมขึ้นมาแล้ว เลือดฟูมปาก โอ้โฮ แม่เราตายแล้วเนี่ย ตายจริงๆ เขย่ายังไงก็ไม่ฟื้น ทำยังไงก็ไม่ฟื้นจะฟื้นอะไร ตีเส้นประสาทลงที่คอเข้า ด้วยแรงโมโห อ้า ตีเข้าไปแรงๆ มันเป็นยังไง มันก็กระดูกพู้น(โน้น)ล่ะ ทรุดหรืออะไรทรุด เออ เส้นประสาทแตก เลือดก็หลั่งออกทางปากออกทางจมูก ปู๊ดป๊าดๆ เขย่ายังไงก็ไม่คืน เขย่าแม่ แม่ๆ ลุกขึ้นมา เออความโกรธไม่มีแล้วเวลานั้น ไม่มีความโกรธแล้ว มีแต่ความวิตกกังวล ตายแล้วกู แม่ ทำให้แม่ตายขณะนี้ อ่ะ ทำยังไงล่ะ เขย่าแม่ให้ฟื้นก็ไม่ฟื้น ตายแท้ๆ เอาแม่ไปฝัง หรือไปหยังซะก่อนเรียบร้อยซะก่อน แล้วกินข้าวไม่ได้ตลอดวันเลย วิ่งไปหาครูบาอาจารย์วัดนั้นวัดนี้ ผมได้ฆ่าแม่ตาย ทำยังไงผมจะไม่ตกนรกอ้า ผู้เฒ่าผู้โถ คนเก่าคนแก่ ใครฆ่าพ่อฆ่าแม่

ปิตุฆาต มาตุฆาต
อรหันตฆาต โลหิตุปบาท

เหล่านี้เพิ่นว่า

อนันตริยกรรม

กรรมอันหนัก ทำยังไงถึงจะเบาลงไปได้ นักปราชญ์บางคนก็บอกว่า โอ้ย บุญมาเอย การจะให้คลายบาปคลายกรรม ก็ให้หาอิฐ หาปูน หาอิฐมาก่อเจดีย์ขึ้นไปสูงกว่ายอดมันปานนกเขาเหินนู้นล่ะ ยอดเจดีย์ปานนกเขาเหินพู้น(โน้น)ล่ะ สูงขนาดนั้นตายเรียบร้อยแล้ว ประดับประดาเรียบร้อยแล้ว จึงเอากระดูกแม่ที่เผาแล้วนั้นมาใส่ไว้ที่นั่น ทำบุญอุทิศให้ซะก่อน จึงจะหายบาปหายกรรม ทำยังไงมันทำไม่ได้ ทำขนาดนั้นคนๆ เดียวทำก่อ หาอิฐ หาปูน หาอะไรที่มีอะไรอยู่ สมัยก่อน สมัยจังหวัดร้อยเอ็ดตั้งใหม่ๆ พู้น(โน้น)ล่ะ นั่น

โมโหนี้ โกโธนี้ กิลาสาตัวหยาบ
เกิดแก่ไผมืดตื้อ บ่เห็นฮู้ฮ่อมทาง
ความโกรธมาเพม้าง จิตใจใสให้กลับมืด
ถ้ามืดมาแล้ว ประโยชน์ตนก็เลยลืม
ประโยชน์ผู้อื่นเลยบ่ฮู้ ทำลายร้างขาดกระเด็น
(ความโมโห ความโกรธนี้เป็นกิเลสตัวหยาบ
เกิดขึ้นกับใครแล้วมืดมน มองไม่เห็นทางออก
ความโกรธนั้นพาให้จิตใจเรามืด
ไม่รู้ประโยชน์ตัวเองและคนอื่น ทำลายเสียหาย)

โมโห โกโธ

โมโหโกรธา ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด) เป็นสิ่งที่ทำลายคุณงามความดีของหัวใจได้ นี่ยกไอ้บุญมา เออ ชื่อบุญมา ตีแม่ตาย ได้ไปก่อเจดีย์ขึ้นบรรจุใส่กระดูกแม่ซะ แต่มันก็ยังไม่หายบาป ก็ยังมีบาปอยู่นั่นแหละ หัวใจแป้วอยู่งั้นล่ะ อืม

กิลาสาตัวหยาบจริงๆ
ถ้าเกิดแก่ไผมืดตื้อ บ่เห็นฮู้ฮ่อมทางอ่ะนะ

พูดภาษาอีสานแล้ว มันเข้าใจดีสำหรับคนอีสานทั้งหลาย สำหรับคนกรุงเทพฯ ก็ยังซักไซ้ไล่เลียง ท่านว่าอะไรฮะๆ เฮอะๆๆ เออ พูดภาษาไทยไม่ชัด อ้า จะถามสงสัยท่านว่า อะไรฮะๆ

อันนี้พูดง่ายๆ ให้จำง่ายๆ ไอ้บุญมาที่บ้านสะเดาตาดทอง แม่มาส่งข้าวไม่ทัน สาย สายแล้วก็ยังไม่เห็น หิว คนหิวก็หิวมาก จนว่าปากเหนียว น้ำลายเหนียวพู้น(โน้น)ล่ะ โมโห ก็อดไม่ได้ ทนไม่ได้ เลยกริ้วโกรธเถียงกัน ๒ คำ ๓ คำ มันเป็นอย่างงั้น ลูกเอย แม่ถึงมาไม่ทัน เออ ไฟไหม้หม้อ หม้อนึ่งหม้ออะไรล่ะ แล้วกลับไปหุงใหม่ ก็เสียเวลากว่าจะหุงสุก หรือว่านึ่งสุกก็เสียเวลาอยู่ซะก่อน มันไม่ใช่แกล้งมาไม่ทันเวลาหรอก มันเป็นอย่างงั้น เรื่องมันมีอ่ะ ขัดข้องเรื่องนั้น แม่ก็ยกมือไหว้ลูกขึ้นล่ะ เอาซะเลย เวลานี้เผลอ เออ ตีซะเลย เอาแอกน้อยตีท้ายทอย หรือทัดดอก(ไม้)ตรงนี้ ตีผู้หญิง กับผู้ชายกำลังโมหก โมโหๆ จะมีแรงขนาดไหน ตีทีเดียว แขนเดียวเท่านั้นแหละ ไม่ต้อง ๒ แขนหรอก ตีไปถูกท้ายทอยอ่ะ โลหิตฝอยแตกข้างใน เลือดทะลักออกมาทาง

จมูกทางปาก ปื๊ดป้าดๆ หายใจ ปื๊ดป้าดๆ อยู่ เห็นแม่ตายแล้ว เราอย่างงั้น ไอ้บุญมาน่ะ มันเสร็จเอาข้าวมากิน กินได้คำเดียว ก็กลืนไม่ลงแล้ว กินคำเดียวก็กลืนไม่ลงหรอก เห็นแม่ตายระงม ไปแล้ว แม่ตายจริงๆ เออ ทำยังไงก็ไม่ฟื้น ทำยังไงจะฟื้น นั่นแหละ

โมโหนี่พาตัวตกต่ำ หลานเอ้ย อย่าฟังความมันน่ะ
ยกตัวอย่าง ท้าวก่องข้าวน้อยได้ฆ่าแม่ตายเสีย คราวนั้น
ก็เพราะว่าโกโธมัดมืดมุงปิดไว้ บันดาล ให้โทโสจึงบังเกิด
จึงได้ฆ่าแม่เจ้าตายม้อย ส่อยบ่คืน(ไม่ฟื้นคืนมาได้)

เอย ร้องไห้กันหมดน้ำหูน้ำตา อ้า หมดน้ำหูน้ำตาเฉยๆ มัน ล้าไปแล้ว นั่นเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะฉะนั้น อย่าไปฟัง ความโกรธ อย่าไปโทษคนผิด

อย่าไปเอาโทษคนผิด
อย่าไปคิดเบียนกัน
อย่าไปดันทุรัง

ให้มีความอดความทนสำหรับผู้ที่ได้ฟังเทศน์ไปแล้ว ให้ มีความอดกลั้นทนทาน อ้า ถ้าไม่อดไม่ทนแล้วเสียหมด เสียการ เสียงานไปหมด พ่อ แม่ ลูก ฆ่ากัน อย่างกบ อย่างปลา อย่างกบ อย่างเขียด ฆ่ากันได้ขนาดนั้นเพราะความโกรธ

เพราะฉะนั้น ต้องฆ่าความโกรธให้มันได้ อย่าให้มันเกิด ขึ้นมาได้ในชีวิตของเรา นี่อย่าเอาความโกรธมาใช้

โกโธ ธัมมานัง ปะริปันโถ

อืม เพิ่นบอก อันตรายมากๆ ทำให้ไปตกนรกหมกไหม้ เพราะความโกรธ โกรธให้พ่อ โกรธให้แม่ แล้วก็ไปฆ่าพ่อก็ดี ฆ่า แม่ก็ดี ฆ่าคนอื่นก็ดี ติดคุกติดตะราง จนหัวโตก็ไม่ได้ออกจาก คุกจากตะราง เพราะฉะนั้น อย่าเอามาใช้นะ

โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ

เพิ่นยังบอกไว้ บอกว่า ฆ่าความโกรธได้แล้วอยู่เป็นสุข

โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ

ฆ่าความโกรธได้แล้วอยู่เป็นสุข ไม่มีทุกข์หัวใจเลย ทำงาน ทำการอะไรก็สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะใจมันไม่โกรธ ความ โมโหโกรธาไม่มี ไม่มีความโกรธ ให้เจริญเมตตาเสมอๆ

คนขี้โกรธทั้งหลายให้เจริญเมตตา

ถ้าโกรธให้พ่อ โกรธให้แม่ก็เหมือนกัน โธ่

แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง

เน้อ ไม่ได้ธรรมดาซื่อๆ มาฆ่าเล่นเหมือนกบเหมือนปลา นั้นได้ยังไง เออ ฆ่าไม่ได้ ถึงจะโกรธขนาดไหนก็ฆ่าไม่ลง อีม เพราะว่าเพิ่นมีบุญคุณต่อเรา ครูบาอาจารย์ หรือพระพุทธเจ้า เพิ่นสอนไว้ เออ

พ่อแม่มีบุญคุณอันใหญ่หลวง

ผู้ฟูมฟักรักษา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ตั้งแต่น้อยๆ มา อ้า ไม่เคยทอดทิ้งลูกเลย ขี้มูกออกหายใจไม่สะดวก ปื๊ดป๊าดๆ อยู่ มันตันดัง(จมูก) เป็นหวัดหรืออะไร หายใจไม่ออก แม่เป็นงมอยู่อย่างงั้นล่ะ อยากให้ลูกหายใจออก เออ

พระเจ้าอะไรล่ะ พระเจ้าพิมพิสาร เออ ลูกชายหายใจไม่ออก เอาปากตัวเองไปอมที่จมูกลูก ดูดปื๊ดๆๆ ดูดแรงๆ ออกมาซะแล้ว ออกมาก็หายใจได้สะดวกสบาย อ่ะ นี่พระเจ้าพิมพิสาร อ้า แต่สมัยครั้งพุทธกาลนู้นล่ะ พระเจ้าพิมพิสารก็เป็นเพื่อนกันกับ อ้า พระเจ้าหลายพระเจ้าอยู่สมัยก่อนอ่ะ เพิ่นเลี้ยงลูกด้วยความรักความเอ็นดูมาก แม้แต่ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ก็ทำแทนได้ เป็นหวัดหนักหายใจไม่ออก พ่อนั่นล่ะ พระเจ้าพิมพิสารนั่นล่ะ อุ้มลูกมาได้ดีๆ มาอมจมูก อมจมูกดีๆ แล้วดูดอย่างแรง ปื๊ดๆ ออกมาหมด บ้วนทิ้งๆ จนหายใจได้คล่องอย่างนั้น อ่ะ ไม่ขี้เดียด(รังเกียจ) ไม่รังเกียจ แม่ก็ดี พ่อก็ดี เลี้ยงลูกด้วยความเมตตาจริงๆ เออ แต่ว่าลูกนั้นลืมบุญคุณของพ่อของแม่ไป ไปทรมานพระเจ้าพิมพิสาร ขังคุกขังตะรางพ่อให้พ่อตาย เออ อยากให้พ่อตาย เราจะได้ราชสมบัติน่ะ

ตามคำยุยงของพระเทวทัต อ้า พระเทวทัตให้เขาเอา สั่งว่าอยากจะเป็นใหญ่ อยากจะเป็นโต ต้องฆ่าพระบิดาซะก่อนน่ะ จะฆ่ายังไง ถ้าพระบิดายังมีชีวิตอยู่ เราไม่มีโอกาสได้ครองราชสมบัติหรอก เออ ถ้าทำให้พระเจ้าพิมพิสารสวรรคตหรือตายไปแล้ว อ้า เราก็จะฆ่าพระพุทธเจ้าซะเอง ขึ้นเป็นสมเด็จพระศาสดาเอง เป็นพระพุทธเจ้าเอง ได้ครองราชสมบัติไปทางนครโน้น เออ ทางพระลูกเจ้านี้ก็ ก็กับตัวได้เป็นพระมหากษัตริย์แทนพ่อ ได้ครองราชสมบัติแทนพ่อนั่นแหละ

ดูสิ คำยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้โกรธ

ทำยังไง ไปฟังคำยุยงแบบนี้ ก็เสร็จไปทุกรายแหละ อ้า ถูกแผ่นดินสูบไปทุกรายล่ะ พระเทวทัตอยู่กับพระบรมศาสดา เออ สอนมาตั้งแต่มาเข้านาค หรือมาฝึกหัด บวชนาคให้ ขนาด

นั้นน่ะยังอยากจะได้ราชสมบัติอะไรอีก อ้า ท่านไม่ให้อดอยากอะไร พระพุทธเจ้าไม่ให้อดอยากอะไรเลย เสื้อผ้าอาภรณ์ สบงจีวร ของใช้ของสอย ถ้าไม่มีมาเอาที่นี่ได้เลย อืม เทวทัตตีตัวออกห่างจากพระพุทธเจ้า หนีไปอยู่ต่างจังหวัด เออ ไปเป็นใหญ่เป็นโตอยู่โน้น มีลูกศิษย์ลูกหาติดตามไปมากมาย อืม

พระพุทธเจ้าก็โธ่ หมู่พวกไปไหนหมดเนี่ยหือ ไปๆ ไปเอาพระคืนมา เทวทัตมาหลอกลวงเอาไปเป็นลูกน้องบริวารอยู่ทางโน้น เอาคืนมาให้ได้ เดี๋ยว อืม พระทั้งหลายจะอดตาย ไม่มีใครเลื่อมใส ไม่มีใครดูแล จะอดตายพระทั้งหลาย พระอานนท์ พระเออ อาสาไปเอาพระในนั้นหมด ในวันนั้นพระเทวทัตนอนจำวัดตอนสาย ยังไม่ทันตื่นเลย ทางนี้ไปเกลี้ยกล่อม

เอ๊ย พวกคุณน่ะทั้งหลาย ทำไมเขายุ ยุให้ฆ่าพ่อฆ่าแม่ยุให้ฆ่านั่น เขาจะได้ครองราชสมบัติทางโลก ถ้าฆ่าพ่อได้แล้วจะได้ครองราชสมบัติ เราถ้าได้ฆ่าพระพุทธเจ้า ฆ่าพระศาสดาสำเร็จก็จะได้เป็นพระพุทธเจ้าแทน พระศาสดา ต่างคนต่างเป็นใหญ่อันนี่ก็เป็นใหญ่ทางศาสนา ตัวของเราก็จะเป็นใหญ่ เออ แล้วแกจะครอง ครองราชสมบัติแทน เออ พ่อของตัวอย่างนั้นอย่างนี้

คำยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก

มันน่ะมีวิธีอยู่ เพราะไม่มีปัญญา มีปัญญาพาตัวรอดซะก่อนจึงจะไม่ทำบาป ไม่ทำบาป เขายุให้ฆ่าพ่อก็ฆ่าไม่ได้ เขายุให้ฆ่าแม่ก็ฆ่าไม่ได้ เพราะว่า

พ่อแม่มีบุญคุณอันใหญ่หลวง

รักลูกเหมือนดังจะกลืนกิน ฉะนั้น ขี้มูกออกก็ดูดเอา ถ้าเสลดติดคอก็ดูดเอา ขนาดนั้นล่ะ แต่ว่ายังไปฝ่าฝืน อ้า พระคุณอันนั้น จะฆ่าพ่อของตัวเอง จะเป็นพระพุทธเจ้าแทนพระพุทธเจ้าเอง อ้า ทางนู้นก็ยุให้รำ ฆ่าได้แล้ว เทวทัตสิก็จะไปฆ่าพระพุทธเจ้าอีก จะเป็นพระพุทธเจ้าแทนอีก ถ้าได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ลาภสักการะจะเอาสักเท่าไหร่ ลาภสักการะจะเอาสักเท่าไหร่ไหลมาเทมา เห็นพระบรมศาสดาเพิ่นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ผ้าผ่อนท่อนสไบ เงินทองไหลมาเทมา แต่เพิ่นก็ไม่จับไม่ไปหรอก เออ ลูกศิษย์ลูกหาจัดแจงเอง แต่ว่าสงสัยว่าพระบรมศาสดาเก็บเองอย่างงั้นดอก อยากเป็นศาสดาแทน จะได้มีอติเรกลาภมากๆ อ้าพระเทวทัต ไม่

พระ(อชาตศัตรู)อันนั้น อ้า ยุให้รำ ตำให้รั่วแล้ว พระ(อชาตศัตรู)จะได้ครองราชสมบัติ จนหลงฆ่าพระบิดา ฆ่า ขังพระบิดา ติดคุกติดตะรางอีก ไม่ให้กินข้าว ไม่ให้กินน้ำ จนตายในคุก ตายในคุกวันนั้นแหละ แต่ว่าทาง อ้า นี้ก็ตายเหมือนกันพระบิดาก็ตายสิ้นลมเหมือนกัน เห็นเมียออกลูกวันนั้นพอดีลูกชายของ เทวทัต ไม่ใช่ ลูกชายของ อันนี้พระราชกุมาร นี่ออกลูกเหมือนกัน พอดีออกลูกแล้วจึงทูลทีหลัง ว่าพระบิดาตายแล้วโอ้ย ร้องห่มร้องไห้ใหญ่โต อ้า ว่าถูกต้มตุ๋นเราให้ฆ่าพ่อ เออพระเทวทัตก็ถูกแผ่นดินสูบไปแล้ว เออ ตายแล้ว นี่ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วเรา ฆ่าพ่อทิ้งเฉยๆ อืม พระบิดาก็ตายแล้วนั่นเรียกหูเบา เป็นคนหูเบา

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก

ก็ยกเอาพระเทวทัตเป็นตัวอย่าง ถูก เออ ไปยุให้พระราชกุมาร โกรธ โกรธพ่อตัวเอง ขังพ่อตัวเอง อืม ทางงั้นก็จะฆ่าพระพุทธเจ้าซะแล้ว จะเป็นพระพุทธเจ้าเสียเอง ที่จริงมันไม่ได้เลยอย่างนั้นน่ะ ถูกยุให้รำ ตำให้รั่วอย่างงั้น ฟังความข้างขาเดียว ดูถูกมันไม่ใช่หรอก เออ

คิดให้ถี่ หวีให้เกลี้ยง เสียแล้ว จึ่ง(จึง)ค่อยเดี่ยง(จัดแต่ง)เด้อ บ่แม่น เฮ็ด(ทำ)น้อยๆ

เพิ่นยุ อันนี้เป็นคำยุยง ทำให้เรากริ้วพระบิดา เออ พระบิดาไม่ให้สมบัติ ถ้าหากไม่มีพระบิดาแล้วจะได้ครองราชสมบัติได้เมืองราชคฤห์อ่ะ อันนั้นน่ะก็จะไปฆ่าพระพุทธเจ้าอีก คิดปรุงอยู่อย่างงั้นน่ะ คิดว่าวางแผนหลายอย่างแล้วจะฆ่าพระพุทธเจ้าครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าเสด็จไปเขาคิชฌกูฏ อ้า ไปพักที่โน้น พักแรมที่โน้น เทวทัตก็อยู่ข้างบนโน้น กลิ้งหินลงมาเวลาพระพุทธเจ้ากลับมา แล้วกลิ้งหินก้อนใหญ่ๆ ถูก โครมๆๆ ลงมา แต่ว่าไม่ได้ทับพระพุทธเจ้าหรอก มาก้อนหินกับก้อนหินทับกัน ทับกันแล้ว มันก็แตกกระเด็นกระดอนไป สะเก็ดเล็กๆ น้อยๆ ไปถูกแทบฝ่าพระบาทของพระพุทธเจ้า ทำให้ห้อซะ ทำให้เลือดคั่งค้างปวด ไม่ได้หลับ ไม่ได้นอน แต่ว่าหมอ เออ อันนั้นดี รักษาให้ดีเออ ก็เลยเป็นบาป พระเทวทัตก็เป็นบาปเหมือนกัน ถูกแผ่นดินสูบอีกเหมือนกัน หลายคนเนี่ยนะ พระเจ้าสุปปพุทธะก็ถูกแผ่นดินสูบ เออ พ่อของเทวทัตนั่นแหละ ลูกชายก็ถูกแผ่นดินสูบอีก มันเป็นอย่างงั้น มันบาปหนาสาโหด ถ้าหากว่าไปทำลาย

ผู้มีพระคุณ บิดามารดาของตัว มารดาของตัวเอง อ้า ให้ถึงกับแก่ชีวิต ตัวเองก็บาปหนา แผ่นดินก็ต้านทาน ทานไม่ไหว ลงไปเหยียบแผ่นดิน แผ่นดินก็แยกออกดูดเอา อันนี้ตัวเทวทัตก็เป็นอย่างงั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้น

บาปมันมีจริงๆ บุญมันมีจริงๆ

ผู้ใดทำบุญทำกุศล เป็นบุญเป็นกุศล เจริญรุ่งเรือง งอกงามเออ ชีวิตงอกงาม ทรัพย์สินเงินทองน้อมกันเข้ามา แย่งกันเข้ามาอยู่ด้วยมากมาย

เพราะฉะนั้น เรื่องบาปๆ เบอๆ เหล่านั้น อย่าไปแหยมพวกเราผู้มีพุทธศาสนา มีครูบาอาจารย์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานสงฆ์ สั่งสอนไว้มากมายก่ายเกิน เออ ได้จน ได้ตรัสรู้เป็นพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว

เออ แต่พวกนี้ยังวุ่นวาย อ้า แก่งแย่งแข่งดีกัน จะเอาราชสมบัติ อืม ก็เลยไม่ได้สมปรารถนา ต่อมา เออ พระเทวทัตก็ถูกแผ่นดินสูบ จะไปกราบพระพุทธเจ้า ขอโทษ ขออภัยกับพระพุทธเจ้า พอไปถึงเขตวัด อ้า แล้วก็อยากลงอยากเดิน เขาว่า

อย่าเดินเถอะๆ อ้า เดินได้ จะหามเราไปถึงพระบรมศาสดาก็ขาดความเคารพ เราจะขอลงที่นี่ ที่ท้องนาแห่งนี้ เดินเข้าไปหาเอา ไปวัด เออ นั่นน่ะ ไม่ดี นั่นเป็นกุ๊กๆ กั๊กๆ เนี่ยอ่ะ ไม่ได้ท่องไม่ได้บ่น ว่าไปตามท้องเรื่องเฉยๆ

เพราะฉะนั้น อย่าประมัน อย่าหมิ่นประมาทผู้มีพระคุณต่อเรา บิดามารดา หล่อหลอมอะไรมาเป็นร่างกายของเรา

ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ

พ่อแม่เป็นคนให้ พ่อกับแม่ให้ร่างกาย แต่ยังไปพยายามจะทำให้พ่อให้แม่ เออ ทำลายพระพุทธเจ้าอีก โอ้ย มันก็หนักแผ่นดินน่ะ ทำอย่างงั้นน่ะมันหนักแผ่นดิน เป็นคนหนักแผ่นดินไปปลงพระชนม์พระบิดาของตัวเอง ปลงพระชนม์ของพระพุทธเจ้าเอง ตั้งใจอย่างงั้นแต่ไม่สำเร็จ ไม่ได้เป็นไร ไม่ได้ถูก เพียงแต่สะเก็ดหินกระเด็นกระดอนไปถูก หัวแม่เท้าของพระบรมศาสดาแค่นั้นน่ะ เกิดฟกช้ำดำเขียวขึ้นมา หมอชีวกโกมารภัจจ์มาผ่ามาตัด มาผ่าเลือดห้อออกซะ ดูดออกซะ เอายามาพอกซะ ก็หายได้หลับได้นอน สบาย ไม่ตาย อ้า

เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนาอยู่ใต้ร่มเงาของพระพุทธเจ้าแท้ๆ อย่าให้เรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นมาอีก

เขายุให้รำ เขาตำให้รั่ว เขายั่วให้แตก เขาแยกให้ออก

อยากครองราชสมบัติ อยากได้เงินได้ทองมาก ฆ่าพ่อฆ่าแม่ตัวเอง เออ อย่างนี้มันก็หนักแผ่นดิน จำได้ไหม อืม พระบรมศาสดาไม่เป็นไร อะไรจะพยายามยังไง ก็ไม่เป็นไร เออ พระเทวทัตปล่อยช้างนาฬาคิริง จะให้มา เออ ทำลายพระพุทธเจ้าเวลาบิณฑบาต อันนี้ก็เหมือนกัน ปล่อยช้างมาแล้ว แปร๋แปร๊นมาแล้ว โอ้ ทำลาย เออ บ้านเรือนพังถล่มทลายมาแล้ว เขาก็ห้ามพระพุทธเจ้า อย่าไปทางนั้นพระเจ้าข้า

อ้าว ปล่อยช้างๆ นาฬาคิริงร้องแปร๋แปร๊นแล้ว มุ่งหน้ามาทางนี้เลย มุ่งหน้ามาทางนี้ด้วย อย่าไปทางนี้ คนทั้งหลายก็กลัว วิ่งขึ้นต้นไม้ต้นตรอกไป พระพุทธเจ้าไม่เป็นไรหรอก ปล่อยมาเถอะ มาถึงใกล้ๆ พระบรมศาสดา พระบรมศาสดาก็จ้อง จ้องมองไปหาช้างนาฬาคิริงด้วยเมตตา ไม่ได้จ้องด้วยความกลัวความโหดร้ายแต่อย่างใด จ้องไปด้วยเมตตา แล้วก็พูดด้วย

เอ๊ย นาฬาคิรีเอ๋ย เขามอมเหล้าเจ้าหรือ เอาเหล้าให้กินหมดกี่ไห กี่ขวด ทำไมเป็นอย่างนี้ ลูกพ่อ แล้วเขายังต้องการให้เจ้ามาทำลายเราตถาคตซะอีก เธอจะทำได้หรือเธอ หมอบฟุบลง ได้ยินคำภาษิตของพระพุทธเจ้า แล้วหมอบฟุบลงกับพื้น เอางาแทงดิน งาแทงลงดินน่ะ แล้วก็ไม่เงยขึ้นมาได้ พระพุทธเจ้าก็เอามือไปตบหัว เอ๊ย นาฬาเอ๋ย นาฬาคิริง สงสารนะลูกพ่อเจ้ายังจะฆ่าได้ไปหมดทุกคนหรือ แม้แต่เราผู้เป็นศาสดานี่เธอก็จะฆ่าได้หรือ เออ ยกเอามือ(งวง)สอดไปตามขา ดูดเอาฝุ่นขี้ฝุ่นติดธุลีพระบาทของพระพุทธเจ้า ดูดเอาๆ เอามาโรยหัวเจ้าของเอง ดูดมาแล้วก็มาโรยหัวเจ้าของเอง อยู่อย่างงั้นล่ะ อ่ะตบหัว พระพุทธเจ้าตบหัวให้แล้วก็ ลุกขึ้นมาถวายบังคมพระบรมศาสดา เออ ด้วยกิริยามารยาทอย่างเคารพ วิ่งแจ้นเข้าจำลองเนี่ยไปเอง วิ่งแจ้นเข้าไปเอง ไม่มีใครมาทรมาน ไปเหงาอยู่นู้น

ทนทุกข์ว่า ตัวของเราทำบาปมากมาย เหงา อืม อยากจะตาย แทนคนโน้นคนนี้พู้น(โน้น)ล่ะ แต่มีสติดีแล้ว ก็ไม่ตายหรอก เพราะฉะนั้น บาปนี้มีจริงๆ ไปทำกับบิดามารดาของตัวเราเป็น

อนันตริยกรรม

บาปหนาสาโหด เออ ถ้าทำกับคนอื่นไม่เป็นไร ถ้าทำกับพ่อกับแม่ มันบาปหนาสาโหดที่สุด พระเจ้าสุปปพุทธะก็ถูกแผ่นดินสูบ ผู้เป็นพ่อของเทวทัต ม้าอ่ะ ม้าอะไรอ่ะ ของพระเจ้าสุปปพุทธะ ก็ไม่มีใครตามจับได้ พระพุทธเจ้าน่ะ เออ พวกเขาก็ห้ามว่า อย่าลงมาๆ จากปราสาทเลย เออ เพราะว่าพระพุทธเจ้าบอกแล้ว จะถูกแผ่นดินสูบ ฮะ จะสูบยังไงล่ะ ไปตามแผ่นดินนี้ล่ะ ลงมาก็จะไปเอาม้า(ม้าอัสดรมงคล) ตัวเองพอก้าวถึงดินเท่านั้นล่ะ แผ่นดินแยกเอาแล้ว พระเจ้าสุปปพุทธะก็ถูกแผ่นดินสูบลงไป น่าทุเรศจริงๆ ลูกชายผู้ไปบวช เทวทัตนั่นก็ไปยุให้รำตำให้รั่วกับพระเจ้า บิดา พระบิดาของพระเจ้าอันนั้น เออ ก็ไปถูกแผ่นดินสูบเหมือนกัน

พระเทวทัตอยากจะมาขอขมาโทษพระบรมศาสดา อยากจะลงที่นี่ ไม่ ไม่อยากให้หามเข้าไป หามเข้าไปในวัดของพระบรมศาสดา ไม่ให้หามไป ขาดความเคารพ ท่าน เอาลงที่นี่ล่ะ ลงที่นี่ ขอลงที่นี่ ลง พอก้าวจากบันไดมาไม่มากมายนัก แผ่นดินก็แยกฮุบเอา แยกฮุบเอาพระเทวทัต ก็มือก็ยกขึ้นไหว้ไม่ได้ พระบรมศาสดามาดู อยากจะไหว้พระบรมศาสดา ผงก ไหว้ไม่ได้เพราะว่าแผ่นดินมันฮุบเอาไป ทั้งมือ ทั้ง ๒ ข้าง เหลือแต่ข้าง เหลือแต่คาง แหงนหน้าดูพระบรมศาสดา เลยอธิษฐานว่า

ขอบูชาพระบรมศาสดาด้วยดูก(กระดูก)คางนี้ เด้อ

มือก็ยกไม่ได้แล้ว อ้า เพิ่นก็อโหสิให้หรอก เธอ เธอทำบาปกรรมไว้สาหัสสากรรจ์ ก็ไปเสวยบาปกรรมซะ อ้า เทวทัตเอ๋ย เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นพุทธบริษัท เป็นผู้นับถือพระพุทธเจ้า นับถือพระธรรมเจ้า นับถือพระสังฆเจ้า อย่าไปคิดนอกลู่นอกทาง อาฆาตมาดร้ายกับผู้ไม่มาเบียดกับแก่เราเอง แก่ประเทศชาติเราเอง อย่าไปคิดอย่างนั้น ก็ถูกแผ่นดินสูบไปแล้ว ไม่ดีเลย

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณา ประกอบกรรมของตนๆ ให้บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัจฉนามา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่มันแก่แล้ว พูดอะไร มันก็หลงหน้าหลงหลังไป... มันเป็นอย่างงั้น ผู้ประมาท ประมาทพระพุทธเจ้า ประมาทบิดามารดาของตัว ก็สูบแผ่นธรณี

โอ้ เรานี่ทิ้งกันแล้ว จะลงไปไหน

(พิธีขอขมา)

ถ้าอยู่ด้วยกัน มันก็อาจจะทะเลาะกันอยู่ อันนี้อยู่ คนละที่ละแห่ง ไม่เคยกระทบกระเทือนกันมา ถ้าๆ อยู่ด้วยกัน เหมือนถ้วยกับช้อน ถ้วยกับช้อน ถ้วยอาหารเนี่ย มันก็กระทบกันทุกวันน่ะ กระทบโป๊งเป๊งๆ เรื่อยๆ เอย อันนี้หลวงปู่ก็นั่งอยู่ที่นี่ มาก็มานั่งอยู่ที่นี่ ไม่เคยด่าเคยว่าใครเลย ไม่เป็นบาปเป็นกรรมเนาะ(นะ) อโหสิ

(สาธุ)

เจริญ เจริญ

(สาธุ)

ทำมาค้าขึ้น ซื้อง่ายขายคล่อง
มีเงินมีทอง ไหลมาเทมา
กินอย่าได้บก (กินไม่หมด)
จกอย่าได้ลง (หยิบใช้ไม่หมด)
อย่าได้เกินเป็นหาด (อย่าเกินมากไป)
อย่าได้ขาดเป็นวัง (อย่าขาดมากไป)
สรรพกำลังยังสมบูรณ์พูนสุข ยังดีคือเก่า
โอม อุ อะ มุมะ มูลมา
(ด้วยรัตนตรัย เงินทอง ทรัพย์สิน)
ขอจงไหลหลั่งเข้า มาเลยบ่เซา
(ขอจงไหลเข้ามาอย่าหยุด)
เงินคำแก้ว อย่าได้ขาดเขินถง
(เงินทองอย่าได้ขาดกระเป๋า)
ขอให้ฮงๆ ใส ดั่งทองในเบ้า
(ขอให้อุดมสมบูรณ์เจริญรุ่งเรืองเหมือนทอง)
ขอให้ไหลมาเต็มกระเป๋า อึ่งตึ่ง
(ขอให้ไหลมาเต็มกระเป๋าใบใหญ่ๆ)

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
พระธรรมเทศนา วันธรรมสวนะ
วันเสาร์ที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๓๐ น.
ณ วัดทองเนียม แขวงหนองแขม
เขตหนองแขม จ.กรุงเทพมหานคร

ตั้งใจเด้อ ได้มีการไหว้พระรับศีลแล้วเนาะ(นะ)เรียบร้อยแล้ว

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิพระธรรมเทศนา มีมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาลนู้น แหละ พระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ เป็นคนแนะนำสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหามาโดยลำดับ จนเท่าทุกวันนี้ ยังไม่จืด ยังไม่จาง ยังไม่ห่าง ยังไม่หาย ฟังเวลาไหนก็ซึ้งใจเวลานั้น ธรรมะ คำสั่ง คำสอนของพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนไว้ เพราะว่าตัวของเราเป็นผู้มีกิเลสหนา ปัญญาหยาบอยู่ ปัญญาทึบ มองไม่เห็น บาปบุญ คุณโทษเท่าไหร่นัก ที่ไปเทศน์ที่นั่นที่นี่ ก็จดจำเอาคำสอนของครูบาอาจารย์ทั้งหลาย บันทึกเอา เอาสมองบันทึกเอา จำได้บ้าง ไม่จำได้บ้าง หึ ก็ธรรมดา ของมันเป็นอนิจจัง ของมันไม่เที่ยง สมองมันก็ไม่เที่ยง จิตใจก็ไม่เที่ยง วอกแวก ง่อนแง่น คลอนแคน อยู่ ส่ายแส่ไปตามสัญญาอารมณ์ไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้น เท่าที่จะระลึกได้นี้ ก็เลือก

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เออ อันนี้จำได้ดีอยู่

กัมมัง

ก็คือการงาน เว้ย พูดถึงการงาน ก็เป็นกรรมเหมือนกัน นับตั้งแต่ชาวไร่ ชาวนา ชาวเรือก ชาวสวน ก็ทำกรรมกันทั้งนั้น

กัมมัง

แต่บางคน รู้จักว่ามันเป็นโทษ ก็เลิกละ พยายามตัดกังวลออกจากจิตจากใจซะ

กัมมัง กัมมัง

ตัวนี้ มันมีหลายอย่าง พวกทำเรือก ทำสวน ทำไร่ ทำนา ก็เรียกว่ากสิกรรม หรือกรรมกรนะ การงานทำมาหาเลี้ยงชีพนั้นก็เป็นกรรมเหมือนกัน อ้า เลี้ยงชีพจนจะเลี้ยงลูกปลูกโพธิ์ใหญ่ขึ้นมาเป็นตนเป็นตัวได้ พ่อกับแม่นี้ แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ทำงานหนักเอาเบาสู้ ไม่ถอยหลัง ก้มหน้าก้มตา บากบัน บึกบึน คุ้ยเขี่ย อ้า เหมือนดังสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ไก่มันเลี้ยงลูก มันก็ไม่ได้มีลูกเฉยๆ มันก็คุ้ยเขี่ยอยู่อย่างงั้น คุ้ยเขี่ยหาอาหารเท่าที่ลูกกินได้ มันไม่อยู่เฉยๆ เลี้ยงลูกอ่อนน่ะ คุ้ยอันนั้น คุ้ยอันนี้ คุ้ยเขี่ยตรงนั้น คุ้ยเขี่ยแล้วก็เลี้ยงลูก เรียก เรียกเอาลูก กุ๊กๆๆๆๆๆ คุ้ยเขี่ยไปด้วย ควด(คุ้ย)ขี้ดินไปด้วย ควด(คุ้ย)แกลบ หัวมอง (หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง) หัวหยังก็ควด (คุ้ย) คุ้ยเขี่ยหาเม็ดข้าวเปลือก ข้าวสาร ข้าวที่มันหล่นอยู่แถวนั้นล่ะ บางทีมันก็มี ไส้เดือน มีแมลงอยู่ในดิน มีเยอะแยะเหมือนกัน มันคุ้ยออกมาไส้เดือนมันก็ออกมายาวๆ เลี้ยงลูกทั้งนั้นก็มาเยอะแยะ มาแย่งกันกิน เออ แต่ว่าฟังคำแม่ แม่เป็นคนเลี้ยงมา เออ ไม่ค่อยรบตีกันเท่าไหร่หรอก พวกมันเคารพน้ำใจแม่ ไม่เข้ารบจิกตีกันอะไรมากมาย ถ้าที่ไหนมันหัวมอง (หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง) เขาตำข้าว ฝาดข้าว หรือมีอาหารเศษๆ เยอะๆ มันก็ได้อาหารเยอะๆ คุ้ยเขี่ยไปตรงไหนมันก็มีอาหารเกิดขึ้นที่นั่น มีไส้เดือน มีกิ้งกือ มีแมลงต่างๆ

ดิ้นออกมาเป็น มันก็จิกตอดกันไปตามประสาของมัน เออ ไก่เลี้ยงลูกใหญ่โตขึ้นมาได้ เพราะความขยันหมั่นเพียรพยายาม คุ้ยเขี่ยหาอาหาร จนกว่าลูกจะรู้จักค้นหาทำมาหากินเป็นแล้ว จึงค่อยเฉย เออ เริ่มจะขันเป็นแล้ว มันเริ่มจะปกปีกเป็นแล้ว อะไรทำนองนี้ รู้สึกสนุกสนานเหมือนกัน นี่พูดถึงเรื่องเล่าหนึ่ง พวกเป็ดพวกไก่เลี้ยงลูกมันมา สัตว์อื่นอยู่ในป่ายิ่งกว่านี้อีก มันไม่ค่อยได้หลับได้นอน ไปแสวงหาอาหารมาเลี้ยงลูกของตัวเอง ถ้ามีคู่ผัวตัวเมียกันแล้วก็ต้องมีไข่ขึ้นมา กกไข่อยู่นั้นก็ แหม ลำบากขนาดไหน ไม่ได้กินอาหารน่ะถ้ากกไข่ล่ะ ถ้าไปบ่อยๆ กลัวไข่มันจะเน่าต้องให้อบอุ่นอยู่ตลอดเวลา แต่ว่าตัวเมียน่ะลำบาก เฝ้าไข่กกไข่ เขาเรียกว่าฟักไข่ ถ้าออกหนีไปบ่อยๆ ไข่มันจะเน่า ต้องอดรนทนสู้เอา เมื่อยเท่าไหร่เท่าไรก็สู้เอาทนเอา เลี้ยงลูก เลี้ยงไข่ให้มันแก่ เป็นตนเป็นตัวขึ้นมา สมบูรณ์จนครบกำหนด ทศมาสมันมีเท่าไหร่ มันจึงเจาะกระเปาะไข่ ลืมตาอ้าปากดูโลก ถ้าแตกออกมาแล้วก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ อยู่ปะเนี่ย วิ่งตามแม่ จะไปที่ไหนๆ ก็กกลูก เรียกลูกไปหากิน คุ้ยเขี่ยหัวมอง(หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง) หรือที่ไหนมันมีอาหารแล้ว คุ้ยเขี่ยเลี้ยงลูกให้วิ่งเข้ามาหากิน ลูกก็รู้จักที่มาของอาหารแล้ว มันก็คุ้ยเขี่ยกินเอง ต่อไปอยู่อย่างงั้นน่ะ มันขนาดไหน เลี้ยงลูกตั้งแต่น้อย ลืมตาอ้าปาก แตกออกจากเปลือกไข่ จึงจะช่วยตัวเอง ปีกขนปีก ขนหางหุ้มก้นแล้ว ปีกหุ้มก้นแล้ว บัดนี้ก็หากินด้วยตัวเองบ้าง แม่ แม่เรียก กุ๊กๆๆๆ เวลาไหนก็วิ่งใส่เวลานั้น ตั้งแต่น้อยมาจนทำมาหากินเป็น เรียกว่าวางใจได้แล้ว ปล่อยแล้ว เออ แล้วไม่ใช่ชุดเดียวเท่านั้นน่ะ เลี้ยงชุดนี้ใหญ่แล้วก็ต้องมีไปอีกแหละ พอลูกปีกมันหุ้มก้น หุ้มปีกทั้งตัวได้แล้วปะเนี่ย แม่ก็อาจจะสบายใจ วางใจได้ เป็นสาวขึ้นมา เออ ก็สร้างลูกกันไปอีกเรื่อยไปชุดใหม่ ชุดนี้แล้วไปแล้ว ชุดต่อๆๆๆ ไปอยู่อย่างงั้น ชุดที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ จนเต็มบ้านเต็มเมือง ไก่ทั้งหลายด้วยความเอาใจใส่ของพ่อแม่ ไม่ได้ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย กลัวลูกจะอดอยากปากแห้ง เอาจนโตไปหลายรุ่น ไม่ได้รุ่นเดียวเท่านั้น เลี้ยงลูกมาพาลูกโตมาหลายรุ่น เป็นหนุ่มเป็นสาวมา เท่าไหร่เขาก็แผ่กันออกไปเรื่อยๆ อย่างนี้ล่ะ นี่ๆ อันนี้สัตว์ทั้งหลาย มันไม่ปล่อยปละละเลย ให้ลูกลำบาก ให้ลูกมีอยู่มีกิน เลี้ยงตัวมาพาตัวโต เป็นตัวใหญ่ เริ่มหัดขัน หัดอะไรได้แล้ว อ้าว หายห่วง ถ้าลูกโตแล้วแม่ก็หายห่วง ไม่ต้องวุ่นวายล่ะ ต่างคนต่างหากินเอาเอง นี่ธรรมดาไก่เลี้ยงลูก

นกที่มันออกลูกตามหลัก ตามอะไร มันก็หาเหมือนกัน บินว่อน ตื่นเช้ามาก็บินออกจากรังไปทุกทิศ ทุกทาง บางทีก็ตามหลังกันไป บางทีก็แยกทางกันไป ไปหาเหยื่อ ได้แต่เหยื่อมาแล้ว แต่มันเหนียงเต็มคอแล้ว แล้วก็บินกลับรัง พอไปถึงรังแล้วทำยังไงลูกกิน ลุกฮือกันขึ้น ชอนไชหาอาหารจะกิน แม่ก็คายใส่ปากให้ คายนั้น คายให้ตัวนี้กินอิ่มพอสมควรแล้ว ก็คายให้ตัวนี้คายให้ตัวนี้ แล้วก็ได้อะไรมาก็ไม่รู้ ได้แมลง ได้หมากไม้ ผลไม้

๕๖

เท่าที่มันเลี้ยงกันได้อ่ะ จนมันแม่หมดอยู่ในเหนียง ในเหนียงในในคอแล้ว พอแล้ว อิ่มแล้ว ลูกอิ่มแล้วก็หาวนอนแล้วปะเนี่ยก็นอนปวกเปียกๆ อยู่ล่ะ นั่น เป็นอย่างงั้นประสาของสัตว์ เขามีสัญชาตญาณ เลี้ยงลูกทั้งหลายให้ใหญ่โต เออ บินว่อนอยู่ตามอากาศ บินหากินเป็นแล้ว ไม่ต้องยุ่งกัน เออ บินไปมาหากินได้

แม่ลงน้ำก็ลงน้ำด้วย แม่ว่ายน้ำลูกก็หัดว่ายน้ำด้วย หากินไปตามแม่ล่ะ แม่พากินอะไรก็กินไป มุดน้ำก็มี บางทีก็ได้ปูได้ปลา ได้สัตว์เล็กๆ น้อยๆ กิน กลืนกินๆ ไปเรื่อยๆ ขนาดเนี่ยมันขนาดไหน ยากขนาดไหน เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์ จนใหญ่กล้าหน้าบานอาศัยตัวเองได้แล้ว รู้จักทำมาหากินได้แล้ว พ่อกับแม่ก็วางใจได้แล้ว แต่มันก็ไม่ยอมแค่นั้นน่ะทำใจได้แค่นั้นอ่ะ มันยังสร้างลูกสร้างเต้าอีกต่อไป อืม เรียกว่าถึก(สัมผัส)กันไปแล้วน่ะ

ตัวผู้ก็มีกำลังวังชา ตัวเมียก็มีกำลังวังชาแล้วก็ รู้จัก แสดงกิริยาอาการใส่กันขึ้นมา ก็ถึก(สัมผัส)กันชนกันไป ตามประสาของมัน อยู่อย่างงั้นน่ะนกทุกจำพวก ไก่ทุกชนิด ไม่ว่าไก่บ้านไก่ป่า เขาเป็นอย่างงั้น พวกเป็ดทั้งหลาย ถ้าเลี้ยงลูกขึ้นมา โตมาก็วิ่งตามแม่ไป ลอยตามน้ำไป ยะๆๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) ไปก็ลอยไป แม่ก็มุดน้ำ มุดเอาในน้ำ มุด ไปได้อะไร เกี่ยวอะไรก็ยัดใส่ปากลูก มาเรื่อยๆ ตัวไหนได้กินมากก็อิ่ม ก็ไม่เคยก็พาย

เอา นี่เขารู้จักประสา เลี้ยงกันได้ สัตว์ทุกชนิดเลี้ยงกันได้ ไม่เฉยเหมือนกับทิ้งลูกหรอก เป็นถึงลูกน้อยของตัวเองออกมา ไม่รู้จักว่าเป็นลูกของตัว มีแต่แย่งกันกิน มีแต่อะไรก็กินไป ถึงลูกของตัวแท้ๆ มันก็ไม่เอาใจใส่ เฉย เฉยปานจะทิ้งลูกมันแน่ะ ไม่ ไม่มีความดี ใจเสียใจอะไรแล้ว เฉย ถ้าลูกโตมาแล้วก็เฉย แย่งแม่กินเสียด้วยซ้ำไป ถ้ามีอาหารการกินมา นั่นพูดประสาสัตว์เขาเป็นอย่างงั้นทุกชนิด แต่ส... สุนัขบ้าน สุนัขป่าก็เหมือนกันสุนัขบ้าน สุนัขป่า ออกลูกไว้ในโพรง ในรู ในถ้ำ ในมุมที่ไหนทิ้งไว้นั่นแหละก็วิ่งหาอาหาร จนอิ่มหนำสำราญแล้วก็วิ่งกลับมาหาลูก ไม่ได้มีมือถือ ไม่มีข้อง(ใส่ปลา) ไม่มีตะกร้าอะไรหรอกอยู่ใน อยู่ในคอนี่แหละ มาแล้วก็อ้วกให้ลูกกิน ลูกอยู่ในรังก็กินแย่งกินๆ จากปากแม่นี่แหละ กินจนอิ่มทุกตัว นี่ประสาสัตว์เขาเป็นอย่างงั้น เขาไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาถ้ามีนกบินผ่านฟ้าไป ให้พึงรู้ว่ามันแสวงหาอะไร มันถึงไปอย่างงั้นแต่เช้าๆ มืด ก็เพราะมันมีลูกอยู่ในรัง มีลูกอยู่ในรังคอยกินกับแม่ แตกออกจากกระเปาะไข่แล้วก็คอยกินกับแม่อย่างเดียว ถ้าวันไหนแม่รวยลูกก็กินไป ถ้าวันไหนแม่ไม่ได้อะไรเลยก็ลูกก็อดไป อยู่อย่างนั้นแหละ อืม เราก็พยายามเลี้ยงกันจนใหญ่กล้าหน้าบาน จนรู้ รู้จักภาษากัน นี่พูดถึงสัตว์ทุกจำพวกในโลกเป็นอย่างงั้น แต่ว่าเฉย เฉยหันไปเห็น ลูกมันไป เห็นลูกน้อยมา โอ้ย ฟักที่ไหนไม่รู้ ไปฟักไข่ที่ไหนมา ไม่รู้จักลูกของตัวซะเลย เข้า เข้าจิก เข้าตีเอาแน่ะ ลูกก็ไม่รู้จักประสามีแต่มุดเข้าไป ใต้อก ใต้ปีก เนี่ยไม่มีนมให้กินหรอก ถ้าว่าให้แม่สงสารแม่ก็จะได้คายอาหารใส่ปากให้ ถ้ามีก็อ้วกให้ลูกกิน เป็นอย่างงั้นนี่ประสาสัตว์ทุกจำพวก แต่สัตว์ต่อมากว่านั้น ทีพวกวัวพวก

ควาย ตัวไหนเจ็บป่วยลงไป จะหาอาหารมาเลี้ยงกันมีบ้างไหม ไม่เคยมีเลย เออ หากินเองเรื่อยไป หาอาหารให้กันจึงไม่ค่อยมี แต่ว่าช้างแน่ะมี เว้ย ช้างน่ะมีเมตตาอารี อ่ะ ...มาเต็มปากเต็มมือมันแล้ว ยื่นให้ลูกให้เต้ากิน แต่ว่ามันสูงโน้นกิ่งไม้สูงๆ ก็น้าวลงมาหัก ถ้าเกิดยื่นให้ลูก ว่ายื่นตัวนั้น ตัวนี้บ้างอย่างนี้ มีอยู่บ้าง เห็นอยู่บ้าง โอ้ อันนี้ พวกกันเหรอ นกทุกชนิด บินไปได้มาได้ก็มี นกยูง นกเป็ด นกอะไรเหล่านี้ มีแต่หาเลี้ยงลูกกันทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ ใจมนุษย์สูงกว่านั้นอีก อีกฟูมฟักรักษา คุ้ยเขี่ย หาสิ่งที่จะเลี้ยงลูก จนไม่ได้หลับ ไม่ได้นอน ฝนตกก็สู้ ฝนตกก็แจ้งนั้น แจ้งก็ร้อน แล้วก็ไป แสวงหาอาหารมาเลี้ยงลูกของตัวเอง อยู่อย่างงั้นตลอดวัน บางทีกลางคืนก็ไปหา ไปหาอาหาร เพื่อมาจุนเจือลูกของตัวเอง เหนื่อย มันมีน้ำใจอย่างงั้นมาแต่ไหนแต่ไร สัตว์ ไม่เมินเฉย เฉยขึ้นเป็นถึงลูกตัวแหม สังเกตดู รู้จักเจือจุนกัน พวกสัตว์ต่ำกว่านั้นลงไปอีก พวกกบ พวกเขียด มีแต่แย่งกันกินทั้งนั้นล่ะปะเนี่ย กินเอาตัวรอด เพื่อเอาตัวรอดได้ ถ้าพวกงู พวกอะไรมาอย่างงี้ ก็รู้จักกลัว รู้จักกระโดดโลดเต้น หนี เออ แต่ก็ไม่พ้นจากปากงู ปากเหยี่ยวไปได้ เขาก็เอาไปกิน ถ้ารักษาเหรอ ตัวไม่รอด เป็นเหยื่อของสัตว์ที่ฉลาดกว่า เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา มนุษย์ผู้มีจรรยาบรรณสูงกว่านั้นอีก มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา มีคุณธรรมสูงกว่านั้นอีก จะไปปล่อยให้ลูกอดอยากได้ยังไง ร้องไห้เวลาไหนก็มือถึงสายเปลเวลานั้น ร้องไห้แงๆ ขึ้นมาแล้ว ไห้(ร้องไห้)ไม่หยุดก็อุ้มมาใส่นม ยัดใส่นม บางทีมันไม่มีนมเลย มีแต่ไห้(ร้องไห้)อย่างเดียว อ้าว ผิดปกติแล้วเว้ย ก็คว้าเอาลูกขึ้นรถขึ้นลาไปหาหมอ ให้หมอตรวจตราดู มันเป็นโรคอะไร มันถึงเป็นอย่างนี้ ถึงร้องไห้อย่างนี้ ไม่ได้นอนเฉยๆ หรอกแม่กับพ่อ กว่าจะรักษาขี้ออกมาอยู่เฉยๆ เหรอ เยี่ยวออกมาอยู่เฉยๆ ฟูมฟักรักษา ขี้ออกมาแล้วจะเฉยอยู่เหรอ เยี่ยวออกมาแล้วจะเฉยอยู่เหรอ ฟูมฟักรักษา เอาใจใส่เป็นพิเศษ ดีกว่าสัตว์อื่นอีกที่คุ้ยเขี่ยหาอาหาร ทำไร่ ทำนา ทำเรือก ทำสวน ทำเพื่อจะได้ผลิตผลเหล่านั้นมาเลี้ยงลูกของตัวเอง โดยตรงก็มี โดยอ้อมก็เอา หามาได้หลายๆ เอาไปขาย เอาเงินเอาทองมาไว้ใช้จ่ายเพื่อจะเลี้ยงลูกต่อไปอย่างนี้พ่อแม่เรา เลี้ยงเรามาเป็นอย่างงั้น ถ้าตัวใหญ่ขึ้นมาได้ เราว่าความพยายามเอาใจใส่ ฟูมฟักรักษา อดตาหลับ ขับตานอน และก็รับเป็นภาระทุกอย่างสำหรับลูก ขี้มูกออกมา ขี้ตาออกมา เออ เป็นหวัด เป็นไอ เป็นไข้ เป็นหนาว ก็มีวิธีแก้ไขเยียวยา หายามารักษาโรคลูก ให้หายจากปวด จากไอ จากไข้ จากหนาว เหล่านี้ก็คุ้ยเขี่ยหา จนได้ของเหล่านั้นมาประทังบรรเทาความเป็นหวัด เป็นไอ เป็นไข้ เป็นหนาว เออ พวกเราที่ใหญ่กล้าหน้าบาน ใหญ่โตมาขนาดนี้ๆ ก็ล้วนแล้วตั้งแต่ผ่านมือของแม่มาทั้งนั้น ตั้งแต่อยู่ในท้อง คลอดออกมา ลืมตาอ้าปากขึ้นมาได้ ถ้าหิวก็ไม่มีอะไรเป็นเครื่องหมาย หิวๆ ก็ไม่มีว่า ไม่เป็นร้อง อุว่าๆ ขึ้นมา นั่นแหละ แม่ก็เอานมยัดใส่ปากให้ดูด เออ หรือถึงเวลากินข้าว แม่ก็เป็นคนเคี้ยว เคี้ยวให้มันหวานซะก่อน เคี้ยวใส่ถ้วยวางอะไรบ้าง ตุ้ยใส่ปากให้ดูดกิน ดูสิ พวกเราก็ผ่านกันมาทั้งนั้น ที่มาเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งหลายนี้ ผ่านจากความฟูมฟักรักษาของพ่อของแม่มาทั้งนั้น บางคนเกิดขึ้นมาแล้วไม่ได้รับการศึกษาอะไร มีแต่จะเอาลูกเดียว ไถพ่อ ไถแม่ เออ พ่อแม่ห้ามปราม ก็หาว่าไม่รักเขา ถ้าไม่ทำตามใจเขาทุกอย่าง

ชอบเล่นกีฬา เล่นอะไรก็ธรรมดาของเขา ธรรมดาเขาเป็นอย่างงั้นตามใจทุกอย่าง ถ้าลูกเกิดเจ็บป่วยขึ้นมา แข้งขาไม่ดีขึ้นมา เดินไม่สะดวกขึ้นมา แล้วเป็นยังไง แม่กับพ่อเป็นทุกข์ไหม มีความทุกข์ร้อนใจขึ้นมา โอ้ย มันขาหัก มันๆ เป็นอะไร มันเดินไม่ได้แล้ว เดือดร้อนถึงพ่อถึงแม่ ต้องอุ้มไปหาหมอ ให้หมอดูแลเยียวยารักษาให้ หมอรับรองว่าปลอดภัยแล้ว จึงค่อยสบายโล่งอก โล่งใจ ถ้าหายใจหายคอไม่ออก จมูกตัน หรืออะไรเป็นหวัดอย่างหนัก อย่างนี้ก็พ่อแม่ก็ลำบากเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราทุกคนที่มาอยู่ในธรรมสภาแห่งนี้ ก็ฟังแล้วก็รู้เรื่อง ว่าตัวของเราใหญ่โตขึ้นมาได้ ด้วยหยาดเหงื่อแรงงานของพ่อของแม่ ฟูมฟักรักษา อดตาหลับ ขับตานอน ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ แล้วก็ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้อีก ขี้มูกตันดัง(จมูก) ตันดัง(จมูก)ขึ้นมาทำยังไงเออ เป็นมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาลพู้น(โน้น)ล่ะ เออ พระเจ้า เออพิมพิสาร เลี้ยงลูกตั้งแต่น้อยๆ มา ลูกหายใจไม่ออก พระเจ้าพิมพิสารทำยังไง อชาตศัตรูน้อยๆ ไห้(ร้องไห้)เลยกระจองอแงขี้มูกตันดัง(จมูก) หายใจไม่สะดวก พระเจ้าพิมพิสารจะทำยังไงไม่มีปัญญาแล้ว จะหาหมอที่อื่นจะลำบาก เอาปากของตัวอมจมูก อมจมูกลูกแล้วก็ดูด ปื๊ดๆๆ ก็ออกมาแล้ว บ้วนทิ้ง ดูดอีกปื๊ดๆ บ้วนทิ้งอยู่อย่างงั้นน่ะ นี่พระเจ้าพิมพิสาร มีนิทานเล่ามาอย่างงี้ โอ้ พ่อ พ่อแม่เลี้ยงลูกขนาดนั้นเชียวล่ะ เป็นพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าพิมพิสาร แต่ปานกระนั้น ก็ยังถูก ลูกทรมานพ่ออีกเวลาโตมาแล้ว อืม ไม่ต้องเล่านิทานว่าทรมานยังไงแล้วมัน รู้จักกันอยู่ในตำรา แล้วก็มาทำลายพ่อ อยากได้ราชสมบัติมีพระอะไร พระเทวทัต เป็นอาจารย์มาฝึกหัด ทีแรกเหาะมาทางอากาศด้วยนะ ก็มายืนทางหน้าต่าง ยืนทางพระแกล(หน้าต่าง)

เห็นอยู่ทางพระแกล(หน้าต่าง) โอ้ พระองค์นี้ดีขนาดนี้ มาขนาดนี้ก็เลยยึดเอาว่าเป็นสรณะที่พึ่ง ที่ระลึกจริงๆ นับถือ ต่อไปต่อมาก็ พระเทวทัตก็เลยคิดอยากจะเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา เราต้องทำลายพระบรมศาสดาซะก่อน เราจึงเป็นพุทธเจ้าแทน แน่ะ คิดขึ้นมาอย่างงั้น อยากเป็นใหญ่เป็นโต ลาภสักการะย่อมฆ่าผู้มีปัญญาทรามซะได้ เออ ต่อไปปลุกระดม ของอชาต... อชาตศัตรูปลุกระดมที่นั่น ปลุกที่นั่นแล้วยุว่าให้รำ ตำให้รั่วกันนั้น ให้พระเจ้าอชาตศัตรูปลงพระชนม์พระเจ้าพิมพิสารซะ ฆ่าบิดาซะเราจะได้ครองราชสมบัติแทน ถ้าพระบิดายังมีพระชนมายุอยู่เราไม่มีโอกาสได้ครองราชสมบัติน่ะ ปลุกปั่นกันอย่างนี้ พูดไปพูดมาก็เชื่อ ก็เลยหาวิธีทรมานพระเจ้าพิมพิสารแล้ว ให้พระเจ้าพิมพิสารต้องถูกขัง เอาไปกักไปขังไว้ในคุกในตะราง โน้น ไม่ส่งอาหารไปให้ ไม่ดู ไม่แล และโดนทรมานอยู่ในคุก ในตะราง

กี่วัน กี่เดือนมา จนพอแรงแล้ว บัดนี้พระเจ้าอชาตศัตรูถามข่าวหาพ่อ เออ เขาก็ไม่บอก แต่ทีแรกไม่บอก ปะเนี่ยก็ทำไง พอดีพระเจ้าอชาตศัตรูก็มีบุตรเหมือนกัน มีภรรยาแล้วมีบุตร ลูกคลอดออกมา จึงค่อยระลึกได้ว่า โอ้ ลูกมันน่ารัก น่าเอ็นดูขนาดนี้ ระลึกถึงพ่อตัวเอง ถามหาพระบิดาเป็นยังไงอยู่ในคุก เขาก็เลยทูลถวายข่าว แต่ก่อนไม่บอก บอกแต่เรื่องลูกเกิดเนี่ยแหละให้ฟังซะก่อน พ่อเกิดรักลูกขึ้นมาแล้ว เขาจึงบอกว่า พระบิดา

ท่านสิ้นพระชนม์เวลาเดียวกันกับพระกุมารคลอดตรงนี้แหละ เวลาเดียวกันนี้เลยไม่ได้บอก กลัวจะตกพระทัย ให้ได้มาฟูมฟักรักษาผู้เกิดใหม่นี้ซะก่อน จึงระลึกถึงพ่อตัวเองขึ้นมา พระบิดาเราไปขังพระบิดาไว้ในคุก ในตะรางนั่นแหละ แล้วท่านเป็นยังไงหนอ ให้อดอาหารบ้าง ให้ทรมานต่างๆ นานาบ้าง เพื่ออยากให้พระบิดาตาย แล้วเราจะได้ครองราชสมบัติแทน อันนี้เป็นคำสั่งของอาจารย์เทวทัต เทวทัตเพิ่นได้มา

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก

ถึงขนาดนั้น เขาก็เลยทูลความจริงออกมา เวลากำลังฟูมฟักรักษาลูกอ่อนของตัวเอง พระบิดา ท่านสิ้นพระชนม์ หมดลมหายใจ เวลาเดียวกับพระกุมารเกิดแล้ว เป็นลมไปเลย โอ้ แต่ก่อนนั้น พ่อของเรา แม้จมูกตัน ก็ยังเอานี่ เอาปากดูดขี้มูกที่มันตันๆ อยู่ ในดูด ปู๊ดๆ ออกทิ้ง ดูดปู๊ดทิ้งๆ จักรู้ระลึกได้ขนาดนั้น แล้วพ่อแล้วลูกอันนี้เล่า ทำไมเป็นคนเนรคุณขนาดนี้ เอาพ่อไปขังทรมานให้พ่อตาย เพื่อเราจะได้ครองราชสมบัติ ไม่กินข้าวกินน้ำแล้วปะเนี่ย โอ้ย

เสียใจต่อความศรัทธาในพระเทวทัต ก็เลยถอนออกมา โอ้ พระเทวทัตมาสอนให้เรา ทรมานพ่อของตัวเองจนถึงขนาดนั้น ไม่เชื่อ ต่อนี้ไปไม่เชื่อ เลยเป็นใหญ่ซะเองเลย เราจะเป็นใหญ่เอง ดูแลตัวเอง ประคองตัวเองซะ ไม่ฟังคำพระที่มาสอนสั่งแบบนี้ ไม่เอาแล้วปะล่ะ นั่น มันเป็นอย่างงั้น

ความโลภเป็นอันตรายแก่ธรรมทั้งหลาย แก่ความเจริญทั้งหลาย เพิ่นถึงว่า

โลโภ ธัมมานัง ปะริปันโถ

โลภ อยากได้เป็นทรัพย์สมบัติ อยากได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินกับเขาบ้าง ก็เลยตัดสินใจปลงพระชนม์พระบิดา ด้วยการทรมานต่างๆ นานา ดังตำราว่าไว้นั้น อืม โอ้ แล้วมาเสียใจกันภายหลัง

คิดบ่ถี่ หวีบ่เกลี้ยง มันสิยุ่งเมื่อลุน(ภายหลัง)เด้อ

เพิ่นบอกไว้

คิดบ่ถี่ คิดให้ถี่ๆ หวีให้เกลี้ยงๆ เสียแล้ว จึ่ง(จึง)ค่อยเดี่ยง(จัดแต่ง)พ่อเด้อ

โบราณเพิ่นบอกไว้ อย่าแต่ฟังคำยุ คำยุยง ส่งเสริมของผู้อื่น แล้วก็ทำลายพ่อแม่ของตัวเอง เป็นดังพระเทวทัตเป็นตัวอย่าง อันนี้นี่พูดให้น้อยๆ ฟังแค่นี้ ผู้ใดอยากได้ทรัพย์สมบัติจากพ่อ จากแม่ หาวิธีการทำลายพ่อ ทำลายแม่ มาตาปิตุ... เป็น

มาตาปิตุฆาต

ฆ่าบิดามารดาตัวเอง โดยไม่มีความเมตตาปรานีใดๆ เลย เพราะอยากได้ราชสมบัติ อยากเป็นพระเจ้าแผ่นดินแทน แทนพระบิดา อ้า พระเจ้าพิมพิสาร เพิ่นมียศถาบรรดาศักดิ์สูงขนาดไหน เป็นเพื่อนกันด้วยกับพระโคดม รู้จักกันดี ลาพระเจ้าพิมพิสารนั่น ออกบวชก็ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าพิมพิสาร ถ้าพระองค์ได้สำเร็จเป็นพระสัพพัญญู ขอให้ระลึกถึงโยมก่อนนะ ให้มาโปรดโยมก่อน อืม จึงค่อยไปโปรดผู้อื่น อันนี้ผูกใจไว้ จนได้ตรัสรู้เป็นพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณซะก่อน แล้วจึงค่อยจาริกย้อนกลับขึ้นมาหาพระเจ้าพิมพิสาร ไปโปรดพระเจ้าพิมพิสารตามคำสั่ง อืมๆ ได้ดวงตาเห็นธรรมซะก่อนล่ะปะเนี่ย พระเจ้าพิมพิสารได้ดวงตาเห็นธรรมขึ้นซะก่อน เออ ก่อนตาย แต่พอตายแล้วจึงได้เห็น ฟังเทศน์ของพระบรมศาสดา เออ จึงได้ตรัสรู้ได้ดวงตาเห็นธรรม เป็นพระโสดาบันซะก่อน แล้วนี่มาถูกลูกทรมานตายเสียแล้ว ตายเสียแล้ว ตายในตะรางด้วย ถูกลูกขังในตะราง พระเจ้าพิมพิสารตาย สวรรคต ต้องอดอาหาร ไม่ได้กินข้าวปลาอาหารอะไรเลย มีแต่ทำความเพียรอย่างเดียว เดินจงกรม นั่งสมาธิ ภาวนาไม่เลิกไม่ละ ทำความเพียรอย่างเดียว ตายเป็นตายทำความเพียรนี่ดีกว่า เออ ไม่ต้องหวั่นไปแล้วเรื่องโลกธรรม นี่ผู้มีใจประเสริฐแล้ว ทำอย่างงั้นก็ไม่เสียหาย ได้ๆ ดวงตาเห็นธรรมแล้ว ได้เป็นโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผลขึ้นมาแล้ว ได้ถึงเป็นพระอรหันต์หรือเปล่าเพิ่นเนี่ย เนี่ยก็ฟังเป็นวรรคเป็นตอนไป จำได้เป็นบางอย่าง

นี่พวกเรา บิดามารดาเป็นผู้เลี้ยงดูเรามา พาเราโตเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ขึ้นมา จนมีครอบมีครัวขนาดนี้ พ่อแม่ของเรายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ได้ตอบแทนบุญคุณของพ่อของแม่หรือเปล่า

โอ้ มีลูกก็ดีอกดีใจ เวลาคลอดนั่นแทบล้มแทบตาย เออ ไปหาหมอ กลางวันกลางคืนไปหาหมอ คลอดลูกออกมาแล้วนึกถึงหน้าพ่อหน้าแม่ซะก่อน ให้นึกถึงบุญคุณของท่าน ที่ประคบประหงมงมขี้ งมเยี่ยวเรา อดตาหลับ ขับตานอน ฟูมฟักรักษา ริ้นไม่ให้ไต่ ไรไม่ให้ตอม พ่อแม่เป็นหนี้พระคุณบุญเฮงใหญ่โต

แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง
ที่เฝ้าหวงห่วงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล
แม่เราเฝ้าโอ้ละเห่
กล่อมลูกน้อยนอนเปลไม่ห่างหันเห ไปจนไกล
แต่เล็กจนโตโอ้แม่ถนอม
แม่ผ่ายผอมย่อมเกิดแก่รักลูกปักดวงใจ

อืม ฟักฝา ฟักษา รักษา ฟูมฟักรักษา ไม่ให้อดอยากปากแห้ง ให้ได้กินอยู่ อิ่มหนำสำราญทุกอย่าง อดตาหลับขับตานอน เพราะการเลี้ยงลูกเนี่ย จน

ผ่ายผอมย่อมเกิดแก่รักลูกปักดวงใจ

เป็นอย่างงั้นน่ะ เพิ่นว่า

นี่แหละหนาอะไร มิใช่ใดหนาเพราะค่าน้ำนม

เราต้องระลึกนึกถึงท่านผู้ให้น้ำนมแก่เรา อดตาหลับขับตานอนแก่เรา ฟูมฟักรักษา ขี้มูกก็ไม่รังเกียจ น้ำลายก็ไม่

๕๖

รังเกียจ อือออกมาก็ไม่รังเกียจ เอามือล้วงไปเองก็ได้ เยี่ยวออกมาก็ไม่รังเกียจ เออ ฟูมฟักรักษาขนาดนั้น แล้วก็ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ให้เราขนาดไหน นั่นบุญคุณของพ่อของแม่มีอยู่ในตัวของเราทุกคน ทุกคนเป็นอย่างงี้ พ่อแม่เลี้ยงมาพาโต อย่าเข้าใจเรามาใหญ่มาแล้ว จะทำไปตามอำเภอใจของตัวเอง อยากทำอะไรก็ทำ พ่อแม่ห้ามอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ด่าพ่อ ด่าแม่ก็มี

บางคนยังมาบอก อืม เอ้ ความรู้ของพ่อของแม่ยังไม่ถึงเราหรอก อ้า เราได้ถึงปริญญาแล้ว เออ แม่ไม่ได้ปริญญาอะไร แล้วมาสอนเรา อะไรทำนองนี้ ปราม ห้ามปรามพ่อแม่ไว้ ไม่ให้สั่ง ไม่ให้สอน อืม มันก็มีน่ะคนคนอย่างนี้ก็มี ได้เป็นใหญ่เป็นโต ได้เป็นเจ้าเป็นนาย มีงานมีการทำใหญ่โตมาแล้ว ส่วนมากจะดูถูกพ่อแม่ที่ฟูมฟักรักษา เลี้ยงมาตั้งแต่น้อยจนโต ได้เล่าเรียนศึกษาก็เพราะพ่อแม่เป็นคนส่งเสีย ให้ได้เล่าเรียนศึกษาสูงๆ ได้ปริญญาปริญเยอไป จนมีถมไป แต่ปะนั้นก็มาดุด่า ถกเถียงกับพ่อกับแม่ก็มี ชื่อว่า มีปัญญาเสียเปล่า ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ พ่อแม่ห้ามปรามเท่านั้นแหละ นี่ก็ไม่รู้จัก ว่าพ่อแม่ไม่รักตัว มาห้ามเรา

ไม่ให้ทำอย่างงั้น ไม่ได้ทำอย่างนี้ ฆ่าตีบีฑ์โบ้ยไปต่างๆ นานา โอ้ ถ้าพ่อแม่ไม่รัก ถ้าพ่อแม่ไม่ห่วง ก็คงไม่ห้าม ไม่ปรามอะไรหรอก อันนี้ห้ามได้ ปรามได้ กลัวจะเป็นคนเสีย แต่ในที่สุดก็เสียไปจนได้ อย่างนี้ก็มี อืม พ่อแม่มีบุญคุณแก่เราขนาดไหน อดตาหลับ ขับตานอน เพราะเรายังน้อยยังอ่อน อยากร้องไห้ก็ร้องไห้ หิวนมก็ร้องไห้ หิวข้าวก็ร้องไห้ นอนเปียกขี้ เปียกเยี่ยว ตัวเองก็ไม่รู้ประสาช่วยตัวเองหรอก พ่อแม่สั่งสอน ฟูมฟักรักษา เอาจนใหญ่กล้าหน้าบานมา รักษาตัวรอดมา เราได้เป็นท้าว เป็นโพธิ์ขึ้นมา ใหญ่โตขนาดนี้ จนมาบวชขนาดนี้ เคยเถียงพ่อแม่บ้างไหม เออ แต่เคยเป็นน้อยเป็นหนุ่มมา เคยเถียงพ่อเถียงแม่ไหม เอาแตกเอาหักกันไหม โอ้ อย่าไปเถียงพ่อ เถียงแม่ขนาดนั้น ไม่ดีแล้ว เป็นลูกอกตัญญู ไม่รู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณ เลี้ยงมาพาตัวใหญ่ จนมีครอบมีครัว จนมีหลักมีฐานขึ้นมาได้ เพราะพ่อแม่นั้นเลี้ยงดูอุ้มชู ฟูมฟักรักษา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว อดตาหลับ ขับตานอน ทนทุกข์เพราะการเลี้ยงลูกมาเท่าไหร่เท่าไร เราเคยคิดไหม ให้คิด เราไม่เคยคิดก็ให้คิด ก่อนจะตายจากกันไป ก็ขอให้ตอบแทนบุญคุณของท่านเหล่านั้นซะก่อน เพราะท่านเป็นเทวดาของเรา เป็นพระพรหมของเรา เป็นเทวบุตรกึ่งหนึ่ง เทวดาเป็นพระพรหม มี

พรหมวิหารธรรม

เลี้ยงลูกสักวันถึงใหญ่โตมาได้ มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา จนตัวเราเองโตขึ้นมา พอรักษาตัวรอด พ่อแม่จึงวางใจได้ แน่ะ ช่วยตัวเองได้แล้ว หากินเป็นแล้ว ได้เล่าเรียนศึกษาไว้แล้ว เออ

คงจะรู้จักบุญคุณของพ่อของแม่ โธ่ ยังตอบไม่ไหวหรอก พวกเรายังตอบไม่ไหว ตอบบุญคุณไม่ไหว บุญคุณอันฟูมฟักรักษาตั้งแต่อยู่ในท้องมา ถ้าพ่อแม่ไม่เมตตาปรานีเรา เพิ่นอาจจะรีดเราออกซะก็ได้ กินยาบังคับออกซะก็ได้ หรือว่าเกิดมาแล้วไม่เอาใจใส่ ไม่ต่บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ให้เราจะเป็นยังไง ขี้มูกตันดัง(จมูก)มาจะทำยังไง หึ ใครจะแกะให้ ใครจะดูดออกให้ นั่น เออ มาเทียบกันพระเจ้าพิมพิสารเลี้ยงลูก โธ่ พวกเรายังห่างไกลจากพระเจ้าพิมพิสารมาก เนี่ยพระเจ้าพิมพิสารน่ะท่านเป็นคนมีธรรมสูงใหญ่โต เป็นพระเจ้าแผ่นดินอึม ในเมืองอะไร เมือง ภูเขาคิชฌกูฏเนี่ย นั่นแหละคนไม่รู้จักบุญคุณ ยอมทรมานพ่อ ทรมานแม่ตัวเอง อย่างหนัก อย่างหน่วง กระทบกระเทือน เถียงพ่อ เถียงแม่ ทำเอาบาปใส่ตัวเฉยๆ ว้า ทำให้แม่น้ำตาออก ทำให้แม่หัวตกอกหัก ทำเหล่านี้ก็ชื่อว่าย่ำยีหัวใจของพ่อของแม่ เออ ให้รู้จักไว้พวกเรา ใหญ่โตมาแล้ว เวลาท่านล่วงลับไปแล้ว เราจะนึกถึงทีหลัง เราจะตอบแทนท่านยังไงล่ะปะเนี่ย บวชให้พ่อให้แม่ก็ไม่เป็น เออ จำศีลภาวนาให้ ทำบุญให้ทานให้ เท่านั้นแหละ อึม ให้รีบตอบแทนบุญคุณท่าน ตั้งแต่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ให้ท่านมีความสุขใจ ให้พ่อแม่มีความสุขใจ หวังพึ่งพาอาศัย ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่ ฟูมฟักรักษาเวลาเจ็บป่วยไข้มา อ้า ให้เข้าใจอย่างงั้น เออ จึงจะตอบแทนบุญคุณของท่านได้

มันสายซะแล้วถึงรู้บุญคุณอย่างนี้ มันสายซะแล้วเราแก่แล้ว เราไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติอุปัฏฐากพ่อแม่ของตัวเอง ให้สมกับที่ท่านรักเรา ฟูมฟักรักษาเรา ต่บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ให้เรา หึหึ เช็ดขี้มูก ขี้หู ขี้ตาให้ แอ้ ก็พ่อแม่นั่นแหละ

เป็นคนประคบประหงมเรามา เราจึงใหญ่กล้าหน้าบาน มีเป็นตนเป็นตัวขึ้นมา เออ มีลูกมีหลานขึ้นมาได้ ลำบากลำบนแค่ไหนก็คุ้ยเขี่ย เหมือนดังไก่เลี้ยงลูกมันแหละ คุ้ยเขี่ยมาเลี้ยงลูก ขอให้ได้เป็นพอน่ะ บางทีอาจจะทำผิดศีล ผิดธรรมไปก็ได้ ได้ผิดศีล ผิดธรรมยังไง ไปขโมยขโจรเขามา เออ ไปฉก ไปลักสิ่งของเขามา เพื่อมาเลี้ยงลูกตัวเอง อย่างนี้ก็ชื่อว่าทำผิด

บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้ว เราเลี้ยงลูกด้วยสติปัญญา ความสามารถของตัวเอง เหนื่อยยากยังไงเราก็สู้ อดตาหลับ ขับตานอนอย่างไรเราก็สู้ สู้เอา สู้เอาเต็มที่ ไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากอะไรเลย นั่นจึงจะเป็นการตอบแทนบุญคุณ ของผู้มีพระคุณได้ เพิ่นเปรียบไว้ แม่เหมือนดังพระ พระพรหมของลูก มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา ได้เป็นบางครั้งบางคราว

พรหมวิหาร ๔

น่ะ เต็มบริบูรณ์ทีเดียวในตัวเรา ฟูมฟักรักษา บางทีท่าน

ก็อาจจะด่าว่าเราบ้างอะไรบ้าง ธรรมดาล่ะ อ้า แล้วบวชเข้ามาจึงได้ยินคำเทศน์ของครูบาอาจารย์ ถึงอ่านหนังสือไม่ออก รู้จัก โอ้ พระพรหมของลูก เปรียบเหมือนดังพรหม เพราะว่ามีพรหมวิหาร มีความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา มีครบบริบูรณ์ในใจของแม่ของพ่อ เอาใจใส่ ฟูมฟักรักษาเรามา ด้วยความเหนื่อยยากลำบากขนาดไหน นั่นเรียกว่าพระพรหม พรหมวิหารมี ในตัวเราแล้ว เราจะไปบวชกับเขา จำศีลภาวนากับเขา เราก็ เราได้รู้เล่าเรียนศึกษามาแล้ว อันนี้ให้เอาใจใส่เป็นพิเศษ บิดามารดาเจ็บเป็นเอ็นอุ่น(การเจ็บไข้ได้ป่วย)ให้อยู่ใกล้ๆ ชิดติดต่อ ถ้าท่านมีชีวิตอยู่ก็เลี้ยงดูท่านต่อ อ้า ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว แทนท่านตอบ ท่านเลี้ยงเรามาพาเราใหญ่ ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ขี้มูก ขี้ดัง(จมูก) ขี้หู ขี้ตา ไม่ขี้เกียจเลย ขี้มูกปื๊ดป๊าดออกมากับมือด้วย เอากระดาษมาเช็ดเอาหรืออะไรเอา จึงค่อยกินข้าว กินปลาต่อไป

แม้เวลาทานอาหารกันอยู่ ลูกอึ ปื๊ดป๊าดออกมา ทำยังไงกลบไว้ก่อน เอาผ้า... กลบไว้ก่อน ปิดไว้ก่อนๆ กินข้าวอิ่มซะก่อนจึงค่อยไปจัดการล้างมัน อย่างงี้นะ พ่อแม่เลี้ยงเราอย่างงี้นะ ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ให้เราอย่างนี้นะ แม้กินข้าวกินปลาอยู่ ก็ยังไม่เลิก กินข้าวยังไม่อิ่ม กินข้าวอิ่มซะก่อนจึงจะไปจัดการกับ อ้า เรื่องทำความสะอาดเหล่านี้ๆ ให้ ... เฮอะ อ้า ถ้าซักดีแล้ว สะอาดดีแล้ว เอาไปตากแดด ตากแดดแห้งแล้ว จึงค่อยมารีดให้หมดอะไรๆ ซะก่อน มดคัน มดคาย แมลงมะเริงอะไร ออกค่อยมารีด ถูไถซะก่อน ให้ลูกได้นุงได้ห่มผ้าที่สะอาดๆ อันนั้นแหละพ่อแม่ รักพวกเรามีเท่าไหร่ พรหมวิหารนั่นว่ารวมมาอยู่กับพ่อกับแม่หมด เป็น

พรหมวิหารธรรม
มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา

ได้ทุกเมื่อ ต้องลูกเป็นหลักเป็นฐานซะก่อน จึงจะวางเฉยได้ เบาใจได้ โอ้ มันช่วยตัวเองได้แล้ว จึงค่อยวางใจได้ ถ้ายังช่วยตัวเองไม่ได้ ก็ยังฟูมฟักรักษามาตลอด จนว่าเป็นหนุ่มเป็นสาว ไม่ฟังคำพ่อคำแม่

นิทานเรื่องหนึ่งที่ผ่านมา เออ ยายคนหนึ่ง ลูกไปติดยาเสพติดให้โทษ กิน กินดินเกลือ กินอะไรอ่ะ ไปติดดินเกลือ ไปติดอะไรล่ะ จนจะปล่อยลูกทิ้งไปหมด ลูกทั้งหลายเห็นแม่ตามหาลูก คนที่เขาจับไปติดคุก ติดตะรางต่างเมือง เพราะมันไปกินดินเกลือ ไปกินดินอะไร มันติดยา ดินกับอะไร ไปกินแล้วมันติดเลย กินเกลือ กินดิน ดินเกลือ ดินอะไรนั่นแล้ว เพิ่นก็ทิ้งพ่อทิ้งแม่ไปเลย หนีไปเลย อยู่บ้านพ่อห้าม แม่ห้าม ไม่ให้ไปกินอย่างงี้ เหล่าอย่างงี้ หนีจากพ่อ จากแม่ไปเลย ไปติดคุก ติดตะรางอยู่เมืองอื่นนู้น แม่ก็เสียสละตามหาลูก จนไปพบลูกจริงๆ เข้า โอ้ อยู่เมืองอื่นโน้น หนีจากบ้านจากเมือง เพราะว่าติด ติด

ฝิ่น มีเฮโรอีน กัญชา ยาบ้า หรือยาเสพติดให้โทษ หนีจากพ่อจากแม่ไปเลย เพราะมันติด ติดยาชนิดนั้น ยาเสพติดให้โทษมันยังว่า เพราะฉะนั้น พวกเรามีพ่อ มีแม่ก็บุญเหลือหลาย เอ๋อยิ่งได้เอาลูกเข้ามาบวชในศาสนาซะอีก ได้เป็นพระเป็นเจ้า มีศีลมีธรรมดี ได้มากราบ ได้มาไหว้ ได้มาทำบุญให้ทาน เลี้ยงลูกต่อไปอีก เลี้ยงลูก เลี้ยงหลานต่อไปอีก อ้า ไอ้เราก็บุญเหลือหลายพวกเราทั้งหลายเอย อ้า ให้คิดถึงบุญคุณของผู้มีพระคุณเด้อ

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
ปุตตะทารัสสะ สังคะโห

เพิ่นยังว่าในมงคลไว้ อันนี้เป็นมงคลชีวิต ได้เลี้ยงบิดามารดาต่อ ทำงานแทนเพิ่นได้ต่อ หาเงินหาทองมาให้พ่อแม่ได้ใช้ต่อ เอ๋อ ตอบบุญแทนคุณ ตอบเท่าไหร่ แทนเท่าไหร่ ไม่คุ้มหรอก มากเท่าไหร่ยิ่งดี เพราะให้พ่อกับแม่ ได้เป็นพระอรหันต์ซะก่อน จึงจะตอบบุญแทนคุณท่านหมด พ่อกับแม่ไปเป็นยังไงศีล ๕ บริสุทธิ์ไหม ศีล ๘ ได้จำบริสุทธิ์ไหม สมบูรณ์ไหม เอ๋อนั่งสมาธิภาวนา เป็นหรือเปล่าพ่อกับแม่ นั่งสมาธิภาวนาใจรวมหรือเปล่า เอ๋อ ก็ยังไม่รวมอยู่ เอาใหม่อยู่อย่างงั้นแหละ เอาใหม่ตอบแทนบุญคุณของพ่อของแม่ นั่งสมาธิภาวนา ตอบบุญแทนคุณของพ่อของแม่ นี่จึงว่าไม่เลี้ยงลูกเสียที เลี้ยงลูกมาได้เป็นครูเป็นอาจารย์ ได้เป็นแม่ขาว แม่ชี ได้ฝึกหัดนั่งสมาธิภาวนา ใจสงบเยือกเย็น เป็นสมาธิซะก่อน แล้วก็ได้ความสุขซะก่อน เกิดเป็นความวิเวกขึ้นมาซะก่อน จึงจะตอบบุญแทนคุณของพ่อของแม่ได้ ถ้ายังไม่สงบอยู่เอาให้มันสงบ อ่ะ เฮอะ เอ๋อ

มีนิทานตัวอย่างหลายๆ เรื่อง หลายๆ ราว เอ๋อ เอาจนได้ดิบได้ดี พอตัดกิเลสตาย คายกิเลสหลุด ถึงวิมุตติ มรรคผลนิพพาน อยู่ใน เป็นพระโสดาบันบุคคล เป็นพระสกิทา(คามี) พระอนาคา(มี)ขึ้นมา ได้ดวงตาเห็นธรรมขึ้นมาซะก่อน จึงจะตอบบุญแทนคุณของท่านได้

ดังบรรยายมาเป็น ปกิณณกะ มีหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อต้องการให้ท่านผู้ฟัง นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทตั้งอกตั้งใจจะตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณดังกล่าวแล้ว ด้วยความไม่ประมาท ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา หรือวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา ฮ่ะฮ่ะ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๓๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

ยังไม่มีคำพูดใดๆ ที่เอามาพูดได้ นึกไม่ออกเลย ขอให้ตั้งใจทุกคน ตั้งใจสดับตรับฟัง คำสั่งคำสอนที่หลวงพ่อจะนำมาแสดงให้ฟัง เท่าที่จะพูดได้ พวกเราทุกคน มีพ่อ มีแม่ ถ้าเหนือออกไปก็มีปู่ มีย่า มีตา มียาย ผู้ให้ความอุปถัมภ์บำรุงเรามาไม่ทอดทิ้งนิ่งดูดายเลย เอาใจใส่ฟูมฟักและรักษา ริ้นไม่ให้ไต่ไรไม่ให้ตอม อือออกมาก็เป็นหน้าที่ของท่านเหล่านั้น ที่จะริบล้างเอา เช็ดเอา อาบน้ำ เช็ดขี้หู ขี้ตาให้ทั้งนั้น เราจึงลืมตาอ้าปากกับเขาได้ แล้วก็ดื่มอะไรต่อไป ดื่มอะไรได้แล้ว เอานมยัด

ใส่ปาก ลูกไม่อ้ารับ ไม่รู้จักอะไร จะเป็นอะไร อ้า ดูดๆๆๆๆ บอกให้ดูด เอานมใส่ปากให้ ก็คาบปั๊บ แล้วก็ดูดเลย ดูดใหญ่เลย รู้จักรสของนมแล้ว กินทีหน้าทีหลังไม่ต้องบอก รู้จักแล้วมันอยู่ที่นี่ นมอยู่ที่นี่ อึม ร้องไห้ เป็นสัญญาณว่าหิวแล้ว หิวนมแล้ว เป็นต้น ถ้ากินข้าวได้ หิวข้าวก็เป็น หิวนม หิวข้าว มาด้วยกันล่ะ ถ้าท่านเหล่านั้นไม่เมตตา ไม่เอานมใส่ปากให้ ไม่ป้อนข้าว ป้อนน้ำให้ ไม่ตักข้าว ตักอะไรเหลวๆ ที่กวนไว้แล้วเนี่ย ใส่ปากให้ ก็ไม่รู้จักที่กินอีกล่ะ นั่น ท่านฟูมฟักรักษา เอาใจใส่ขนาดไหน พวกเราเคยคิดบ้างไหม เราเติบโตเป็นผู้ เป็นคนมา ก็เพราะท่านเหล่านั้น ให้ความเมตตาปรานีอารี(อา)รอบเรา เอาใจใส่ดูแลรักษา หิวเวลาไหนก็เอานมใส่ปากให้ เอาอาหารใส่ปากให้ จนกินข้าวได้เองด้วยตัวเอง โตขนาดไหนจึงจะกินเป็น จนกว่าจะกินข้าวเองเป็น โน้นล่ะ กินเป็นก็ไม่รู้จักว่าอะไรกินได้ อะไรกินไม่ได้ อะไรเป็นดูก(กระดูก) อะไรเป็นก้าง อะไรที่มันจะคาคอ ติดคอ แม่ก็ดูแลอย่างใกล้ชิด ถ้าเอาอะไรเข้าปากไม่ถูกต้อง แม่ก็ดูแลอยู่อย่างนั้น เอาใส่ให้ใหม่ เลือกดูซะก่อนว่ามีก้างหรือเปล่า มีดูก(กระดูก)หรือเปล่า มีสิ่งที่จะติดคอหรือเปล่า ร้องโวยวายขึ้นมาแล้ว ของนี้ไม่ได้ๆ อันนี้ไม่ได้ๆ เอ๊ะๆๆ ติดคอ รีบปาดเอาออกให้ รู้เดียงสามาเพราะแม่สอน พ่อสอน แม่สอน ยายสอนให้ทุกอย่าง

๕๗

เพราะฉะนั้น บิดามารดานี่มีพระคุณล้นฟ้า ล้นแผ่นดินพู้น(โน้น)ล่ะ บิดามารดาเป็นผู้ฟูมฟักรักษามา อดตาหลับขับตานอน แล้วก็ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้ เราอึใส่ผ้าจะรู้เรื่องอะไรหรือเปล่า ไม่รู้ เยี่ยวใส่ผ้า เยี่ยวใส่ที่หลับ ที่นอน รู้หรือเปล่า ไม่รู้ นอกจากพ่อกับแม่ เอาใจใส่ดูแล ฟูมฟักรักษา

มาตลอด เราจึงช่วยตัวเองได้ เมื่อรู้เดียงสามานี้แล้ว เพราะฉะนั้น พระคุณอันนั้น เพิ่นว่าล้นฟ้า ล้นแผ่นดิน

ความเมตตาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลั่งให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

ฉะนั้นน้ำใจของพ่อ น้ำใจของแม่ น้ำใจของตา น้ำใจของยาย ผู้อยู่ใกล้ชิดติดกับเรา เอาใจใส่ดูแล ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เราจึงได้เป็นผู้ เป็นคนขึ้นมา รู้จักเดียงสาขึ้นมา เพราะฉะนั้น พระคุณของท่านล้นฟ้า ล้นแผ่นดิน ใหญ่กว่าแผ่นดิน ล้นฟ้าเหนือแผ่นดินไป พระคุณอันนี้ เพิ่นยังบอกว่า

๕๗

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
ปุตตะทารัสสะ สังคะโห

เออ ความสงเคราะห์ ดูแลรักษา ฟูมฟักรักษา เอาใจใส่ที่สุด

ถ้าลูกไม่กินข้าว กินน้ำ ก็เป็นทุกข์ เป็นร้อน ถ้าลูกเป็นไข้กระจองอแง พ่อแม่ไม่หลับ ไม่เป็นอันหลับ ไม่เป็นอันนอน ผวาตื่นอยู่อย่างนั้นนั่น น้ำใจของท่าน เพิ่นจึงยกให้เป็นหัวใจเทพ หัวใจพรหม

พ์รัห์มาติ มาตาปิตะโร

บิดามารดาเป็นพรหมของลูก พู้น(โน้น)ล่ะ เป็นพรหม เป็นผู้รักษาความปลอดภัยให้แก่ลูก จนกว่าจะรู้เดียงสา จะนานเท่าไหร่กี่ปี กี่เดือน กี่วัน จึงจะช่วยตัวเองได้ เพราะฉะนั้น พระคุณอันนั้น เพิ่นจะเอามาพรรณนาเท่าไหร่ก็ไม่จบ ไม่สิ้น พรรณนาเรื่องบุญคุณของพ่อของแม่ เพราะฉะนั้น เราต้อง เออ ถือเป็นเทวดา รักษาเรามา ให้ความอุปถัมภ์บำรุงเรามา แต่วันเราลืมตาอ้าปาก ดูโลกกับเขา ก็รู้จักร้อน จักหนาว รู้จักไฟ จักฟืน ขึ้นมาได้ ก็พ่อแม่เป็นผู้สอนทั้งนั้น อาหารการกินอันนี้เป็นก้างอันนี้เป็นกระดูก ติดคอ อ้วก กินไม่ได้ นี่กินไม่ได้ อยากจะกินก็กินไม่ได้ เพราะขืนให้กิน เดี๋ยวมันจะไปติดคอ เอาใจใส่ที่สุด คือพ่อแม่

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง

ผู้ให้ความอุปถัมภ์ (อุ)ปัฏฐาก ตั้งแต่เกิดมาจนจะเดียงสาช่วยตัวเองได้ซะก่อน จึงจะวางได้ วางใจได้ แต่ปานนั้นโตมายังไม่รู้จักอะไร เห็นเข้าปากได้ ก็เอาเข้าปากไปเลย อ่ะนะ มันจะติดคอหรือเปล่าล่ะ เมล็ดมัน เมล็ดมะม่วง เมล็ดมะปราง เมล็ดมะไฟ อะไรต่ออะไร ที่มันมีเมล็ด กินเข้าไปก็ติดคอ ทำยังไง

อันนั้นมัน ผู้เป็นมารดาบิดาเป็นผู้ดูแลรักษา ให้ความอุปถัมภ์บำรุงเรามาโดยตลอด ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่เป็นที่สุด คือ พ่อกับแม่นั่นแหละ เพราะฉะนั้น ท่านจึงว่า

พ์รัห์มาติ มาตาปิตะโร

บ้าง บิดามารดาเป็นพระพรหมของลูก

อาหุเนยยะ ปุคคะโล จะ

คุณเพิ่นเปรียบเสมือนพระอรหันต์ของลูกก็ว่าได้ เพราะท่านไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ใจดำ เพราะฉะนั้น เราโตมาแล้ว เราจะตอบแทนบุญคุณของท่านได้อย่างไร ทำไงท่านจะเบาใจกับความเติบโตของเราได้ ทำยังไงจะช่วยตัวเองได้ พู้น(โน้น)ล่ะ ให้เวลาเท่าไหร่กี่ปี เออ ตอนเด็ก เป็นเด็กเป็นเล็กอยู่ ก็ผู้อื่นดูแลช่วยเหลือมา มีบิดา มารดา หรือว่าพี่เลี้ยง ถ้ามีพี่เลี้ยงสำหรับเลี้ยงเด็กก็มี ท่านเหล่านั้นก็เป็นผู้ดูแลเรา ให้ความปลอดภัยแก่เรามาโดยตลอด ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ปล่อยไปตามกิเลส ที่มันเกิดมาใน ในติดความหิวของเรา มีอะไรยัดใส่ปากหมด มีอะไรก็ยัดใส่ปากหมดทุกอย่าง อย่างนี้ก็

๕๗

ชื่อว่าช่วยตัวเองยังไม่ได้ ก็ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด กว่าจะโตขึ้นมาช่วยตัวเองได้ กี่ปี พ่อแม่เอาใจใส่ดูแล ฟูมฟักรักษามากี่ปี จึงจะช่วยตัวเองได้ เพราะฉะนั้น บิดามารดาจึงเป็นผู้มีพระคุณต่อชีวิตเรา อย่างหาที่ประมาณมิได้ นี่แผ่นดิน ให้ที่อยู่ของสัตว์อื่นมีชีวิตรอดปลอดภัยมา

เพราะพ่อแม่เป็นผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่ปล่อยปละละเลยตามอำเภอใจ ตามความอยากของเขา ดูแลจะกินอะไรได้ เออ อะไรเป็นดูก(กระดูก) อะไรเป็นก้าง อะไรเป็นอ้า ที่มันจะติดคอ ...เอาเข้าปาก ก็จก(ล้วง)ออก เฮอะๆ แน่ะ จก(ล้วง)ออกในปาก ให้จก(ล้วง)ออก ลูกไม่พอใจก็ร้องไห้ เอ้ ว่าจะกินแล้ว ทำไมจก(ล้วง)ออก ของที่ชอบๆ ก็มีอยู่ เพราะฉะนั้น

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง

พ่อแม่นี่เป็นผู้ให้อุปถัมภ์ (อุ)ปัฏฐากเรา ตั้งแต่เกิดมาจนจะช่วยตัวเองได้ กี่ปีๆ พอระลึกได้ไหม เราทุกคนต้องระลึกได้ พ่อแม่เลี้ยงดูเรามา ลืมตาอ้าปาก ดูโลกกับเขาได้ ก็เพราะความฟูมฟักรักษาของพ่อของแม่นั่นเอง อย่าเข้าใจว่าโตแล้วอย่ามาสอน อย่ามาว่าอย่างงั้นน่ะ สอนไป จนมีครอบมีครัว แม้มีครอบมีครัวไปแล้วก็ยังห่วงกันอยู่ โอ้ มันมีลูก มันเกิดมีครอบมีครัว มีลูกขึ้นมา เวลามันคลอดลูก มันจะคลอดยังไง แม่อยู่ต่างจังหวัด ลูกมาอยู่กรุงเทพฯ ใกล้เดือนจะคลอดแล้วทำยังไง แม่ก็ต้องหอบสิ่งหอบของ มาจากบ้านนอกพู้น(โน้น)ล่ะ นั่งรถ นั่งเรือมา เออ ถ้ามีความสามารถจะนั่งเครื่องบินมาก็ยังไม่ทันใจ มาลงที่นั่นแล้วก็ไปที่นั่น บ้านเขาพักอยู่ที่นั่นๆ เขาจะคลอดแล้ว

ถึงเดือนจะคลอดแล้ว อย่างนี้เป็นต้น อืม มาเฝ้า มาเฝ้ามาดูแลความปลอดภัย ลำบากขนาดไหนไม่ต้องห่วง ท่านเหล่านั้นมีน้ำใจเอง มีน้ำใจเสียสละมาดูแลเราเอง ดูแลความปลอดภัย เวลาคลอดบุตรจะลำบากขนาดไหน อยู่ฟืนอยู่ไฟทำยังไง โอ้โฮ นานับประการ นับไม่ถ้วน ที่ให้ความสนับสนุน เหนื่อยยากลำบาก ทนได้สำหรับลูก มีครอบมีครัวมาแล้วก็ยิ่งห่วงใหญ่ ลูกคนที่ ๑ ก็ปลอดภัยมาแล้ว ถ้าอยู่ด้วยกันต่อไปเข้าก็มีลูกคนที่ ๒

ที่ ๓ ต่อไปเรื่อยๆ เขาเป็นห่วงทุกคนน่ะ มีคนที่เท่าไหร่ๆ ก็ยิ่งเป็นห่วงขึ้นมาอยู่อย่างงั้นแหละ อ้า ถ้าแข็งแรงดี สุขภาพดี ก็ไม่ค่อยห่วงเท่าไหร่ ถ้าสุขภาพไม่แข็งแรง อันนี้เป็นห่วงมาก เป็นห่วงมาก เขาไม่มีสุขภาพแข็งแรงดี กินอาหารการกิน กินอะไรกินได้ อะไรกินไม่ได้ ผิดคำ คำเตือนอะไรที่มันผิดกลิ่น ผิดกลิ่นก็มี ผิดกลิ่น กลิ่นอะไรที่มันแสลงกับแม่ลูกอ่อน กลิ่นชนิดนั้นเขาก็ไม่อยากให้ใกล้เลยแหละ ไม่อยากให้กินเลยแหละ

อย่ากินสมอยาก อย่าปากสมเคียด(โกรธ) อย่าปากสมโกรธ ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

เออ ฟูมฟักรักษามาโดยตลอด ทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี้ ที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่มาแล้ว อยู่ในความปกป้องและคุ้มครองของพ่อของแม่ทั้งนั้น ฟูมฟักรักษามา ช่วยตัวเองยังไม่ได้ เวลาอึออกมา เวลาฉี่ออกมา อ้า ใครต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้ล่ะ หรือจะนอนหมกอยู่กับขี้ตัวเองนั้น ไม่ได้ อย่างงั้นไม่ได้ ปล่อยไม่ได้ เพราะไม่รู้จัก เรื่องต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ก็เป็นหน้าที่ของแม่อีกแหละ หรือว่าพี่เลี้ยง ถ้าคนมีฐานะหน่อย ก็มีพี่เลี้ยงที่จะดูแลให้ ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้ ท่านเหล่านั้นจึงชื่อว่าเหมือนพ่อเหมือนแม่เรา อย่าไปดูหมิ่นถิ่นแคลน ถกเถียงว่ากล่าวอะไรๆ ขาดความเคารพก็ไม่ดีอีก เป็นการเถียง ถกเถียงผู้มีพระคุณ โต้เถียงกับผู้มีพระคุณ อย่างนั้นก็ไม่ดี ไม่งามอีกเหมือนกัน ต้องน่ารักตลอดไป ถ้าเราโตมามีครอบมีครัวมาแล้วสิ จะพูดอะไรให้กระทบกระเทือนจิตใจของพ่อของแม่ ให้มีความละอายในใจบ้าง

อย่าว่า อย่ากินสมอยาก อย่าปากสมโกรธ

อืม แม่ด่ามาก็ด่าตอบ แม่ป้อย(ด่า)มาก็ป้อย(ด่า)ตอบ อย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ ถ้าอย่างงั้นก็เป็นคนเนรคุณ เป็นคนไม่รู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณ เราต้องตระหนักอยู่ในใจไว้เสมอ โธ่ ท่านผู้นั้น ท่านผู้นี้ ดูแลเราอย่างใกล้ชิด เป็นหวัด เป็นไอ เป็นไข้ เป็นหนาว ขี้มูก ปื๊ดป๊าดๆ ใครเป็นคนเช็ดให้ นั่น ใครเป็นคนเช็ดให้ เป็นคนล้างให้ ไม่ว่าแต่ๆ สมัยนี้

สมัยก่อนโน้น พระเจ้าพิมพิสารเลี้ยงลูกอ่อน ลูกหายใจไม่ออก ทำยังไง หายใจไม่ได้ มันจะใจขาดสลบไสล ปื๊ดป๊าดๆ พระเจ้าพิมพิสารจะทำไง เอาปากอมจมูกลูก แล้วดูดปื๊ดๆ ๒ ๓ ปื๊ด หมด ออกมาหมด คายทิ้งไป อ้า ถ้าเป็นอีกก็ดูดอีกอยู่อย่างงั้นล่ะ ขนาดนั้น ขนาดลูกเป็นหวัด พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระเจ้าแผ่นดินครองกรุงราชคฤห์ ทำขนาดนั้น ผู้เป็นพ่อรับผิดชอบช่วยกันกับแม่ แม่ก็ทำหลายวิธีแล้วแต่พ่อนั่นแหละ มีพลังมากกว่าเอาปากอมจมูกดีๆ แล้วก็ดูดแรงๆ ปื๊ดๆ ที ๒ ๓ ทีก็

๕๗

ออกมาหมด อยู่ในจมูก หายใจโล่ง ไม่ได้หายใจฝืดเหมือนเก่าแล้ว นั่น ขนาดนั้น ร้อยทั้งร้อย ไม่ใช่คนเดียวแค่นั้นนะ ทั่วไปในประเทศไหนก็ตาม ประเทศอินเดีย เขาก็เป็นอย่างงั้น ประเทศไทยก็เป็นอย่างงั้น พ่อเราก็มี แม่เราก็มี เคยดูแลรักษาเรามา ดูดจมูกเราเหมือนกัน ถ้าเราเป็นหวัดปื๊ดป๊าดๆ หายใจไม่ออก พ่อจะทำยังไง ไม่มีปัญญาที่จะทำช่วยได้ จำเป็นก็เอาปากของตนแหละช่วย อมที่จมูกแล้วก็ดูดแรงๆ ปื๊ดๆ ๒ ๓ ทีก็ออกหมดพอดี หายใจได้แล้ว ไม่ร้องงอแงอีกแล้ว ถ้ามันเป็นอีกครั้งที่ ๒ พ่อเอาอีกอยู่นั้น ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ พ่อเป็นคนดูดให้ ดูดจมูกให้ เป็นอย่างงั้นผู้เป็นพ่อเป็นแม่ ไม่ดูเฉยๆ หรอก กลัวลูกจะใจขาด เออ หายใจไม่ออก โอ้ ขนาดนั้นเหรอ เนี่ย พ่อเราแม่เราก็เหมือนกัน ทุกคนที่นั่งอยู่ในนี้มีพ่อมีแม่ทั้งนั้น พ่อแม่ต้องเอาใจใส่ ฟูมฟักรักษาขนาดนั้น แม้ขี้มูกออกมาตันจมูก หายใจไม่สะดวก ร้องไห้งอแงๆ ทุกวันนี้หมอเต็มบ้านเต็มเมือง อาจจะอุ้มไปหาหมอ ให้หมอช่วยดูด ช่วยอะไรให้ เอาเครื่องดูด ไม่ได้เอาปากดูดหรอก คนสมัยใหม่เขามีเครื่องดูดจมูก ดูดขี้มูกเสลดน้ำลาย ที่คาคออยู่เหล่านั้น เป็นหน้าที่ของพ่อของแม่ทั้งนั้น อืมๆ ไม่ได้จะครั้งเดียวนะ มีกี่คน เลี้ยงลูกมากี่คน ได้ทำอย่างนี้กันทุกคนๆ น่ะแหละ ทำความสะอาดให้ลูก ไอ้เรื่องต๊บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)อ้อม หรือต๊บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวเหล่านั้น แทบจะเอาทุกวันถ้าลูกท้องเสีย ลูกท้องเสียปื๊ดป๊าดอยู่เรื่อย อึ ออกมาใส่ผ้านุ่งผ้าถือ เออ แต่ว่าเห็นเด็กสมัยใหม่เนี่ยมีเขาตัดกางเกงใส่ให้ลูกมีสำลีรองไว้อย่างดี แต่ก่อนนุ่งอยู่กับตัวเอง ติดตัวเองอยู่อย่างงั้นน่ะ เวลาอึออกมาแล้วทำยังไง หรือให้มันแห้งคาตัว ไม่ได้อีกแหละ ต้องไปซัก ไปฟอก ไปทำความสะอาด ตากให้แห้งซะก่อน แล้วก็รีดให้แห้งซะก่อน จึงเอามาใส่ให้ใหม่ มีตัวผลัดเปลี่ยนอยู่ ผ้าอ้อมสำหรับให้ลูกอึ ใส่ ฉี่ใส่ เปลี่ยนอยู่อย่างนั้นทุกวันๆ ถ้าลูกท้องเสียน้อย เป็นอย่างงั้น

เพราะฉะนั้น บุญคุณอันนี้เราจะลืมไม่ได้เลย มีติดตัวเราอยู่อย่างนั้น พ่อแม่ทำกับเราได้อย่างนั้น ต๊บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ให้เราได้นอนสบาย ถ้าไปนอนเปียกขี้เปียกเยี่ยวตัวเอง แล้วมันจะเป็นยังไง น่าดูไหม ไม่สบายใจเลย ถ้าได้เอาผ้าใหม่ๆ ผ้าซักมาใหม่ๆ ไม่แปดเปื้อนด้วยอึ ด้วยเยี่ยว

ขี้ เยี่ยว ไม่เปื้อนแล้ว ซักให้สะอาดไว้เสมอๆ เป็นหน้าที่ของใคร หน้าที่ของพ่อของแม่ใช่หรือเปล่า หรือว่าพี่เลี้ยง พี่เลี้ยงเด็กให้เอาเด็กมาเลี้ยง เอาคนใช้มาเลี้ยงเด็กเหล่านี้ พ่อแม่ไปทำงานทางอื่น พี่เลี้ยงเขาก็ดูแล อย่างไม่ให้แปดเปื้อนอะไรได้เหมือนกัน พี่เลี้ยงกับแม่ก็เหมือนเดียวกัน น่ะ

ไม่ควรดูหมิ่นถิ่นแคลน ควรจะเคารพ เคารพผู้ที่ฟูมฟักรักษาเรา เอาใจใส่เรา ท่านเหล่านั้นก็เหมือนพ่อเหมือนแม่เรา อ้า ให้เข้าใจอย่างงั้น อย่าไปดูถูก แกเป็นคนใช้ แกเป็นคนมาจากทางอื่น เราไม่ฟังหรอกอย่างงั้นอย่างงี้ ไม่ถูกต้องหรอก ต้องฟังคำของพี่เลี้ยงก็ดี ของแม่ก็ดี ของพ่อก็ดี ผู้มียายเลี้ยง อืม

คำของยายก็ดี ผู้เอาใจใส่ก็คือยายนั่นแหละ ตัวของหลวงพ่อเอง สมัยเป็นเด็ก ก็ยายเป็นผู้บ่มเลี้ยงเรา แม่ไปทำมาหากินทางอื่น โน้น ไปหาอาหารการกินในป่า เก็บเห็ดเก็บหาทางอื่น เราอยู่บ้านกับยาย ก็ยายบ่มเอาทั้งนั้นแหละ เลี้ยงมาตั้งแต่อ้อนแต่ออก ถ้าร้องไห้มากจนเกินไป ยายก็เอานมเหี่ยวๆ มาให้ดูด หึ เฮอะ เอานมมาให้หลานดูด หึ เออ พอมันร้องเกินไปๆ มันจะหิวมาก ก็ไม่มีน้ำแหละ ดูดก็ดูดไม่มีน้ำ นั่นดูดไปกินน้ำลายเจ้าของไป อย่างงั้นล่ะอ่ะ นั่น เรียกว่าผู้รับผิดชอบในชีวิตของเรา ตั้งแต่ยายมา หาแม่ หาป้า หาผู้ใดผู้หนึ่ง ที่อยู่ใกล้ชิดติดต่อดูแลแทนให้ ท่านเหล่านั้นก็เหมือนดังแม่ของเรา เหมือนเป็นป้าของเรา เป็นพี่ของแม่ เออ ยายของเราก็เหมือนกัน เป็นหน้าที่ของยายที่จะดูแลใกล้ชิดติดต่อ ทุกวันเวลาแม่ไม่อยู่ ใครจะดูแลแทน ก็อีกยายล่ะสิ ตาก็ไม่ค่อยเห็นหนเท่าไหร่ แกดมไปๆ โอ้ มันอึ มันขี้เว้ย โอ้ มันเยี่ยวเว้ย อ้า ก็ยายดมซะก่อนล่ะ อืม เอาใจใส่ช่วยกันมาโดยตลอด นี่พระคุณเหล่านี้ เป็นผู้มีน้ำใจ มีเมตตา การุญ สงสาร ไม่ได้หาให้นอนจมกองขี้ กองเยี่ยว เท่าไหร่หรอก เพิ่นดูแล ฟูมฟักรักษา ให้สะอาดอล่องฉ่องเอาไว้ เออ ท่านเหล่านั้น เป็นผู้มีพระคุณต่อเรา บิดามารดานั้นเป็นผู้รับผิดชอบอย่างใกล้ชิด เอาใจใส่เป็นพิเศษอยู่แล้ว แต่นอกกว่านั้นก็ยายผู้เป็นป้าบ้าง ผู้เป็นพี่ของแม่บ้าง อยู่ใกล้ๆ กันเขาก็ดูแลกันมาโดยตลอด ท่านเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีพระคุณ

มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา

อ้า อาจจะปล่อยไว้ตามดิน ตามหญ้าก็ไม่ได้อีกแหละ เออ เนี่ยเลี้ยงลูกแต่ละคน กี่คน โอ้ ดูแลตั้งแต่ฟูมฟักรักษาอย่างเอาใจใส่ พิถีพิถัน เวลามันอึ ก็ปล่อยให้มันเล่นอยู่ในนั้นก่อนแล้ว คลานอยู่ในนั้นก่อน โน้นล่ะแล้วจาก ตักน้ำ ตำข้าวเสร็จแล้วเรียบร้อย จึงไปล้างเอา อ้า ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้ ตัวของลูกๆ มอมแมมล้างซะก่อน ดีๆ ซะก่อน มีแป้ง มีอะไรก็มาทาให้ซะก่อน เกลี้ยงซะก่อน น่าอุ้ม น่ากอดซะก่อน อ้า ท่านเหล่านั้นเป็นผู้มีเมตตาต่อเรา จึงว่าเป็นพระของเราเหมือนกัน

อาหุเนยยะ ปุคคะโล จะ

บุคคลเปรียบเหมือนพระอรหันต์ ก็คือผู้เลี้ยงดูอุ้มชูเรามา ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ใจดำกับเรา ฟูมฟักรักษา ให้สะอาดอล่องฉ่องเอาไว้ ถ้าเผอิญน่าอุ้ม น่ากอด อ้า ขึ้นขี่คอขี่ข้างกันได้เลย เพราะว่าสะอาด เออ ก็มีมันระลึกได้อยู่ เราระลึกได้ตั้งแต่สมัยเราเป็นเด็ก แม่ไม่ได้อุ้มเท่าไหร่หรอก คนอื่นไม่ได้เท่าไหร่หรอก คนอื่นอุ้มไป อุ้มไปเที่ยว ไปเล่นที่อื่น ถ้ามันไปอึใส่เขาเวลานั้น จะเป็นยังไง เขาก็คงอาบน้ำให้ ซักฟอกเสื้อผ้าให้อย่างดีซะก่อน จึงเอามาส่งแม่ น่ะ ท่านเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่ผู้มีเมตตา เอาใจใส่เราเหมือนพ่อเหมือนแม่เราเหมือนกัน เขารักเรา เขาจึงอุ้มเรา เขารักเรา เขาจึงต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้เรา เขาเมตตาเรานี่อย่างไม่ขี้เดียด(รังเกียจ) ไม่รังเกียจเลย ไม่รังเกียจ ไม่ขี้เดียด(รังเกียจ) ล่ะ ล้างให้เราได้สบาย แอ้ นั่นท่านเหล่านั้น ก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีพระคุณต่อเรา เพราะฉะนั้น พวกเราไม่ใช่เกิดมาแล้วโตมา ก็ใหญ่มา ช่วย

ตัวเองได้ทุกอย่างซะก่อน จึงจะปล่อยปละละเลย อึ ไปอึเป็นไปฉี่เป็น อ้า รู้จักที่ถ่ายที่เถ่ยเป็นทุกอย่าง ให้โตซะก่อน ค่อยช่วยตัวเองได้ ทุกวันนี้มีห้องน้ำ ห้องส้วมทุกบ้าน มีห้องอาบน้ำทุกบ้าน เออ มีน้ำประปามันไหลมา ถ้าฤดูหนาวก็เปิดเป็นน้ำอุ่นอาบให้ เปิดเป็นน้ำอุ่นอาบให้ลูก อาบให้หลาน อย่าเอาน้ำเย็นๆ ไปราดเขาเลยทีเดียว ประเดี๋ยวมันจะเกิดไข้ขึ้นมา ไม่ดี ให้น้ำอุ่นพอจก(ล้วง)ได้ซะก่อน พอเด็กน้อยอาบได้ซะก่อน อ้า ทำน้ำให้อุ่นพอดีซะก่อนจึงมาอาบให้ เขาก็ไม่งอแง ไม่ร้องไห้หรอก ถูกน้ำอุ่นเข้า ดีอกดีใจนั่นล่ะ นี่มนุษย์ สังคมของมนุษย์ เขาเป็นอย่างนี้ทุกชาติ ทุกภาษา เอาใจใส่ ฟูมฟักรักษา เหมือนกันหมด ไม่ว่าคนประเทศไหนๆ เอาใจใส่ดูแลเด็กอ่อน นี่เป็นคุณธรรมพิเศษ จึงได้ใหญ่กล้าหน้าบาน ใหญ่โตขึ้นมา รู้จักเดียงสา ช่วยตัวเองได้จึงปล่อย เออ ปล่อยให้ช่วยตัวเอง ไม่ใช่เมินเฉย อยู่เฉยๆ เอาใจใส่พิเศษ

นี่พรรณนาไปถึงผู้มีพระคุณต่อเรามากมาย ตั้งแต่ปู่แต่ย่าแต่ตาแต่ยายมา ป้าลุงมา เออ เพิ่น มีแต่คนเอาใจใส่เราทั้งนั้น เอาไปนอนด้วยก็มี บางแห่งอยู่กับแม่กันหลายคน ป้าลุงเอาไปนอนด้วยโน้น บ้านหลังอื่นโน้น แต่ปานนั้นก็ยังห่วงอยู่ ไปนอนที่อื่นจะเป็นยังไง ริ้นกัด ยุงกินหรือเปล่า เออ ทำนองนี้ อึม นั่นล่ะความห่วงใยของผู้มีพระคุณ มีไปทั่วไป ใครๆ ก็มีแม่ มีน้ามีป้า มีลุง มีตา มียาย ผู้ดูแลรักษาเรามีไปหมด เพราะฉะนั้นเราโตมาเป็นผู้หลักผู้ใหญ่มา ก็เพราะด้วยความฟูมฟักรักษาของท่านเหล่านั้นเอง เอาใจใส่เรา ได้กินอาหารอะไรดีๆ เพิ่นก็ยื่นใส่มือ ให้ใส่ปากให้กิน เออ เป็นปู เป็นปลา เป็นกบ เป็นเขียดแล้วบิดเคี้ยวใส่ปากแล้วก็มาป้อนเราอีกอย่างนี้ เรียกว่าเป็นคน

เอาใจใส่กับเด็กๆ มากมาย เคยเลี้ยงกันมา พากันใหญ่มาเรื่อยๆ เพราะคนอื่นหรอกดูแลมา จึงได้โตมาเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ขึ้นมาได้

พอบวชเข้ามาแล้วมีล่ะเนี่ย ถ้าเราท้องเสียขึ้นมา มันปี๊ดปาดไม่รู้เรื่องราว ว่าตดเฉยๆ หรอก ไม่เป็นไรหรอก แต่มันออกมาเฮอะๆ ทั้งน้ำ ทั้งต่อน(เนื้อ) ทั้งเนื้อมัน อึม อึออกมาใส่ผ้าทำไงลูกศิษย์ก็กุลีกุจอจัดการให้ ล้างให้ครูบาอาจารย์ ไปซักไปฟอกอย่างดี ตากให้แห้งแล้ว ก็เอามารีด ด้วยเตารีดอย่างดีซะก่อน ให้แห้งไว้ อล่องฉ่องซะก่อน เวลาจะเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์มา ก็เอาของแห้งแล้วน่ะ มาให้เรานุ่ง ก็นับว่าเป็นบุญคุณ มีผู้ห่มผู้ประคบประหงม ดูแล แทนแม่แทนพ่อเรา เอาลูกศิษย์เป็นที่พึ่งซะแล้วปะเนี่ย ที่หลับที่นอน เขาซักผ้าปูที่นอนให้ บางทีเราเยี่ยว เออ ฝันว่าได้เยี่ยวก็เบ่งอย่างแรง หึหึ มันก็ลามปามไปตามที่นอนน่ะ โอ้ ทั้งอึก็ดี ฉี่ก็ดี ก็ไปตามที่หลับที่นอนเรา โอ้ พอเห็นที่นอนเปื้อน ก็เป็นหน้าที่ของลูกศิษย์อีกแหละ ลูกศิษย์ดูแลอีก อย่างนี้เป็นต้น พูดถึงบุญคุณ เพราะฉะนั้นติดต่อกันไปหมด อึม

สมัยเราเป็นเด็ก เหล่าผู้ดูแลเราก็คือพี่สาว พี่สาวเป็นผู้ดูแล อาบน้ำให้ เช็ดขี้มูก เช็ดน้ำลายให้ เช็ดก้นให้ เวลาอึ เวลานั้นเช็คก้น เช็ดอะไรให้ อล่องฉ่องซะก่อนจึงเอาผ้าใหม่มาเปลี่ยนให้นุ่งใหม่ นี่ถ้าพรรณนาไปเรื่องพระคุณของผู้อื่น ที่ประคบประหงมเรา ดูแลความสะอาดเรามา ตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็กมา อืม อาบน้ำแล้ว ทำให้แล้วทาแป้งให้ด้วย แต่งตัวให้ด้วย ให้เช็ดหน้า เช็ดตาให้ทุกอย่าง ท่านเหล่านั้น ก็เรียกว่าเป็นผู้มีบุญคุณต่อเรา อย่าดูถูก อย่าดูหมิ่นถิ่นแคลน ให้เคารพนับถือ อ้า ผู้มีพระคุณอย่างนั้นเหมือนแม่เรา เหมือนพ่อเรา เหมือนป้าเรา เหมือนลุงเรา ท่านเหล่าก็นั้นล้วนแล้วเป็นผู้มีพระคุณต่อชีวิตของเรา รับผิดชอบเรามาโดยตลอด นี่รู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณและตอบแทนบุญคุณของท่านด้วยวิธีอย่างไรล่ะ ท่านเลี้ยงดูเรามาอย่างไร เรามีอะไรๆ ก็เอาไปฝากท่านบ้าง มีของอยู่ของกินไปตกเบ็ด ตกกั้งมา ได้ปู ได้ปลามา เอาไปส่งบ้าง อ้า เอาไปส่งผู้มีพระคุณต่อเรานั้นบ้าง เออ บางรายก็น้ำตาซึมน่ะ เป็นน้อง

เอาของไปฝาก เอาปลาไปฝาก เอากบ เอาเขียดไปฝาก เอาอึ่ง เอาอ่างอะไรไปฝาก ไปฝากนี่เอามาให้ ให้ป้า ให้น้า ให้ใครผู้ดูแลเราน่ะ เอาไปให้ใส่ตีนใส่มือ ให้ได้อยู่ได้กิน น้ำตาซึม ถ้าได้รับความตอบแทนบุญคุณอย่างงั้นน้ำตาซึม ยายเราก็เหมือนกัน ป้าเราก็เหมือนกัน เออ น้าสาว น้าชาย ก็เหมือนกันเราตอบแทนบุญคุณของท่าน ด้วยสิ่งของอยู่ของกินเหล่านี้ ได้ปู ได้ปลามา ก็อย่าลืมบุญคุณของท่าน เออ เอาไปให้ ให้ไปทำกินเอง อ้า ไม่ได้ฆ่าให้มันตายแล้ว เขาไป ไปเขื่อง(รังปลาดุก)ให้ ดังนี้

เราก็เคยกระทำมา สมัยเราเป็นหนุ่ม ได้สิ่งได้ของบางอย่างน่ากินน่าอยู่ ก็นึกถึงป้า นึกถึงน้า นึกถึงลุง ผู้เลี้ยงดูอุ้มชูเรามา เออ นี่ ต้องตอบแทนเพิ่น อืม เพราะ เพราะลุงคนหนึ่ง พี่ชายแม่ พี่ชายใหญ่ของแม่ อยู่บ้านสาวะถีโน้นหรอก เราไปอยู่ด้วย เราได้ดูแลท่านเหมือนกัน ทำอาหารการกินให้กิน เออ แม่ของเขานั้นกำลังเลี้ยงลูกอ่อนอยู่ ตัวของเราก็เป็นหนุ่มเป็น เป็นบ่าว(ชายหนุ่ม)ขึ้นมาแล้ว เป็นหนุ่มแล้ว ทำอาหารกินเป็นแล้ว ทำลาบ ทำก้อย ทำต้ม ทำแกง เป็นหมดทุกอย่าง ทำแทนได้ เออ ไปอยู่กับลุง ลุงก็ให้ ไปให้ไปเข้าโรงเรียนที่บ้านสาวะถีนู้น โรงเรียนบ้านเรา ยังไม่ได้มีโรงเรียนกับเขาเลย ต้องไปเรียนหนังสือที่บ้าน... โอ้ อ่ะ อันนี้ก็น่าตื้นตันน้ำใจ อ้า ผู้ที่เพิ่นเลี้ยงดูอุ้มชูเรามาน่ะ ตักน้ำ ตำข้าว ก็เป็นหน้าที่ของเราอีกนั่นแหละ ตักน้ำ ตำข้าวกระเดื่องอะไรเนี่ย เราทำเป็นทุกอย่างอ่ะ ทำได้ทุกอย่าง ให้ตักน้ำมาใส่โอ่ง ใส่อะไรเหล่านี้ ก็เป็นหน้าที่ของเรา เออ ทำได้ ไม่ให้ลำบากเลย เพราะลุงขาไม่ค่อยดีหรอก แตแป๊ะ เดินไปเดินมา แตแป๊ะๆ ไป ชักเขย่งๆ ไป ขาไม่ดี เราก็ดูแลท่าน ในที่สุด เวลาท่านแก่เฒ่ามาแล้วท่านป่วยหนัก ก็มาตายอยู่ที่บ้านของเรา

เองนี่ว่ะ เออ ประคบประหงมท่านอีก ต่อไปอีกอยู่อย่างงั้นน่ะ เออ ไม่ได้ทอดทิ้งนิ่งดูดายหรอก เป็นหน้าที่ของเรา ซักเสื้อซักผ้า ที่หลับที่นอนให้ทุกอย่าง เออ นั่นลุง ผู้มีพระคุณต่อเรามาก ลุงใหญ่ พี่ชายใหญ่ของแม่ มีจันทรา ศิลา แม่ป้าไรย แม่ป้าบัวลา แม่ป้าตา แม่ป้าทา ออง มีหลายนับไม่ถ้วนเหมือนกันแหละลูก ล้วนแล้วแต่ผู้ได้ผ่านให้ความอุปถัมภ์บำรุงเรามาโดยตลอด

เราบวชเข้ามาก็ระลึกถึงใคร ระลึกถึงผู้มีพระคุณทั้งหลายเหล่านั้น ไม่ได้ใจจืด ใจดำหรอก คิดถึงท่านผู้มีบุญคุณต่อเรา ได้เลี้ยงดูอุ้มชูเรามา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยวให้เราก็มี นั่น เพราะท่านเหล่านั้นก็เหมือนเทวดา รักษาเรามา ฟูมฟักรักษาเรามาโดยตลอด เอาใจใส่เป็นพิเศษ แม้ท่านตายแล้วก็ทำบุญให้ทานให้ท่าน เออ นำไปเผาให้เรียบร้อยทุกคนแหละ อยู่ในความรับผิดชอบของเราทั้งนั้น อยู่ในตระกูลท่าน เป็นหน้าที่ของเราทั้งนั้น อย่าทอดทิ้ง อย่านิ่งดูดาย ใครๆ ก็มีญาติพี่น้อง มีพ่อ มีแม่ มีน้า มีป้า มีลุง มีทุกคนน่ะ มีเหมือนกันหมดทุกคนล่ะ ท่านเหล่านั้นก็ล้วนแล้วแต่มีความรัก มีความเมตตาเราทั้งนั้น เออ ไม่ใจจืด ใจดำ มีอะไรอาหารการกิน เอาใส่ตีนใส่มือให้เรากินได้ อืม เวลาต่อมาเป็นหนุ่มเป็นสาว หรือเป็นบ่าวขึ้นมาแล้ว ไปเก็บส่อน(สวิง) ไปหย่อนแห ไปหากบ หอยเขียดที่ไหน ได้ของมา ก็เอาไปส่ง เออ หรือแกงให้สุกซะก่อน ทำให้ดีซะก่อน แล้วจึงเอาไปส่ง เออ ใส่ปิ่นโต ใส่ถ้วย ใส่จาน เอาไปส่งให้ นี่ เขาเรียกว่าเอาใจใส่ช่วยญาติ สงเคราะห์ญาติเหมือนกัน แอ้ ผู้ใดมีบุญคุณต่อเรา ถือว่าท่านผู้นั้นเป็นญาติของเรา อย่าไปใจจืด ใจดำกับผู้อื่นเขา ผู้อื่นที่ไหนก็ดี จะเป็นญาติ ไม่ใช่เป็นญาติก็ตาม ผู้ใดเอาใจใส่ดูแลเรามา เราระลึกนึกถึงอยู่เสมอๆ เออ ดังนี้เป็นตัวอย่างของมนุษย์ สังคมมนุษย์ ไม่ใช่ใจจืด ใจดำ ไม่ใช่พี่เราหรอก ไม่ใช่น้องเราหรอก ไม่ใช่ญาติของเราหรอก แล้วจะไปเอาใจใส่ทำไม อะไรทำนองนี้

ในที่สุดแม้บวชเข้ามาขนาดนี้ ได้แล้ว ๘๐ กว่าปีมาแล้ว อ้า บวชเข้ามาได้ ๖ ได้ ๗ ก็ยังเป็นห่วงญาติโยม ผู้ให้ความอุปการะแก่เรา มีหลายท่านหลายคน ฟ้าว(รีบ)มาจังหันขันหมากเรา กลัวจะไม่ได้อยู่ได้กิน เรากินไปสักนิดสักหน่อย ฉันไปสักนิดสักหน่อย พออิ่มแล้ว แล้วก็กินน้ำ ล้างมือ แล้วนอกนั้นก็ยกให้เขาไป อาหารนี่ยกให้เขาไป ให้เขาไปดูแลกันเอง อ้า นั่นก็เป็นมา

อย่างงั้น ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา บวชเข้ามาแล้วก็ไม่ได้ใจจืด ใจดำกับญาติ กับโยมหรอก เป็นห่วงญาติ ห่วงโยม ผู้ให้อุปการะแก่เรา เหมือนพ่อเหมือนแม่ เหมือนญาติของเราเหมือนกัน มีความหิวเหมือนกัน อ้า

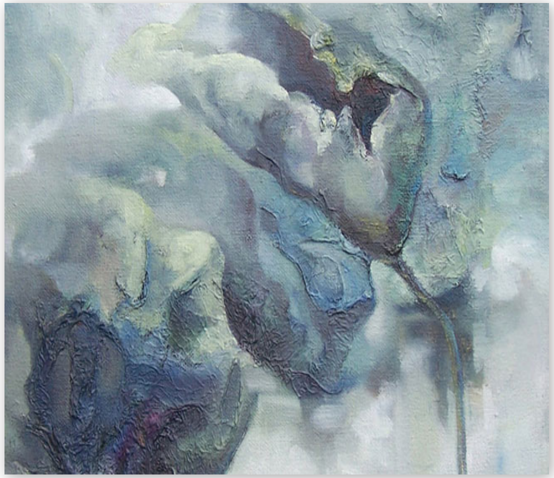

บางคนก็บังคับให้กินเนาะ(นะ) อ้า กินๆๆ อันนี้อร่อยๆ กินหน่อยๆ กินสักนิดสักหน่อย ผมกินมาแล้ว อิ่มมาแล้ว อย่างงั้นหรอก กิน อันนี้เอาใหม่ซะก่อนมันอร่อย อันนี้อร่อยนะ อ้า ต้องแพงไว้ ตัวใหญ่ๆ ปลาหรือว่า ปลาพู้น(โน้น)ล่ะ ปลาหิมะ ปลาอะไรตัวใหญ่ๆ น่ะเขาทอดมาให้ เขานึ่งมาให้ โอ้โฮ ของอย่างนี้ก็ควรให้ญาติ ให้โยม ได้ลิ้มดู ได้ชิมดูหน่อยอ่ะ เรากินไปเนี่ย นิดหน่อยเราก็อิ่มแล้ว นอกนั้นก็ยกไปให้ญาติ ให้โยมซะ อ้า โยมผู้อุปถัมภ์(อุ)ปัฏฐากเรามี เคยให้ข้าว ให้น้ำแก่เรา ให้เครื่องใช้ไม้สอยแก่เรา มากมายก่ายเกิน เรียกว่าแม่ออกทั้งหลาย หรือญาติโยม โยมผู้หญิงทั้งหลายก็ดี โยมผู้ชายทั้งหลายก็ดี เป็นพ่อเป็นแม่เราทั้งนั้นแหละ เรียกว่า คำแทน เรียกว่าพ่อออก

แม่ออก อ่ะ โยมผู้ชาย โยมผู้หญิงก็ตาม พอเป็นน้าเราก็มี พอเป็นพี่เราก็มี พอเป็นน้องเรานี่หลายอยู่ อ้า เขาก็เป็นห่วงเรา มีอะไรกินดีๆ เขาก็อยากให้เราได้กิน เขาก็หามาจากไหนว่ะเนี่ย คงไม่ได้ฆ่าปู ฆ่าปลาหรอก เพราะว่าตลาดมันไม่อดอะไร อยู่ในเมือง ในนา ไม่อดอะไร เขาหามาได้ หาเนื้อ หาปลา หาอาหารการกิน ทั้งหลายเอามาให้ กลัวหลวงปู่ ฉันมื้อเดียว กลัวหลวงปู่อดๆ อยากๆ จะลำบาก พากันมาเป็นพรวนจนไม่มีที่นั่งที่โรงพยาบาลเนี่ย มากันเป็นพรวนมา ปิ่นโตบ้าง หม้อแกงบ้าง มีอะไรทุกอย่างมา นี่ก็ด้วยความห่วงใยเหมือนพี่เหมือนน้องเราเหมือนกัน อุปการะแก่เรา ให้ไม่อดไม่อยากอะไร ได้อยู่ได้กิน ได้รับความสะดวกสบาย มีชีวิตรอดปลอดภัยมา อ้า เท่าทุกวันนี้ล่ะ ไปอยู่จังหวัดไหนก็เหมือนกัน ไปอยู่จังหวัดเลยก็นึกว่าจะตายอยู่ที่เมืองเลยพู้น(โน้น)ล่ะ อันนั้นก็เหมือนกัน เขารู้จักไปถึงไหน เขาก็ไหลกันมา เฮกันมา มาจังหัน มาขันหมาก อยู่บ้านอื่น เมืองอื่น ก็ต้องพยายามนั่งรถนั่งเรือมาส่งถึงวัด อย่างนี้ก็มี อึม จำนวนมาก อยู่ปากชม ก็ยังอุตส่าห์นั่งรถมาจังหันขันหมากหลวงปู่ อยู่วังสะพุง อยู่เมืองเลย ก็อุตส่าห์นั่งรถนั่งเรือมาจนถึงวัด อึม อยากให้หลวงปู่ได้อยู่ได้กิน เหล่านี้ก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ให้ความเมตตาปรานีต่อเรา ไม่ลืมบุญคุณกันหรอก

เพราะฉะนั้น จึงขอให้พรท่านเหล่านั้น ด้วยหัวใจ ขอให้ท่านเหล่านั้นมีความสุขความเจริญเด้อ

(สาธุ)

อยู่ในที่นี่ ก็ได้รับความอุปถัมภ์บำรุงไม่น้อยเหมือนกัน

๕๗

ให้ได้อยู่ได้กิน อะไรอร่อยๆ เขาก็อยากให้เรา อุตส่าห์มา เฮอะๆ ตัดจากปากลูกปากเต้าตัวเอง เอามาฝากหลวงพ่อ อันนี้ของอร่อยๆ ให้หลวงพ่อได้ฉันบ้าง อะไรทำนองนี้ แหม น้ำใจอันไหนก็เหลือเกิน มีศรัทธาแรงกล้า สามารถนำมาส่งด้วยฝีแข้งของตัวเอง หรือนั่งรถนั่งเรือมาส่ง จนถึงที่พักของหลวงปู่ อยู่ที่ไหนก็เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น พวกเราจึงมีหนี้บุญหนี้คุณกันทุกฝ่าย เป็นห่วงเป็นใยหลวงปู่เหมือนกัน เออ อยากให้หลวงปู่ได้อยู่ได้กินของดีๆ อย่างนี้ เขาก็ว่ากันไปแหละ เฮอะๆ เออ ดีๆ ชอบใจๆ อันนี้ชอบใจ ก็ไม่ ไม่ปฏิเสธหรอก ดีทั้งนั้นแหละ วันไหนมันหิวๆ ก็เขมือบเอาซะจนท้องบาน ท้องกางไปเลย หึหึ อ้า อันนี้บุญคุณของญาติของโยม ก็มากมายก่ายเกิน พะเนินเทินทึก อยู่ในกรุงเทพฯ มันหลายฝ่าย หลายจังหวัด รวมกันมาเนี่ย มาหลายจังหวัดอยู่ มาฮอด(ถึง)จังหวัดโน้นก็มา มา ดูแลความสะดวกสบายของหลวงปู่ อยู่จังหวัดอะไร สุพรรณฯ สุเพินที่ไหนพู้น(โน้น)นู้น ก็ยังมา นั่งรถมา มาจอดรถไว้ที่โรงพยาบาลแล้วก็ตามหลวงปู่มาที่นี่อีก ก็ขอบน้ำใจไมตรีจิตมิตรภาพเหล่านั้นไม่ลืมบุญคุณกันหรอก ผู้ใดให้ความอุปถัมภ์บำรุงก็เหมือนพ่อเหมือนแม่ ภาษาโบราณเรียกว่า พ่อออก แม่ออก เออ พ่อออกแม่ออก ที่ค้ำแพกแบกหาม หาม ให้ความสะดวกสบายทุกอย่างอืม ตั้งแต่อาหารการกิน น้ำทุกอย่าง น้ำปานะน้ำปาเนอะ ทุกอย่าง (มะ)ขามป้อม สมอ ก็ไหลมาจากต่างจังหวัดก็มี อ้า เอามาส่ง ให้หลวงปู่ได้มีชีวิตรอดปลอดภัยมา ได้มาฝอยให้ฟังอยู่นี่เพราะว่ากำลังมี ไม่เหนื่อย ก็ได้รับประทานอาหาร หรือเครื่องอยู่เครื่องกินของญาติของโยมให้ ก็พอจะพูดให้ฟังได้อยู่มากมายก่ายเกิน พรรณนาไปไม่สิ้นไม่จบหรอก ไม่ลืมบุญคุณหรอก

เพราะฉะนั้น จึงขออำนวยอวยพรให้ทุกคน ผู้ที่ให้ความอุปการะ ดูแล เออ ไม่ให้หิวโหยโรยแรง ไม่ให้เมื่อย ให้มีกำลังวังชาให้หลวงปู่มีอายุมั่นขวัญยืน มีพลานามัย แข็งแรง สุขกาย สุขใจ อ้า อ่ะ

พรอันนี้ขอให้เป็นของทุกท่าน
ทุกคนที่ให้ความอุปการะ ไม่ลืมบุญคุณหรอก

ขอให้มีอายุมั่นขวัญยืน อายุนั้นขอให้อยู่ยืนมั่นสถาพรร้อยปีอย่ามีหย่อน ได้เหมือนกลอนพรรณนา ขอให้มีผิวกายพรรณไลงาม รจนาผ่องใสวิไลตา พิศโสภาน่าชมเชย ไม่ต้องเปลืองเครื่องสำอางใดๆ เลย

(สาธุ สาธุ)

ขอให้มีความสุข นิราศทุกข์ นิราศโศก นิราศโรค นิราศภัยแสนสะเบยๆ สิ่งใดที่ได้เคยแม้เป็นอดีตและปัจจุบัน สิ่งนั้นก็อย่าละเลยเลวเสื่อมทราม ขอให้มีกำลังอนันตังมหาศาลมากเหลือหลาย กำลังกาย กำลังใจ กำลังภายใน กำลังภายนอกกำลังทรัพย์อันนี้สำคัญน่ะ และกำลังสติปัญญาสามารถอาจหาญรู้เท่าทันเหตุการณ์ ในที่สุดขอให้ได้ดวงตาเห็นธรรมด้วย

(สาธุ)

เห็นอะไร เห็นธรรม เห็นทุกขัง เห็นอนิจจัง เห็นอนัตตา

๕๗

ให้มันชัดแจ้งขึ้นมาในใจ ให้มีความกระตือรือร้นในการกระทำรักษาศีล กินทาน ภาวนาสืบไปอีกนานเท่านานด้วยเทอญ

(สาธุ สาธุ สาธุ)

มันลงด้วยวิธีอย่างนี้ มันลงด้วยวิธีอย่างนี้

ขอให้ท่านผู้ใหญ่รับความ... ให้ความอุปถัมภ์บำรุงมา ตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่เจอกันมา คุณยายหนึ่งแก่ขนาดนั้น ยังอุตส่าห์มา อายุ ๘๐ ๙๐ ปีแล้วมั้ง คุณยายหนึ่ง อาม่าหนึ่ง อาม่าไม่ใช่ธรรมดานะ ให้ลูกหลานพามา ใส่รถมาอย่างนี้ก็มี แอ้ เสียใจ ได้พูดได้มานี่ ได้ฟังมามันเป็น ปกิณณกนัย หลายสิ่งหลายอย่างด้วยกันจะพรรณนาไปเท่าไหร่ ไม่สิ้นไม่สุด อ้า มีบุญคุณต่อกันทั้งนั้นล่ะพวกเรา

ขอให้รักษาชีวิตและสุขภาพร่างกายไว้ให้แข็งแรง
อาตมาจะได้พึ่งพาอาศัยไปอีกนาน เท่านาน เฮอะๆๆ

(สาธุ สาธุ)

ด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

เหนื่อยแล้วๆๆๆ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๓๐ น.
ณ เดอะ สยาม เฮอริเทจ บูติก สวีท

อืม

สักกัจจัง อาราธะนัง กะโรมิ

เออ ตั้งใจฟังหน่อยหนึ่ง ตามที่เสียงมันจะอำนวยให้ อืม

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

(สาธุ สาธุ สาธุ)

เออ เอานิดๆ หน่อยๆ พอแล้ว

ทานัง เทติ

หมายถึง ว่าการทำบุญให้ทาน

สีลัง รักขะติ

หมายถึง การสังวรรักษาศีลให้บริสุทธิ์ อย่าให้มันขาดตกบกพร่องได้

ภาวะนานัง ภาเวตตะวา

อันนี้สำคัญ การนั่งสมาธิ ภาวนา ชำระจิตชำระใจของตัวเอง ให้สงบระงับจากอารมณ์ทั้งหลาย อารมณ์รัก อารมณ์ใคร่ อารมณ์อยากได้ อารมณ์ยินดี อา...

ราคะ โทสะ โมหะ

ของเหล่านั้น จะเบาบางไปจากจิตใจเราก็ต้องอาศัยการภาวนา

ภาวะนานัง ภาเวตตะวา

ว่านั้น มีเท่านั้น

ทาน ศีล ภาวนา

ทั้ง ๓ อย่างนี้ เป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องเกลา เป็นเครื่องชำระจิตใจ ให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ ถ้าไม่มีทาน มีศีล มีภาวนาแล้ว จะเอาอะไรมาขัดเกลา

ความโลภ ความโกรธ ความหลง

ให้มันเบาๆ ไปจากจิตใจ ไม่มีทาง มีแต่มันจะหนาแน่นขึ้นๆ กิเลสตัณหาของคน ไม่ได้ทำคนให้เป็นคนเจริญแน่ะ ทำให้คนเสื่อม ถ้าเป็นหมดทั้งบ้าน ทั้งเมือง ทั้งประเทศ แล้วจะเป็นยังไง จะวุ่นวายขนาดไหน ถ้าไม่ชำระ ไม่ขัด ไม่เกลา ไม่ทำความสะอาดจิตใจเอาไว้ บ้านเมืองจะเดือดร้อน เพราะความโลภ ความโกรธ ความหลง มันบังคับใจเราให้กระทำผิดศีล ผิดธรรม ผิดกฎหมายบ้านเมืองด้วย ถ้าทำหนักๆ เข้า ผิดถึงกฎหมายบ้านเมือง ได้รับโทษอาญาก็มี ฮะเฮอะ ติดคุก ติดตะรางกันเป็นแถวๆ นั่นก็เพราะอะไร เพราะไม่ขัด ไม่เกลา ไม่ชำระความโลภ ความโกรธ ความหลงของตัว ทำไปตามอำนาจของความโกรธ

ความโลภ ความหลง จิตใจมันนึกอย่างใด กิเลสมันพาไป กิเลสนั่นแหละ เป็นเหตุให้ทำกรรม ถ้าไม่มีกิเลส ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ไม่มีความอิจฉา ไม่มีความริษยาอาฆาต จองเวรซึ่งกันและกันแล้ว ไม่มีอะไร สงบ บ้านเมืองสงบลงด้วยดี ไม่ต้องมีคุก มีตะราง มีเรือนจำ มีอะไร ก็ไม่ต้องมีเพราะว่าไม่มีใครทำผิด ทำผิดกฎหมายบ้านเมืองก็ไม่มี ทำผิดศีล ผิดธรรมข้อหนึ่งข้อใดก็ดี ไม่มี ไม่มีการปรับไหมใส่โทษกันไม่มีการจองจำติดคุก ติดตะรางกันเลย อยู่ด้วยกันอย่างสันตินี่แหละมันๆ สงบด้วยสันติวิธี คือ ละความโลภ ละความโกรธละความหลงได้แล้ว ไม่มีอะไรที่จะมา

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก

ไม่มี มีแต่สันติสุข มีแต่ความเมตตา กรุณา ต่อกันและกัน ไม่มีใครคิดกบฏคดเลี้ยวกัน แต่อย่างหนึ่งอย่างใด ขโมยขโจรก็ไม่มี ในบ้านเรา เมืองเรา ไม่มีขโมยขโจร นักปล้น นักจี้ไม่มีเลย มีแต่ความสงบสุข นั่นแหละสันติสุขเกิดขึ้นที่นี่ เออ เพราะทำตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกอย่าง ไม่ให้มันกำเริบเสิบสานขึ้นมาได้ ความโลภมีอยู่แต่ไม่ได้ลุอำนาจความโลภไม่ไปปล้น ไปจี้ ไปลัก ไปขโมยใครเลย ซื้อ หากินตามซื้อ ซื่อสัตย์สุจริต บริสุทธิ์ ยุติธรรม เห็นหน้ากันก็มีแต่เมตตาปรานีอารี(อา)รอบ ไม่มีโกรธเคืองใครเลย ความโกรธก็ไม่มี ความโลภก็ไม่มี ความหลงก็ไม่มี อะไรก็เบาบางไปหลายแล้ว เป็นคนเบาคนบาง อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข นัตถิ...

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เพิ่นบอกไว้อย่างงั้น ถ้าให้มีความสงบสุข ไม่มีการจองเวร จองกรรม ซึ่งกันและกัน ไม่คิดกบฏ คิดกบฏคดร้ายต่อกัน ต่อมัน ซื่อสัตย์สุจริต บริสุทธิ์ยุติธรรม หากินแต่ในทางที่ชอบ ไม่ประกอบโจรกรรม ปล้นจี้ไม่มี ขโมยไม่มี

มีแต่ความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ต่อกัน คนทั้งประเทศได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างนี้ จะสงบไหม เหตุที่มันมีคุก มีตะรางมีศาลแพ่ง ศาลอาญา เกิดขึ้นก็เพราะฟ้องร้องกัน อยู่เรื่อยๆแน่ะ หาเรื่องยุ่งขึ้นมาเฉยๆ ไม่มีการขึ้นโรงขึ้นศาลแต่อย่างใดอยู่ด้วยกันสันติวิธี

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เพิ่นว่าอย่างงั้นนะ ความสงบสุขไม่ได้ก่อการทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันในแต่อย่างใด เห็นหน้ากันก็เหมือนพี่เหมือนน้องกันไปหมด ทุกหนทุกแห่ง เป็นสัมพันธไมตรีกันไปหมด ไม่มีความอาฆาตมาดร้ายต่อกันแต่อย่างใด

๕๔

อย่างสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เพิ่นว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบสุขไม่มี จะอยู่เฉย ไม่ได้ชำระกาย วาจา ใจของตัวเอง ให้บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้ว ความอิจฉา ริษยา พยาบาท มันก็ยังมีอยู่ในใจนั่นแหละ มี ไม่มีมากก็มีน้อย เออ

แต่มันมีมาก จนขึ้นโรงขึ้นศาลกัน วุ่นๆ วายๆ อยู่เดี๋ยวเนี่ย เออ ตำรวจก็จนว่าไม่มีทางจะเดิน มีแต่ตำรวจ ปราบก็ไม่อยู่ ปราบคนร้ายก็ไม่อยู่ ดูการเดินขบวนของเขาสิ เออ เขาก่อการอะไรขึ้นมา เขาจึงเดินขบวนกัน ประท้วงกันอยู่ไม่รู้จักจบ ไม่รู้จักสิ้นสักที ทางจราจรก็ติดขัดไปหมดทุกอย่าง เออ เพราะความไม่สงบนั่นเอง เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายเป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา เป็นผู้มีศีล มีธรรม มีเมตตา กรุณา มุทิตา อยู่ในตัวของเราแล้ว ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ที่จะให้เป็นเรื่องเป็นราว ฟ้องร้องกันไม่มี

(ควันธูป)

ควัน ควันมันก็เป็นศัตรูเหมือนกันนะ ควันธูป ควัน ธูป การจุดมากๆ แล้วเราจะไม่สบายเลย ถ้าจุดธูปมากๆ เราจะไม่สบายแล้ว

กุมดัง(ปิดจมูก)อยู่อย่างนี้แหละ หายใจเข้าก็หายเอาควันเข้าไป แต่ถ้าสูบบุหรี่กันทุกคนมาในนี้ จะเป็นยังไง โอ้ย พวกที่ไม่มี ไม่ได้สูบบุหรี่ก็กุม(ปิด)จมูกอยู่อย่างนี้แหละ นั่นก็เป็นโทษอีกเหมือนกัน บุหรี่ สุรา เมรัย เครื่องกินแล้วมึนเมา ไม่รู้จักพี่จักน้องเลยถ้าเมามา อ้า ใครพูดผิดหู ก็ฆ่าตีบีฑ์โบยกันไปตามอำนาจกิเลส ของความโกรธ โมโหโกรธา ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด)

แพ้ สังคมมนุษย์ถ้ากินเหล้ากันหมดทั้งประเทศจะเป็นยังไง ติดฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า สุรา เมรัย ทุกคนๆ นี่จะเป็นยังไง เดินไปซัดๆ โซเซ ไม่ชนะ โรงพยาบาล รับไม่ไหว ทั้งรถชนกันบ้างอ่ะ อุบัติเหตุบ้าง ตามสุราเมรัย ฆ่าตีบีฑ์โบยกัน หัวร้างข้างแตกตามโรงพยาบาล ใส่ไปไม่นานหรอกก็เห็น หัวแตก หัวเติก อ้า เพราะอุบัติเหตุบ้าง เพราะโมโหโกรธา ตีหัวกันบ้าง หัวร้างข้างแตก ถ้าปืนยิงกันมันก็ตายไปเลย อย่างงี้ไม่มีปัญหา ตายไปเลยมีแต่ เอาไปฝากเมรุเขาล่ะ เมรุเผาศพที่ไหนมี ถ้ามีคนจำพวกนี้มากๆ เออ อุบัติเหตุก็จะมากขึ้น ไม่ใช่ธรรมดานะ อุบัติเหตุเกิด เพราะการทะเลาะวิวาทบาดถลุงกัน ฆ่าตีบีฑ์โบยกัน อาฆาตมาดร้ายซึ่งกันและกัน ก็ทนไม่ไหว ก็ฆ่าตีบีฑ์โบยกันไปตามระเบียบของกิเลส ความโกรธ ความอาฆาตมาดร้าย มันมีอยู่ในหัวใจย่อมแสดงออกมา เออ เป็นภัยสังคมชนิดหนึ่งเหมือนกัน

เพราะฉะนั้น พวกเราก็รักษาภัยธรรมชาติเหล่านั้น ด้วยการรักษาศีลซะ ไม่กินเหล้า ไม่เมามาย ไม่ทะเลาะวิวาท ไม่บาดถลุงกัน อะไรจะเกิดขึ้นไม่มี ไม่มีเรื่องทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันไม่มี ขึ้นโรง ขึ้นศาลก็ไม่มี หมู่พวกศาลตัดสิน หรือศาลอะไรเหล่านั้นก็ไม่ต้องวุ่นวาย โรงพักตำรวจก็ว่างไป ไม่มี ไม่มีคดีความใดๆ ที่มาให้ปวดหัว อึม เหตุที่มันยุ่งยากกันอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะฝ่าฝืนศีลธรรมกันเท่านั้นแหละ ฝ่าฝืนศีล ฝ่าฝืนธรรม ฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง แล้วก็ทำให้สังคมวุ่นวาย เพราะฉะนั้นรักษาตัว อย่าให้ผิดพลาดทางกฎหมายบ้านเมือง เราก็อยู่กันอย่างสงบสุข เห็นหน้ากันก็เหมือนพี่ เหมือนน้อง เหมือนญาติ อ้า ไม่สามารถจะฆ่าตีบีฑ์โบยกันได้เลย รังแกกันในทางอื่นก็ไม่มี ไม่มีทางรังแกกันไม่มี ไม่เอารัด ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน มีแต่การสงเคราะห์สงหากันไปเรื่อย อย่างนี้ก็

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุข ก็เกิดขึ้นมา สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ถ้าเรารักษาความสงบของเราได้แล้ว มีความสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข หน้าตาก็ไม่บึด... ไม่บูด ไม่บึ้ง ไม่ตาเขียวใส่กัน ไม่ตาเขียวถลึงถมึงทึงกัน เออ มีแต่ยิ้มแย้มแจ่มใสใส่กันอย่างงี้ ไปที่ไหนมีแต่มิตรทั้งนั้น ไม่มีศัตรูเลยแม้แต่น้อย ก็ได้รับความสงบสุข ตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า

ดังที่แสดงมา ก็ยึดไปพิจารณาดูด้วยปัญญาของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจอยู่ในขอบข่ายของศีล ของธรรมจริงๆ แล้ว ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็น

แต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

เสียงไม่เอาไหนเลย

(สาธุ สาธุ สาธุ)

เออ เสียงไม่เอาไหนเลย ใช้เสียงแรงๆ มันเจ็บคอ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ บ้านโยม กัลปพฤกษ์

คนจะดีอยู่ได้ เพราะอำนาจของศีลเนี่ย ของศีล ของธรรม ถ้าไม่มีศีลธรรม ก็อยู่ด้วยกันเหมือนสัตว์ อยู่อย่างสัตว์ ไม่มีศีลมีธรรมอะไรเลย พวกสัตว์เล็กสัตว์น้อยก็กินกันอยู่อย่างงั้น สัตว์ใหญ่ก็ข่มเหงสัตว์น้อย สัตว์น้อยก็หลบหลีกเอา แทบล้มแทบตาย แต่ว่าคนเรามีศีล มีธรรมแล้วอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขกว่านั้นอีก ดีกว่าสัตว์อื่น สัตว์เดรัจฉานอื่นทั้งหลายทั้งปวง ไม่มีศีลมีธรรม คนไหนมีพละกำลังมากก็รังแกผู้น้อยกว่า กินกันบ้าง ศัตรูกันบ้าง ต่างๆ นานา เพราะฉะนั้นเรา อึม ไหว้พระรับศีลนี่ดีแล้ว

นี่อาราธนาให้เทศน์เหรอ

อาราธนาธรรม

แม่ก็อ่านหนังสือได้อยู่เหรอ ตาดีอยู่ อายุเท่าไหร่แล้วแม่

๗๗ ปี อ๋อ ยังไม่แก่หรอก ๗๗ ปี

หลวงพ่อก็เลย ๘ ๘๐ ไป ๘๐ กว่าปีไปแล้ว ๘๕ ๘๖ แล้วจะเต็มเมื่อเดือน ๗ นี่ เดือนที่เราเกิดน่ะ เดือน ๖ จะเต็ม ๗๗ จะเข้า ๗๗ แล้ว ๗๖ แล้ว เรื่องวัย เรื่องอายุสังขารของคนเรา มันก็มีกำหนดการของมันอยู่ เพราะฉะนั้น ทำยังไงเราจะข้ามจากโอฆสงสารไปได้ เราต้องเร่งรีบพัฒนาจิตใจตัวเอง ให้มีศีล ให้มีธรรมประจำใจ ให้เต็มเปี่ยม อย่าให้ขาดตกบกพร่องได้ ศีล ๕ ข้อ เป็นศีลของผู้นับถือศาสนาพุทธ ทั่วโลกเลย ไม่ได้ธรรมดา ผู้มีศีล ๕ แล้วก็ มีอายุมั่นขวัญยืน ถ้าพูดอีกอย่างหนึ่ง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน ไม่ได้ทำกรรมหยาบช้าลามกใดๆ

ไม่ฆ่าสัตว์
ไม่ลักทรัพย์
ไม่ประพฤติผิดในกาม
ไม่กล่าวมุสาวาท
ไม่ดื่มกินสุราเมรัย

เออ นี่ชื่อว่ารักษาศีล ถ้าเรารักษาได้ก็เป็นเหตุให้มีอายุมั่นขวัญยืน ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนเราอีกแต่อย่างใด อยู่สบาย นั่งสบาย นอนสบาย มีศีลแล้วก็ยังไม่พอ ต้องมีการภาวนาด้วย ภาวนาระลึกบริกรรม พุทโธ เอาพุทโธ พุทโธ อยู่ในใจด้วย นั่งสมาธิอยู่ อย่าหายใจทิ้งเฉยๆ ต้องระลึกถึงพุทโธไว้เสมอ ไปไหนมาไหนระลึกถึงพุทโธซะก่อน

พุทธรักษา ธรรมรักษา สังฆรักษา

ซะก่อน ปลอดภัย ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ ไปที่ไหนเทวดา เออ ทั้งหลายยอ(ยก)มือสาธุการ เนี่ยแล้วภูตผีปีศาจทั้งหลายก็หลีกทาง ผู้ใดมีพระไตรสรณคมน์อยู่ในใจ ไปทางไหนมาทางไหน อย่าเข้าใจว่าภูตผีปีศาจจะมารบกวน อย่าไม่ต้องห่วงหลีกทางให้เสมอ ไม่มีภูตผีปีศาจ อาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้านผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุม อะไรเหล่านี้ หลีกทางให้ไกลทีเดียวล่ะ เออ

แล้วก็โมทนาสาธุ กับผู้มีศีล มีธรรมเดินผ่านไปผ่านมาที่ไหน พวกภูตผีปีศาจทั้งหลาย ยกมือสลอน สาธุการ โมทนาสาธุการด้วย ท่านผู้นี้มีศีล ท่านผู้นี้มีพระไตรสรณคมน์ เป็นที่

พึ่งทางจิตใจและก็ปฏิบัติธรรมด้วย ปฏิบัติธรรมนั้นก็คือ ภาวนา ภาวนาเอาพุทโธเป็นอารมณ์ นั่งอยู่อย่าหายใจทิ้ง เวลาว่างเวลาไหน เอาระลึกพุทโธเข้ามาแทนที่ อยู่กับพุทโธ พุทโธ ไปจนกว่าจะหลับ นอนหลับไปก็หลับดี แล้วก็ฝันดีด้วย หึ นอนดี หลับดี ฝันดี ไม่มีอะไรมาจะมาเบียดเบียนเราได้

ฝันร้ายๆ ได้เลย เหล่านั้นคนไม่มีสรณะ ไม่มีสรณะที่พึ่งพาอาศัยของจิตของใจไม่มี อืม มีแต่ทำบาปไปเรื่อยๆ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักจกฉกฉ้อ ประพฤติผิดในกาม ไปทุกสิ่งทุกอย่างสารพัด ตั้งแต่กิเลสจะพาไป อันนั้นคนไม่มีที่พึ่งทางจิตใจ ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว

มีที่พึ่งทางจิตทางใจล่ะมีที่ยึด เป็นเกราะ เป็นที่พึ่งแล้วก็อยู่ด้วยพระรัตนตรัย พุทโธ ธัมโม สังโฆ อยู่อย่างนี้ ในประเทศอินเดียเขาก็ยังเอากันอยู่นะ ในประเทศอินเดียยังปรากฏว่าได้ยินเสียงสวดมนต์กัน เป็นแถวอยู่

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

ดังไปทั่วประเทศเลย เออ

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ฯ
ตะติยัมปิ ฯ

ก็ว่าไปจนจบหมดพระรัตนตรัยล่ะ ที่ได้ ได้ฟังเขาสวดอยู่ โอ้ พวกนี้สวดมีศีล มีธรรม เว้ย น่าเทวดาโมทนาสาธุการด้วย ไม่เบียดเบียน ไม่สามารถจะเบียดเบียนบุคคลผู้ถือพระรัตนตรัยให้ได้รับความลำบากแต่อย่างใด มีคุณพระคุณเจ้ารักษาตัวอยู่ตลอดไป อันนี้ให้เราเชื่อมั่นในใจของเรา ผู้ถือพระรัตนตรัยเชื่อมั่นว่าเรามีศีลรักษาเราแล้ว อยู่กับพระพุทธ อยู่กับพระสงฆ์ อยู่กับพระธรรม อยู่กับพระสงฆ์ ไม่เว้นแต่ละวัน อยู่อย่างงั้น ภาวนาอยู่อย่างงั้น มีที่พึ่งทางจิตใจแน่นอน ไม่ต้องเดือดร้อนใดๆ ทั้งนั้น เออ อย่าไปสงสัยว่า เจ็บไข้ได้ป่วยอันนั้นอันนี้ เขาจะหาหมอจะมาดูหมอให้ เป็นกับผีอันนั้น เป็นกับผีอันนี้ มาเฮ็ด(ทำ) มาทำมารังกวน มารังแก อืม อันนั้นหมอเขาก็ทายไปตามเรื่องของเขา ไม่ใช่ เราอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ตลอดมาแล้ว ใครจะมาเบียดเบียนเรา คนนั้นก็เคราะห์ร้ายอ่ะ ผีตัวนั้นก็เคราะห์ร้ายที่สุดล่ะ พญายมลงโทษอย่างหนัก ยังไปเบียดเบียนผู้ถือพระรัตนตรัยมั่นคงอยู่ ยังไปเบียดเบียนเขาอยู่หรือ ยมบาลจะซักไล่เองเหรอก ซักไล่ไป ซักไล่มา ก็จนความ คำถามของยมบาล โอ้ย ไม่ได้ตลอดแล้วได้ ครึ่งๆ กลางๆ เออ ถ้าอย่างงั้นก็จงรับกรรมไปก่อนน่ะ ถ้าได้ครึ่งๆ กลางๆ ไม่มั่นคง ไม่ถาวร ต้องทำให้ถาวรอยู่ในใจเรา พุทโธ ธัมโม สังโฆ นั้นอยู่ในใจอย่างถาวรอย่างมั่นคง เรื่องที่จะปกป้องคุ้มครองนั่น เป็นอำนาจของ

พระรัตนตรัยต่างหากหรอก พระรัตนตรัยเรา ไม่ขาดตก บกพร่อง ไม่ด่าง ไม่พร้อย มั่นคงอยู่ตลอด เป็นที่พึ่งของเรา มาโดยตลอด เออ ตั้งแต่วันได้ยินเสียง หลวงปู่เทศน์ให้ฟังแล้วนี่ก็จำเอา ให้ๆ มั่นคง ให้ถาวร และก็เป็นของขลังอยู่ในตัว ไม่ต้องเอาไปแขวนพระ แขวนหยังเป็นพ่วงเป็นพันมากๆ หรอก แขวนพระหลายๆ แล้วเคยไม่ระลึกถึงคุณพระ แล้วจะว่ายังไง เฮอะ ไม่ระลึกถึงคุณพระเจ้าพระสงฆ์เลยซะหน่อยเดียว

แล้วมันก็เข้ามาสิงสู่อยู่หากับเรา รบกวนเราได้ ภูตผีปีศาจ อาฮัก หลักคุณ ปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุม ยิ้มเลย เขาพวกนั้น ยิ้ม หวานเราแล้ว สบายเรา แล้วพวกนี้ เราจะเบียดเบียนยังไงก็ได้ เราอยากกินเป็ด เราอยากกินไก่ อยากกินหมู กินอะไรต่ออะไรก็ว่าไป ต้องเลี้ยงเหล้าไหไก่โต เลี้ยงหมู เลี้ยงอะไรไปอย่างงั้นน่ะ หมอเขาจะทายไปเองหรอก หมอพูดหมอดู เห็นว่าเราใจอ่อนแล้ว เข้าสิงได้ ร่างไหนก็ได้ ถ้าเรามั่นคงอยู่ในใจของเราแล้ว ความมั่นคงของศรัทธา ไม่หวั่นไหว นั่นแหละเป็นเกราะป้องกันคุ้มครอง รักษาตัวเราเอง ไม่ต้องไปพึ่งพาอาศัยใครที่อื่นหรอก เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

อยู่ในใจเรา

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

เอาอยู่อย่างนั้น

ทุติยัมปิ ฯ
ตะติยัมปิ ฯ

ครั้งที่ ๒ ที่ ๓ ไป มั่นคงอยู่อย่างงั้น ไหว้พระก่อนนอนซะก่อนจึงนอน อย่ากินควายนอนควาย กินควายนอนควาย นั้นหมายถึง ไม่ระลึกถึงอะไรเลย มีแต่นอนอย่างนั้น เอื้องหญ้าเคี้ยวหญ้ากิน กลืนกึกไป นอนไป บางทีก็หลับไป ไม่ได้เอื้องหญ้าเลย เออ นั่นเรียกว่าอยู่อย่างหมู วัวควาย ไม่มีที่พึ่งทางจิตใจ เราต้องมีที่พึ่งทางจิตใจซะก่อน

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง ฯ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ฯ

ครั้งที่ ๒

ตะติยัมปิ ฯ

ครั้งที่ ๓ อยู่ใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ซะก่อน

สะระณัง คัจฉามิ

๕๙

มั่นใจ ไม่มีอะไรมาเบียดเบียนราวีเราได้เลย อย่าไปสงสัย หากมีคนมาดูหมอ ใส่ยามให้ เป็นเพราะอันนั้น เป็นเพราะอันนี้ เอ้า เอาเลย เราถาย... ถวายชีวิตไว้กับพระพุทธเจ้า ถวายชีวิตไว้กับพระธรรม ถวายชีวิตนี้ไว้กับพระสงฆ์ ตั้ง ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง ทุกวันๆ แล้วใครจะมาเบียดเบียนเรา ก็เชิญตามสบายนะ เราไม่ต่อสู้หรอก เออ ไม่ต่อสู้ใดๆ ทั้งนั้น แล้วแต่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพิ่นจะรักษาเอาหรอกปะเนี่ย

เพราะเรามอบกายถวายชีวิตอยู่กับพระรัตนตรัยอย่างจริงใจและก็จริงจัง อันนั้นน่ะเป็นเครื่องป้องกันเป็นเกราะป้องกันชีวิตของเรา เออ สุขภาพร่างกายของเราก็ดีขึ้น ถ้าเราภาวนาทุกวันๆ สุขภาพร่างกายดีขึ้น แข็งแรงขึ้น ไม่ต้องห่วงว่าอันนั้นจะมาทำร้ายเรา อันนี้จะมาเบียดเบียนเรา ผีตรงนั้น ตรงนี้จะมารบกวนเรา อ้า เราไม่ได้ว่าอะไร เออ เรามั่นใจของเราเอง ความมั่นใจนั้นล่ะ มันเป็นของขลัง เป็นของขลัง ของดี ป้องกันภยันตรายได้ ๑๐ ทิศล่ะปะเนี่ย ไม่ใช่ธรรมดาน่ะ ไปทางไหนๆ ไปทางรถทางเรือที่ไหน ป้องกัน ของเราไปได้สะดวกสบาย แต่ดูโชเฟอร์ (chauffeur คนขับรถ)เขากินเหล้าเมามายหรือเปล่า ถ้าเขากินเหล้าเมามายก็อีกแหละ จะป้องกันชีวิตเราได้หรือเปล่า เมาจนไม่รู้จักเลนที่ตัวไปได้ แต่หนทางที่เราไปได้ ไม่มีกีดขวางจราจรใดๆ ทั้งนั้น เออ ถ้าไม่เมา

ถ้าเมาแล้ว ไม่ระลึกถึงอะไรเลย มีแต่เมาเรื่อยไป ใครจะมาขวางทางไม่ได้เลย ชนแหลกลาญไปเลยอ่ะ เมื่อใจมันจะเป็นอย่างงั้น อะไรจะมารักษาคุ้มครองป้องกันให้เราปลอดภัย อย่าทิ้งผู้ใดได้ยินได้ฟังแล้วก็อย่าทิ้ง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

สะระณัง คัจฉามิ

เป็นสรณะที่พึ่งอันประเสริฐ หาที่พึ่งอื่นยิ่งกว่าไม่มีแล้ว เออ ต้อง อ่ะ พึ่งอย่างนั้น อันนี้ภายใน ภายในหัวใจของเราให้มีที่พึ่ง มีพระพุทธ มีพระธรรม มีพระสงฆ์ อยู่ทุกวี่ทุกวัน ไปไหนมาไหน ทำงานทำการใดๆ อยู่ ก็ระลึกอยู่อย่างงั้น พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ต้องอยู่ทุกลมหายใจของเรา หายใจเข้าก็ระลึก หายใจออกก็ระลึกอยู่อย่างงั้น เป็นที่ภาคภูมิใจของตัวเองด้วย เวลาตายเวลาไหน เราไม่ต้องห่วง เรามั่นอยู่ในพระรัตนตรัยแล้ว อยู่ในพระพุทธ ในพระธรรม ในพระสงฆ์แล้ว ไปอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้

หลวงปู่เคยสอนเรามา หลวงปู่ผู้ที่เคยสอนมา สอนอย่างงั้น อยู่ป่าอยู่ที่ไหนก็ตาม ให้ระลึกถึงเสมอ ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ระลึกถึงพระธรรม ระลึกถึงพระสงฆ์ เป็นสรณะที่พึ่ง ที่ระลึก ที่นับถือ อ่ะ อันนี้มั่นใจ ให้มั่นใจตัวเองอย่างนั้นเสมอๆ ไปไหนมาไหน เทวดาสาธุและก็รักษา สั่งกันไปเป็นทอดๆ บุคคลคนนี้เขาเป็นผู้มั่นคงอยู่ในพระรัตนตรัย มั่นคงอยู่ในพระพุทธเจ้า

มั่นคงในพระธรรม มั่นคงในพระสงฆ์ ไม่ได้ฟุ้งซ่านไปทางอื่น ใจแน่วแน่อยู่อย่างงั้น ภาวนาอยู่อย่างงั้น อืม เป็นที่พึ่งทางจิตใจได้จริงๆ ปลอดภัยจริงๆ เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งกันทุกคนนะ ทุกบ้านทุกช่องด้วย ไม่ใช่เฉพาะวันนี้ ทุกวันไป นอกจากวันนี้แล้วก็ให้ระลึกเสมอๆ

พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติฯ

ครั้งที่ ๓ อีก

ตะติยัมปิ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

อันนี้เป็นที่พึ่งทางจิตใจ อันประเสริฐของเราแล้ว ภูตผีปีศาจทางอื่นไม่ต้องไปห่วงเขาหรอก เขาจะเบียดเบียนก็ชั่งเขา เขาจะทำยังไง ก็ชั่งเขา เราไม่ต้องเกรงกลัวใดๆ ทั้งนั้น เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่อบอุ่นทางจิตใจเรามั่นคงจริงๆ อ่ะ นี่แหละที่จะแนะนำวันนี้ก็คือ เออ พระรัตนตรัยนี้ เออ แต่ส่วนศีล สมาธิ ปัญญานั้น เป็นข้อวัตรปฏิบัติประจำวันของเรา เราจะทำได้แค่ไหน เพียงใด เราก็พยายามทำไม่ให้ขาด ไม่ให้ขาด ไม่ให้ด่าง ไม่ให้พร้อย เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม เว้นจากการกล่าวโป้ปดมดเท็จ หลอกลวง อำพรางผู้อื่น เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัย แค่นั้นก็เป็นศีลแล้ว

ถ้าเว้นได้แล้วเป็นศีลแล้ว เป็นศีลที่รักษาเรา เพิ่นยังว่า

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เรายึดมั่นอยู่ในศีลของเราแล้วเป็นสุคติ

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

ถ้าเรามั่นอยู่ในศีลในธรรมแล้ว โภคสมบัติก็ไหลมาเทมาเองหรอก ไม่ต้องลำบาก

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ

เพราะเหตุดังนั้น เราต้องรักษาศีลไม่ให้ขาด เวลาดับขันธ์แตกตายทำลายขันธ์ไปก็ถึงสุคติ

สีเลนะ สุคะติง ยันติ
ตัสฺมา ฯ

เพราะเหตุดังนั้น เราต้องสังวรระวัง ของดีเราได้แล้ว ได้ว่ากับพระกับเจ้าแล้ว สมาทานศีลกับพระกับเจ้าแล้ว ถึงพระรัตนตรัยกับพระกับเจ้าแล้ว อันนั้นเป็นที่อบอุ่นทางจิตใจเป็นศีลรักษาของเราตลอดไป เราจะอยู่เย็นเป็นสุข ไปที่ไหนมาที่ไหน เทวดายกมือสลอน โมทนา โมทนากับบุญที่เรากระทำอยู่ บำเพ็ญอยู่ อืม ไม่ได้ประมาท มัวเมาแต่อย่างใด

เอาวันนี้ พูดให้ฟังเล็กๆ น้อยๆ ก่อน เบื้องต้นแค่นี้ เอามาเป็นต้นของหัวใจของเราให้ได้ อย่าไปคิดเอาอย่างอื่นมายึดมาถือเข้า เออ ภูตผีปีศาจไม่มีหนทางที่จะช่วยเหลือเราได้หรอก เราอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มั่นคงแล้ว และนี้เป็นถาวร เป็นที่พึ่งอันถาวรของหัวใจเรา

ขอให้ทุกท่านทุกคนที่ยินแล้วก็ตีความหมายเอาเอง ไม่ปล่อยให้ขาด ให้ด่าง ให้พร้อยไปได้ ยึดมั่น ถือมั่นอยู่ในพระรัตนตรัยเท่านั้น เพราะเป็นที่พึ่งอันประเสริฐแล้ว ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อเทอญ

(สาธุ สาธุ สาธุ)

ขอคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงรักษาอุบาสกอุบาสิกาของชาวพุทธทั้งหลาย ให้ปลอดภัยในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อเทอญ

(สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานบรรพชาสามเณร อุปสมบทพระภิกษุ ภาคฤดูร้อน
วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดป่ามณีกาญจน์ ต.ศาลากลาง
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

เอ้ เขา วันไหนจะเทล่ะ จะหล่อพุทธปฏิมากร องค์ใหญ่ขนาดไหน อ้า โอ้ เก่ง เว้ย

อืม อ้าน่ะ นั่งสมาธิเน้อ นั่งสมาธิเลย พวกโกนหัวทั้งหลายมีแต่จะบวชทั้งนั้นเหรอ บวชพระ บวชเณร มันก็ดีแล้ว

บวชเป็นเณรให้รู้จัก นะ
บวชเป็นพระให้รู้จัก โม

เพิ่นบอกไว้

บวชเป็นเณรไม่รู้จัก นะ
บวชเป็นพระไม่รู้จัก โม

ก็บวชเฉยๆ ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้ศึกษาหาความรู้ในการพัฒนาใจของตัวเอง ให้ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริงจังและก็จริงใจ เหมือนสามเณรราหุล ไปอยู่บวชใหม่ๆ บวชแล้วก็ไม่มีที่นอน ไปนอนกับพระบรมศาสดา เพิ่นก็บอก เธอบวชเป็นอนุปสัมบัน เป็นๆ เณรอยู่ ถ้ามานอนร่วมกับเรา ชื่อว่าเป็นพระบิดา ก็ไม่เป็นการสมควรอีกแหละ พระวินัยเธอยังไม่มี พระวินัยเพิ่นสอนว่า นอนร่วมอุปสัมบัน

อนุปสัมบัน

อนุปสัมบันก็ดี สามเณรก็ดี พระด้วยกันก็ดี นอนร่วมห้องเดียวกัน มันผิดข้อบัญญัติเน้อ เพราะฉะนั้น เธอจะนอนที่ไหนก็ได้เข้า หลีก ช่วยรักษาธรรมะให้ศาสดาด้วย เราเป็นผู้สอนศาสนา และก็ยังเอาอนุปสัมบัน หรือสามเณร มานอนเป็นเพื่อนอย่างนี้ไม่ถูกต้องแล้ว เจอที่ไหนนอนได้ เธอนอนได้เลยถ้าไม่ใช่ห้องเดียวกันกับพระบรมศาสดา ไปนอนที่อื่น เราได้บัญญัติไว้แล้ว พระวินัยข้อนี้ บวชเป็นพระภิกษุเข้ามาในโรงนอนร่วมกันใน
๖๐ ห้องเดียวกัน ต้อง...อนุปสัมบันหรือว่าญาติกับโยมนอนร่วมห้องเดียวกัน หลายราตรี ๒ ๓ ราตรีไปแล้วเป็นโทษ นอนร่วมกันอุปสัมบันหรือสามเณรก็ตาม ต้องแยกห้องกันนอน เธอเห็นว่าที่ไหนพอนอนได้ก็นอนน่ะ บอกกันไว้ ช่วยพระบรมศาสดารักษาธรรมวินัยข้อนี้ให้เคร่งครัด ไม่ให้มานอนร่วมกันในห้องเดียวกัน

นี่ข้อบัญญัติในทางเป็นนักบวช ต้องถือกันอย่างเคร่งครัด นอนร่วมกับสามเณรก็ดี นอนร่วมกับญาติกับโยมได้ ๓ ราตรี ๔ ราตรีไปแล้วมันจึงเป็นโทษ พระเจ้าข้าๆ อย่างนี้ค่อยทำได้ ที่นี่แหละไปนอนที่ไหนก็หลับที่นั่นแหละสามเณร บางวันก็มาเจอสามเณรนอนอยู่ห้องปัสสาวะ หัวใจของผู้เป็นพ่อเป็นยังไง เกิดความสลดสังเวช เอาเข้ามานอนในที่นี่ซะก่อนก็ได้วันนี้นะ คืนนี้ เอาลูกชายผู้เป็นราหุล บวชเป็นสามเณรแล้วมานอน คืนๆ คืนเดียวพออนุญาตให้นอนที่นี้ได้ ถ้าคืนนอกนั้นออกมาอีก ๒ ราตรี ๓ ราตรีเธอก็จงหาที่นอนให้ได้ นอนตรงไหนก็ได้ สามเณรน้อยราหุลบวชใหม่ๆ อยู่ได้กี่ปี พ่อจึงได้มาเป็นพระพุทธเจ้า หนีออกบวชตั้งแต่วันประสูติ ท่านอยู่ออกลูกวันนั้น นางพิมพาคลอดวันนั้นด้วยความเหนื่อยยาก ลำบากไม่น้อย คลอดลูกมาใหม่ๆ ทำยังไงล่ะ ในวังเขาก็เลี้ยงกันมา พากันใหญ่ถึงใหญ่โตมา ถึงก่อนจะไปกราบพระบิดาได้ แล้วเพิ่นก็ถามว่าเธอจะบวชไหมราหุลเธอจะบวชไหม บวชพระเจ้าข้า เพิ่นเลยให้สารีบุตรหรือใคร เป็นอุปัชฌาย์บวชสามเณรให้ ตั้งแต่บวชเข้ามาไม่รู้จักอะไร อยากนอนที่ไหนก็นอนได้ ต่อมาก็มีบัญญัติขึ้นมาว่าอนุปสัมบัน บวชเป็นสามเณรแล้ว บัดนี้เธอจะนอนร่วมกับฉันไปทุกวันๆ ไม่ได้แล้วต้องไปนอนที่อื่น ซึ่งไม่ใช่ห้องเดียวกัน อ้า เพิ่นบัญญัติขึ้นมาตอนนั้น เพราะฉะนั้น ไม่มีที่นอน ดีแล้ว ง่วงมาที่ไหนก็หลับ ๖๐

ที่นั่นเลย หึหึ อ้า สามเณรน้อยๆ บวชแล้ว เป็นสามเณรแล้ว อายุได้กี่ปี ๗ ปี ๘ ปี หรือเปล่าว่า พ่อก็หนีจากไปตั้งแต่วัน วันคลอด พ่ออยู่ ไม่ไป เข้าไปเยี่ยมพิมพา จะไปเยี่ยมพิมพา จะไปอยู่ใกล้ อยากจะเห็นลูกเกิดมาใหม่ๆ จะเป็นยังไง ไปเปิดพระแกล(หน้าต่าง) หรือเปิดประตู มองเข้าไปเห็นแม่กอด กอดลูกนอนอยู่ ลูกเกิดมาใหม่ๆ กำลังเมื่อย เพลีย อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ขนาบข้างลูก อุ้มใส่แขนนี่ไว้ ถ้าเป็นคนธรรมดา เราก็คงจะใจสลดสังเวช ไม่ได้ ไป ไปวันนี้ล่ะ บ่วง บ่วงเกิดขึ้นมาแล้ว บ่วงเกิดขึ้น เครื่องมัดเราเกิดมาแล้ว ถ้าเราอยู่ไปนาน มันก็จะมัดเราไว้นานกว่านี้อีก ไปซะเถอะ ออกมาจากเยี่ยมอาการของพิมพาหันหน้าออกมาก็สั่งฉันนะ เตรียมม้าได้ เตรียมม้าทหารขนานใหญ่ เราจะออกบวชวันนี้ ออกไปวันนี้ ถ้าอยู่ไปนานมันก็จะมัดเราไว้นาน นายอะไรล่ะ ไปตามม้า อ่ะ เอาอะไรๆ ไปเลี้ยงไว้ เอาล่ะ ทางวันนี้เปิด ขึ้นมาเถิด ติดตามไป ผู้ขับม้าและขับเกวียนขออธิษฐานว่าไง ว่าให้ถึงกับพระพุทธเจ้า ไปถึงแล้วก็โกนหัว ไปถึงฝังน้ำเนรัญชรา ถึงฝั่งโน้นแล้วเป็นหาดทรายดี อะไรดี ถ้าจะโกนหัวที่นี่น่ะ ตัดเกศเมาลีที่นี่แหละ แน่นอนแล้ว คาดผมยาวๆ แล้วก็ผมยาวๆ แล้วเนี่ยม้วนขึ้นๆ อ้า เนี่ยตัดตรงเนี่ย ได้แล้วก็โยนไปในอากาศ โยนขึ้นไปในอากาศ พระอินทร์น่ะ ลงมารอเอาพระเกศเมาลีของพระพุทธเจ้า เอาไปสร้าง

พระเกศแก้วจุฬามณี

ไว้ นี่แหละ นี่ประวัติของพระพุทธเจ้ามีอย่างนี้ ไม่ได้ตกดินโกนหัวออกไปแล้วโยนไปในอากาศ เทวดาเอาผอบมารองรับเอาเอาไปสร้างพระเกศแก้วจุฬามณี ตั้งในเทวโลก ไม่ได้ตกที่ดินหรอก พวกเราโกนหัว โกนก็โกนทิ้ง โกนเสียเอาเฉยๆ อ้า ไม่มีผู้มารับเอาไปสร้างเป็นอนุสาวรีย์ขึ้นเทวโลก นั่นน่ะผู้มีบุญเป็นอย่างงั้น พอโกนหัว ก็โกนทิ้งเฉยๆ ตั้งแต่บวชเข้ามาโกนทิ้งไปๆ อย่างน้อยที่สุดก็ใส่ใบบัวไปลอยน้ำไป ไปลอยน้ำ ไปตามเรื่องตามราว อ้า ไม่เหมือนพระบรมครูพระบรมศาสดา อันนั้นท่านโกนหัวของท่าน ตัดเกศโมลีวันนั้น โยนขึ้นไปในอากาศ เทวดานั้นก็พระอินทร์ ลอยละล่องลงมารับเอา พระเกศโมลีไปสร้างพระเกศแก้วจุฬามณี เอาไว้บรรจุพระเกศโมลีของพระพุทธเจ้า อ้า มีพระสัพพัญญูกระทำได้ ตั้งแต่ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้าได้พระเกศโมลีทีแรก พระเกศโมลีเราจะไปไหน เราก็จะแสวงหาครูบาอาจารย์ซะก่อน ให้เล่าเรียนข้อวัตรปฏิบัติจากครูบาอาจารย์ก่อน ไปอยู่กับพราหมณ์ พราหมณ์อะไรไปนู้นจะให้ทำ อยู่เขาด้วยอยู่ศึกษาด้วย อยู่ที่นั้นไม่นานนัก

ไม่ใช่ทาง ไม่ใช่ทาง
ไม่ใช่ทางแล้ว อยู่อย่างนี้ไม่ใช่ทางแล้ว

ไปอยู่กับครูกับอาจารย์ที่ไม่มีดวงตาเห็นธรรม เราคงมืดบอดไปตามๆ กันแน่ เลยหนีไปหาครูอีกองค์หนึ่ง ก็ไม่ใช่ทางอีกออกภิเนษกรมณ์ใหญ่ออกไปแล้ว พูดรวบรัดจนได้ฌาณ ได้อะไรถึงไหนแล้ว จึงระลึกถึง

ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕

เขาหนีจากเราไป หนีจากไป ไปอยู่ที่ไหน บัดนี้เราได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว อยากจะไปโปรดอาจารย์ผู้เป็นครูคนแรก ไปแล้วตายแล้ว เพิ่นตายไปนานแล้ว ไปคนที่ ๒ เพิ่นตายไปแล้ว ทั้ง ๒ แล้ว แน่ะ คนแก่เพิ่นหมดลม หลวงตาแก่ๆ เป็นอย่างงั้น

ทำยังไงเพื่อให้แสวงหาโมกขธรรมด้วยพระองค์เอง เอ้ ที่ไหนดีหนอๆ ที่เหมาะ จึงไปเห็นที่อยู่ นั่งสมาธิที่โพธิบัลลังก์ จะอยู่ต้นโพธิ์ๆ นี่แหละ เพราะฉะนั้นตรงนี่แหละ แล้วก็นางพญามารมันมารบกวนนั่นนี่แหละ อืม ทางนั้นก็มารบกวน ขึ้นนั่งบัลลังก์แล้วไม่หวั่นแล้ว ใครจะมาทำยังไงทำเลย จนพญามารมาล้อมไม่สนใจ จึงได้ครองนั่งบัลลังก์ เป็น

พระบรมจักรพรรดิราช

ในแผ่นดินไม่นาน หรือจะบวชอย่างนี้ เพิ่นก็ไป ไม่อยู่หรอก ห้ามเบียดเบียน มาสู้รบกับพญามารอยู่นั่นจนพอแรง พวกพลเมืองขุนพล พลมารทั้งหลายเอาช้าง ม้ามา แห่มาๆ ล้อมจะมาแย่งเอาบัลลังก์จากพระองค์เออ เอ้ เอาขนาดนี้เลยเหรอ มีผู้มาแย่งเอาขนาดนี้ ก็เอาบารมีของเรา ได้ทำมาจนเต็มหลายชาติแล้ว เอาบารมีทั้งหลายเต็มที่บำเพ็ญมา

ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี

ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมมากี่ชาติแล้ว บารมีทั้งหลายทั้งปวงไม่มีใครทำไว้เกิน เดือดร้อนถึงน้ำนางธรณี นางธรณีก็ได้ผุดขึ้นมาอาสา เอามวยผมนี่ล่ะเป็นพยานยื่น เอามวยผมออกยื่นออก บารมีที่พระพุทธเจ้าได้บำเพ็ญมา ร่วมระยะเวลามาตั้งหลายชาติแล้ว ขอให้บารมีนั้นมาช่วยหน่อย ควักเอาผมเป็นน้ำไหลออกท่วมช้าง ท่วมม้า ท่วมพล พลทหารทั้งหลายของพญามารเนี่ย หนีไม่ทัน น้ำท่วมก็ไม่มีที่ไปแหละ ก็ยอม ยอมตรงนั้นแหละยังไม่พอ ยังให้ลูก ลูกสาวของพญามาร

นางราคา นางตัณหา นางอรดี

๓ นางนี้ เจ้าจงไปแต่งตัว ฟ้อนรำทำเพลง ยั่วยวนให้มหาบุรุษ มายินดี มากำหนัด แล้วก็จะออกจากบัลลังก์ได้ มาทำยังไง ก็ไม่หวั่นไม่ไหว นั่งตรงไปพันไปทาง... มารมาอีก

๖๐

นางราคา นางตัณหา นางอรดี อ่ะ ฟ้อนรำทำเพลง ยั่วยวนพระพุทธเจ้าต่างๆ นานา พระพุทธเจ้าเพิ่นเพ่งกสินอย่างหนักดูสาวงามทั้งหลาย มันสวยมันงาม ด้วยปัญญา เพ่งให้จนเห็นร่างกระดูกมัน เพ่งมันให้เป็นของสกปรกโสโครก ในร่างกายของมัน ผู้หญิงสาวทั้งหลายก็ ทนไม่ไหว คนนั้นก็แก่แล้ว คนนี้ก็แก่

แล้ว งง ดูพี่สาวเราแก่แล้ว เราก็แก่เหมือนกัน สู้ไม่ได้ ถอยอีกปะเนีย เรื่องพระพุทธเจ้าเพิ่นบำเพ็ญบารมี เพิ่นสู้รบด้วย

ขันติบารมี สัจจบารมี อธิษฐานบารมี

ของเพิ่นมีบริบูรณ์ทุกอย่าง เพราะฉะนั้น จึงทำให้พญามารพ่ายแพ้ไปหมดทุกขณะ ในวันเพ็ญเดือนอะไรเนี่ย นางสุชาดาอยากได้ลูกมาเกิด จึงทำ

ข้าวมธุปายาส

เข้าไปบวงสรวงเทวดา เอามาเลี้ยงพระพุทธเจ้า เพิ่นว่ารู้จักความประสงค์ก็มานั่งอยู่ต้นไทรใหญ่นอกเมืองเรา นางสุชาดาก็ถึงวันพอดี มีพระอินทร์แวะลงมาเอาของทิพย์ทั้งหลายมาใส่เป็นน้ำนม น้ำมันอะไรๆ ก็เอาลงไปใส่กระทะที่กวนข้าวมธุปายาสเสร็จตามความประสงค์แล้วทุกอย่าง น่าอัศจรรย์หลายอย่างอยู่ในตอนกวนข้าวมธุปายาส มีเทวดาลอยลงมาโปรยอาหารทิพย์ลงในกระทะกวนข้าวมธุปายาส กวนลงไปๆ ก็เหนียวไปๆๆ โอ้ทำไมไม่เคยมีอย่างงี้ ทำไมเป็นอย่างงี้ล่ะ โอ้ย กวนเสร็จแล้วก็เอาใส่หัว เอาถาดทองคำมาใส่ เอาขันทองคำมาใส่ เอามาใส่ข้าวมธุปายาส ทูนหัวไป จะไป ไป ไปถวายเทวดาที่เราบวงสรวงไว้ ให้สาวใช้คนหนึ่งไปดู เพิ่นมานั่งอยู่นั่นแล้ว พระพุทธเจ้าน่ะมานั่งอยู่แล้ว แต่ว่าคนอื่นมองเห็นว่าเป็นเทวดา ไม่ใช่พระพุทธเจ้าธรรมดา เป็นเทวดามานั่งคอยเราแล้ว เข้าไป ไปกราบไหว้แล้วก็อธิษฐานจิตยกใส่หัว แล้วก็ยกเข้าไปประเคน

พระพุทธเจ้าเพิ่นก็รองรับด้วยผ้าหรือว่าอะไรล่ะ ผ้ารับเอา อืม รับมาแล้วปะนี้ เราจะฉันแล้วปะนี้ จะฉันข้าวมธุปายาสของนางสุชาดา ก่อนฉันมาระลึกได้ว่าเราอดข้าวมากี่วันแล้ว ๔๙ ๔๙ วันแล้ว ก็เอามาปั้นข้าวมธุปายาสเท่าไข่เป็ดไข่ไก่นี่ว่ะ ได้ ๔๙ ก้อน ได้ ๔๙ ก้อนแล้วถึงจะฉัน เพราะเราอดข้าวมา ๔๙ วันแล้ว กินอย่างอื่นก็ไม่เหมือนข้าวที่รับ เพราะจะนางสุชาดานี้ทานนางจะให้มันคุ้มค่า ปั้นเป็นก้อนๆ ได้ ๔๙ ก้อน เท่าที่เราวันอดอยากมา ทรมานตัวเองมา ๔๙ วัน ก็ทาน พอทานเข้าไปแล้วไม่เหมือนข้าวมธุปายาสอย่างอื่น ไม่ได้เหมือนกับข้าว ตกแต่งด้วยข้าว...เอาเข้าไปคำหนึ่ง ก็สะอาดกายไปทุกขุมขนเลย ไปหมดทุกขุมขนเลย อาหารน่ะอดมา ๔๙ วันแล้วก็ กินเอาๆๆ ถ้าเป็นเราธรรมดานี้กิน ๔๙ ก้อนเนี่ย มันจะท้องแตกน่ะ นี่เพิ่นเฉยกินลงไปก็หายต๋อมๆ จนถึง ๔๙ ก้อนแล้ว นางสุชาดาเห็นฉันได้อย่างงั้นก็ดีใจ กลับบ้านด้วยความปิติยินดี ว่าเทวดาลงมารับเอาข้าวมธุปายาสของเรา ตามคำขอร้อง ตามคำบนบานไว้ บนบานศาลเจ้า มี มีสมัยก่อน กินข้าวเสร็จแล้ว เสร็จหมดแล้ว ล้างมือล้างอะไรเรียบร้อย แปรงฟันเรียบร้อยแล้ว ไม่ได้ถือ ได้ถาด ถาดทอง ตัวนี่มันเหลือ เพราะเขาไม่เอาคืนไป เขาเอาถวายหมดเพราะว่าเทวดามารับกับมือเองแล้วน่ะ ไม่เอาล่ะ ถวายหมดทั้งถาดนี่แหละ พระพุทธเจ้าก็ได้โอกาสลองจะ

อธิษฐานเสี่ยงทาย

ว่าเราจะได้ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ จริงไหมถ้าจริงนี่ ขอให้ถาดทองจงลอยทวนกระแสน้ำไว้ ถ้าเราจะไม่ได้

ตรัสรู้ ก็ขอให้ไปตามกระแสน้ำซะ ไหลไปตามกระแสน้ำ ตามอะไร อันนี้พอซัดถาดทองลงไปแล้ว ลอยเต้นต้อมๆๆ ไปทางนู้นทานตาม ทานกระแสขึ้นไป ไม่ได้ไหลไปตามน้ำ ไปจมลงนู้นในแม่น้ำใหญ่นู้นล่ะ จะกล่าวถึงพญานาคอยู่ในพื้น พื้นน้ำ กำลังนอนหลับๆ อยู่ ถาดมาซ้อนกันลงที่หัวพญานาคหนุนอยู่ ซ้อนแก๊กลงมานี่ แอ้ เมื่อวานนี้ก็พระพุทธเจ้าองค์หนึ่งได้ตรัสรู้ วันนี้มาอีกองค์หนึ่งเหรอ เนี่ยเสียงแก๊กตรงเนี่ย โอ้ พุทธเจ้าตรัสรู้อีกองค์หนึ่งอีกแล้ว เนี่ยนอนกี่วันมาแล้ว นอนเป็นเดือนเป็นปีแล้วพึ่งเมื่อ เมื่อวานนี้ วัฏจักรของพญานาคเป็นยังไง นอนจนไม่รู้จักวันจักเดือนล่ะ โอ้ พุทธเจ้ามาตรัสรู้อีกแล้ววันนี้ เนี่ยถาดลอยลงมา มาซ้อนกันเข้าไปเนี่ย องค์ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ องค์ที่ ๔ แล้วล่ะเนี่ย ใกล้จะองค์ที่ ๕ พระอริยเมตไตรยยังไม่ได้มา พอฉันข้าวมธุปายาสเสร็จแล้วเรียบร้อย ก็เดินจากต้นไทรใหญ่แห่งนั้นมุ่งหน้าไปสู่ต้นโพธิ์ ก็คงจะไม่ไกลกันว่ะ ก็เอาหญ้าล่ะหญ้าคาหญ้าแฝกหญ้าอะไร ที่มีผู้ถวายมา ๘ กำ เอาไปปูต้นโพธิ์แล้วก็อธิษฐานในใจเอา ขอให้โพธิบัลลังก์จงเกิดขึ้นที่นี่ จงเกิดขึ้นที่นี่เราจะขึ้นนั่งประทับ นั่งสมาธิภาวนาอย่างเดียวอย่างอื่นไม่เอาแล้ว

เราจะได้ตรัสรู้ในที่นี่ ก็สมปรารถนา หญ้าคาหรือหญ้าแฝก หญ้าคาอะไร ๘ กำนั่นนะ กลายเป็นบัลลังก์ขึ้นมา ขึ้นนั่งตรงนั้นล่ะ นั่งอยู่ที่นั่น

แต่ว่ามีพญามารมารบกวน มาแย่งเอาบัลลังก์ พญามารมีอยู่ทุกหนทุกแห่งเนาะ(นะ) อืม สมัยครั้งพุทธกาลก็มีพญามารขนาดนั้น ไอ้พวกเราสมัยใหม่พญามารก็มีอยู่เหมือนกัน

พญามารจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์

มีแต่พญามารทั้งนั้นล่ะมารบกวนเรา ไม่ให้นั่งสมาธิภาวนาได้เต็มที่ อืม นั่งไปๆ อารมณ์ทั้งหลายกลัวมันจะยั่วยวน ชวนให้นึกคิดไปต่างๆ นานา ก็ออกจากสมาธิซะ อันนั้นเพิ่นไม่หวาดไม่หวั่น ไม่ไหว จนได้เข้าปฐมฌานได้

ปฐมฌาน ทุติยฌาน จตุตถฌาน ปัญจมฌาน

ไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็แจ้งสว่างมา ก็ได้บรรลุได้ดวงตาเห็นธรรม รู้แจ้งโลก รู้ไปหมดทุกแห่ง ในปฐมยามก็ระลึกชาติหนหลังได้หลายชาติ ทุติยยาม ตติยยามเข้ามาก็ได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว

เห็นทุกข์ เห็นสมุทัย เห็นนิโรธ เห็นมรรค

ขึ้นมา แจ้งสว่างในจิตหมดเรียกว่า ตรัสรู้ธรรม โอ้โฮ มันมีอย่างงี้น่ะ เราได้กินข้าวทิพย์จากนางสุชาดา ไม่มีเมื่อย ไม่มีหิวใดๆ ทั้งนั้น อิ่มอยู่อย่างนั้นตลอดวันตลอดคืน ไม่มีเมื่อยมีหิว อืม ปะนี้ระลึกถึงครูบาอาจารย์มา อยากจะไปโปรดอาจารย์ผู้สอนคนแรกตายซะแล้ว ไปก่อนแล้ว คนที่ ๒ ก็ไปอีกเหมือนกันเสียดาย ว่าจะแสดงธรรมแก่ใครดี ไม่เห็นและก็ดั้นด้นว่าไปอยู่ที่ไหน ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ไปอยู่ที่ไหน รู้ขึ้นมาในพระญาณนั้น ว่าโน้น อยู่ป่าอิสิปตน(มฤคทายวัน) นู้นน่ะ อยู่ป่ามหาวันอยู่ที่ไหนบ่รู้ ไปทรมานตนอยู่นั่น เราควรจะไปเยี่ยม เยี่ยมเพื่อจะได้ดวงตาเห็นธรรมกันบ้าง ก็ไปจริงๆ ล่ะ ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ โอ้ย โมฆบุรุษ ว่าจะทรมานตนให้สำเร็จ เดี๋ยวนี้มาเนื้อหนังสมบูรณ์ แข็งแรง สีสันวรรณะเปล่งปลั่งอย่างงี้ คงไปกินอาหารแล้ว ว่าจะอดอาหารให้ได้บรรลุ อันนี้คงไปกินอาหารที่ไหนมาจึงเป็นอย่างงี้อ่ะ ไม่สามารถจะลุกขึ้นยืนรับ บางคนก็มีความเลื่อมใสอยู่ ไปปูลาดอาสนะไว้ รับบาตร รับอะไรมาตั้งไว้ อ้า เอาขันน้ำขันท่ามาตั้งไว้ให้ ปะนี้แหละพระพุทธเจ้าได้โอกาสแล้วก็แสดงธรรมให้ฟังอ่ะนะ เรื่องอย่างนี้ๆ พวกเธอทั้งหลายเคยได้ยินได้ฟังหรือเปล่า เออ ไม่เคยได้เห็น นี่เราได้รู้ได้เห็นแล้ว ได้ดวงตาแล้ว จึงจะนำธรรมะมาแสดงให้ฟัง

อ้า แสดง อาทิต(ตปริยายสูตร) อนัต(ตลักขณสูตร) ธัมมจักกัปปวัตตนสูตรอะไรให้ฟัง แล้วก็พากันได้ดวงตาในที่สุด อัญญาโกณฑัญญะ เป็นหัวหน้าหมู่ได้ดวงตาเห็นธรรมก่อน นอกนั้นก็ยังสงสัยอยู่ จนพระอัญญาโกณฑัญญะน่ะกราบลงแทบบาท ข้าพระบาทหายสงสัยแล้ว พระเจ้าข้า ที่พระองค์แสดงมาเนี่ยเป็นความจริงทุกอย่าง ได้ดวงตาเห็นธรรม

อัญญาโกณฑัญญะ เห็นได้ก่อนหมู่

วัปปะ มหานามะ พระอัสสชิ พระอะไรหลายองค์ ๕ องค์ด้วยกันน่ะ แต่ว่าองค์นี้แหละดวงตาเห็นธรรมก่อนหมู่ก็เทศน์อาทิตตปริยายสูตรบ้าง อะไรบ้างให้ฟังเรื่อยๆ นั่งทำดีๆ ก็เอาใหญ่ล่ะปะเนี่ย เทศน์ใหญ่ เออ ในที่สุดก็เทศน์เรื่อง อะไรล่ะ

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

เนี่ยขึ้นมา อืม ก็ได้ดวงตาเห็นธรรมเหมือนกันหมดทั้ง ๕ เลย ได้ คืนเดียวนั่นได้บริษัทอีก ๕ องค์แล้ว ได้กำลังขึ้นมาพอสมควร เออ แล้วเพิ่นก็มาแนะนำว่า พวกเธอทั้งหลายได้หายความสงสัยแล้ว เรื่องบาปบุญคุณโทษ เข้าใจหมดแล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายแยกกันไปคนละทิศละทาง ไปแนะนำธรรมะแก่ประชาชนทั้งหลาย ให้เขารู้ ให้เขาได้ดวงตาเห็นธรรม แน่ะ เพิ่นประกาศศาสนาทีแรกก็หลายองค์หรอก เออ ก็ได้มาเรื่อยๆ ได้มาเรื่อยๆ ก็ช่วยกันประกาศมาเรื่อยๆ ประกาศธรรมะ นั่น ในธรรมะที่พระพุทธเจ้าได้บรรลุธรรม ได้ดวงตาเห็นธรรม เอามาขยายให้เข้าอกเข้าใจทุกคนๆ ล่ะ มีจำนวน ๕๐ ๖๐ องค์ขึ้นมาแล้ว แล้วก็ประกาศกับหมู่ว่า หมู่ทั้งหลายเมื่อสิ้นสงสัยในธรรมแล้ว ได้ดวงตาเห็นธรรมแล้วไม่เสื่อม ต่อจากนี้ขอให้ท่านทั้งหลาย จงแยกกันไปคนละทิศคนละทาง อย่าไปทางเดียวกัน แล้วนำธรรมะ

ของเราไปแจกให้ประชาชนเขาได้รู้ ได้เข้าใจ เรื่องบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์อะไร เท่าที่ฟังมาเข้าใจแล้ว ขยายเอาเอง ได้ไหม ได้แหละ ผู้ประกาศศาสนาทีแรกก็ไม่ใช่ธรรมดานะ ๖๐ องค์พู้น(โน้น)น่ะ ขึ้นไป นั่นเพิ่นประกาศกันแบบนี้ ไม่ได้ ได้มา ถือหนังสืออ่านให้ใครฟัง ไม่ใช่อย่างงั้นหรอก เพิ่นพูดให้ฟังเอา ให้เข้าอกเข้าใจเอา อันนี้พวกเรามาอยู่รวมกันจำนวนมากอย่างนี้ จะเอาธรรมะอะไรมาเล่าให้ฟัง เราไม่ใช่เป็นพระพุทธเจ้านี่แหละ เป็นพระมีกิเลสอยู่เหมือนกัน ก็ตั้งใจฟังเอาเด้อ ปะเนี่ยเด้อ พากันไหว้พระรับศีลแล้วเรียบร้อย หรือเปล่า วันนี้น่ะผู้ถือศีล ๘ มีไหม พวกที่โกนหัวทั้งหลายนั่นก็จะบวช เป็น

พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

ในวันฉลองพุทธปฏิมากร รูปเปรียบ รูปแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นสักองค์หนึ่ง เพื่อเอาไปประดิษฐาน ที่วัดโน้น วัดใหม่ของท่าน ท่านมีวัดใหม่หลายแห่ง อันนี้ป่ามณีกาญจน์ อันนี้วัดป่ามณีกาญจน์มีพระบรมศาสดามานั่งแล้ว มานั่งให้เป็นธงชัยของอุบาสกอุบาสิกาแล้ว แต่ว่าวัดใหม่ยังไม่มีพระประธาน เพิ่นอยากจะหล่อพระประธานเอาไปไว้ที่วัดใหม่ นี่ความประสงค์ของผู้เป็นประธาน ผู้เป็นเจ้าอาวาสเดิมที่นี่ อันนี้แหละ อันนี้ก็เป็นการจะหล่อองค์พระพุทธปฏิมาขึ้น แล้วเอาไปประดิษฐาน ไว้วัดใหม่โน้น วัดอะไรของเพิ่นน่ะเฮอะ เออ เวฬุวนาราม เวฬุวัน อาราธนาไปเวฬุวัน อยู่อำเภออะไรนั้น เออ เมืองกาญจนบุรี อันนี้ก็ได้นอนมาด้วยแล้ว เออ ไม่ได้นอนวัดนั้น มาไม่ทันแล้ว แต่ไม่ได้แสดงธรรมหรอก

ของเมาๆ เอามาพูดด้วยกันกับเรา เราไม่มีดวงตาเห็นธรรม เราก็พูดแต่สิ่งที่เรารู้เราถนัด สิ่งที่เรายังไม่ได้รู้ ไม่ได้ตรัสรู้ ก็เอาพูดให้ฟังไม่ได้ พวกเรานี่มีจิต มี ใจ ทุกคน มีจิตมี ใจทุกคน มีหูทุกคน มีตาทุกคน ฟังแล้วก็ให้มันไหลเข้าไปหาหัวใจเราบ้าง อย่าให้มันเลยเถิดไปทางอื่น ฟังเทศน์ฟังธรรมก็ดี ให้มันไหล เข้าไปหาหัวใจของเรา หัวใจของเราจะเป็นผู้บันทึก กำหนดจดจำ เอาธรรมะข้อปฏิบัติทั้งหลาย นำไปประพฤติปฏิบัติให้มันเกิด

ขึ้นในตัวเอง มันเป็นของถาวร ถ้าธรรมะเกิดขึ้นจากใจแล้ว มันเป็นธรรมะที่ถาวร

(พัดลมแรง) รบกวนปิดซะ รบกวนปิดซะ

ขอให้ตั้งใจฟังด้วยดี

สุสฺสูสํ ละภะเต ปัญญัง

ผู้ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญาน่ะ ฟังด้วยดีคือทำ ฟังยังไง

ฟังด้วยดี ฟังด้วยใจสงบฟัง ไม่ฟุ้ง ไม่ซาบซ่าน ไม่ส่งส่ายไปตามสัญญาอารมณ์อื่น ให้ได้อยู่ ได้ยินอยู่ที่หู ให้ได้รู้อยู่ที่ใจ อันนี้เรียกว่าฟังด้วยดีย่อมเกิดปัญญา พวกเรามันเป็นผู้ลุยโลกีย์มากันทุกคน โลกีย์ก็

รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์

เราลุยกันมาพอแรงแล้ว วิ่งเข้าวิ่งพอเป็นมาแรงแล้ว แล้วผ่านความสารทุกข์สุขดิบมาทางโลกพอแรงแล้ว วันนี้เอาธรรมะมากระตุ้นเตือน ให้ระลึกขึ้นมาให้ได้ เกิดมาแล้วมีทุกขัง เป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวของเราเลย ของเหล่านั้นผจญภัยผจญมารมาเยอะแยะ โศกเศร้าอาดูรพูนเทวษ กับผู้ที่วิปโยคโศกศัลย์ หนีไปจากเรา ผู้ล่วงลับไปจากเราก็มี นี่ก็ทำให้เกิดทุกข์ได้เหมือนกัน ทุกข์เพราะความพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ก็เป็นกองทุกข์ชนิดหนึ่ง ทำให้พวกเราต้องทุกข์อยู่

เพราะฉะนั้น ฟังแล้วเอาหัวใจตัวเองทำความสะอาดใจของตัวเอง ให้ห่างเหินจาก

ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

เหล่านั้นซะ ให้มันแจ้งสว่างในจิตของเราซะ ความทุกข์โศกโรคภัยทั้งหลาย ก็จะเบาบางไปจากจิตใจของเรา แยกออกจากหัวใจของเรา ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งหลายทั้งปวงเป็นกองทุกข์ มีเงินเสียเงินก็เป็นทุกข์ มีบ้านมีช่อง บ้านช่องก็พังทลายไปแล้วหลายหลังแล้ว ก็เป็นทุกข์อีก ทุกข์เพราะ

การทำมาหากินหาเลี้ยงชีพ อ้า คุ้ยเขี่ยหาสิ่งของมาเลี้ยงลูกเลี้ยงเต้าเนี่ย ก็เป็นกองทุกข์อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน แต่ทุกข์เหล่านั้นมันผ่านไปแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่ มีหัวใจอยู่ เราต้องทำใจให้ขาวสะอาด เอาศีลธรรมเข้ามาช่วยฟอกจิตฟอกใจ ให้มันขาวสะอาดมา กองทุกข์โศกโรคภัยเหล่านั้น โศกเศร้าโศกาอาดูรทั้งหลายเหล่านั้น ไม่ใช่เรา เป็นของที่ทำให้เราเป็นทุกข์ต่างหาก ทุกข์เพราะการพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งหลายทั้งปวง อันนี้ก็เป็นกองทุกข์ มีลูกก็เสีย มีผัวมีเมียก็พลัดพรากจากกันไป อันนี้เป็นกองทุกข์ กองทุกข์เหล่านี้ มันไม่ใช่ตัวของเรา เป็นของที่มันเกิดขึ้นเฉพาะหน้า เราก็สู้ทุกข์เหล่านั้นมา อ้า ด้วยความเหนื่อยยากลำบาก โศกเศร้าโศกาอาดูรพูนเทวษ เหล่านั้นเป็นกองทุกข์ทั้งนั้น เพราะฉะนั้น หัวใจเรายังมีอยู่ ยังมีหัวใจอยู่ เราก็ฮึด ตั้งใจใหม่ขึ้น ต่อแต่นี้เราจะไม่ทุกข์โศกโรคภัยกับใคร ไม่ต้องห่วงใยอะไรเลยในโลกา จะมีล้นฟ้าเขาก็พลัดพรากจากกันไปอยู่ ให้เราเห็นอยู่ ท่านเหล่านั้นก็ได้รับกองทุกข์มาแล้วเหมือนกัน อันนี้ความอดกลั้นทนทาน ต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการที่เข้ามา อันนี้จึงจะเป็นการชนะ ชนะตนเองชนะใจตนเอง ที่มันทุกข์โศกคับแค้น แน่นอกแน่นใจ เพราะการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ เหล่านี้ไม่ใช่ของของเราแท้หรอก มันเป็นเพียงแต่เราไม่รู้เท่านั้น ที่จริงมันก็เป็นวิปโยคโศกศัลย์ ทำให้เกิดทุกข์คับแค้นคับแค้นแน่นใจอยู่แค่นั้น เมื่อทำใจให้มันสงบลงได้ ตั้งใจให้เป็นสมาธิเป็นหนึ่งได้ มีอันเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้พ้นจากกองทุกข์มาพิจารณาความเป็นจริงของสภาวะของโลก มีการวิปโยคโศกศัลย์พลัดพรากจากกัน จากของรักของชอบใจ สมบัติพัสถานทั้งหลายทั้งปวงก็เหมือนกัน เราหามาได้เท่าไหร่ๆ เสียไปเท่าไรๆ อันนี้

มันก็เห็นประจักษ์อยู่ เป็นประจักษ์ตาอยู่ แต่จะเอาคืนมาได้ เพิ่นว่าไม่ต้องห่วง ไม่ต้องห่วง เอาทรัพย์ที่ถาวรอยู่ในตัวของเรา เอง ทำใจให้สงบระงับ จากความพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ทั้งหลายทั้งปวงซะ เออ ทั้งมันเป็นอย่างงี้ ตั้งแต่ปู่ แต่ย่า แต่ ตา แต่ยายของเรา

มีการพลัดพรากจากกันไป อย่างนี้เป็นธรรมดา ไม่มีใครจะมาปฏิเสธไม่ได้

ต้องพลัด ต้องพรากจากกันไป ไม่จากเป็น ก็จากตาย ไม่จากตาย ก็จากเป็น อยู่อย่างงี้ อืม ยังไม่ได้ตายหรอกแต่ความ พลัดพรากเหล่านั้น มันยังอยู่ในหัวใจเรา อ้า อยู่ในหัวใจเรา พลัดพรากกันอยู่ทุกวันๆ ล่ะ

แก่แล้ว เฒ่าแล้ว ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าเลยสักคนหรอก

มีแต่มันจะพลัดพรากจากของรักของชอบเจริญใจทั้งหลาย ทั้งสิ้นไป เรามีความแก่เป็นธรรมดา เราจะต้องพลัดพรากจาก ของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งสิ้นไป เป็นอย่างงั้น สวดแล้ว สวดว่าเราจะต้องพลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลาย ทั้งสิ้นไป ไม่ได้อยู่กับเราไปตลอดไปหรอก ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เรา จะต้องหา เออ คุณธรรมไว้ใจให้เต็มเปี่ยมเอาไว้ อย่าให้บกพร่อง ไม่หวั่นไหว เออ เกิดมาก็ต้องตายกันทุกคนๆ แม้พระบรมศาสดา ท่านก็พลัดพรากจากของรักของชอบใจของท่านเหมือนกัน ตั้งแต่ เกิดมา จนหนีไปบวช บวชแล้วไม่ต้องห่วง เพราะของเหล่านั้น

เป็นกองทุกข์ ถ้าเป็นห่วงเขาก็ ความทุกข์จะมาถึงตัวอีก ไม่ดีเลย ท่านก็เอาตัวรอดเป็นยอดดี อืม ยอดมนุษย์ก็ได้บรรลุคุณธรรม สูงสุดคือพระนิพพาน หมดแล้ว หมดเรื่องทุกข์ในใจแล้ว ต่อแต่ นั้นท่านก็ตั้งหน้าตั้งตาช่วยสัตว์โลกทั้งหลาย ให้ได้ดวงตาเห็น ธรรมด้วย

เห็นทุกขัง เห็นอะนิจจัง เห็นอะนัตตา

ไปตามๆ กัน แอ้ ก็บรรลุคุณธรรมตามสมควรแก่ฐานะ ของตนๆ ไป นั่นท่านก็ได้ช่วยคนเป็นหลายพันล้าน ไม่ได้หลาย หมื่นล้านน่ะ หลายพันล้าน หลายแสนล้าน ช่วยมนุษย์ด้วย ช่วย เทวดาด้วย ช่วยพระอินทร์ พระพรหม พระยมบาล ท้าวจตุโลกบาล ทั้ง ๔ ก็ได้ช่วยเหมือนกัน พอท่านขึ้นไปแสดงธรรมให้พระมารดา สิริมหามายาเทวบุตร อยู่เทวโลก ขึ้นไปแสดงธรรมให้ฟัง อ่ะ ได้อยู่ อยู่โน้นกี่เดือนนะ ๓ เดือน ไตรมาสหนึ่งน่ะ แสดงธรรม อยู่ที่โน้น ซะจนมารดาได้บรรลุ ได้ดวงตาเห็นธรรม ในเทวโลก โน้น หายสงสัย เรื่องการสร้างโลกหายสงสัยแล้ว มันเป็นทุกข์ ขณะนั้น รู้จักว่ามันเป็นทุกข์ สร้างโลกมันเป็นทุกข์ มีธุระภาระ ที่ยังรับผิดชอบมากมาย เลี้ยงลูกและก็เลี้ยงหลาน เลี้ยงพี่ เลี้ยง น้องทุกอย่าง รับผิดชอบมาหมดด้วยตลอด แน่ะ อันนี้เราจะช่วย โลก พระพุทธเจ้าตั้งปณิธานอย่างงั้น เราได้ดวงตาเห็นธรรม เรา ก็จะทำประโยชน์ให้แก่สัตวเทวโลก มันอยู่ใกล้อยู่ไกลขนาดไหน เราจะไป ไปให้ถึงบุคคลนั้น พระเจ้าพิมพิสารท่านก็อยู่โน้น อ้า กรุงราชคฤห์พู้น(โน้น) ท่านก็ยังรอนแรมไป ไปโปรดพระเจ้า พิมพิสารให้ได้ ท่านได้ดวงตาเห็นธรรม ปฏิบัติธรรมได้เต็มที่

ซะก่อน ก่อนจะตาย แต่ก็ตายเหมือนกัน พระเจ้าพิมพิสารก็ตาย เหมือนกัน ตายเพราะลูกอกตัญญู เออ พระเจ้าอชาตศัตรูอยาก ได้ราชสมบัติ ฆ่าพระบิดาซะก่อนจึงจะได้ว่าอย่างงั้น เนี่ยมีพระมา

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก

ถ้าไม่ฆ่าพระบิดาซะก่อน เราจะได้ราชสมบัติมาจากไหน อย่างเนี่ย ก่อนจะได้ราชสมบัติทั้งหมดทั้งปวง ของจงปลงพระชนม์ พระบิดาซะก่อนน่ะ จึงได้ให้สร้างคุกสร้างตะรางขึ้น เอาพระเจ้า พิมพิสารไปขังไว้ที่นั่น ให้อดข้าว อดน้ำ อดอาหาร จนตายในวัน

พระเจ้าอชาตศัตรู มีเมีย มีลูก ลูกเกิดมาพอดีวันนั้น พระบิดาก็สวรรคตวันนั้น พระเจ้าอชาตศัตรูนั้นมีลูกชายของ พระเจ้าพิมพิสาร แล้วอยากได้ราชสมบัติ มีพระบางองค์ พระ เทวทัต อ้อ มา

๖๐

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้เกิดแตกแยก

ต้องปลงพระชนม์พระบิดาซะก่อน จึงจะได้ครองราชสมบัติ สมบูรณ์แบบ จะได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินแทน ก็เลยเกิดกิเลส

อย่างหนาขึ้น อยากได้ราชสมบัติ ยังดีมีครอบมีครัวไปแล้ว มีลูก ก็เกิดวันนั้นด้วย เกิดวันพระบิดาอยู่ในคุก สวรรคตอยู่ในคุก พวกเจ้าหน้าที่จะมาทูลเรื่องนี้ เรื่องว่าลูกชายพระเจ้าอชาตศัตรู เกิดขึ้นมาเวลานั้น พระเจ้าพิมพิสารผู้อยู่ในคุกก็สวรรคตวันนั้น เหมือนกัน เขาจะทูลถามกันว่ายังไงหรือยังไงดี ต้องทูล ทูลๆ ทูลความเกิดก่อน เพิ่นได้ลูกคงจะดีใจ ถ้าไปทูลพระบิดาสวรรคต ในคุกในตะรางแล้ว มันก็จะซ้ำเติมท่านเกินไป เพราะฉะนั้น ทูล เรื่องเกิดซะก่อนให้ชื่นชมโสมนัส เขาก็กราบทูลเรื่องลูกชายเกิด มา ลูกชายพระเจ้าอชาตศัตรูเกิดมา ตาแบ้วๆ อืม ไม่ใคร่รู้เดียง สามาแต่เกิดพุ้น(โน้น)แหละ อืม พอเห็นหน้าลูกชายเท่านั้น ลูก เกิดแล้วตอนนั้น แล้วจึงถามหาพ่อของตัวเอง พระบิดาของฉัน เป็นยังไง เออ ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าข้า กับพระกุมารประสูติ เกิดมาเนี่ย เวลาเดียวกัน พระบิดาก็สวรรคตเวลานั้นเหมือนกัน ร้องไห้ใหญ่ ไม่ลืมหูลืมตา ร้องไห้ว่า พระบิดาตายแล้วเพราะถูก ทรมานอยู่ในตะรางเป็นเวลานานพอสมควร นี่แหละจึงค่อยรู้จัก บุญคุณ เออ

หนูบ่กินม้อน(ตัวหม่อน) บ่คึด(คิด)เห็นคุณแมว ลูกบ่แขวนขาแขวนแอว(เอว) บ่คึด (คิด)เห็นคุณ ของคุณของพ่อของแม่

๖๐

อันนี้เหมือนกันนะ พระเจ้าพิมพิสารนี่ก็เหมือนกันนะ พระเจ้าอชาตศัตรู ลูกชายเกิดวันนั้น พระบิดาพระเจ้าพิมพิสาร ก็สวรรคตวันนั้นเหมือนกัน เออ เรียกว่าเกิด โศกเศร้าโศกา อาดูร จนว่าไม่กินข้าวกินน้ำแหละ โศกเศร้าโศกาเนี่ย พระบิดา

ตายเพราะเราลงโทษ ให้ขังไว้ในคุกในตะราง เสียใจใหญ่ ร้องไห้ตลอดวันตลอดคืนนั่นแหละ อ้า แล้วมีพระองค์หนึ่ง พระเทวทัตองค์หนึ่ง เป็นครูสอนให้ทำลายพระบิดา ทรมานพระบิดาส่ายหัวเลย

คำสอนอันนั้นไม่ถูกต้อง
คำสอนอันนั้นไม่ถูกต้อง

เรารู้แล้ว อ่ะ จึงนึกถึงบุญคุณของพ่อ สมัยเกิดมาใหม่ๆ หายใจไม่ออก แม่เคยสอนว่าเวลาเจ้าหายใจไม่ออก เกิดมาใหม่ๆ เป็นหวัดหรือเป็นอะไร ขี้มูกตันดัง(จมูก) หายใจไม่ได้ ร้องอยู่อย่างงั้นแหละ หายใจไม่ได้ พระเจ้าพิมพิสารทำยังไง พระมารดาก็เลยสอนว่า พ่อของเจ้าไม่ทอดทิ้งเจ้า ลูกหายใจไม่ออก เอาปากมาอมจมูกของลูกและดูดอย่างแรง ดูด ปื๊ดๆๆๆ ขี้มูกที่มันตันดัง(จมูก)อยู่ ก็ออกมาหมด หายใจได้สบาย เอา ๒ ที เอา ๓ ที หมด จนไม่มีอะไรอยู่ในจมูก นั่น พ่อได้ทำกับเจ้าอย่างงี้ แค้นขึ้นมาในใจขึ้นมา พ่อเอากับเราขนาดนั้นเลย แม้แต่ขี้มูกออกมาทางดัง(จมูก) พ่อก็อมจมูกแล้วก็ดูดขี้มูกออก เราจึงได้เป็นผู้เป็นคนขึ้นมา ไม่ตายเวลานั้น นึกได้ดังหมดทุกข้อที่แม่สอน น่ะเป็นไง เพราะฉะนั้น เรามีลูก อึม เกิดเรา ได้เกิดมาแต่น้อย พ่อแม่เลี้ยงเรา ท่านทำยังไง เวลาเราหายใจไม่ออกตันจมูกขึ้นมา พ่อกับแม่ก็อาจจะไม่นิ่งนอนใจ แต่สมัยนี้มีหมออยู่ทุกหนทุกแห่ง อุ้มลูกได้ก็ไปหาหมอเพื่อช่วยดูดออกให้ อ้า เขามีเครื่องดูดหรือเปล่าดูดขี้มูกตันดัง(จมูก) ขี้สเลดมันตันดัง(จมูก) หายใจไม่คล่องตัว เขามีวิธีดูดยังไง อาจจะมีเครื่องมือดีๆ แต่พระเจ้าพิมพิสาร ท่านไม่มีเครื่องมือดูดแบบนั้น ท่านเอาปากของท่าน อมจมูกลูกแล้วก็ดูด ดูดขี้มูกที่มันแข็งๆๆ หายใจไม่สะดวก ปื๊ดๆๆ ๒ ครั้ง ๓ ครั้งก็ออกมาหมด หายใจได้สบาย ร้องไห้ได้เต็มที่ เออ นั่นเหตุนี้เป็นการสอนคนทั้งโลก ให้รู้จักว่าพ่อแม่เลี้ยงเรามา พาเราโตขนาดนี้ ท่านทำยังไงกับเราบ้าง แหม นับไม่ถ้วน เวลาหายใจไม่ออก พ่อก็อาจจะคง อมจมูกแล้วดูดจมูกลูก ปื๊ดๆๆ ให้ขี้มูกแข็งๆ แล่น(วิ่ง)ออกมาหมดซะก่อน หายใจได้สะดวกสบาย นี่อาจจะมีบางคนทำอยู่ แต่สมัยก่อนหมอยังไม่เจริญ เดี๋ยวนี้หมอเจริญทุกหนทุกแห่ง อุ้มลูกไปหาหมอ หมอก็หาวิธีช่วยเหลือให้เด็กหายใจได้ เออ อย่างนี้เป็นต้น มีอยู่ทุกวันนี้ มีอยู่ตามโรงพยาบาลต่างๆ เขามาดูดออกให้จนไม่มีเสลด ขี้มูก น้ำลายมันคันคอ หายใจได้คล่องก็ร้องไห้ อุว่าๆ ขึ้นมาได้สบาย แน่ะ อันนี้พวกเราสมัยก่อนก็ยังไม่มีหมอมากมาย เหมือนสมัยนี้ สมัยนี้หมอทุกโรงพยาบาลทำได้ทุกโรงพยาบาล ช่วยให้เด็กหายใจได้ ปอดไม่มี หัวใจไม่มี เขาอาจจะฟอกให้ใหม่ ดูดให้ใหม่ ให้หายใจได้คล่องๆ แต่พวกเราเลี้ยงลูกมา พาลูกโตได้เป็นผู้เป็นคน ได้ลูกใภ้(สะใภ้) ได้ลูกเขย เต็มบ้านเต็มเมือง หลานเกิดมาก็ยังมาตันดัง(จมูก)ให้เราเลี้ยงดู หาวิธีช่วยดูดออก หาวิธีดูดออก

รูจมูก ดูดขี้มูกที่มันตันดัง(จมูก)อยู่นั่นออกให้หมด เนี่ยไม่ขี้เดียด (รังเกียจ)หรอก ไม่รังเกียจหรอก ดูดปื๊ดๆๆ ออกมาหมดแล้ว เรียบร้อย หายใจได้แล้วจึงค่อยบ้วนทิ้งไปได้ บ้วนขี้มูกมันตันดัง (จมูก)มันเหนียว อ้า อันนี้พวกเราไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เคยเลี้ยงลูกกันมาแล้วทุกคนแล้ว อ้า ผู้มีครอบมีครัวเคยเลี้ยงลูกมาแล้ว เวลามันร้องไห้กระจองงองแง ทำยังไงแม่จะช่วยได้ ทำยังไงพ่อจะช่วยได้ ก็ช่วยหาวิธีดูดอย่างว่านี้ ไปปรึกษากับหมอ ขอร้องให้หมอช่วยให้หายใจได้คล่องตัวกว่านี้ อย่าให้เป็นอย่างนี้อีกต่อไป อันนี้ นี่แหละเลี้ยงลูกปลูกโพธิ์ทั้งหลาย กว่าจะได้ใหญ่โตใหญ่กล้า อืม ใหญ่กล้าหน้าบานขึ้นมา ได้เป็นเจ้าคนนายคน ก็เพราะแม่ประคบประหงมเรา ดูดขี้มูก ดูดน้ำลายบ้วนทิ้งซะก่อน ให้หายใจคล่องซะก่อน จึงค่อยสบายใจ

เพราะฉะนั้น พวกเราที่อยู่มีครอบมีครัว เคยเลี้ยงลูกมาแล้ว เลี้ยงลูกอ่อนมาแล้ว ทำยังไงทำให้ลูกหายใจได้ มีปัญญาหรือว่า อ้า ไม่มีปัญญาเหมือนพระเจ้าพิมพิสาร ท่านยังเอาปากของท่าน อมจมูกลูกแล้วดูดปื๊ดๆๆ ๒ ที ๓ ที ทำใจมาอีกใหม่ ดูดใหม่อยู่อย่างงั้นเป็นต้น

อันนี้ทำให้พระเจ้าอชาตศัตรูผู้เป็นลูกชาย ระลึกได้แล้ว ไม่ได้แต่ร้องไห้อย่างเดียว โศกเศร้าโศกาอาดูร ร้องไห้อย่างเดียว บิดา พระบิดาของเรา ดูดจมูกเรา ดูดขี้มูกเราบ้วนทิ้ง เราจึงหายใจได้ไม่ตาย แอ้ เราคิดดูให้ดี อันนี้เราผ่านกันมาทุกคนแล้ว ตัวผู้แสดงธรรมอยู่เดี๋ยวนี้ ก็ถูกพ่อแม่ดูดจมูกเหมือนกัน สมัยนู้นยังไม่มีหมอ ไม่เจริญ เวลามันตันดัง(จมูก)ขึ้นมา มันก็หายใจยากลำบาก พ่อก็ดูดเอาเหมือนกันแหละ ทุกๆ คนได้ผ่านมาทั้งนั้น เพราะฉะนั้น พวกเรานั่นได้โต เมื่อใหญ่กล้าหน้าบานช่วยตัวเองได้ สั่งขี้มูกเป็นแล้ว อ้า มันตันดัง(จมูก)ก็สั่งขี้มูกออก หาเรื่องเนี่ยไม่มี ขี้มูกละลาย หายใจได้สบายมา อ่ะ ไม่ตาย เพราะ

ความเมตตาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลั่งให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

นี่ ยกเอาตัวอย่างของพระเจ้าพิมพิสาร เป็นตัวอย่างเลี้ยงลูกมาพาลูกโต ได้เป็นเจ้าคนนายคน ก็เพราะว่าท่านอมจมูกดูดเอา สมัยก่อน สมัยวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญ หมอยังไม่เจริญ เพิ่นก็เอาความคิดของเพิ่นเอง อมจมูกลูกแล้วดูด ดูดปื๊ดๆ หลายๆ ครั้ง ออกมาหมด ลูกก็หายใจได้สะดวก อันนี้เป็นตัวอย่างให้พวกเราเคยเลี้ยงลูกมา ทุกคนเลยที่มาในนี้มีครอบมีครัว มีลูกมีเต้ามา ทำยังไง จะช่วยลูกด้วยวิธียังไง มันหายใจไม่ดีแล้วทำยังไง เออ บางทีก็ดูดเอาได้ บางทีก็หาเครื่องมาดูด ดูด เอาสายยางเข้าไปดูดออกมา อ้า ด้วยเครื่องดูดเสลดน้ำลาย ให้มันหายออกมาได้ อืม อันนี้ก็ผ่านทุกคนๆ ล่ะผู้เลี้ยงลูกมา เลี้ยงลูกมาจนเป็นพ่อคนแม่แล้ว เลี้ยงลูกอ่อนเป็นยังไง เออ ลำบากขนาด

ไหน เนี่ยให้ระลึกเสมอว่า บิดามารดาเมตตาเรายังไง ตั้งแต่เรายังไม่เดียงสา ช่วยตัวเองยังไม่ได้ พ่อกับแม่เป็นคนอดตาหลับขับตานอน ฟูมฟักรักษา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ถ้าอึออกมา เอามือฟาย(คว้า)ไปเลย เยี่ยวออกมา พ่อกับแม่ก็เป็นคนซักไปฟอกให้ ตากให้แห้งซะก่อนจึงมาใส่ให้ใหม่ แต่สมัยใหม่นี่ เขามี แพมเพิส(diaper ผ้าอ้อม)หรืออะไร อ้า เป็นสำลีนุ่งกางเกงให้ลูก เวลาฉี่ออกมาก็ เยี่ยวมาก็เยี่ยวใส่ที่นั่น เวลาอึออกมา มาอึใส่ที่นั่น เออ คอยซักคอยฟอกเอา ไม่มีเดียด(รังเกียจ)ล่ะ ไม่รังเกียจหรอก เอาไปโยนทิ้งเฉยๆ ก็ไม่ได้

เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายทุกคนเคยเลี้ยงลูกมาตั้งแต่แต่งงานมามีลูกขึ้นมา ทำอะไรยังไงกับเขาบ้าง อ้า นี่เคยผ่านมาแล้วเหมือนกัน พิธีแต่งงานมาแล้วจึงต้องผ่าน ผ่านอย่างนี้เหมือนกัน ปัญหาอย่างนี้มีให้เราได้ฟูมฟักรักษา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว อ้า ดูดจมูกลูก ดูดจมูกนั้นให้ขี้มูกมันออกมาหมด หายใจได้คล่องๆ ซะก่อน ดังนี้ปัญญา...ช่วยกันได้อยู่ เพราะฉะนั้น พวกเราก็ล้วนแล้วแต่ผ่านมาด้วยกันทั้งนั้นผ่านตอน ตอนนี้มาเหมือนกัน เลี้ยงลูกอ่อนต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว อึออกมา ฉี่ออกมา ก็เป็นหน้าที่ของพ่อของแม่จะดูแทำความสะอาดให้ อ้า อย่างนี้เป็นต้น เมื่อเข้ามา

บวชเป็นเณรให้รู้จัก นะ
บวชเป็นพระให้รู้จัก โม
ให้รู้จัก นะ โม
นะ ธาตุน้ำ โม ธาตุ ดิน

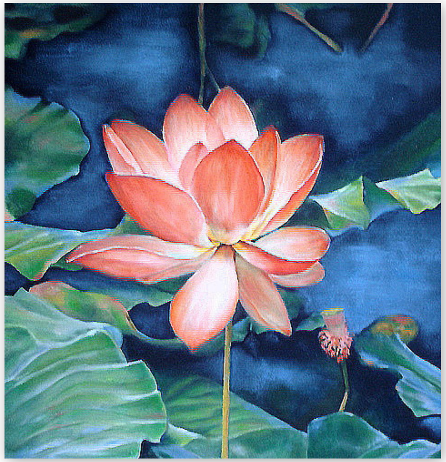

ให้รู้จัก เกิดขึ้นมาก็ต้องมีขี้มูก มีอึ มีฉี่ มีเยี่ยวออกมา ถ้าพ่อแม่ไม่ซัก ไม่ฟอก ไม่ล้างเรา เราจะได้เป็นผู้เป็นคนมาเท่าทุกวันนี้หรือเปล่า ลองคิดดูให้ดีนะ

คิดให้ซึ้ง พูดให้ระลึกได้

อ้า ฟูมฟักรักษาลูกมาด้วยความเหนื่อยยากลำบาก ไม่ท้อถอย เอาจนได้ปลอดภัย ได้เป็นสาวเป็นนางมา เออ ตั้งแต่น้อยๆ นู้นเลย อาบน้ำให้ ทาแป้งให้ แต่งตัวให้ เพื่อจะได้ไปสังคมกับเขา ถ้าเอาขี้หมูขี้หมาไปหลายๆ อย่างนี้คงไม่ ไม่ชื่นชมให้ลูกอล่องฉ่อง น่ารัก น่าอุ้มซะก่อน อ้า จึงคอยเอาไป เอาอุ้มไปให้ชาวบ้านชาวเมืองเขาได้ชื่นได้ชม ด้วยแรงความรักที่มีต่อลูก เราทุกคนก็ต้องได้ผ่านมาทั้งนั้น ต้องเอาใจใส่ฟูมฟักรักษา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว อดตาหลับขับตานอน สู้กับการเลี้ยงลูก นี่เพราะฉะนั้น เพิ่นจึงว่า

บวชเป็นเณรรู้จัก นะ
บวชเป็นพระให้รู้จัก โม

รู้จัก นะ รู้จัก โม ซะก่อน จึงไม่ดูถูกพ่อแม่ตัวเอง พ่อแม่นั่นเป็นคนฟูมฟักรักษา ดังที่แสดงมา

เหนื่อยแล้วนะ เหนื่อยแล้วนะ

จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

คิดให้ถี่ๆ ก็หวีให้เกลี้ยงๆ เสียแล้ว
จึ่ง(จึง)ค่อยเดี่ยง(จัดแต่ง)เด้อ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานบรรพชาสามเณร อุปสมบทภิกษุ ภาคฤดูร้อน
วันศุกร์ที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ วัดป่ามณีกาญจน์ ต.ศาลากลาง
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี

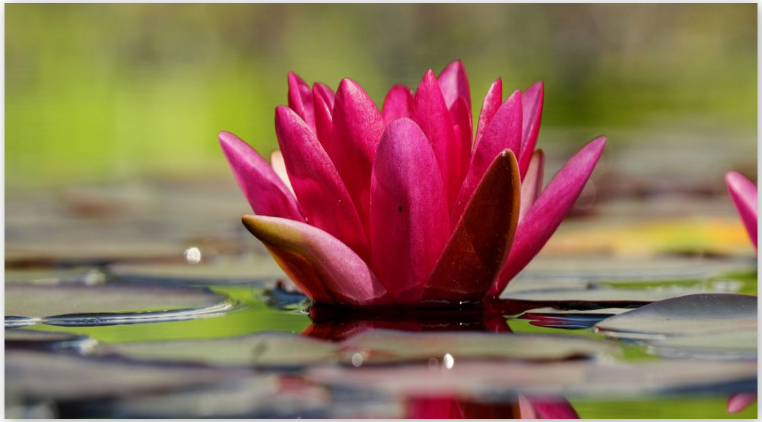

นั่งราบลงซะ นั่งราบลง ยองย่อ(นั่งยองๆ) นั่ง บรรดานั่งคุกเข่าตลอดเราก็แย่สิ

พอได้บวช บวชเสร็จกันแล้ว สมาทานศีล ศีลเนี่ย ศีล ๕ หรือศีล ๘ ก็ว่าควบกันมาเลยตะกี้นี้ สำหรับนาคผู้ตั้งใจจะบวชเอารับศีล ๘ ซะก่อนวันนี้ วันบวชจริงๆ จึงค่อยเอาศีล ๑๐ ศีลสามเณรมี ๑๐ ข้อ อันนี้ว่ารวมกันไว้ได้ ๗ ข้อ ๘ ข้อบวกด้วยกันเข้าได้ ๘ เอาศีล ๘ ซะก่อน

ศีลนี้ เป็นข้องดเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด เราเป็นพระเป็นเณรหรือเป็นนาคเข้ามาแล้ว ตั้งใจหยุด จะไม่ให้สัตว์อื่นต้องตายด้วยเจตนาของเรา เป็นริ้น เป็นยุง เป็นมด เป็นปลวกก็ดี

ทำอะไรให้ระมัดระวัง มีสติรู้ตัวอยู่เสมอ เราเป็นเพศต่างจากคฤหัสถ์หรือฆราวาสแล้ว เป็นผู้สมาทานศีล ๕ แล้ว ศีล ๕ ข้อ ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อที่ ๕ แต่ว่าศีล ๘ นี้มันรวมกัน ๒ ข้อเป็นข้อหนึ่ง

นัจจะ คีตะ วาทิตะ วิสูกะ ทัสสะนา มาลาคันธะ วิเลฯ

เนี่ยมันต่อกันไป เลยเป็นข้อเดียว เอาแต่ศีล ๘ กันซะก่อนน่ะ ถ้าเรางดได้ เราไม่ล่วงเกิน ศีลข้อหนึ่งข้อใดก็ดี ศีล ๕ ข้อนั้นก็ดี ศีล ๘ ข้อนั้นก็ดี เรางดเว้นได้

เวระมะณี

แล้ว เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากกล่าวมุสาวาท เว้นจากประพฤติผิดในกาม เว้นจากการดื่มกินน้ำเมาสุราเมรัย เลิกแล้ว ไม่เอาแล้ว อ้า เราจะบวชแล้ว ตั้งใจรักษาให้มันได้ ไปแอบกินข้าวเย็น แอบกินข้าวเวลาบ่าย บ่ายไปแล้ว เราก็ผิดศีลนี้เหมือนกัน ไม่ได้กินอาหาร ไม่ได้กินข้าวปลาอาหารใดๆ แต่เพิ่นอนุญาตไว้ให้ กินเป็นยา คือ (มะ)ขามป้อม สมอ เออ เหล่านี้ฉันได้ พริกกับเกลือ จิ้มกันกับมะขามป้อม สมอ กินได้ ไม่เป็นอาหาร มันไม่เป็นอาหาร มันเป็น

คิลานะปัจจะยะเภสัชชะฯ

เป็นยา ฉันเป็นยา ยาระบาย ถ้าไม่ฉันของเหล่านี้ลงไปแล้วท้องผูก ต้องฉัน(มะ)ขามป้อม ฉันสมอ ฉันปรมัตถ์บางอย่าง

ที่เราฉันได้ ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรมเรา ถ้าเรามีศีล ๘ เป็นพรหมจรรย์อันหนึ่งน่ะปะเนี่ย รักษาศีล ๘ ต่อไป

วิกาละโภฯ

ไม่บริโภคน้ำ อาหารในเวลาวิกาล อาหารทุกชนิด หวานก็ดี คาวก็ดี ซึ่งเป็นอาหารแล้วเว้นให้ได้ เราไม่กินแหละ กินน้ำร้อนเอา

ต้มน้ำร้อน น้ำชา กาแฟเอา อ่ะ ไว้แก้ ให้แก้เวทนา มันมีเวทนา มีความหิวอยู่ในตัวล่ะ แต่ว่าการกินของเหล่านั้นลงไปแล้ว มันก็หายหิว ไม่หิว ไม่รบกวน ถ้ามีความหิวขึ้นมาแล้วมันรบกวน มันจะอยากกินอาหาร อร่อยๆ อาหารแซบ(อร่อย)เคย ชนิดใดที่เราเคยชอบ เราเลิกกินแล้ว เนี่ยเวลาบวชไปแล้วเนี่ย เอาให้ได้ เอาให้มันได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้เราฉันข้าว วันหนึ่งๆ เช้า เที่ยง ฉันได้ ฉันอาหารได้ เช้า เที่ยง แต่ผู้ถือธุดงควัตรเคร่งครัด เพิ่นเอาหนเดียว ฉันมื้อเดียวเท่านั้นแหละ อาหารหวานก็ดี คาวก็ดี ฉันเวลาเดียวนั้นแหละ มีอะไรก็รวมลงภาชนะใบเดียวในบาตร ฉันในบาตร ฉันหมดพอดี แล้วก็กินน้ำ แล้วก็บ้วนปาก ทำความสะอาดฟันซะให้เรียบร้อย อย่าให้มีเมล็ดข้าว เมล็ดอะไร เศษ

อาหารอยู่ในปากได้อีก อึม ตั้งแต่เที่ยงวันไปจนถึงวันใหม่พู้น (โน้น)ล่ะ เราจะทนไหวไหม อ่ะ รักษา บวชเป็นพระเป็นเณรแล้ว ต้องเอาอย่างงั้น เรื่องธุดงควัตรนั่นก็อีกต่างหาก สมาทานธุดงควัตร เราจะฉันมื้อเดียวเป็นวัตร เวลาเพลมาเราไม่เอา อึม ใครจะมาจากทางไหนก็ไม่เอา ไม่เอาทั้งนั้น มันเลยเวลาแล้ว เที่ยงแล้ว ๑๒ นาฬิกาผ่านไปแล้ว นาทีหนึ่ง ๒ นาที ๓ นาที ถ้าไปขืนกินเข้า กินอาหารเข้าไปมันก็ผิด

วิกาละโภฯ

ล่ะปะเนี่ย ผิดศีลข้อนั้นอีก กินแล้ว บ้วนปากแล้ว ทำความสะอาดปากดีแล้ว ให้หมดจดอยู่อย่างงั้นตลอดวัน ถ้าแปรงฟันน่ะได้อยู่ แปรงฟันน่ะ เอาแปรงมาแปรงฟันให้มันสะอาดไว้ อย่าให้มีกลิ่นอาหารอะไรติดอยู่ในปากได้ อย่างนี้ก็เรียกว่ารักษาศีลได้บริสุทธิ์ เออ พู้น(โน้น)ล่ะ มื้อเช้านู้นล่ะ ได้บาตรแล้วก็ไปบิณฑบาตซะก่อนปะเนี่ย ตามธรรมเนียม เพิ่นให้มีบาตรไปบิณฑบาต บางคนก็ถือธุดงควัตรในการบิณฑบาตก็มี

บางรายก็รับแต่ทางเดียว เอาแต่ทางขวาๆ ไปเรื่อยๆ ทางซ้ายมาไม่เอาไม่เอาล่ะทางซ้าย มันผิดธุดงค์เรา ไปทางขวาเรื่อยๆ เอาขวารับเอาๆ ถ้ามาทางนี้ ถ้าลัดคิวออกไปรับเขาทางนี้ผิด ผิดอีกแหละ แตกแถวแล้ว มันจะผิดศีลเรา เออ ผู้เคร่งครัดเพิ่นไม่รับ ผู้เคร่งครัดในธุดงค์ข้อวัตร เพิ่นเอาแต่ด้านขวาทางเดียว เปิดฝาบาตรรับเอา ที่ไหนๆ มาลงในบาตรเรา หรือสิ่งไหนที่ใหญ่ก็ใส่ฝาบาตรเอา ฝาบาตรรับเอาได้ แน่ะ การบิณฑบาตเป็นวัตร ไม่ให้ขาด เนี่ยข้อถือเป็นบิณฑบาตเป็นวัตร เลิกจาก

บิณฑบาตแล้ว ฉันเพลเสร็จแล้ว ไม่ฉันอะไรอีกแล้วแน่ะวันนั้น ทำความสะอาดปากให้สะอาดไว้ แต่ครูบาอาจารย์เพิ่นกินหมากเว้ย กินหมากไม่เป็นไร ไม่ได้กลืนเข้าไปในท้อง ไม่เป็น

วิกาละโภฯ

แต่อย่างใดหรอก อึม หมาก มันเป็นของฝาด มีหมาก มีปูน มีสีเสียด มียาฉุน กินกับหมากก็ได้อยู่ จะบ้วนปากแล้วก็แล้ว เท่านั้นไม่ต้องเอาอะไรอีก มี เป็นคนมีสัตย์มีจริง เป็นคนจริง อย่างหลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต) หลวงปู่ทั้งหลาย ผู้เพิ่นเคร่งครัด หนเดียวก็หนเดียวตลอด ใครจะมาอาราธนานิมนต์ยังไง เราก็ไม่เอา ไม่เอาแล้ว เลิกแล้ว บ้วนปากแล้ว กินหมากแล้ว อาหารอย่างอื่นไม่เอาแล้ว กินหมากเคี้ยวหมาก จั๊บๆๆ อยู่ในแล้ว แต่อย่าไปกลืนน้ำหมากเข้าไปในท้องนะ หิวหมากถ้ากลืนน้ำหมากเข้าไปในท้องแล้วมันจะเกิด เกิดโรคชนิดหนึ่งน่ะ กลืนน้ำหมากเข้าไป มันมีทั้งปูน มีทั้งสีเสียด มีทั้งยาฉุน อันนั้นกลืนเข้าไปแล้วในท้อง มันจะเป็นโรคชนิดหนึ่ง เป็นโรคท้องมานเป็นโรค เออ เกี่ยวกับตับ ไต ไส้ พุงเราล่ะ ของอย่างนั้นไม่ใช่อาหาร มันไม่ย่อย กินเข้าไปแล้วมันก็ไม่ย่อย ก็ทำให้ท้องอืดท้องอะไรขึ้นมาได้ ระมัดระวังเอาเอง อย่างเนี่ยรู้จักกาลเทศะ

กาลัญญุตา
มัตตัญญุตา ฯ
มัตตัญญุตา จะ ภัตตัส์มิง

ฉันมื้อเดียวเป็นวัตร กินอิ่มแล้วก็แล้วเท่านั้น เรียกว่า

มัตตัญญุตา

รู้จักกาลเวลาของเรา เราได้ตั้งธุดงค์ข้อวัตรเราจะสมาทานเอาเราข้อไหนก็ได้ แต่ว่าอย่าให้มันเลยเวลาไปแล้วกัน นี่ถ้าเรา

รักษาได้ดีมันมีอานิสงส์ อานิสงส์ของมันทำให้เราเลี้ยงง่าย เป็นคนเลี้ยงง่าย ถ้าเอา ๒ เวลา ๓ เวลาเข้า ไม่ ไม่เลี้ยงง่ายซะแล้ว ปะเนี่ย เลี้ยงยากแล้ว หิวเวลาไหนก็เห็นกินเวลานั้นไปยังงั้น ก็ผิดเลยเวลามันไม่ จริงๆ มันเป็น

วิกาละโภฯ

บริโภคอาหารในเวลาวิกาลเป็น

วิกาละโภฯ

แล้ว ผิดศีลข้อนั้นแล้ว เรารักษาเอา ไม่มีใครบังคับเราหรอก เราบังคับเราเอง เราอดได้ เราทนได้ ครูบาอาจารย์เพิ่นยังอดได้ ทนได้ ไม่ปรัมประอะไรเลย กินแล้วก็แล้ว กินแล้วล้างปาก บ้วนปาก สีฟันดีแล้ว แปรงฟันดีแล้ว แล้วๆ วันนั้นไม่กินอะไรแล้ว เว้นไว้แต่น้ำอ้อย น้ำตาล เกลือ สิ่งที่แกล้มกับยาปรมัตถ์บางอย่าง (มะ)ขามป้อม สมอ พริก เออ เอานี่มากินกับกันก็ได้อยู่ หัวตะไคร้ หัวสีไค(ตะไคร้) มาซอยๆๆ ผ่าก็ซอยๆ บางๆ แล้วก็จ้ำ(จิ้ม)เกลือกิน... กินกับ(มะ)ขามป้อม สมอล่ะ มันก็ไม่อร่อยหรอก กินลงไปเพื่อให้มันเป็นยา มันเป็นยาขับลม ทำให้ลมระบายดี ผู้ใดท้องเคยแล้ว มันก็แล้วเฉยๆ มันไม่ระบายระเบยอะไร มีแต่ตดล่ะออกมา ตดปื๊ดดดดดดด ออกมา มันไล่เออ ไล่ลมแล้ว อืม แต่ว่าเนื้อมันไม่ออกหรอก ออกแต่ลม ปื๊ดดดดดด ออกไปแล้วก็สบายท้องไส้ที่แน่น เออเรอเหม็นเปรี้ยว อะไรอยู่ในท้องมี มันขับลมไล่ออกไปแล้ว เป็นยาปรมัตถ์ เพิ่นว่ายาปรมัตถ์สำหรับฉันมื้อเลยเวลาวิกาลไป น้ำร้อน น้ำชา กาแฟ ถ้าไปติดมันก็เอาอีกแหละ เป็นทุกข์อีกเหมือนกัน ติดกาแฟเคยตัว ถ้าไม่ได้กินก็หิว เวทนามันมารบกวนเราอยู่ หิวกาแฟเว้ย เออ อยากกินกาแฟร้อนๆ สักแก้วหนึ่ง ท่าจะสบาย บางคนติดจนประจำ กินกาแฟเป็นประจำก็มี ถ้าไม่กินวันหนึ่ง

ก็หงุดหงิดงุนงิน พาลพาโลคนนั้นคนนี้ไป แน่ะ ของเหล่านี้มันมาชวนให้โมโหโกรธาได้ ความหิว

การรักษาธรรม ก็รักษาใจนั่นแหละ

รักษาใจให้ ไม่ให้มันโมโหโกรธา ด่าว่าคนโน้นคนนี้ ถกเถียงกันต่อหน้าธารกำนัล หรือผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้เพิ่นรู้จักศีลรู้จักธรรมดี เพิ่นก็หัวเราะ พระภิกษุสามเณรทะเลาะกัน ถึงกับลงไม้ลงมือตีกัน ท้าทายกัน อย่างนั้นมันไม่ใช่วิสัยของสมณะ ไม่ใช่วิสัยของพระของเณร ธรรมดาพระเณรเพิ่นให้มี

ความอด อดกลั้นทนทาน

ถ้าอดได้แล้ว ก็เป็น

ขันติ
ถ้าอดไม่ได้ก็ไม่ใช่ขันติ มันจะเป็นขันแตกไป

คว้าได้ค้อนก็เอาค้อนตีกัน ไปได้ศาสตราอาวุธบางอย่างก็เอาตีกันแทงกัน นั่น โมโหโกรธา ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด) เป็นคนแพ้ต่อกิเลสตัวเอง ไม่อด ไม่กลั้น ไม่มีความอดความทน ถ้าเป็นพระเป็นเณรมาแล้วทะเลาะกัน เทวดาหัวเราะ เทวดาผู้รักษาพระศาสนาอยู่ มีเทวดามารักษาอยู่นะ รักษาพระศาสนา รักษาพระ รักษาเณร ถ้าทำผิดศีล ผิดธรรม ผิดวินัยบางข้อ เทวดาลงโทษ ลงโทษให้ ไม่มีใครมาตีหัวเราหรอก แต่นั่งอยู่ดีๆ มีไม้

มาจากทางไหนไม่รู้ มันหล่นลงมาใส่หัวเรา โอ้ หัวแตกแล้วหว่าไม่แตก มีแต่ยิ้มดูได้ เออ นี่เทวดาลงโทษเราแล้ว เฮอะๆ เทวดาลงโทษเราแล้ว กิ่งไม้มันหักมาจากไหนมาถูกหัวเรา ยิ้ม ว่าเราทำผิดธรรมวินัยข้อไหน เทวดาจึงมาลงโทษเราว่ะ ผิดศีล ผิดธรรมข้อไหนหนอ หรือเราถกเถียงครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ตักเตือนในทางที่ดีที่ชอบ แต่เราเกิดถกเถียงขึ้น ต่อว่าต่อขานกันขึ้น ทะเลาะวิวาทกันขึ้น ดังนี้ เทวดาไม่รักษา เห็นไม้ตกมาทางไหนก็มาถูกหัวเราคนเดียวแหละ อ้า มันเป็นอย่างงั้นเทวดาไม่รักษา

ศีลทั้ง ๘ ข้อนั้นมีอานิสงส์ไม่น้อยเลย

เรารับศีล ๘ ไปแล้ว ศีลนี้จะรักษาตัวเราเอง ไม่ให้ตกไปในโลกที่ชั่ว ทุรกันดารลำบากใดๆ ทั้งนั้น รักษาตัวเองไว้ได้ไม่เกิดโทษ ไม่มีอุบัติเหตุใดๆ ที่จะมาทำลายชีวิตของเราได้

ฟังเทศน์กับเขาไหม แมลงวันเอย ทำไมจึงมา มาตอมหูเรา ประเดี๋ยวจะตบสักเปรี้ยงหนึ่ง เห็นจะยังไงล่ะปะเนี่ย

(หลวงปู่ทำเสียงดัง เปรี้ยง)

เปรี้ยงทางนี้ที ยังไงล่ะปะเนี่ย ตาย แอ้ เฮอะ เออ ไม่มีอะไรที่จะให้กินหรอก มีแต่เหงื่อแต่ไคลออกมาตามนี้ แม้จะกินไม่ได้หรอกน่ะอย่างนั้น อย่ามารบกวน ให้เกิดความรำคาญประเดี๋ยวศีลไม่อด

เพิ่นถือศีลอด ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่ดื่มสุราเมรัย ไม่กล่าวโป้ปดมดเท็จ อะไรเหล่านี้จะก็อยู่ในศีลของเราล่ะ ศีลของพระของเณรแหละ ถ้าเราอยากเป็นเณรที่ดีก็ต้องงดเว้นเอา ของเหล่านี้งดเว้นได้ เพิ่นไม่ตาย เราก็ไม่ตาย

พระพุทธเจ้า อ้า ราหุล เกิดในวันนั้นๆ แม่ไปคลอดบุตรมาใหม่ๆ ก็ปรากฏว่าอ่อนเปลี้ยเพลียแรงมาก แม่ก็ดีนอนหลับ พระพุทธเจ้าจะออกบวชแล้ววันนี้อ่ะ วันเพ็ญเดือน ๖ นี่แหละ วันจะออก

ภิเนษกรมณ์

ถึงเวลาแล้วจะออกภิเนษกรมณ์ ออกประพฤติปฏิบัติพรหมจรรย์ ก็บอกให้นายฉันนะ ซึ่งเป็นข้ารับใช้ประจำองค์ของพระบรมศาสดา แต่ก่อนท่านยังไม่เป็นพระบรมศาสดา ยังๆ เป็นสิทธัตถะราชกุมารอยู่เฉยๆ ครองแผ่นดินอยู่เฉยๆ ไม่ลำบาก ไม่ลำบากไม่ยากใจ ในการอด อดกลั้นทนทาน เราอดได้ เพิ่นก็บอกไว้แล้วในธรรมะ

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

ความอดกลั้นทนทาน ถ้าเราอดได้แล้ว นำความสุขมาให้

ขันติ หิตะ สุขาวะหา
ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ความอดกลั้นทนทานน่ะ เป็นเครื่องประดับอันมีค่าราคาสูงมาก เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ ถ้านักปราชญ์บวชได้หลายพรรษาแล้ว ก็เรียกว่าเป็นนักปราชญ์ บวชเป็นทิด(สึกจากพระที่ได้พรรษา) บวชเป็นเซียง(สึกจากสามเณร) บวชเป็นจาน(สึกจากพระแต่ไม่ได้พรรษา)ไปแล้ว ถ้าไม่มีความอดกลั้นทนทาน ถ้าสึกออกไปแล้ว ก็ไปทะเลาะกับชาวบ้านชาวเมืองเขา เขาตีหัวร้างข้างแตก แน่ะ ไม่มีขันติ ไม่มีความ มีความอดกลั้นทนทาน ไปวู่วามกับเขา ไปทะเลาะวิวาทบาดถลุงกับเขา เขาก็ตีหัวเอาอ่ะ มีความสุขไหมล่ะ เป็นอย่างงั้น

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

ความอดกลั้นทนทานนำความสุขมาให้ ไม่มีใครมาฆ่า มาตีเราเลย เราอดกลั้นต่อวาทะถ้อยคำที่เขาดุด่ามา ไม่กระทบกระเทือนจิตใจเราเลย มีแต่ยิ้มดูฟัง คำอย่างนี้นักปราชญ์ท่านเอาไหม ไม่เอามาคุยกันหรอก คำพูดอย่างนี้เขาเอา ไม่เอามาคุยกันหรอก ถ้ามีคนเอาคำหยาบๆ มาด่าเรา เราจะทำยังไง อด อดกลั้นทนทานเอา อด อย่าโกรธ อย่าเกลียด อย่าเดียด อย่า

ฉันท์ อย่าโมโหโกรธาให้มันขึ้นมา แสดงออกให้ผู้อื่นได้เห็นเรา อีก ถ้าแสดงโมโหโกรธาซึ่งกันและกันแล้ว มันก็กระจุยกระจาย ไปหมดล่ะปะเนี่ย เสียงนินทากาเล โอ้ย เป็นพระเป็นเณรแล้ว ยังทะเลาะกันได้อยู่ เป็นผู้มีศีลมีธรรมแล้วยังทะเลาะ ด่าว่ากือ หยาบๆ คายๆ กันได้อยู่ เทวดาก็หัวเราะล่ะปะเนี่ย เทวดาทั้ง หลายหัวเราะ โอ้ ไหนว่าจะอด จะกลั้น จะทน จะทานเอา ทำไม จึงต้องไปต่อว่าต่อขาน ทะเลาะเบาะแว้งกัน ทนไม่ไหวก็ฉวยได้ ไม้ตีหัวกัน หัวร้างข้างแตกไปอย่างนี้ เป็น

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

หรือเปล่า เป็น

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

หรือเปล่า เป็นขันติ เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ บัณฑิตหรือเปล่า ถ้าไปแสดงออกอย่างงั้นก็ชื่อว่า ทำลายศีล ธรรมของตัวเอง ที่ได้อุตส่าห์เสียสละเวลามาบวชเป็นพระเป็น เณรแล้ว ยังจะเอาความทะเลาะเบาะแว้งอย่างนั้น มาทะเลาะกัน ให้ประชาชนได้เห็น ได้รู้ ได้ยิน ได้ฟัง ขวางในตา ขวางในหูของ นักปราชญ์ ถ้านักปราชญ์ท่านได้ยิน ได้ฟังพระเณรทะเลาะกันแล้ว ท่านก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่อมยิ้มอยู่ ไม่มีน้ำอด ไม่มีน้ำทน อะไร จะพาให้งามล่ะ

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ขันติ มันเป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ เป็นพระก็ดี เป็นเณรก็ดี บวชเข้ามาแล้วก็เรียกว่าเป็นนักปราชญ์ นักปราชญ์ ครูบาอาจารย์ทนได้แล้ว ถ้าเอาความโมโหโกรธา มาทะเลาะวิวาท บาดถลุงกันแล้ว มันจะดีตรงไหนล่ะ ไม่มี มีแต่เขาหัวเราะ โอ้ พระเณรเนี่ย ทำไมทำอย่างนี้ ทำไมตีกันอย่างนี้ เตะกันอย่างนี้ แอ้ เขาหัวเราะเอา

เป็นพระเป็นเณรแล้วไม่มีขันติ ไม่มีความอดกลั้นทนทาน

อะไรจะพางามปะเนี่ย ไม่มี กิริยามารยาทก็เสีย คำพูด คำจาที่ด่าว่ากันออกมาก็เสีย เสียมารยาท ถ้าไม่ออกทางกาย ก็ออกทางวาจา ด่ากัน โคตรพ่อโคตรแม่กัน ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้กิเลสเกิด นี่ ไม่ดี อดกลั้นทนทานได้เป็นผู้ชนะ

อักโกเธนะ ชิเน โกธัง

เพิ่นบอกไว้ จงชนะความโกรธของเขาด้วยความไม่โกรธ ของเรา เขาด่ามายังไงๆ เราอดไว้ได้เป็นผู้ชนะ ถ้าไปลงไม้ ลงมือ ด่าว่ากัน ตีแล้ว ตีกัน เตะกัน มีไม้ค้อนก้อนดินก็ทุบตีกันไปตาม ความโกรธ แล้วมันจะสวยไหม หัวโล้นๆ ห่มผ้าเหลือง ทะเลาะกัน ตีกัน ให้ชาวบ้านชาวเมืองเขาเห็น เขารู้ แล้วกินข้าวเขาทุกวัน กิน อาหารของญาติของโยมทุกวัน ยังจะเอาความโมโหโกรธา

แสดงออกให้เขาได้เห็น ได้รู้มันก็หมดเท่านั้นแหละ และขาดทุนแล้วเรา เสียแรงอุปถัมภ์บำรุงมาอย่างดี แต่ก็ไปฆ่าตีบีฑ์โบยกันได้ หัวร้างข้างแตกกัน อย่างนี้สวยไหม ไม่มี

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

หรือว่า

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ไม่มีความอดกลั้นเป็นเครื่องประดับ ของนักปราชญ์ นักบวชนักปราชญ์ ได้บวชเรียนเขียนอ่านแล้ว เขาเรียกว่าเป็นนักปราชญ์ถ้ายังเอาความเลวร้ายชนิดนั้น มาใช้ห้ำหั่นกัน ฆ่ากัน ตีกัน ก็ความเป็นนักปราชญ์ก็หายเลย ไม่มีแล้ว หัวร้างข้างแตก

อุปัชฌาย์อาจารย์ได้ทราบเข้า ก็ไม่รับไว้ในสำนัก ไล่ไปไหนก็แล้วแต่ อย่ามาได้อยู่ในสำนักวัดนี้เลย วัดนี้เขาไม่ฆ่ากันไม่ตีกัน แม้แต่ริ้นตัวหนึ่ง มาตอมเรา แมลงวันตัวหนึ่งมาตอมเรา เราก็ไม่ฆ่า ไม่ได้ตีมันเลย เออ อันนี้คนแท้ๆ มาว่าอย่างงี้ทำให้ผิดอกผิดใจ แล้วเกิดโมโหโกรธาขึ้น ไม่มีความอด ให้ แน่ะๆตัวเองไว้ ถ้ามันโมโหขึ้นมา แน่ะๆๆ อย่านะๆ อย่าแสดงออกทางกาย ทางวาจา ทางใจ อย่าให้มันกำเริบเสิบสานขึ้นมาได้ระงับมันเสียเดี๋ยวนั้นด้วย เลยเป็นผู้ชนะ

อักโกเธนะ ชิเน โกธัง

เพิ่นบอกว่า

จงชนะความโกรธของเขาด้วยความไม่โกรธของเรา
ชนะความตระหนี่ของเขาด้วยความไม่ตระหนี่ของเรา

เรามีอะไรให้ ให้หมู่ให้พวก ให้เพื่อนให้ฝูง ให้ครูบาอาจารย์ท่านทำอะไร ท่านมีกิจอะไรที่จะต้องทำ แล้วเราก็เป็นลูกศิษย์เราก็เป็นผู้ให้ ทำให้ท่าน แม้แต่เย็บผ้าให้ครูบาอาจารย์ เราก็เคยเย็บ เย็บผ้าสบง เย็บผ้าจีวร เย็บผ้าอังสะ เย็บย่าม เย็บอะไรเราทำเป็น เราทำได้หมด ทำให้ครูบาอาจารย์เราหมด มันสกปรกมาก็เป็นหน้าที่ของเรา ที่จะซักฟอกทำความสะอาด แม้เป็นหน้าที่ของผู้น้อย ผู้บวชทีหลัง ช่วยกันทำเอง ต้มน้ำแก่นขนุน ซักผ้าซัก เออ ผ่อนให้ท่าน ไว้ให้สะอาด เหม็นกุย(เหม็นสาบ) เหม็นสาบได้ ผ้าไม่ซักสักที แต่ห่มไปแมลงวันไล่ตอมหึ่งไป แมลงวันตอมไปยาวๆ(บินวนไปมาและจำนวนมาก) หึหึ เออ แมลงวันแมลงอะไรมันชอบ กลิ่นอย่างนี้มันชอบ วิ่งเป็นพรวนไปล่ะ

นี่ เพราะฉะนั้น ให้จำไว้ ข้อเตือนเบื้องต้น อันนี้ทำให้เราเป็นพระ เป็นเณรที่ดีได้ แอ้ เป็นญาติ เป็นโยม ถ้าเป็นคนเข้าวัดเข้าวา จำศีลภาวนากันแล้ว ยังไปทะเลาะกันให้ชาวบ้านชาวเมืองเขาเห็นอีก จ้อน(รั้งผ้านุ่งให้สูงขึ้น)ซิ่นใส่กัน จ้อน(รั้งผ้านุ่งให้สูงขึ้น)ผ้าถุงใส่กัน จะฆ่าจะตีกัน อ้า

มี แม่ขาวที่วัดเรา เคยมีแม่ขาวชนิดประสาท ประสาทขึ้นแล้วเกิดถกผ้าขึ้นมา ถกตีน ถกตีนซิ่นขึ้นมา ทำท่าจะเตะกันตีกันพู้น(โน้น)ล่ะ แม่ ทำไมทำอย่างงั้นล่ะ เราอยู่ในเพศถือศีลจำศีลภาวนาแล้ว ยังจะเอาความโมโหโกรธา มาใช้กับหมู่ กับคณะ

น่าอายนักปราชญ์บัณฑิตท่านไหม อายนักปราชญ์บัณฑิตท่านไหม ของเหล่านี้เป็นของห้ามตัวเอง ไม่ได้ลุอำนาจแก่ความโกรธ ไม่ได้ลุอำนาจแก่ความไม่พอใจ ของเหล่านี้มันเกิดขึ้นที่ใจเรา ถ้าเราไม่มีโกรธ มันก็เข้าหูคนอื่นไปปะเนี่ย ด่ากันว่ากันอย่างงั้นอย่างงี้ ก็เข้าหูคนอื่นไป คนอื่นก็อดไม่ได้ ก็ลามปามใส่กัน ธรรมดาก็ไม่มีอะไรหรอก แม่ขาวแม่ชี ที่เป็นอาวุธมีแต่ไม้สากกะเบือ ตำพริก ตำบักส้ม(ส้มตำ) ตำส้มตำ ส้มอะไร จับได้พอดีมื้อ พอดีมือ ก็ใส่หัวกัน เฮอะ ตีหัวกัน หัวร้างข้างแตก เลือดไหลอาบ ได้ไปทำแผลกันที่โรงพยาบาลอย่างนี้ เอาอย่างงั้นเหรอ เอาอย่างงั้นก็ไม่ต้องมาปฏิบัติให้เหนื่อย เข้าวัดเข้าวาให้เหนื่อยทำไม ถ้าจะเอาอย่างงั้น ไปสมัครเป็นนักมวยกับเขาโน้นดีกว่า เป็นนักชก นักมวยเขา เป็นนักรบกับเขาโน้น เอาค้อนก็ได้ เอามีดก็ได้ เอาขวานก็ได้ เราเป็นผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว ก็อย่าให้มีเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นในวัดของเราเป็นอันขาดน่ะ

นี่เป็นสาธารณะ ธรรมะอันนี้เป็นสาธารณทาน ทานให้ได้ยิน ได้ฟังทุกโค้นทุกคน ไม่ได้หวงไว้เฉพาะ ผู้จะบวชพระ บวชเณรเท่านั้นหรอก ผู้เป็นแม่ขาวแม่ชี ถือศีลกินเจกัน อย่าละโมบ เรียบร้อย การทะเลาะวิวาทกันไม่มีในวัดที่เราอยู่ ใครมีเรื่องถกเถียงกัน ด่าว่ากันเสียๆ หายๆ ก็อย่าให้มีเลย อย่างนั้นอย่าให้มีเลย

เทวดายกมือสลอน พนมมือสลอน เห็นผู้จำศีลมาแล้วก็เขาก็ยกมือสลอน มาจังหัน มาขันหมาก มาทำบุญให้ทานอยู่เรื่อยๆ เทวดาทั้งหลายยกมือโมทนาสาธุการด้วย เวลาพระให้พรก็เทน้ำเทท่า อุทิศกัลปนาผลให้แก่พวกวิญญาณทางอื่นด้วย ผู้ตายไปแล้วยังไม่มีผู้ให้ส่วนบุญ ก็ยังแสวงหาบุญอยู่นั่นแหละ

ไม่มีบุญจึงไม่ได้ไปเกิดกับเขา ทนทุกขเวทนา เป็นเปรต เวทนาแสนสาหัสสากรรจ์ อดๆ อยากๆ อย่างนั้นก็ ให้พวกเราผู้เป็นเจ้าของพระพุทธศาสนา เป็นพระ เป็นเณรก็ดี เป็นแม่ขาว แม่ชีแม่จำศีล จำธรรมก็ดีให้เทวดาทั้งหลายโมทนาเอากับส่วนบุญที่เรากระทำบำเพ็ญนี้เหมือนตนทำเองเถิด ถ้าโมทนาแล้ว หากตกทุกข์ ขอจงพ้นจากทุกข์ ถ้าถึงสุข ก็ให้สุขภิญโญยิ่งๆ ขึ้นไปสมมโนมัยปรารถนาของข้าพเจ้าทุกประการเทอญ เนี่ย

เทวดาก็ยกมือสลอนเอา ผู้ที่ยังไม่เป็นเทวดา เป็นผีอยู่ก็มีหึ ยังไม่เป็นเทวดาธรรมดา เป็นคนธรรมดาสามัญ มีกิเลสหนาปัญญาหยาบอยู่ อาจจะด่าว่ากับผู้จำศีลจำธรรม ก็อาจจะเป็นได้ผู้รักษาศีลน่ะ มันจึงมาเข้าวัดเข้าวา มาฟังพระท่านเทศน์ ท่านแสดงให้ฟัง หลวงปู่ก็ไม่ใช่คนดีวิเศษอะไรนักหนาหรอก แต่ว่าพูดเรื่องโลกๆ อย่างนี้พูดได้ พูดให้ฟังกันได้ ข้ออื่นยังมีอยู่อีกมาก การ อาการกายวาจาใจของเรา ที่ยังไม่ได้สังวรระวัง ยังมีอยู่เยอะ เราจะต้องสังวรระวังหนักเข้าไปอีก

สำรวมอินทรีย์ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

มีการสงบระงับจากบาป บาปธรรมทั้งหลาย ที่มันเกิดขึ้นในใจเรา เราระงับไว้ได้

(แจ้งหมดเวลา)
เบรก เบรก เบรกแตกเหรอ

อ้า เอาล่ะพอดีแล้ว ที่พรรณนามาเพื่อให้เข้าใจ ถ้าผู้มีสติฟังรู้อยู่ ก็จะนำไปสังวรระวังตัวเองแต่ละคนๆ ให้พวกจะบวชเป็นพระเป็นเณรก็ดี ผู้บวชเป็นขาวเป็นชีก็ดี ผู้มาจำศีลจำธรรมก็ดี นำไปอดไปทน ไปประพฤติปฏิบัติตนเองอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม

เจ้าอาวาสเพิ่นมาเบรกเรา เบรกเราจะแตกแล้ว ถ้าเบรกแตกแล้ว ก็จะถลาไถลไปทุกหนทุกแห่งนั่นแหละ ล่ะปะเนี่ย

ที่ได้แสดงมา เพื่อต้องการให้ผู้ฟังเข้าอกเข้าใจ นำไปประพฤติปฏิบัติตนให้ถูกให้ต้อง อย่าออกนอกลู่นอกทาง ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

สามเณรนอนหลับก็มีน่ะ
นอนหลับ นอนหลับลงไปอย่างงั้น
งง งงเลยนั่นน่ะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

(ขอให้หลวงปู่สุขภาพแข็งแรง)
เออ
(ขอให้หลวงปู่สุขภาพแข็งแรง)
(ขอให้หลวงปู่สุขภาพแข็งแรง)
สาธุ ให้สมพรปาก
(สาธุ)
ขอให้แข็งแรง สมพรปากทุกคนๆ เด้อ
(สาธุ)

ศีล ๕ ข้อ ถ้าพวกเรามีศีล ๕ ข้อประจำใจอยู่ ไม่ขาดตกบกพร่องเลย ตั้งใจไม่ให้ขาด ตั้งใจสมาทานตั้งมั่น อย่าให้ขาดตกบกพร่อง ด่างพร้อยไปได้ ถ้าพลั้งเผลอไปแล้วก็ขอโทษ ขออภัยพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วย ข้าพเจ้าเผลอไป ตบยุงไปแล้ว ตีสัตว์ไปแล้ว อย่างงี้ขอโทษ ไม่มีเจตนา จะให้สัตว์อื่นต้องตายด้วยเจตนาของเราหรอกอ่ะ ขอโทษ ขอโทษเถอะ เนี่ยให้ระลึกได้เสมอ ถ้าเราทำผิดศีลข้อไหน ก็ให้นึกขอขมาโทษที่ได้สมาทานไปแล้ว ไม่ใช่สมน้ำหน้ามัน บี้มัน ฆ่ามันแล้วยังไม่สะใจแล้วบี้มันอีก ให้มันตายอีก อย่างนั้นเรียกว่ามีเจตนาร้าย แกล้งให้สัตว์อื่นต้องตายโดยเจตนา ศีลของเราก็ไม่มีอยู่กับเนื้อกับตัว ศีลถ้ารักษาได้ดีๆ แล้วมันสบายใจ บริสุทธิ์ใจ เพราะมี ไม่มีๆ เจตนาที่จะแกล้งฆ่า แกล้งลัก แกล้งขโมยแต่อย่างใด อ้า ถ้าหากผิดพลาดไป เขาทอนเงินทอนทองมาให้ผิดพลาดไป เขาให้เกินมาเกินมาก็นำส่งเขา เอ้ยๆๆ เงินมันเกินไปเนี่ย เงินมันเกินไป ของที่เอาไปมันราคาเท่านั้น ถ้าจะให้เงินเกิน อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต ก็จะหาว่าเขาโง่ซะอีก หรือใครโง่กันแน่ แฮะๆๆ เออ ผู้จะโลภเอาของเขานั่นแหละโง่ ผู้ไม่โลภเอาของเขาเลย มันๆ เกินมา ไม่โลภ เอาคืนให้เขาตาม ตามเดิม อย่าเอามาเป็นของตัวเอง มันไม่บริสุทธิ์ เงินทองที่เลยมา มันไม่บริสุทธิ์ เอามาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว แม้ร่างกายของเราก็จะไม่บริสุทธิ์ ไปซื้ออาหารมากินก็อาจจะเป็นอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ ไปทำอะไรๆ มาก็อาจเป็นของไม่บริสุทธิ์ เพราะว่าเงินโกงเขามา ให้เข้าใจอย่างงั้นบางทีมันมีอยู่ในโลก เอารัดเอาเปรียบกัน ในข้อเผลอหลง หลงนิดๆ หน่อยๆ ก็เผลอหลงเอารัดเอาเปรียบกันตอนนั้น เอ้ยๆๆ มันเกินไปแล้วๆ ไม่บอกอ่ะ อันนี้ให้เกินมา ให้สารภาพผิดบอกว่า มันเกินมา ฉันไม่เอาหรอก เอาเฉพาะราคาของที่เอาไปนั่นแหละ มันเกินราคาของแล้ว เอาคืนไปซะ อ้า อย่างนี้เทวดาสาธุนำ(ตาม) เทวดาสาธุ คนคนนี้เป็นคนใจบริสุทธิ์ ใจบริสุทธิ์มีศีล มีธรรมจริงๆ เออ เอ้ เห็นเขาเผลอ เขาหลงไป เขาทอนสตางค์ผิดมาให้เรา หลงมาให้เรา ก็เลยหวานแล้วเราเพิ่นว่า ไม่ใช่อย่างงั้น ถ้าเห็นว่าหวานก็ มันก็เอาของหวานไปเป็นพิษเป็นภัยแก่กระเป๋าของตัวเองอีกแหละ เฮอะ ไม่ดีเลยไม่ซื่อ ไม่ซื่อ ไม่สัตย์ อ้า ไม่บริสุทธิ์ใจ สิ่งใดที่ไม่บริสุทธิ์ใจ ต้องแจ้งทันที โอ้ ของมันเกินมา ให้เงินเกินมา เออ เท่านั้นบาท เท่านี้บาท ใช้ค่าโทรศัพท์ ใช้ค่า เออ อะไรๆๆ มันมีหลายค่า หลายใช้จ่ายอยู่ ถ้าแต่โลภโมโทสัน กินเล็กกินน้อยกันอยู่อย่างงั้น ก็ชื่อว่าไม่มีศีลธรรม ไม่มีศีลธรรมในหัวใจ อย่าให้มันมีเลย ถ้ามันทะลักเข้ามาในกระเป๋าของเรา มันจะมาพาให้กระเป๋าเราร้อนอีกเนี่ย เงินโกงเขา เงินกระบัด(ฉ้อโกง)เขา ฉ้อฉลเขา อ้า เราก็ได้มาอย่างฟรีๆ หาว่าเขาโง่ จ่ายเงินเกินมาให้เรา หวานแล้วเราไม่ใช่อย่างงั้น ไม่ใช่ของหวานน่ะของขม ถ้าทะลักเข้ามาหาเรา มาหากระเป๋าเรา ก็ทำให้กระเป๋าเราร้อนอีก อ้า เดือดร้อนอีกอยู่อย่างงั้นน่ะ เออ เพราะฉะนั้น ต้องซื่อสัตย์ ผู้รักษาศีลทั้งหลาย

๖๒

ปาณาฯ อะทินนาฯ กาเมฯ มุสาฯ สุราฯ

อะไรเหล่านี้ต้องให้ละเอียดถี่ถ้วน คิดให้ถี่ๆ หวีให้เกลี้ยงๆ จึ่ง(จึง)ค่อยเดี่ยง(จัดแต่ง)เด้อ อย่าแต่เห็นแต่แก่หน้าอย่างเดียว นั่นเรียกว่าซื่อสัตย์ต่อกันและกันจริงๆ เราเป็นชาวพุทธ ไม่ใช่เป็นศาสนาอื่นเลย เราต้องซื่อสัตย์ต่อกันตั้งแต่ต้นเรื่อยไป

ต้องศีล ๕ นี่ล่ะไป ซื่อสัตย์ต่อกันให้ได้ อย่าไปคิดกบฏคดเลี้ยว อย่าโลภโมโทสันเอาของคนอื่นมาเป็นของเรา เอามาเผาตัวเอง เนี่ยโลภโมโทสัน หลงเกินมา แล้วไม่บอกเขา อย่าหยิบเอามาใช้ เอามาใช้ เอามาเผากระเป๋าตัวเองให้เดือดร้อน ไว้ชวนเอาหมู่หนี ไม่ชวนเอาเงินที่มีอยู่แล้วเผ่นหนี เออ แม้ตั้งแต่ของเขา เขาก็ยัง เอามานี่ เพราะฉะนั้น ไปๆๆๆ อยู่ ไปๆๆ ไปที่อื่นเขาว่า เขาเชิญ กันไป เฮอะๆ ไปที่อื่นดีกว่า อยู่ที่นี่เขาไม่ซื่อ ไม่สัตย์ ดูสิเงินเกิน มา ๑๐๐ ๒๐๐ บาทหรือว่า ๙ บาท ๑๐ บาทเกิน ทอนเกินมา เหล่านั้น อย่าไปยินดี อย่าไปดูถูกเขาว่าเขาเป็นคนหลง ถ้าเรา เป็นคนโลภ ตัวของเราแหละเป็น

คนหลง หลงรัก หลงอยากได้ หลงยินดี

โลภโมโทสันเอาของผู้อื่นมาเป็นของตัว เอาไฟมาเผาตัวเอง ทำให้กระเป๋าเราร้อน ไม่ดีเลย อ่ะน่ะ

(อาราธนาธรรม)

ฟังแล้วยังนึกอะไรไม่ออกเลย จะเอาอะไรมาเทศน์ให้ฟัง เราฟังเทศน์มาในซีดี(แผ่นบันทึก CD)เนี่ย ก็ได้ความรู้มาในซีดี (แผ่นบันทึก CD)เนี่ย หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต) ท่าน แสดงอยู่ในซีดี(แผ่นบันทึก CD) นั่นเป็นคติ บางคนอาจจะ ไม่ได้เคยได้ยินได้ฟังก็ได้ จะเทศน์เรื่อง

นะโม

ให้ฟัง ท่านพูดเรื่อง นะโม แหม มาบรรยายมากมาย นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย ท่านจะทำวินัยกรรมอะไรๆ ก็ต้อง ว่า นะโม ซะก่อน อาราธนาศีล อาราธนาธรรม เทศน์ก็ นะโม ขึ้นก่อน แต่ถ้าว่าแต่ นะโมเฉยๆ พวกเรายังไม่ซึ้ง ยังไม่ซึ้งถึง ตัว นะ ตัว โม แท้อัน นะ ตัวนี้มาจาก ธาตุๆ ธาตุน้ำ นะ ธาตุน้ำ

แล้วก็ โม ตัวนั้นเป็นธาตุดิน ๒ ธาตุเนี่ยมาบวกกันเข้า จึงทำให้เราได้เกิดขึ้นมาในโลก ถ้าไม่มี นะ ไม่มี โม แล้วเราจะเอาอะไรมาเป็นร่างเป็นกายของเรา นะโม นั้นเป็นต้นของชีวิตสัตว์และมนุษย์ทั้งหลาย

ถ้าไม่มี นะ มี โม แล้วจะเอาอะไรมาปั้น เป็นตนเป็นตัวของเรา เพิ่นว่า นะ ธาตุน้ำ และ โม ธาตุดิน ๒ อย่างนี้มาบวกกันซะก่อน แล้วจึงมาปั้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

กลละ ฆนะ เปสิ

แตกแข้ง แตกขา แตกหู แตกตา แตกตับ แตกไต แตกไส้ แตกพุง แตกระบบทางเดินในร่างกายของเรา ให้เจริญเติบโตขึ้นมา มีแข้ง มีขา มีหู มีตาขึ้นมา เพราะว่าธาตุทั้ง ๒ นั่นเอง เป็นปัจจัยเบื้องต้น เป็นมูลมรดกเบื้องต้น มีความให้เราเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาได้ เพราะว่าธาตุทั้ง ๒ นั้นได้มาจากไหน เอาน้ำธรรมดาขึ้นมา เอาดินธรรมดาขึ้นมา มาผสมกันเป็นดินเหนียวขึ้นมา แล้วก็ปั้นเป็นหม้อ เป็นไห เป็น อ้า ภาชนะถ้วยชามต่างๆ ขึ้นมาได้ เพราะว่ามี นะ ธาตุน้ำ โม ธาตุดิน ผสมกันซะก่อน จึงมาปั้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้ แต่ว่าภาชนะทั้งหลายนั้น ไม่มีวิญญาณครอง ไม่มีวิญญาณครอบครอง แต่ว่าตัวของเรานี้ เมื่อปั้นขึ้นมาเป็นรูปเป็นร่างแล้วมีวิญญาณครอบครอง วิญญาณเข้าครองรักษา ให้เจริญวัฒนาขึ้นมาได้

เพราะมีวิญญาณเข้าครอง จักขุ ก็มีวิญญาณ โสตะ ก็มีวิญญาณ ฆานะ ก็มีวิญญาณ ชิวหา ก็มีวิญญาณ กายะ ในที่สุดก็ มโนวิญญาณ เป็นผู้ครอง ให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมา อาศัยธาตุของมารดาเป็นผู้ให้ความอบอุ่น อาศัยไฟ ธาตุไฟของมารดาได้รับความอบอุ่น จึงไม่เปื่อย จึงไม่เน่า ออกไปตามฤดูกาลของมัน ตัวร่างกายของเรานี้ได้มาจากพ่อจากแม่ นะ ธาตุน้ำเป็นธาตุของแม่ โม ธาตุดินเป็นธาตุของพ่อ เมื่อนำใส่กันไว้แล้ว ถ้าไม่มีธาตุไฟเข้ามาช่วย ให้ความอบอุ่นขึ้น มันจะแตก

กลละ ฆนะ เปสิ

ออกได้ยังไง มันจะแตกแข้ง แตกขา แตกหู แตกตา แตกตับ แตกไต แตกไส้ แตกพุง ระบบทางเดินในร่างกายเราจะเจริญไหม มันก็เน่าออก แท้งออกมา ไม่เจริญ ถ้ามีวิญญาณเข้าไปครองแล้ว ใจเข้าไปครองแล้ว ได้ธาตุไฟของมารดาให้ความอบอุ่น

กลละ ฆนะ เปสิ

มันค่อยแตกตุ่ม แตกอะไรขึ้นมา แตกนิ้วขึ้นมา แตกนิ้วมือเป็นตุ่มๆ ขึ้นมาน้อยๆ เออ เป็นตุ่มขึ้นมา ค่อยยื่นค่อยยาวออกมาเรื่อยๆ เล็บเท้า เล็บตีนก็เหมือนกัน

กลละ ฆนะ เปสิ

แตกแข้ง แตกขา แตกหู แตกตา แตกตับ แตกไต แตกไส้ แตกพุง แตกระบบทางเดินในอวัยวะครบถ้วนบริบูรณ์เสียก่อน ถ้าไม่ครบ ไม่ถ้วน ก็เรียกว่าไม่สมบูรณ์ เป็นเด็กที่ไม่

สมบูรณ์ อาจจะง่อยเปลี้ยเสียขา อาจจะ อ้า เสียหู เสียตาไปก็ได้ ที่มีแข้ง มีขา มีหู มีตา ก็เพราะอาศัยธาตุทั้ง ๒ ผสมกัน

นะ ธาตุน้ำ โม ธาตุดิน ผสมกันซะก่อน อาศัยธาตุไฟให้ความอบอุ่นเพิ่มเติมเข้าไปอีก มีความอบอุ่น ทำให้หัวใจเต้นตามจังหวะขึ้นมาได้ เจริญ หัวใจเต้นได้แล้ว เจริญเติบโตขึ้นมา ห้องมันก็ ตึกๆๆๆๆ อยู่ในของมันน่ะล่ะ หัวใจเต้น รู้จัก ความเต้นของหัวใจ ก็ปั๊มเครื่องใหญ่ เครื่องปั๊มใหญ่ ส่งโลหิตไปเลี้ยงทุกแขนง ทุกเส้น ทุกแห่ง เต้นตึกๆๆ จังหวะหัวใจ ถ้ามันเต้น มันทำงาน ตัวจักรกลอยู่ที่นี่ เป็นผู้เต้น

ถ้าหัวใจไม่เต้น มันจะเป็นยังไง ไม่มีวันเจริญได้ มีแต่หลู (หลุด) มีแต่แท้งออกมา เพราะมันไม่สมบูรณ์ ไฟไปหล่อเลี้ยง เรียกว่าไฟไม่สปาร์ค(spark ประกายไฟ) เออ พูดภาษาง่ายๆ ไฟไม่สปาร์ค(spark ประกายไฟ) อ้า ภาษาโลกเอามาผสมเข้า ไฟสปาร์ค(spark ประกายไฟ) ก็ทำงานทุกอย่างปะเนี่ย

เครื่องยนต์กลไกทุกชนิดก็เหมือนกัน เขาจัดทำขึ้น ต้องมีไฟเข้าไปช่วยซะก่อน มันจึงสปาร์ค(spark ประกายไฟ) พอเครื่องสปาร์ค(spark ประกายไฟ)แล้ว หัวใจก็จะทำงานเต้นตูมตามๆ ขึ้นมา แล้วก็โลหิตทุกเส้น ทุกสาย โลหิตฝอย โลหิตใหญ่ โลหิตอะไรของมันส่ง มันส่งของมัน ปั้ม ตึมตัมๆ มันไปเองมัน นวดสมองนี่ล่ะ ปืบปั๊บๆๆ ขึ้นสมองไปหมด ให้ลำตีนลำมือมันก็เต้นปืบปั๊บๆ ไปหมด น่ะ อาศัยธาตุทั้ง ๒ นั้นเป็นเครื่องส่ง เรามีเครื่องส่งเต็มบริบูรณ์ดีแล้ว ถ้าธาตุไฟข้างในไม่ช่วยจะเป็นยังไง แม้การย่อยอาหาร มันก็ไม่ไปน่ะ มันไม่ย่อยกินแล้วมันก็ไม่ย่อย เพราะไม่มีไฟธาตุอยู่ในร่างกาย กินอาหารแล้วไม่ย่อยแล้วมันจะเป็นยังไง ท้องอืด ท้องเสียไปต่างๆ นานา เอ้เป็นที่มันถ่ายคล่องตัวอยู่ ถ่ายหนักก็ดี ถ่ายเบาก็ดี เพราะว่ามันมีเครื่องของมันดีอยู่ เครื่องจักรอยู่ในร่างกายเรา แสดงว่าอาศัยผู้อื่นประคบประหงมต่อ ต่อมา

ถ้าพ่อแม่ไม่ช่วยประคบประหงมมั่งจะทำยังไง ตาย ตายเท่านั้นแหละ หายใจไม่ออก หรืออะไรไม่ออกอันนั้น หัวใจไม่เต้น เออ ระบายหนัก ระบายเบามันก็ไม่ระบาย อืดขึ้นมา แน่นขึ้นมา ในที่สุดก็สู้ไม่ไหว ตายไปเท่านั้นเอง อย่างนี้ด้วยวิบากของกรรมเป็นสัตว์ อาจเป็นไปโดยอัตโนมัติ มันเต้นเองมัน มันเดินเองมัน เลือดก็ดี ลมก็ดี มันเดินไปตามจังหวะหัวใจทำงาน หัวใจทำงานแล้ว ธาตุทุกส่วนในร่างกายเราก็ทำงานไปด้วยหมด ทำให้หมุนเวียน ถ้าไม่สูบฉีดไปหล่อเลี้ยงอวัยวะในร่างกายเราทั่วถึงทุกเส้นทุกเอ็น ถ้าเกิดโลหิตตีบตันขึ้นมาจะเป็นยังไง อ้า เพิ่นก็จึงมีหมอศึกษาเอาไว้ในระบบทางเดินของร่างกายเรา ทางเดินอาหาร ทางเดินโลหิต ทางเดินของลม ทุกอย่าง ความอบอุ่นของร่างกาย

เราถ้ามันเย็นไปซะแล้วจะเป็นยังไง อยู่ได้พอชั่วโมงหรือเปล่า ตาย เออ ดับชีวา ไม่ ไม่เจริญ ไม่เติบ ไม่โตขึ้นไปได้ เพราะฉะนั้น ที่พวกเรารอดพ้นอันตราย อันสาหัสสากรรจ์นั้นมาได้ เพราะว่า น้ำใจของพ่อของแม่ เอาช่วย เอาใจช่วยกันดูแล มันเป็นหวัดหรือเปล่า มันเป็นไอหรือเปล่า เป็นไข้ตัวร้อนหรือเปล่า ช่วยประคบประหงม งมขี้งมเยี่ยว พูดภาษาให้ง่ายๆ อย่าว่าหาน่ะว่ามันหยาบ เออ

ใครประคบประหงมให้เรา อึออกมาใครเป็นคนเช็ดคนล้างให้ เยี่ยวไม่ออกก็เป็นยังไง หาสิ่งมาสวนมัน ให้มันออกมาน้ำเยี่ยว อึไม่ออก ขี้ไม่ออก ต้องหาเครื่องสวนมา สวนให้มันปี๊ดปาดๆ ออกมา ใครล่ะเป็นคนกระทำให้เรา หอบเราไปหาหมอให้หมอช่วย ให้ความปฐมพยาบาล ตั้งแต่เกิดขึ้นมา ขี้หู ขี้ตาก็เป็นหน้าที่ของพ่อของแม่เช็ดให้ ปล่อยไว้ให้ขี้หู ขี้ตาติดกันอยู่ ตาติดต้อ(ตัน)กันอยู่ เอาน้ำมาแกะ มาล้าง มาเช็ด ตาติดต้อ(ตัน)ก็ลืมตาไม่ได้นะ ติดอยู่อย่างงั้นแหละ มันแห้ง ขี้ตามันออกมาแล้ว มันมาติดกันกับ มันกับขนตามันติดกันไว้ มันไม่ออก ลืมตาไม่ได้แล้ว ใครล่ะเป็นคนประคบประหงมเนี่ย แม่ หาผ้าชุบน้ำมาเช็ดให้ๆ เช็ดแล้วจนว่าขี้หู ขี้ตาแห้งๆ ติดอยู่นั้นก็ลืมตาขึ้นมาได้แล้ว ดี ใจ ถ้าลูกลืมตาขึ้นมาได้แล้วก็ดี ใจ ลูกหายใจไม่ออก ขี้มูกตันจมูกซะ หายไม่ได้ออก หายใจทางปากเอา นี้ก็เป็นภาระของพ่อของแม่อีก ปิดจมูก ก็หาหมอให้หมอช่วย

มันเป็นมาตั้งแต่นานแล้ว ตั้งแต่สมัยพระเจ้าพิมพิสาร เลี้ยงลูก เลี้ยง เออ ลูกชาย อ้า ขึ้นมา หายใจไม่ออก เลี้ยงลูกอ่อน หายใจไม่ออกทำยังไง พระเจ้าพิมพิสารท่านก็มีปัญญา ไม่ยากๆๆ แล้วเอาปากอมจมูกลูก หายใจไม่ออกมันตันดัง(จมูก)อยู่ อมปากอมจมูก แล้วก็ดูดแรงๆ ปี๊ดๆๆ ๒ ที ๓ ที มันก็ออกมาหมด อยู่ในจมูก ในโพรงจมูก หายใจได้ร้องไห้ ว้อๆ ขึ้นมา แว เออ หายใจได้แล้ว ร้องไห้แล้ว เออ เนี่ยพระเจ้าพิมพิสาร เพิ่นทำเป็นตัวอย่างของโลก แต่ว่ามันก็เป็นกันอยู่อย่างงั้นไม่ใช่ๆ พระเจ้าพิมพิสาร เป็นกันมาอยู่อย่างงั้น ใครมีครอบมีครัว มีลูกมีเต้า ก็เป็นหน้าที่ของพ่อของแม่ที่จะดูจะแล ความปลอดภัยของลูกให้ทั่วให้ถึง หายใจไม่ออกก็เป็นยังไง จะหาวิธีช่วยเหลือยังไง กลางค่ำกลางคืน เขาก็อยู่ ไม่อยู่แหละ หอบเข้าไปหาหมอ หมออยู่โรงพยาบาลไหนที่จะช่วยได้ก็เอาลูกไป มันสลบไปแล้ว มันไม่หายใจแล้วทำไง ให้หมอไป กระตุ้น กระตุ้นวิธีไหนว่ะเนี่ย ทำให้หัวใจเต้นขึ้นมาได้ ตึกตับๆ หัวใจเต้นได้แล้ว สบายแล้ว เลือดลมทั้งหลายก็ไหลเวียนแล่น ไปตามแขน ตามขา ตามตีน ตามมือได้ เออ หายใจคล่องตัวขึ้นมาแล้ว เนี่ยใครล่ะเป็นคนประคบประหงมก็พ่อกับแม่นั่นล่ะ เพิ่นจึงว่า

มาตาเปตติกะสัมภะโว

สัมภวธาตุทั้งหลายที่เรามีร่างมีกายมา ใครเป็นคนให้ ใครเป็นคนปั้นเรา ผสมเราให้เกิดติดเป็นมนุษย์ขึ้นมา ถ้าพ่อแม่ล่ะ ให้ธาตุดิน ธาตุน้ำซะก่อน แต่ว่าส่วนธาตุไฟ ธาตุลมมันก็มีจากพ่อแม่หายใจอยู่ เออ ก็ทำให้หัวใจเต้นขึ้นมาได้สบาย ถ้าหัวใจเต้นได้แล้ว บันดาลโลหิตทั้งหลายในสาระพังร่างกายทุกส่วน เออ จนถึงปลายมือปลายเท้า เต้นไปพร้อมๆ กัน ตึกๆๆๆ หมอมารักษาอยู่ทุกวันนี้ ก็อาศัยระบบความเต้นของหัวใจ มันสม่ำเสมอหรือเปล่า ถ้าไม่สม่ำเสมอก็หาเรื่องสปาร์ค(spark ประกายไฟ) ให้มันเต้นขึ้นมาได้ หัวใจเต้นดีแล้ว ปกติดีแล้ว หายใจคล่องตัวแล้ว

เอ้า พ่อแม่ก็รับกลับไปรักษาอยู่ที่บ้าน แนะนำความรู้ให้ให้รู้จักดูแลรักษาลูก อย่าปล่อยให้ลูกขี้มูกตันดัง(จมูก) ขี้มูกเหนียวตันดัง(จมูก) หายใจเข้าไม่ได้แล้วก็มันจะตายเอาง่ายๆ หายใจไม่คล่องตัว หัวใจก็ทำงานไม่ได้เต็มที่ หัวใจไม่เต้น เต้นเต็มที่ได้ นั่น พวกเราได้เป็นหนี้บุญหนี้คุณของพ่อของแม่ตอนนี้ เพิ่นให้ร่างให้กาย ให้ นะ ธาตุน้ำให้ โม ธาตุดินแล้ว ก็ยังไม่พอ ก็อาศัยไฟ ความอบอุ่นของพ่อของแม่ จนให้ความอบอุ่นให้ร่างกายทารกเจริญขึ้นมา

กลละ ฆนะ เปสิ

แตกแข้ง แตกขา แตกหู แตกตา แตกตับ แตกไต แตกไส้ แตกพุง เต็มหมดทุกส่วนไม่บกพร่อง แล้วก็เจริญมาเรื่อยๆ เวลาคลอด เออ บางทีก็คลอดยากลำบากเหลือเกิน ตายทั้งแม่ตายทั้งลูกก็มี อันนี้ก็ ก็ ไม่ได้เล่าได้เรียนอะไรหรอก แต่ว่าพ่อแม่เป็นผู้ประคบประหงมเรามา เวลาคลอดลูก ก็หัวคลอดออกแล้ว มันมาคาอยู่ที่ไหล่ หัวหย่อนลงมาที่พื้น ไม่ออกหรอก ต้อนแต้น(ชิ้นเล็กที่แขวนแกว่งไปมา)ๆ อยู่นั่นแหละทำไง เอาหมอที่ไหนมาช่วยบีบช่วยนวดให้ตกพวกออกมาแล้ว ห้อยอยู่อย่างนั้นล่องแร่งล่องแร่ง ให้ตกพวกออกมาก่อน ตกพวกออกมาแล้วยังไม่ร้องนะ ยังไม่ร้องตอนนั้น ตกพวกออกมาใหม่ๆ ยังไม่ร้องอีกยังสลบอยู่ พ่อกับแม่ก็ อ้า หรือว่าผู้หลักผู้ใหญ่ เพิ่นมาตบหลัง ตีจนหลังให้ ตุ๊บๆๆๆๆ ตุ๊บๆๆๆ ให้หัวใจเต้น แล้วจนร้อง อุว่าๆ ขึ้นมาปะเนี่ย อุว่าๆ เอาแม่ๆ ขึ้นมาปะเนี่ย เออ อุแว้ๆ น่ะ เอาแม่ๆ ช่วยแม่ เออ อย่างงั้นล่ะ พ่อกับแม่ก็ดีใจว่าลูกร้องไห้ได้แล้ว เออ เอาน้ำอุ่นๆ มาล้างให้ ถ้ารู้เท่าไม่ถึงกาล ก็เอาน้ำเย็นไปล้างลูก ออกมาใหม่ๆ มันกำลังสะบั้นอยู่ เอาน้ำเย็นไปราด มันก็แรงไปเลย เขียวไปเลย ตัวเขียวตัวนั้นไปเลย หายใจไม่ทันแล้ว ปอดบวม ปอดหยังไป ทำนองนี้ ดูสิพ่อแม่ประคบประหงมเรามา เออ อันนี้เพิ่นสอนให้เราฟังหรอก คลอดออกมาใหม่ๆ มัน บ่าไหล่มันใหญ่ มันคาบ่าไหล่ ออกมาแต่คอออกมาแต่คอก็ห้อยต่องแต่งๆ ยังว่าสลบหรือว่าน่ะ เออ คลอดออกมาได้แล้วปะเนี่ย ไม่ร้องไห้ ให้ร้องไห้ต้องมาตบหลัง ตบไหล่ให้ เออ ตีนั่น ตีนี่ให้ ให้ๆๆๆ มันเต้นซะก่อน หัวใจสปาร์ค(spark

ประกายไฟ)ซะก่อน จึงค่อยร้อง อุว่าๆ ขึ้นมา นั่น ก็ พอร้องไห้เสร็จแล้ว พ่อจึงค่อยดีใจ แม่จึงค่อยดีใจ ร้องไห้แล้ว อ้า เป็นหน้าที่ของพ่อของแม่ผู้อยู่ใกล้ๆ ดูแลเองดังนี้ พวกเราจึงปลอดภัยมาทุกคนที่มานั่งอยู่ร่วมกันแห่งนี้

บางรายก็ผ่าตัด มันคลอดยาก ช่องคลอดไม่เปิด ทำไงล่ะ หมอก็คิดขึ้นมาทัน ผ่าเลย ผ่าเอาออกทางท้องเลย ผ่าแล้วก็ดึงเอาเด็กน้อยออกมา เออ ดึงออกมาใหม่ๆ มันก็ตกใจแล้วสลบไปอีก ทำยังไงจะร้องได้ เออ ก็พยายามหาวิธีแก้ไข ให้มันร้องอุแว้ๆ ขึ้นมา เออ พอร้องได้จึงค่อยดีใจ ไอ้ส่วนแผลที่ผ่าตัดหมอนั้นดูแลเอง เย็บ เย็บท้องเย็บไส้ให้ดีแล้วเรียบร้อย ทุกอย่างมันเข้าที่เข้าทางมันหมดทุกแห่งแล้ว เนี่ยหมอช่วยเหลือมาทั้งนั้นบัดนี้ เพิ่นจึงมีบทสวดเบื้องต้น

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

จะว่าอะไร จะทำบุญสุนทาน หรือไหว้พระรับศีลอะไร ต้องมี นะโม ซะก่อน ถวายทาน ถวายสังฆทาน ถวาย อ้า อะไรก็แล้วแต่ ก็ว่า นะโม ซะก่อน เอา

นะโม

ขึ้นก่อน

ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ต่อไป จึงเอา นะโม ขึ้นก่อนเสมอๆ พวกเราเนี่ย นะโม ขึ้นมาก่อน ตั้งแต่คลอดออกมาแล้วพู้น(โน้น)แหละ ออกมาแล้ว นะ ธาตุน้ำ โม ธาตุดิน จะมาช่วยประคบประหงม งมๆ กันอยู่นั่น กี่วัน กี่เดือน กี่ปี จะลืมตาอ้าปากมาได้ ออกมาใหม่ๆ ก็ดูดนมไม่เป็น ต้องเอานมใส่ปากให้ ดูดๆๆ ลูกดูดๆ ดูดๆๆ ก็ดูดปากเข้าไป น้ำนมมันหย่อนใส่ปาก มันมีรสหวานๆ หน่อยมันก็ดูดใหญ่แล้ว เออ ดูด ดูดนมแม่ ดูดนมแม่เป็นแล้วก็ดีใจแล้ว ถ้าดูดนมไม่เป็นทำยังไง เออ หึหึ โอ้โฮ กัน เป็นของสาหัสสากรรจ์มาก เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์ ไม่ใช่เป็นของง่ายๆ

กว่าจะเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาได้ ยังไม่โตขึ้นมารู้เรื่องเดียงสาเดินไปได้ มาได้ ก็เอาแต่ใจตัวเองทั้งวัน เออ เอาแต่ใจตัวเองอะไรไม่ได้ใจตัวเองก็ตีเข้า ปั๊บๆๆๆ ร้องไห้ เออ เอาแต่ใจตัวเองผู้แสดงอยู่นี้ ผู้เทศน์อยู่นี้ ไม่เคยร้องไห้กับแม่เลย แม่จะไปไหนๆ ให้นั่งอยู่เฉยๆ นั่งอยู่เฉยๆ แม่จะไปทำไร่ไถนา ก็ให้ทำนา ดำนาปักกล้า ดำนาไป ให้นอนเอาผ้า ผ้าโสร่งของพ่อมาห่มให้ แล้วก็

นอนเฉย เวลาลุกขึ้นมาคลานไปได้ ไปเห็นเขาอ้า เขาเปิดป่อง (ช่อง) กระดานเถียงนา เปิดช่องไว้ คลานมาถึงช่องนั้น เห็นช่องมันแล้ว ก็ไม่ปีนไม่ป่าย กลับไปนอนอีกอยู่อย่างงั้นน่ะ เนี่ยประวัติของตัวเองหรอก ไม่เคยร้องไห้กับแม่ แม่จะไปไหนมาไหนไม่เคยร้องไห้ตาม เออ ใครๆ ว่ามันรู้ปะสาอยู่ ว่าอันนั้นเป็นป่อง(ช่อง) เป็นช่อง เขาเปิดไว้ ถ้าคลานต่อไปก็ตกลงไปพื้น ตาย หลังเดียวนี้ไม่ไป พอเห็นช่อง เห็นป่อง(ช่อง)อย่างงั้นน่ะ คลานกลับคืนไปไปนอนห่มผ้าเฉย แน่ะ เออ เป็นคนอย่างนี้ประวัติ เขาเล่าให้ฟังตั้งแต่โน่นหรอก ไม่เคยร้องไห้กับแม่ แม่ไปไหนมาไหนไม่เคยร้องไห้กับแม่ เวลาหิวนมนู้นแหละ หิวนมแล้วก็ร้องไห้บ้าง เออ แม่ยายเป็นคนอ้วนๆ หน่อย มีนมเหี่ยวแม่ยาย แม่ตู้ เพิ่นเอาใส่นมแม่ตู้ให้ดูด ก็ดูดนมแม่ตู้ ไม่มีน้ำหรอก ดูด เดี๋ยวก็ร้องไห้ เดี๋ยวแม่มาๆ แม่มาแล้วๆ เพิ่นตั๋ว(โกหก)อยู่อย่างงั้นแหละ ก็พักอยู่จนว่า แม่มาซะก่อน นั่น จึงค่อยได้ดูดนมแม่ อันนี้เพิ่นเล่าให้เราฟังหรอก เราจำได้ เออ รู้จักปะสาอยู่ตั้งแต่น้อยมา เออ

เพราะฉะนั้น การเลี้ยงลูกปลูกโพธิ์ ไม่ใช่เป็นของง่าย เป็นของลำบากยากเย็นมาก ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว แคะขี้หู แคะขี้ตา อ้า ป้อนข้าว ป้อนน้ำ สิ่งใดมันเป็นก้าง เป็นกระดูก ก็ไม่ให้ลูกกินแหละ ถ้าให้มีแต่เนื้อ ถ้าจะเอาป้อนเนื้อป้อนปลาอะไรก็ ไม่ให้มีก้าง มันจะคาคอ อ้า ถ้าอมเข้าไปแล้วก็จก(ล้วง)ออก จก(ล้วง)กระดูก จก(ล้วง)ก้างออก อ้วกๆ อันนี้มันคาคอ ติดคอก็เฮ็ด(ทำ)เอา ให้เอาจนพอแรง จนรู้เดียงสา เออ จนกินข้าวกินปลาเป็นมาหรอก เลี้ยงแต่ละคน มันเท่าไหร่ล่ะ แม่เลี้ยงลูกมาแต่ละคนมันเท่าไหร่ แม่ของเรา มันเหลือเงินนะ

มีลูกตั้ง ๑๙ คน เราเป็นคนที่ ๖ น้องลงไปอีกเท่าไหร่คน ๙ คนน่ะ น้องลงไป ๙ คน แม่มีลูกอยู่ไฟมาตั้ง ๑๙ หม้อคว่ำ ๑๙ อยู่กรรมความเย็น ๑๙ คน เราเป็นคนที่ ๖ ลงไปอีก ๑๓ คน น้องเรา เออ เป็น ๑๙ คน รวมกันแล้วมากมายขนาดนั้นน่ะ

แต่ว่าเหตุใดจึงไม่เหลือ หมด เราก็บ้านนอก ไกลบ้านไกลเมือง ไกลหมอ บ้านนอกออกไป เกิดอหิวาตกโรค ทั้งบ้านทั้งเมือง เด็กน้อยๆ ลงไป น้องเรา ๕ คนนอนเรียงกันอยู่ เราเป็นคนที่ ๖

น้อง ๕ คน เขาเอาไปฝังคืนเดียวหมด ตาย ตาย ตาย ท้องเสีย ท้องเสีย

เสียแล้วก็ตาย เอาไปฝังทั้ง ๕ คนเลย เหลือแต่เราผู้เดียว พอดีหมอในเมือง ขี่ล้อขี่เกวียนออกมา เอายามาแจก ได้กินยาหมอ อ้า หมอเอายาอะไร น้ำหวานๆ เวินๆ เนาะ(นะ) จิ๊บเอาเท่านั้นมาแหละ โอ้ จิ๊บแล้วเนี่ย แห้งคอวาบโลด กินลงไปเนี่ยแห้งคอวาบ ฝืนเอา ขวดหนึ่งๆ กินจนหมดขวดแล้วก็อยู่ล่ะ ขวด

ของหมอ ยาของหมอ เออ ไม่ตาย เพราะหมอไปพ้อ(พบ)พอดี หมอไปพบเรากำลังนอน แขม่วๆ อยู่ พาเรารอดมาได้ ๕ น้อง พากันตายหมด ไอ้นี่มันเกิดขึ้นมาใหม่หลายคนเอา เกิดมาที่หลัง พวกที่ตายไปก่อน อ้ายอยู่(ชื่อสมบัติคนที่ ๒ อายุน้อยกว่า ๙ ปี) อ้ายสำ(ชื่อสำลี อายุน้อยกว่า ๑๖ ปี) คำผัด(ชื่อคำผัด อายุน้อยกว่า ๑๕ ปี) อ้าย... เออ อะไรของมันหลายคนอยู่

นี่ยังอยู่ ยังไม่ตาย เพราะว่ามันโรคอหิวาต์ มันดับไปแล้ว ก็เลยไม่ได้ประสบภัยเช่นนั้น อหิวาตกโรคมันเกิดขึ้น ตายหมด เด็กน้อยสมัยนั้นตายหมด รุ่นเดียวกันหรือน้องๆ ลงไปทุกคน ตายหมดไม่เหลือ แต่ตัวเนี่ย คนเนี่ย จนเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาหน่อย หนึ่งแล้ว กินยาเป็นแล้ว ก็เลยรอดภัยมา เพราะฉะนั้น การเกิด ของพวกเรา ด้วยวิบากของกรรม

กัมมะวิปาเจนะ สัจจานัง กัมมะปัจจะยา

สัตว์โลกเป็นอยู่ด้วยกรรม ถ้ากรรมยังหล่อเลี้ยงอยู่ ก็เจริญวัยขึ้นมาได้ ไม่ตาย เออ แต่มารอดตายหลายครั้ง หลายคราวอยู่ ก่อนจะมาบวชได้ ก็รอดตายมา อายุ ๑๗ ปี แล้วเป็นไข้ หรือว่าเป็นบาด เป็นแผลที่ขา เออ จนว่าไปไหนไม่ได้ก็นอน นอนซมอยู่กับที่ แม่ก็มากางมุ้งให้ กางมุ้งให้นอนในมุ้ง เพราะ ตอนนั้นแมลงวันมันตอมหึ่งอยู่ มันจะอันตรายแก่บาดลูก อืม มาไล่แมลงหวี่ แมลงวันให้ เออ อยู่อย่างงั้นล่ะ อดตาหลับขับตานอน ว่าล้างแผลล้างอะไรมันเป็นฝี มันระเบิดออกมายังไง ไม่รู้ ใหญ่โต แต่ไม่ได้เล่าแต่เบื้องต้นมาหรอก มาเล่าเอาตอน มันเป็นบาดใหญ่ๆ แล้วนี่ นอนซมอยู่ นอนไปไหนมาไหนไม่ได้

จนเอาดนตรีมาเล่น ดนตรี สีซอ ให้เขาเข่ง(ทำให้ตึง)ให้ ดนตรี สีซอ ปี่ แคน เหล่านี้ เอาโน้ตมันมา เอาโน้ตมันมาแล้วก็มานอน เขียน เขียนโน้ตมันใส่ลูก(ลูกระนาด)แทน เขียนโน้ตมันใส่หัว พิณพาทย์ ระนาด ที่เขาซื้อมาให้เล่น เขาเห็นว่า ทำเป็นๆ ก็ซื้อ มาให้ จนเป็น จนเป็นทุกอย่าง เออ ดนตรีวงเล่นกับเขาได้ งูๆ ปลาๆ หรอก ไม่เก่งแท้หรอก ดนตรี แต่มาฟังดนตรีเขาทุกวันนี้ อ้า ฟังไม่ออกเลย ไม่รู้มันอะไรต่ออะไร ...เร็วไปหมด ไม่อะไร มัน ไม่ๆๆๆๆๆ ไม่ทำตามสูตร ตามโน้ตมัน เป็นเพลงก็เป็นเพลง อะไรก็ไม่รู้ เพลงดอกดิน พม่ารำขวาน เพลงเขมรเทวา เพลง อะไรๆ พวกนี้มันก็มีหมดทุกโน้ต โน้ตมันมี เป่าตามโน้ตมัน เป่า แคนก็เป่าตามโน้ตมัน ตีพิณพาทย์ ก็ตีไปตามโน้ตมัน เขียนใส่ หัวมันหมดแล้ว อืม เขียนใส่หัวมันหมดก็ตีเป็นเพลงไปเลย เขา นึก นึกงง อัศจรรย์เอ้ กูฟังมันตีอยู่น่ะ มันเป็นเพลงแล้วน่ะ เออ มึงทำยังไงถึงตีเป็นเพลงได้ โอ้ย มันก็อยู่ที่หัวนี่แหละอ่ะ เขียน โน้ตมันใส่หัวพิณพาทย์มันเป็น คู่ ๘ ก็ตีไปตามนั้นแหละ

โด โด มี ซอล ซอล ซอล ลา ซอล ฟา ลา ซอล
มี ซอล มี เร เร เร มี เร โด โด
โด โด มี ซอล ซอล ซอล ลา ซอล ฟา ลา ซอล
สร้อย ทีแล้ว
ซอล ลา ที ลา เร ลา ที ลา ซอล ซอล ลา ซอล ฟา มี
ฟา ลา ซอล มี โด โด มี เร เร ลา ที ลา ซอล

นี่ๆ เป็นเพลงอันนี้ เพลง เพลงชาติ ประเทศไทย เพลง พม่ารำขวาน เพลงสรรเสริญพระบารมี มันก็ตีไปตามนั้นน่ะ

ตีไปตามโน้ตนั่นแหละ โน้ตมันเขียนไว้ใส่หัวแล้วก็ตีได้เป็นเพลงได้เลย ไม่ต้องยากลำบากเลย เออ เขาก็งึดง้อ(คิดไม่ถึง) ทำยังไงมึงถึงทำได้ ทำยังไงมึงจึงทำได้ เออ มันอยู่ในหัวนี่แหละฮะฮ่ะ เออ ทำเป็น ทำเป็นแต่ว่าไม่ไพเราะเพราะพริ้งเท่าไหร่หรอก แต่ก็งูๆ ปลาๆ ไปกับเขาไปอย่างงั้นแหละ ได้จบ เพลงอะไรๆ ก็ตีจบ เป่าแคนจบ สีซอจบ อ้า มันสีซอเฉยๆ เนี่ย แน่ะ มันไม่ยากอะไรหรอก ดนตรีทางโลก เขาก็มีโน้ตทำตามโน้ตมัน เพลงพม่ารำขวาน เพลงเขมรเอวบาง เพลงอะไรต่ออะไร มันก็ไปตามเพลงของมันล่ะ ไม่ยากเลย อืม เพราะว่ามันมีหัวอยู่แล้ว อืม มันเขียนได้อยู่แล้ว เขียนใส่โน้ตไว้แล้วก็ ตีไปตามนั้น สีไปตามนั้นก็เป็นเพลงเป็นอะไรขึ้น อยู่บ้านของเรา เพิ่นเป็นบ้านผู้ใหญ่บ้าน บ้านหลังใหญ่สักหน่อยหนึ่ง เย็นมา ตกเย็นมาแล้ว เขาก็มาแล้ว เพื่อน พวกทั้งหลายก็มารวมกัน บรรเลงกัน ตึมๆๆๆ อยู่ที่บ้านน่ะ เขาชมเชยเรา เหมือนนั่งอยู่ในเมืองในนา เออ ได้ฟังดนตรีแล้วเหมือนอยู่ในเมืองในนา อืม บรรเลงเพลงอันนั้น บรรเลงเพลงอันนี้ขึ้นมา สนุกสนานกันครึกครื้นรื่นเริง แน่ะ ทางโลกก็มีอยู่บ้างนิดๆ หน่อยๆ พอแผลดีแล้ว แผลขาดีแล้ว เดินได้ไปได้มาแล้ว เขาเลยซื้อพิณพาทย์มาให้เล่น ก็ไปเล่นลิเก

กับเขา เออ ไปเล่นละครกับเขา สนุกสนานไปอย่างงั้นแหละ เออ เพลงของโลก บรรเลงๆ บรรเลงเพลงโลกต่างๆ ก็พอม่วน(สนุก)ๆ สาวๆ กับเขาไป แต่ว่ามันผิดมันถูก เรารู้อยู่ เล่นผิด เว้ย เล่นผิด เล่นไม่ถูก บอกเขาหมดแหละ เล่นไม่ถูกมันก็ขัดกันเด้ มันไม่ไปทางเดียวกันหรอก พม่ารำขวาน เขมรเทวา อะไรๆ ติดกัน ทองย่อน ทองเยน เออ นี่เหล่านี้เป็นต้น

อันนี้พูดนอกลู่นอกทางจากธรรมะออกไป การฝึกปรือ ไม่ได้อยู่เฉยๆ ก็กลายเป็นเพลงขึ้นมาได้ เป็นสูตรขึ้นมาได้ เป็นดนตรีขึ้นมาได้ กลองเขาก็ทำมาให้ กลองรำมะนาเขาก็ทำมาให้ เออ สีซอเราประดิษฐ์ประดอยเอาเองหรอก ประดิษฐ์ประดอยเอาเอง ขลุ่ย ขีดๆ แคนๆ เกินๆ เหล่านี้ พอเป่ากับเขาได้เป็นเพลงได้ เข้าวงดนตรีเขาได้อยู่ อ้า มันหัดเอาฝึกเอาเป็นได้ทุกอย่าง เพราะฉะนั้น การมาบวช ก็ไม่ได้ยัง ฝันไป ได้ไปบรรเลงเพลงปี่พาทย์ ระนาด ฆ้องวง กับเขาอยู่ เอ้ มันทำไมไปอย่างงั้นล่ะ เราไม่สนใจแล้วมันหรอก แต่มันก็เอาจนจบ ทุกวันๆ น่ะเพิ่นเอาไปทุกวันๆ มันบรรเลงไปได้ อันนั้นเกิดจากการฝึกฝนอบรมแล้วย่อมดี ย่อมเป็นศิลปะ ศิลปินได้ ทำให้เกิดเฉลียวฉลาดขึ้นมาได้ ในทางโลก ทางธรรมก็เหมือนกัน ศีล สมาธิ ปัญญา อันนี้เป็นทางธรรม เรื่องศีล สมาธิ ปัญญา เออ

เมื่อบวชเขามาใหม่ๆ อยู่ได้ ๑๐ กว่าพรรษา เขาให้ออกธรรมทูต เป็นพระธรรมทูตออก ไปสายพุ้น(โน้น)น่ะ สายบ้านนอกไปตรงนู้นน่ะ บวชเข้ามาแล้ว เป็นนักเทศน์ซะแล้วปะเนี่ย ไปเป็นธรรมทูตไปเทศน์ให้เขา บ้านนอกตามภูเขาเหล่ากาที่ไหน ไปถึงด่านซ้าย ด่านเซ้ย ไปถึงโน้นประเทศลาว ประเทศเลอพุ้น(โน้น)แหละ เป็นธรรมทูตไปอยู่พักหนึ่ง เออ ๔ ๕ ปีแล้วเขา

ก็ให้หยุด ให้หา ให้หยุด พระธรรมทูตก็เป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้ว มันเหนื่อยแล้ว ข้ามภู ข้ามภู ข้ามเขา เหนื่อย มันแก่มาเขาก็ใช้ในงาน อย่างเนี่ย งาน มีงานที่ไหนๆ ที่ไหนๆ อยู่ในกรุงเทพฯ นี่หลายแห่ง เออไปเทศน์ทั้งนั้นแหละ เทศน์บ้านนอก สมุทรสาคร สมุทรปราการ สมุทร อ้า ปากน้ำ ปากเนิบ ที่ไหนไปหมดทุกแห่ง ปักษ์ใต้เพิ่นก็ลงไปฮอด(ถึง) ภูเก็ต พังงา เออ ไปธรรมทูต ถ้าพูดแล้วก็ไปธรรมทูต ไปหาเทศน์เขา ให้เรื่อยๆ เออ จนพอมีคำพูดคำจามาพูดกับญาติกับโยมได้ ก็เพราะเคยผ่านอบรม เที่ยวจาริกธรรมทูต ไปทุกหนทุกแห่ง พอนึกออกอยู่ธรรมะธัมโม อ้า จำครูบาอาจารย์ได้บ้าง ต้อง

ครูบาอาจารย์หลุย(หลวงปู่หลุย จันทสาโร)
ครูบาอาจารย์ชอบ(หลวงปู่ชอบ ฐานสโม)
หลวงตามหาบัว(หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)
อาจารย์หลวงปู่เหรียญ(หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ)
หลวงปู่บัวพา(หลวงปู่บัวพา ปัญญาภาโส)

เหล่านี้ มีแต่ขอฟังเทศน์เราอย่างเดียว พวกหลวงปู่บัวพา (หลวงปู่บัวพา ปัญญาภาโส) หลวงปู่เหล่านั้น เพิ่นก็เทศน์เป็นแล้วเพิ่น เอาแต่จะฟังให้เล่านิทานให้ฟังแหน่(หน่อย) เราก็เล่านิทานให้ฟัง อ๋อ ร้องไห้ เล่านิทานบางอย่าง ร้องไห้ หันหน้าเข้าฝา หึ เออ หลวงปู่ทั้งหลาย หลวงปู่วัดโพธิ์(หลวงปู่จันทร์ศรี จันททีโป) เพิ่นก็ยังได้ฟังนิทานของเรา หันหน้าเข้าฝา ไม่ใช่นอนตะแคงมาทางนี้ หันหน้าเข้าฝา ฟัง แต่ว่าฟังไปแล้ว เราหยุดไป แน่ะ เอาต่อๆๆๆ เออ ต่อไปๆ อย่างงั้นแหละ เล่านิทานเรื่อง

เล็กๆ น้อยๆ เออ นิทานโบร่ำโบราณ มันมีเยอะแยะได้ยินได้ฟังมาแล้ว เอามาเล่าให้กัน เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา อึม ไปบางแห่งก็ไปฉายหนังจีน ฉายหนังจีนเรื่องพระเจ้าหวางตื้อ มิ่งกงฝ่า เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตนั้นก็ได้

อันนี้พูดให้ฟังเฉยๆ หรอก อ้า พระไม่ได้ศึกษาอบรมได้มหง มหาอะไรกับเขา แต่ว่าเราเทศน์ให้พวกมหาฟังหลายแล้ว อ้า ไปที่ไหนๆ เขาก็เอา เออ เทศน์ๆๆๆๆ นะ เทศน์นะ เทศน์ก็หาเรื่องมาเทศน์ แล้วเพราะฉะนั้น การศึกษาไม่ว่าเป็นภาษาลาว เป็นภาษาไทย เป็นภาษา ภาคไหนๆ เราก็เอามาร้องกันได้ มันก็เป็นเทศน์เป็นธรรมไปในตัวน่ะ เอาธรรมะธัมโม แทรกแซงเข้าไป ก็กลายเป็นธรรมะธัมโมกันไป เป็นคติเตือนใจของๆ ประชาชนผู้นับถือศาสนา เป็นชาวพุทธทั้งหลาย ก็จะได้จำเอาไปเป็นคติ อ้า ท่าน พ่อแม่เลี้ยงดูเรามา วันนี้ก็คงมีคติ จะเตือนก็เตือนใจอยู่บ้าง พ่อแม่เลี้ยงเรามาพาเราโตขนาดนี้ จนเป็นผู้เป็นคน บางคนก็สอนยาก ว่ายาก สอนยาก ว่าเถียงพ่อเถียงแม่ ทีบแป้น(ไม้กระดาน)ใส่แม่ใส่พ่อก็มี โอ้ อย่างนี้ก็มี ถ้าจะเอามาเล่า มันอาจจะถูกคนบางคนที่พ่อแม่สอนยาก ว่ายาก สอนยาก ตั้งแต่เข้าโรงเรียนมา ก็โตมาแล้วก็ดื้อรั้น ดันทุรังกับ

พ่อกับแม่ตัวเอง ทำให้พ่อแม่น้ำตาซึมออก เลี้ยงมาพาใหญ่เหลือเกิน จะโตมาทำไมเป็นอย่างงี้ลูกเรา จะพึ่งได้ไหมหนอ ฝ่าฝืนคำสั่งคำสอนของพ่อของแม่ เลยเสียผู้เสียคนไปก็มี อ้า เป็นนักเลงถิ่นเขตไปก็มี เป็นนักเลงสุรา หรือนักเลงการพนันไปต่างๆ นานา ฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อของแม่ ไม่อยู่ในคำสั่งคำสอนของพ่อของแม่ ชอบดื้อรั้นดันทุรัง ถ้าพอพ่อแม่สอน พ่อแม่สอนแล้ว ว่าล่ะ บ่นอยู่นั่นแหละ อ่ะน่ะ ลำบาก รำคาญจะตาย เออ เขาว่า พ่อแม่สอนเขาก็หาว่าพ่อแม่ร่ำไร ทำให้เขารำคาญใจ มัวแต่พูดอยู่นั่นแหละ น่ะ พ่อแม่เตือน เป็นใหญ่เป็นโต เวลาไปเล่าเรียนศึกษาจนได้ เออ ปริญญาออกมา ถ้าพ่อแม่สอนนิดหน่อย พ่อแม่ไม่ได้เรียนอะไรหรอก ป.๔ ก็ไม่จบ อ่ะ

แต่ว่าพ่อแม่รู้จรรยาบรรณ อะไรพ่อแม่รู้ ถ้าลูกทำผิดไปนิดๆ หน่อยๆ พ่อแม่ก็เตือน ถ้าเตือนแล้วก็ สู้พ่อ สู้แม่ ทึบบ้านใส่พ่อใส่แม่ พ่อแม่พูดไม่ออก ก็น้ำตาพัง(ไหลพราก)ไป โอ้เลี้ยงยากเหลือเกินนะ แต่ว่าเขาทำไมฝ่าฝืนคำสั่งคำสอนของพ่อของแม่ขนาดนี้ โธ่ เทวดา ไปทำยังไง ไปทำใส่เทวดา อ้า บิดามารดา เป็นเทวดาของบุตร บิดามารดาเป็นครูของบุตร ของลูกของหลาน ถ้าไปทึบแป้น(ไม้กระดาน) ทึบอารมณ์ใส่พ่อแม่จะบ้าเหรอ ทำใส่ประชดเทวดา พ่อกับแม่เป็นเทวดา

อาหุเนยยะ ปุคคะโล จะ

บิดามารดาเป็นพระอรหันต์ของลูกน่ะ ฟูมฟักรักษา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ไม่เคยขี้เกียจรังเกียจเลย ถ้าโตมา มาทึบบ้าน ทึบแป้น(ไม้กระดาน)ใส่พ่อใส่แม่ ได้เรียนสูงขึ้นทั้งหลายได้ปริญหยอก ปริญญามาแล้ว ทำให้พ่อแม่น้ำตาออกอีก อ้า ไปทึบบ้านทึบเฮือน(บ้าน)ใส่พ่อแม่ ร่ำไรอยู่นั่นแหละๆ เปล่าพ่อ เพิ่นร่ำไร อ้า บ่นจุกจิก จู้จี้ ดีกว่ากลัวลูกจะไปเสียผู้เสียคน ไปเที่ยวเตร่เฮฮ่า ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักพระ จักเจ้าอะไรหรอก เขาเที่ยวไปตามสนุกสนานครึกครื้น อ้า ถ้าเข้าวัดเข้าวาได้ เออ ตีฆ้อง ตีกลอง ลำวง ลำเวน สนุกสนาน เข้าวัดเข้าวา เขาว่าเขาทำถูก แต่ที่จริงมันผิดศีลธรรมไป ทำอย่างงั้นผิดศีลธรรม พ่อแม่เป็นห่วงเป็นใย เป็นสาว เป็นนางอะไร จะเสียผู้เสียคน พ่อแม่เป็นห่วงก็ร่ำไร อยู่นั่นแหละ เออ พ่อแม่ร่ำไรว่าให้ เล่า ร่ำไรอยู่นั่นแหละ ไป ก็ความเป็นห่วงเป็นใยหรอกจึงได้เตือน

แต่ว่าบ้านเราเมืองเรา เป็นเมืองเจริญแล้วคงจะไม่มีคนชนิดนั้นหรอกนะ ชนิดเถียงพ่อเถียงแม่ ต่อล้อต่อคำกัน ถกเถียงกัน ใช้อารมณ์ คำหยาบๆ คายๆ ออกมา เออ พอเราได้รับการศึกษาสูงแล้ว นี่ระดับมหาวิทยาลัยแล้ว จรรยาบรรณของพวกเราคงจะไม่เอามาใช้อย่างบ้านนอกเขาหรอก บ้านนอกเขามีคำหยาบๆ คายๆ ตำ...แม่มัน ไปต้องตำทุกอย่างล่ะ เออ ด่ากันหยาบๆ คายๆ ไม่มี ผู้ได้รับการศึกษาสูงๆ แล้ว คำหยาบๆ คายๆ จะไม่ได้ยินเลย มีการอ่อนน้อมถ่อมตน เคารพผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้สูงอายุ เออ มีจรรยาบรรณที่ดีงาม ก็ได้รับการศึกษากันมาทั้งนั้น ได้เป็นครู เป็นอาจารย์สอนลูกศิษย์ตั้งหลายรุ่นแล้วก็มี สอนลูกศิษย์ลูกหามาหลายรุ่นแล้ว เป็นครูสอนนักเรียนสอนมาเท่าไหร่แล้วตั้งแต่ป. ๑ ป. ๒ ป. ๓ ป. ๔ มาเรื่อยๆ จนเด็กมัธยม มัธยมขึ้นมา จนได้ปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโทปริญญาเอกจนได้เป็นถึงด็อกเตอร์(doctor ผู้สำเร็จปริญญาเอก)

ก็มีน่ะ อ้า ยังไปพูดคำหยาบๆ คายๆ กับพ่อกับแม่อย่างงั้น เราได้รับการศึกษามาเฉยๆ แต่ไม่ปฏิบัติตนอยู่ในขอบข่ายของนักศึกษาสูงเลย ทำให้พ่อแม่น้ำตาไหล น้ำตาออกร้องไห้ เพราะว่าวาทศิลป์เขาเก่งกว่าพ่อแม่ เฮอะๆ อ้า ด่าพ่อตอบ ด่าแม่ตอบ ทำนองนี้ เขาได้รับการศึกษาสูง เขาก็มีวาทศิลป์สูงขึ้นมา กระทบกระเทือนจิตใจผู้ปกครอง ก็ทำให้ผู้ปกครองหนักอกหนักใจต่อไป เพราะฉะนั้น ก็ขอฝากกับลูกกับหลานด้วยอย่าได้หยาบคายกับพ่อ กับแม่ กับผู้บังเกิดเกล้าของตัวเองเลย ต้องเคารพนบไหว้บูชา

ปูชา จะ ปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

การบูชาแก่บุคคลผู้ควรบูชาเป็นมงคลชีวิต ผู้ใดเห็นก็เคารพนบไหว้ อ้า มีจรรยาบรรณที่ดีงาม ไม่พูดคำหยาบกับใคร คำหยาบคายกับผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้สูงอายุ ผู้ได้มีการศึกษาสูงมาก่อนเรา อย่าไปใช้คำหยาบแก่ท่านเหล่านั้นเลย จรรยาบรรณเขา ไม่เอามาใช้หรอกอย่างนี้

ดังที่แสดงมา เพื่อต้องการให้ได้ยินได้ฟังกันทั่ว ขอให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนเองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจเคารพนบไหว้ผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้สูงอายุกว่า เชื่อฟังผู้หลักผู้ใหญ่ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

ญาติโยมทั้งหลายพร้อมกันมา โมทนาสาธุการ เพิ่มพูนทุนก่อสร้างพระมหาเจดีย์เป็นจำนวนมากมาย เราเป็นหนี้เป็นสินเขาอยู่ มากมายอยู่ มีผู้มาตีตื้นให้ ก็หนี้สินก็หมดไปๆ ใกล้จะเสร็จแล้ว อ้า เจดีย์ ยังยอดมันยังไม่ ยังไม่ต่อ ยังไม่ได้ยกยอดยอดฉัตร เป็นทองคำ อันนั้นเป็นทองคำ หลายบาทอยู่อ่ะ ด้วยน้ำใจศรัทธาของญาติโยมทั้งหลาย ของจงเป็นพลวปัจจัยดลบันดาลให้ทุกคนๆ ได้รับ ได้รับความสุขความเจริญในทางโลกและทางธรรม เงินทองไหลมาเทมาเด้อ

(สาธุ)

เงินคำแก้ว อย่าได้ขาดเขินถง
ขอให้ฮงๆ ใส ดั่งทองในเบ้า
ขอให้ไหลมาเต็มกระเป๋า อึ่งตึ่ง

(สาธุ สาธุ สาธุ อนุโมทามิ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๓๐ น.
ณ ปั๊มแก๊สเอ็นจีวี
อ.อู่ทอง จ.สุพรรณบุรี

โอ้ ยังนึกหาคำที่จะมาเทศน์ให้ฟัง ยังไม่มีเลย
เอาล่ะ ตั้งใจฟัง

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ถ้าฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา ถ้าได้ปัญญาไปแล้ว ก็พาตัวรอดเป็นยอดดี มีปัญญาเท่านั้นแหละพาตัวรอดได้ ถ้าไม่มีปัญญาก็ เอาตนไปไม่รอด ผู้ที่ได้เป็นพระอริยเจ้าทั้งหลาย ได้

เป็นพระโสดา(บัน) พระสกิทาคา(มี) อนาคา(มี) อรหันต์เหล่านี้ ก็ท่านเป็นผู้มีศีล มีธรรมกันทั้งนั้น ท่านจึงไปรอด ถ้ากิเลสตาย คายกิเลสหลุด ถึงวิมุตติ มรรคผล นิพพาน ก็เพราะศีลนั้นเอง ถ้าไม่มีศีลแล้วก็ สิ้นดี ไม่มีศีลแล้วก็สิ้นดี สิ้นเป็นคนดีของชาติ ของศาสนา ของบ้าน ของเมือง ที่พากันอยู่ได้เดี๋ยวนี้เพราะมีศีล กันอยู่บ้าง มีธรรมกันอยู่บ้าง ปฏิบัติธรรมกันอยู่บ้าง จึงพากัน อยู่รอด เพราะฉะนั้น ให้พวกเรามั่นใจใน

ศีล สมาธิ ปัญญา อันนี้พาตัวรอดได้

แล้วก็เอายังไงดี จะเข้าใจไหม ง่ายๆ สมมติว่าบ้านเรามี พระพุทธศาสนา แต่ไม่ปฏิบัติตามหลักของพระพุทธศาสนา คำสั่งคำสอน ประพฤติปฏิบัติล่วงเกินศีลธรรมไป จะฆ่าอะไรก็ฆ่า ไปเรื่องตามราว อยากลักทรัพย์ ลักสิ่ง ลักของ ลักเงิน ลักทอง ซึ่งกันและกันเหล่านี้ก็ทำให้ ไปมีปัญหาวุ่นวายในสังคมมนุษย์ สังคมมนุษย์จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เพิ่นจึงบอกไว้ว่า

สีเลนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนะ โภคะสัมปะทา

จะมีทรัพย์สมบัติได้ ก็เพราะมีศีล ถ้าไม่มีศีลมีธรรมแล้ว ก็เละตุ้มเป๊ะไปเท่านั้นแหละ อ้า อยู่ร่วมกันอย่างไม่มีความสุข ความไว้เนื้อเชื่อใจกันก็จะไม่มี ถ้ามีศีล มีธรรมแล้วก็ ไว้ใจได้ สบายใจได้ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน ร่วมงานอันเดียวกัน ต้องมีความซื่อสัตย์ สุจริต มีศีล มีธรรมซะก่อน จึงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขได้ ถ้าไม่มีศีลมีธรรม นับตั้งแต่ลักเล็กขโมยน้อยกันไป ถ้าเผลอเมื่อไหร่ก็เป็นอันว่าเสีย เสียทีเขา

(ฝนตก)

เวลานั้นแล้วจะวุ่นวาย บ้านเรา เมืองเรา แน่ะ แตกฮือ ยังไง เข้าร่มๆๆ เออ นิดหน่อยหรอก

(ฝนตกหนัก ๑๕ นาที)

พูดเรื่องศีล เมื่อกี้นี้กำลังอธิบายเรื่องศีล มันดียังไง ถ้ามีศีล มีธรรมแล้วดียังไง ก็กล่าวไปแค่นี้ เทวดาก็อดไม่ไหว ให้ฝนตกลงมาเลย ทำให้ชุ่มชื่นหัวใจ

ให้เรามีศีล มีธรรมกันทุกคนๆ

(สาธุ)

โจรก็ไม่มี ผู้ร้ายก็ไม่มี ขโมยขโจรก็ไม่มี มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันทุกหมู่เหล่า มีศีลธรรมกันทุกหมู่เหล่า เราจะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข หาความทุกข์ไม่มี เหตุที่มันวุ่นวายกันอยู่ทุกวันนี้เพราะขาดศีลธรรม ขาดศีล ขาดธรรม มีฉก มีลัก มีปล้น มีจี้ มีขโมยของกันและกัน เรียกว่าความซื่อสัตย์สุจริต ในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่มี มันก็ไม่ต่างกับสัตว์เท่าไหร่ ก็เพราะว่าสัตว์อยู่อย่างมีศีลธรรมนี่ อยู่อย่างพรหม อย่างเทวดา อยู่ด้วยกันอย่างความซื่อสัตย์สุจริต หัวใจเราเท่านั้นน่ะ อย่าให้มันนอกลู่นอกทางออกไปจากศีลธรรม ให้อยู่ในขอบข่ายของศีลของธรรม

ไว้เสมอๆ มีสิ่งมีของก็ไม่ต้องห่วง เพราะมีแต่คนซื่อสัตย์ด้วยกันทั้งนั้น คนจะฉก จะลัก จะปล้น จะจี้ซึ่งกันและกันไม่มีเลย มีแต่ความเมตตา ปรานีอารี(อา)รอบ มีการช่วยเหลือเจือจานซึ่งกันและกัน เอาใจช่วยกันอยู่เรื่อยๆ อย่างนี้ประเทศเราจึงค่อยอยู่รอดมา เพราะความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ถ้าเกิดทุจริตเกิดขึ้นในวงการข้าราชการก็ดี ทหารตำรวจก็ดี ชาวบ้านชาวเมืองก็ดี ถ้าไม่ซื่อสัตย์ต่อกันและกัน ก็ทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย อยู่ด้วยกันอย่างทุกข์ใจ ระทมตรมใจ น้อยเนื้อต่ำใจในตัวเอง เกิดเป็นมนุษย์แล้วทำไมเป็นอย่างงี้ จะเบื่อหน่ายในการเกิดเป็นมนุษย์ เพิ่นเอารัดเอาเปรียบกันอยู่เรื่อยๆ อย่างนี้ เรียกว่าขาดศีลธรรม ถ้าอยู่ในศีล ในธรรมกันทุกคนๆ แล้วก็บ้านเมืองสงบสุข มีอะไรก็แบ่งปันกันกินไป ช่วยเหลือเจือจุนกันไป อุดหนุนกันไป ตามมีตามได้ ดินฟ้าอากาศ เทวดาอารักษ์ทั้งหลายก็นิยมชมชอบชื่นอกชื่นใจ แอ่ะ เรากล่าวเรื่องศีลธรรมไปตะกี้หนึ่ง ประเดี๋ยวเดียวมีฝนโปรยลงมา น่าอัศจรรย์ใจไหม

ถ้าหากประชาชนพลเมืองทั้งหลาย ซื่อสัตย์สุจริตกันก็จะอุดมสมบูรณ์ ด้วยข้าวกล้าในนาก็จะอุดมสมบูรณ์ ทรัพย์สินเงินทองที่เรามีอยู่ทั้งหลายก็รักษาไว้ได้ ไม่มีปล้น ไม่มีจี้ ไม่มีฉก ไม่มีลัก ไม่ขโจรขโมยกันแต่อย่างใด ซื่อที่สุด เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ไว้ก็ยังอยู่อย่างเก่า ไม่มีขโมยมาขโมยเป็ด ขโมยไก่กันไปกิน นี่เผลอไม่ได้ เพราะอะไร เพราะขาดศีลธรรม ขาดศีล ขาดธรรมแล้วจะไปเอาอะไรกันกับ เออ มาแล้วเหรอไมค์

(จัดไมค์)

เอ้ ทำไมไมค์ก็เบี้ยวเรา เว้ย เปิดไฟซะ เออ เออ อย่าเบี้ยวๆ

ไม่ได้เอาอื่นมาพูดหรอก เอาเรื่องศีล เรื่องธรรมมาพูดความซื่อสัตย์สุจริตต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผู้หญิงผู้ชายก็เหมือนกัน ไม่ประพฤตินอกลู่นอกทาง ออกจากขอบข่ายของศีลธรรมอยู่ในศีลธรรมเสมอๆ เพิ่นว่าดินฟ้าอากาศก็ไม่แปรผันไป ช่วยส่งเสริมบุคคลผู้มีศีลธรรม ให้ความปลอดภัยแก่บุคคลกลุ่มที่มีศีล มีธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน หัวใจอันหนึ่งอันเดียวกัน ทำแค่นี้ไม่ได้ ประพฤตินอกลู่นอกทางไป เทวดาไม่นิยมชมชอบ ไม่อำนวยผลให้ได้รับเต็มเม็ดเต็มหน่วย ขาดๆ เกินๆ แห้งๆ แล้งๆ ไป สังเกตดูเป็นอย่างงั้นเมืองไทยเรา ในดินแดนใดที่มีโจรผู้ร้ายเยอะๆ เกิดแห้งแล้ง ข้าวยากหมากแพง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เพราะว่าเทวดาไม่สรรเสริญเยินยอ ไม่อำนวยอวยพร ให้ได้รับความสะดวกสบาย ตามอาชีพและการงาน ในวงการเข้าไปลึกๆ ฝ่ายปกครองที่ ถ้าหากเบี้ยวกันอยู่บ่อยๆ แอนตี้(anti ต่อต้าน)กันอยู่บ่อยๆ โจมตีกันอยู่บ่อยๆ ก็ทำให้ระส่ำระสาย บ้านเมืองนั้นจะอยู่ด้วยความสันติสุขหรือสงบสุขไม่ค่อยได้ และก็มีคนหลายชาติ หลายภาษาด้วย มาให้ความสนุน สนับสนุนเมืองไทย ไหลกันเข้ามาทุกทิศทุกทาง บางทีก็นำความเป็นโจรมา เป็นโจรน่ะไป เผลอไม่ได้ เอาระเบิดไปวางใส่สังคมมนุษย์ เผาบ้าน เผาเมืองซึ่งกันและกัน อยู่วุ่นวาย ดีหรือเปล่า ไม่ดีเลย ไม่สงบสุขเลย ไม่ช่วยกันรักษา

เราก็ชอบเมืองอินเดีย ชอบประชาชนอินเดีย เขาสามัคคีกันดีจัง ถ้าหากมีโจรขึ้นมา เข้าบ้านเข้าช่อง เจ้าของบ้านก็ โจโร โจโร โจโรอยู่ใกล้ชิดติดต่อกันไหลออกมา ใครมีหอก มีดาบ มีปืน ก็เอามา ไหนๆ อยู่ไหน โจรอยู่ไหนๆ โจรก็จะรีบไป รีบหนี หลบลี้หนีหน้าไป ไม่ให้เจอ ไม่ประจันหน้าของประชาชน ประชาชน

เขาพร้อมเพรียงกัน พร้อมเพรียงกันจริงๆ ถ้าอยู่ให้เขารู้จัก เขาจับตัวได้เท่านั้นก็อานล่ะ เฮอะๆๆ เขาฆ่า เขาตีเอา หัวร้างข้างแตก อืม ฆ่าฟันรันแทงกันไปตามระเบียบของเขา เป็นอย่างงั้นกฎของประเทศอินเดีย พร้อมเพรียงกันจริงๆ ใครจะก่อความเดือดร้อน ให้เกิดมีในสังคมของเขา เขาไม่ยอม ไม่เอาไว้เลยล่ะ ฆ่าทิ้งเลยล่ะ นั่น เรียกว่า

สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

เพิ่นว่าอย่างงั้นน่ะ เนี่ยเอาตัวอย่างประเทศอินเดีย กฎหมู่ไม่เอาตามกฎหมาย เอากฎหมู่เข้าว่า ช่วยกันจริงๆ ในหมู่บ้านหนึ่งๆ ไม่ได้แตก ไม่ได้แยกกันเลย ออกมาเป็นพรวนทีเดียวล่ะ ตายเป็นตาย มันอยู่ที่ไหน จับส่งหายมบาลไปเลย ฮะเฮอะ ส่งไปยมบาล หายมทูตไปเลยล่ะเอ้า ส่งมันไปนรกซะ ส่งมันไปเข้าติดคุกติดตะรางซะ เออ ถ้ามันไม่ตาย ถ้ามันตาย อืม ยมบาลจะจัดการเองหรอก จัดการส่งมันไปนรกเอง

นี่ ความไม่พร้อมเพรียงกัน ไม่มีพลัง เพราะพลังกำลังจะใหญ่จะโตขึ้นได้เพราะความพร้อมเพรียงกันของหมู่

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข

เพิ่นบอกไว้

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ความเพรียงพวก พร้อมเพรียงของหมู่ ยังความเจริญสุขให้เกิดขึ้นแก่หมู่นั้น ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย เพราะฉะนั้นพวกเราเป็น อยู่เป็นหมู่ เป็นพวก เป็นกลุ่ม เป็นก้อนกันอย่างงี้ ให้เอาธรรมสามัคคีมาปฏิบัติในใจไว้ ถ้ามีการมีงานอะไรเกิดขึ้น ไหว้วานกันให้มาช่วยเหลือ ปึดเดียวสำเร็จเลย ที่อยู่ที่อาศัย ไม่ทอดทิ้งไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ไม่ใจดำ ไม่อำมหิตต่อกันและกัน เอาใจช่วยเหลือกันจริงๆ นั่น เขาเรียกว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข ถ้าแตกแยกกันแล้วความทุกข์ระส่ำระสาย ไม่มีใครเหลียวแล ไม่มีใครช่วยเหลือถ้าร้องไวยวายที่ไหนก็ไม่มีใครมาช่วย อย่างนี้เรียกว่าแตกแยกกัน พวกเราต้องเอาใจใส่กันที่สุด เราอยู่ร่วมกันอย่างพี่ อย่างน้อง อย่างสายโลหิตเดียวกันจริงๆ เมืองไทยเราอยู่รอดมาเพราะ

ความสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง

นั่น ได้ยินไหมเพลงอันนี้ เราจำได้แต่สมัยเราเป็นเด็ก

**สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
สามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย**

เขาไม่เกรงใจเรา แต่ว่าบ้าน หมู่บ้านยังเอาใจใส่เราอยู่ทุกคน ทุกครอบครัว ยังเอาใจใส่ดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เอาใจช่วยกัน ทุกข์ยากลำบากล่ะ ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดายกัน เอาใจใส่จริงๆ เอ้ ความสามัคคีในหมู่ พาให้เกิดสุขเพิ่นว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ยังความเจริญได้สำเร็จให้เกิดขึ้นในหมู่นั้น ให้เข้าใจ ถ้าเปรียบเข้ามาในร่างกายของเรานี้ก็ได้ เหตุที่เรามีสุขภาพแข็งแรงอยู่ มีความสามารถสูงอยู่ ก็เพราะว่าธาตุทั้ง ๔ มันกลมกลืนกัน ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ ในร่างกายของเรา มันสัมพันธ์กันอยู่ ทำงานร่วมกันอยู่ เลือดลมก็วิ่งได้สะดวก ธาตุไฟเผาอาหารให้ย่อยก็ทำงานตามปรกติ กินอะไรลงไปก็ไม่อืด ไม่เฟ้ออะไร มันก็ทำงานของมันตามระเบียบ กินลงไปๆ เต็มท้องแล้ว มันมีหน้าที่ย่อย เพราะธาตุไฟยัง ยังมีปรกติอยู่ เราหายใจเข้าให้ ธาตุไฟความอบอุ่นของร่างกายก็ยังทำงานตามปรกติ ก็ทำให้

ร่างกายเราแข็งแรง โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่เบียดเบียน ถ้ามันไม่สามัคคีกันลองดูสิ เป็นยังไง ธาตุลมก็ไม่เข้า หายใจเข้าก็ไม่เข้า หายใจออกก็ไม่ออก ธาตุลมไม่เข้าไปช่วยความอบอุ่นของร่างกาย ธาตุไฟอันนั้นอบอุ่นดี ธรรมดาปรกติ หมอมาสำรวจตรวจตราดูเลือดลมวิ่งได้สะดวกสบายอยู่ ไม่มีอะไรที่ทำให้เสียหาย เอายาอันนั้นใส่ อันนี้ใส่ ก็เต็มขึ้น แข็งแรงขึ้น นี่เขาเรียก ความสามัคคีของธาตุทั้ง ๔ ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม ทั้ง ๔ มันทำงานช่วยกันอยู่ เออ อันนี้เราอยู่เป็นหมู่ เป็นพวกหมู่ใหญ่ อยู่คนละครอบครัวแต่หลังคา แต่ว่าเอาใจช่วยกันจริงๆ จังๆ ไม่ได้ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ถึงคราวล้ม คราวตายก็ดูแลกันได้จนตลอด ช่วยกันเอาไปเผา ไปฝังให้อย่างดี ไม่ต้องเดือดร้อน ผู้เป็นเจ้าภาพ หรือเป็นเจ้าของงานก็เบาใจ อ้า นั่นเห็นไหม เจ้าของงานก็ภาคภูมิใจร้องไห้อยู่ โฮๆ อยู่ก็ตาม ถ้าเห็นพี่น้องมาช่วยเหลือ เอาอก เอาใจ

ไม่ทอดทิ้งเรา ก็ยิ้มขึ้นมาได้ นี่เรียกความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข มีความสุข ทำงานใหญ่โตขนาดไหน สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เวลานี้ก็ต้องการความสามัคคีกันอยู่ อย่างวัดโน้น เพิ่นก็ก่อสร้างเจดีย์ วัดนี้ก็สร้างเจดีย์ สร้างศาลา สร้างกุฏิ วิหาร ถ้าญาติโยมไม่ไปช่วยจะว่ายังไง นี่ให้เอาใจช่วยกันจริงๆ จังๆ แล้วก็ทำให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ไม่ลำบากในการก่อสร้างแต่อย่างใด เพราะว่า

ต่างคน มีสลึงก็พึงบรรจบให้ครบบาท อย่าประมาทเงินทองของประสงค์ มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง ถ้ามีมาก มีน้อยไปใช้มากจะยากลง เป็นหนี้เป็นสิน มันเลยพึงพืด เป็นหนี้เป็นสินเขา ทำไงยิ้มก็ไม่ออกล่ะปะเนี่ย อ่ะ ของจะอยู่จะกินก็หมดแล้ว ไม่มีอะไรจะสืบต่ออายุต่อไปแล้ว ก็น้อยใจตัวเอง ถึงไปฆ่าตัวตายก็มีหลบลี้ หลบลี้หนีหน้า ชาวบ้านชาวเมืองไม่ช่วย เอาตัวรอดด้วยการไปฆ่าตัวเองให้ตายซะดีกว่า หึ เออ คิดสั้น ไม่ได้คิดกว้างขวางออกไป ให้รักษาชีวิตของเรา ก็เหมือนชีวิตของผู้อื่น ชีวิตของผู้อื่น คนอื่น ครอบครัวอื่น บ้านอื่น เมืองอื่น เขาจะช่วยเหลือกันได้ เราอยู่หมู่บ้านแค่ ตลาด อะไรเนี่ย อำเภออู่ทอง อ่ะ เฮอะ อู่ทอง ก็คน เป็น... เป็นคนไม่จน เป็นคนรวย ถึงได้ตั้งชื่อว่าอู่ทอง อู่เงิน อู่ทอง เกิดขึ้นที่อำเภอนี้ ความพร้อมเพรียงมีน้ำใจไมตรีจิตมิตรภาพ ไม่แตก ไม่แยกกัน สู้ เราสู้ ใครหรือจะมาแหยมได้ปะเนี่ย คนต่างบ้านต่างเมืองมาเห็นความพร้อมเพรียงสามัคคีของพวกเรา ก็ชื่นชมยินดี ปรีดา แล้วก็ปราโมทย์ด้วย ชื่นอกชื่นใจ พี่น้องทั้งหลายมีความช่วยเหลือเจือจุนซึ่งกันและกัน ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างนี้เป็นตัวอย่าง เพิ่นยังว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ความพร้อมเพรียงของคนหมู่ใหญ่ ย่อมสร้างความเจริญให้ความสำเร็จได้ทุกอย่าง อยู่ในกรุงเทพฯ ก็มีทางออกจากกรุงเทพฯ กี่สาย นี่ความพร้อมเพรียงของคนหมู่ แล้วเพิ่นก็ตั้งกองทุนไว้ด้วยน่ะ ทางรัฐบาลตั้งกองทุน กองงบประมาณแผ่นดินมาช่วย ก็ยังว่าสร้างทางให้เจริญสำเร็จมาได้ ได้รับความสะดวกสบาย เพราะว่าผู้หลักผู้ใหญ่ ฝ่ายปกครองบ้านเมืองไม่ทอดทิ้ง นิ่ง... นิ่งเดียวดาย นิ่งดูดาย เอาใจใส่กันอยู่อย่างงั้น เออ บ้านนั้นยังไม่เจริญ บ้านนี้ยังไม่เจริญ เขาของบประมาณไปสร้างหนทาง ก็ไปดูแลเขาหน่อยไป พวกกรมทาง แขวงการทางอะไรๆ ไปดูแลเขาหน่อย ช่วยเหลือเขาหน่อย ของบประมาณแผ่นดินก็ได้อีก เพราะเราพร้อมเพรียงกัน ไม่ทอดทิ้งนิ่งดูดายกัน ถ้าแก่งแย่งกันอยู่ ขอแรง ขอวาน อืม ขอแรงร่วมไม้ร่วมมือกันก็ไม่เอาใจใส่ทำนองนี้จะเป็นยังไง ความเจริญจะมาสู่บ้านเราได้ยังไง อืม

ถ้าความพร้อมเพรียงในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าความพร้อมเพรียงขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

เออ พูดเล่นๆ หรอก แต่ว่าให้ฟังเอา พูดเล่นๆ ไปตามความเห็นของตัวเอง เหตุที่บ้านเมืองเรามีหนทางเจริญ ทุกสายๆ ไปสายไหนก็ได้ สายนอกก็ได้ ไปในรั้ว ในสวนที่ไหน ก็มีหนทางลาดยางไปหมดทุกแห่ง เพราะฉะนั้น ขอให้ยึดเอาเป็นหลักปฏิบัติทางใจของเราไว้ให้มาก ให้มั่นคง อย่าง่อนแง่น อย่าคลอนแคลนต้องใจหนักแน่น อย่าทอดทิ้ง อย่านิ่งดูดาย ในกิจการงานของเพื่อนมนุษย์ เหมือนการเป็น การตายเกิดขึ้นมาอย่างงี้ ถ้าปล่อยให้แต่ครอบครัวเขาทำด้วยครอบครัวตัวเองเท่านั้น ไม่พอ ไม่เพียงพอ ช่วยกัน ไปแบก ไปหาม นำไปเผา ไปฝัง ให้เรียบร้อย เออ ถ้าหมู่บ้านไม่ทอดทิ้งกันแล้ว เรียกว่าเบาใจแล้ว เพราะว่าบ้านเราพร้อมเพรียงกันดี สามัคคีกันทั่วหน้า ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ไม่ใจดำ ไม่อำมหิตผิดมนุษย์ เป็นผู้มีคุณธรรมในใจทุกคนๆ และก็อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขไหมล่ะ ทำอะไรไม่หนักใจเลย เออ

นี่ขอฝาก อันนี้ขอฝากญาติโยมทุกคน อย่าแตกแยกกันเป็นหลายสถาน เออ แยกกัน แตกแยกกันไม่ดี ความแตกแยกกันนั่น บ้านเมืองรักษามั่นคงไว้ก็ไม่ได้ ถ้าเราไม่แตก ไม่แยกกันน่ะ ความมั่นคงของชาติก็ยังมีอยู่อย่างนั้น ช่วยเหลือกันอยู่อย่างนั้น ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ไม่ใจดำต่อเพื่อนมนุษย์ร่วมบ้านเดียวกัน อยู่อำเภอเดียวกัน อยู่จังหวัดเดียวกัน รวมความไปทั้งประเทศด้วย ประเทศเดียวกัน ทั้งหมดประเทศเรา

ถ้าหากมีความพร้อมเพรียงสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เออ อ่ะเนาะ(นะ) เออ เห็นไหม เออ เราเคยร้องเพลงมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็กนักเรียน รักไทย รักความเป็นไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี พลี พลี พลีชาติ พลี อืม พลีน้ำใจปันไปหาหมู่หาพวก อย่าบริโภคคนเดียว อย่าเอาคนเดียว แจกแบ่งไปให้ทั่วให้ถึง อย่างนี้หนี้สินของประชาชนก็หมดไป เพราะสามัคคีกัน เออ เพิ่นกลมเกลียวกันอยู่เสมอ อะไรอ่ะ สมเด็จพระเทพฯ สมเด็จฯ (เจ้า)ฟ้าจุฬาภรณ์ฯ เหล่านั้น ท่านนิ่งดูดายหรือเปล่า งานการอะไรเกิดขึ้นที่ไหนๆ ไปก่อนเขาล่ะ ไปในงานก่อนเขา ไปเปิดงานให้เขา ให้พี่น้องทั้งหลายได้เป็นตัวอย่าง ไม่เห็นแก่เกิดความเหนื่อยยากลำบาก เฉพาะตัวของพระองค์เอง แต่ละพระองค์ๆ เอาแต่ความสุขส่วนตน แล้วเป็นยังไง ในหลวงก็อะไร อยู่แต่ในวังไม่ได้ไปไหน ไม่ดูแลไพร่ฟ้าประชาชนเลย นี่ท่านไม่ได้อยู่เฉยๆ นั่งก็คิด นอนก็คิด คิดอยู่อย่างงั้น คิดหาสูตรฝนเทียม ทำยังไงเราจะบันดาลให้ฝนเทียมมาได้ ให้ฝนตก ถ้าเกิดฤดูกาล ตกต้องตามฤดูกาล เพิ่นนั่งเข้าสมาธิหรืออะไร เพิ่นนั่งคิด นอนคิด หาสูตรฝนเทียม จนได้สูตรขึ้นมา มาทำฝนเทียม ถ้ามันแห้งแล้งตรงไหน ตรงโน้น ตรงนี้ เอาเครื่องโปรยฝนไปโปรย ที่นั้นๆ เขาลำบาก ลำบากจริงๆ ก็ได้รับผลเหมือนกัน บางทีก็ท่วมเอาซะเลย มันมากเกินไป ปล่อยฝนเทียม แต่ว่ามัน อุตุนิยมมาพร้อมๆ กันปะเนี่ย มันมาพร้อมๆ กันทั้งของอุตุนิยมก็ดี ทางฝนเทียมก็ทำ ฝนเทียมโปรยลงไป มันก็เอาหนักสิปะเนี่ย จนท่วมบ้าน ท่วมเมือง เออ อ้า นี่ เขาเรียกว่า มันเกิดจาก อืม น้ำพระทัยของในหลวงก็ว่าได้ ทำให้บ้านเมืองอุดมสมบูรณ์ขึ้นมา จนว่าท่วมบ้าน ท่วมเมืองบางแห่งบ้านใกล้ๆ อยู่ใกล้ตลิ่ง ใกล้ฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำตาปี แม่น้ำอะไรๆ มันก็ใกล้ตลิ่ง มันก็มากันใหญ่ พร้อมด้วยฝนเทียมของในหลวงไปบวกกันเข้า มันก็เอาใหญ่สิปะเนี่ย ทำให้บ้านเมืองจนเสียหายร้ายแรง ท่วมไร่ ท่วมนา ข้าวกล้าในนาเสียหายไปหมดอย่างนี้ เห็นไหม น้ำใจในหลวง ท่านไม่ต้องการอยากจะให้ท่วม ไม่แห้ง ไม่แล้ง ต้องการให้อุดมสมบูรณ์แค่นั้น ตรงไหนมันขาดแคลนก็พยายามช่วยเหลือ ตามความสามารถของท่านเองมีแล้ว หน่วยฝนเทียม ท่านเตรียมตัวไว้เสมอ หากบ้านเมืองแห้งแล้ง ตรงไหนๆ เตรียมไว้แล้ว เพื่อจะไปช่วยเหลือเขาให้ทันท่วงที ให้ได้ทำไร่ ทำนา เสมอภาคกันไป อ้า แต่บางปีไปปล่อยทางภาคอีสานโน้น มีลมใหญ่มาพัดเอาไปโน้น ไปประเทศจีน ไปประเทศญวน ไปประเทศอื่นโน่น ไปตกอยู่เมืองอื่นโน้น ฝนเทียมของไทย อ่ะ เฮอะ หึ แต่ว่าลมมาอุ้มเอาไป อืม อ้า อันนี้ก็ไปเดือดร้อนเขาอยู่ทางอื่นบางปะเนี่ย

เพราะฉะนั้น น้ำใจ เมตตาปรานี อารี(อา)รอบของในหลวงท่านนั่งคิด นอนคิด จนได้สูตรฝนเทียมขึ้นมา ช่วยเหลือไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้อุดมสมบูรณ์ แต่ไม่ต้องการให้ท่วมอะไรหรอก ต้องการให้ได้ทำไร่ ทำนา ทุกภาค ภาคอีสาน ภาคเหนือ ภาคใต้ แต่ว่าอะไรมัน ถล่มบ้าน ถล่มเมือง หรือทางจังหวัดภาคเหนือ เชียงใหม่ ลำปาง พู้น(โน้น) มันเกิดอะไรขึ้นทางโน้น เกิดลมพายุใหญ่ บ้านเมืองพังถล่มทลาย สิ่งปลูกสร้างทั้งหลาย เจดีย์ก็พัง หลังคาโบสถ์ หลังคาอะไรเปิดเปิงไปหมด อยู่ทางภาคเหนือนู้นเลย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดนู้นไปโน้น ลำปางขึ้นไปทางเชียงใหม่ ลำปาง ขึ้นไปทางแม่ฮ่องสอน ไปทางโน้น นั่นก็อุบัติเหตุ หรือว่า มันเกิดอุบัติเหตุยังไงขณะนั้น ทำให้หลังคาเปิดโปง

บ้านเมืองพังถล่มทลาย หลังคาโบสถ์ หลังคาวิหาร พังไปตามๆ กัน บ้านเมือง ที่อยู่ที่อาศัยก็เดือดร้อนตามๆ กันไป อันนั้นเป็นอุบัติเหตุทางธรรมชาติของมันเอง ไม่ใช่อำนาจฝนเทียมของในหลวงหรอก มันเป็นเอง ลมใต้ฝุ่นหรือลมอะไร ลมหมุนมันหมุนขึ้นมา มัน เป็นธรรมชาติของมัน ลมหมุน ทำให้น้ำทะเลป่วนปั่น หมุนเหมือนกัน มันหมุนเอาน้ำทะเล ดูดขึ้นไปทางอากาศ ขึ้นไปทั้งปูทั้งปลา ขึ้นไปวน มันดูด ลมใหญ่ดูด ตกลงมามานี่ปลาเข็ม ปลาอะไร ตัวเนื้อแข็งๆ หน่อย ดิ้นตึ๊ดตาดๆ ตามถนนในบ้าน เราเนี่ยมันมายังไง ปลาเนี่ยมันมายังไง มันมากับลมหมุนอันนั้น ลมหมุนเอาน้ำทะเลมา เอาปลามาด้วย มาตกใส่แผ่นดินที่ไม่มีลมหมุน ดิ้นอยู่ตามถนนหนทาง ตึ๊ดตาดๆ อยู่ปลาทั้งหลายมันหมุนเอาจากทะเลนู้นล่ะมา ปลาตัวไหนมันแข็งแรง มันก็ไม่ยอมตาย อ้า มันก็วิ่งไปตามน้ำตึ๊ดตาดๆ ไปเรื่อยๆ ดังนี้ก็มี อ้า

เพราะฉะนั้น ขอฝากความสามัคคีนี้ให้ทุกคนๆ จำไว้พร้อมกับ ความสามัคคีในหมู่ ในพวก มีในหมู่ ในความสุขความเจริญย่อมมีในหมู่นั้น ถ้าสามัคคีขาดไป เป็นคนใจจืด ใจดำอำมหิต ไม่ช่วยเหลือเจือจานเพื่อนมนุษย์ แล้วจะเป็นยังไง บ้านเราจะเอาตัวรอดไหม นี่ เพราะฉะนั้น เอาตัวไม่รอด เพราะว่าบ้านเมืองไม่เหลียวแล ไม่เอาใจใส่ ไม่เหลียวแล

ดูแลกัน ช่วยเหลือกันอย่างนี้ ทำให้บ้านเมืองเจริญ

ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

อันนี้เป็นความจริงน่ะ หมู่นั้นฉิบหาย แตกระส่ำระสายกันแยกกันไป คนละหน ละแห่ง ก็ง่ายดี ดีสำหรับข้าศึกศัตรูที่เข้ามาแย่งบ้าน แย่งเมืองได้อย่างสบาย ถ้ายังกลมเกลียว กลมกลืนกันอยู่ ไม่มีใครกล้าแหยม ไม่กล้าแหยม อย่าไปแหยมกับเขาประเทศไทยมันเอาจริงเอาจัง เว้ย อ้า เหมือนประเทศอินเดียเป็นตัวอย่าง ช่วยกันเวลาโจรเข้าบ้าน ร้องประกาศว่า โจโร โจโรช่วยด้วยๆ อ้า โจรเข้าบ้านเรา มาแย่งสิ่งของ รุมกันมาบ้านนั้นเท่านั้นแหละ ใครมีหอก มีดาบ มีปืน ก็ออกมาไล่กัน เรียกว่าขวัญหนีดีฝ่อแหละ พวกเป็นโจรทั้งหลายกลัว เขาออกมา เขาช่วยกันจริงๆ แม้แต่หมายังช่วยเลย เออ ถ้าคนร้องเรียกให้ช่วยหมาก็ปล่อยออกมาทุกแห่ง ไล่ฟัดโจรผู้ร้าย โอ้ย หน้าดุจัง เว้ยเออ ช่วยกัน แม้แต่หมา มันก็ไม่นอนนิ่งนอนใจว่าเจ้าของ ผู้เป็นเจ้าของร้องเรียกให้ช่วยกันๆ มันก็ออกมาปฏิบัติหน้าที่ของมันเต็มที่ ใครเป็นโจร ใครเป็นผู้ร้าย ก็ตัดใจรีบไปแหละ อ้า หนีทันก็ทัน หนีไม่ทันก็กัดคอ ล้มลงกัดคอ ฟัดกันก็ตาย คาปากหมาก็มี เนี่ย

เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ เราอย่าไปใจอ่อน เพื่อนของเรามีเยอะแยะ บ้านเรามีเยอะแยะ ล้วนแล้วแต่มีทุ่มเทน้ำใจช่วยเหลือกันทั้งนั้นมาโดยตลอด เอาตัวรอดมาได้จนเป็นเอกราช

ชาติไทยเท่าทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น ความช่วยเหลือเจือจุนซึ่งกันและกันนี่ มันดี มีประโยชน์ ทำให้บ้านเมืองเจริญได้ ลูกหลานเราอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าปู่ย่าตาทวดของเรา เป็นคนนักสู้ นักเสียสละมา ไม่เอาตัวรอดเป็นยอดดี ไม่ใช่อย่างงั้น ยังสู้อยู่ต่อไป ดังนี้

ฟ้า มันไปอยู่ทางโน้นแล้ว มันไปตรงโน้น อ้าว มาแล้วๆ ปัดๆๆ เออ อยู่ๆ ไปๆ ไปทางจังหวัดไหน อยุธยา ไปทางโน้นเหรอ ที่เราไม่มีแล้ว หยุดแล้ว อ้า ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีของเราพากันมาเนี่ย ทำให้เกิดลมฟ้านิดหน่อย พอให้เย็นๆ โอ้ย เขากำลังร้อนแรง เขากำลังชุมนุมกันอยู่ที่นี่ ถ้าไม่ตกลงไปเนี่ย เขาก็จะร้อนมากเนาะ(นะ) เปลืองพัดลม เฮอะ ตกไปนี่เถอะ ตกสักหน่อยหนึ่ง พอให้มันเย็น ตกมาตามปรารถนาแล้ว อันนี้ความพร้อมเพรียงของหมู่ ทำให้เกิดสุขได้ เทวดาทั้งหลายก็อนุโมทนาสาธุการ

(สาธุ)

ขอให้มีความสุขความสำราญต่อไป ชาติหน้า

(สาธุ)

ถ้าจะพรรณนาไปถึงร่างกายของเรา มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์อยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะว่าธาตุในร่างกายของเราทำงานปรกติ เลือดก็สูบฉีดไปเลี้ยงร่ายกายได้ทั่ว ลมในร่างกายเราก็สูบฉีดไปเลี้ยงอวัยวะทุกส่วน แขน ขา ไม่เป็นอัมพฤกษ์ ไม่เป็นอัมพาต เพราะว่าเลือดลมวิ่งได้เสมอๆ เออ ในกระเพาะอาหารของเรา เขาก็ย่อยถูกต้อง เออ ตามนั้น เออ

ถ้ากินของเสียแล้วท้องเสีย แล้ว แม่... แม่อะไร มาไม่ได้ ท้องเสีย ทำบุญเลี้ยง แม่... แม่บุญช่วย เฮอะๆ มาไม่ได้ ท้องเสีย ท้องเดิน แน่ะ ไปกินอาหารอะไร สุกๆ ดิบๆ หรือเปล่า ทำให้เกิดท้องเดินขึ้นมา มาประชุมกับหมู่ไม่ได้ มาเป็นเจ้าภาพในงานนี้ไม่ได้เลย เพราะว่าท้องมันไม่อำนวย เสีย ท้องเสีย กินของไม่เคยกินส้มตำ ไปกินส้มตำเด้ ก็เลยท้องเสีย อ้า นี่พูดเล่นๆ หรอก แต่ว่าเป็นความจริง ความจริงมาพูด ดูแลอาหารการกิน อะไรเป็นพิษ เป็นภัยแก่ร่างกาย ก็อย่าไปแหยมน่ะ เพิ่นให้กินแต่ของสุกๆ อย่าไปกินของดิบๆ ปลาแดก ปลาร้า ก็ทำให้มันสุกซะก่อน จึงค่อยกิน ถ้าไปกินดิบๆ ดิ๊บๆ ส้มป่า ส้มอะไรแล้วกินดิบๆ ลงไป พาให้ท้องเสีย ธาตุทั้ง ๔ ไม่ทำงาน ไม่สมดุลกัน จะลงไปช่วยก็ ช่วยไม่ได้ปะเนี่ย เพราะว่ากินของเสียเข้าไปในท้องแล้ว งั้นก็จัดการซะ ระบายซะ เอาออกซะ ของมันเสียทั้งหลาย

ดังนี้ เพราะฉะนั้น อะไรมันเสียๆ อยู่ในตัวของเรา เอามันออกซะ อึม ทิ้งมันซะ ถ้ามันท้องผูกมา ก็ระบายเอาแต่พออยู่ได้ ทนได้ อย่าไปกินจนระบายไม่หยุด ก็ถึงความตายได้เหมือนกัน ขี้ไม่หยุด ระบายไม่หยุด เออ ท้องขึ้น ท้องเสีย ทำให้ท้องเสีย ธาตุทั้งหลาย ไม่สามัคคีกันแล้ว ก็ทำให้เกิดแอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด)ขึ้นมา เขาว่าแอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่อง ไม่คาดคิด)ขึ้นมา ทำให้ท้องเสีย เออ เสียงานเสียการของเราด้วย อ่ะ เป็นผู้นัดหมายให้หมู่มาที่นี่ ตัวงานใหญ่ เจ้างานใหญ่ แล้ว ท้องเสียอยู่บ้านมาไม่ได้เลย นี่เป็นตัวอย่าง เฮอะๆ

เพราะฉะนั้น อย่าเห็นแก่ปาก แก่กิน ให้บันยะบันยังไว้บ้าง มีอด มีทนไว้บ้าง ของใดที่จะท้องจะเสียก็อย่าไปฝ่าฝืนกิน มัน จะเป็นโทษแก่ร่างกาย รักษาอนามัยให้ถูกต้อง ชีวิตของเราก็อยู่ ยืนนาน ชีวิตเราจะอยู่ยืนนาน ก็เพราะอาชีวอนามัย อ่ะน่ะ เออ ให้รู้จักอนามัยอนาเมยไว้ รักษาไว้ พูดมามันเป็น ปกิณณกะ ขอให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาด ของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจ ไปประพฤติปฏิบัติไปได้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ต่อแต่ นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลก และทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

อ้า ฝอยเอา

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย
ฝนตก

(ทำวัตรเย็น)

พอ เหลือกินเหลือใช้แล้ว ไหลมาเทมา อย่าได้ปรามาส ถ้าประมาทแล้ว กรรมอะไรๆ ก็ไหลเข้ามาหาหมด ถ้าพิจารณาอย่างนี้ทุกวันๆ เอาตัวเว้นกรรมที่เป็นบาปช้า ทำแต่กรรมที่เป็นบุญ เอาแต่บุญเท่านั้น ยิ่งมีมันเป็นบาป ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมันเป็นบาปแน่นอน ลักจกฉกฉ้อ ขโมยกินของผู้อื่นก็เป็นบาป เราไม่ลัก เราไม่หยิบ เราไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกยเอาของใครมาในทางที่ชอบเราจึงใช้ มาในทางที่ไม่ชอบเราไม่ใช้ ตั้งใจไว้เด็ดขาดอย่างงั้น แต่ว่าผู้มีปัญญาเอาตัวรอดได้ ผู้มีปัญญาหาแต่ตัวที่มันตายแล้ว มาทำอาหารการกิน ทำบุญ กินทานอะไรก็ดี พอ

มันที่ตายแล้ว เราไม่ได้สั่งให้เขาทำ เขาทำมาเอง แช่เย็นมาแล้วด้วย ส่งมาแต่กรุงเทพฯ พู้น(โน้น) มาถึงเมืองเลยเรา ตายมาแล้ว เย็นมาแล้ว เป็นน้ำแข็งมาแล้ว แล้วก็เอามาจัดการน้ำร้อนลวกเข้า หรืออะไรเข้า ต้มยำทำแกงขึ้น ก็ไม่เป็นบาปเพราะเขาตายมาแล้ว เราเอาของตายมาทำอาหารการกิน มาทำบุญสุนทานอย่าให้เดือดร้อนถึงสัตว์อื่น มาเชือดคอเป็ด คอไก่ เชือดหมู เชือดวัว เชือดควาย เชือดให้มันตายดิ้นพราดๆๆๆ ต่อหน้าต่อตาเรา อย่างนั้นเราจะปฏิเสธยังไงล่ะ หือ เราก็จะได้รับผลของกรรมนั้นแน่นอน

เพราะฉะนั้น เราผู้มีปัญญาได้ศึกษามาแล้ว ครูบาอาจารย์สอนแล้ว ให้จำเอา รู้จำ ไปทุบหัวเขา ไปตีเขา ไปหักขาเขา หักคอเขา เหล่านี้จะเอาบาปไปไว้ไหนอ่ะ จะปฏิเสธกลับไปยังไง ไม่ต้องปฏิเสธ อืม เรารับเสมอ เพราะเราไม่ได้กระทำ ไม่ได้สั่งด้วย ไม่ได้สั่งให้คนนั้นเชือด คนนี้ฆ่าด้วย เขาตายมาแล้วอยู่ในตลาด แช่เย็นมาแล้วด้วย แล้วมาไปเลือกเอาของที่บริสุทธิ์เหล่านั้น ถ้าทำบุญมาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว เราก็ไม่มีโทษ เราไม่มีโทษหรอก เขาทำมาตั้งแต่ไหนไม่ได้สั่งเขาเลยนะ นั่น ให้รู้จักเลือกเฟ้นเอา เลือกคัดจัดสรรเอา

แต่คนอื่นทำมันไม่อร่อย เหมือนเราทำเลยว่า เราเชือดคอเขาเอง มันจึงอร่อย ตีหัวเขาดิ้นพราดๆๆๆๆๆ ตายแล้ว มันจึงอร่อยอย่างงั้นเหรอ เออ ถ้าไปคิดอย่างงี้ ก็หนีไม่พ้น เป็นการกระทำของเราเอง เราจะปฏิเสธยังไง ถ้ายมบาลถามเรา ไม่ต้องปฏิเสธ ข้าพเจ้าแบมือให้ดูด้วย มืออย่างนี้ไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แม้แต่ยุงมากิน เป่าเอาๆ ปัดเอา เป่าเอา แมลงมาตอม เอากระดาษทิชชู่มาเช็ดเอา ปัดมันไปๆ ไม่ต้องให้มันตาย ยุงก็ดี

พวกมด พวกยุง พวกหมัด พวกแมง พวกอะไรเหล่านั้น อย่าให้มันได้ตายด้วยน้ำมือเราเป็นอันขาด ปัดเอา เป่าเอา มีน้ำมงน้ำมันก็กันมันไว้บ้าง อย่าให้มันมารบกวน อย่าให้มันมารบกวน ไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้นมันจึงพ้นจากกรรม จากบาป โอ้ มันมาหลายอย่างงี้ทำไง เอานั้นมาฉีดเอา เอายามาฉีดกันยุงเอา มันก็ตายเป็นพันๆ หมื่นๆ นู้นล่ะ ฉีดกันยุงกันปลวก ฉีด แน่ะ ทำอย่างงั้นได้ไง เป่าเอา ปัดเอา เป่าเอา ไปอยู่ที่อื่น โว้ย สหายเอย เพื่อนเอย ที่นี้มารบกวนกันมันจะไม่เห็น เดี๋ยวมันจะเหยียบไป แล้วก็แบนไป โดยไม่รู้ ไม่มีเจตนา แต่ว่ามันก็ตายเหมือนกัน เราเหยียบมัน พวกมด พวกปลวกทั้งหลาย เราเหยียบมันไป มันมาหลายๆ เราก็โดดข้ามมันไปเอา เออ พยายามหลีกเว้นเอา เว้นน่ะ อย่าได้กระทบกระเทือนในการกระทำของเราเป็นอันขาด

เนี่ย รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง ไม่ใช่ว่า ไม่หลบ ไม่หลีกต้องหลบหลีกเอา เราต้องการบริสุทธิ์ ทางกาย วาจา ใจของเรา เราก็เว้นเอา เออ อย่าให้มันกระทบกระเทือนถึงชีวิตผู้อื่นเขา มันกระทบกระเทือนอย่างแรงอยู่นะ อย่างว่ามีรังผึ้งเกิดขึ้นภายในวัด อย่างนี้ก็ยังมา เอาไฟมาเผามัน เผาของรังผึ้งให้มันตกหล่น แม่มันตายไปแล้วจึงค่อยเอารังมันมา ทั้งลูกทั้งอะไร

มันเอาไปเลย อย่างนี้ก็มี แต่มันมาอาศัยอยู่กับเรา ทำยังไงล่ะ เพราะฉะนั้น อย่าได้เบียดเบียนมันเลย ช่างเขาเถอะ เขาอยากมาก็ให้เขามา เอิ้น(เรียก)น่ะ ฮัง(รัง)ต่อ เหล่านี้ก็ฮัง(รัง)ต่อ รังแตน รังผึ้ง ยังไงก็ตาม ถ้าเขามาอยู่ที่นี่ก็ตามเขา เอามาอยู่ต้น ร่มไม้ชายคาของเรา ก็เรียกว่า เขามาให้ความร่มเย็น แต่เขาเองขอพึ่งความร่มเย็น แต่เขาเองน่ะเขาอยู่ชายคากุฏิ หรือชายคาศาลา หรือที่ไหน ในโบสถ์ ในวิหาร ที่ไหนมัน ที่ไหนมันมี มันก็ไปแหละ ไปอยู่ใต้ร่มเงาของวิหาร มันก็มาทำรังใส่ที่นั่น อยู่ที่นั่น พวกผึ้ง พวกต่อ พวกแตน เอาที่ไหนปลอดภัยเขาก็อยู่ที่นั่นแหละ แต่เราตั้งใจว่าจะไม่เบียดเบียน สัตว์เหล่านี้ที่มาพึ่งพาอาศัยเรา เราจะไม่เบียดเบียน ให้เขาได้รับความเดือดร้อนเป็นอันขาด ไม่ใช่เดือดร้อนธรรมดานะ ลูกเต้าอ่อนๆ แก่ๆ มันไม่มีปีก ไม่มีอะไรมันไปไม่ได้ มันตายกับไฟหมด ไฟไปเผารังมัน อันนี้ก็พิจารณาด้วยปรีชา อย่างชาญฉลาดของตัวเอง ใช้ปรีชาอันฉลาดของตัวเอง มันจึงเอาตัวรอดได้

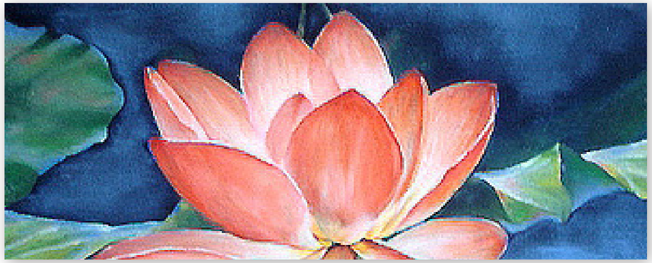

ถ้าไม่มีปรีชาอันฉลาดแล้ว เออ นี่กระทบกระเทือนแม่เราเหมือนกันนะ แม่เรามาบวชเป็นแม่ขาวอยู่ที่นี่ ไปบอกเขาอยากกินหมกฮวก(ลูกอ๊อด) เออ ไปหาฮวก(ลูกอ๊อด)มาหมกให้แม่กิน แหน่ ว้า เฮ้ย

มันไม่ใช่แม่ขาว โว้ย เป็นแม่ขาวแม่ชีไปสั่งให้กระทบกระเทือนเขาไม่ได้หรอก ไม่ได้ๆๆๆ ไม่ให้มี มีก็จะกิน ไม่มีก็ไม่ต้องกินมัน ถ้าสั่งให้เขาไปส่อน(สวิง)ฮวก(ลูกอ๊อด) ส่อน(สวิง)ฮวก(ลูกอ๊อด)กบ ฮวก(ลูกอ๊อด)เขียด มาหมกให้กิน จะได้กินได้อร่อย ก็ลูกเขาแหน่ ลูกเขาแหน่ เพราะฉะนั้น

กัมมัสสะโกมๆหิ
กัมมะทายาโท
กัมมะโยนิ
กัมมะพันธุ
กัมมะปะฏิสะระโณ

เราก็สวดไปแล้วอยู่ทุกวันๆ อย่าให้กระทบกระเทือนไปถึงชีวิตสัตว์อื่น อ่ะเนาะ(นะ) เนี่ย ถ้าเป็นพระ เป็นเณร เป็นแม่ขาวแม่ชี ไปสั่งให้เขาไปส่อน(สวิง)ฮวก(ลูกอ๊อด) ส่อน(สวิง)ฮวก(ลูกอ๊อด)กบ ฮวก(ลูกอ๊อด)เขียด หากุ้ง หาซิวมาให้ ไม่ใช่แล้ว

ไม่ใช่แม่ขาวแม่ชีแล้ว แต่เห็นแม่ขาวพวกหนึ่ง มา เดินทางมาจากทางใด มาอยู่หน้าวัดเรา พู้น(โน้น)น่ะ ลงงมหอยอยู่หนองหนองมน หนองยาว งมกุ้ง งมหอย ส่อน(สวิง)กุ้ง ส่อน(สวิง)ซิวอยู่แถวนั่น แต่ว่าไปบวชเป็นแม่ขาว ทำยังไง ทำอย่างงั้นได้ไงฮะ ถ้าเป็นลูกศิษย์เรา เราจะเอาไม้เรียวตี หึ สักเพี้ยะ ๒ เพี้ยะซะก่อน ทำไมไปทำอย่างงั้น เราเป็นแม่ขาวแม่ชี ทำไมทำงั้น เออทำไมยังไปงมกุ้ง งมซิว งมหอย งมปู งมหอยกับเขาอยู่ อย่าให้กระทบกระเทือนถึงชีวิตผู้อื่นเขาอย่างงั้นหรอก แต่แม่ขาวทางอื่นน่ะ ไม่ใช่แม่ขาววัดเราว่ะ อืม ถ้าเป็นแม่ขาววัดเราไปทำยังงั้นมาบอกได้นะ จะจัดการเองเลย หึหึ เอาไม้เรียวตีเอา ไม้เรียวตีเอาเพี้ยะๆๆ ตึบๆๆ เราไปเจอทีหน้าทีหลังเจอหนักกว่านี้นะ แม่ขาวแม่ชีไปส่อน(สวิง)ฮวก(ลูกอ๊อด) ส่อน(สวิง)กุ้ง ส่อน(สวิง)ซิวมากินเอง มันก็เสร็จพอดีแล้ว ปากกว่าตาขยิบน่ะไม่เอา อย่าให้กระทบกระเทือนชีวิตสัตว์อื่นยังไงหรอก

แม่เรา เราเอาหนักๆ ร้องไห้ เอาไง จะบวชอยู่หรือจะกลับบ้านน่ะ อ้าว กลับบ้านแล้วจะไปเฮ็ดจั่งใด๋(ทำยังไง)ล่ะ จะไปหาส่อน(สวิง)กินเองบ่ บ่เอาไร อย่างงั้นอยู่นี่แหละ ให้มันตายที่นี่ หลวงปู่จะหามาให้กินเอง เอาแต่ของตายแล้วมาให้กิน ของที่ไม่ตายอย่าไปเบียดเบียนเขาบอกไว้ อยู่ไปอีก เช้าแล้ว เช้าร้องไห้แล้ว นั่นแหละจึงมาตายที่หลังหรอก นั่นแหละมันเศร้าหมองมันขุ่นมัวในใจ มันเศร้ามันหมองอยู่ในใจเรา รู้จักบ่ เราเลี้ยงลูกมากี่รุ่นแล้ว ลูกตายหมด ตายหมดทุกคนเลย เออ บ่มีเหลือตายคืนเดียว ๕ คน ปีนั่นน่ะ อหิวาตกโรคเข้าบ้าน แต่ว่าอีผีบ่อยากนี่ มันจึงบ่ได้ตายกับเขา น้องๆ ลงไปนอนโลงหีบ ๖ ๕ คน ตายไปหมด แต่ว่าอ้ายนี่ผีบ่อยาก โว้ย มันก็เลยบ่เอาไป

หมอมาทันพอดี เอายาหวานๆ มาให้กิน กินแล้วมีแห้งคอวาบอหิวาตกโรคเนี่ย มันเป็นหมดทั้งบ้านทั้งเมือง บ้านนั้นเด็กน้อยมีเท่าไหร่ตายหมด เออ แม่ของเรา พ่อของเรามีลูกตั้งหลายคนตายไปหมด เหลือตั้งแต่อ้ายผีบ่อยากเนี่ยปะเนี่ย ผีบ่อยาก เออก็เลยได้นามว่า บักผีบ่อยาก เอยอ่ะนะ อ้า แต่ว่าทำอยู่ทำบาปทำกรรม ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็ทำอยู่ อืม ถ้าเอาก็เอาหลายน่ะเนี่ยเพิ่นเนี่ย ถ้าไปติดส่อน(สวิง)หย่อนแห บ่ได้เอาหน่อยนะ เอาให้มันได้เต็มข้อง(ใส่ปลา) พูดแล้วจึงเอา น่ะ

สมัยครั้งหนึ่ง แม่ แม่บอกไปเลี้ยงวัว เลี้ยงควายมาค่ำๆ มึงได้อะไรมากินบ้าง เออ มื้อ(วัน)นี้ไม่มีอะไรกินเลยน่ะ จึงได้เอาขาง(อังไฟ)หม้อไว้ แม่ขาง(อังไฟ)หม้อไว้ ตั้งหม้อไว้นะ ตั้งหม้อไว้ไปผู้เดียว ใช้ปัญญาเอา ใช้ปัญญา เงาะ

เจ้าเงาะหาปลา

ทำยังไง ปลาหนอง ปลาหนองชาวบ้านเขาเนี่ย ตามนั่นหนทางผ่านมานั่น มันหลายปลา หนองนั่นหลายอยู่ ไปแล้วก็ได้กาบกล้วย แล้วก็ตีน้ำ ตีน้ำ ปุมปัมๆ ทางนี่ปลาไป ก็ตีน้ำ เอา

กาบกล้วยตีน้ำ ตีน้ำ ตึมตัมๆ ไอ้มันบ่มีปัญญา มันก็ไปหาที่เพิงมันปะเนี่ย เพิงรังเข้าหลุม หลุมปลาเขาอยู่ฝั่งตลิ่งทั้งนั้น เขาเอาขอนเอาไม้ไปใส่ตรงนั้น ใส่หมดแล้วนั่นแหละๆ มันจะเอา เอาคนเดียวล่ะ บ่ต้องเอาหลายหรอก ตีจนเมื่อยแล้วเรา ตีเมื่อยแล้ว ทางนู้นป้อง ทางนี้ก็ป้อง ไปๆ ป้องทางนู้น ป้องทางนี้ เอากาบกล้วยตีน้ำ มันก็ดังแสบแก้วหูมันก็วิ่งเข้าพู้น(โน้น)แหละ มันวิ่งเข้าเยาะ มันมีขอน ไม้โคนก็มี ไม้ เออ ไม่มีก็มี มันวิ่งเข้าไปในนั้นหมดแล้ว พอมันเข้าไปหมดแล้วน่ะ หมด ข้างนอกไม่เห็นบ้อนๆ (ผุด) ที่ไหน และก็เข้าไปนั่นหมดแหละ แล้วไปหว่านแหหว่านแหแล้วก็ ดึงตีนมัน ติดดินๆๆๆ อยู่ แต่ที่ประตู มันไม่ไปปิด เอาไม้โป๊ะไว้ เอาไม้โป๊ะไว้ตรงนั้นน่ะ แต่ว่าทางนี้ก็ไล่ไปพวกให้มันมา ก็นั่งสูบยาเฉยอยู่น่ะ สูบบุหรี่เฉย อยู่น่ะ อ่ะนี่ไปหยุ้ม(ล้อม)อันนั้นพู่น ไปหยุ้ม(ล้อม)เยาะทางในพู่น เข้าไปขยี้เอาขอนนั้นขอนนี้ จก(ล้วง) มันมีโคน มีโพรงที่ไหนก็จก(ล้วง) ให้มันตกใจ มันก็แล่น(วิ่ง)ออกมาเข้าแหหมด แต่ว่าแหเต็ก(กดลงให้แน่น)ตีนไว้ดีให้เรียบร้อยแล้ว ไพกุ๊บ(ตลบ)อยู่ในแหหมด อ้า

บ่แม่นสอนวิชาให้นะ นี่ปัญญาของเราเอง ไม่สอนวิชาให้เขาหรอก เวลานั้นก็ไปปลด นี่มันออกมาหมดแล้ว ในๆ ยวก(โยกขึ้นลงเพื่อล้างน้ำ) ออกมาหมดแล้วในนั้น ในสระน้อยๆ น่ะ มันออกมาอยู่ในแหนี้หมดแล้ว ปลดปับเหล่านี้ก็ เต็ก(กดลงให้แน่น)ตีนดีๆ ปะเนี่ย เต็ก(กดลงให้แน่น)ตีนดีๆ เต็ก(กดลงให้แน่น)ตีนแหดีๆ แล้วไปนั่งสูบยา เบิ่ง(ดู)มัน ให้อุบอยู่รอบๆ แห มันเข้าไปอยู่ ที่มัน อยู่กองแห ไปวนน่ะ อ่ะนี่ก็ เอาของ เอาข้อง(ใส่ปลา) เอาข้อง(ใส่ปลา)หนักเคียน(มัด)เอวซะแล้วก็ลงไป และก็งมเอาปะเนี่ย จับตัวนั้นใส่ข้อง(ใส่ปลา) จับตัวนี้ใส่ข้อง(ใส่ปลา)อยู่เลย

แต่ว่าหักเงี่ยงมันก็บ่หัก เออ จับก็ยัดลงข้อง(ใส่ปลา)นู้น เออ อย่ามันเจ็บ ถ้าหักคอมันนี้ บ่ๆ บ่ต้องหักมันหรอก ยัดลงไปโลด ยัดลงไปจนเต็มข้อง(ใส่ปลา)ยัดนี้ ข้อง(ใส่ปลา)ใหญ่กว่านี้ ว้า ข้อง(ใส่ปลา)ใหญ่กว่านี้ ยัดใส่ๆ จนเต็มข้อง(ใส่ปลา)แล้ว พอล่ะว้า พอแล้ว ยัดไม่ลงแล้ว เต็มข้อง(ใส่ปลา)แล้ว เอาแหละขนาดนี้พอใจแล้ว ปะเนี่ยก็เลิกแหขึ้นมาล้างน้ำซะ ยวก

(โยกขึ้นลงเพื่อล้างน้ำ) ช่างหัวมัน ล้างแหๆ ให้มันดีๆ แล้ว อยู่เข้าอยู่ ยังไม่เก็บมาใส่นี่หมด มันเต็มข้อง(ใส่ปลา)แล้วปะเนี่ยก็ไปแล้ว ไปผู้เดียว ขนาดไม่ถึงชั่วโมงน่ะเราไป ได้ปลาเต็มข้อง(ใส่ปลา)มา เต็มข้อง(ใส่ปลา)มา แม่ แม่ ปลาได้แล้ว ขาง(อังไฟ) หม้อได้หรือยังอยู่ โอ้ย บ่เว่า(พูด)ใหญ่แต่หนอ เอ้า ก็เว่า(พูด) ใหญ่แล้ว แม่นมี มันเหลือข้อง(ใส่ปลา)ก็เลยเซา(เลิก) ไม่มีข้อง(ใส่ปลา)ใช้แล้วก็เซา(เลิก) บ่เอา เอาแต่เต็มข้อง(ใส่ปลา)เนี่ยล่ะ

เออ แม่ก็พาได้ข้อง(ใส่ปลา) ไปเทใส่โอ่ง โอ่งมังกร เทๆ รัวๆๆๆๆ ลง มันดีดกัน ตุมตัมๆๆ อยู่ในโอ่งมังกรโน้น ปัดโธ่ มึงไปเฮ็ดจั่งใด๋(ทำยังไง)เอา เออ เอ้า ก็ยังว่าเท้าเงาะหาปลาว่าเรียนมาจากเจ้าเงาะหาปลา อ้ายผู้เดียวก็เถอะ เต็มข้อง(ใส่ปลา) เต็มหาบ เต็มหามมา คุยใหญ่เฉย เออ แล้วแต่จะทำกินน่ะปะเนี่ย เออ อยู่นั่นแหละ อยู่ในบ่อแหละ เออ ต้ม อยากต้มก็ต้ม อยากแกงก็แกง อยากลาบก็หาเลือดมาลาบ มาก้อยเอา เออ นั่งเฉยอยู่ แม่ก็งึดง้อ(คิดไม่ถึง)อัศจรรย์น่ะ หึ ไปเฮ็ดจั่งใด๋(ทำยังไง) เอา เออ เอ้า บ่ยังเจ้าเงาะหาปลา ไปเรียนวิชาเงาะ แล้วหาปลามันจะยากอิหยัง เฮอะๆ

คุยใหญ่ เห็นแต่พ่อใหญ่คุยใหญ่ พ่อใหญ่ต้วนผัวยายนวล พ่อใหญ่สีบุญตา พ่อใหญ่หลวงสิมจันพร มีแต่คุย คุยใหญ่ๆ ทั้งนั้นแหละ อันนี้ก็ได้วิธีนำพ่อใหญ่เพิ่นละ เว่า(พูด)ให้ฟัง ไปหาก็คุยใหญ่ซะก่อน จึงไป แล้วก็บอก บ่ๆ ขี้ตั๋ว(โกหก)หรอก ไปพาแห ไปยามเมื่อแลง(ตอนเย็น)นี่สิ มันจะได้หยัง เอาวัวเข้าคอกแล้ว เอาควายเข้าคอกแล้วจึงค่อยไป มันไปเฮ็ดจั่งใด๋(ทำยังไง) เอาก็ได้สมปรารถนา ได้ปลาเต็มข้อง(ใส่ปลา) กลับมาให้แม่ บ่ขายหน้า บ่หน้าแตก แน่ะ แต่ว่ามันจะเป็นบาปเป็นกรรมนั่นแหละ

ต่อแต่มาก็มาเป็นผีใส่ขานี้ ก็แล้วปะเนี่ย เป็นผีใส่ขา ไปบ่ได้ นอนกับที่ นอนรักษาตัวอยู่ที่นั้นจนสีซอเป็น เขาซื้อระนาดมาให้ ก็ตีระนาดจนเป็น ตีพิณพาทย์ระนาดฆ้องวงเนี่ย มื้อ(วัน)เดียวเท่านั้นแหละ ทำยังไง ก็เขียนเลขคู่ ๘ มันคู่ ๘ นี่ๆ คู่ ๘

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ อีกคู่หนึ่ง ต่อไปก็เป็นคู่ ๘ อีกต่อไป เขียน ใส่หัวมันๆ เขียนโด เขียนฟา เขียนมี เขียนเร เขียนที เขียนซอล ใส่หัวมันดีๆ แล้วก็ตีนั่นแหละ ตีระนาด ตีตามตัวเลขตัวหนังสือมันน่ะ

โด เร เร ซอล โด เร มี ซอล เร เร เร ซอล ลา
ซอล มี ซอล มี เร โด ที ลา ซอล โด ซอล โด เร มี เร โด
เร มี เร มี ซอล ลา โด เร โด ลา โด ซอล ลา โด

ตีไปตามเพลง เพลงๆ เพลงทองย่อน เขาว่า เพลงพม่ารำขวาน เพลงเขมรเทวา ก็ตีไปตามตัวเลขนะ ตามตัวเลขมันเขียนไว้แล้ว เอ๋ มึงตีระนาดคาบเดียว มึงๆ เป็นเลย เป็นเพลงไปแล้วเออ เพลงชาติ มึงเที่ยวทำยังไง มันจึงตีได้ อ้าว ก็มันมีตัวหนังสืออยู่หัวมันแหน่ หัวระนาด

โด โด มี ซอล ซอล ซอล ลา ซอล ฟา ลา ซอล
มี ซอล มี เร เร เร มี เร โด โด
โด โด มี ซอล ซอล ซอล ลา ซอล ฟา ลา ซอล
แล้วก็สร้อย
ซอล ลา ที ลา เร ลา ที ลา ซอล ซอล ลา ซอล ฟา มี
ฟา ลา ซอล มี โด โด มี เร เร ลา ที ลา ซอล โด โด มี ซอล

ซอล ซอล ลา ที โด เร มี เร โด ลา ซอล ลา ที
โด มี โด เร โด โด เนี่ย มีชัย ชโย น่ะ

ก็ตีไปตามเพลงนี่ ก็ตีไปตามเพลง มันก็เป็นเพลงไปเลย เพราะว่าเขียนใส่หัวระนาดแล้ว เขียนใส่หัวมัน เขียนใส่หัว เขียนใส่กระดาษน้อยๆ ติดๆๆๆ ไปก็ตีตามนั้น ก็ตีตามนั้นล่ะ เพลงเขมรเอวบาง พม่ารำขวาน อ้า ทองย่อน ทองเยนอะไร มันก็ไปตามเรื่องมัน แหม ไม่เห็นมันยากอะไร ตั้งได้ก็เล่นมา กูฟังแล้ว มึงทำไมถึงตีเป็น หึ มึงทำไมถึงตีเป็น ตีเพลงอะไรๆ ก็ได้ หนอยใช้หัวเอา อ่ะ บ่บอกเขาว่าเราเขียนใส่หัวมันไว้ ตีไปตาม ตามหัวแอ้ มันก็เป็นได้ สีซอก็เหมือนกัน ให้เขาเข่ง(ทำให้ตึง)ดีๆ ให้เข่ง(ทำให้ตึง)ซอให้ดีๆ แล้วก็เอาเลย เอาเลย นับเลย สีเลย สีเป็นเพลงได้เลย แหม มันอยู่ที่หัวเราหรอกอ่ะนะ ฟังเสียงสีซอ มึงก็เป็น และมึงตีระนาด มึงก็เป็นอีก มึงไปเฮ็ดจั่งใด๋(ทำยังไง) ว่ะ อ่ะเฮอะ โอ้ย มันอยู่ในหัวนี่แหละ เพลง เอาโน้ตเนิ้ดมี โน้ตมันมี เอาโน้ตมากาง แล้วก็เขียนตามโน้ตมันไป เขียนตามโน้ตมันไป จังหวะจะโคนก็เอาตามเพลงอ่ะ เนื้อหาสาระมันก็ตามเพลงนั่นแหละ ก็ได้เลย แล้วก็ดีอยู่อย่างหนึ่ง มีความรู้ก็ดีอย่างหนึ่ง แต่ว่าเขาใช้งานเราน่ะ เวลามีการมีงาน เขาเอาเราขึ้นเกวียนไปนั่งตีระนาดอยู่ในเกวียน ผู้ตีกลองก็ตีกลอง ผู้สีซอก็สีซออู้ ทำอะไรก็ไปตามเพลง ฮึมๆ ไปทอดกฐิน อ้า จนหมดคืน เออ อันนั้นเพิ่นมานั่งดูเราตีเพลง ตี ล่ะเนี่ย มึงแกล้งทำยังไง มึงถึงทำได้อย่างเนี่ยว่ะ เฮาก็เขียนโน้ตมันเอา เขียนโน้ตมันใส่หัวเนี่ยโน้ตมันมีอยู่ โน้ตของเพลงเหล่านั้น โน้ตของเพลงไทยเพลงดอกดิน เพลงอะไร เขียนโน้ตใส่นี่แล้วก็ตีไปตามโน้ตมัน

มันก็เป็น มื้อ(วัน)เดียวเท่านั้นแหละได้เลย เออ เพลงทง... เพลงทองย่อน ทองเยน เขมรเทวา พม่ารำขวาน เหล่านี้มันก็ได้เลย ตีไปได้เลย นั่น นี่ฝอยฝากไว้ซื่อๆ หรอก อยู่ที่ปัญญา

ปัญญายัตถัง วิปัสสะติ

มีปัญญาซะอย่าง มันก็ใช้ได้ ไปทางดนตรีก็ได้ ไปทางเพลงอะไรก็ได้หมด สีซอ อืม ด้วยประการฉะนี้ ฝอยซื่อๆๆ หรอก เพราะจึงให้ทำอะไรก็ เอาแหละ นั่งเมื่อยแล้ว นั่งเมื่อยแล้วอยากจะไปเข้าห้องแล้ว อ้า ด้วยประการฉะนี้

เพลงประเทศไทย ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย

โด โด มี ซอล ซอล ซอล ลา ซอล ฟา ลา ซอล
มี ซอล มี เร เร เร มี เร โด โด

ไปจนจบเพลง เพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี มันก็มีอยู่ในนี้ล่ะ ตีไปตามเนื้อเพลงมันก็ได้ สีซอก็เหมือนกัน ได้ตามเพลงมัน

เอ้า แม่ มาเอาเล่าไป แม่ปะเนี่ย
เราเดินบ่ได้แล้ว เดินบ่ได้แล้ว

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

เสียงไพเราะดีเว้ย ขอยืมเสียงหน่อยเว้ย ยืมเสียงมาแสดงธรรมนะ

ธรรมดา พวกเราเกิดมาในห้วงมหรรณพ มีอยู่ในโลกอันนี้ มีกรรมกิเลส เป็นเหตุให้ใจเศร้า ใจหมอง ใจขุ่น ใจมัว ใจสกปรก โรคร้ายเกิดขึ้นจากใจทั้งนั้น จำพวกไปประพฤติผิดในทางธรรม เรียกว่าใจสกปรก ถ้าเราประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัดอยู่ในตัวเอง ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ไม่ให้ด่าง ไม่ให้พร้อยได้ นั่นเป็นของวิเศษมาก วิเศษจริงๆ ไม่มีอะไรดีเท่าพระรัตนตรัย ประเสริฐที่สุดแล้วในโลก ไม่ว่าศาสนาใดก็ถือผู้สอนศาสนานั้นอย่างเคร่งครัดเหมือนกัน ถ้าไม่ถืออย่างเคร่งครัด ก็ถือไปลวกๆ ก็ได้

ผลน้อย ผลมันไม่ได้มาก ไม่ได้ความสุขใจ เพราะการถือศาสนา ถือศีล ถือธรรม ให้ได้ความสุขใจจริงๆ นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ทำงานทำการอยู่ด้วยความอิ่มอกอิ่มใจ ไม่เผลอ ไม่หลงไปไหน รักษาเนื้อรักษาตัวอยู่ตลอด

พุทโธ ธัมโม สังโฆ

นั้นเป็นที่พึ่งของเรา เราเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง เอาจริงเอาจัง จนได้เกิดผลประโยชน์

มีตาคนหนึ่ง ตา น้าเขยของหลวงปู่คำดี(หลวงปู่คำดี ปภาโส) เป็นคนจริงคนจังคนหนึ่งเหมือนกัน ทำงานทางโลกก็ไม่มีใครเทียมเท่า ขยันหมั่นเพียรก็ไม่มีใครเทียมเท่า ทำไร่ไถนาก็เก่งกว่าเขา ทำเรื่อง ทำงาน ทำการอะไรก็ ให้อยู่ในศีลในธรรมตลอด อยู่มาวันหนึ่ง ด้วยอำนาจพุทธฤทธิ์อะไรก็ไม่รู้ เกิดเป็นแก้ว ไหลลงมาสู่บ้านเจ้าของเอง แก้ว เป็นก้อนแก้วๆ ไหลๆๆๆๆๆๆๆ ลงมาอยู่ในบ้านนั่น อ๋อ แก้วๆๆๆ พากันงมเก็บเอา จนได้เต็ม(กระ)บุงเต็มตะกร้าเพิ่นล่ะ มันเป็นเพราะอะไรถึงเป็นอย่างงี้ แล้วก็นำความไปกราบหลวงปู่คำดี(หลวงปู่คำดี ปภาโส)ให้ทราบ เออ นั่นแหละแก้ว

แก้วคือพระพุทธ แก้วคือพระธรรม แก้วคือพระสงฆ์

ที่เราถือมั่น ไม่ด่าง ไม่พร้อย ไม่ขาดตกบกพร่อง แก้วอันนั้น แก้วอันนี้ จึงดลบันดาลตกลงมาที่บ้านของเรา ให้เห็นน่าอัศจรรย์อย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น เราถือว่า

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

อย่าถือเล่นๆ ถือจริงๆ เอาจนแก้วตกลงมาในบ้านของเรา เต็มบ้านเต็มช่อง

พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ

อันนี้เป็นแก้ว แก้วทั้ง ๓ ดวงเนี่ยลงมาเองโดยอานุภาพ หรือว่าเทวดาบันดาลให้รู้ โมทนาในการกระทำของเรา ศีลของเราไม่ให้ขาดตกบกพร่องได้ ไม่ให้ด่าง ไม่ให้พร้อยได้ ข้อไหนมันขาดตกบกพร่อง ก็ตั้งเจตนาสมาทานใหม่อยู่อย่างงั้นแหละ เอาจริงเอาจังอยู่กับการตั้งมั่นสมาทานศีลอย่างเด็ดขาด แก้วก็ปรากฏขึ้นมาให้เห็น เออ ดังนี้เป็นตัวอย่าง

เพราะฉะนั้น ขอให้พวกเราทั้งหลาย จงยึดเอาพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ นี่เป็นแก้วประจำใจเรา อย่าได้ขาดตกบกพร่องเลย ทุกวัน ทุกคืน ให้ระลึกถึงแก้ว ๓ ดวงนี้ พุทธรัตนะ ก็แปลว่าแก้ว ธรรมรัตนะ ก็แปลว่าแก้ว สังฆรัตนะ ก็แปลว่า แก้ว ๓ ดวง นี้เป็นของวิเศษที่สุดในศาสนาพุทธของเรา อ้าว ฟังเทศน์กันแล้วปะเนี่ยเน้อ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อันนี้ตั้งแต่โบราณกาลมา ท่านถืออย่างเคร่งครัด

กัมมัง

ก็หมายถึงการงาน การงานอะไร มันบริสุทธิ์หรือเปล่า การงานของเรา เป็นการงานที่บริสุทธิ์ยุติธรรมดีไหม เออ

วิชชา

หมายถึง อ้า ความรู้ที่ประกอบอาชีพการงานอยู่ทุกวันนี้ เรียกว่า วิชชาพาตัวรอด ถ้าวิชชาเป็นทุจริต ไปเป็นโจรกรรม เป็นขโมย เป็นขโจร ไปปล้น ไปจี้เขา เรียกว่าทุจริต กรรมที่เป็นทุจริต ไม่บริสุทธิ์ ได้ของมาก็ได้ของไม่บริสุทธิ์ เอาไฟมาเผาตัวเอง ผลงานของของเรา นั้นได้มามัน มันเป็นของร้อน มาทำมาเผาตัวเองให้เดือดร้อน แถมมา มาชวนเอาทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ ให้บินหนี มีปีก บินหนีเป็น ทรัพย์สมบัติมันบินหนีเป็น บินหนีไปด้วย เออ การงานที่ไม่สะอาด ได้มาที่ไม่สะอาด มันมาชวนเอาหมู่หนีไป อย่าอยู่เลย อยู่ที่นี่ มีแต่ความเดือดร้อน เขาจะเอาทรัพย์สมบัตินี่ ไปกินเหล้า ไปกินยา ไปซื้อเอาสัตว์เป็นๆ มาฆ่า อ้า ซื้อเอาสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ มาฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อันนี้ก็เรียกว่ามันมาชวน มาชวนเอาทรัพย์สมบัติที่มีอยู่เดิม ให้ออกหนีจากบ้านเรา จากกระเป๋าเรา ไหลหนีเทหนี กินเหล้า เมายา เล่นการพนัน อะไรต่ออะไรมันชวน มันมาชวนเอาหมู่หนีไป เป็นการงานที่ทุจริต ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม ไม่มา

กัมมัง วิชชา

กัมมัง การงานที่ไม่บริสุทธิ์ เราอย่าไปยินดี ในการงานที่ไม่บริสุทธิ์นั้น งานฆ่าสัตว์ งานลักทรัพย์ งานประพฤติผิดในกาม เหล่านี้ เรียกว่ามาชักชวนความฉิบหายให้มาถึงเรา ไม่รักษาตัวเราได้ อาศัยไม่ได้ อาศัย พึ่งพาอาศัยไม่ได้ ถ้าทำทุจริต ไม่บริสุทธิ์ เรียกว่ามันมาชักชวนเอาหมู่หนี เอาเงินเอาทองหนีจากกระเป๋าเรา ในครอบครัวมีอยู่มีกินก็ฝืดเคืองลง ฝืดเคืองลง ทำมาไม่มาค้าไม่ขึ้น ไม่ซื้อง่ายขายคล่องเหมือนผู้อื่นเขา ผู้อื่นเขาก็ทำน้อยๆ ก็ได้มากๆ อ้า เพราะว่าเทวดาส่งเสริม เทวดาส่งเสริมอาชีพการงานของเรา เป็นอาชีพที่บริสุทธิ์ผุดผ่องดี

กัมมัง วิชชา

วิชชา น่ะหมายถึง ความรู้ วิชาการ การค้า การขายก็ดี การเล่าเรียนศึกษาอะไรก็เป็นวิชา ทำพา ทำมาหากินคล่องตัวขึ้นมาต้องวิชา

ธัมโม

หมายถึง ธรรมะที่เรารักษาอยู่ ธรรมะ เราลุอำนาจแก่ความโกรธหรือเปล่า ถ้าลุอำนาจแก่ความโกรธละก็ มันมาบ่อนทำลาย ความคงทนถาวร ในครอบครัวเราได้ สามีภรรยาไม่ถูกต้อง ไม่ปรองดองกัน ทะเลาะกันเช้า เย็น ฆ่ากัน ตีกัน ด่ากันว่ากัน ประชดประชันกันต่างๆ นานา เรียกว่าไม่มีธรรมะ ไม่มีธรรมะ ไม่มีความอด ไม่มีความข่ม กาย วาจา ใจ มันจึงพลั้งออกไป พลาดพลั้งไป เพราะเราไม่มีความอดกลั้นทนทาน

กินสมอยาก ปากสมเคียด(โกรธ) ปากสมโกรธ ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

เออ เฮอะ ถ้าชอบปีนชอบป่าย ไปโน้น ไปนี่ ก็ตกต้นไม้

ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

ตกบ้าน ตกช่อง ตกบันได บันเดย มันพลาดล้มลงไป อย่างนี้ก็เรียกว่า ไม่มีสติ ไม่มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว มักพลาดพลั้งไป เพราะฉะนั้น การรักษาศีล รักษาตัวเอง ก็อันเดียวกันล่ะ รักษาศีล รักษาธรรม มันอันเดียวกันแหละ ถ้าเรามีสติทุกเมื่อ ยืน เดิน นั่ง นอน มีสติกำกับ รู้ตัวไว้เสมอๆ ก็เรียกว่ามีสติ ไม่เผลอสติ ไม่พลาดพลั้ง อ้า จากหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนไว้ เพิ่นสอนให้มีสติทุกเมื่อ ทำอะไรก็ให้มีสติ ติดตามรู้เสมอ เราจะพูดอะไร เรากรองดีแล้วหรือยัง กรองดีหรือยัง ขบคิดพินิจพิจารณาให้ละเอียดรียัง จึงพูดออกไป ถ้าพูดด้วยความโมโหโทโส โกรธาๆ ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด) ไปถึงการพ่ายแพ้แก่ศีลธรรมตัวเอง เป็นการพลาดพลั้ง พลาดพลั้ง เดินไปก็มักจะลื่น เดินไปไหน มาไหน รีบ ด้วยความรีบร้อน ก็ลื่น ลื่นแล้วก็หกล้ม หกล้มแล้วก้นกระแทกพื้น กระแทกของแข็งเข้า ก็ทำให้เจ็บหลัง เจ็บเอว เจ็บแข้ง เจ็บขาได้

ถ้ามันพลาดพลั้งไปแล้วก็ โอ้ย เออ คิดเสียดายทีหลัง โอ้ย เราไม่น่าเผอเรอเลย ในเรื่องอย่างนี้เราไม่น่าเผอเรอ ให้เกิดความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง ทำให้แข้งขาหัก แพลง ขาหัก ขาแพลงไป ทำให้เสียเวลาทำมาหากินไป เพราะเรา อะไรเผลอพลั้งเผลอ เผลอหลงไปแล้ว ไม่มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว มักพลาดพลั้ง พอพลาดพลั้งแล้วก็เจ็บตัวเอง เอาแขนลงก่อน แขนก็อาจจะหัก เอามือไปยันพื้น อ้า ระมัดระวังไม่ทัน ถ้าแขนแพลง ขาหัก ขาแพลงไป คนเจ็บ นั่นเขาทำอะไร ทำด้วยความไม่มีสติ มันมักจะพลาดพลั้งได้ หากมีสติอยู่ทุกเมื่อ คำพูดคำจาก็ล้วนแต่เป็นคำไพเราะเสนาะโสต ไม่กระทบกระเทือนจิตใจผู้อื่นเขา ผู้อยู่ด้วยกันมันรู้กันเองหรอก อ้า มักจะพูดอย่างงั้น มักจะพูดอย่างนี้

ทำให้เผลอไปจนได้ เผลอจากคำพูดคำจาผิดพลาดไป เพราะฉะนั้น เพิ่นจึงให้มีสติรู้เท่าเอาทันเสมอ

ถ้ารู้ไม่เท่าเอาครั้งหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงมันเอาหมด
มันเพื่อนกันน่ะ เพื่อนกินเพื่อนกัน
เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน

เออ เพราะไอ้พวกนี้เป็นเพื่อนของเรามาตั้งแต่เกิด เออ ถ้ารู้เท่าเอาครึ่งหนึ่งซะก่อน เสียไปครึ่งหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงมันเอาหมด มันมาเป็นเพื่อนเราเฉยๆ หรอก ตีสนิทแน่นทำตัวคุ้นแก่น (คุ้นเคย) เออ เมื่อคุ้นเคยแล้วมันหักหลังเราทีหลัง เนี่ย มันมากับเรา ความผิดพลาด ความบกพร่อง มันเกิดจากเรา เมื่อพูดออกมาผิด ไม่เข้าหูผู้ฟัง เขาก็แสลงหูเขา กิริยามารยาทเหล่านี้ก็เหมือนกัน ถ้าเราทำผิดพลาดไปนิดหน่อย มันผิดตา ผิดหู ผิดตาผู้เฒ่าผู้แก่ ผู้มีความรู้สูง เพิ่นว่าไม่น่าพูดอย่างงั้นเลย ไม่น่าคิดอย่างงี้ ไม่น่าพูดอย่างนี้เพราะ ทำไมพูดไปได้ยังไง แล้วอายทีหลัง มันเสียแล้ว เสียงนั้นมันเสียแล้ว เสียงมันเสีย แล้วกิริยามารยาทก็เสียไปด้วยเหมือนกัน กิริยามารยาท ซึ่งคนอื่นมองดูแล้วรู้จัก รู้จักว่ากิริยาหยาบ กิริยาหยาบคาย วาจาหยาบคาย มารยาทไม่ดี ความเสงี่ยมเจียมตนก็เลยไม่มี แสดงท่าทางออกมาให้เขาดู เออ เรียกว่า ดูคนให้ดูหน้า ดูผ้าให้ดูเนื้อ เออ ถ้าดูหน้าดูตาน่าคบค้าสมาคม ก็คบค้าสมาคมเป็นเพื่อนกันได้ เพื่อนกินเพื่อนกันได้ แต่เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน แอ้ ถึงความโมโห โกรธา มันก็มากับเรา แต่ว่ามันมักจะแสดงออกหยาบๆ คายๆ ให้คนอื่นได้ยิน ได้ฟัง ได้รู้ อึม แสดงว่าไม่พอใจ

พูดออกมาอย่างนั้นแสดงว่าไม่พอใจ กระทบกระเทียบ เปรียบเปรยต่างๆ นานา สิ่งไหนเขาจะเจ็บใจ ก็หาเลือกเฟ้นตั้งแต่สิ่งนั้นน่ะมาพูด เออ เอาให้มันชนะ ใจเขาที่จริงแพ้เขาทั้งเพ ถ้าเราพูดไม่ดีออกมา เรียกว่าเป็นคนแพ้เขาแล้ว แพ้สังคมแล้ว ทำให้สังคมมองเราในแง่ร้าย ไม่ได้มองเราในแง่ดี ถ้าพูดและทำดีๆ มีสติ รู้ตัว รู้เท่าเอาทันอยู่เสมอ คำที่จะกระทบกระเทือนผู้อื่นไม่ให้มันพูดออกมาได้ เออ

ถ้ามันเพลี่ยงพล้ำออกมาได้ ไม่มีคำกระทบกระเทือนให้ผู้อื่นเจ็บใจไม่มี เรารักษากาย วาจา ใจเราไว้ อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมเสมอๆ เราก็เป็นคนดีในสังคม สังคมก็มองเราอยู่ เป็นคนน่ารัก น่านับถือ น่าบูชา เออ เป็นคนรู้เท่าเอาทันอยู่เสมอ ไม่ให้กระทบกระเทือนจิตใจของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพื่อนกินน่ะเพื่อนกัน แต่เพื่อนรู้ไม่ทัน เพื่อนกันเอาไปกิน เออ ถ้ารู้ไม่เท่า ถ้ารู้เท่าเอาครึ่งหนึ่ง ถ้ารู้ไม่ถึงมันเอาหมด เป็นโมโหโกรธา เพิ่นเอาหมด วาจาที่แสดงออกมา เป็นเสียง กิริยามารยาทก็แสดงไปด้วย แอ้ ทำลาย คุณงามความดีเราไปได้ในตัว เราก็ต้องระมัดระวัง ถ้าจะปฏิบัติธรรมกันจริงๆ ให้รู้ตัวไว้ ให้รู้เท่าเอาทัน

อย่าไปด่ากัน ว่ากัน ต่อธาร... อึม ต่อหน้าธารกำนัล ผู้หลักผู้ใหญ่ ท่านฟังแล้วไม่รื่นหู ไม่สบายใจ ถ้าเห็นเขาทะเลาะกันแล้ว เราไม่สบายใจ ผู้ฟังไม่สบายใจ ดังนี้เป็นตัวอย่าง แล้วมองเห็นอกเขาอกเราก็เหมือนกัน หัวอกคนอื่นก็เหมือนกันกับเรา ถ้าเราไปกระทบกระเทือนจิตใจเขา เขาก็แป้วใจอยู่อย่างงั้น ไม่รู้จักน่ะหนา ว่าแล้วจะกลับคืนมาได้ จะมาหวานจ๋อยอีกเหมือนเดิม เขายาก เขาว่ายาก เพราะความโมโหมันพาไปแล้ว ความโกรธ ความโลภ ความหลง หลง มันมืด ความหลงน่ะมันมืด มันไม่สว่าง ถ้าความไม่หลงล่ะเป็นใจสว่างอยู่ ใจรู้ตัวอยู่ รู้ยืน เดิน นั่ง นอน กิริยามารยาทจะแสดงออกมา ไม่กระทบกระเทือนจิตใจผู้อื่นนั้น ระวัง อย่าให้มันเป็นอย่างงั้น เรียกว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด

กัมมัง วิชชา ธัมโม

แน่ะ ธัมโม

สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

แอ้ เพิ่นบอกไว้

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

อันนี้เครื่องประกับ กับข้อปฏิบัติของเราให้มันได้ทุกวี่ทุกวัน อันนี้โดยย่อ ไม่ต้องพูดมาก พูดโดยมากข้อวัตรปฏิบัติของเรามันเป็นธรรมหรือเปล่า หรือมันเป็นเผต(เปรต)เป็นผีไปแล้ว ฮะ คำว่า ดุด่า ป้อย(ด่า)แช่ง แบ่งเวรซึ่งกันและกัน ซ้ำ ซ้ำเติมกันเหมือนกันเหล่านี้ มันเป็นของเอามาใช้ในสังคมหรือเปล่า

ห่ากินหัวมึงเอย ผีกินหัวมึงเอย
ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง

ด่ากันไปต่างๆ นานา เพราะฉะนั้น ลูกหลานมันจึงไม่มีปัญญา เพราะว่าพ่อแม่ ผู้นำพาเขาว่า พาเขาด่ากัน พ่อกับแม่ทะเลาะกันให้เราดูเหล่านี้ ก็ยึดเอามา ให้มีความละอายในใจบ้าง ว่าพลั้งไปแล้วก็ ขอโทษๆ ขอโทษเถอะมันพลาดไป มันไม่อยู่ ไม่ได้ ไม่ได้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม มันพลั้งเผลอไปเป็นบางคำ แล้วขอโทษทันที ขอโทษ พูดเผลอไป สติตามไม่ทัน เพราะความโมโหมันเกิดขึ้น มืด มันมืดมิดปิดปัญญา ไม่มีความเฉลียว ไม่มีความฉลาด อ้า ไม่มีความสามารถ รักษากาย วาจา ใจของตน ให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมจริงๆ อันนี้ขอเตือนทุกคน ทุกคนก็มีครอบมีครัว มีผู้รับผิดชอบ ร่วมงานร่วมการกัน หากไปกระทบกระเทือนให้เขาเสียอกเสียใจ ให้รีบขอโทษทันที

ขอโทษเถอะ ขอโทษเถอะ
อโหสิเด้อ ให้อภัยเน้อ

เออ อย่าไปถือสาหาความกันเลย ให้หายโกรธในเวลานั้น พลาดพลั้ง นึกว่าเขาจะเสียใจในคำพูดคำนี้ เราไม่พูดอีกต่อไป นี่เรียกว่า สังวรระวังปาก

๖๕

ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

หึหึ เออ ไวตีนตกต้นไม้ ก็คือปีนป่าย ชอบปีนชอบป่าย ขึ้นต้นไม้ ต้น ผลไม้ ผล.. หมากรากไม้ก็ไม่มีก็ ปีนป่ายขึ้นไปๆ แต่มันพลาดเป็นยังไงล่ะปะเนี่ย มือมันอาจจะพลาดได้ ขามันอาจจะพลาดได้ ถ้าพลาดไปก็เรียกว่าตกต้นไม้ ตกต้นไม้แล้วใครเป็นคนเจ็บ ตัวของเราเองเนี่ยเป็นคนเจ็บ เจ็บขา เจ็บเอว เจ็บทุกส่วนนั่นล่ะ อะไรมันกระแทกของแข็งๆ เข้า ก็เกิดเจ็บขึ้นมาทันที เคล็ด เขาเรียกว่า เคล็ดขัดยอก อ้า เจ็บหลัง เจ็บเอว ไปลื่นล้มตรงนั้น ตรงนี้ ไม่ระวัง ระวังเนื้อระวังตัว ก็เลยพลาด

พลาดกันว่าถึงขาแพลงไปก็มี เอาแขนลงค้ำพื้น แขนก็คดไป เจ๊งไป อึม ให้ระมัดระวัง กาย วาจา ใจของตนอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมไว้เสมอๆ รู้อยู่ทุกเมื่อ ยืน เดิน นั่ง นอน เอาสติมาไว้กับเนื้อกับตัวเสมอ ก็เป็นคนไม่ผิด ไม่พลาด ไม่เผลอ ไม่หลงอะไร เป็นคนมีสติอยู่ทุกเมื่อ ก็งามมาก

ธรรมมันทำคนให้งาม มีสติสัมปชัญญะ เออ ทำคนให้งาม รู้เท่าเอาทัน คำพูดคำจามันก็ออกจากเราทั้งนั้นแหละ ถ้าให้มันผิดศีล ผิดธรรม อย่าเอามาพูด อย่าเอามากระทบกระเทือนให้เจ็บใจของผู้อื่นเขา รักษากาย

ฮักษา(รักษา) ๓ ปลาย มันจึงหาย ๓ โทษ เออ ถ้าไม่รักษา ๓ ปลาย มันก็ไม่หาย ๓ โทษ

โทษ เกิดขึ้นมามันเป็นโทษแก่ตัวเอง สำหรับผู้พูด พูดหยาบๆ คายๆ มา ความหยาบๆ คายๆ มา ก็ไม่มีใครต้องการอยากฟัง อยากได้ยิน ได้ฟัง เพราะว่ารสไม่ไพเราะเสนาะโสต ไม่อยากได้ยิน ไม่อยากได้ฟัง อะไรที่แสลงตาทั้งกิริยามารยาทอย่างนี้ๆ ก็แสลงตา คนอื่นพูด เขามองเห็น ทำถลึงทะเลาะกัน ทำตาถลึงบึ้งตึง บึ้งตึงถลึงตาใส่กัน เออ แสลงตาแล้วมันไม่กินเส้นกันเลยล่ะ แสลงตา ไม่ความจงรักภักดีต่อกันล่ะ แล้วก็ตาเขียวปากก็ไม่อยู่ปกติ เบี้ยวบูดไป ทั้งทางหน้าตา นั่นเรียกว่า ส่งใจออกจากร่าง จากกายตัวเอง ทำให้ผู้อื่นดูเรา เป็นของไม่สวย ไม่งามขึ้นมา แต่งตัวก็อยากให้สวย ให้งาม เขียนคิ้ว ทาปาก เออ ให้สวย ให้งามไว้เสมอ เออ ให้มีสีปากให้เสมอ แต่ว่าไปปากร้ายขึ้นมาอย่างงั้นจะเป็นยังไง ทาลิปสติก(lipstick เครื่องสำอางทาริมฝีปาก)ปากแดงๆ แล้วก็ด่ากันแล้ว โอ้ย ไม่เห็นงามตรงไหนเลย หน้าตาเบิกบาน เอิบอิ่ม มองแล้วเย็นตา เย็นใจ ถ้าไปเห็นกิริยามารยาทอย่างนั้น ก็แสดง แสลงใจเรา

อ้า เขาแสดงกิริยามารยาทอย่างนั้นใส่เรา เราก็ไม่พอใจเหมือนกัน แน่ะ ให้เราเอา... รักษาตา รักษาหู รักษาปาก รักษา ๓ กาย มันจึงหาย ๓ โทษ อย่าให้มีความกินแหนงแคลงใจ ซึ่งกันและกันเลย อ่ะ เนี่ย

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เอามารักษาตัวเองให้ได้ ให้มันอยู่ในสนับบังคับของเรา ว่าเป็นผู้จำศีล ภาวนา เรื่องประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่ในขอบข่ายของคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ถ้าออกจากของเหล่านี้ไปแล้ว เป็นผิดศีล ผิดธรรมกันไปทั้งนั้น กิริยาท่าทาง คำพูดคำจา ความเคารพนบนอบเหล่านั้น พังทลายไปตามๆ กัน กิริยามารยาททราม เสียไปเลยน่ะ หึ เสียคนไปเลย ถ้ามันเสียแล้วเอาคืนได้ไหม เอาคืนไม่ได้หรอก เออ ของเน่า ของเหม็นแล้วเอามา กลับมาไม่ได้ เหมือนน้ำลายอยู่ในปากเรา เราบ้วนไปแล้วไอแตกโพละ อึม แตกโพละ อึม ขี้เสลดมันมาขึ้นคอ ถ้าหากออกไปบ้วนลงไป ลงในดินแล้วจะเอาขึ้นมาอมอีกได้ไหม เอาขึ้นมาอมอยู่ในปาก เช่น ในปากกลืนน้ำลายก็ได้ กินอะไรก็อร่อยดี ถ้าบ้วนออกไปถึงพื้นที่ ที่ไม่เหมาะสม แล้วเอาขึ้นมาในปากอีก ก็ขยะแขยง ขยะแขยงจะอ้วกให้ออกให้ได้

อันนี้ พระพุทธเจ้า เพิ่นบวชเข้ามาแล้วไปบิณฑบาต เออ บวชเข้ามาแล้วมาเที่ยวบิณฑบาต ชาวบ้านชาวเมืองเขาก็เอาอาหารทุกอย่างมาใส่บาตรให้ มีทั้งหวาน มีทั้งคาว มีทั้งแกง มีทั้งป่น(น้ำพริก) ทั้งน้ำพริก ทั้งอะไร ผักอางนางหญ้า ลงไปในบาตร เพิ่นไปนั่งพิจารณาอาหารในบาตร โอ้ มันกลืนไม่ได้ จะเคี้ยวยังไง จะกลืนยังไง เออ แต่ก่อนเราอยู่ในรั้วในวัง กินแต่ของละเอียด ประณีต เออ สะอาด ภาชนะก็สะอาด อะไรก็สะอาด หมดทุกอย่าง ที่นั่ง ที่นอนก็สะอาด บัดนี้เราบวชเข้ามาแล้วอย่างนี้ บิณฑบาตชาวบ้านเขา เขาก็เอาของทุกสิ่งทุกอย่างมาใส่บาตรให้ มีทุกอย่าง เออ ผลไม้ก็มีทุกอย่าง เขาก็ใส่บาตร

ปนๆ เปกันทั้งอาหารการกิน ปนเปกันแล้ว มานั่งพิจารณาขยะแขยงตัวเองอยู่ กินไม่ลง กลืนไม่ลงแล้ว

เพิ่นก็เลยถามว่า เอ้ย สิทธัตถะ เจ้าเหรอ จะเป็นนักบวช เจ้าจะเป็นคนเลี้ยงง่ายอยู่อย่างนี้หรือ เจ้าเป็นนักบวช นักบวชก็ต้องเสียสละ ความอร่อย ความประณีต ทุกอย่างนั้นล่ะ ให้กินอะไรกินได้ เขากินยังไง เขากินได้ เราก็กินได้ เขานุ่งยังไง เขาถือยังไง เขาก็ถือกันอยู่อย่างงั้น ชาวไร่ ชาวนา เขาก็ทำกันอยู่อย่างงั้น น้ำไม่อาบ เขาก็ล้างแต่มือหน่อยเดียว เขากินข้าวได้ กินเข้า เอาเข้าไป บ้วนๆ ไม่นึกขยะแขยงตัวเอง ชาวไร่ ชาวนา เขาเป็นอย่างงั้น เราจะมาถือความประณีตของเราเป็นกษัตริย์อยู่อย่างเดิม เราเป็นนักบวชแบบไหน ด่าตัวเอง นักบวชแบบเลี้ยงยาก อย่างนี้จะเป็นนักบวชได้ยังไง ต่อแต่นั้นเพิ่นก็ฉัน ฉันอาหารได้ไม่ขยะ ไม่แขยงตัวเองเลย จะมีแกง มีป่น(น้ำพริก) มี เออ เผ็ด มัน หวานๆ เค็มอะไรก็แล้วแต่ มันลงแห่งเดียวกัน เออ ถ้ามีช้อนก็เอาช้อนตักเอา ถ้าไม่มีช้อนก็เอามือขยุ้มใส่ปากเอา แน่ะ เขากินกันอย่างงั้นได้ ชาวไร่ ชาวนา เขากินกันอย่างงั้นแหละ เรามาเป็นนักบวชแค่นี้ เราจะมาขยะแขยงในเรื่องกินอยู่เหรอ ถ้าอย่างงั้นก็เป็นคนเลี้ยงยาก

ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความเลี้ยงยาก ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอนของเราตถาคต เออ ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความมักมากก็ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอนของเราตถาคต มีน้อยกินน้อย เออ กินยังไงก็กินได้ เลี้ยงง่ายขึ้นมา เขาเอาอะไรมาให้กินหมดทุกอย่างนั้นล่ะ อย่าไปขยะแขยงมัน กินลงไปในท้อง มันไปอยู่ที่ไหน มันไปรวมอยู่ในกระเพาะเดียวกัน ทั้งหวาน ทั้งคาว ผลหมากรากไม้ มะม่วง กล้วย ผลหมากรากไม้ทุกชนิด กินลงไปอยู่ในท้อง มันแบ่งกันอยู่เหรอ มันไปรวมอยู่ในกระเพาะแห่งเดียว เพิ่นก็หาเรื่องมาทรมานตัวเองอย่างงั้น ต่อแต่นั่นก็เป็นคนเลี้ยงง่าย อยู่ง่าย กินง่าย นอนง่าย สบาย ถ้าไปมักมากในการกิน ไม่ละเอียดกินไม่ได้ หาเรื่องกินแต่ของละเอียดๆ ก็เป็นคนเลี้ยงยากอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้น มีข้อเปรียบอันนี้ พวกเราเป็นชาวพุทธก็ให้ระมัดระวังเอาไว้ มันจะขยะแขยงในเมื่ออาหารไม่ถูกปาก เกิดขยะแขยงขึ้นมา มันจะอ้วกแตกให้ได้ อ้า เรียกว่า ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความเลี้ยงยาก ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอนของเราตถาคต ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความเลี้ยงง่าย อยู่ง่าย กินง่าย นอนง่าย นั่งง่าย ธรรมเหล่านั้นจึงเป็นธรรม เป็นวินัย เป็นคำสั่งสอนของเราตถาคต เออ ก็เลยถือเอาความสันโดษแบบนี้ ขึ้นมาบริหารศาสนา เผยแพร่มาจนเท่าทุกวันนี้ล่ะ ฉันมื้อเดียว ฉันหนเดียว ภาชนะใบเดียว อ้า อยู่กินได้ ไม่ต้องมีหลายถ้วย หลายจาน หลายภาชนะหรอก เอารวมๆๆ ลงในนั้น ขยุ้มๆ กินเลย มือ ไม่มีช้อนก็มือแหละ ขยุ้มๆ กินเลย เออ เช็ดเอา ล้างเอามือ อ้า อันนี้รวมครบแล้วการอยู่ มีชีวิตอยู่รอดได้เพราะเป็นคนเลี้ยงง่าย เป็นคนประพฤติตนสันโดษ มักน้อย ไม่มักมากอย่างงั้นล่ะ ถึงอยู่ได้ ไป

อยู่ไหนอยู่ได้ เขากินยังไงก็กินได้ ไม่ต้องตำหนิเขา เออ เว้นไว้แต่กินอิ่มแล้ว ไปให้บังคับให้กินอีก มันกินไม่ได้แล้วปะเนี่ย กินอิ่มแล้ว อิ่มแล้ว บังคับให้กินให้ได้ ฉันไม่ได้ โอ้ย มันกลืนไม่ลง มันเป็นยังไงมันกลืนไม่ลง มันอิ่มแล้ว ฮะเฮอะฮึ เอาล่ะ พอแล้ว มื้อนี้พอแล้ว อย่างงั้น

ถ้าถือธุดงควัตรเข้า ก็ต้องมื้อเดียวจริงๆ ไม่ต้องเอา ๒ เวลา ถ้าไม่ถือธุดงควัตร มียังไงกินอย่างงั้นมา ในเวลา เวลานั้น เวลาไม่วิกาล ตะวันบ่ายไปแล้วกินอะไรไม่ได้อีกแล้ว เว้นไว้ตั้งแต่(มะ)ขามป้อม สมอ เป็นยาปรมัตถ์ เออ กินให้ได้ น้ำอัดลม น้ำอะไรเหล่านั้นก็กินได้ เออ มันมาในเวลาวิกาล

กินได้ก่อนเที่ยง ถ้าเลยเที่ยงไปแล้ว แม้แต่นม โอวัลติน เออ อะไรเหล่านั้น ของประณีตขึ้นไปกินไม่ได้ เลยเที่ยงแล้วกินไม่ได้ ถ้าเขาเอามาประเคน ก็เอาวางไว้นั่นก่อน วางไว้นั่นก่อน พรุ่งนี้เช้าหรือวันต่อๆ ไปเข้า เณรจะจัดการ หรือญาติโยมมาให้ญาติโยมมาประเคนให้ใหม่ อันนั้นอย่ารับประเคนข้ามคืนข้ามวัน ถ้ารับประเคนข้ามคืนข้ามวัน

สันนิธิการะกัง ฯ
อันตะระฆะเร นิสีทิสสามีติ สิกขา กะระณียา

เฮอะๆ เพิ่นบอกของข้ามคืนข้ามวัน มันเป็นสันนิธิ(การสะสม) เออ เนี่ยรับประเคนข้ามคืนข้ามวัน ผลหมากรากไม้ก็เหมือนกัน ของที่เพิ่นฉันตอนบ่ายได้ (มะ)ขามป้อม สมอ ผลไม้บางอย่าง นอกกว่านั้นก็คั้นเอาแต่น้ำมัน อ้า มาฉัน ตอนบ่ายมาแล้ว คั้นเอาแต่น้ำมัน ผสมเกลือ ผสมน้ำตาลเข้า เออ ก็ฉันได้ เป็นอย่างงั้น หัดเป็นคนเลี้ยงง่าย อย่าเป็นคนเลี้ยงยาก ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความเลี้ยงยากไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอนของเราตถาคต ก็เพิ่นว่า ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความเลี้ยงง่าย เลี้ยงง่าย อยู่น้อย กินน้อย มียังไงกินอย่างงั้น ธรรมเหล่านั้นเป็นธรรม เป็นวินัย เป็นคำสั่งคำสอนของเราตถาคต เพราะฉะนั้น เป็นภิกษุในธรรมวินัยนี้ ก็ปฏิบัติเหมือนกันหมด

นั้นก็กิน อันนี้ก็กิน อยากกินนมเวลาไหนก็กิน ตอนบ่ายก็กิน อยากกินนมโอวัลตินก็กิน ตอนบ่ายก็กิน อยากกินอะไรๆ ที่มันอร่อยๆ ก็อยากกิน เหล่านี้ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่คำสั่งสอนของเราตถาคต พูดง่ายๆ ว่าไม่ใช่ลูกศิษย์เรา ไม่ใช่ลูกศิษย์เราตถาคต เออ ลูกศิษย์ตถาคตต้องเป็นคนเลี้ยงง่าย ดังนี้เป็นตัวอย่าง

ที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย นำไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจทำกาย วาจา ใจของตนอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมจริงจัง ก็เป็นคนสบาย สบายด้วยการอยู่ การพัก การอยู่ การกิน สบายไปหมดทุกอย่าง เว้นไว้แต่ของที่มันแสลงโรค ของแสลงโรคมันอาจกินเข้าไป แล้วอาจเป็นพิษ เป็นภัยแก่ร่างกาย ทำให้กระอักกระอ่วน ชวนฮาก(อาเจียน)แตกออกมา หึหึ เหล่านั้นก็ของมันผิด ของมันแสลงเราแล้ว เราอย่าไปฝืนกิน

เราไม่กินเหล้ามาตั้งแต่วันบวชมา ถ้าเราไปกินเหล้า กินเหล้าเมายามา มันจะฮาก(อาเจียน)ออกให้หมดซะก่อน มันถึงจะกินอย่างอื่นได้ ฮาก(อาเจียน)แตกออกมา อ้วกออกมา อืม มันไม่รับ ร่างกายมันไม่รับ เพราะมันเป็นคนเลี้ยงยากไป เพราะฉะนั้น ก็ขอฝากความคิด ปกิณณกะ ทั้งหลายเหล่านี้ ให้ญาติโยมช่วย ระมัดระวัง ประคับประคองเอาเอง

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจเป็นคนเลี้ยงง่าย อยู่ง่าย กินง่าย มักน้อย อยู่อย่างนี้ก็ กิเลสก็จะเบาบางไป ด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้มันเบาบางไปจากเรา ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๓๐ น.
ณ ตึกไทยประกันชีวิต จำกัด
สำนักงานใหญ่

เทศนา หมายถึงหมายความว่า บอกให้ เทศนา บุญสำเร็จด้วยการฟังเทศน์ ฟังธรรม

เทสนามัย

รับฟังเทศน์ ฟังธรรม ข้อไหนที่ท่านพูดไปแล้ว ก็กำหนดจดจำนำไปประพฤติปฏิบัติ ให้มันมีในตัวเอง อย่าฝ่าฝืนนอกลู่นอกทางออกไป ถ้าผิดศีล ผิดธรรมแล้วก็มีปัญหาทุกแห่งไป ไม่ใช่เฉพาะตัวของเรา สังคมมนุษย์อยู่ด้วยศีล อยู่ด้วยธรรม

อยู่ด้วยข้อวัตรปฏิบัติ มันจึงเป็นมนุษย์ที่ดี อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม คำสั่งคำสอนของพระบรมครู ครูบาอาจารย์ เพิ่นเทศน์ว่ายังไง เราจะประพฤติปฏิบัติได้แค่ไหน ก็กำหนดจดจำข้อไหนขาดตกบกพร่อง ก็ซ่อม ซ่อมไว้ โอ้ เราเผลอไป ตอนนี้เราเผลอไปแล้ว เราพลาดไปจากคำสอนแล้ว ถ้าพลาดจากคำสอนเรียกว่าผิดทาง ผิดทางเจริญทำความเสื่อมมาใส่ตัวเอง ไม่ว่าที่ไหนๆ สังคมน้อยๆ สังคมใหญ่ๆ ก็ตาม ถ้านอกลู่นอกทางออกไปจากศีลธรรม กำหนดกฎหมายบ้านเมือง ก็มีโทษทั้งนั้น มีโทษด้วยกันทั้งนั้น ไม่ใช่ว่าเราทำแล้วไม่เป็นไร ไม่มีใครเห็นเราหรอก อ๋อ มันไม่ใช่เห็น แต่ตัวเองน่ะรู้ รู้ว่าเราฝ่าฝืน ฝ่าฝืนจากศีลธรรมแล้ว เรียกว่าผิด ผิดหนทางแล้ว นอกลู่นอกทางแล้ว นำมาซึ่งความเสื่อมมาหาตัวเอง เสื่อมมันเป็นยังไงความเสื่อม ขาดความเคารพ นับถือ ไว้วางใจ ของเพื่อนมนุษย์ในโลก ไม่ว่าชาติไหนภาษาไหน ก็ต้องอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม กฎหมายของบ้านเมืองทั้งนั้น เพิ่นมีเอาไว้ มีกฎหมายเอาไว้มี มีศีลธรรมเอาไว้สั่งสอน ถ้าเราฝ่าฝืนก็เรียกว่าเป็นคนล่วงเกินพระธรรมวินัย ล่วงเกินกฎหมายบ้านเมือง มันจะเป็นยังไงสังคมมนุษย์ ถ้าฝ่าฝืนกันทุกคนๆ มันจะเป็นยังไง หึหึ จะเอากันอยู่ไหม แม้แต่กฎหมายอยู่ในรัฐธรรมนูญก็ตาม อ้า นอกรัฐธรรมนูญก็ตาม กฎหมายที่ตั้งกันขึ้นไว้ เพื่อจะปฏิบัติให้ครบถ้วนทุกข้อๆ แล้วก็สงบ ถ้าอยู่ในใต้กฎหมายของบ้านเมือง ศีลธรรมของศาสนา สงบอยู่ด้วยกันด้วยความสงบ

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ความสงบนั้นเป็นความสุขอย่างยอดเยี่ยม ในประเทศไหน เมืองไหน ชาติไหน ภาษาไหนก็ตามถ้าอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม และกฎหมายของบ้านเมืองแล้ว บ้านนั้น เมืองนั้น ก็อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความสงบไม่มีเรื่องราวที่หนักอกหนักใจอะไรเกิดขึ้น นี่มันดีอย่างนี้ อำนาจศีลธรรม

ถ้าเราไม่เชื่อ ไม่เชื่อก็เป็นคนนอกศาสนาไป หึ นอกกฎหมายบ้านเมืองไป ฝ่าฝืน ฝ่าฝืนในกฎหมายบ้านเมืองก็ดี ในศีลธรรมของศาสนาก็ดี ก็ทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้นั้นอย่างนี้ ไม่ ผู้อื่นไม่เดือดร้อน เราเดือดร้อนคนเดียว เราเป็นโจรขึ้นมา ก็ทำความวุ่นวายให้แก่สังคมใช่หรือเปล่า ถ้าเป็นโจรเป็นผู้ร้าย ขึ้นมา มีงัดมีแงะ มี เออ ฉกชิงวิ่งราวซึ่งกันและกัน แล้วจะวุ่นวายขนาดไหนบ้านเมือง ถ้าอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมแล้วสงบไหม สงบ ไม่มีเรื่องราว อ้า อะไรเกิดขึ้น เอ้ เรานิยม นิยมลัทธิของประเทศอินเดีย บางแห่งเขา ถ้าเกิดโจรผู้ร้ายเกิดขึ้น มาฉกชิงวิ่งราวหรือมาปล้นมาอะไร เจ้าของบ้านออกมาประกาศเลย โจโร โจโร ดังขึ้นดังทั่วบ้านทั่วเมือง ช่วยด้วยๆ โจโร โจโร มาวุ่นวาย พวกชาวบ้านทั้งหลาย ก็เฮโลกันออกมา ได้มีด ได้ขวาน ได้หอก ได้ดาบ ก็ออกมากันเป็นแถวเลย ไหน มันอยู่ไหน ไหน มันอยู่ไหน โจโรอยู่ก็ตายสิ ไอ้คนที่เป็นโจรเข็ดหลาบเลย จับได้แล้ว ไม่ได้ธรรมดานะ ลง... ลงทัณฑ์ ลงโทษ รุมสกรัม ตีเอาจนลง หัวร้างข้างแตกเอาจนเสียองคะไปพุ้น(โน้น)แหละ มันริเป็นโจรมา อันนั้นก็ดีกฎ... กฎหมายแบบนั้นก็ดี อ้า นี่ประเทศอินเดียเล่าบางแห่งน่ะได้เห็นประเพณีของเขานะ เออ ดีเว้ย อย่างงี้ดีช่วยกัน ในหมู่บ้านนั้นใครอยู่ที่ไหนๆ ออกมาเป็นพรวนเลย มีหอก มีดาบ มีมีด มีขวาน

ก็ออกมาเลย ถือมาครบไม้ครบมือ มันอยู่ไหน ตามล่ามันไป จับได้แล้วก็ระวัง ปะเนี่ยเขาจะรุมสกรัม เขาจะรุมสกรัมโทษของคนนั้น คนประพฤติผิดศีลธรรมน่ะ เขารุมสกรัมแบบไหนก็อยู่ในยุทธวิธีของเขา เฮอะ อืม

ฟันหัวบ้าง ตีหัวบ้าง สลบไสลไปเขาก็ไม่เอา เอาขาหัก เอาแขนหักซะก่อน อยู่แน่นอนไม่ตาย ก็ส่งเข้าโรงพยาบาลไป ไปให้หมอเยียวยารักษา มันเหลือบ่ากว่าแรง หมอก็ไม่รับผิดชอบเหมือนกัน ปล่อยไปตามยถากรรมของเขาซะ ปล่อยให้เขาตายซะ แล้วก็ทำศพให้เอา ทำนองนี้ นี่เป็นกฎหมายหมู่ กฎหมู่กับกฎหมายอะไรดีกว่ากัน กฎหมู่น่ะดีอย่างหนึ่ง

ถ้าพร้อมเพรียงกันในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือว่าขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

แอ้ เอาตัวอย่างมาเป็นข้อปฏิบัติก็ได้ ในบางประเทศ เขาเอากันอย่างนั้นทีเดียว ตั้งกฎหมาย ขึ้นกฎหมู่ไว้ ให้พร้อมเพรียงกันทุกบ้านทุกช่อง มาอยู่ร่วมกัน ทำมาหากินในถิ่นเดียวกัน ต้องช่วยเหลือดูแลกัน เอาใจใส่เป็นพิเศษน่ะ ไม่ได้หลบหนี ถ้ามีเหตุอย่างนั้น หลบหนีไม่สู้ อย่างนั้นก็เรียกว่าไม่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ศักดิ์สิทธิ์เลย กฎหมายไม่ศักดิ์สิทธิ์ กฎหมู่ก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน

ถ้าพร้อมเพรียงกันในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

เออ อันนี้เอาเรื่องเอา อันนี้มาพูด ให้เข้าใจเอาไว้ กฎหมู่ดีเหมือนกัน เป็นการรักษากฎหมาย กฎหมายบัญญัติไว้ยังไงตั้งไว้ยังไง ก็ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ศีลธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้ว ถ้าฝ่าฝืน ก็ในหมู่พระเจ้าพระสงฆ์ก็เหมือนกัน ถ้าองค์ใดฝ่าฝืนศีลธรรม ในพระปาฏิโมกข์ก็ดี นอกพระปาฏิโมกข์ก็ดี ถ้าเห็นไม่ดี ไม่งามตรงไหน เขาก็ลงโทษทัณฑ์ ทัณฑกรรม (ลงโทษ)ให้เต็มที่ น่าเข็ดหลาบ ไม่... ไม่ฝ่าฝืนอีกต่อไป นั่นก็

เป็นความศักดิ์สิทธิ์อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน อันนี้พูดเรื่องศีล เรื่องธรรม ที่เราสมาทานไปแล้วเมื่อตะกี้นี้ เราจะไม่ฆ่าสัตว์ เราจะไม่ลักทรัพย์ เราจะไม่ประพฤติผิดในกาม และจะไม่กล่าวโป้ปดมดเท็จ ความไม่จริงหลอกลวงผู้อื่น ให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน อันนี้ก็นอกศีลธรรมไป นอกกฎหมายไป ก็อาชญากรรมก็อาจถึงผู้นั้นเหมือนกัน อ้า อันนี้ก็พร้อมเพรียงกันรักษา พร้อมเพรียงกันปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ก็ปกป้องคุ้มครองประเทศชาติบ้านเมืองไว้ได้ อยู่ในความสงบเรียบร้อยดี อันนี้เราอยู่ร่วมกันทั้งประเทศ ไม่ใช่ตั้งแต่เฉพาะในกรุงเทพฯ ในที่อื่นๆ ก็เหมือนกันทุกจังหวัด ต้องรักษาอย่างเคร่งครัด ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

แน่ะ ความเจริญจะเกิดมีขึ้น

วุฑฒิสาธิกา

ก็เพราะความพร้อมเพรียงของหมู่ใหญ่ คนหมู่ใหญ่ใช้พละกำลังร่วมกันจริงจัง ไม่ใช่จะเอาตัวรอดเป็นยอดดี ไม่ใช่อย่างงั้นตายเป็นตาย ตาถึงคราวเพื่อนบ้านได้รับความเดือดร้อน เอาใจใส่กันเป็นพิเศษ ดูแลกันเป็นพิเศษ เรียกว่ารับผิดชอบไปหมดทุกบ้าน ทุกเมือง ทุกครอบครัว จะเป็นชาติไหน ภาษาไหนก็ตามมาในเมืองไทยเรา ถ้าหากมาฝ่าฝืนกฎหมายเรามาเฉยๆ ได้อยู่ได้ยังไง เราจะต้องพร้อมเพรียงกัน ตรึงขึ้นมา ตึงเครียด ถือด้วยความตึงเครียด ซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ช่วยเหลือกัน ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่ช่วยกันอย่างนี้ เรียกว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข

ความพร้อมเพรียงของหมู่ ยังความสุขให้เกิดขึ้น

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง

แม้งานใหญ่ๆ ถ้าเราไม่พร้อมเพรียงกัน จะสำเร็จไหม สมัยโบราณเพิ่นก็เอาอันนี้ขึ้นมาใช้กัน เพิ่นจะมาตั้งทางรถไฟ จากกรุงเทพฯ เป็นต้นและก็แตกเป็นคนละสายๆ สายเหนือถึงเชียงใหม่ ลำบากขนาดไหน เจาะภูเขาทั้งลูก เขาเรียกว่าถ้ำขุนตาลจนทะลุถึงเชียงใหม่ แล้วสายตะวันออก ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการในดงพญาเย็น ดงพญาไฟสมัยก่อนไปแตะอะไรก็ไม่ได้

เพิ่นวางแผน รัชกาลที่ ๕ เพิ่นว่าให้เอารูปของเรา เอารูปภาพของเรา ไปติดไปทุกหนทุกแห่ง นี่เจ้าของแผ่นดิน นี่เจ้าของแผ่นดิน ผู้นี้เป็นผู้รักษาดูแล ใครฝ่าฝืน ไม่ว่าเทวดาหรือมนุษย์ ฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง มีโทษถึงจำคุกติดตะราง ถ้าหากเป็นดวงวิญญาณทั้งหลาย ก็ยมทูตจะพิจารณาเอง ว่าใครฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง เออ ธรรมทูตหรือว่าเทวทูต จะดูแลเองดูแลความสงบเอง เทวดาฟ้าดินเป็นพยาน ดังนี้เป็นตัวอย่าง

สายใต้ โอ้โฮ ก็ไม่ใช่ธรรมดา สายตะวันออกเฉียงเหนือทางแยกไปอุบลฯ ทางแยกไป อ้า ร้อยเอ็ด (มหา)สารคามไปทางโน้น อันทุกสายหนทางก็พร้อมเพรียงกันทำทั้งนั้นแหละ

สายใต้ออกจากกรุงเทพฯ ไปผ่านตรงไหนบ้างๆ มันยากลำบากขนาดไหน ท่านก็หนักเอาเบาสู้ ต่อสู้กันมา ไม่ได้ทำทางรถไฟเท่านั้น ต้องมี ทางเสร็จแล้วก็มีไม้หมอนไม้แหมน โอ้ย มากมาย แล้วก็นำ สั่งรางรถไฟมาจากต่างประเทศ เข้ามาวางราง เอ้ จึงค่อยสั่งตู้รถไฟเข้ามาวิ่งได้ เออ สายใต้ก็ติดจนถึงโน้นล่ะ ถึงปาดังเบซาร์ เออ ของเมืองไทย

นี่ ท่านทำมาแล้วสำเร็จ บรรพบุรุษของเรา บูรพมหากษัตริย์ของเราตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ มาเรื่อยๆ ไม่ได้ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ใจดำ แบบนี้พวกเราได้อยู่เย็นเป็นเป็นสุข อยู่ทุกวันนี้ การคมนาคมก็สะดวกทุกอย่าง ถนนหนทางสะดวกทุกอย่าง ขนสิ่ง ขนของส่งกันไป ภาคไหนเดือดร้อนยังไงๆ ก็นำสิ่งของใส่ตู้รถไฟ ตู้รถยนต์ รถทัวร์ขึ้นไปแจกไปดู ไปแล ดังนี้ สะดวกไหม สะดวกมาก ถ้าหากไปทำลาย

ทรัพยากรของแผ่นดินเหล่านี้ ขึ้นเมื่อใด ความเจริญก็ชะงัก ไม่ๆ ก้าวหน้า ดังนี้ เป็นตัวอย่าง

ความพร้อมเพรียงในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าความพร้อมเพรียงคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

อันนี้เป็นตัวอย่าง ปูภาคปฏิบัติภายในซะก่อน และภาคปฏิบัติภายในหัวใจ แต่ละคนๆ ก็พัฒนาเอาเอง พัฒนาตนเอง ศีล ๕ ข้อของเราที่สมาทานไปแล้ว ตั้งมั่นหรือเปล่า

พระไตรสรณคมน์

ของเราที่ว่าจะยึดเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะที่พึ่งทางใจจริงจัง มันขาดหรือเปล่า ขาดตกบกพร่องตรงไหนก็มีการซ่อมได้ สมาทานศีลได้ ตั้งมั่นได้ เออ เรื่อยไป ศีลธรรมก็ให้มันดี ด้านกฎหมายบ้านเมือง มันก็สงบไปเอง เพราะคนอยู่ในขอบข่ายของศีลและธรรมแล้ว ย่อมอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

นี่ เพิ่นว่าไว้ ถ้าความพร้อมเพรียงของคนหมู่ใหญ่ ยังความเจริญให้สำเร็จทุกอย่าง ความเพียรของหมู่ ถ้าแตกแยกกันแล้ว การงานน้อยๆ ก็ไม่สำเร็จ ไม่สำเร็จลุล่วงหรอก เพราะฉะนั้น เขาจึงปั้นเอา เออ ภาษิตอันนี้

ไปรวมหัวกันเดินขบวนพาให้มีปัญหาอยู่ในสังคมทุกวันนี้ ถ้าให้มีปัญหาเพราะว่ารวมหัวกันในทางที่ผิด ไม่ได้รวมหัวในทางที่ถูก นำมาซึ่งความสุขความเจริญไม่เอา จะเอาทางแตกทางแยกกันดีกว่า

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก
แยกให้ออก ตอกลิ่มเข้าไป

มันจะสน(เหนียว)ขนาดไหนไม่เอา ตอกลิ่มเข้าไป มันก็แยกออกเป็นชิ้นๆ เอามาทำฟืน เอามาทำประโยชน์อย่างอื่นได้ มันจะสน(เหนียว)ขนาดไหนไม้ ถ้ามีความพยายามในสิ่งใด สิ่งนั้นจะหนักอะไรก็ เออ สำเร็จทุกอย่าง

เพิ่นเปรียบไว้เหมือนดัง ภูเขาสูงแสนสูง สูงมากๆ

เอเวอเรสต์(Mount Everest ยอดเขาเอเวอเรสต์)
เอเวอเรสต์(Mount Everest ยอดเขาเอเวอเรสต์)
หรือว่าภูเขาหิมาลัย(Himalaya Range เทือกเขาหิมาลัย)

สูงขนาดไหนก็ตาม แต่ความพยายามของคน พยายามจะปีนป่ายขึ้นไปยืนอยู่บนยอดได้ ก็เพราะความขยัน ความตั้งอกตั้งใจจริง ในที่สุดก็ขึ้นไปยืนได้อยู่บนยอดสูงแสนสูง ยากขนาดไหนลำบากขนาดไหนขึ้นไป อ้า เป็นที่ท่องเที่ยวของคนได้สบาย คนทั้งโลกรุมกันขึ้นไป

เอเวอเรสต์(Mount Everest ยอดเขาเอเวอเรสต์)
หรือไปหิมาลัย(Himalaya Range เทือกเขาหิมาลัย)

ขึ้นไปถึงบนยอดภูเขา ไปสร้างเต็นท์ ตั้งเต็นท์ กางเต้นท์อยู่บนยอดภูเขาอย่างสบาย ใครๆ ก็มีสิทธิเสรีขึ้นไปเที่ยวได้ มียานพาหนะพาไป ทางลัดก็มี ไปเครื่องบินก็ได้ ไปรถไฟก็ได้ ไปรถยนต์ก็ได้ ไปจนถึงจุดหมายปลายทาง ยังความเจริญให้สำเร็จใช่ไหม นั่น เพราะว่าความพยายามมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น

ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
สามัคคีคลาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

เออ หึ ไม่ต้องว่าใครๆ เอา ว่าเมืองไทยเรานี่แหละ เมืองไทยเราเนี่ย ถ้าหากมีความพร้อมเพรียงสามัคคีกันทุกหมู่เหล่าแล้วก็รักษาบ้านเมืองไว้ได้ อย่างมั่นคงถาวร ไม่ต้องห่วง เออ ขอให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมจริงจังเถอะ นี่ขอบข่ายของศีลธรรม เรายึดธรรมมาสามัคคี น้อมเข้ามาหาตัวเอง ที่มีสุขภาพแข็งแรงอยู่เดี๋ยวนี้ ก็เพราะธาตุทั้ง ๔ มันสามัคคีกัน ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ ในร่างกายของเรา ทำงานตามปกติทุกอย่าง สูบฉีดโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่างกายได้ทุกอวัยวะทุกส่วนนั้น เห็นไหม

ถ้าไม่ดีตรงไหน ขาดตกบกพร่องตรงไหน ก็วิ่งเข้าไปหาหมอ หมอตรวจค้นเห็นว่า อันนั้นมันไม่คล่องตัว โลหิตไม่คล่องตัว ลมไม่คล่องตัว เออ เส้นประสาทหรือว่าลำไส้ไม่ทำงาน อะไรต่ออะไร จัดการแก้ไขให้ก็หายปกติ กลับไปบ้านได้ อืม

ไม่ถึงคราวตายก็ไม่วายชีวาชีวาตม์
ใครอาฆาตเข่นฆ่าไม่อาสัญ
ถ้าถึงคราวตายก็ต้องวายชีวาวัน
ไม้จิ้มฟันจิ้มเหงือกก็เสือกตาย

เฮอะๆ อ้า อันนี้ภาษิตโบราณเพิ่นบอกไว้กัน อ้า อันนี้พวกเราอยู่เป็นหมู่เป็นพวกกัน ทำงานในกลุ่มเดียวกัน ในบริษัทเดียวกัน เราจะมีความแตกแยกกันอย่างงั้นจะดีไหม ไม่ดีเลย ต้องกลมเกลียวสามัคคีดีต่อกัน ทุกฝ่าย หน้าที่ไหนๆ มีหน้าที่อะไร ประชาสัมพันธ์หรือประชาอะไร เป็นหน้าที่ของแต่ละคนที่จะต้องตั้งใจทำจริงกับการงาน ที่เรา ที่เรารับผิดชอบแล้วทุกอย่าง เออ อย่าไปฝ่าฝืน นอกจากหน้าที่การงานที่เรารับผิดชอบ ถ้าเรารับผิดชอบในสิ่งใด ต้องรับประกันได้ว่า สิ่งนี้เรารับผิดชอบแล้ว ไม่ต้องฝ่าฝืน ถ้าฝ่าฝืนจะมีปัญหาเกิดขึ้น เออ

มันมีหลายอย่างทำงานร่วมกัน มันมีคอรัปฉ้อ คอรัปชั่นมากมาย เออ อ้า ไปหนักแน่นในทางคอรัปชั่น ลักฉ้อ ก็ทำปัญหาให้ยุ่งยากเกิดขึ้น คุกตะรางไม่มีที่จะใส่ ถ้าเขาสืบทราบได้ เขาก็ต้องจับไปฝาก ไปขังไว้ ไปกักไว้ ในคุก ในตะรางที่รับผิดชอบ หรือเอาเข้าไปดัดสันดานซะก่อน ดัดสันดานแก้ความขี้โกงซะก่อน อืม เป็นมาอย่างงั้นตั้งแต่ตั้งเมืองไทยมา ถ้าเราตั้งใจอยู่ในขอบข่ายของศีลและธรรม กฎหมายของบ้านเมือง เรียกว่าไม่มีปัญหา โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)ภาษาหนึ่งเขาเรียกว่า โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) สบายมาก ไม่มีปัญหา สบายมาก อืม

ผู้แทนราษฎรคนหนึ่งเอามาใช้อยู่เรื่อยๆ ผู้แทนราษฎรคนนั้นเขาว่า โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)อยู่เรื่อย ชาติชาย ชุณหะวัณ เพิ่นเอา โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)มาใช้อยู่เรื่อยๆ แต่ว่าภาษาบ้านของพื้นเมืองเรา แปลว่าอะไร โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) แปลว่า ไม่มีปัญหา สบายมาก ไม่มีปัญหา สบายมากเรื่องนี้น่ะ เรียกว่าสบายมาก โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) พวกเราก็ทำตัวให้เป็น โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)อย่างนั้น

เหมือนกัน ไม่มีปัญหาเกิดขึ้นในสังคมเรา สังคมเราก็ในบริษัทของเราทั้งหมดเนี่ยแหละ ตั้งอยู่ในขอบข่ายของระเบียบวินัยจรรยาบรรณใน อ้า ที่ทำงานของเราก็สงบ สบาย สะดวก ทุกอย่างเจ้านายรับผิดชอบเราอยู่ ดูแลเราอยู่ พึ่งพาเจ้านาย ไม่ได้พึ่งเฉพาะจะเอาเงินอย่างเดียว พึ่งพาด้านข้อวัตรปฏิบัติด้วย ถ้าปฏิบัตินอกลู่นอกทาง เจ้านายก็ต้องปรามไว้ด้วยนะ ปรามๆๆ ไว้ห้ามไว้ อย่าเอาทำอย่างงั้นอีกต่อไป ถ้าทำอย่างงั้นก็สร้างปัญหาให้เกิดขึ้น ทำให้สังคมวุ่นวาย เดือดร้อน อึม เนี่ย ผู้เป็นเจ้าเป็นนายก็ต้อง อ้า กำชับบัญชา ดูแลอย่างถี่ถ้วน อย่าไปปล่อยปละละเลย ลูกน้องทำผิดอยู่ตรงไหนๆ เขามาบอก ก็เอามาสอบสวนเขามาฟ้องแล้วก็เอามาสอบสวนดู ว่าผิดจริงหรือเปล่า เออคนนั้นรับแล้ว ผมผาเผลอไปจริงๆ อ่ะ ทีหน้าทีหลัง อย่าทำอีกอย่างนี้อย่าทำอีก มันผิดกฎหมาย ครั้งที่ ๑ นี้เตือนแล้ว ครั้งที่ ๒ ถ้าเตือนอีก ยังไม่อยู่อีก ต่อไปก็ลงโทษทัณฑ์ เออ กบิลเมืองเขามีกฎหมายยังไง ทำยังไง คนมีความผิดกฎหมายบ้านเมืองอย่างสาหัสสากรรจ์ แล้วเอาไว้ก็ทำความหนักใจให้แก่สังคมอีกอยู่อย่างงั้นแหละ เขาจึงมาประหารชีวิต เออ ประหารชีวิตซะอ่ะ แน่ะ ถ้าฝ่าฝืนหลายครั้งหลายหนแล้ว เอาไว้ก็หนักอกหนักใจเฉยๆ ก็เลยก็ตัดสินใจประหารชีวิตซะ ให้รู้แล้วรู้รอดซะ เออเหมือนไอ้... เขาตัดสินไปแขวนคอประจาน ให้โลกรู้ร่ำลือทั่วโลกทำพิธีแขวนคอให้ประชาชนทั้งโลกได้รู้ได้เห็น ออกข่าวโทรทัศน์ให้โลกทั้งโลกได้รู้ ว่าเป็นคนดื้อขนาดไหน ทำให้สังคมหนักอกหนักใจขนาดใด ถ้าหนักใจของสังคมมากเกินไป เขาก็ฟ้องร้องถึงหน่วยเหนือขึ้นไป หน่วยเหนือจะจัดการยังไงอีก ก็ตายด้วยประชาทัณฑ์ นั่น เห็นไหม

เพราะฉะนั้น พวกเราอยู่ด้วยกัน ด้วยความสงบสุขไม่มีเดือดร้อนอะไรเลย ทำงานซื่อสัตย์สุจริต ทุกอย่างในหน้าที่รับผิดชอบ ไม่ฝ่าฝืนกฎกติกา ในหน้าที่รับผิดชอบทุกอย่าง เรียบร้อยหมดทุกอย่าง แล้วก็ โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) อีกแล้วปะเนี่ยก็ได้ โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) ไม่มีปัญหา ไม่มีปัญหาเลย สบาย ในบริษัทของเรา ในวงราชการของเรา ไม่มีสร้างปัญหายุ่งยากให้แก่สังคมเลยดังนี้ อันนี้พูดภายใน พูดภายในนี้ให้รู้กันเฉพาะภายใน แต่ว่าภายนอกออกไปมีเยอะ เรื่องศีล เรื่องธรรม เรื่องการประพฤตินอกลู่นอกทางจากศีลธรรมไป มันก็มีอยู่อีก เออ อันนั้นเป็นหลายชั้น หลายตอน กฎหมายบ้านเมืองก็มี กฎหมายทางด้านศีลธรรม ศาสนาเพิ่นก็ว่าไว้แล้ว อย่าฆ่าสัตว์ อย่าลักทรัพย์ อย่าประพฤติผิดในกาม อย่ากล่าวมุสาวาท โป้ปดมดเท็จ ความไม่จริง หลอกลวงอำพราง ยุยงส่งเสริมในทางเสียหายเหล่านั้น ท่านก็ว่าไว้แล้ว

หากสิ่งเหล่านั้น มันแปลกปลอมเข้ามา หยังหรอก เราก็อย่าไปถือสาหาความ ให้อภัยแก่กันและกันไปเรื่อยๆ จะอยู่ด้วยความ ด้วยกันอย่างสันติสุขในงานเราใหญ่ๆ ที่รับผิดชอบ ก็สงบไม่มีปัญหาก็ โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)เหมือนกันนะ ไม่มีปัญหา ในวงงานของเรา วงราชการของเรา ไม่มีปัญหาทุกคน ทุกฝ่าย เอาใจใส่ ประพฤติตามหน้าที่ ปฏิบัติหน้าที่ของตัวให้บริสุทธิ์ สะอาด ก็นำความสุขมาให้

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

เพิ่นรับไว้แล้ว ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี

นัตถิ

แปลว่า ไม่มี

สันติ

ความสงบสุข นอกจากความสงบสุขแล้ว อย่างอื่นไม่มี ถ้ามีความสงบสุข เอาใจใส่ด้วยกันทุกฝ่าย เราก็อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขเห็นหน้า เห็นตากัน ก็ไว้เนื้อเชื่อใจกัน อยู่ที่ไหนๆ ก็มาทำงานร่วมกันได้ ถ้าเป็นคนซื่อ เป็นคนสัตย์ เป็นคนสุจริตบริสุทธิ์ ยุติธรรมจริงๆ แล้วก็อยู่ร่วมกันได้

ถ้านอกลู่นอกทางไม่บริสุทธิ์ ผิดศีล ผิดธรรมไป เขาก็มักกำจัด ระบายกันออกไป คนจะชนิดเช่นนั้น เอามาไว้ในสังคมเราก็ทำให้สังคมเราเสื่อม อืม ดังนี้เป็นตัวอย่าง เออ

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการอยากให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทตั้งอกตั้งใจซื่อสัตย์สุจริตต่อกันและกันทุกฝ่าย ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หมดลมแล้ว หมดลมแล้ว ใช้ลมมากๆ นานแล้ว อืม

ข้อผิดพลาดตรงไหน ก็ประทานอภัยด้วย เด้อ ขอประทานอภัยด้วย

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
ชมรมพุทธธรรมรามาธิบดี
วันพุธที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๒.๓๐ น.
ณ ห้องประชุมอารี วัลยะเสวี ชั้น ๒
คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

(อาราธนาศีล)

อิมานิ ปัญจะ สิกขาปะทานิ
สีเลนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนะ โภคะสัมปะทา
สีเลนะ นิพพุติง ยันติ
ตัส๎มา สีลัง วิโสธะเย

(สาธุ)

ก็เหลือกินเหลือใช้แล้ว

(สาธุ)

สำหรับผู้นับถือพระพุทธศาสนา ขอถึงไตรสรณคมณ์ว่า เป็นที่พึ่ง ที่ระลึก ที่นับถือ จะไม่ถือสิ่งอื่นแล้ว อ้า ทั้ง ๓ ครั้ง แน่ะ

ทุติยัมปิ
ตะติยัมปิ

๓ ครั้ง อันนี้เรื่องศีลอีก ย้ำเข้าไปอีก อืม ห้ามไม่ให้ฆ่าสัตว์ หรือขอร้องจะให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทุกชนิด ในน้ำ ในบก ที่ไหน ไม่ให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อันนี้ก็พอยอมได้อยู่ เพราะพวกเรามีตลาด มีตลาดจ่าย อาหารสำเร็จรูป ตายมาแล้วทุกอย่าง เป็นปู เป็นปลา เป็นกุ้ง เป็นหอย อะไรก็ตายมาแล้วหมด แช่เย็นมาหมดแล้ว ก็ควรจะสมาทานตั้งมั่นได้สำหรับเรา ผู้นับถือพระรัตนตรัย เว้นได้อยู่ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ตัดชีวิต ไม่ลักฉกจกฉ้อผู้ใดผู้หนึ่ง ลักสิ่งของเขา ไม่กล่าวมุสาวาท ไม่โป้ปดมดเท็จ หลอกลวง อำพรางผู้อื่น ไม่มีการที่จะฉ้อฉล หรือว่าหลอกลวงคนอื่นให้เสียหายร้ายแรงไม่มี อย่างนั้นไม่มี เรา

เวระมะณี

เราเว้นแล้ว อ้า แต่ว่าข้อสุดท้าย หมายถึงสุราเมรัย อันนี้เป็นเรื่องใหญ่ ระดับชาติทีเดียวล่ะ เป็นเรื่องใหญ่ เพราะว่าในชาติของเรา ก็ต่างต้องการเสรีประชาธิปไตยเหมือนกัน ถ้าไม่มีเครื่องย้อมใจ ก็จะทำให้ข้าศึกศัตรูมาข่มเหงเราได้ จึงอนุมัติให้มีโรงเหล้าโรงยา ต้มกลั่นขึ้น ไว้สำหรับเลี้ยงดูผู้รักษาประเทศ เพราะถ้าไม่มีเครื่องย้อมใจก็อ่อนแอ เขาก็มาบีบหัวเอา ถ้าได้กินเหล้าเมายาขึ้นมาแล้ว ไม่รู้จักตายล่ะปะเนี่ย มันจะอยู่ที่ไหน มันจะเป็นยังไง ใจกล้าหาญชาญชัยขึ้น ฆ่าฟันรันแทงกันสมัยก่อนโน้น ไล่ฆ่าฟันกันเหมือนวัว เหมือนควาย เพราะไม่มีแนวส่งเสริมทางจิตใจ เพิ่นเลยอนุมัติ อ้า ทางการได้อนุมัติให้มีเหล้า มีเครื่องทำให้กล้าหาญชาญชัยขึ้นมา สู้รบกับข้าศึกศัตรู เออ เอาจนข้าศึกศัตรูพ่ายแพ้ไป เออ เพราะว่าเอาเหล้า เอายาเป็นตัวอย่าง เออ คุณหญิงโม ท่านหญิงโม ท่าน เอาเหล้ามามอมเมา พระเจ้าอนุเวียงจันทน์ ฮึกเหิมมายึดเอาเมืองไทยสมัยนั้น ไม่มีปัญญาอื่นจะต่อสู้หรอก ผู้ชายหลบลี้หนีหน้า หนีหมด

เพิ่นย่าโม เออ ก็เลยมีปัญญา โอ้ย พูดน้อมเอาไว้ อ่อนน้อมเอาไว้ เจ้านายมาๆ พวกเราต้องเลี้ยงเจ้า เลี้ยงนาย อดอยากปากแห้งมาจากเวียงจันทน์นู้น อุตส่าห์เดินรอนแรมมา จนมารุดถึงโคราช บัดนี้คงจะเมื่อยเดินทาง อ่อนเปลี้ยเพลียแรงหลาย เพราะฉะนั้น พวกเราทั้งหลาย จงหาเหล้า มาเป็นไหๆ ไม่น้อย

๖๗

หาเหล้ามาเป็นไหๆ แล้วก็นอกจากนั้น ปลุกระดมผู้หญิงสาว มีพละกำลัง แข็งแรงมา มาบำรุงบำเรอทหาร เออ มาแต่ประเทศอื่นเจ้านายมาต้องบำรุงบำเรอให้เต็มที่ ทั้งได้กินเหล้าด้วย ทั้งมีสาวๆ มาคลอเคลียด้วย ทหารทางนั้นก็ตายใจ อืม ทหารพระเจ้าอนุ เจ้าอนุเวียงจันทน์ก็เลยตายใจ ก็ให้กอด ให้ชมได้ให้ทำได้ทุกอย่าง พอมันเมาเต็มที่แล้ว ยอ(ยก)คอไม่ขึ้นแล้ว อ้อแอ้เต็มที่แล้วทุกคน ทหารทุกคนมันเมาเหล้า แล้วก็เมารักด้วย มีผู้แส่ผู้สาวมาให้ชมสนุกสนานดี พอได้ที่แล้ว ย่าโม ท่านก็พยักหน้าใส่ลูกน้องสาวๆ อย่างแข็งแรง อย่างหมัดหนักๆ ด้วย พยักหน้าใส่ย่าโม เอาเลยล่ะพวกเรา ชี้ใส่ดาบ ดาบชั้นไว้ตามฝาผนัง ดาบ มีแต่ดาบ มีแต่หอก แต่ดาบอย่างงั้น ปืนไม่ค่อยมีเลยสมัยก่อนนะ นี่ก็ลุกฮือกันขึ้น กระโจม กระโจมอก เขาเอาผ้ามัดอกทั้ง ๒ ข้างไว้ ไขว้กันแล้วก็ อ้าว มีแค่นั้นแหละ เสื้อก็ไม่มี ลุกฮือกันขึ้น ก็จับดาบได้ก็รำดาบเลย พยักหน้า เอาเลยพวกเราเอาเลย ฟันเลย ใครเป็นใคร จะไปเป็นเจ้าเป็นนายก็ไม่

ว่าหรอก เพราะเป็นข้าศึกกับเรา จะมายึดเอาบ้าน เอาเมืองของเรา เออ ถ้าไปไว้หน้าไม่ได้หรอก เอาทั้งนั้นล่ะ ลุกฮือก็ฟันคนฟันคนเมา ฟันคนขี้เมาทั้งหลาย มันอ้อแอ้ๆ น้องสาวทำมันอย่างงี้ อ้อแอ้ ไม่มีสติ ไม่มีสตัง ฟันเอาเหมือนดังฟันต้นกล้วย โอ้ เห็นท่าไม่ดีก็แตกฮือกันซะแล้วพวกนั้น มีสติสตังขึ้นมาแล้วก็พอได้แล้ว ตายแล้วเราหมด ตายหมด วิ่ง ออกนอกนครราชสีมาไล่กันมาถึง ถึงทุ่งสัมฤทธิ์ ไล่ฟันกันอยู่ในทุ่งสัมฤทธิ์ ตายเป็นเบือไป พวกคนขี้เมาทั้งหลาย อ้า เลยยึดอำนาจไว้ได้ ไม่มีใครมาบังคับบัญชาเรา เป็นข้าทาสของประเทศอื่นเขา นี่ย่าโมเป็นผู้วางแผน ตายแล้ว ในสมัยนั้น ปู่ของเรา ทวดไม่ใช่ปู่ ทวด พ่อของปู่ เออ เรียกว่าปู่ทวดก็ได้มาร่วม ในกาลครั้งนั้นเหมือนกันได้ไล่ฆ่าฟันเขาอยู่ในทุ่งสัมฤทธิ์นี่ ขี่ม้าไล่ฟันกันเอา ไม่ได้ไปเอากำลัง เอาม้าเป็นกำลัง ฟันกันตายอยู่ในทุ่งสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมาก จนว่าขนศพไปเผา ไปฝังที่ไหนไม่ไหวเพิ่นล่ะ อ้า คนที่เจ็บไข้ได้ป่วยก็ส่งกลับบ้าน กลับเมือง

สมัยก่อนยังไม่มีทางรถฟืนรถไฟอะไรนะ มาด้วยการเดินเท้า เดินเท้ามาจากเวียงจันทน์ มาจะมายึดเอานครราชสีมาเป็นที่ตั้ง เพราะว่าเขตของเรา ในภาคอีสานนี้แม่น(ใช่)หมด เป็นเขตของเราหมด ให้ยึดเอาคืนมาให้ได้ ทางโคราช ทางชัยภูมิ ทางไหนขึ้นไป นี่เป็นของเรา เป็นประเทศเรา เพราะฉะนั้น การเมาเหล้าเมายาก็มีประโยชน์อยู่อย่างหนึ่ง มีประโยชน์ เอาต่อต้านข้าศึกศัตรูไว้ได้อยู่ แต่ว่าเรามากินฟรีๆ กันเฉยๆ นี่ ไม่มีข้าศึกศัตรูใดๆ มาเบียดเบียนเรา ก็ทำให้เราใจเสียจากศีล จากธรรมไป เออ เป็นคนดีไม่ได้แล้ว อ่อนแออยู่อย่างงั้นน่ะ ตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้ ตั้งหลักตั้งฐานไม่ได้ เพราะเป็นคนเมาเหล้า เมายาเซซ้าย เซขวาไป จะเลี้ยงครอบครัวก็ไม่เป็นสุข ทำอะไรก็ไม่เป็นสุขไม่มีข้าศึกศัตรูใดๆ มาเบียดเบียน พอที่จะกินเหล้าย้อมใจให้มันแข็งแรง อ้า ต้องตั้งแกล้ง ตั้ง แกล้งกินเหล้าเฉยๆ หาความสนุกสนานครึกครื้นกันเฉยๆ แต่ถึงกระนั้นก็เป็นพิษเป็นภัยแก่สังคมอยู่อีกเหมือนกัน ฆ่ากันโดยใช่เหตุ เออ ปล้นจี้กันโดยใช่เหตุด้วยกำลังของสุรานั้นเอง โดยไม่มีเหตุมีผลอะไร ป้องกันอะไรเลย ตัวเองย้อมตัวเอง กินเมาสนุกสนานเลยติดเหล้าเลย อย่างนี้ก็เป็นอันตราย

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี

นักปราชญ์ทั้งหลาย ท่านจึงเห็นว่าเป็นของมึนเมา มอมเมาให้เกิดเสียผู้เสียคน เป็นคนขี้เหล้า ขี้ยาไป อึม ไม่เลิกสักทียาเสพติดให้โทษทุกชนิด เขาก็ปลุกระดมกันขึ้น ไปปั้นยาเสพติดให้โทษ ผลิตออกมาขาย จำหน่าย จ่ายแจกให้คนไทย หลงติดอยู่ในยาเสพติดให้โทษเหล่านั้น ถ้าไม่ได้กินก็อ่อนแอ ถ้าได้กินยาเสพติดให้โทษปรากฏว่าแข็งแรง ทนทานขึ้นมา ยาบ้า ยาเบื่ออะไรเขาห้าม ไม่ใช่ยาเสพติดให้โทษธรรมดานะ ยาบ้า กินเข้าแล้วเป็นบ้า ไม่รู้จักพี่ ไม่รู้จักน้อง เออ เอามันทุกอย่าง แน่ะ ยาบ้าก็ปราบกันอยู่ไม่รู้จักสิ้นจักจบ พอเห็นเขาว่าขายดี เขาก็ผลิตอยู่ประเทศนอกส่งเข้ามา แจกจ่ายอยู่ในเมืองไทย ให้คนไทยติดยาเสพติดให้โทษเป็นจำนวนมาก ไม่น้อย ถ้ากินยาเสพติดให้โทษแล้วมันเป็นยังไง จิตใจมันผิดมนุษย์แล้ว เพี้ยน เพี้ยนไปจากความเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ขึ้นมา ไม่รู้จักพี่ ไม่รู้จักน้อง ไม่รู้จักลูกไม่รู้จักหลาน เออ ไม่รู้จักหวงแหนบ้านเมืองของตัวเอง มันเมาเมาจนไม่ แล้วก็เมา แล้วก็มืดด้วย มืดมิดปิดปัญญา ไม่มีปัญญาที่จะเฉลียวฉลาดอะไร มีแต่ความเมาอยู่ เขาก็เห็นคนกิน เห็นคนไทยกินยาเสพติดให้โทษจำนวนมาก เขาก็ผลิตอยู่ประเทศนอกนู้น ส่งเข้ามาๆๆ จนปราบไม่อยู่ ปราบไม่อยู่จะเป็นยังไงบ้านเมืองจะล่มจมหรือเปล่า ถ้าติดยา ติดยาเสพติดให้โทษกันทุกคนๆ ล่ะ บ้านเมืองจะรักษาความมั่นคงไว้ได้หรือเปล่า ถล่ม

ทลายไปหมด พวกเดินขบวนขะเบียนก็ เอายาเหล่านั้นเข้ามา ย้อมใจตัวเอง เออ ทำให้พังบ้านร้านตลาด เผามันแหลกลาญ ไป ที่ไหนๆ มันแข็งข้ออยู่ที่ไหน ก็วางแผนบ่อนทำลายให้มันย่อยยับไป รถยนต์ รถไฟก็ดี เครื่องบินก็ดี มีอยู่ในประเทศไทย บริการได้อยู่ ได้ทั่วไป ถ้าหากว่ามีนเมา มีมากขึ้นๆ แล้วมันอาจจะทำร้าย ทำลายความมั่นคงของประเทศชาติได้ อ้า ระเบิดเครื่องบินบ้าง ระเบิดรถฟืนรถไฟบ้าง ระเบิดอะไรต่ออะไรไว้บ้าง อะไรเป็นศัตรูกับเขา ฝ่ายตรงกันข้าม เขาก็บ่อนทำลายด้วยการเอายาเสพติดให้โทษ ไปวางเป็น ระยะๆๆ ไป

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี

มันไม่ใช่ติดสุราเฉยๆ สิ ยาเมา ยาบ้า ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด อ้า มีหลายอย่างที่จะมามอมเมาคนไทย ให้เกิดความแตกร้าวสามัคคีกัน เพราะฉะนั้น พวกเราต้องตั้งอยู่ในศีล ในธรรมให้เด็ดขาด อย่าให้มีเรื่องเหล้า เมายา ยาเสพติดให้โทษก็ดี อย่าเอามาเป็นการรักษาอะไรเลย รักษาอะไรไม่ได้ มีแต่มาทำลาย

ประสาทให้เสียคน เสียผู้เสียคน เมาเหล้าเมาเปซะอีก แล้วก็เดินซัดๆ เซๆ ไปตามถนนหนทาง เออ ใครหาว่าเราทำผิดก็ยอมไปติดตะราง เว้ย เขาว่า ว่าเพลงดอกดินเขาบอก มันมักอย่างงั้น กินเหล้าเข้าแล้ว ไม่รู้จักผิด ไม่รู้จักถูก ลูกใคร เมียใครก็ไม่ว่า เอาหมดทุกอย่างล่ะ ถ้าเมาเหล้าขึ้นมาแล้ว เพราะฉะนั้นก็เป็นโทษร้ายแรงเหมือนกัน ฆ่าสัตว์นี่ก็ยังว่าพอบันยะบันยังไว้ ลักทรัพย์เหล่านั้น ก็พอบันยะบันยังไว้ได้ ถ้าปราบปรามไว้ให้อยู่ จับไปติดคุกติดตะราง แล้วก็พออยู่ได้ เออ กับกล่าวโป้ปดมดเท็จ ปลุกระดมมวลชนเหล่านี้ มันเป็นการโป้ปดมดเท็จกันทั้งนั้น

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก

เนี่ยเข้ามาในงานนี้ เข้ามาในงานนี้แล้วก็

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก แยกจากผู้ปกครองทั้งหลาย ให้เป็นคนเสียไป เออ เขาปลุกระดมอย่างใดก็ไปเข้ากับเขา เออ ไปเข้ากับเขาเข้า เขาก็เอาเป็นกำลังของเขาเป็นปลุกระดมมวลชนขึ้นมา ก็เชื่อคำยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตกแยกให้ออก เป็นก๊ก เป็นเหล่า เป็นหมู่ เป็นพวกไป เคยเป็นเจ้าเป็นนาย ทำราชการอยู่ในแผ่นดินแท้ๆ รับผิดชอบประเทศแท้ๆ ยังไปเป็นหัวหน้าขบวนการก็ยังมีอีก อย่างนี้เรียกว่ายุให้รำ ตำให้รั่ว ได้หรือเปล่า เออ มันยุซัดๆ ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แล้วก็แยกให้ออก เป็นก๊ก เป็นเหล่า ไม่เคารพสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เออ เพิ่นบอกไว้เพลงสมัยก่อน

**ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยจะเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย**

หมู่นั้นฉิบหาย ถ้าเราแตกแยกกันแล้ว มันก็แตกแยกกันแล้ว เออ จับกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนอย่างเก่าไม่ได้ เออ สมัยก่อนโบราณเราตั้งแต่สมัยสงครามทุกสมัยมา เออ สงครามภายนอก มายุให้รำ มาตำให้รั่ว มายั่วให้แตก มาแยกให้ออก ประเทศไทยก็ระส่ำระสาย เออ ต้องยึดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันซะก่อนจึงจะมีพลัง ต่างคนต่างความคิดเห็นของตัวเอง เอามาแยกสังคม แยกสภา แยกกลุ่ม แยกพวกออก เป็นหมู่ เป็นพวก แล้วความมั่นคงแน่นเหนียวจะมีที่ไหนล่ะปะเนี่ย

เพราะฉะนั้น พวกเราอย่าหูเบากันน่ะ อย่าหูเบากัน เป็นชาวพุทธ เป็นชาวพุทธนับถือพระพุทธ นับถือพระธรรม นับถือพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะที่พึ่ง ที่รู้สึกระลึก ที่นับถือยึดเหนี่ยวน้ำใจให้แน่น อย่าแตกแยกสามัคคีกันด้วยความยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แล้วก็แยกให้ออก เป็นก๊ก เป็นเหล่า เป็นหมู่ เป็นพวกไป บางคนก็หูเบาก็ไปเข้าทางโน้นซะ ไปเข้าทางเขายุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตกซะ เอาเป็นกำลังทำให้กีดขวางจราจรไปทุกอย่าง เออ บ้านเมืองก็รถติด รถติด เออ แล้วเขามาเอาเวลารถติดมากๆ จะเป็นยังไง รถติดมากๆ จะเป็นยังไง เขามาเอาเวลานั้น มายึดอำนาจในเวลานั้นจะเป็นยังไง นี่ เพราะฉะนั้นพวกเราต้องแน่นเหนียว ยึดให้มั่น คั้นให้ตาย อย่าไปมักง่าย เชื่อคำยุยงส่งเสริมอย่างอื่นเป็นอันขาด อ้า

ประชาธิปไตยของเราดีอยู่แล้ว รัฐธรรมนูญของเรามีอยู่แล้ว ปกครองแบบประชาธิปไตยแท้ๆ ยึดเอาประชาธิปไตยเป็นที่พึ่งทางจิตใจ ตึงแต่ข้อวัตรปฏิบัติ ทางศาสนาก็มีอยู่แล้ว เพิ่นก็สั่งสอนประชาชนให้มีศีล มีธรรม ให้มีข้อวัตรปฏิบัติ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิภาวนาเข้า ให้อย่าไปฟุ้งซ่านกับเขาเลย เรื่องยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก มันจะมีในกลุ่มใด

**ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย**

อันนี้เหล่านี้ ร้องเพลงปลุกใจเสือป่า ตั้งแต่สมัยเราเป็นนักเรียน ปลุกใจเสือป่า รักไทย รักความเป็นไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี ต้องพลี เออ จะถูกรุกถอยร่นลงเรื่อยไป ตั้งแต่ก่อนอยู่ในประเทศจีนนู้นล่ะ เขารุกรานเราศึกฮ่อ ศึกอะไรรุกรานเรา หนีไม่ได้ ข้ามแม่น้ำโขง มาตั้งหลักตั้งฐานอยู่ฝั่งโขงทางนี้ ทางโน้นเขายึดเอาหมดแล้ว ศึกฮ่อศึกแฮ่

เขายึดเอาบ้านเอาเมืองหมดแล้ว แต่ว่าประเทศจีนเขาก็มีระบบอีกระบบหนึ่งเหมือนกัน ระบบปลุกระดม แต่เมื่อทำโรงฝิ่นขึ้น โรงเหล้าขึ้น เยอะๆ เต็มบ้านเต็มเมือง มีแต่โรงฝิ่น โรงเหล้ากันเต็มบ้านเต็มเมือง จนคนขี้ยาหนีเข้ามาในเมืองไทย ยังนำเอาขี้ฝิ่น ขี้ยา อ้า ขี้เมาเข้ามาในเมืองไทยอีกเหมือนกัน สำหรับผู้ไม่เลิกก็ติดจนตาย จนตายคาฝิ่น จนตายคาเหล้า เมาเหล้าไม่รู้จักส่าง อย่างนี้เราก็เลยล่มจม เพิ่นเคยเป็นเศรษฐีมาแล้วก็ล่มจม เพราะเขามอมเมาเอาทำนองนี้ เพราะฉะนั้น เมืองไทยเรากำลังระส่ำระสาย เออ มันมีหลายอย่างเข้ามามอมเมาเมืองไทย เออ ยาเสพติด ยาให้โทษ สุราเมรัย อะไรก็ปรุงกันขึ้นมา สิ่งไหนที่จะมอมเมากันได้ เอามามอมเมาเมืองไทย จนปราบไม่อยู่ ยิ่งปราบก็ยิ่งไหลเข้ามา เป็นรถทัวร์ รถทัวร์ เป็นรถบรรทุกใหญ่ๆ โตๆ เข้ามา ไปปล่อย ฝากทำค้าขายไว้แห่งใดแห่งหนึ่ง บรรดาคนหนุ่มคนสาวก็ติดยาเสพติดให้โทษ ก็มันมีอยู่ที่ไหนก็ถามกัน มันมีอยู่ที่โน้นที่นี้ ก็ไปหาซื้อหาหามกันมา เก็บกำมาเอาไว้ ไว้จะกินส่งเสริมจิตใจให้มันฮึด คึกคะนองขึ้นมา อ้า แล้วทางรัฐบาลเขารู้ทัน รู้เท่าทันอยู่ ปราบแล้วปราบอีกอยู่อย่างงั้น แต่ว่าจับได้แต่ละทีเป็นตันๆ จับได้แต่ละทีเป็นตันๆ มันทะลักเข้ามาได้ยังไง เออ ยาเสพติดให้โทษ เขาเรียกว่ามันเป็นยาอะไรเฮ้อ ถ้าเป็นเม็ดสีแดงๆ เดิงๆ เขาผสมผสานมาแล้วดี เอามามอมเมาคนไทย ให้มัวเมากันทั่วประเทศ แล้วใครล่ะจะรับผิดชอบบ้านเมือง ถ้าเมากันไปหมดทุกคน พ่อบ้านก็เมา ลูกเต้าก็เมา ลูกเขยลูกสาวก็เมากันไปหมดทั้งนั้น ต้องกินยาซะก่อนจึงทำงานได้ ถ้าไม่กินยาแล้วก็ทำงานไม่ได้ ก็เลยเป็นคนอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ไม่รู้จักการจักงาน ไม่ทำหน้าที่ของตัวเองได้เต็มที่ ชาวไร่ ชาวนา

ก็ติดกันระงม เซ็งแซ่ไปด้วยกันหมด ใครล่ะจะเป็นสันหลังของประเทศชาติ ถ้าชาวไร่ ชาวนา ก็ติดยากันหมดทั้งประเทศ ใครจะเป็นกระดูกสันหลังให้ประเทศชาติ ล้มละลายซะแล้วประเทศเรา เพราะฉะนั้น พวกเราต้องเข้มแข็ง เข้มข้น ถือศาสนาเป็นหลัก เป็นหลักใจ ถือพระพุทธ ถือพระธรรม ถือพระสงฆ์ เป็นสรณะ

สะระณัง คัจฉามิ

เป็นที่พึ่ง อย่าให้อย่างอื่นเข้ามาปะปนในน้ำใจเราได้ จะมายุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก เหล่านั้น อย่าเอามา อย่าเอามาปลุกระดมคนไทยด้วยกัน ได้ยินเบาะแสอยู่ที่ไหน มันมีๆ อยู่ที่ไหนก็แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ให้เข้าใจไว้ ให้เข้าใจไว้ไป ช่วยกันปราบ หรือว่าเจ้าหน้าที่เห็นว่ามันรายได้ รายได้ดีก็เลยยึดเอาไปขายซะเอง เออ ไปขายซะเองได้เงินดี หึหึ เออ ยึดได้แล้วแทนที่จะฝากเป็นทางการ ยึดได้เท่านั้นตัน เท่านี้ตัน ยึดได้แล้ว แล้วเอาไปแจกกันขาย อย่างนั้นก็แย่อยู่เหมือนกัน

อันนี้ก็ผิดเอามากๆ เลย เรียกว่าส่งเสริมข้าศึกให้มีพลังมากขึ้นๆ แล้วความมั่นคงของชาติมันจะไปอยู่กับใครล่ะปะเนี่ย ใครจะรับผิดชอบ เจ้าหน้าที่ก็ติดยากัน ทหารตำรวจก็ติดยากัน เป็นผู้ขายยาซะเองก็มี อย่างนี้มันจะดีไหม เรียกว่า ส่งเสริมในทางที่ผิดไม่รู้ตัว เห็นว่ามันรวย ถ้าขายอย่างนี้มันรวย รวยง่ายๆ เม็ดหนึ่งๆ ก็ราคาหลายบาท หลายสตางค์อยู่ เออ เป็นกิโล เป็นตันๆ ขึ้นไป แล้วจะเป็นยังไง ประเทศชาติก็ล่มจม เพราะยาเสพติดให้โทษนั้นเอง ให้พึ่งรู้จัก ถ้าเห็นเบาะแสว่ามีที่ไหนๆ ก็รีบไปกระซิบ เออ เจ้านายผู้บริสุทธิ์ยุติธรรม ไปกระซิบให้รู้อยู่ที่นั่น อยู่ที่นี่ มีการซ่องสุม ซ่องสุมขายยาเสพติดให้โทษ เป็นพิษ เป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองอย่างร้ายแรง ตัดกำลังของประเทศชาติลงได้อย่างดี ประเทศจีนจะล่มจมสมัยก่อน เพราะว่า เขามอมเมาด้วยโรงฝิ่น ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด เต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนก็มีโรงฝิ่น โรง เออ ยาเสพติดให้โทษมากมาย

ประเทศจีนจึงระส่ำระสาย ไม่มั่นคง พอเขาปราบได้แล้ว ไม่ให้มี ไม่ให้มีโรงฝิ่น โรงยาอะไรเลย ปราบได้แล้ว รู้ตัวทัน แล้วก็ไม่มี มันก็ทะลักไหลเข้ามาเมืองไทย เออ เมืองไทยก็ถือเอาเป็นตัวอย่างนั้น มาบริหารประเทศ มันจะมั่นคงหรือเปล่า คิดให้ดูให้ดี ผู้เป็นอุบาสก เป็นอุบาสิกา ผู้เคยนับถือพระพุทธศาสนามา ก็ยังไปเสพติดให้โทษกับเขาอีก มันจะเป็นยังไง เออ เฮอะๆ บั่นทอนกำลังทหารตำรวจ ผู้ที่รักษากฎหมายของบ้านเมือง ทหารตำรวจก็ติดยาเหมือนกัน ทหารก็ติดยาเหมือนกัน แล้วจะเป็นยังไงล่ะ ปราบไม่อยู่แหล้ว(จริง ทีเดียว) ทหารต่อทหารก็ปราบกันไม่อยู่ ตำรวจต่อตำรวจก็ปราบกันไม่อยู่ เพราะมันเป็น เป็นรายได้ที่ดี ได้มา ไม่ต้องลงแรง ลงอะไรมากมาย เพียงเอายามาขายมอมเมาประชนเท่านั้น ก็หมดกำลังลง ประชาชนก็หมดกำลังที่จะทำไร่ ทำนา ทำเรือก ทำสวน กสิกร กสิกรรม อะไรก็ล้มเหลวไปหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ขอฝากให้สมาคมแห่งนี้เอาไว้ ว่ามันพิษเป็นภัยจริงๆ แหน่ ถ้าไปส่งเสริมให้มียาเสพติดให้โทษมาเผยแพร่ในเมืองไทย ก็เท่ากับบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศชาตินั่นแหละ อ้า อันนี้ฝากไว้เฉยๆ หรอก ถ้าดีก็เอา ถ้าไม่ดีก็อย่าเอา เออ ถ้าดีก็พยายามช่วยกันรักษา ความมั่นคงของบ้านเมือง ของอนาคตของลูก ของหลานเรา กำลังเล่าเรียนศึกษาปริญญา ปริญเยอกันอยู่ ถ้าไปเกิดติดยาเสพติดให้โทษเข้าแล้ว มันจะเป็นยังไง ปริญญาจะได้มาด้วยวิธียังไง ด้วยยัด ยัดใส่ไม้ ใส่มือเอาเหรอ ปริญญาซื้อเอาเหรอ เออ อืม ไม่มีทางจะได้ก็เอาไปยัดผู้เป็นประธานซะ ยัดให้ผู้นั้นผู้นี้ แล้วก็เลยได้ แต่ความรู้วิชาปลอมๆ เหล่านั้น เข้ามาบริหารประเทศ แล้วดีหรือเปล่า หรือบ่อนทำลายระดับนักศึกษาซะก่อน บ่อนทำลายระดับนักศึกษา ล้มละลายลงมาโดยลำดับ แล้วผู้ไม่ได้ศึกษาอะไร อ่ะ ไม่รู้อิไหน่อิเหน่อะไร ก็ไปตามเขา ไปตามเขา ก็เป็นพลังงานทำลายบ้านเมืองตัวเอง

เพราะฉะนั้น ขอให้ยึดมั่นในพระรัตนตรัยให้มากๆ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

จริงๆ เราขอถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก กำจัดภัยได้ทุกอย่าง ถ้าถืออันนี้แล้ว อย่างอื่นไม่เกี่ยวไปนับถือภูตผีปีศาจมาปนเข้า ไปไหว้เจ้าเผากระดาษก็มากมาย แล้วก็มาปนเป บ่อนทำลายความมั่นคงของศาสนาอีก ทำให้

ศาสนาเสื่อม แม้แต่พระ แต่เณรก็ยังริมียาเสพติดนี่ให้โทษครอบครองอยู่ ก็ไม่มีใครค้น ให้ใครไปจับ ไปค้นสถานที่ของพระเจ้าพระสงฆ์ และก็เก็บกักของเหล่านั้นไว้กับตน ทำลายประเทศชาติไปในตัว ไม่รู้จัก เพราะฉะนั้น ก็ช่วยกันเป็นหูเป็นตา ระมัดระวังให้ดีๆ อย่างเคร่งครัด อย่าให้มันมีเกิดขึ้นในเมืองไทยของเราให้มันหมดๆ ไปแค่นั้น เออ เท่าที่บ่อนทำลายมาก็เสียหายไปแล้วหลายแล้ว หลายหมื่นล้าน หลายพันล้าน เสียหายร้ายแรงไปด้วยยาเสพติดให้โทษ หมื่นล้าน พันล้าน แสนล้าน ขึ้นมาแล้วเป็นยังไง บ้านเราก็อ่อนแอ ไม่มีพละกำลังที่จะต่อต้าน

เพราะฉะนั้น พวกเราต้องรักษาอย่างเคร่งครัด เออ ที่สุดรักษา อย่าให้มันหนีมาปะปนอยู่ในเมืองไทย การค้าขายยาเสพติดให้โทษก็ดี เห็นเบาะแสมีอยู่ที่ไหนช่วยไปปราบ เอาไปเผาไฟ

ซะให้หมด อย่าให้มีในเมืองไทย อ้า ดังนั้น แต่ว่าผู้ขาดรายได้เขาก็เครียดแค้น ชิงชังขึ้นมา ฮ่าฮ่า เออ เป็นกับพระองค์นี้ล่ะเออ มาปลุกระดมให้ขายยาเสพติดให้โทษไม่ได้ เขาก็จะบ่อนทำลายหลวงปู่นี้ก่อนว่ะ อ้า ช่างเขา ตายแล้วก็แล้วไป คนอื่นเขาจะกินกระดูกต่อไปหรอก เออ นี่สามารถพูด เพราะว่าประชาชนชาวพุทธทั้งหลาย ยังมีความมั่นคงถาวร ในพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์อยู่ อยู่ในเรื่องศีล เรื่องธรรมนี่ มั่นคงที่สุด เข้าใจว่าอย่างงั้นนะ หากว่าแวะออกไปจาก

พุทธรัตนะ
ธรรมรัตนะ
สังฆรัตนะ

แล้วเราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่งต่อไป เอาพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์นี้เป็น พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ที่พึ่งทางใจยึดเอาศีล ๕ เป็นที่พึ่งทางใจ ถ้ามีโอกาสก็รักษาศีล ๘ กับเขาบ้าง ก็งดเว้นจากอบายมุขทั้งปวงไปได้ในตัว อ้า เป็นการขัดเกลากิเลสในสังคมมนุษย์ให้ดีขึ้น ให้มีศีลธรรม ให้ดีขึ้นที่สุด นักเรียนนักศึกษาทั้งหลายก็เหมือนกัน กำลังเล่าเรียนศึกษาอยู่ นั่นก็ทำลายอนาคตของตัวเอง ถ้าไปส่งเสริมยาเสพติดให้โทษ ก็ทำลายอนาคต อนางอของตัว เฮอะ ให้ทะลายไป สูญหายไปไม่ตั้งใจเล่าเรียนศึกษาจริงจัง แอบอ้างพอจะได้เงินมาซื้อยากินกินเท่านั้น เออ เอาเงินพ่อเงินแม่ไปถลุงทางอื่น ไปเล่นการพนอก ไปเล่นการพนัน กินยาเสพติดให้โทษแล้วอย่างงี้เป็นไงพ่อแม่ผู้หามาให้ ก็จะแย่ลง อ้า เพราะฉะนั้น เทศน์วันนี้เอาต่ำๆนี้ก่อน พื้นฐานมันก่อน พื้นฐานนี่มีไตรสรณคมน์เป็นที่พึ่ง ที่ระลึกมั่นคงในศีลในธรรมจริงๆ และก็เรื่องทำสมาธิภาวนา สูงขึ้นไปอันนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกันหรอก เออ อันนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษอะไรหรอก ไม่ได้กินยาบ้า ยาเมาอะไรหรอก อ้าไม่มีไอ้เรื่องในทางศาสนาไม่มี

ถ้ามีเบาะแสว่ามีวัดไหน อ้า บ้านไหน เมืองไหน ก็สอบถามให้เข้าใจซะก่อน แล้วก็ปราบต้นตอมันไว้ซะก่อน อย่าให้มันมี เผยแพร่จากทางวัดทางวา เอายาเสพติดให้โทษไปขายกับเขา อย่างนี้ก็มี แต่ว่าในสังกัดของเราไม่เคยมี อย่างนี้ไม่เคยมี ไม่มียาเสพติดให้โทษทุกชนิด ก็ค่อยๆ เบาบางปัดเป่าไป แล้วให้มันหมดไปจากสังคมไทย อย่าส่งเสริมให้มันในเมืองไทย นักเรียน นักศึกษาก็เป็นหน้าที่สอบสวนได้ สอบกันว่ามันมีอยู่ที่ไหน มันมีอยู่ที่ไหน ช่วยกันปราบ ช่วยกันปราบไม่ให้มันมีเกิดขึ้น อย่างนี้มันเป็นภัยอย่างระดับชาติ ไม่ได้เป็นภัยธรรมดา อย่างระดับชาติ อ้า ถ้าภัยอย่างนี้เกิดขึ้นมี ถ้าเผยแพร่ยาเสพติดให้โทษมากขึ้นๆๆ ก็ทำให้คนไทยอ่อนแอ พวกกสิกร กสิกรรม กสิ... เออ ทำนา ทำราชการอะไร ก็อ่อนแอไปตามๆ กัน เออ การมีการฉ้อ การโกงเงินขึ้นคืนมา เขาก็นิยม ยกย่องในทางผิด ส่งเสริมในทางผิด ทำให้มันเผยแพร่สะพัดออกไปทั้งประเทศ เจ้าหน้าที่จับยาเสพติดให้โทษได้แล้ว เห็นว่ามันราคาดี เอาไปจำหน่ายทางอื่นซะ เออ บ่อนบ่อนจำหน่าย บ่อนคนไหนเสพติดให้โทษ ที่นั่น ที่นี่มี มีขายเผยแพร่ให้มันมากขึ้นๆ ก็บ่อนทำลายประเทศชาติของตัวเองโดยไม่รู้ตัว

พูดไปแล้วมันมันนะ มันจังแล้ว มันบ่อนทำลายชาติบ้านเมืองของตัวเองแล้ว มันจัง

โอ้ย เออ ก็สลดสังเวช ก็นั่นแล้ว เจ้าหน้าที่ไม่เป็นเจ้าหน้าที่ ไม่ ไม่ปราบ ไม่ปราบยาเสพติดให้โทษ เออ ได้มาแล้วก็แจกขึ้นไปขาย ได้กำไรดี เออ เออ อันนี้มันเป็น ปกิณณกนัยเสริมให้ที่ได้แสดงมา ถึงธรรมะบ้าง เป็นเรื่องการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขบ้าง

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข ตั้งแต่บรรพบุรุษของเรามา เพิ่นก่อร่างสร้างบ้านมา ตั้งแต่ไม่มีถนนหนทางเจริญเลยสมัยก่อน จะมากรุงเทพฯ แต่ละครั้งมันลำบาก จะไปไหนมาไหนก็ลำบาก เดี๋ยวนี้มีจราจรมันทั่วถึงกันหมดทั่วประเทศ ภาคเหนือก็มี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากโคราชมุ่งไปทางขอนแก่น อุดรฯ หนองคาย ภาคตะวันออก พุ่งจากโคราชไปทางอุบลฯ ภาคตะวันออก ก็พุ่งออกไปถึงจังหวัดจันทบุรีไปโน้น ภาคใต้ก็มีรถฟืนรถไฟสะดวกสบาย ไปถึงปาดังเบซาร์ สะดวกสบาย การขนส่งถึงกันไปหมด ถ้าเขาไปยึดเอาขบวนเหล่านี้ มาเป็นที่เผยแพร่ยาเสพติดให้โทษ ก็แป๊บเดียว มันก็ทั่วประเทศ มีไปทุกจังหวัด ปราบปรามไปทุกจังหวัด

ได้ยินอยู่ข่าวภาคกลางนี้ก็มี ปทุมธานี อุทัยธานี หรือที่ไหน แถวนี้มียาเสพติดให้โทษเต็มบ้านเต็มเมือง เพราะว่าคมนาคมขนส่งมันทั่วถึงกัน เข้ามาได้แล้ว มันก็ส่งไปๆ ต่างจังหวัดได้ทั่วถึง เอาให้หมดเมืองไทยเลยก็ได้ เออ เผยแพร่ยา

เสพติดให้โทษเหล่านี้ ให้มันขยายไปทุกจังหวัดก็ได้ ภาคใต้ก็ถึงปาดังเบซาร์ ภาคตะวันตกก็ถึงกาญจนบุรี เข้าฮอด(ถึง)ประเทศพม่า ภาคตะวันตก ภาคเหนือก็ถึงเชียงใหม่ ลำปาง เออ แม่ฮ่องสอง แม่ฮ่องสอน โอ้ เผยแพร่กันไปได้ด้วย คมนาคมสะดวกนั่นเอง ถ้าไม่เอาจริงเอาจังกับมัน มันจะปราบไม่อยู่ ถ้าปราบไม่อยู่ เมืองไทยก็จะเป็นเบี้ยล่างเขา เมืองไทยของเราก็นำความเจริญมาสู่บ้านสู่เมืองไม่ได้ เจ้าหน้าที่ก็ลืมไป

เห็นเงินหน้าดำ เห็นคำหน้าเศร้า
เห็นข้าวตาโต พาโลอยากได้ขึ้นมา

เกิดความอยากขึ้นมาเหล่านั้นแหละ มันเป็นกิเลสชนิดหนึ่งที่ทำลายตัวเอง เออ เสียหายร้ายแรงขนาดไหน เราพิจารณาเอาด้วยปัญญาต่ำๆ ของเราเองเถอะ ปัญญาต่ำๆ ของเรามันเป็นอย่างงี้ ทำลายประเทศชาติไปในตัว

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติตัวเองอยู่ในขอบข่ายของศีล ของธรรมจริงๆ ในกฎหมายบ้านเมืองจริงๆ ไม่ประมาท ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามาหรือฝอยมาก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

เอ้ แต่นั่งอยู่ ขาก็ปวด
นั่งเทศน์อยู่เฉยๆ ขาก็ปวดขึ้นมา

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๓๐ น.
ณ มูลนิธิบ้านอารีย์

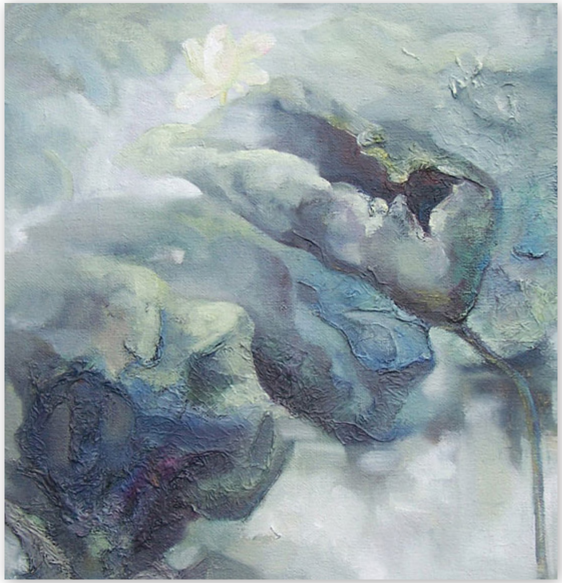

แล้วแต่พระคุณเจ้าเจ้าขา ขอพระคุณเจ้าจงแสดงพระธรรมเทศนา เท่าที่พอพวกข้าพเจ้าจำได้ มาแสดงให้ฟังด้วยเถิด เนี่ยความหมาย ธรรมะที่มีอยู่ในพระคุณเจ้า ได้ดู ได้เห็นสิ่งใดก็นำมากล่าว มาว่า ข้าพเจ้ายินดีที่จะประพฤติปฏิบัติตาม นี่คำอาราธนามีความมุ่งอย่างงั้น มีความหมายอย่างนั้น ที่จะว่าความหมายเทศน์ ฟังเทศน์แล้วกลับไปบ้าน ไปทะเลาะกันกับลูกกับเมีย ไปทะเลาะกันกับลูกกับผัว ไปทะเลาะกันกับพี่กับน้อง ถกเถียงกัน ท้าตบ ท้าทุบตบตีกันต่างๆ นานา เตะกัน สะบั้นหั่นแหลก ถ้วยชามระเนระนาดไป นั้นเรียกว่าไม่รับศีล ไม่รับพระ

ไตรสรณคมน์ให้ครบบริบูรณ์ บกพร่องไปแล้ว ถ้าเราจะฟังเทศน์ เอาความคิดให้ถูกต้อง อะไรก็ตาม... ความคิดที่ผิดพลาดไป อย่าเอามาคิด อย่าเอามาสนทนากัน เรื่องผิดๆ ต่างๆ นานา ก็จะเกิดพาให้ทะเลาะวิวาทกันขึ้นในสังคมนั้นก็ได้ สิ่งใดที่มันผิดศีล ผิดธรรม อย่าเอามากล่าว กล่าวขึ้นมาก็ผิดหู ผิดหูก็ผิดใจ ผิดใจกันก็ ต่อว่าต่อขานกันขึ้น อันนั้นก็เป็นการทะเลาะเบาะแว้งกัน ฆ่าตีบีฑาโบยกันได้ ถกเถียงกัน ก็ออกเสียงไม่ดีขึ้นมา ก็ถึงลงโคตรพ่อโคตรแม่กันขึ้นไปโน้นล่ะ อ้า

ป้อย(ด่า)ห่าด่าผี อ้า กล่าวถึง พูดถึงเชื้อ ถึงปู่ ถึงย่า ถึงตา ถึงยายไป มันก็อดไม่อยู่ อดไม่ไหว เอามือตบ พลั่ก กันซะแล้วถ้าพูด ถ้าพูดไปอย่างนั้นก็ตบปากกัน ตีกัน พัลวันพัลเก อ้า ดูเรื่องในละครเนาะ(นะ) ละครในทีวี มีแต่คนเก่ง อ้า ครอบครัวนั้นก็เก่ง ครอบครัวนี้ก็เก่ง ไปสนทนาปราศรัยกันแล้ว ยิ่งมีคู่ครอง คู่รัก คู่ใคร่กันอยู่ แล้วผู้ชายทำท่าทะลึ่ง อ้า ให้เห็นต่อหน้าต่อตา แล้วเกิดเรื่องขึ้นมา ฆ่า ตีกัน ด่ากัน ว่ากัน ตีกัน ตบกัน เรียกว่าหึง หวงกัน แล้วเกิดหวงหึง ผู้ชายก็หึงผู้หญิง ผู้หญิงก็หึงผู้ชาย ก็ไม่ยอมแพ้กันซะที ก็ซัดตีกันจนปากแตก เข้าโรงพยาบาล เป็นเรื่อง เป็นเสียง ถึงโรง ถึงศาลก็มี เนี่ยมันไม่ดี

แล้วก็ผิดศีล ผิดธรรมก็ไม่ดี พาให้แตกแยก แตกร้าวสามัคคีกันได้ แล้วความสุขจะมีที่ไหน

สีเลนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนะ โภคะสัมปะทา

จะนำมาซึ่งความมั่งมีศรีสุข มีโภคสมบัติเยอะๆ มีได้ไหม ถ้าทะเลาะเบาะแว้งกันทุกเช้า ทุกเย็น มันร้อน มันเกิดร้อนขึ้น มีปีกบินหนี อ้า มีปีกยังดอกยาก มีหางยังดอกกี่ บินหนีจ้อย ไปแล้วบ่คืนหนา

พวกทรัพย์สมบัติทั้งหลายบินหนี เพราะเจ้าของบ้านไม่เป็นธรรม ทะเลาะวิวาทกัน ด่ากันทั้งเช้า ทั้งเย็น ถกกันทั้งเช้าทั้งเย็น ตีกันทั้งเช้า ทั้งเย็น หัวร้างข้างแตก แล้ว

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

มันจะอยู่ได้หรือเปล่า ทรัพย์สมบัติทั้งหลายจะอยู่กับเราหรือเปล่า ถ้าเราทำความเดือดร้อนอย่างงั้น ความเย็นมันจึงอยู่

น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย

หมายถึงว่า มันร้อน ไอ้ความที่มันร้อนทั้งครอบครัว พ่อแม่ทะเลาะกัน ลูกเต้าก็ทะเลาะกับพ่อกับแม่ อ้า ลูกเขย ลูกสาว หรือคนใช้ทั้งหลายทะเลาะกัน วุ่นวิ่วุ่นวาย แล้วเงินทองมันจะไหลมาเทมาหรือเปล่า มันจะไหลเข้ามาหาบ้านนั้นหรือเปล่า

ทำมาหากินจะคล่องตัวหรือเปล่า ฝืดเคืองที่สุด เพราะว่าครอบครัวไม่เป็นธรรม ครอบครัวทะเลาะวิวาทบาดถลุงกัน กัดกันเหมือนสุนัข ไม่มีศีลธรรมอะไรเลย ผู้น้อยก็ไม่ยอมผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็ไม่เมตตาผู้น้อย ต่างก็ใช้เสียงอาละวาดกันอย่างเต็มที่ อย่างนี้ก็พากันแตกร้าวสามัคคีกัน บรรดาเงินทองที่มีมาได้มา ก็ไหลออกบินหนีลี้บินไป โอ้ย พ่อแม่ทะเลาะกัน ลูกเต้าก็ไม่ฟังความเรา เราจะเก็บกำไปไว้ทำไม เอาไปกินเหล้าดีกว่า เว้ย เอาไปกินเหล้าไปเที่ยวเตร่เฮฮา เที่ยวผู้หญิงผู้ญาไป อ้า ดีกว่าเว้ย อันนี่เนี่ยมันจะทุกข์ยากลำบากช่างหัวมันเถอะ ปล่อยตามสภาพมัน ก็เลยปล่อยมันทิ้งไป หนีไป ปะ(ปล่อยทิ้ง) ฮ้าง(ทอดทิ้ง) ปะ(ปล่อยทิ้ง)ฮ้าง(ทอดทิ้ง)ยางแขนกัน ทอดทิ้งกันไป ปะ(ปล่อยทิ้ง)ฮ้าง(ทอดทิ้ง)ละเลย ไม่เอาใจใส่ แล้วแต่จะเป็น แล้วแต่จะตาย ปล่อยทิ้งอย่างงั้น ที่เรียกว่า เกิดหย่าร้างกันขึ้นมา เบื่อหน่าย

กันขึ้นมา ไม่เอาใจใส่กัน สามีภรรยาก็ไม่เอาใจใส่กัน พ่อแม่กับลูกก็ไม่เอาใจใส่กัน แล้วแต่มันจะเป็นไป เพราะมันทะเลาะ ทะเลาะกันทุกเช้า ทุกเย็น มื้อเช้าก็ทะเลาะ มื้อเย็นก็ทะเลาะ แล้วเงินทองที่มีอยู่ในกระเป๋า มันจะ จะเต็มถุงบ่ มันจะอยู่รอด อยู่เต็มกระเป๋าบ่ ก็ร้อนถึงหมดกระเป๋า จ่ายไม่อั้น กินเหล้าไม่อั้น เล่นการพนันไม่อั้น จ่ายให้ใครต่อใครก็จ่ายไปเรื่อย ไม่ต้องหึง ไม่ต้องห่วง เพราะลูกเมียไม่ดี เพราะลูกไม่ดี พ่อแม่ไม่ดี ก็ทำให้แตกแยกกันได้ เพราะเงินทองมันก็หนีไปตามฟอร์ม แตกแยกกันนั่นแหละ เมื่อแตกแยกกันแล้ว ก็ไม่หึง ไม่หวง ไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โกง ไม่กิน ไม่เอาของใครหรอก อ้า แต่ก่อนแต่บัดนี้มันเกิดแตกแยกกันอย่างงั้น เราจะเก็บไปเพื่อใคร เก็บเงิน เก็บทอง เก็บไว้เพื่อใคร เก็บไว้ทำไม ก็เลยไม่หวง ไม่หึง เพราะฉะนั้น ก็เป็นคนยากจนข้นแค้นไปถึงลูก ถึงหลาน ลูกหลานเกิดขึ้นมาที่จะได้ๆ จะพึ่งพาอาศัยใคร ถ้าพ่อแม่แตกร้าวกันแล้ว ผู้ปกครอง ผู้บังคับบัญชาแตกร้าวกันแล้ว เราจะอาศัยใครล่ะปะเนี่ย บรรดาลูกหลานทั้งหลาย ก็เลยขาดการเล่าเรียน ขาดการศึกษา ไม่รับผิดชอบ ไม่รับรู้ไปด้วย เลยเอาใจออกห่าง ตีตัวออกห่าง ทำให้เกิดความละอาย คลายความยินดี ที่จะคิดอยากจะกำ จะกอบ จะโกยไว้ให้ลูก ให้หลานไม่มีแล้ว เพราะว่าทะเลาะกันแล้ว ไม่มีความจริงใจ อาลัยไยดี กับลูก กับหลานแล้ว แล้วแต่ ปล่อยไปเป็นลูกหมู ลูกคนไปเรื่อยๆ กับ แล้วแต่มันจะเป็น ผู้ใหญ่ก็กลายเป็นเด็ก ขยะสังคมไปเยอะ เป็นขยะสังคม เพราะพ่อแม่ทอดทิ้ง ไม่เอาใจใส่ ไม่ดู ไม่แล ปล่อยให้เป็นคน คนขอทาน เป็นไปเป็นคนลักเล็กขโมยน้อยไปเรื่อยๆ นอกจากมันจะหากินเอาเอง เพราะว่าพ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ทอดทิ้งนิ่งดูดาย ไม่ดู ไม่แล ไม่สั่ง ไม่สอนกันแล้ว ฮ้าง(ทอดทิ้ง)แล้วปล่อยแล้ว ทำนองนี้มันก็ไม่ดี

เพราะฉะนั้น เรื่องศีลธรรมที่กล่าวมานั้น มีประโยชน์ต่อสังคมมาก พ่อแม่ก็มีความรักลูกน้อยๆ แต่เมื่อพ่อแม่ถูกต้องกันดี ไม่ทะเลาะกันให้ลูกรู้ ไม่ด่า ไม่ว่ากัน ใจดี ใจเย็น คุยอะไร

ก็ยิ้มให้กัน ไม่ถมึงทึงใส่กัน ไหม้ตา เออ สบตาหวานใส่กัน ตาเขียวไม่ได้ เป็นคนเย็น ... ไถ่ถามสามัคคีดีต่อกัน เขาว่ายังไง ก็มีกำลังใจ บ้านเมืองของเราจะเจริญรุ่งเรืองได้ ก็เพราะความสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เขาว่าเป็นภาษาเพลงอันหนึ่ง พูดให้ฟัง

รักไทย รักความเป็นไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี อ่ะ ไอ้ที่ถูกรุกถอยร่นลงเรื่อยไป จนกลายเป็นชาวใต้ได้ไปทุกที

อันนี้ แต่ก่อนบ้านเมืองเราเจริญรุ่งเรือง พี่ป้าน้าอา บ้านนั้นเขาทางนั้น ก็อยู่ร่วมกันอย่างเป็นพี่ เป็นน้อง เอาใจช่วยเหลือกัน ดูแลกัน รักกันมา ถ้าหากเกิดทะเลาะวิวาทกันแล้ว บาดถลุงกันแล้ว ก็เลยไม่เอาใจช่วยกัน ตีตัวออกห่าง ตีตัวออกหนีจากประเทศของตัว หนีไปอยู่ประเทศอื่นทางโน้นดีกว่า ทำนองนี้ นั้นเรียกว่าขาดความกลมเกลียวสามัคคีกัน ขาดความปรองดองกัน นี่พูดเฉพาะในครอบครัว แต่ละครอบครัวก็เหมือนเกี่ยวกัน ถ้าในครอบครัวนั้น ถูกต้องปรองดองกันดี ทั้งพ่อบ้านและแม่บ้านและลูกๆ ทั้งหลาย ถูกต้อง ปรองดอง กลมเกลียว สามัคคีดีต่อกัน แล้วเป็นยังไง มีกำลังใจที่จะหา ที่จะวิ่งเต้น ที่จะขวนขวาย ที่จะลงทุนอะไรต่ออะไร ทุ่มเทได้ทุกอย่าง เพื่อต้องการจะให้มา ได้ของมาเลี้ยงชีวิตและครอบครัวและบริวาร คนใช้ทั้งหลายก็จะได้พักอาศัย ถ้าหากแตกแยกกันแล้ว ไม่มีกำลังใจที่จะหา ไม่มีกำลังใจที่จะวิ่งเต้น เหนื่อย ไม่ หนักไม่เอาเบาไม่สู้แล้วก็ถอยหลัง ถอยหลังแล้ว ไม่สู้แล้วๆ ถ้าภรรยาสามีไม่ลงรอยกัน ลูกเต้าเห็นพ่อแม่ไม่ลงรอยกัน แล้วก็แตกแยกกัน ออกไปคนละทิศ ละทาง อาศัยไม่ได้แล้วพ่อแม่เรา แตกแยกกันแล้วอาศัยไม่ได้ การศึกษาเล่าเรียนเลยหยุดชะงัก อึม ไม่เจริญหรอกไม่ก้าวหน้าต่อ ม.๑ ม.๒ ม.๓ ม.๔ ไป ถ้าหากไปเกิดทะเลาะกันเวลากำลังเล่าเรียนศึกษาอยู่เป็นยังไง เกิดแตกแยกกันในขณะนั้น ลูกก็จะไปคนละทาง ไม่เล่าเรียนศึกษา ขาดโรงเรียน ขาดการศึกษาไป ไม่มีใครความรับผิดชอบที่จะส่ง ช่วยเหลือในการเล่าเรียนศึกษา แล้วแต่ ปล่อยเป็นหมู เป็นวัวไป ลูกก็แตกระทมระทาย ไประเทระทาย ไปกันคนละหนละแห่ง ไม่ได้เล่าเรียนศึกษาแล้ว ก็เลยเป็นคนเกเร เกกมะเหรก ไปตามเรื่องตามราว ทำมาหากินแล้ว ค่ำไหนนอนนั้น ไปเรื่อยๆ ก็ฉกๆ ก็ลักๆ ก็ขโมยๆ เอาของเขาไป เขาจับได้ไล่ทัน ก็จับไปติดคุก ติดตะรางลงโทษขั้นอาชญา อาชญากรรมไว้ ก็ไปลักของเขา มีอาชญากรรมเออ แล้วก็ขาดการศึกษาเล่าเรียนต่อ เสียอนาคต อนางอไปเลยนั่น เห็นไหม ความแตกแยกสามัคคีกัน ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้นจงกลมเกลียว สามัคคีดีต่อกัน เราเป็นคนทำมาหาเลี้ยงชีพ อยากมีครอบ อยากมีครัว อยากมีแฟน อยากมีลูกเต้าเกิดขึ้นมา อาศัยพึ่งพาอาศัยเราจึงจะรอด ถ้าไม่อย่างงั้นไปไม่รอด แตกแยกสามัคคีกันในระหว่างกลางคัน ใครจะรับผิดชอบ ใครจะรับผิดชอบให้ศึกษาเล่าเรียนในสถาบันใดๆ ใครเป็นผู้ปกครอง ใคร

เป็นผู้ดูแล พ่อแม่ ตายาย ทิ้งกันไปแล้ว ไม่มีใครรับผิดชอบ แน่ะ เด็กก็เลยเป็นกำพร้า กำพร้าทางหัวใจ กำพร้าทางผู้อุปการะ ที่จะช่วยเหลือเจือจุน ให้ได้เล่าเรียนศึกษาได้เต็มที่ ก็เป็นคน เกเรเกตุงไป ไม่ ไม่เจริญ ไม่สำเร็จได้ ไม่รู้ การศึกษาไม่จบ ต้อง ไปทำงาน ก็เป็นคนขาดการศึกษา เล่าเรียนไม่จบ เพราะพ่อ แม่ทะเลาะกัน ผู้ปกครองไม่รับผิดชอบ หรือว่าญาติผู้หลักผู้ใหญ่ ไม่ดูแล ไม่เมตตา ไม่สงเคราะห์ ไม่สงหา ปล่อยทิ้งเหมือนดั่งหมู ดั่งวัว เหมือนดั่งสัตว์ทั้งหลาย แล้วแต่มันจะเป็นไป ทำยังไงก็ เรียกว่า ทอดทิ้ง นิ่งดูดาย ใจจืด ใจดำ อำมหิตต่อกัน ไม่เมตตา ปรานีอารี(อา)รอบกัน ไม่ช่วยเหลือเจือจุนกัน ก็ปล่อยให้เป็นหมู เป็นวัวไป ก็เป็นภัยสังคมต่อไป อยู่ในบ้าน ในเมืองก็ก่อกวนความ สงบ ก่อกวนความสงบของหมู่บ้าน มีการลักเล็ก ลักขโมยน้อย มีการงัดแงะ ใครเผลอที่ไหนก็งัดแงะที่นั่น ขอให้มันได้มาเป็น เงินเป็นทอง แล้วนับที่พอได้เลี้ยงตัวคุ้ม ก็เลยเป็นคน มีโจร มี ผู้ร้ายงัดแงะขึ้นมา เพราะว่าขาดผู้ปกครองอบรม ผู้ดูแลตั้งแต่ เยาว์วัย ไม่มีใครให้การศึกษาเล่าเรียนใดๆ ส่งให้ศึกษาเล่าเรียน สถาบันใดๆ เขาก็ไม่รับ เพราะว่าไม่มีผู้ส่งรับผิดชอบ ให้ผู้มีรับ ผิดชอบความประพฤติ ไปฝากเรียนที่ไหนๆ ก็ไม่มี ไม่ยินดีจะ รับเท่าไหร่นัก ต้องมีผู้เสียเงินเสียทองรับผิดชอบให้ทุกอย่าง ใน การศึกษาเล่าเรียน ถ้าไปเกเรเกตุง ไม่ เป็นคนไม่ดี เกเร เกกมะเหรก เป็นยังไง ช้างเหลือขอ บักกะลอเหลือบ่าว ฮะเฮอะ เออ พาไป มันก็เป็นเรื่องราวต่อกันไป มันเหลือ...เหลือขอ แล้ว มันเหลือ ผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชานี้ไม่ได้ฟังคำ เพราะว่า ฝ่าฝืน พ่อแม่แตกกันเอง ทำให้ลูกเต้าเสียผู้เสียคน เสียอนาคต อนางอไป เสียอนาคต อนางอ เล่าการเรียนศึกษาก็ไม่จบ อ้า

๖๘

พออะไรกับเขา เหมาะอะไรกับเขา ก็เลยเป็นคนไร้การศึกษา เมื่อ ไร้การศึกษาแล้ว ไม่มีปัญญาที่จะหาทางเจริญใจตัวเองได้ จะไป ค้า ไปขายอะไรก็ ไม่มีความคิด ไม่มีปัญญา ไม่มีทุนศึกษาต่อ ทำนองนี้ ก็เป็นคนขาดอุปถัมภ์ ขาดความดูแลรับผิดชอบ อ้า ไม่ ดีเลย

เพราะฉะนั้น เราอยู่เป็นครอบ เป็นครัว บ้านเดียวกัน หมู่บ้านเดียวกัน ประเทศเดียวกัน เมืองเดียวกัน เอาใจใส่กัน ดูแลกันเอาไว้ อันนี้ก็เป็นการสงเคราะห์ เป็นการประชาสงเคราะห์ ไปในตัว เราช่วยเหลือเจือจุนกัน แบ่งปันกัน ดูแลสารทุกข์สุข ดิบกัน ไม่ปล่อยปละละเลย ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่กัน อย่างนี้ อ้า น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า อัชฌาศัย อาศัยซึ่งกันและกัน เรือก็พึ่งน้ำ ถ้าไม่มีน้ำก็ เรือก็ไปไม่ได้ เสือก็พึ่งป่า ถ้าไม่มีป่า เสือก็อยู่ไม่ได้ เออ บ้านแตกจนสาแหรกขาด เป็นตัวๆ ไปแล้ว ไม่ดี เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ อย่าอยู่ร่วมกันอย่าง สัตว์ เห็นกันแล้วก็แยกเขี้ยว แยก แยกปาก แยกฟันใส่กัน จะกัดกันเหมือนหมา จะกัดกัน ตาถลึงใส่กัน เหมือนจะกินเลือด กินเนื้อ ทำนองนี้ หรืออยู่ร่วมกันดีๆ มีความสุข

อ้า เราเห็นในละครที่เขาเล่นทางทีวีหรอก อ้า เห็นกันแล้วก็แยก แยกเขี้ยวยิงฟัน เหมือนจะกัดกัน อ้า ทำตาถลึงใส่กัน เหลียวตาใส่กัน ตาหวานๆ แต่ก่อนหายไปไหนหมด แต่ก่อนเขาพูดกับคู่รักของเขา หวานเยิ้มเหลือเกิน แต่ว่าพูดกับคู่อริกัน ผิดกัน ทะเลาะกันหรอก เหมือนดังจะกินเลือด กินเนื้อล่ะ ถ่างตาใส่กัน ตาขวางใส่กัน เบิ่งตา ถมึงทึงใส่กัน เออ น่ากลัว น่ากลัวจังเวลามันโกรธกัน เอาจริง ทนไม่ไหวก็เอาจริง เข้าฟัดกัน ดึงผมกัน ดึง กระชาก ลากดึงกัน ตีกัน หัวร้างข้างแตก ปากแตก ปากเจ่อไป อ่ะ ถ้าจะหักแตกแยกกันก็ อย่าไปอยู่ด้วยกันดีกว่า อยู่คนละบ้านดีกว่า อย่าไปอยู่ใกล้กัน อย่าเป็นหมู่เป็นพวกกัน

ถ้าหมู่พวกนักเรียนแต่ละกลุ่ม แต่ละพวก ยกพวกตีกันก็มี โรงเรียนแต่ละโรงเรียนทะเลาะกันเรื่องอะไร เว้ย แย่งคู่รักกัน หรือว่าแย่งอะไรกันก็ไม่รู้ แล้วเห็นกันแล้วเข้ากระชากลากดึงผมกัน ตีกัน จนให้ผู้อื่นมาห้าม แต่ว่าปากเจ่อ ปากเจ่อไป ตีกันตาบวม ตาบูดไป เหล่านี้มันดีที่ไหน มันยิ่งกว่าสัตว์ เลวยิ่งกว่าสัตว์ สัตว์มันอยู่ด้วยกันมันยังอยู่รู้จักกัน

หมา เขาเลี้ยงไล่กัน เขารู้จักกัน หมาน้อยกับหมาใหญ่อยู่ด้วยกัน เขาก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ตัวใหญ่มาก็เลียตัวน้อย ตัวน้อยก็เลียปากตัวใหญ่ เขาไล่งับกัน คุ้นเคยกันบ้าง ไปหยอกกัน อ้า แต่ว่าไม่ได้เอาแรง ก็เอาเบาๆ หยอกกันน่ะ อ้า ถ้าไปทะเลาะกันจริงๆ ตาย หมาน้อยตาย ตัวใหญ่มีอำนาจกว่า มีกำลังแข็งกว่า ไม่ดีเลย

เพราะฉะนั้น ความกลมเกลียว สามัคคีดีต่อกัน ดูพวกปลวกทำรังเถอะ ดูพวกปลวกทำรัง ทำโพรงใหญ่ๆ ขึ้นไป มันทำรังขึ้นไป เวลาขึ้นก็ไม่ระวังๆ น่ะ อ่ะ วิ่ง มีหน้าที่ส่งของให้ถึงที่ เวลาลงโพรง วิ่ง ไม่ต้องรอใคร ชนใครต่อใครไปก็ ชนกันก็หลีกกันไป ชนกันก็หลีกกันไปไม่ทะเลาะกัน ช่วยทำงานได้ เป็นไปเป็นรังโต เป็นจอมปลวกใหญ่ๆ ไอ้พวกผึ้ง พวกต่อ พวกแตนก็เหมือนกัน เวลามันทำรังมันช่วยงานกัน ก็กุลีกุจอ วิ่ง ต่างคนต่างวิ่ง ทำตามหน้าที่ ชนกันและผิดพลาดตกลงไปช่างมัน ขึ้นมาใหม่อยู่อย่างงั้น

ไม่ ใครทำกู ใครชนกู ไม่ได้ว่ากัน อ้า ต้องช่วยกันจริงๆ จังๆ ไปนั่งดู เขาช่วยทำงานกัน พวกเขาทำงานช่วยกันอย่าง

จริงจัง พวกมด พวกปลวก พวกแมลง ผึ้ง ต่อ แตน สัตว์อื่นๆ เขาช่วยกันขนาดมีความจริงใจ และก็จริงจัง ไม่เอารัด ไม่เอาเปรียบกันเลย ไม่เอาเรื่อง เอาราวกันเลย จะชนกันบ้าง จะมีความขอโทษกันหรือเปล่า ก็ไม่รู้น่ะ แต่ว่าชนกันแล้วตกลงไปช่างมัน เออ พอขึ้นมาได้เหมือนกัน คาบแต่ของขึ้นมาภายหลังอยู่อย่างงั้น พวกต่อ พวกนั้นก็เหมือนกัน บินชนกันไป ผิดพลาดไปนิดหน่อย ให้อภัยซึ่งกันและกันอยู่เรื่อยอยู่อย่างงั้น แต่ว่าใครมากล้ำกรายทำลายถึงรังมัน มันก็กรูกัน พร้อมใจเข้ามา มนุษย์ตัวใหญ่ๆ ก็สู้ไม่ได้น่ะ ไอ้พวกผึ้ง พวกต่อ พวกแตน พวกเหล่านั้น ถ้ามันสู้กันจริงๆ อ่ะ พวกเราก็วิ่งแจ้นน่ะ ตัวใหญ่ๆ ขนาดนี้ก็อยู่ไม่ได้ วิ่งแจ้น มันรุมเอาจนหัวแหวะ เต็มหัวแล้ว (เหล็ก)ไนมันมี(เหล็ก)ไน มันมี เป็น(เหล็ก)ไนมัน แทงเอาๆ ล่าถอยได้เลย บางทีก็ตายเป็นอาหารของมันก็มี สัตว์บางจำพวกตัวน้อยกว่ามันรุมกัน รุมต่อย รุมตีเอา จนได้เป็นอาหารเลี้ยงลูกมันต่อไปอย่างนี้ก็มี

เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ เราย่อมดีกว่านั้น ดีกว่าสัตว์พวกนั้น ให้มันดีมากๆ กว่านั้น

มีเมตตา มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา

อยู่ในหัวใจ มีการช่วยเหลือเจือจนกัน ดูแลกัน ช่วยแบกช่วยหามกันก็ได้ อะไรได้หลายอย่าง ใช้ไหว้วานกันได้ บ้านอยู่ใกล้ๆ กัน แถวนี้ๆ ได้เห็นความพร้อมเพรียงของประเทศอินเดียเขา เวลาโจรผู้ร้ายเข้าบ้านเขา เอายังไง มีโจรเข้าบ้าน เข้าแล้วมันไปฉก ไปลักของเขา อ่ะ ทำบ้านเขาเสียหาย เขาก็ออกจากบ้าน

ประกาศป่าวไปเลย โจโร โจโร โจโร ช่วยด้วยๆ โจโร โจโร ข้าเอย โจโร ข้าเอย โจโร เพิ่นวิ่งออกมาคนละบ้านละช่อง บ้านอยู่ใกล้ๆ กัน ติดต่อกัน ประตูอยู่ใกล้ทางเดียวกัน ออกมาแน่นถนนเลย โจรไม่มีทางไป ก็หลบ ยอมตัว แต่แล้วจนว่าคางเหลืองล่ะ เขามีมีดกับมีด มีขวานกับขวาน มีค้อนกับค้อน ตีเอาจน ยองจนลง

หรือบางทีถ้าสู้กันก็อาจถึงตาย พวกเขาเอาถึงตายเลยก็ได้ เพราะว่าเขาสามัคคีกัน เมืองประเทศอินเดีย ไปบางแห่ง บางอำเภอเขามีความสามัคคีอย่างนั้น ถ้าหากมีอะไรมารบกวน มางัดแงะมารบกวน ลักเล็กขโมยน้อย เขาจะร้องขึ้นทันที โจโร โจโร เออคนหนึ่งร้องขึ้น ก็วิ่งออกมาจากบ้านน่ะ เจ้านั่นโจโร อยู่ไหน มันอยู่ไหน โจโรอยู่ไหน มันไปนั่นๆๆ ตามตัวให้ทัน จับลง จับลงมาได้ตัวแล้ว ก็ตีเอา อานไปเลย เขาเรียกว่าหัวร้างข้างแตก อ้ายอมจำนน บางทีก็อาจจะเสียพิกลพิการไปนู้นล่ะ เขาพร้อมเขาพร้อมเพรียงกัน เขาไม่ได้ปล่อยให้ลอยนวลอยู่ต่อไป คนชั่วทั้งหลาย คนพวกก่อกวนความสงบแก่สังคม อันนั้นเขาไม่ชอบผิดจรรยาบรรณของเขาอย่างแรง เขาจึงตั้งมติกติกา ให้พวกเราสามัคคีกันขนาดนั้น ถ้าใครเกิดเดือดร้อนขึ้นมา ร้องเสียงดัง อ้า

โจโร โจโรขึ้นมา ก็วิ่งมาช่วยกัน มีอยู่ในหมู่บ้านใกล้ชิดติดต่อกันมาหมด มันอยู่ไหนๆ ขึ้นมา นั่นๆ นั่นไงๆ มันวิ่งไปนู้นแล้ว วิ่งไปทางโน้นแล้ว เขาก็วิ่งตามไป จับโจรได้ไล่ตัวทันแล้ว มึงเสร็จ อ้า เคราะห์ร้ายโจรผู้นั้น เขาเรียกว่าพร้อมเพรียง สามัคคีดีต่อกันไม่ทอดทิ้งกันเมื่อยามภัยพิบัติเกิดขึ้น อันนี้

ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

อันนี้ภาษิตคนโบราณ เพิ่นก็ว่าไว้ต่อๆ มา อืม พวกเราอยู่บ้านใกล้ชิดติดต่อกัน อยู่หมู่บ้านเดียวกัน อยู่ซอยเดียวกัน อ้า เป็นตึก เป็นบ้าน แล้วติดซอย ซอยๆ ซอยเดียวกัน ซอยใกล้ชิดติดต่อกัน เพราะเอาใจใส่ดูแลกันอย่างเต็มที่ เกิดไฟ เกิดอะไรขึ้นมาอย่างงี้ ก็รุมกัน ช่วยกัน ภัยพิบัติมันเกิดขึ้น มีการอิจฉาริษยา วางเพลิงกัน เอาน้ำมันมาสาดกัน แล้วก็จุดไฟ ไล่ที่ไล่ทางกัน ทำนองนี้ ทำเกิดให้สังคมเดือนร้อน เกิดทำอย่างงั้นทำให้สังคมเดือนร้อน ตัวเองไม่เป็นไร แต่ว่าคนที่ถูกทำ อย่างๆ นั้น รบกวนแบบนั้น เดือดร้อนทั้งครอบครัวไปทั้งลูก ทั้งหลานเขาไม่มีที่อยู่ที่อาศัย เดือนร้อนทั้งนั้น เรามักจะเจออยู่บ่อยๆ ไปทางโน้น ทางจังหวัดโน้น จังหวัดนี้ ไปเห็นเขาวางเพลิงกัน ทำให้ห้องขายของพังถล่มทลายไป ทำให้ที่พักพาอาศัยถล่มทลายไป ไหม้สิ่งไหม้ของ เอาไม่ทันก็ฉิบหายกัน มีรถก็เผาทั้งรถ มีจักรยานยนต์ก็เผาทั้งจักรยานยนต์ มีอะไรก็เผาไปหมดทุกอย่างของบ้านนั้น ดูอิจฉาริษยากันอย่างนี้ มันจะดีหรือเปล่า ไม่ดีเลย

เพราะฉะนั้น อย่าริ ถ้ามีอย่าริ ถูกคนอื่นก็ไม่ดี ถ้าถูกตัวเราก็จะลำบากขนาดไหน เพราะถ้ามันเกิดความลำบากอย่างนี้ที่เกิดขึ้นถ้าเราไม่พึ่งพาอาศัยกัน ใครล่ะจะช่วยเรา เราอยู่ใกล้ชิดติดต่อกันก็เอาใจใส่ดูแลกัน เมตตาปรานีอารี(อา)รอบกัน ให้ช่วยเหลือกัน อ้า เรารับผิดชอบด้วยกันอยู่ในซอยเดียวกัน ดูแลกัน ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นคิดจะช่วย ก็อย่าทอดทิ้ง อย่านิ่งดูดาย อย่าใจจืดอย่าใจดำ อย่าอำมหิตต่อเพื่อนมนุษย์ ให้มีมนุษยธรรม มนุษย์ธรรมเป็นผู้มีธรรมะอันสูง มีความเมตตา ปรานี เอ็นดู สงสารซึ่งกันและกัน ขาดเหลืออะไรก็เจือจุนกันไป ตามมีตามได้ อดก็ยอมอดตามด้วยกัน มีก็ รวยก็รวยด้วยกัน ช่วยกัน ช่วยกันหาช่วยกันหาม

หักซ่วย(ช่วย)กันหาบ หยาบ(เหนียวแน่น)ซ่วย(ช่วย)กันดึง
(สิ่งใดหนักให้ช่วยกันหาบ สิ่งใดเหนียวแน่นช่วยกันดึงให้ขาด)
คำว่า คำกูมึง อย่าได้เอามาเว่า(พูด)

บ่แม่นกูแล้ว ช่างมันเถอะอย่างงั้น ทอดทิ้ง ไม่ดี เอาใจใส่กันทุกคนล่ะ คนไทยด้วยกันอยู่จังหวัดไหนก็เหมือนกัน อันเดียวกัน ในประเทศไทยจะเดือดร้อนในภาคไหน ก็อาจจะเดือดร้อนไปหมดทุกภาค เออ น้ำท่วมภาคไหน ไฟไหม้ภาคไหน ถ้ามันเกิดภัยพิบัติ ลมพายุใหญ่ แผ่นดินไหว อยู่ภาคไหนๆ ก็เดือดร้อนถึงกันทั่วประเทศ อ้า ต้องช่วยเหลือกัน บอกเล่าเก้าสิบกันเจ้านายเป็นผู้บอก ก็บอกใครมีเครื่อง มีสลึง มีตำลึง มีบาท มี ๕ บาท ๑๐ บาท ๕ บาท มีร้อย มีพัน ก็ช่วยเหลือกันไป

แต่ว่าอย่ามาหลอกลวงกันเฉยๆ ถ้าหลอกลวงกันเฉยๆ หลอกมาต้มมาตุ๋นกันเฉยๆ มาขู่เอาเงินเอาทองของประชาชน อันนั้นก็เป็นอีกประเภทหนึ่ง ประเภททำความเดือนร้อนให้แก่ผู้อื่น ด้วยการกระทำของตัวเอง อย่างนั้นก็ไม่เข้าท่า ไม่เข้าท่าไม่ดีจริงๆ อย่าให้ผู้อื่นต้องเดือนร้อนเพราะการครองชีพของเรา การอยู่ดีกินดีของเรา อย่าให้ผู้อื่นมายุ่งยาก ลำบากกับเรา เราช่วยตัวเองได้

ถ้าเพื่อนบ้านใกล้ชิดติดต่อกัน ก็เป็นหน้าที่ของพวกเราจะอยู่ดูแลกัน บ้านนอกออกไปทางทุกจังหวัดเป็นอย่างงั้น จังหวัดไหนๆ ถ้ามีการเผาศพกันที่ไหนๆ เดือดร้อนยังไง ก็มันไหลกันมาเป็นแถว มีดอกไม้ก็เอาดอกไม้ มีธูปเทียนก็ธูปเทียนมา มาทำบุญสุนทาน มีการเลี้ยงพระเลี้ยงเจ้าที่ไหน มันก็ไหลกันมาจนไม่มีที่นั่ง เออ นั่น

น้ำใจไทย ลูกหลานไทย น้ำใจประเสริฐ
งามล้ำ งามเลิศ หาดูได้ยาก ในโลกโลกาแลหนา
งามหน้า งามตา งามกิริยา งามมารยาท
งามเชื้อ งามชาติ งามวาสนา
งามจิต งามใจ งามในศรัทธา

ศรัทธา ความเชื่อ เลื่อมใส นี่เต็มบริบูรณ์ ไม่บกพร่อง พี่ ป้า น้า อา มาแต่ทางไหน บ้านไหน เมืองไหน เดือดร้อนยังไง เราพอใจที่จะช่วยเหลือกันอยู่ ไม่ได้ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ไม่ใจดำ ไม่อำมหิตกับชาติเดียวกัน พี่น้องชาติเดียวกัน แม้แต่คนต่างด้าว ข้ามต่างแดนมาอาศัยเรา มาค้ามาขายในเมืองเรา

มาล่มจมในเมืองเรา เขาทุลักทุเลขนาดไหน คนไทยก็ไม่ใจจืด ใจดำหรอก เอาใจใส่เป็นพิเศษ โอ้ พ่อ พ่ออย่างงั้นอย่างงี้ รุมกันช่วยกัน คนละไม้ คนละมือ คนละเฟื้อง คนละสลึง คนละตำลึง คนละ ๕ บาท ๑๐ บาท ก็แล้วแต่กำลังใจ

น้ำใจไทย ลูกหลานไทย น้ำใจประเสริฐ
งามล้ำ งามเลิศ หาดูได้ยาก ในโลกโลกาแลหนา
งามหน้า งามตา งามกริยา งามมารยาท
งามเชื้อ งามชาติ งามวาสนา
งามจิต งามใจ งามในศรัทธา

เชื่อว่าทำบุญเป็นบุญ เชื่อว่าทำบาปเป็นบาป เชื่อว่าสงเคราะห์สงหาผู้อื่นก็ได้บุญเหมือนกัน นี่เชื่อมั่นในใจอย่างนี้ คนไทยไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ใจดำ เอาใจใส่กันอยู่อย่างนี้ บ้านเราก็อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความสุข อบอุ่นใจกับพี่ ป้า น้า อา ที่บ้านใกล้ชิดติดต่อกัน ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย

อ้า ช่างมันเถอะ จังหวัดไหน มันมาจากไหน ช่างมันเถอะ ปล่อยเฉยไว้ อย่างนั้นไม่ดี เอ้ ตั้งแต่เห็นหมา เหยียบ รถ ดิ้นทุรนทุรายอยู่ ยังไปหอบ ไปอุ้มเอา โอ้ย มันจะตาย มันจะเป็นยังไง ขาหักหรืออะไร อุ้มมาพาปฐมพยาบาลเอา จนมันไปได้ มาได้ อย่างงั้นเรียกว่าน้ำใจที่มีเมตตา การุญ เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ ไก่ก็ดี สัตว์อื่นก็ดี สัตว์ไม่มีวาสนาบารมีอะไรสูงส่ง เขาตกทุกข์ได้ยากมา เขาก็ร้องให้คนช่วย ร้องแต่ว่ามันก็รู้จักภาษากัน ไก่มันก็ร้องอีกภาษาหนึ่ง อ่าๆๆ เป็ดมันก็ร้อง ก๊าบๆ ไป หมามันร้องเอ๋งๆๆ กัน อ้า เจ็บขาแล้ว มากแล้ว แล้วก็ แต่คนก็ไปซ้ำเติม

มันอีกมัน มันก็ตายเลย ไม่มีที่พึ่ง เพราะฉะนั้น ความเมตตาปรานีนั้นเป็นคุณสมบัติของผู้เจริญทั้งหลาย ผู้เจริญทั้งหลายไม่นิ่งดูดาย เห็นสัตว์ตกทุกข์ได้ยากลำบาก ไม่นิ่งดูดาย เห็นเพื่อนมนุษย์ถูกรังแก ก็ไม่นิ่งดูดาย อ้า

แต่ว่าถ้าอาวุธเขาดีกว่า ก็อย่าไปแหยมเขานะ เขามีอาวุธปืน มีอะไร อย่าไปแหยมเขาล่ะ เขาเอาตายเหมือนกัน อ้า ถ้ามีตั้งแต่รังแกกันธรรมดา เข้าไปแย่งเลย แย่ง แย่งเอามีด แย่งเอาค้อน แย่งเอาอย่างอื่นออกจากไม้ จากมือ จับส่งเจ้าหน้าที่และก็แนะนำ และก็สั่งสอนด้วยเมตตา อย่าทำร้ายร่างกายกันอย่าฟาดฟันกัน

เขามีลูก เขามีเมีย เขามีพ่อ เขามีแม่ ฝากส่งถึงพ่อ ถึงแม่เขา ตกทุกข์ได้ยากลำบากยังไง นี่เขาเรียกว่าจุนเจือกัน เมตตาปรานีอารี(อา)รอบกัน ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ไม่ใจดำเขาเรียก

เมตตาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลั่งให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

ฉะนั้น อันนี้เป็นพระนิพนธ์ ล้นเกล้าฯ ของรัชกาลที่ ๖ เพื่อที่จะ... ท่านว่าไว้

อันความเมตตาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลั่งให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

อย่างนั้น ฝนมันตกลงมาก็ทำให้แผ่นดิน แผ่นหญ้าชุ่มชื้น พวกมด หนู ปู ปลวก ก็มีน้ำอยู่ น้ำกิน พวกเขียดทั้งหลายก็ออกร้องระงมเซ็งแซ่ เพราะมีน้ำฝนมาแล้ว มาออกลูกออกเต้ากัน เออ แพร่กันทั่วแผ่นดิน ในประเทศไทยมีหมดทุกจังหวัดล่ะ ตามสุพรรณบุรี มีกบ มีเขียดน้อย มีฮวก(ลูกอ๊อด) กบน้อยเขียดน้อย เสร็จแล้ว เขาก็ไต้(ล่าเวลากลางคืน)เอายังไงพวกนี้เอายังไงหลายเอา เอามากรอบ มาทำกรอบ แล้วทำตากแห้งแล้วอบกรอบ เอามาขายฮอด(ถึง)กรุงเทพฯ นี่ล่ะ มาจาก อ้าทางสุพรรณบุรีพู้น(โน้น)ล่ะ เขียด กบ อบกรอบอย่างงั้น มีจากสุพรรณบุรีมา ทางโน้น มันกบเขียดเขาหลายหรือยังไงไม่รู้ แน่ะมีประโยชน์ต่อกันทั้งนั้นล่ะ สัตว์ก็ดี มนุษย์ก็ดี อาศัยซึ่งกันและกัน อย่าทอดทิ้ง อย่านิ่งดูดาย อย่าใจจืด ใจดำ อำมหิตต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านผู้เจริญทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปรีชาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจ ให้เป็นคนใจกว้างอยู่อย่างนี้ทั่วประเทศ ก็จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขทุกทั่วหน้า ทุกตรอก ทุกซอก ทุกมุม ทุกหมู่บ้านทุกตำบล อาศัยซึ่งกันและกันดังนี้ได้ ก็เรียกว่าตั้งแต่โบราณกาลมา ตั้งแต่พระบรมฯ มา รัชกาลที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ มาจนว่าพม่ามารุกไล่ตีกรุงศรีอยุธยา อ้า จะแตกแตน แหลกลาญขนาดไหนก็ไม่หวั่น เรากู้ชาติบ้านเมืองด้วยกัน เพราะความสามัคคีดีต่อกัน ไม่ทอดทิ้งนิ่งดูดายกัน พม่าก็เข็ดหลาบไป ถอยมาถอยไป ไอ้พวกนั้นมันมาแบบขโมยขโจร ศึกพม่า ศึกฮ่อของพม่าศึกฮ่อของลาวก็ยังมี ดันเอาโคราช ศึกฮ่อของโคราชไง ศึกฮ่อ

ของลาว เจ้าอนุเวียงจันทน์นำขบวนการ เข้ามายึดถึงโคราช เออ ว่าประเทศลาวของเขาถึงโคราช เขาจะมายึดบ้านเมืองคืน มากัน เป็นขบวนๆ เป็นร้อย เป็นพัน แต่ว่าย่าโม ย่าโมเป็นคนมีใจเด็ด ขาด ท่านย่าโมเป็นเมียของเจ้าเมือง ไอ้ผู้ ผู้ชายหนีไป ใครจะสู้ เขา ไปๆ ทางนี้ ผู้ชายไปทางนี้น่ะ ผู้ชายไปทางนี้ อ้า เรื่องนี้ฉัน จัดการเอง มาแล้วกัน นัดแนะกันไว้แล้ว

โอ้ย เจ้านายเรามาๆๆ มาจากเวียงจันทน์ เจ้าอนุเวียงจันทน์ มา มาเยี่ยมเยียนเราถึงโคราช พวกเราต้องต้อนรับขับสู้เต็มที่ ให้เต็มที่ อย่า มีใครมีอะไร มีเหล้ายาปลาปิ้งที่ไหนมี อย่าไป หวงไว้ เอามาเลี้ยงพี่น้องเรา ทุกคนไปหาเหล้า ไหเหล้า ไหยามา เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มหมด มาเลี้ยงเจ้านาย เจ้านายมา เลี้ยง กันดีๆ ใครมีสาวสวยๆ งามๆ มีลูกเต้าสวยๆ งามๆ ก็เอามา จัดให้เข้าคู่ เข้าคู่กันกับทหาร อ้า ให้กอดก็ไม่ว่า จับที่ไหนไม่ว่า จะดม จะจูบยังไงก็ไม่ว่า ทางนั้นก็ได้เห็นสาวสวยๆ งามๆ มา ให้กอด ให้ดม ก็เอาเต็มที่ อ้า กินเหล้าไป กินเหล้า มันเหนื่อย มาเท่าไหร่ล่ะ เดินทางมาจากเวียงจันทร์ มาถึงโคราชก็เหนื่อย พอแรง อ่อนเปลี้ยเพลียแรง ถ้าได้ถ้ากินอาหารดีๆ เจ้าเมือง เลี้ยง แถมยังได้กินเหล้า เจริญอาหารดี กินเหล้า กินอิ่มแล้วปะ เนี่ย ก็สาวๆ สวยๆ เขาก็กอดเอาไป ธรรมดา มันอ้อแอ้เต็มที่ แล้ว อ้อแอ้ยังไม่รู้มีสติ รู้ตัวหรอก ท่านย่าโม เพิ่นพยักหน้าใส่ ลูกน้อง พยักหน้าใส่ลูกน้อง ชี้ใส่ดาบ ดาบเขา...ไว้ตามฝาผนัง ฝาผนังบ้าน กลางบ้าน เออ มีดาบ มีปืน มีดาบ ชี้ไปโน้นๆ ทาง นั้นก็โจงอก โจงกระเบน มัดอ้อมลงมา โจงกระเบนไปผูกข้างหลัง ผูกหน้า ไม่มีเสื้อ ต้องนุ่งผ้าโจงกระเบนกัน อ้า สมัยโน้นนุ่งผ้า โจงกระเบนกัน ไม่มีผ้าถุงแบบนี้ ผ้าถุงทุกวันนี้มีผ้าถุงใส่ อ้า จับ

ได้ดาบ ก็รำดาบไปเลยพวก อ้า สนมทั้งหลาย พวกกำลัง พละ กำลังทั้งหลาย คนแข็งแรงไม่ได้เหน็ดเหนื่อยที่ไหน ได้กินข้าว อิ่มอยู่ทุกวันๆ จับดาบได้ก็ฟันลงเลย ทางนั้นมาแล้วทำไง ตึงตั้งๆ นี่ถึงคอเจ้าของแล้ว คอขาดลงไปแล้วยังไม่รู้ตัว โอ้ ถูกโจมตีแล้ว แต่ไม่ไหวแล้ว แต่ถอยๆ ถอยไปๆ ก็ฟาดฟันกันตามบันได บันเดิด ล้มตายไป ตามท้องไร่ ท้องนา ออกทางทุ่งสัมฤทธิ ออก ตามทุ่งสัมฤทธิ์นี่ก็ พวกเราชาวชัยภูมิมาแล้ว นัดเจอกันที่นั้น นัดกันแล้วมากัน เพิ่นประกาศไปหมดแล้ว ขอนแก่น บึงพลา มาทั้งนั้น

ทวดของเราก็อยู่ทางขอนแก่นสมัยนู้น ไม่ใช่ปู่หรอก ทวด ได้ยินข่าวก็กล้าท้าสมัครปราบกบฏ อ้า จากคนละหนึ่งๆ นับ ตามชื่อเอา ไปออก ไปสมทบกันกับโคราช มาถึงระหว่างทุ่ง สัมฤทธิ์ ก็เจอกันพอดี ทางโน้นก็ไหลออกมาจากในเมืองโคราช นั้น ...ก็ไหลออกมา ไล่ฟันกันมา ทางนี้เข้าสมทบ ฟันต่อไปเลย ไหนๆ คนไทย ไหนๆ คนลาว ก็ชี้ใส่โน้นๆๆ ลาวกับลาว เจ้าอนุ เวียงจันทน์ โน้นๆ ชี้ ไล่ฟันไปจนตายเป็นเบืออยู่ในทุ่งสัมฤทธิ ตายเป็นเบือ ไล่กลับเวียงจันทน์ ตะโกนไปโน้น

สมัยนู้นน่ะ สมัยนู้นทวดของเราก็เป็น ผู้อาสาสมัครมาเหมือนกัน ทวด ปู่ เอ๊ย พ่อของปู่ ไปปราบข้าศึกกลับมาได้ ทางคุณย่าเพิ่นอยู่ทางเมืองมัญจาคีรี มีท้อง มีท้องเกินเดือนแล้ว พอดีเขารบเสร็จแล้ว กลับขึ้นมาบ้าน เมียก็ออกลูกเสร็จพอดี คุณแม่ คุณย่าเพิ่น ย่าทวดออกลูกพอดี ออกลูกเป็นผู้ชาย ก็เลยให้ชื่อว่า ท้าวรบ ท้าวรบเพิ่นก็ออกมาวันนี้ พอพ่อกลับมาจากรบเพิ่นก็ออกลูกพอดี ท้าวรบเนี่ยน่ะ ไปเป็นปู่ของเราหรอก ... อ้านั่นแหละมา ...เที่ยวเล่น ทางโน้น อำเภอพล อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น เขาจะย้ายเมือง เมืองจังหวัดอยู่มัญจาคีรีแต่ก่อน ย้ายเข้าไปอำเภอพลพู้น(โน้น) ทางนี้ก็เที่ยวไป ไปหาเล่นสาวไปไปพบกับย่า ย่าอยู่เมืองพล อยู่เมืองพล เป็นลูกขุน ลูกหลวงเหมือนกันว่ะ ไป พาเล่นสาวไป ไปเจอ ได้เมียไป ลูกขุน ลูกหลวงเหมือนกันนะ เป็นขุน เป็นหลวงอยู่ทางนู้น อืม

นั่น บ้านเมืองก็อยู่รอดปลอดภัยมาดี ด้วยความสามัคคีของหมู่ ของคณะช่วยกัน ปกป้องคุ้มครองบ้านเมืองเอาไว้ได้ไม่แตก ไม่แยกกัน อยู่คนละหัวเมือง มีจดหมายถึงกัน มันไม่มีโทรศัพท์ โทรทัศน์เหมือนสมัยนี้ว่ะ มีจดหมายถึงกันให้พวกม้าเร็วไปส่ง ให้ม้าเร็วไปส่งเรื่องราวมันเป็นยังไง เพิ่นจะให้รบที่ไหนม้าเร็วไปบอก แล้วก็พากันมา รีบด่วนๆ บอกให้ถึงโคราชวันนี้เลย อย่าช้าเลย เจ้าอนุเวียงจันทน์ยึดเอาเมืองโคราชแล้ว พวกเรานั่งก็ไม่อยู่หรอก ลุก เพิ่นพาไปขนาดนั้นล่ะเอา เอาแต่หัวดีๆ มาทั้งนั้นล่ะ เอาดาบ มีแต่ดาบ สมัยก่อนมีแต่ดาบ มันหลายปืน หอก ดาบ เอามาแค่นั้นแหละ ไม่มีปืนกลหนัก (ปืน)กลเบาสมัยนี้หรอก นั่น ไล่กันออกมาจากโคราช ไล่กันมา ชี้มาทางโน้นพวกเราไปสมทบทางนี้ ชี้โน้นๆๆๆๆ ชี้ให้พวก ที่ไปจากทางจังหวัดชัยภูมิบ้าง จังหวัดขอนแก่นบ้าง อ้า เมืองมัญจาคีรีบ้างเมือง... มาทางโน้น มามืดฟ้ามัวดินมาเหมือนกัน ตีใส่กัน ไล่ฟันเหมือนดัง หมาจนตรอก ไม่ไหว ไม่ดี คนกินเหล้าเมาพอหลายแล้ว เหล้าพอหลายแล้ว ไปเมาผู้หญิงอีกปะเนี่ยก็ ฟันเอาๆ เหมือนดังฟันหยวกกล้วยธรรมดา นี่แล้ว ตาย พอว่าพวกนั้นกลับขึ้นไปก็ได้กล้าหาญชาญชัยไป พวกชัยภูมิก็กลับไป ถึงชัยภูมิก็ยกย่องให้เป็นพระยา เป็นพระยาแลไป ปู่ทวดของเราก็ได้เป็นพระยาเหมือนกัน ไปเป็นพระยา พระยาประเสริฐพฤติคุณธนะเชษเทือกอะไรนี่แหละ ทวดของเราไปเป็นพระยาเหมือนกัน พระยาแล พระยาอะไรนั่น ได้เป็น ...ได้เป็นพระยา เนี่ยถ้าก่อนทุกก่อนมันปาอาวุธ ศาสตราอาวุธไม่แรง ร้ายแรงเหมือนสมัยนี้ หากเกิดขึ้นอย่างสมัยนี้เรียกว่าแหลกลาญไปหมด ถ้ามีเกิดขึ้นในกรุงเทพฯ กรุงเทพฯ จะเป็นยังไง น่าเป็นห่วงเป็นใย มีแต่อาวุธร้ายแรงทั้งนั้น อยู่ในประเทศ อยู่ในกรุงเทพฯ อาวุธร้ายแรงอาก้า(AK-47) ปืนกลหนัก ปืนกลเบา มีหมดทุกอย่าง ระเบิดก็มี ใช้อาร์พีจี(RPG) อาร์พีเจอ อะไรมีหมดทุกอย่าง ถ้าเกิดขึ้นในเมืองอย่างนี้ ในสมัยนี้จะบรรลัยพินาศขนาดไหน ถ้าสมัยก่อน... ดักไล่ฟันกันเฉยๆ ก็พอไหว รอดมาได้ ไม่ตาย เอาชนะได้เพราะความกล้าหาญชาญชัยนั่นเอง

เพราะฉะนั้น พวกเราอยู่ในกรุงเทพฯ เดียวกัน อย่าริเริ่มแตกแยกสามัคคีกันเลย ให้กลมเกลียว กลมกลืน สามัคคีดีต่อกันจึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เพลงเขาว่ายังไงนะ เออ จรรโลงของประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองได้ ถ้าเราแตกแยกสามัคคีกันแล้วโอ้ย เป็นเหยื่อของข้าศึก ผู้ไม่หวังดีต่อเมืองไทย จะถือโอกาสมาฟาดฟันกับคนไทยของเราให้ฉิบหาย ตายต่อกัน อย่างสมัยนี้ไม่

เหมือนสมัยก่อน สมัยก่อนมีตั้งแต่ศาสตราอาวุธ หอก ดาบ มีด ปืน สมัยนี้มันมี โอ้ย อาก้า(AK-47) ไอ้เอ็มทู(M2) เอ็มอะไรนี่มัน ปืนสั้น ปืนยาว ระเบิด ได้หนีกันระเบิดอะไรมากมาย ปาลงมาแต่ละลูกนี่ พังไปหมด เพราะฉะนั้น ในสมัยนี้อย่างนี้ พวกเราต้องสามัคคีกันเอาไว้ อย่าแตกแยกกันแม้แต่น้อย เพราะเราเป็นคนรักษาความสงบ อยู่กันอย่างสงบ กินด้วยกัน อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่เกิดมา

เพราะเป็นเมืองกรุงเทพมหานคร และก็เมืองอื่นน่ะมากมายลุกลามไปฮอด(ถึง)สี่แยกศรีอยุธยานู้นแหละ นั่น ถ้าเราแตกเราแยกกันแล้ว ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้น ขอฝากความคิดอันสับสนนี้ให้แก่ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ได้นำไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปรีชาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจ กลมเกลียว สามัคคีกันไปในชีวิตนี้ มันก็ไม่หลายปีเท่าไหร่หรอก เดี๋ยวก็ตาย ก่อนตายก็ฝากคุณงามความดีไว้ให้กับประเทศชาติ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกันตลอดไป ด้วยประการฉะนี้ พอแล้ว

(สาธุ)

เอวังแล้วนะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันพุธที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ บ้านดอนสำราญ-บ้านชุมนุมใน
อ.แกลง จ.ระยอง

เออ มันจะไหวบ่ ฝนจะตกไหมเนี่ย ฝนจะตกไหม ถ้าฝนตกมันก็น่าดูนะ เพราะฉะนั้นจดคาถาไว้หน่อย คาถาว่า โอม น้ำมันงา มาทา...ตกฝั่งพุ้น(โน้น) ฝั่งนี้อย่าตก อ่ะน่ะ หึ อ่ะ คาถาเพิ่นว่าไว้กัน กันฝน ไม่ให้ฝนตก

อันนี้เอาข้อเฮฮาขึ้นเบื้องต้นซะก่อน ไม่รู้ว่าจะเอาอะไร มาแสดงให้ฟัง คนหลายๆ อย่างนี้ เอาธรรมะลึกซึ้ง ลงไปลึกๆ อาจจะเข้าใจยาก เรื่อง ศีล สมาธิ ปัญญา มันก็มีอยู่แล้ว ทุกคนก็เข้าใจอยู่แล้ว ศีล ก็รักษากาย วาจา ใจเป็นศีล สมาธิ ตั้งใจมั่น ปัญญา รอบรู้ในกองสังขาร ในร่างกายเราก็เป็นล้วนแล้วแต่มีสังขารกันทั้งนั้น มีรูป มีนาม เป็นก้อนหนึ่ง ก้อนสังขาร

แต่ว่าวันนี้คิดว่าจะเอาปกิณณกนัย อิงนิยาย ธรรมนิยาย ที่เป็นคติธรรม เราได้ฟังแล้วชื่นใจอยู่ เรื่องราวของประเทศอื่น เพิ่นหรอก เรื่องราวของประเทศจีน โน้น แต่มันเป็นนิทาน น่าสลดสังเวช น่าเมตตา ได้เป็นใหญ่เป็นโต เพราะความประพฤติปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในบิดามารดาของตน ไม่ได้เกินคำสั่งคำสอนของพ่อของแม่ตัวเอง อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมเสมอ เออ เรื่องกตัญญู เรื่องมันมีอยู่ว่า ไม่ต้องขึ้นภาษิตหรอก

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

นี่ มันเป็นภาษิต มันเบื่อแล้ว กรรม การกระทำดี นี่เป็นกรรม กรรมดี เป็น

กัมมัง

ของบุคคลผู้เป็นเจ้าของชีวิต

วิชชา

หมายถึง ความรู้ที่ได้เล่าเรียนศึกษามาก็ดี หรือได้ยินได้ฟังมาก็ดี เป็นการศึกษาทั้งนั้น

สุสสูสัง ละภะเต ปัญญัง

ฟังด้วยดีย่อมได้ปัญญา เพิ่นว่าอย่างงั้น ถ้าไม่ฟังด้วยดีไม่ได้ปัญญาอะไรเลย ฟังเหนื่อยเฉยๆ ปวดหลัง ปวดเอวเฉยๆ มันก็ไม่ดีอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้น จงตั้งใจกำหนดจดจำเอาเอง ตีความหมายเอาเอง บางข้อบางอย่างใช้ดุลยพินิจคิดให้ละเอียดไปด้วย นั่น การฟังเทศน์เพิ่นบอกว่าอย่างนั้น การฟังเทศน์ไม่ใช่ฟัง ลมๆ แล้งๆ เฉยๆ ใช้ดุลยพินิจคิดให้ละเอียดเป็นการ ของจริงหรือของไม่จริง ให้ขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองนี่ล่ะ ก็นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยความเฉลียวฉลาดของตัวเอง ก็จะได้ความรู้ขึ้นมาประพฤติปฏิบัติตัวเองให้ถูกต้อง ตามทำนองครองธรรม ของนักปราชญ์ทั้งหลาย ไม่ว่าพระพุทธเจ้าก็ดี นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายก็ดี ท่านพูดไปมีนัยเป็นปริศนาปัญหา ให้พวกเราผู้มีปัญญาขบคิดพินิจพิจารณาเอาเอง น่ะอย่างนี้หรอก

เรื่องที่จะนำมาพูดวันนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องของเมืองไทย เป็นเรื่องของเมืองจีน สมัยโน้น สมัยดึกดำบรรพ์นานมาแล้ว ในเมืองเมืองหนึ่ง ชื่อว่าเมืองเจ๋ มีพระเจ้าผู้ครองเมือง ชื่อว่าเป็นพระเจ้าหวางตื้อ พระเจ้าหวางตื้อน่ะมีสมบัติพัศฐานเป็นหลักเป็นฐาน อยู่เมืองเจ๋นั้น ปกครองบ้านเมืองมานานแล้ว จนได้ลูก ได้เต้าขึ้นมา มีลูกชายคนหนึ่งชื่อว่า อู๋เหล็งกุมาร มิใช่หรอก ชื่อว่า อู๋เหล็งกุมาร

สมัยนั้นพระเจ้าหวางตื้อ มี เออ เสมียนตรา หรือว่า เออ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติหน้าที่อยู่กับพระเจ้าหวางตื้อ เพิ่นตั้งยศให้เป็นเสนาธิการหรือขนาดโน้นล่ะ เป็นผู้ดูแลสารทุกข์สุขดิบให้แก่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินในเมืองเจ๋นั้น ตั้งให้เป็นเสมียนตราหรือเป็นเสมียนผู้ดูรับ ดูแลรับผิดชอบ เรื่องการเงินการทอง แต่ว่าเขาชื่อว่า มิ่งกงฝ่า ขุนนางผู้นี้เขาชื่อว่า มิ่งกงฝ่า มิ่งกงฝ่าไปอยู่ทำงานที่นั่น พระเจ้าหวางตื้อ ก็เห็นความดีความชอบของเขาแล้วก็คิดแต่งงานให้เขา ให้เขามีหลักมีฐาน ทำราชการบ้านเมืองช่วยกัน พออยู่ไปอยู่มานี้ ในวันหนึ่ง พระเจ้าหวางตื้อเป็นคนที่

กริ้วหน่อยโกรธ โกรธหน่อย ถ้าได้โกรธแล้วก็ปากร้ายเสียด้วย ด่า ถ้าแกเห็นว่าข้า ปกครองดูแลแกไม่ทั่วถึง หรือไม่เป็นสุข ก็ให้แกขอลาไปอยู่ที่ไหนก็เป็นเรื่องของเธอเองน่ะ ของแกเอง

พระเจ้าหวางตื้อหาเรื่องขึ้นมา เรียกว่าแหย่ แหย่ให้โมโห พออยู่ด้วยกันมาหลายปีดีดัก จนพระเจ้าหวางตื้อเห็นดีเห็นชอบ แล้วก็ไปสู่ขอผู้หญิงมาให้แต่งงาน พูดรวบรัดเอา เขาเรียกว่าแต่งงานมาแล้วก็ได้ลูก ๒ คนฮึ ๒ คน ขึ้นมา อันนี้จะรวบรัดไปว่า ได้ลูกขึ้นมาแล้ว แต่ว่ามาทำผิดกำหนดกฎหมายของบ้านเมืองบางอย่าง พระเจ้าหวางตื้อก็ดุเอา แก มีหูมีตา แกทำไมไม่พิจารณาผู้เห็นเป็นจริง ข้าปกครองแกมานานปีแล้ว ถ้าแกไม่ชอบใจ แกจะลาออกซะก็ไม่เป็นไร เออ ว่าด้วยความโมโหเฉยๆ หรอก จะหาขุนนางแบบนี้หายากที่สุด แต่ว่าโมโหมาก พูดด้วยความโมโหโกรธา อยู่มา อ่ะ ไอ้มิ่งกงฝ่า นั่นก็คิดน้อยใจตัวเอง เสียแรงเราเสียสละชีวิตเลือดเนื้อ เพื่อแผ่นดินกับพระเจ้าหวางตื้อ เท่านี้เพิ่นไม่ชอบใจ เพิ่นไล่เอาแบบนี้ ก็สมควรจะไปอยู่ที่อื่นแล้วเรา เออ แต่ไม่ได้พูดให้ฟัง ต่อมาก็นานวันมาก็ลาออก ได้ลูกตั้ง ๒ ๓ คนแล้วเนาะ(นะ) อ้า มิ่งกงฝ่าได้ลูก ๒ ๓ คน แต่งงานให้อย่างถูกใจ แล้วขอลา ขอลาพระเจ้าหวางตื้อ ขอลาออกไปทำราชการทางอื่น ทางการทางอื่น ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง แล้วเป็นขุนนางมาแล้วหลายปี ก็มีเงินมีทองพอจับพอจ่ายได้ พอไปตั้งหลักตั้งฐานได้ เพิ่นบอกให้หนีไป ก็หนีไปตามความต้องการของพระเจ้าหวางตื้อ หนี ไม่บอก ไปอยู่ที่ไหนไม่บอกโน้น ไปอยู่หมู่บ้านเก่าแก่ มีญาติมีพี่น้องอยู่บ้างทางโน้น ก็ไปอยู่กับเขาทางโน้น แต่ว่าด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจตัวเอง ก็เลยประพฤติไม่ดี เสียใจ ว่าตกการตกงาน กินเหล้าเมาสุรา เล่นการพนัน บางทีก็ ไปชอบผู้หญิงไหนอื่นก็เที่ยวไป แตกไปธรรมดาแล้วคนใจแตกแล้วปะเนีย ส่วนเมียนั้นเป็นคนดี ดีจริงๆ ภรรยาที่แต่งงานให้ เป็นคนดี เป็นคนขยันหมั่นเพียร มีข้อวัตรปฏิบัติ

สามีอย่างดี ขอร้องให้ พี่ ให้เลิกซะเถอะ เรื่องกินเหล้าเมายาเนี่ย ให้เลิกซะ เรื่องเที่ยวผู้หญิงผู้ญาก็ให้เลิกซะ พวกเรากำลัง พอมีตีนมีมือ พอจะ เออ ตั้งเนื้อตั้งตัวได้ เออ ก็ไม่เลิกแหละ เพราะว่าคนขี้เมาแล้ว ไปบอกยังไงก็ไม่เอา อย่ามาห้ามข้าๆ ข้าเสียใจมานานแล้ว ให้ข้าทำของข้าไปเอง ว่าไปอย่างงั้น เห็นสามีเป็นคนไม่เอาไหน แล้วก็เลยคิดหาหนทาง

เอ้ ถ้าปล่อยไว้อย่างงี้ เราก็จะไม่มีตีนมีมือ หมดเนื้อหมดตัวไป ส่วนลูกชาย ๒ คน ลูกสาวคนหนึ่ง ลูกชาย ๒ คนเนี่ยเป็นคนเก หาว่าตัวเองได้เป็นลูกขุนนาง ได้เป็นลูกเจ้าลูกนายเพราะเคยทำราชการมา อันนั้นก็เกเร เกกมะเหรกเหมือนกันน่ะ เป็นนักเลง ไม่อยู่ใต้สนับบังคับคำสั่งของพ่อของแม่เท่าไหร่ เกไม่เล่าเรียน ไม่ศึกษาอะไร มีแต่เที่ยวกับเที่ยวไป จนติดคุกติดตะรางในที่สุด เขาจับได้ไล่ทันแล้วก็เป็นนักโทษ ไปติดคุกติดตะรางซะนมนาน เสพยาเสพติดให้โทษ จนเสียผู้เสียคนไปล่ะ ไอ้จุ๊กฝ่า ไอ้ฉิ่นฝ่า ๒ พี่น้อง ชวนกันได้ก็ไปหาเที่ยวเตรเฮฮาจนติดคุกติดตะรางดังกล่าว

ส่วนชิ้วหลั่น ลูกสุดท้องเป็นผู้หญิง อยู่กับพ่อ อยู่กับแม่ ไม่ได้ไปไหน ฟังคำของพ่อของแม่สอนอยู่ตลอด แต่ว่าต่อมาภรรยาคิดได้ หนี หนีข้ามภูข้ามเขาไปโน่น ไปเอาใบชาอย่างดีมาจากเมืองเจียงหนัน เมืองกังไสโน่น ใบชามีค่าราคาดี เมืองเจียงหนัน เมืองกังไส ข้ามภูข้ามเขาไป ไปแล้วก็ไปติดต่อเจ้าของไร่ใบชาเขา ขอซื้อพันธุ์ใบชาหรือว่ามียังไงก็ปันกันหน่อย อยากจะนำไปปลูกที่บ้านของเรา บ้านของเรานั่นอยู่หมู่บ้านลิ้วฉี่ บ้านนี้บ้านลิ้วฉี่ มันมีน้ำตกลงมาจากภูเขาโน่น เสียงดังสนั่นหวั่นไหวทั้งบ้านล่ะ น้ำตก แต่ว่าเหนือน้ำตกไปโน้นเป็นที่ดี เป็นเนินเป็นป่ากว้างใหญ่ แต่ว่า แม่ของชิ้วหลั่นเนี่ยเป็นคนมีปัญญา ถ้าเราไปนำเอาใบชามาแล้วจะนำมาปลูกที่นี่ ปลูกที่เนื้อที่ดีๆ นี้จะขยายให้เต็มเลย เพราะว่าน้ำไม่อด น้ำไหลอยู่ตลอดปี ถ้าฝนแรงลงมาก็ตกลงมาเสียงดังสนั่นหวั่นไหวทั้งบ้านแหละ จะไปทำอย่างว่า ไปทำอย่างว่า ไปทำไร่ใบชา แล้วใส่ตะกร้า ใส่เป้ ใส่ตะกร้ามาก็ ไปข้ามภูข้ามเขากลับมา แล้วนำเอาใบชาเหล่านี้ไปขยายพันธุ์ เพาะปลูกให้ขยาย กว้างออกไปๆ ถ้ามันมีพันธุ์ดีแล้วก็เลยไม่ต้องข้ามภูข้ามเขาไป พันธุ์มันมีแล้ว มีพันธุ์แม่มันมีแล้วค่อยตอนเอา ค่อยเสียบเอา เอาไปขยายพันธุ์ไปเรื่อยๆ ถ้ามันหมดเชื้อมันแล้วก็ ข้ามภูไปเอามาอีกอยู่อย่างนั้นแหละ มาจากเมืองกังไส เมืองเจียงหนัน เมืองกังไสนู้นมันไกล มาขยายจนเต็ม จนเต็มบริเวณภูเขาแห่งนั้น ได้ไร่ใบชาอย่างมากมายหลายเอเคอร์(acre) หรือว่าหลายไร่ ได้ใบชามาแล้ว บัดนี้กลับมา มาขึ้นภูขึ้นเขา ขึ้นภูขึ้นเขาซะจนเจ็บจนป่วย อ้า ป่วยไม่ค่อยสบายแข็งแรงพอ พอที่จะไปได้อีก อ้าว พูดรวบรัดไป รักษาพยาบาลกันอยู่นานพอสมควร แล้วความเจ็บไข้ได้ป่วยมันเป็นโรคหนักแน่นหน่อย เป็นโรคหัวใจ เป็นโรคความดัน มาในตัว หมอรักษาพยาบาลยังไงๆ มันก็ไม่ฟื้น ในที่สุดก็ตาย พอภรรยาตายลงไปเท่านั้น อยู่ตั้งแต่ชิ้วหลั่นอยู่กับพ่อ ส่วนไอ้จุ๊กฝ่า ฉิ่นฝ่านั่นหนีไปเป็นนักเลง หนีไปเป็น ติด นักโทษติดคุกติดตะราง ถูกเขาจับค่าปรับค่าไหม ติดคุกติดตะราง แล้วก็กินยาด้วย กินยาเสพติดให้โทษด้วย แน่ะ จึงติดคุกติดตะรางอยู่ตลอดมา ผู้ มิ่งกงฝ่าเห็นภรรยาที่ดีตายอย่างงั้น ก็เลยกลับเนื้อกลับตัวได้ทันที เราเสียภรรยาที่ดีไป เพราะเขาห้ามเราไม่ฟัง ไม่ให้กินเหล้า ไม่ให้เที่ยวผู้หญิง ไม่ให้เล่นการพนันใดๆ ทั้งนั้น เขาเลยเป็นโรคถึง

ชีวิตตาย เสียเมียที่ดีที่สุด ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะเลิกเหล้า เลิกยา เลิกเที่ยวผู้หญิง จะตั้งหน้าตั้งตา ไปปฏิบัติอุปัฏฐาก ฝีไม้ลายมือของภรรยาที่ปลูกไว้เต็มบ้าน เต็มเมือง เต็มภูเขาแห่งนั้น ให้สืบสร้างก็จะพอเลี้ยงชีวิตได้ เอาแต่ใบชานี้ไปขาย อ้า ในเมืองเจ๋ เมืองโน้น ก็จะได้พอเลี้ยงตัวได้ ทำอยู่ไม่ค่อยหลับ ไม่ได้หลับได้นอน

ต่อไปวิบากกรรมตามทันหรือยังไง ตัวมิ่งกงฝ่าเองก็ป่วยเหมือนกัน เพราะว่าทำงานหนัก ขึ้นภูขึ้นเขา ลงภูลงเขา ทำงานหนักๆ เข้าก็ป่วยเหมือนกัน ป่วย แล้วก็นั่งสอนลูกสาวว่า ก็เพราะอะไรอ่ะ เราจึงได้อยู่บ้านอย่างนี้ สับปะรังเคอย่างนี้ ฝนตกมาก็ไม่มีที่จะอยู่ มันรั่วแล้วหลังคา ทางชิ้วหลั่นน่ะเป็นคนดี เออ ช่างมันเถอะพ่อ ช่างมันเถอะ เราทำได้ เราค่อยทำมันก็ได้หรอก มันจะเสียๆ ไป แต่ส่วนพ่อเนี่ยต้องกินยาทุกวัน กินยาทุกวัน รักษาเนื้อรักษาตัว ก็สอนลูกสาวอ่ะนะ แต่ก่อนเราอยู่ในรั้วในวัง เราไม่เคยเลยลำบากอะไรน่ะ สอนลูกสาว เวลาหากมีความจำเป็นได้เข้าไปอยู่ในรั้วในวัง ให้รู้จักภาษาในรั้วในวังบ้าง

ถ้าเพิ่นถาม ต้องตอบ พระเจ้าอยู่หัว พระเจ้าหวางตื้อน่ะ ให้ถูก หรือไปอยู่กับพระองค์ใดก็เหมือนกัน ต้องรู้จัก ให้ใช้คำว่า เพคะ เพคะ เออ เป็นคำลงท้าย เพิ่นถามอะไรๆ ก็เข้าใจไหม เข้าใจเพคะ ต้องว่าอย่างนี้ เออ ไม่ต้องว่าคำหยาบๆ ที่เราไม่ได้ศึกษามา อาจจะตอบคำไม่ถูก เพคะ เพคะ พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า เออ เออ อยู่มาในที่สุด มิ่งกงฝ่าก็ตายเหมือนกัน มิ่งกงฝ่ามันเป็นหนักเข้าๆๆ ก็ตาย เวลามิ่งกงฝ่าตายเนี่ย อยู่กับชิ้วหลั่น ๒ คน ๒ พ่อลูก พ่อตายแล้วทำยังไง ฝนตกอย่างใหญ่ ฝนตกหนักที่สุด ทำให้น้ำเออท่วมขึ้นมาๆ น้ำตกจากภูเขาลงมาในห้วย แต่ว่ามันเอ่อขึ้นมา ท่วมขึ้นมาๆ ในบ้านของมิ่งกงฝ่านั้น เป็นบ้านพื้นดินธรรมดา ราดพื้นพออยู่ได้นิดๆ หน่อยๆ แล้วเอาเตียงมานอน เอาเตียงนอนน่ะบนแคร่นั้นแหละ น้ำ พ่อตายแล้วก็นอนกอดพ่ออยู่ พ่อตายแล้ว ไม่มีที่พึ่งแล้ว ไปนอนกอดพ่อ กอดมิ่งกงฝ่าอยู่ จะไปเรียกพี่เรียกน้อง ชาวบ้านมาก็ไปไม่ได้ เพราะว่าฝนมันตกหนัก น้ำก็เออท่วมขึ้นๆ ท่วมขึ้นมา ในที่สุดก็หีบศพนั้นก็จะลอยน้ำพู้น(โน้น)ล่ะ หีบศพใส่พ่อน่ะ ก็นอนเฝ้าพ่ออยู่นั่นแหละ กอดพ่ออยู่นั่นล่ะ พ่อตายแล้วก็กอดพ่อ ไปเรียกพี่เรียกน้องมาก็ไม่มี เออ ทำยังไง ในที่สุด ก็ฝนตกหายแล้ว ไปได้ ไปบอกพี่บอกน้อง บอกผู้รู้จักคุ้นเคยทั้งหลาย พ่อของฉันตายแล้ว เตี่ยของฉันน่ะ ตายแล้วเมื่อคืนนี้ จะมาบอกพี่น้องไม่ได้ เพราะฝนตกหนัก น้ำขึ้นมาก ก็ลุยน้ำ ข้ามน้ำมาหาบอกพี่บอกน้องก็ไม่สามารถมาได้ นี่ฝนซาแล้วก็จึงมาบอกพี่บอกน้อง ขอให้ไปช่วยนำศพของเตี่ย ขึ้นไป ฝังไว้กับแม่ที่ไร่ใบชาแม่นั้นเอาไปฝังไว้ที่ไร่ใบชาโน้น ทุกวันเตี่ยก็เคยไปกราบเมียกราบศพเมียทุกวัน ไปไหว้ศพทุกวัน ขึ้นไปทุกวันเป็นประจำแหละ วันไหนว่างๆ ก็ไปอยู่กับเมียพู้น(โน้น)ล่ะ เขาฝังศพ เขาเรียก ฮวงซุ้ย(ฮวงจุ้ย)บ่ ทำฮวงซุ้ย(ฮวงจุ้ย)ไว้ในไร่ใบชา

๖๗

เพราะว่าขึ้นไปที่นั้นก็จะได้เห็นกัน เขาทำเป็นกิจวัตรประจำวันมาตั้งแต่ยังไม่ตาย บัดนี้ตายแล้วเขาก็ ก็บอกชาวบ้านชาวเมือง ขอให้นำศพของเตี่ย ของพ่อขึ้นไปฝัง เรียงกันไว้กับไร่ใบชาที่ไร่ใบชา เพราะว่าจะขึ้นไปไร่ใบชาทีไร ก็จะได้ไหว้ทั้งเตี่ย ได้ไหว้ทั้งแม่ด้วย น่ะว่าอย่างงั้น อ้า เขาก็ทำตามน่ะ ตื่นเช้ามาเขาก็เฮโลกันมาช่วยทำศพมิ่งกงฝ่า

ตัวมิ่งกงฝ่านั้นเป็นคนกว้างขวาง พี่น้องบ้านเมืองทั้งหลายได้อาศัยมิ่งกงฝ่า เขายากเขาจนอยู่ที่ไหน ไปช่วยเหลือเขาหมดในหมู่บ้านนั่น มิ่งกงฝ่าเป็นขุนนางมา มีเงินมีทองมาบ้าง ช่วยเหลือบ้านเมือง ให้ได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง ไปอยู่นั้นน่ะตั้งนาน

บัดนี้มีแม่เฒ่าหยู้หลั้ง แม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นญาติห่างๆ ห่างๆ กันกับมิ่งกงฝ่า สงสารชิ้วหลั่นอยู่คนเดียว ก็เลยอาสามาอยู่เป็นเพื่อน แม่ผู้เฒ่าหยู้หลั้งคนนั้น เป็นคนใจบุญสุนทาน มาอยู่เป็นเพื่อนของชิ้วหลั่น ไปหาเก็บเอาผ้าที่เขาขาดแล้ว กับขาดแล้ว เอามาให้ชิ้วหลั่น เป็นคนปะ คนสะ คนแส่ว(ปัก) คนชุนคนอะไรปะ ปะให้เขา เก็บมาแล้วก็ได้ทำ ได้เงิน เขาก็ให้เงิน

เวลาหา อ้า เสื้อผ้าเขาขาด เขาจะ นั่น จะปะจะชุนยังไง ชิ้วหลั่นมีฝีมือทางนี้อยู่บ้าง เลยทำอย่างนี้รับจ้างเขาก็ว่าได้ เขาก็ให้เงินเออ คนสลึง ๒ สลึงไป คนละเท่าไหร่ๆ ก็ตามแต่ความเมตตาปรานีของชาวบ้านเขาให้

อยู่มาวันหนึ่งนานมาแล้ว แม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นไข้ เป็นไข้หนักลุกไม่ขึ้น เอาใบชาไปขายไม่ได้อีก เลยเอาใบชาเข้าไปขายเองสะพายตะกร้าใบชาเข้าตลาดเมืองเจ๋ เอาใบชาไปขายแล้วก็พอได้อีแปะ ได้เงินได้ทองกลับมา ซื้อข้าวซื้อน้ำมา ไว้จะนึ่งจะกินกันตามภาษาของคนจนทั้งหลายเขาทำกันล่ะ อยู่มาแม่เฒ่าหยู้หลั้งก็ล้มป่วยลงปะเนี่ย ป่วยลงอ่ะ หลั่นเอย หลั่น อาม่าไปไม่ได้เลี้ยวไปไม่ได้เลี้ยว เป็นไข้ เป็นไข้ก็กินยาซะซิ มียาอยู่อย่างนี้ๆ จัดยาให้ยาย ให้ยายกินซะก่อน เพราะฉะนั้น ใบชาที่เก็บเอาไว้ มันจะเลย เลยวันไป มันจะเสีย ชิ้วหลั่นเลยคิดขึ้นได้อุบาย มันจะเสียของ เอาใบชาไปขายไม่ได้มันจะเสียของ เสียดายของ เป็นราคาหลายตำลึงอยู่นะ อ้า ใบชาตั้งตะกร้า ๒ ตะกร้า เป็นราคาแพงอยู่เสียดายของ ชิ้วหลั่นเลยนึกได้ ถ้าอย่างงั้นเราจะไปเองน่ะแม่เฒ่าหยู้หลั้งก็บอก ไม่ๆ ไม่ได้ เจ้าเป็นผู้หญิงผู้ญา จะไปใน

เมืองได้ยังไง ไปในเมืองมันหนทางเปลี่ยว ไกลก็ไกล เออ ผู้ร้ายและโจร เขาก็มีกลางทาง ไปไม่ได้ๆ เห็นยายปฏิเสธแข็งขันขนาดนั้น ก็เข้าไปในห้อง จะไปให้ได้ เราจะไปให้ได้ จะเอาใบชาไปขายให้ได้ ยายห้ามเหลือเกิน เข้าไปในห้อง แต่งตัวเป็นอาตี๋ แต่งตัวเป็นอาตี๋แล้วก็เอาหนวดปลอมๆ มาทาด้วย หนวดปลอมๆ แก้มๆ มันยังแดงอยู่ ยังแดงอยู่ อ้า ทาปากทาน้ำมันหนวดบ้าง แล้วก็ออกมาหายาย ยายๆ จำได้มั๊ย เออ ออกมาให้ยาย อ้าว อาตี๋มาจากไหนอาตี๋ แน่ะ ก็ยายจำไม่ได้จริงๆ เหรอ จำไม่ได้ ไม่เคยเห็นอาตี๋อย่างนี้มาหาซะที ก็นี่หลั่นยังไง เนี่ยๆๆ หลั่น อันนี้อาชิ้วหลั่นเหรอ หือ เออ แต่งตัวแบบนี้ เออ อนุญาตให้ไปได้ ถ้าเป็นผู้ชายอย่างนี้ไปได้ ข้ามภูข้ามเขาไปในเมืองเจ๋ได้ แต่ระวังน่ะ เข้าไปให้ระวังนะ นำไปขายที่นั่นที่นี่ แต่โดยมากไปให้ ขายให้พระเจ้าหวาง หวางตื้อ แต่ว่านายหวาง เขาเรียกว่า นายหวาง นายหวางให้ราคาดี ไปขายที่นี่ได้ราคาดี ได้ตำลึง ๒ ตำลึง ก็ได้หลายๆ สตางค์ ถ้าไปขายที่ในบ้านนายหวาง นายหวางให้ราคาดี แต่ยายไม่รู้จักว่าพระเจ้าหวางตื้อนะ รู้จักก็แต่นายหวาง พระเจ้าหวางตื้อ นิยมซื้อใบชายี่ห้อนี้กินประจำ ให้ไปแล้วเดินทางไป เดินทางเข้านั้นไปแล้ว

ในวันนั้นเผอิญ อู๋เหล็งกุมาร อู๋เหล็งกุมารลาบิดา มาหลายวันแล้ว ขอไปเที่ยวป่าๆ ในป่าในเขา ชมนกชมไม้ไป บิดาก็ห้ามเอ้ย ถ้าหากอู๋เหล็งจะไปในป่าในดงอย่างงั้น ต้องเตรียมเสบียงเดินทาง เดินทางไปต้องมีเสบียงเดินทาง มีหม้อข้าว มีหม้อแกงมีอะไรๆ เดินทางเข้าไป เอาบริวารติดตามไปอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๔ ๕คน ช่วยแบกช่วยหามสิ่งของเข้าไปในป่า จะไปค้างคืนค้างวันที่ไหน ก็มีที่หลับ มีที่นอน มีเต้นท์ มีเต้นท์กลางนอน มันจึงจะได้ เตรียมการมาหลายวันมาแล้ว แล้วก็เผอิญวันนั้นวันชิ้วหลั่นจะเดินทางมาขายใบชา นั่น แต่อู๋เหล็งกุมารน่ะถูกงูเห่าดำกัด อาการสาหัสสากรรจ์ปางตาย เดินผ่านล่องน้ำไปอย่างเนี่ย เจ้างูมันเห็นคนเดิน สวบๆ มาในล่องน้ำ มันก็ฉกหัวขึ้นไปอย่างงี้ งู งูเห่าดำ หรือคืองูจงอางนั่นแหละ ฉกหัวขึ้นไปไว้สูงๆ พอได้จังหวะ มันก็โฉบลงมาข้างล่าง อ่ะ เข้าหัวแม่เท้าของอู๋เหล็งกุมาร เออ ถูกงูกัดแล้ว จับคอขึ้นมา ตัดหัวงู ตัดหัวงูได้เวลานั้นพอดี แล้วจึงค่อยเรียกหมู่พวกทั้งหลาย ที่หมู่ขบวนไปด้วยกันบริวาร เรียก ช่วยด้วยๆ เสียงดัง ทีแรกเสียงดัง ต่อไป เสียงมันอ่อนลงๆ เสียงดังอ่อนลงๆ ผิดปกติ เขาก็กรูกันมาบริวารมาเห็นนอนแขม่วๆ อยู่ โอ้ เป็นอย่างนี้เอง เออ งูกัด งูกัดที่ไหนกัดหัวแม่เท้า งกัดหัวแม่เท้า มันตายไปแล้วงู ตัดคอมันไปแล้วโยนมันไปทางโน้นน่ะ ไหนงู โยนมันไปโน้น มันดิ้นเร่าๆ ลงไปในคลองน้ำนั่นล่ะ ตามไปดู โอ้โฮ งูอย่างนี้ไม่ใช่งูธรรมดานะงูพิษ มีพิษอย่างแรง เรียกว่า จงอาง... ตัวใหญ่ๆ เท่าแข้งเท่าน่องเนี่ย มันดิ้นอยู่นั่นแล้ว มันตายไปแล้วล่ะ โอ้ พอได้ๆ อาการอย่างนี้พอได้ เขียวช้ำ ดำเขียวช้ำปืดขึ้นมาปาก ถ้าอย่างงั้นพวกเราพา พวกเราพากันหามเอาอู๋เหล็งกุมารเนี่ย ตายเป็นตาย

ต่อหน้าต่อตาของพระเจ้าหวางตื้อจึงจะได้ แต่ต้องเอางูไปด้วย เอางูนี้ ม้วนๆๆ มัดเอาหางไปด้วยกัน พาออกไปใส่ทางรถ ทางเกวียนโน้นแหละ เพราะว่าทางเกวียนเขาผ่านมาทางนั้น จะเข้าในเมืองเจ๋ ต้องอาศัยเกวียนเขาไปจึงจะได้ ถ้าเราหามคนอย่างนี้ไปมันก็จะหนักหนาสาหัส ทั้งของพะรุงพะรัง เครื่องครัวเครื่องอะไรก็หามลงไปพร้อมๆ กันหมดทุกอย่าง

แต่วันนั้น วันชิ้วหลั่นจะออกเดินทางมานั่นแหละ ออกเดินทางมาจากบ้าน ...มาเลยเร็ว ลายายแล้วก็ย่างออกมา เอาใบชาใส่หลังมา มาตั้งไว้ทางเกวียน พอดีเกวียนผ่านมาพอดีเกวียนมาพอดีเลย ก็โค้งคำนับเขา ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายมีคนเคราะห์ร้ายงูกัด อาการสาหัสสากรรจ์ จะหามเข้าไปในเมือง คงจะใช้เวลานาน เพราะฉะนั้น อยากจะอาศัยเกวียนของท่านทั้งหลายเข้าไปในตลาด ในเมือง ก็บ้านเขาอยู่ในเมือง คนที่งูกัดเนี่ย ไม่ได้บอกว่าลูกพระเจ้าหวางตื้อหรอก บ้านเขาอยู่ในเมือง ถ้าตายก็ให้ไปตายกลางทาง หรือไปตายต่อหน้าพ่อหน้าแม่เขา จึงจะไม่มีโทษ งูก็เอาไปด้วย เอาขึ้นเกวียนไปด้วย เออ ของอะไรๆ บรรทุกเกวียนเข้าไปล่ะ ทางชิ้วหลั่นก็ขึ้นเกวียนว่าจ้างเกวียนเขา ...เกวียนได้แล้ว เขาก็อนุญาตให้เอาขึ้นมาได้คนไข้ เอาขึ้นมาเกวียนได้ ข้าพเจ้าจะขยับไปทางโน้น ทางคนขับเกวียนนั่นน่ะ แล้วก็เอาคนไข้ขึ้นมานอนที่นี่ เอาคนไข้ที่งูกัดเนี่ย เอ้ พิจารณา ดิ้น เจ็บตัวแล้วดิ้นไปดิ้นมา เร่าๆๆ เลือดออกจากปาก ไรฟัน เลือดไหลออกมาทางนี้แล้ว

ชิ้วหลั่นก็ดูคนไข้ไปด้วย แล้วนึกได้ พ่อสั่งไว้ ใบชามันอย่างดีนะ ใบชานี้ อย่างดีนะ ถ้ามีอะไร พิษสัตว์กัดต่อย ให้เอาเข้าปากเลย เอาเข้าปากเคี้ยวๆๆๆ แล้วปะที่แผลนั่นแหละ มันจะดูดมันจะดูดเอาพิษงูออกมาให้หมด ดูดพิษสัตว์กัดต่อยทุกชนิดน่ะ มันจะดูดออกมาเลย เสียงนั้นดังแว่วขึ้นในหู เสียงเตี่ยที่ตายไปอ่ะ เสียงแว่วขึ้นในหูจำได้ชัด ได้ชัดเจน พอระลึกได้เท่านั้นก็มือล้วงตะกร้าใบชา ดึงออกมายัดใส่ปากตัวเอง เคี้ยวๆๆๆ ให้มันละเอียดพอสมควรแล้ว เอาปะเข้าไปที่แผล ที่แผลงูกัด พอแปะเท่านั้น พอเอาใบชาแปะเท่านั้นน่ะ นิ่งเลย ไม่ดิ้น นิ่งเลย ไม่ดิ้นทุรนทุราย ไอ้เลือดออกจากไรฟันทั้งหลายก็หยุดทันที หากแปะชาเลือดก็หยุด ไอ้ที่แผล ที่เท้านั่นก็หยุด เอ๋ ถ้าจะได้ความโว้ย ถ้าอย่างงั้น ขอให้หยุดเกวียนให้สักหน่อยเถอะ ชิ้วหลั่นว่า

ให้หยุดเกวียนสักหน่อย จะประกอบยา ลองดู นี่หยุดแล้ว คนไข้คนเจ็บหยุดแล้ว นิ่งแล้ว ลืมตาขึ้นมาได้แล้ว เขาก็หยุดเกวียนหยุดเกวียนแล้วปะนี้ อยู่ในเกวียนน่ะมันมีเตาว่าง อั้งโล่ เตาฟู่เตาเฟ่อ สำหรับต้มน้ำร้อน ไม่ยากเลย ติดเตาขึ้นแล้วก็ต้มน้ำร้อน กำเอาใบชาอยู่ในตะกร้าลงไปใส่หม้อน้ำร้อน ปิดเดียวมันก็ออก ร้อนขึ้นมาแล้ว เตาฟู่มันง่ายดี พอมันออกดีแล้ว ก็เทใส่ถ้วยดีๆ เออ เทใส่ถ้วยพอมันเย็นกินได้ ก็กรอกเข้าไปใส่ปากคนไข้ กินยาๆๆ น้ำชา น้ำร้อน น้ำชาอย่างดี ยาอย่างดี อ้าปากขึ้น กิน กินน้ำชาๆ กึ๊บ ๒ กึ๊บ ๓ กึ๊บเนี่ย ท้องมันลั่นนี่ ท้องลั่น

โกรก ท้องลั่นโกรกลงไป เรอ หรือว่าเอื้อม(เรอ) เอื้อม(เรอ) อาาาาาาา ออกมา แล้วก็ตด ปื้ดดดดดด ออกไป หึหึ มันไล่ขับไล่ ใบชามันขับไล่ อ้า ... เอื้อม(เรอ) เอิ๊ก ตด ปื้ดดดดดดด ออกมาแล้ว ลืมตาเม่า(ลืมตาโพลง)ขึ้นมา ลืมตาเม่า(ลืมตาโพลง) มองไปมองมาเห็นชิ้วหลั่น นั่งอยู่ใกล้ๆ ถ้าเป็นคนคนนี้ล่ะมั้งมาช่วยเรา คนคนนี้ล่ะมั้งมาช่วยเรา ทำให้เราหายพิษงูได้ ทำให้หายเจ็บหายปวดได้ แล้วก็ตดออกได้อย่างนี้ ผายลมได้อย่างนี้ แล้วก็เรอออกมา เอออออออ ออกมา เบาว่าในร่างกาย คนคนนี้เขาจะเป็นใคร ก็ไม่รู้แหละ แต่เขามีบุญคุณต่อเรา เราเป็นลูกพระบิดาก็จริงหรอก ลูกพระเจ้าหวางตื้อก็จริงหรอก ถ้าไม่มีคนมาช่วย เราต้องตายแน่ๆ อันนี้มีคนมาช่วยอย่างนี้ เราจะถือเขาเป็นเสมือนบิดา ถือเขาคนนี้เสมือนบิดาของเราทีเดียวล่ะ อ้า เป็นอย่างอื่นไม่ได้ เราลืมบุญคุณเขาไม่ได้แล้ว แล้วก็เคี้ยวเปลี่ยนเคี้ยวๆๆ ใบชาใหม่ ของเก่าเอาทิ้งไป ของใหม่ออกมา แล้วก็ต้มน้ำชาอีกไปเรื่อย ให้กินมาเรื่อยๆ แล้วปล่อยให้คน ๒ คนน่ะ คุยกันอยู่ในเกวียน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปหากินข้าวกินน้ำกันอย่างอื่นก็เดินทางเป็นกลางวัน หิวข้าวกันแล้วก็ไปกินข้าวกันซะ ปล่อยให้คน ๒ คน คุยกันอยู่ในเกวียน มันถูกยาแล้วปะเนี่ย คน ๒ คนก็อยู่ในเกวียนนั่นแหละ แล้วแต่ว่ารักษากันอยู่ไม่หาย เพิ่นเคี้ยว เคี้ยวใบชาใหม่ปะเข้าไป เอาของเก่าทิ้งไป ที่ต้มใบชาอยู่ ก็ต้มขึ้นมาแทนอีก อยู่อย่างงั้นน่ะ พอพูดกันได้แล้วปะเนี่ย เอาให้ลงมาเขาหายจริงๆ

เข้าไปฮอด(ถึง)เมืองเจ๋ ฮอด(ถึง)ในตลาดแล้ว ต่างคนต่างก็วิ่งเข้าบ้าน อ้า ใบชา ลงเกี้ยว ลง... ต่างคนต่างหิวมาหลายวันแล้ว เข้าโรงเตี๊ยม เข้าโรงใบชา เข้าโรงอะไรไป ก็ปล่อยให้

๒ คนนั้นคุยกันอยู่ในเกวียน ชิ้วหลั่นกับอู๋เหล็งกุมาร คุยกันอยู่ในนั้นน่ะ อ๋อ ชมป่า ชมไม้ ชมนก ชมไม้ เห็นป่าสดเขียว สดใสสดชื่น มีอะไรน่าดู น่าชม มีดอกไม้ มันเกิดตามต้นไม้อย่างงั้นๆ โอ้ ดอกไม้สวย ไอ้นี่ก็สวย ต้น ต้นไม้อย่างเนี่ย สวย อ้า ดอกเขาเอิ้น(เรียก)ดอกอะไร เออ ดอกไม้ที่มันเกิดในป่า แน่ะ แต่ว่าแปลออกมาเป็นภาษาไทย ว่าฉันรักเธอนะ อ้า ดอกอะไรๆ เออนี่เป็นดอกไม้ที่ฉันชอบที่สุดนะ เอามาให้คนไข้ดู ชมชอบดอกไม้ก็หาย พิษงูไม่มีแล้ว ไม่มีพิษงูแล้ว หายปกติแล้ว เออ อ๋อ ปล่อยให้อยู่นี่ พวกนั้นกินข้าวกินน้ำเสร็จแล้ว ก็ออกเกวียนต่อ ได้เวลากินข้าวกลางวันเสร็จแล้ว ออกเกวียนต่อ เดินทางเข้าในตลาด

ทีนี้พวกเจ้าหน้าที่ ที่จัดรักษาพระองค์ ก็พากันไปที่บ้านที่หยัง ไปเล่าเรื่องถวายพระเจ้าหวางตื้อให้ทรงทราบ ไปคราวนี้ไม่สนุก เป็นทุกข์อย่างแรง คืออู๋เหล็งกุมารถูกงูเห่าใหญ่ กัดหัวแม่เท้า อาการสาหัสสากรรจ์ เลือดออกตามขุมขน เลือดออกตามไรฟัน แต่ว่ามีอาตี๋คนหนึ่ง เขามาใน มาเจอเข้า เขาเลยประกอบยา เอาใบชามาเคี้ยวๆๆ ปะเข้าที่แผล เห็นนิ่งแล้วก็เลยต้มใบชาใส่ปากออกมาให้กิน กินกึ๊บ ๒ กึ๊บเท่านั้น เอื้อม(เรอ) เรอ ขย้อนเรอออกมา เออออออออ ออกมา แล้วก็ผายลม เขาเรียกว่าตดนะ ผายลม ปื้ดดดดดดด ออกไป ผายลม หรือ ตด เอื้อม(เรอ)ออก ตด ปื้ดดดดดดด ออกมา ลืมตาเม่า(โพลง) ขึ้นมา แล้วก็คุยกันตั้งแต่นั้นมา จนตลอดเข้าฮอด(ถึง)ตลาดนี่แหละ จึงได้แยกย้ายกันมาแจ้งความ เหตุร้ายเกิดขึ้น ให้พระเจ้าหวางตื้อได้ทราบ โอ้ ใครเป็นคนรักษาให้ มีอาตี๋คนหนึ่ง เขาช่วยเหลือ ประกอบยาโอสถให้กิน เคี้ยวยา เคี้ยวใบชานี่ปะเข้าไปที่แผล ก็เลยหายปกติขึ้นมาน่ะ นั่น เอาเข้ามาถึงเมือง แล้วพวก

ข้าพเจ้าจึงได้มาแจ้งเหตุร้ายให้ฝ่าพระบาทได้ทราบ พระเจ้าข้า โอ้โฮ มันฟื้นมาได้ยังไง งูเอามาด้วยพระเจ้าข้า งู งูเอามาด้วยนี่แหละ พระเจ้าหวางตื้อเห็นงูเท่านั้น ก็เป็นลมแหละ โอ้ย มันฟื้นมาได้ยังไง งูชนิดนี้ถ้ามันกัดใครเข้าแล้ว ตายทั้งนั้นนะ ตายทั้งนั้นแหละ ไม่ถึงร้อยก็ร้อย งูอย่างนี้เรียกว่า จงอาง หรือ... ถ้ามันกัดใครเข้าแล้วตายทั้งนั้น นี่รอดมาได้ด้วยปาฏิหาริย์ เพราะเจ้าของใบชา ประกอบต้มใบชาให้กิน แล้วก็เคี้ยวใบชาปะที่แผล ก็ลืมตาเม่า(โพลง)ขึ้นมา ยังคุยกันอยู่ เดี๋ยวนี้ยังคุยกันอยู่ อยู่โน้น

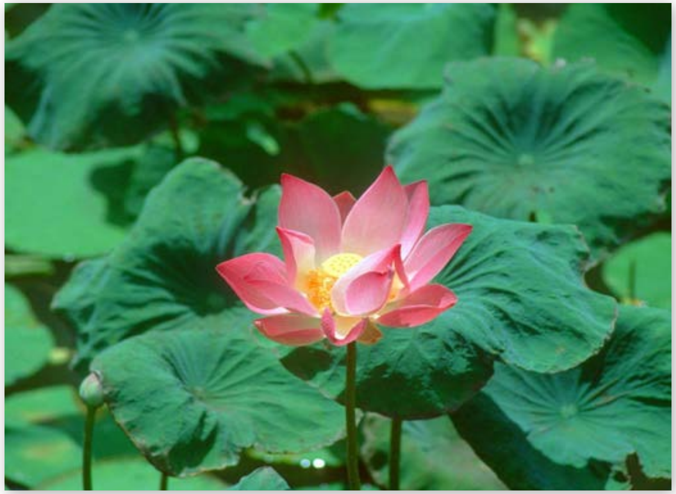

ปะเดี๋ยวก็มา อู๋เหล็งกุมารก็จะมาถึงนี่แหละ ว่าแล้วก็ ถ้าอย่างงั้นพระเจ้าหวางตื้อก็จัดเก้าอี้อย่างงี้ไว้เป็นแถว จัดเก้าอี้เป็นแถวไว้เพื่อต้อนรับ ผู้ที่รักษาลูกชายเรา เพื่อต้อนรับเขาดีๆ เขาคงมีเป็นหมอวิเศษ หมอร้อยคนจะได้สักคนหนึ่ง มันมีอยู่ หมอนี้ต้องเป็นหมอวิเศษ รักษาลูกของเราให้ ให้หายได้ อ้า จัด เตรียมตัวไว้แล้ว เรียบร้อยแล้ว เตรียมพร้อมไว้นะ แล้วอู๋เหล็งกุมารก็มา

แล้วข้าม ข้ามรั้ว ข้ามกำแพงใหญ่ เข้ามากำแพงเหล็กกล้าก็มีเข้ามาเรื่อยๆ อู๋เหล็งกุมารเข้าไปกราบพระบิดา ข้าแต่พระบิดา ข้าพระบาทไปเที่ยววันนี้ เคราะห์ร้ายถูกงู นั่น ตัวนั้นน่ะ มันกัด มันกัดหัวแม่เท้าข้าพระบาท บวมขึ้นมาทันที แล้วก็เลือดในร่างกาย ทำให้หน้ามืดตาลาย เลือดออกตามไรฟัน ทุกขุมขนพู้น(โน้น)ล่ะ แล้วเดชะบุญผู้หญิงคนนั้น ไม่ใช่ อาตี๋คนนั้นเขาเห็นแล้วก็ เขามาต้มยารักษาข้าพระบาท ให้กินน้ำยา น้ำชาเขา เขาก็เคี้ยวใบชาปะให้ ก็เลยหาย หายเป็นปกติธรรมดา แต่ก่อนช้ำดำเขียวไปหมด เดี๋ยวนี้มันปกติเดินได้สบาย เออ เขาอยู่ไหนล่ะคนที่รักษา เขาอยู่ไหน เขานำใบชามาขาย เขามาเจอเข้า เขาก็ช่วยรักษาให้ ดูแลให้ เดี๋ยวนี้อยู่ข้างนอกพู้น(โน้น)แน่ะ เขาอยู่หน้าแถวเกวียน เขาเฝ้าเกวียนอยู่โน่น

เอ้ พระเจ้าหวางตื้อ คนอย่างงี้มันต้องต้อนรับเขา มันเป็นใครก็ตามแต่ว่า น่าต้อนรับเขา เขาให้ชีวิตลูกของเรามาได้ปลอดภัย เราต้องต้อนรับเป็นการใหญ่แล้ว หมออย่างนี้มันหายาก เออ เอาเกี้ยว เอาเก้าอี้มาตั้งๆ เป็นแถวไว้เรียบร้อยแล้ว ลูกชายก็เข้ามา แล้วไปแต่งมงกุฎกุมารออกมา หายแล้ว แข็งแรงแล้ว แต่งเป็นมงกุฎกุมารออกมาหาพระบิดา เขาไปตามทางโน้น เขาไปตามทางเกวียนแล้วไม่เห็น ตามไปเห็นนั่งเหงาอยู่ม้าหิน ม้าหินที่ต้นเฟื่องฟ้าที่มีดอกคลุมอยู่ นั่งอยู่ที่นั่น นั่งเหงาค่ำแล้วๆ เราจะนอนไหน วันนี้จะนอนไหน เออ คิดทุกข์ตัวเองนอนในเกวียนกับเจ้าของเกวียนเขาจะว่ายังไง เขาจะรังแกเราหรือเปล่า หรือยังไง ก็ตัด เป็นยังไงก็เป็นกันน่ะ แต่ สักประเดี๋ยวเดียว เพิ่นก็ให้นายพล ขุนพล นายพล แต่งตัวนายพลกับลูกน้อง ๓ คน ๔ คน คนหนึ่งเดินหน้า คนหนึ่งเดินตามหลังมา เอ๋ ไป

๖๗ เถอะเราไปหา เห็นชิ้วหลั่นนั่งเหงาอยู่หน้า เจ้าของใบชา นี่ล่ะๆๆ คนเนี่ยล่ะ ที่ช่วย ที่ช่วยชีวิตของอู๋เหล็งกุมารได้ คนนี้แหละ เขา ขายใบชา จะไปไหนเนี่ย ท่านนั้นมาโค้งคำนับ ชิ้วหลั่นไม่เคยเห็น ผู้หลักผู้ใหญ่มาโค้งคำนับ ก็ร้อง อุ้ย โอ้ย ตายแล้วๆ มาโค้ง คำนับข้าพเจ้าทำไม ท่านเป็นคนรักษาชายเคราะห์ร้ายที่ถูกงูกัด ใช่ไหม ใช่ละสิ ใช่ล่ะๆ ข้าพเจ้าเองแหละ ถ้าอย่างงั้นขอเชิญเข้าไป พบนายหวางหรือว่าพระเจ้าหวางตื้อ เป็นลูกชายของพระเจ้า หวางตื้อที่รักษาตัวให้หายได้แล้ว พูดกันแล้ว กันจำไม่ได้ จะไป เข้าหาเจ้านายพระเจ้าหวางตื้อ ทำยังไงหนอ ก็พ่อเคยสอนมา แล้ว ถ้ามีโอกาสได้เข้ารั้วเข้าวังมา ก็ให้ใช้คำภาษากับพระเจ้า แผ่นดิน ว่าเพคะ เพคะ อย่างงั้นน่ะ อ้า พระเจ้าค่ะ หรือเพคะ อย่างงั้นน่ะ นี่เราจะไปหาพระเจ้าหวางตื้อ นายหวางที่เขาว่าเป็น ผู้ซื้อใบชาอยู่เรื่อยๆ ตลอด ที่จริงไม่ใช่นายหวางธรรมดา เป็น พระเจ้าหวางตื้อ เป็นผู้สั่งซื้อใบชา แต่ว่ายายฟังมา มาเป็นนาย หวาง นี่พอเขาบอกว่าเป็นพระเจ้าหวางตื้อ นึกตาม...ขึ้นมา ตาย แล้ว พระราชาให้เข้าเฝ้าวันนี้ ชายเคราะห์ร้ายคนนั้น คือลูกชาย ของนายหวางเอง ลูกชายคนโปรดของพระเจ้าหวางตื้อนั่นเอง ชายเคราะห์ร้ายคนนั้น มาก็มา เขาก็นายพล ใบ ได้ใบชาก็พาด ขึ้นทางนี่ พาดขึ้นทางนี่ ทั้ง ๒ ตะกร้า คนหนึ่งก็เดินถือกระบี่ นำหน้าไป ถือกระบี่ แก็กๆ ไป นายพันนายพลทั้งนั้นน่ะ เข้า กำแพงใหญ่ เข้าไปยังไม่มีเรื่องราวอะไร พอข้ามคลองเข้าไป ใกล้ เข้าไปถึงรั้วชั้นในอีก เป็นรั้วเหล็กกล้า ก็เลยถามเขาว่า เธอจะพา เราไปไหนเนี่ย ไปหาพระเจ้าหวางตื้อ ร้องวี๊ดขึ้นมา ปัดโธ่พิธัง ไปหาพระเจ้าหวางตื้อ ก็ลูกชายพระเจ้าหวางตื้อน่ะถูกงูกัด เข้าไป ไม่ต้องกลัวใดๆ ทั้งนั้น ไปหาพระเจ้าหวางตื้อ ก็เลยเงียบ เดิน

ตามเขาไปๆ เห็นพระเจ้าหวางตื้อนั่งอยู่เก้าอี้ นั่งอยู่เกี้ยวใหญ่ๆ นั่ง ทำหนวดหยุบหยับๆ หนวดยาว หนวดโค้ง หนวดเฟื้อยสิ มองดูชิ้วหลั่นอย่างซึ้งใจ

นี่หรืออาตี๋ คนที่รักษาอู๋เหล็งกุมารหรอก อันนั้นก็ใช่แล้ว ๖๗ พระเจ้าข้า ใช่แล้ว คนคนนี้ล่ะที่รักษา เคี้ยวใบชาโปะให้ หรือต้ม ใบชามารักษาพยาบาลให้หายจากพิษงู พระเจ้าหวางตื้อเห็นมา ใกล้ๆ บอก ถ้าอย่างงั้น มันก็เป็นลูกของมิ่งกงฝ่า เป็นลูกของ มิ่งกงฝ่าแน่นอน อ้า เพราะว่าหน้าตามันเหมือนแม่ ผู้หญิงคน ที่มา นี่หน้าตาเหมือนแม่มันไม่มีผิด ผมเผ้า หน้าตาเหมือนกัน อันเดียวกัน คงเป็นเด็กคนนั้นที่เคยเลี้ยงไล่กันกับอู๋เหล็งกุมาร มา ตั้งแต่เป็นเด็กนักเรียนด้วยกัน เลี้ยงไล่กันมาตั้งแต่น้อย คงจะเป็นลูกของ อ้า มิ่งกงฝ่านะ เพราะว่าการแต่งงานแต่งการ ก็เราเป็นคนทำ เป็นคนขอผู้หญิงมาให้เขา ผู้หญิงนั้นก็คงเป็น แม่มัน คนที่มานี่ก็เหมือนแม่มันเหลือเกิน หน้าตาเหมือนเป๊ะ ไม่มีผิด อิม คิ้ว คาง ผมเผ้าอะไรก็เหมือนเดียวกัน มาแล้ว ไม่ แหงนดูหน้าพระเจ้าหวางตื้อหรอก ถวายบังคมลงที่นั่น เธอ เรื่องราวใดๆ ข้ารู้หมดแล้ว เธอเป็นคนรักษาพยาบาล ให้ชาย

เคราะห์ร้าย คนที่ถูกงูกัดใช่หรือเปล่า ใช่ เพคะ อ่ะนะ ให้รู้ว่าคราวหลังก็เลยว่า เพคะ อืม เจ้าเป็นลูกของ อ้า มิ่งกงฝ่าใช่ไหม ฮึ ใช่ เพคะ มิ่งกงฝ่าจึงเป็นบิดา เป็นเตี่ยของกระหม่อม เขายังอยู่หรือเปล่า เขาตายแล้วเพคะ

มิ่งกงฝ่าก็ตาย ภรรยาก็ตาย สร้างไร่ใบชา ให้ข้าพระบาทเป็นผู้ดูแลรักษาอยู่ ข้าพระบาทก็คนคนเดียว มีแม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นญาติห่างๆ กัน อาสามาอยู่เป็นเพื่อน มีแม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นญาติห่างๆ กัน อาสามาอยู่เป็นเพื่อน ก็จะได้แม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นที่พึ่ง อืม เพราะแม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นไข้หนัก มาขายใบชาไม่ได้ ข้าพระบาทก็เลยอาสา อ้า เป็นผู้มาขายใบชาเอง เพราะฉะนั้น จึงรีบแต่งตัว ไม่สุภาพพระเจ้าค่ะ เพราะปลอมเปลี่ยน ปลอมแปลงการเดินทาง ไม่มีหนวดก็ทำทาให้มีหนวด มีเคราขึ้นมา มีขนคางขึ้นมา

แต่ว่า ขอถามหน่อยเถอะ ว่าเธอเองเป็นผู้หญิงใช่ไหม เป็นลูกชาย หรือเป็นลูกสาวมิ่งกงฝ่า คนสุดท้องใช่ไหม ใช่ เพคะ ชายที่งูกัดก็เป็นลูกชายของข้าเอง ลูกชายเกิดปีเดียวกันกับเธอนั่นแหละ ได้เลี้ยงไล่กันมาตั้งแต่น้อย อืม ว่าแล้ว พระเจ้าหวางตื้อน้ำพระเนตรไหลลง เป็นลูกของขุนนางของข้า ได้ไปช่วยลูกชายของข้าให้ปลอดภัยมา ถามจริงๆ เถอะ เธอเป็นหญิงหรือเป็นชาย เป็นหญิง เพคะ เออ ดี

แล้วก็ถามต่อไปอีกว่า เธอมีคู่หมั้นหรือมีสามีหรือยัง อะไรทำนองนี้ ยัง เพคะ เหมาะมาก หึ เหมาะมาก ก็อยากจะขอเอาเจ้า มาเป็นคู่หมั้นของอู๋เหล็งกุมาร งูกัด คนที่งูกัด เลี้ยงไล่กันมาแต่น้อย ไม่รู้กันนะ โตมา ต่างคนต่างโตมา นี่ก็เป็นสาวแล้วโตใหญ่แล้ว เพราะฉะนั้น จึงเป็นอันว่า ตกลง หรือว่า โอเค

เราจะขอเจ้ามาเป็นคู่หมั้นกับชายเคราะห์ร้ายคนนั้น เจ้าจะว่ายังไง ฮึ ถ้าเจ้าไม่มีคู่หมั้น ไม่มีพันธะใดๆ จะขอเอาเจ้ามาเป็นลูกสะใภ้หลวง เจ้าจะว่ายังไง ชิ้วหลั่นได้แต่ก้มหน้า มองชำเลืองดู พระเจ้าหวางตื้อเป็นผู้น่าเกรงน่าขามมาก หนวดเคราลุงรัง โฮ หนวดยาวๆ

นั่นคือ ลูกชายของข้าเอง อู๋เหล็งกุมาร นั่นเขามักเที่ยวป่าเผอิญไปถูกงูกัด อาการสาหัสสากรรจ์ อย่างที่เจ้าได้ช่วยเหลือมานั่นแหละ ปลอดภัยมาแล้ว แน่ะ เออ เดี๋ยวเขาก็มาแล้ว เออเดี๋ยว ก่อนไปแต่งตัวอยู่โน้น เห็นชิ้วหลั่นร้องวี๊ด ไม่เข้าไปในวังดื้อแย่งตะกร้าใบชาเขา ตะกร้าใบชาไม่ให้เขาเอาไป เอาคืนมาๆ ฉันจะกลับเดี๋ยวนี้ กลับไปเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องไป ในรั้วในวังไม่เคยไป อู๋เหล็งกุมารเห็น เห็นอาการอย่างงั้น เขาจะเบี้ยว วิ่ง ตับๆๆ มา

หลั่น พระบิดานั่งคอยเธออยู่แล้ว พระบิดาของฉันนั่งคอยเธออยู่แล้ว นั่งอยู่เกี้ยวเก้าอี้ คอยแต่พบหน้าเธอ ว่าคนไหนเป็นคนช่วยชีวิตลูกชายมา เธออย่าขัดใดๆ ทั้งนั้น มาเถอะ จับแขนได้ก็ดึงมาเลย ให้พระบิดานั่งคอย พอมาถึงพระบิดา พระบิดามองตั้งแต่ตีนถึงหัว มองตั้งแต่หัวถึงตีน เป็นใครไปไม่ได้ ต้องเป็นลูกของมิ่งกงฝ่าแน่นอน เพราะว่าการแต่งงาน เราก็เป็นคนสู่ขอให้เขาแต่งงาน ผู้หญิงคนนั้น หน้าตาก็เหมือนกันกับอีหนูคนนี้แหละ เป็นอื่นไม่ได้ เพราะแต่งตัวเป็นผู้ชายมา ก็ช่างมันเถอะ อันนั่นเป็นการปลอมแปลงในการเดินทางต่างหาก เป็นการใช้ปัญญา จับได้มาหา ถวายบังคมพระบิดาเรียบร้อยแล้ว เออ ดีมาก ดีหลาย เธอช่วยเขาได้ นี่ลูกของข้าเอง ลูกชายของข้า คนเดียว ลูกชายคนเดียวนี่แหละ กำลังเป็นหนุ่ม อายุได้เท่านั้นปี เท่านี้ปี ก็คงเกิดปีเดียวกันกับเธอ เกิด ชิ้วหลั่นเนี่ยก็

คงเกิดในปีเดียวกัน เป็นเด็กนักเรียนด้วยกัน สมัยเป็นนักเรียน แต่พระ เออ บิดาของเขาเป็นขุนนางของข้า เพราะทำงานทุจริต นิดหน่อย เราก็ได้ว่ากล่าวตักเตือนเขาไป ด่าว่าเขาบ้าง เขาเสียใจ เขาเลยลาออกจากงาน หนีไปอาศัยญาติอยู่ทางบ้าน หมู่บ้านลิ้วฉี่ อยู่ทางโน้น ถ้าอย่างงั้นเราไม่เจอกันล่ะ ตามหาแทบๆ จะพลิกแผ่นดิน ตามหามิ่งกงฝ่า เวลาบ้านเมืองมี อ้า กิจการใดๆ มีปัญหาอะไร มีคนโกงเงิน โกงทองขึ้นมา นอกจากมิ่งกงฝ่าเท่านั้นแหละ เป็นคนซื่อสัตย์ที่สุด ทำงานให้เรามา ไม่มีคดีความใดๆ เลย ในเรื่องเงิน เรื่องทอง ตามหามาตั้งเป็นปีๆ แล้ว ก็ไม่เจอซะที เนี่ย เพิ่งมาเจอ ก็มาเจอวันนี้แหละ เจอลูกของมิ่งกงฝ่า ว่าได้ทราบตายแล้ว มิ่งกงฝ่าก็ตายแล้ว ภรรยาก็ตายแล้ว โอ้ เหลือแต่ลูกคนเดียวนี่แหละ แม่ แม่เฒ่าหยู้หลั้งมาอยู่เป็นเพื่อน ก็ได้มาขายสิ่ง ขายของ ขายใบชาให้กัน แล้วก็ขึ้นไปไหว้เตี่ย ไหว้แม่ทุกวัน ถ้าวันอาทิตย์ไม่อยู่ ขึ้นไปไหว้เตี่ยไหว้แม่ไหว้ศพ ก็ไปฝังศพไว้ในแห่งเดียวกัน

เพราะฉะนั้น ชิ้วหลั่นจึงเป็นคนกตัญญู เป็นยอดกตัญญู หาผู้ที่เสมอเหมือน ด้วยแรงกตัญญูที่เจ้ามีต่อเตี่ย ต่อพ่อ ต่อแม่ อันนี้ล่ะจะพาให้เธอได้เป็น สะใภ้หลวงต่อไปนะ ต่อไปจะได้ไปขอจากยายหยู้หลั้ง ที่เลี้ยงเธอมาตั้งแต่น้อยจนโต เธอขายใบชาแทน แม่ยายหยู้หลั้งที่เอาใบชามาส่งอยู่เรื่อยๆ นั่น เราจะแต่งขันหมากหลวงไปสู่ขอนะ มาเป็นลูกสะใภ้หลวงซะเลย หึหึหึ แผ่นดินไหว โยกๆ ชิ้วหลั่นไม่เคยได้ยินคำนี้ เพิ่งได้ยินคำนี้เดี๋ยวนี้ แผ่นดินไหว หยุบหยับๆๆๆ เอ้า พรุ่งนี้เช้าให้พวกเธอทั้งหลายเตรียมตัว นำขันหมากหลวงไปด้วย เอาช้าง เอาม้า บรรทุกของไปคารวะมิ่งกงฝ่า ขุนนางผู้ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ตลอดมา

แต่เราตามหาเขา แทบจะพลิกแผ่นดิน ก็ไม่เจอ ไม่รู้ว่าไปไหน ไม่ได้ทราบ ทราบว่าเขาตายแล้ว ทั้งภรรยาที่ดีของเขา แล้วก็ได้เห็นลูกสาวเขามาขายใบชา สืบทราบไปทราบมา ก็ตามตัวมา มาเห็นเข้าจริงๆ ไม่ผิดกับแม่ หน้าตาเหมือนแม่มันทุกอย่าง เพราะฉะนั้น จึงเป็นอันว่า วันนี้วันแรก จะเอาเจ้าไปพัก ในบ้านพักของหลวงซะก่อน พรุ่งนี้เช้า เราจะนำขันหมากหลวงออกเดินขบวน ไปคารวะมิ่งกงฝ่า เพราะเราได้ไล่เขาออกจากงานจากการ อ้า แล้วก็จะสู่ขอชิ้วหลั่นกับแม่เฒ่าหยู้หลั้งเป็นสักขีพยานให้ เพราะเป็นผู้เลี้ยงดูชิ้วหลั่นมาตั้งแต่น้อย มาจนโตได้นำใบชาเข้าไปขาย นี่จึงจะได้เจอกันเข้าโดยบังเอิญเนี่ย นี่ก็บุญเหลือหลายแล้ว

แต่เช้ามาก็ จัดเตรียมขบวนการขันหมากหลวงออกไปคารวะมิ่งกงฝ่าตามความประสงค์ ให้เอารถไป ขึ้นไปหาบ้านพักที่แล้วอยู่ไหน อยู่ไร่ใบชา ไหนพาเราขึ้นไป อ่ะ ก็เอาขบวนขึ้นไปคารวะ เออ มิ่งกงฝ่ากับภรรยาเขา จุดธูปจุดเทียนขึ้นแล้ว ก็ไหว้

คารวะ สัมมาคารวะ ก็เรียกว่าเราได้ผิดพลาด ขับไล่ มิ่งกงฝ่า ออกจากงานจากการ ทำให้เขาทุลักทุเล เร่ร่อน มาอาศัยหมู่บ้านลิ้วฉี่ อยู่กับญาติพี่น้อง ก็เป็นนักเลงสุราไปบ้าง เป็นนักเลงการพนันไปบ้าง ธรรมดา ส่วนลูกชายคนโต เขาก็ไปติดคุกติดตะรางอยู่ในหมู่บ้านลิ้วฉี่นั้นแหละ เพราะมันกินเหล้า เมายา เล่นการพนันทุกอย่าง ไอ้ ๒ คนน่ะ ไอ้จุ๊กฝ่า ไอ้ฉิ่นฝ่า ก็เลยเป็นคนเสียหายไป ขอน้องสาวได้แล้ว เวลาแต่งงานแล้วไป พระเจ้าหวางตื้อก็โปรดประทานให้ถอนตัวออกจากตะรางออกมา เธอจะ อ้า ทำงาน หรือว่าเธอจะกลับไปอยู่บ้านเดิมต่อทั้ง ๒ คน ถ้าอยู่ที่นี่ น้องสาวเป็นถึงสะใภ้หลวง ก็ทำให้มัวหมองจะเกิดมีแก่น้องสาว

เพราะฉะนั้น เราเป็นนักโทษ เราต้องขอลาไปอยู่บ้านตัวเอง ไปอยู่ที่บ้านตัวเอง ทำมาหากินในทางสุจริต อ้า ตามใจพระเจ้าหวางตื้อก็สั่งอนุญาต ให้ปล่อยตัวออกจากนักโทษ ว่าให้มาอยู่กับน้องสาว ก็อยู่ไม่ได้ เพราะน้องสาวเป็นถึงราชินี เป็นลูกเขยลูกสะใภ้หลวง เราเป็นนักโทษ จะมาอยู่กับน้องสาว ก็จะให้ความมัวหมองเป็นมลทินแก่น้องสาวเรา ไม่ดี ไปอยู่บ้านดีกว่า ก็เลยหาทางไปอยู่บ้าน เพิ่นก็แต่งตามทุกอย่างให้ไปอยู่บ้าน แต่ว่าไปอยู่บ้านก็เคราะห์ร้ายอีก ไปบ้านไหนเมืองไหน เขาก็ถุยน้ำลายใส่คนไม่ดี น้องได้เป็นถึงราชินี ทีตัวเองเป็นคนคุกคนตะราง อย่ามาบ้านข้า ข้าไม่รับรอง คนนั้นก็ถุยน้ำลายใส่ คนนี้ก็ถุยน้ำลายใส่ ไม่รับ ไม่รับเป็นญาติ ผู้เป็นญาติก็ปฏิเสธ ว่าไม่ใช่ญาติของเรา เพราะเป็นคนคุกคนตะราง น้อยใจตัวเอง ไปไหนก็ไม่มีใครรับรอง ไม่มีใครว่าดีเลย ทำยังไงล่ะเรา น้องทั้ง ๒ คนเลยปรึกษากันว่า เราอยู่ไปก็อายเขาเฉยๆ ไปไหนเขาถุยน้ำลายใส่ ถุยน้ำลายใส่เขาไม่รับ ว่าเป็นลูก เป็นพี่ เป็นน้องน่ะ

น้องได้เป็นถึงสะใภ้หลวง แต่ว่าพี่ชายเป็นนักเลงการพนัน นักเลงสุรา ก็เลยติดคุกติดตะราง อย่างนี้เราอายเขาตาย อย่าอยู่เลยน้องเอย ชวนกันขึ้นไปบนภูเขาใกล้ๆ น้ำตก ชวนกันได้แล้วกอดคอกัน นับ ๑ ๒ ๓ เขาเรียกว่า เหินเวหา หรือว่าลอยลงมาจากข้างบน ถึงแผ่นศิลาแผ่นหิน แป๊ะ ตายทั้ง ๒ คน

น้องสาวได้ยินข่าวว่า พี่ชายโดดเหวตาย ก็เลยให้คนของหลวง มานำศพขึ้นไปเผาให้ ไปดูแลให้ น้อง พี่ชายทั้ง ๒ คน ตายพร้อมๆ กัน โดดเหวตาย ก็ยังมี

กตัญญูกตเวทิตา

ทำอยู่ ชิ้วหลั่นรู้จักช่วยเหลือพี่ชายเวลายามตกทุกข์ได้ยากลำบากมา ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย อ้า เลยจัดเป็นศพของญาติ อ้า ราชินี ลูกสะใภ้หลวง เขาก็จัดศพไว้เป็นอย่างดี ดังที่แสดงมาเป็นเรื่องกตัญญู ยอดกตัญญู ให้

กตัญญูกตเวทิตา

อ้า ความเมตตาธรรมค้ำจุนโลกมาในกตัญญู รู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณอยู่ตลอดมา ต่อแต่นั้นก็ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญ แม้อยู่ทางคดีโลกเขาก็ไม่ทอดทิ้งนิ่งดูดายกัน แม้ได้ดิบได้ดีเป็นถึงลูกสะใภ้หลวง ก็ไม่ทอดทิ้งนิ่งดูดาย เขาก็ชุบเลี้ยงให้ได้เป็นราชินีต่อมา ในพระเจ้าหวางตี้อ สวรรคตแล้ว อุ๋เหล็งตื้อ ก็ได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็น อุ๋เหล็งไท่จื่อ อุ๋เหล็งนั้นต่อมาก็จะได้เป็นอุ๋เหล็งตื้อ แทนปู่แทนพ่อ ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินแทน ส่วนชิ้วหลั่นก็ได้เป็นราชินี

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้เรากำหนดจดจำเอาไปคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด ถ้ามีความกตัญญูแล้วเป็นผู้เจริญ ไม่ว่าในชาตินี้และชาติต่อไป ด้วยประการฉะนี้ ยุติแล้วๆๆ

(สาธุ)

ที่นำเรื่องอย่างนี้มาเล่าสู่กันฟัง เห็นว่ามันเป็นธรรมะ น่ากำหนดจดจำนำไปเป็นตัวอย่าง สำหรับผู้กตัญญู ทั้งหลายรู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณ ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่เป็นพิเศษไปเรื่อย ยกมิ่งกงฝ่าเป็นตัวอย่างหนึ่ง แล้วลูกสาวของมิ่งกงฝ่าเป็นตัวอย่างหนึ่ง ได้เป็นสะใภ้หลวง ดังที่แสดงมาด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
ชมรมกลุ่มพุทธธรรมลานทอง
วันเสาร์ที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๔๕ น.
ณ ที่พักสงฆ์ หมู่บ้านลานทอง
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

การฟังเทศน์ ก็คือการศึกษาเหมือนกัน เพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติตัวของตัวให้ถูกต้อง ไม่ได้ฟังแล้วก็โยนทิ้งเฉยๆ ฟังไปแล้วไม่เข้าอกเข้าใจก็โยนทิ้งไป มีความสงสัยในข้ออรรถ ข้อธรรมใดๆ ก็ถามครูบาอาจารย์ได้ ถามหลวงปู่ได้ ถ้าสิ่งใดเราแก้ได้เราก็แก้ สิ่งใดแก้ไม่ได้ก็ส่ายหัว โน(no ปฏิเสธ)ๆ ไม่รู้เรื่อง สิ่งใดแก้ได้ก็ โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)โน่น สบายมาก เออ

เอ้า ตั้งใจเด้อ จะเทศน์อะไรดีเน้อ เมื่อวานซืนนี้ไปเทศน์ที่เมืองชลบุรี เมือง เออ ระยอง นำเรื่องนิทานบางอย่างมาเล่า

ให้ฟัง เงียบกริบเลย ตั้งใจฟังดีที่สุด คนเป็นร้อยๆ เป็นพันๆ นั่งเงียบ ปานว่าไม่มีคนเลย แต่ว่าเป็นนิทานจีน เป็นหนังจีน ได้เล่านิทานให้เขาฟัง เรื่องหนังจีน เป็นคนยากคนจนแต่ว่าเผอิญบุญมาพาส่ง มาก็ได้กลับกลายเป็นราชินีขึ้นมา ได้เป็นลูกสะใภ้หลวงขึ้นมา ดังนั้น

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิพระสัทธรรมเทศนา มีบุพพาประ สืบเนื่องมาตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้มาแล้ว ประกาศพระศาสนา เขาประกาศเรื่องทาน ศีล ภาวนา นี่ออกมาแล้วให้ประชาชนได้รู้พระรัตนตรัย ให้รู้คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ก็ให้รู้ ถ้าประพฤติปฏิบัติตามได้แล้วก็ อย่างเคร่งครัดไม่ขาดตกบกพร่อง เรียกว่าพระไตรสรณคมน์ อย่างน้อยก็ได้มรรคผลนิพพานขึ้นมา เป็นโสดาบันบุคคล เป็นสกิทาคา(มี) เป็นพระอนาคา(มี) เป็นพระอรหันต์ เป็นมาโดยตามลำดับ พระพุทธเจ้า

เพิ่นแสดงว่า มันจะแจ้งแดงแจ๋ ดีกว่าเอามาคุยกันเฉยๆ ผู้พร้อมไปด้วยการประพฤติปฏิบัติ พร้อมด้วยอานิสงส์การรักษาไป พร้อมๆ กันด้วย ถ้ารักษาได้ ไม่ขาดตกบกพร่อง สมบูรณ์ ได้ความภาคภูมิใจตัวเองด้วย เรียกว่าพ้นจากอบายภูมิ ไม่ตกนรกหมกไหม้แล้ว ได้ถึงพระรัตนตรัยอย่างจริงใจ และก็จริงจังไม่มาถือมาเหลาะๆ แหละๆ อยู่ แม้แต่

ปาณาติปาตา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ข้อต้น ก็ไม่มีใครตียุงเลย อ้า อืม เว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด พวกริ้น ยุง มด ปลวก มาไต่ตอมยังไง เป่าเอาๆ อย่าให้เขาตายด้วยเจตนาอย่างเนี่ย ถ้าฟังให้ซาบซึ้งน่ะ มันซาบซึ้งถึงใจ ตัวเราประพฤติยังนอกลู่นอกทาง ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แม้ตั้งแต่อาหารการกิน ก็มีแต่เบียดเบียนเขามาทั้งนั้น อยู่ในท้องตลาดที่ผ่านมาทั้งหมด ถ้าเป็นของสวน ของสวนของไร่เรา เป็นพืช ผัก ผลไม้ต่างๆ ได้มาจากความบริสุทธิ์ผุดผ่อง นี่ก็ภาคภูมิใจอยู่ ถ้าไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เอามาวางตลาดขาย ทุบหัวเขามาตีหัวเขามา หักขาเขามา หักฟันเขามา หักแข่ว(ฟัน)เขามา หักเงี่ยงเขามา หรือตีหัวให้ตายแล้วจึงเอามาเข้าตลาด อย่างนั้นก็เรียกว่าเป็นทุจริตอยู่ เป็นศีลทุจริตอยู่ ไม่ได้ศีลบริสะ... บริสุทธิ์สะอาด ถ้าศีลบริสุทธิ์สะอาดแล้ว ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แม้แต่มดดำ มดแดง ริ้น ยุง มด ปลวก ทั้งหลายทั้งปวง น้ำผึ้งที่เอามาถวายนี่ เขาก็ได้จากการเบียดเบียนทั้งนั้นล่ะ เบียดเบียนเขามา ไปปล้นเอารังเขามา และก็ได้เอาน้ำมาปั้นแล้วก็เอามาขาย แน่ะ

และยังเบียดเบียนเขาอยู่ แต่พวกเราถือศีล ๕ บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่ต้องฆ่าสัตว์เหล่านี้ก็ได้ หา เอาน้ำผึ้งบริสุทธิ์จากตลาดมาเลย เขามีตั้งเรียงขายไว้อยู่มากมาย แต่ว่าเขาจะได้มาด้วยวิธีอะไรก็ไม่รู้ แต่ว่ารู้แต่อยู่ในขวดว่ามันบริสุทธิ์ดี แม้แต่พระก็ยังรับประเคนได้นะ แต่มีอายุอยู่เพียง ๗ วัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำตาล

อีม บักพริก(พริก) บักเขือ(มะเขือ) เหล่านี้ไม่มีอายุถึงขนาดนั้นหรอกวันเดียว รับประเคนได้วันเดียวก็หมดอายุแล้ว วันพรุ่งนี้ก็เอามากินอีกก็ไม่ได้อีก พริกเกลือทั้งหลาย ผักทั้งหลาย ฟักแฟงแตงน้ำเต้าทั้งหลายก็ดี รับประเคนไว้แต่เช้า กินได้ไปฮอด(ถึง)ถึงเที่ยง ถ้าเลยเที่ยงไปแล้วก็เป็นของญาติของโยมไป ญาติโยมเป็นผู้รับเศษไป ไม่ต้องเอาเก็บขนกลับไปวัดแล้ว ของเหล่านี้ของประเคนแล้ว อย่างนี้เป็นตัวอย่างอ่ะ ต้องเคร่งครัดประพฤติปฏิบัติเพื่อความบริสุทธิ์ของตัวเองจริงๆ อย่านำไปเป็นสมบัติของตัว

สมบัติของสงฆ์ เอาไปได้ถ้าเป็นอาหารที่รับประเคนแล้วท่านเอาออกมาอย่างงี้ เราก็เอากลับบ้านไปให้ลูก ให้หลานกินได้ ถ้าของที่ยังไม่ได้ประเคน มันเอามาวางไว้เฉยๆ หิ้วกลับบ้านไป อันนี้จึงเป็นหนี้สงฆ์น่ะ เฮอะๆๆ เป็นหนี้พระสงฆ์ พอบอก

๗๐

(อิมานิ มะยัง ภันเต, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ,) ภิกขุสังฆัสสะ,
โอโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ,
อิมานิ ภัตตานิ, สะปะริวารานิ,
ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง,
ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายภัตตาหาร กับสังฆทานทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงเมตตารับ ถ้าพระคุณเจ้ามีพระธรรมวินัย ท่านก็

อปโลกน์

กันซะก่อน

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ ชานาตุ,
อะยัง ปะฐะมะภาโค เถรัสสะ ปาปุณาติ,
อะวะเสสา ภาคา อัมหากัง ปาปุณันตุ,
ภิกขู จะ สามะเณรา จะ คะหัฏฐา จะ,
(ยะถา)สุขัง ปะริภุญชันตุ

แม้แต่คฤหัสถ์ ก็บริโภคได้ ฉันได้ กินได้ นี่เพิ่นอนุมัติ เพิ่นมีข้ออนุโลมอยู่ ไม่ได้เคร่งครัดจนว่า ไม่ให้คนอื่นน่ะ ถ้าพระไม่มีคณะสงฆ์อื่นอปโลกน์ให้ ท่านว่าให้เอาไปฝังดินน่ะ อย่าให้ผู้อื่นได้กินอีกต่อไป มันเป็นของสงฆ์แล้ว เออ แต่ว่าพระธรรมวินัยมีการผ่อนปรน หย่อนยานให้ ให้มีภิกษุผู้ฉลาดองค์หนึ่งเป็นผู้กล่าวคำอปโลกน์ เรียกว่า อปโลกนวกรรม

ยัคเฆ ภันเต สังโฆ ชานาตุ,
เอโส ปะฐะมะภาโค เถรัสสะ ปาปุณาติ,
อะวะเสสา ฯ

เหลือจากนั้นก็ภิกษุอื่น สามเณรอื่น

อัม๎หากัง

ก็ว่าไปจบบท จนจบหมดแล้ว ภิกษุสงฆ์ สาธุ แล้วก็ลงมือฉันได้เลย ให้พรซะก่อนแล้ว ให้พรซะก่อน ให้พรจบแล้ว พระคุณเจ้าตักข้าวใส่บาตร ใส่ภาชนะของตัวเองซะแล้ว ถ้าพอสำหรับ

พอกินหมด เหลือกว่านั้น อีม ก็เป็นของญาติโยม ญาติโยมก็ตักเอาเลย แบ่งกันไปเลย ถ้าตักเอาคนเดียวกลับบ้านเลยอย่างนี้ก็แย่อยู่นะ เห็นอยู่ในหม้อเต็มหม้อก็หิ้วไปเลย กลับบ้านเลยอย่างงี้ เพราะว่าไม่เสีย... ไม่เฉลี่ยเจือจาน ไม่แบ่ง ไม่ปันผู้อื่น เรียกว่ากินของสงฆ์ ไม่รู้จักกลัว

ของที่ทำวินัยกรรมอย่างดีแล้ว ท่านอปโลกน์ให้แล้ว ไม่ได้เอาไปไหนก็ได้ ให้ใครก็ได้ แต่ต้องให้กินได้ทั่วถึงทุกคน ทุกคนได้กินด้วยกัน บริโภค อุปโภคบริโภคด้วยกัน นั่นจึงเป็นของสงฆ์แท้ เป็นสาธารณประโยชน์ เป็นของที่แจกกันได้ก็แจกกันได้ ของที่แจกกันไม่ได้ เช่นว่าอย่างนี้ เขาถวายพระพุทธรูปมา หรือพระธาตุมาอย่างเนี่ย เขาต้องการอยากให้ไปใส่เจดีย์เป็นของสงฆ์ อย่างนี้เป็นของแจกกันไม่ได้ ของใดเป็นครุภัณฑ์เป็นครุภัณฑ์แจกกันไม่ได้ ให้ถือว่าเป็นของสมบัติส่วนกลางของสงฆ์ เป็นอย่างๆ ไป ถ้าเล่าเรียนศึกษาให้เข้าใจแล้วจะรู้เองโอ้ อันนี้มันเป็นของสงฆ์ของเส็ง อันนี้มันเป็นของวัดของวา จะนำไปเข้าบ้านเข้าช่องไม่ได้ เป็นครุภัณฑ์ก็ดี ลหุภัณฑ์ก็ดี ของอย่างนี้ก็ ถ้าเขาถวายเป็นสงฆ์แล้ว จะเอาถือเป็นสมบัติของส่วนตัวไม่ได้นะ เป็นของกลาง

(หลวงปู่เคาะโต๊ะ)

นี่ของกลาง ใช้สอยร่วมกันอย่างนี้ได้ ญาติโยมก็ใช้ได้ ใครก็ใช้ได้ แต่ให้มันอยู่ในกุฏิหลังนี้ แอ้ กุฏิหลังนี้ใช้ได้หมดทุกคน ใช้เสร็จแล้วก็ล้างให้สะอาดหมดจดซะ เก็บเข้าที่เข้าทางไว้ เรียกว่ารักษาของสงฆ์ เรียกว่ารักษาครุภัณฑ์ ลหุภัณฑ์ ของสงฆ์ไว้จะได้ใช้สอยต่อไปนานเท่านาน

(หลวงปู่เคาะโต๊ะหลายครั้ง) ของเหล่านี้มันเป็นของหนัก เป็นโต๊ะ เป็นเตียง เป็นตู้ เป็นพระพุทธรูป เหล่านี้เป็นของหนัก ถ้าเอาเป็นของตัวเองไม่ได้เป็นอันขาด เป็นครุภัณฑ์ เป็น

ภัณฑไทย

ทำให้เป็นหนี้เป็นสินสงฆ์ นี่ก็ศึกษาไว้ เวลาครูบาอาจารย์ผู้ เพิ่นรู้ เพิ่นก็บอกให้ศึกษาเอาไว้ อะไรๆ ก็

เก็บ กำ กอบ โกย

เอาเป็นสมบัติของตัวไปหมดทุกอย่าง เรียกว่า เอาไฟไปเผาบ้านตัวเอง มันมีนิทานมาตั้งหลายสมัยแล้ว

นิทานไฟไหม้บ้านตัวเอง

ไฟไหม้ที่อยู่ที่อาศัยของตัวเอง เพราะเอาของสงฆ์ไปไว้ในนั้น เอาเป็นสมบัติของตัวอยู่นั่น เป็นถ้วย เป็นจาน เป็นหม้อ เป็นไหของสงฆ์แท้ๆ เอาไปเก็บไว้เป็นส่วนตัวอย่างงั้น ไม่ถูกต้องอีกแหละ ก็ต้องใช้เป็นส่วนกลาง ให้เป็นสมบัติของส่วนกลาง

ของสงฆ์ แปลว่าส่วนกลาง เป็นสมบัติกลาง

เออ เป็นสังฆทานมาก็ดี เป็นกฐินมาก็ดี เป็นผ้าป่ามาก็ดี ของครุภัณฑ์ เป็นของหนักและเป็นของครุภัณฑ์

ลหุภัณฑ์ของเบา
ครุภัณฑ์ของหนัก

ถ้าเอาของหนักไปเป็นสมบัติของส่วนตัว ถือเป็นประโยชน์ส่วนตัว อยากจ่ายก็จ่าย อยากใช้ก็ใช้ อยากทำอะไรก็ได้ทำอย่างงั้น ก็เรียกว่าไม่รู้จัก ครุ ลหุ ครุภัณฑ์ไม่รู้จัก ไม่รู้จักลหุภัณฑ์ ครุภัณฑ์ใช้เป็นสิทธิ์ส่วนตัวขึ้นมาอย่างนี้ ก็เรียกว่าทำบาปแก่ตัวเอง

กุฏิหลังนี้ก็เหมือนกัน กุฏิหลังนี้ว่าถวายเป็นสงฆ์แล้ว ถวายเป็นสมบัติของสงฆ์แล้ว ถ้าจะมาขายอีกเอาเงินเข้ากระเป๋าเอง เอาไฟไปเผาตัวเองแล้วปะเนี่ย ถ้าขายแล้วเอาไปใช้เป็นส่วนตัว เอาเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง เรียกว่าเอาไฟไปเผาบ้านตัวเองแล้วของสงฆ์ เอาของสงฆ์ไปขายแล้วก็เอาสมบัติใส่กระเป๋าตัวเองไป นั่นแหละมันเป็นไฟ ไหม้กระเป๋าตัวเอง ถ้าไปอยู่บ้านก็อาจจะไหม้บ้านตัวเอง อย่างใด อย่างหนึ่ง ก็ไปไหม้ไปด้วยกันรวมกัน ถ้าหากว่าเอาของสงฆ์ไปใช้ในทางที่ไม่ถูกไม่ต้อง

ขอบิณฑบาตด้วย

ให้รู้จักครุ ลหุ เรารับผิดชอบสมบัติของสงฆ์ ต้องเคารพสมบัติของกลาง ของกลางก็เหมือนดังของรัฐบาล อะไรเป็น

สมบัติของรัฐบาล เป็นของกลาง ส่วนรวมร่วมกันทั้งประเทศ ถ้าไปถือเอาสมบัติสิ่งอย่างนั้น อย่างใด อย่างหนึ่งนั้น มาเป็นสมบัติส่วนตัว ก็ชื่อว่าเป็น ไฟเผาตัวเอง ซื้อรถมาก็ไม่บริสุทธิ์ อาจจะถูกรถชนเกิดเผาขึ้นมาเองก็ได้ เผาตัวเอง เองก็ได้ เออ นั่นแหละ ให้รู้จักว่า ของนี่มันเป็นของกลาง เราใช้ของกลางก็ใช้ให้เป็น ถ้าใช้เป็นก็ไม่มีโทษ ถ้าใช้ไม่เป็นมันก็เกิดโทษตามภายหลัง ถ้าเอาเงินหลวงหรือของหลวง ไปๆ ซื้อรถมา มาเป็นสมบัติส่วนตัวเหล่านี้ เออ ไม่นานล่ะ รถคันนั้น มันเป็นของสงฆ์ ของกลาง ของรัฐบาล เอาไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวฝ่ายเดียว ไปให้เขาเช่า รับจ้าง รับวานเขา เหมาไปที่โน้น เหมาไปที่นี่ เอาของสมบัติส่วนกลางไปทำแบบนั้น เรียกว่าทำให้ มันไหม้ มันหมองตัวเอง ทำให้มันเกิดร้อนตัวเอง ของกลางสงฆ์ ของสงฆ์ ยกให้สงฆ์แล้วก็อย่าแหยมมาเป็นของตัว จะไปขายบ้านหลังนี้เอาเข้ากระเป๋าตัวเองทำเป็นกองทุนอย่างอื่นซะ ไปค้าไปขายหาเบี้ยกำไรไปเรื่อยๆ ทำนองนี้ก็เรียกว่า เป็นคนมักง่าย ไม่พิถีพิถัน ไม่มีพิธีรีตอง พิถีพิถันอะไรเลย ต่อรักษาสมบัติของกลางสงฆ์ให้เที่ยงแท้แน่นอน เป็นสมบัติของสงฆ์อยู่อย่างนั้น ก็ยกให้วัดไปแล้ว ยกให้สงฆ์ไปแล้ว ดังนี้เป็นตัวอย่างนะ ถ้าไปขายบ้านหลังนี้แล้วเอาเงินเข้ากระเป๋าหนีไป ย้ายบ้านไปที่อื่นน่ะ เอาไฟติดตามตนไป ขายได้เงินแล้วเอาใส่กระเป๋าตัวเองไป นั่นเอาไฟติดตามตัวเองไป กระเป๋าก็เดือดร้อนขึ้นมา

มันไม่ ไม่แม่นบ่เกินถง(กระเป๋า)แล้ว
เงินไม่ ไม่อยู่ในถง(กระเป๋า)

ไฟ เอาไฟใส่ตัวเองไป สงฆ์ก็ให้มันเป็นสงฆ์ไปเรื่อยๆ ถ้ามีดอกผลอะไรเกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ ก็ให้เป็นสมบัติของบ้านหลังนี้ หลวงปู่ก็เป็นผู้มารับผิดชอบเหมือนกัน หลวงปู่จะเอาสมบัติของกุฏิหลังนี้หนีติดไป ก็เอาของ เอาของร้อนติดตัวไป แน่ะ เข้าใจไหม

เออ แน่ะ เป็นของร้อนติดตัวไป เกิดอุบัติเหตุต่างๆ นานาเกิดรถชนกัน หรือว่าเกิดไฟไหม้รถไหม้ลา ไม่ดี หากมีของสงฆ์ติดมาในนั้น อย่างนี้เทศน์เป็นสาธารณประโยชน์ไว้ก่อน ให้เข้าใจทุกคน บ้านหลังนี้เป็นสมบัติของส่วนกลาง เพราะถวายเป็นสงฆ์แล้ว ถวายให้วัดแล้ว ถ้าพระคุณเจ้ามาจากทางอื่น ไม่ต้อนรับ ไม่เปิดรับ นอกจากหลวงปู่แล้วจึงจะเปิดรับ อย่างนั้นไม่ ไม่เป็นของสงฆ์ ถ้าเป็นของสงฆ์ก็เปิดเป็นสาธารณะ พระคุณเจ้ามาจากจตุรทิศทั้ง ๔ ก็จงมาพักพาอาศัยได้ในที่นี้ ถ้ามีธรรมวินัยก็จงมาอยู่อย่างเป็นสุขเถิด ถ้ามาพัก ณ ที่นี้ก็ซื้อเหล้า ซื้อยามา มาเล่นไบก(การพนันชนิดหนึ่ง) มาเล่นไพ่ เล่น อ้า อะไร ไฮโล ไฮเล อะไรอยู่ในที่แห่งนี้ เทวดาฮู้(รู้)หมดน่ะ เทวดาหัวเราะ เฮ้ย ยังไงกันพวกนี้ แอบอ้างว่าเป็นของสงฆ์ แต่มาประพฤติทุจริตอยู่ในที่นี่ เรียกกันมาประชุมกันแล้วมาเล่นไพ่อยู่ในที่นี่ ถึงตำรวจมาจับแล้วเป็นยังไงปะเนี่ย ตายสิเรา เฮอะๆ เราผู้เป็นเจ้าของเราก็ตายสิ เออ เราผู้ดูแลรักษาเดือดร้อน

เอาพระถ้าไม่มีธรรม ไม่มีวินัย กินเหล้า เมายา มาอยู่ที่นี่ ก็ไม่สมควรต้อนรับหรอก เขาไม่ได้สร้างถวายพระขี้เหล้ามาอยู่ที่นี่ มากินเหล้าเมายาที่นี่ มาเล่นการพนันอยู่ในที่นี่ ไม่ได้สร้างเพื่ออย่างนี้ สร้างเพื่อถวายสงฆ์ผู้บริสุทธิ์ มีศีล มีธรรมจริงๆ ได้มาพักพาอาศัยสะดวกสบาย มาทำประโยชน์ให้แก่ประชาชนจริงๆ เออ เป็นอย่างงั้น แม้แต่หลวงปู่อยู่โรงพยาบาล ไปอยู่โรงพยาบาลก็จริง แต่ว่าใช้ของเขาเป็นบางสิ่งบางอย่าง แต่ก็บางทีก็ได้ใช้หนี้สงฆ์ไว้บ้าง ทำเป็นผ้าป่า ทอดเป็นการกุศลไว้ให้ ทอดให้เป็นกองทุนมูลนิธิสงฆ์อาพาธครั้งละหลายๆ หมื่นน่ะ ไม่ใช่ธรรมดานะ ที่โรงพยาบาลเขาจัดให้ๆ เราก็ เออ นี่มอบให้เป็นกองทุนของสงฆ์อาพาธ สงฆ์ที่มาพักพาอาศัยที่นี่ ไม่มีพี่มีน้องที่ไหน อาศัยชาวบ้านมาเลี้ยงดูเฉยๆ เออ เอากองทุนที่เราตั้งไว้ให้นั่นแหละ จ่าย จ่ายในกิจการสงฆ์อาพาธ ค่ายารักษา ค่าหมอ ค่าอะไรก็แล้วแต่ เห็นสมควรและก็เอากองทุนที่หลวงปู่ตั้งไว้ให้แหละเอามาจ่าย ไม่ใช่เก็บ กำ กอบ โกย ไว้เฉยๆ ไว้กินดอกเบี้ย ดอกเบี้ยเอาไปไหน เออ ดอกเบี้ยเข้ากระเป๋าตัวเอง แน่ะ เสร็จแล้วๆ อ้า เรียบ เฮอะ ว่ากินของสงฆ์โดยทางอ้อม มันเป็นโทษนะ

เพราะฉะนั้น กองทุนมูลนิธิสงฆ์อาพาธก็ต้องเป็นของกลางอยู่อย่างนั้น เป็นสงฆ์อาพาธอยู่อย่างงั้น มันจะออกดอกเบี้ยออกมาเดือนละเท่าไหร่ๆ ดอกเบี้ยนั้นเกิดดอกออกผลมาเท่าไหร่ก็สมทบเข้ากองทุนนั่นแหละ ออกมาได้ดอกเบี้ยเท่าไหร่ละปีนี้ ได้ดอกเบี้ยเท่าไหร่ก็สมทบเข้าเป็นกองทุนที่ใหญ่ กว้างออกไปๆ ถ้าหากว่าเรามีโอกาส อาจจะสร้างโรงพยาบาลเพิ่มเติมต่อเติมไปอีกก็ได้กองทุนนั้น ถ้าสร้างเป็นกองทุนมูลนิธิของสงฆ์อาพาธจริงๆ ก็ขอให้มันเป็นประโยชน์เอนกประสงค์ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ให้เข้าใจไว้ ไม่ใช่ว่าเก็บมาดอกเบี้ยก็เข้ากระเป๋าตัวเอง ไม่ใช่อย่างงั้นนะ ไม่ใช่อย่างงั้น ถ้ามีกองทุนมูลนิธิขึ้นในที่ใดซึ่งเป็นของสงฆ์ อย่าไปเอาของสงฆ์มาเป็นของตัวเอง หลวงปู่ปฏิบัติอย่างจริงใจและจริงจัง ถามหมู่ ถามพวกดูก็ได้ เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ไปเทศน์มาได้ก็ดี ไปบังสุกุลก็ดี ไปที่ไหนเขามาก็ดี เราก็รวมเข้าฝากเป็นกองทุนแห่งเดียวล่ะ กำลังสร้างเจดีย์อยู่เวลานี้ มันมีรายจ่ายอะไรบ้าง เจดีย์บ้าง มันไม่พออยู่เท่าไหร่เงินสงฆ์ ก็เป็นหน้าที่ของเจ้าอาวาสเป็นผู้จ่ายสั่งจ่าย เงินส่วนตัว เงินส่วนตัวเขาเก็บไว้ให้เท่าไหร่ๆ เอานั้นมาจ่าย มาจ่ายเพิ่มเติมให้เขา ๑๐,๐๐๐ ๒๐,๐๐๐ ๓๐,๐๐๐ ๔๐,๐๐๐ ก็แล้วแต่มัน มันจะมีเท่าไหร่แล้วของหลวงปู่ เอาใส่เลย ไปเลย เออ เป็นอย่างงั้น ทุกวันนี้ก็ยังทำประพฤติปฏิบัติอยู่ พอสร้างเจดีย์อยู่ สร้างเจดีย์ เงินบางอย่างเขาปวารณาไว้ว่า ให้ใช้ปัจจัยอันนี้เป็นค่าพาหนะ ค่าอาหารการกิน เขาก็บอกไว้อย่างงั้น แต่ว่าหากว่าเกิดมีการใช้จ่ายในทางสงฆ์เกิดขึ้น ถ้ามันไม่พอก็เดือดร้อนใคร

๗๐

เดือดร้อนเจ้าอาละวาด
เจ้าอาละวาดเป็นคนจ่าย หึๆๆๆ

เออ ไม่ใช่ขอมาจ่ายแต่ตัวเดียวหรอก มีเท่าไหร่ ราคาเท่าไหร่ละ ๑๐,๐๐๐ ๒๐,๐๐๐ ๓๐,๐๐๐ ถ้างาด(หยุด)ขาด มันไม่พอ ก็ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา

อะไรก็เป็นหน้าที่เจ้าอาละวาด
เดือดร้อนกระเป๋าเจ้าอาละวาด

เออ เอาล่ะ ไม่ต้องเป็นหนี้เขา ไม่ต้องเป็นหนี้เขา จ่ายเขาซะให้ได้อ่ะ ค่าน้ำ ค่าไฟ จ่ายให้หมดซะ

หลวงปู่ไม่มีอะไร มีแต่ตัวล่อนจ่อน
ไม่มีอะไรที่จะมาหวงมาแหนในร่างกาย ไม่มีแล้ว

เป็นเสื้อผ้าอาภรณ์ได้มาเยอะๆ แต่ละครั้งรถมาขนไปผ้าไตรจีวร เครื่องบริขาร อัฐบริขารใดๆ มันก็บานเหมือนกันล่ะ เข้าในตู้กองกลางไว้ อย่าถือเป็นของเจ้าของ ถ้าถือเป็นของเจ้าของนั่นก็ต้องมา

วิกัปป์

ซะก่อน มาทำวิกัปปะ ซะก่อน ทำเป็นของ ๒ เจ้าของซะก่อน เขายกให้จึงได้ใช้ ถ้าเขาไม่ยกให้ ก็เรียกว่าเป็นของกลางอยู่อย่างนั้นเรื่อยไป ดังนี้ก็มาประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัดอยู่ ก็มีสักขีพยาน ลูกศิษย์ลูกหาพวกนี้ก็เป็นพยาน หรือจะหาเรื่องว่า หลวงปู่กินเงินก็ว่ามา ก็ลูกศิษย์ทั้งหลาย แต่ไม่รับรองความปลอดภัย ถ้ามาใส่ร้ายป้ายสีหลวงปู่ขึ้นมาอย่างงั้น ไม่ ไม่ปลอดภัย เพราะมันคันตรงนี้ขึ้นมา หึหึ มันอยากให้ตีปากเขาน่ะ เฮอะๆ ตีปาก ทำให้ปากไม่อยู่เย็นเป็นสุข เออ

ไม่เคยมี
ไม่เคยเอาของสงฆ์ไปเป็นของตัว
ไม่เคยจ่ายนอกลู่นอกทางแต่อย่างใด

แอ้ เป็นเจ้าอาละวาดอยู่ภายในวัดตัวเองก็ตาม ไม่มีสิทธิ์อะไรในวัดตัวของตัวเองเลย เป็นน้ำบ่อ เป็นก่อศาลา เป็นห้องน้ำห้องส้วม ค่าน้ำ ค่าไฟ อะไรเกิดขึ้นภายในวัด เป็นเจ้าอาละวาดเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นผู้จ่ายเอง เออ แต่ ญาติโยมบางคนสงสารหลวงปู่ เขาก็ช่วย ช่วยค่าน้ำ ช่วยค่าไฟให้ ช่วยค่าจ้างอันนั้น

อันนี้ให้ จ้างก่อรับเหมาเจดีย์กันอยู่เดี๋ยวนี้ ก็หนักใจอยู่ไม่ใช่น้อย เหมือนกัน เมื่อมันขาดเกินอะไรก็เป็นหน้าที่ของเจ้าอาละวาด อ้า ที่จะเป็นพิจารณาและใช้จ่าย อันนี้ก็ผ่านไปๆ แต่ละปีๆ เออ เป็น อย่างงั้น ความเป็นมาของเจ้าอาละวาดหรือเจ้าอาวาส ต้องรับ ผิดชอบภารกิจภายในวัดวาทุกชนิด เออ อึม

ไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โกงกิน ไม่กิน ไม่โกงหมู่ โกงพวก เป็นคนซื่อสัตย์สุจริต

แม้ตั้งแต่ได้ไข่มาลูกเดียว ก็ต้องบิครึ่งหนึ่งให้หมู่ไป ครึ่ง หนึ่งเราจะกิน อ้า ได้อะไรมาน้อยๆ แหน่ๆ ปลาตัวหนึ่งก็บิให้ หมู่ไป ครึ่งหนึ่งเรากินหน่อยเดียวพอกินหมดแหละ เป็นอย่างงั้น เจ้าอาวาส เขาเป็นอย่างงั้นน่ะ เหมือนดังชาวบ้านเขาวางเลี้ยงลูก เลี้ยงลูกกำลังเรียน กำลังกิน พ่อแม่กินหมดแล้วทำไง ลูกจะว่า ยังไง ลูกก็เลียปากอยู่เฉยๆ

(แสดงให้ดู)

ก็ให้ลูกได้กินอิ่ม ให้ลูกศิษย์ลูกหาได้กินอิ่มหนำสำราญ ทั่วถึง ดีใจ นอนหลับ ถ้าเป็นอย่างงั้นนอนหลับสบาย ถ้าลูก ศิษย์ลูกหาอดๆ อยากๆ ตายแล้วหลวงพ่อ เป็นทุกข์ เป็นร้อน ขึ้นมา เดือดร้อน มีอะไรของเรามีเท่าไหร่ ปัจจัยส่วนตัวเรามี เท่าไหร่ เอาไปซื้อมา ซื้อมาแจกเขา ให้เขาอิ่มหนำสำราญ อย่าให้ เขาอดอยากปากแห้ง ปากแห้ง แขกที่มาเยี่ยม มาเยือน มีจำนวน

กี่คนๆ ก็เป็นหน้าที่ของเจ้าอาวาสเป็นผู้รับผิดชอบ แขกมาค้าง ที่บ้าน ที่วัด มีกี่คนๆ มีกี่ขบวน มันมีบางครั้ง บางสมัยมากัน เป็นพรวน ต่างจังหวัด กรุงเทพฯ ก็มี เชียงใหม่ก็มี ลำปางก็มี แม่ฮ่องสอนก็มี มาฮอด(ถึง)ปักษ์ใต้ ไหลเข้ามาในงานวันเกิด หลวงปู่อย่างนี้ ก็เป็นหน้าที่ของหลวงปู่จะดูจะแล ญาติโยมก็ รับผิดชอบช่วยด้วย ตั้งโรงทานไว้ให้เยอะแยะ อ้า ที่ผ่านไปนี้ โรงทานมีอยู่ ๓๐๐ ได้ไหม ฮะ ๕๐๐ กว่าโรงทาน แล้วจะกินยังไง จะกินยังไง เจาะปาก เจาะปากซะ ก็ล้นนี่อีกเลย จะกินอีกเท่าไหร่ กินจนอิ่มหนำสำราญทุกคนให้ทั่วถึง เออ นั่น ต้องเป็นอย่างงั้น เจ้าอาวาส เป็นกำนันก็รับผิดชอบหมดทั้งตำบล เป็นผู้ใหญ่บ้าน ก็รับผิดชอบทั้งหมู่บ้าน เป็นครูใหญ่ก็รับผิดชอบทั้งโรงเรียน นั่น เป็น ผู้เป็นหัวหน้าต้องเป็นอย่างงั้น ก็เรียนมา เรียนรู้มาแล้ว เออ พ่อเคยเป็นผู้ใหญ่บ้าน ญาติพี่น้องก็เคยเป็นกำนัน ถ้าเป็น อย่างงั้นน่ะ มีหน้าที่รับผิดชอบทั้งตำบล ตำบลนี้ถ้ามีการเดือด ร้อนอย่างหนึ่ง อย่างใด หัวหน้าตำบลก็รับผิดชอบ หรือว่าบอก ให้เพื่อนฝูงได้ช่วยเหลือกัน เป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ถ้ามีเรื่องงาน ใหญ่ๆ โตๆ เกิดขึ้น มีการเป็นการตายเกิดขึ้น ก็ช่วยกันทั้ง หมู่บ้าน แล้วจะเอาอะไรเลี้ยงกันล่ะ มีหลายๆ คนอย่างงั้น ก็ เป็นหน้าที่ของหัวหน้าบ้าน เจ้าของบ้าน อ้า รับผิดชอบ ถ้ามีมาก ก็แจกให้ทั่ว ให้ถึง ถ้ามีน้อยก็ไปหาซื้อมา หาซื้อหาหามมา อาหาร การกิน มันมีอยู่ที่ไหน เออ ไปหามา แต่ว่าทุกวันนี้สบายมาก เพราะมันมีตลาดทุกหมู่บ้าน ตลาดสดมีอยู่ทุกหมู่บ้าน มีขาย ทุกอย่าง ผักนางอางหญ้า ปู ปลา อาหารการกิน เขามีขาย ตาย แต่ตายแล้ว ตายมาแล้ว ไปซื้อเอาอย่างงั้นมาๆ มาทำหุงหา กันขึ้น เลี้ยงแขกให้ อย่างนี้หัวหน้าครอบครัว หัวหน้าหมู่บ้าน

หัวหน้าตำบล หัวหน้าอำเภอ ก็ต้องรับผิดชอบไปทุกหมู่บ้านเหมือนกัน เป็นถึงนายอำเภอแต่ไปรับผิดชอบแต่ครอบครัวของตัวคนเดียว ไม่ถูกต้องแล้ว แขกไปใครมา มาหาสู่ ก็ต้องมาอาศัยพึ่งพา อ้า ผู้ใหญ่บ้าน พึ่งพากำนัน พึ่งพานายอำเภอในอำเภอนี้ เขาจะเลี้ยงดูไหม เออ

อันนี้เราเป็นเด็กอยู่สมัยก่อน พวกไปสงครามอินโดจีน ขึ้นไปถึงสงคราม ไปถึงเชียงใหม่ ลำปางพุ้น(โน้น)แหละ สงครามปะเนี่ยเขาเลิกทัพจับศึกกันแล้ว ญี่ปุ่นก็ถอยทัพไปแล้ว ไอ้เขาก็ผ่านมาทางหมู่บ้านนอก ไม่มีทางรถยนต์อย่างนี้หรอก ผ่านข้ามภู ข้ามเขามา แล้วก็มาถึงบ้านของเราเข้า เขาทำยังไง เขาว่าผู้ใหญ่ พวกผมเดินทางมาแต่สงครามกำลังหิว ผู้ใหญ่ช่วยคิดหน่อยดิ ทำยังไงพวกผมจะอิ่มท้องอิ่มไส้ เดินทางมา อดอยากปากแห้งมา อ่ะ ไปจัดการๆ จัดการเลย มีพ่อบ้านคนหนึ่ง เป็นคนมีวัวเป็นฝูงๆ วัวเป็นร้อยตัวเพิ่นล่ะ เขาก็บอกเอง เจ้าของวัวเขาบอกเอง อ่ะ เลือกเอาๆ เอาตัวไหนก็เลือกเอา เขาเอาปืนไปยิงเอาๆ แล้วก็มาปาด(ชำแหละ) ทำลาบ ...ตำกะแยง

เลี้ยงกับทหาร อุดมสมบูรณ์ บ้านของเราเป็นบ้านผู้ใหญ่ ก็เขาก็เอาจุดศูนย์ที่นั่นแหละ ที่นั่นก็แห้งแล้งพอสมควร มีอดอยากปากแห้งอยู่บ้าง เออ นี่เป็นตัวอย่าง เป็นนักเสียสละ เป็นหัวหน้าหมู่ หน้าพวกก็ดี

หนทางจากขอนแก่นถึงเมืองเลย เพราะพ่อของเราเป็นหัวหน้ากลุ่ม เป็นหัวหน้ากลุ่มตัดทาง ไม่มีกล้องนะ ไม่มีกล้องส่องทางหรอก เอาไม้มาตัดเป็นต้นๆ ไป เอาเล็งไป ตัดตรงไหนๆ มันตรงกันแล้วๆ ก็เลือก ใช้ได้ๆ ตรงแล้วๆ รื้อจากนั้นต่อไปอีก ก็ต่อให้ตรง เพิ่นก็เลยได้เอากล้อง เอากล้องสายตาเอา กล้องส่องทางก็ไม่มี ตั้งแต่เป็นขี้ฝุ่นมา หรือเป็นได้ทำเสร็จแล้วก็ขี้ฝุ่นล่ะปะเนี่ย วิ่งรถวิ่งลาคลุ้งไป ทางล้อ ทางเกวียน ก็ขี้ฝุ่นคลุ้งไปอย่างงั้นน่ะ แต่เดี๋ยวนี้เขาลาดยางไปหมดทุกสายแล้ว ทางนั้นไปจนถึง ถึงเมืองเลย จากอุดรฯ จนถึงเมืองเลย จากเมืองเลย ถึงนครสวรรค์พุ้น(โน้น)ล่ะ ไปโลดล่ะ มีแต่ลาดยางไปทั้งนั้นสมัยนี้ สมัยก่อนน่ะเอาแต่สายตานี่แหละเป็นกล้อง ดูไม้ต้นนี้มันตรงกับต้นนั้น ต้นนี้ ต้นนั้น ถูกกับมันต้นนั้น ปัก

หลักไปเรื่อยๆ ตัดไปตามแนวนี้แหละ กว้างออกไปทางนี้กี่เมตรๆ หากไปถูกหน้าใคร ก็ไม่มีใครปฏิเสธ ถูกท้องไร่ ท้องนา ที่ดินของใคร ไปปฏิเสธไม่ได้ อันนี้เป็นทางหลวงของแผ่นดิน ไม่ใช่ทางหลวงของส่วนบุคคลหนึ่งคนใด เป็นสมบัติของแผ่นดิน ถ้าใครเกิดขัดข้องขึ้นมาก็ไปฟ้องร้องเอา เออ เฮอะ เออ เป็นอย่างงั้น

อันนี้ก็เคยผ่านการปกครอง มาหลายขั้นตอนอยู่เหมือนกัน มาบวชเป็นพระนี่ก็แล้ว ก็ไปกันอีกแล้วปะเนี่ย เป็นพระส่วนกลาง ไม่ใช่เป็นพระของส่วนตัว ไปเป็นเจ้าอาวาสวัด ก็รับผิดชอบหมดทั้งวัด เป็นเจ้าของอะไรๆ ก็รับผิดชอบหมดทุกอย่าง ถ้าอย่างงั้นน่ะ เป็นเจ้าอาวาส เป็นเจ้าคณะตำบล เป็นเจ้าคณะอำเภอ ได้เป็นถึงเจ้าคณะจังหวัดอยู่สมัยหนึ่ง ๘๐ กว่าปีแล้ว เขาก็ยังไม่ออก ไม่ให้ออก ให้อยู่ต่อไปก่อน ๘๕ ๘๖ ถึงว่าจึงได้ออกจากเจ้าคณะจังหวัด ได้เป็นเจ้าคณะจังหวัดน่ะ ไม่ใช่ธรรมดาน่ะ

แต่เป็นเจ้าคณะแข็งน่ะ เป็นมานานแล้ว หึๆๆ เป็นเจ้าคณะแข็ง หึ เออ เวลาปวดเยี่ยวมันก็เกิดแข็งขึ้นมาก็ต้องไปเยี่ยว เฮอะๆๆๆๆ ถ้าบรรดาเจ้าคณะแข็ง อันนี้เป็นของจริง

เพราะฉะนั้น พูดเป็นสาธารณะให้ฟัง พวกเราอยู่ร่วมกันในแผ่นดินอันเดียวกัน ถ้าไม่ช่วยเหลือกัน จะเป็นยังไง มันก็เลวยิ่งกว่าสัตว์แล้วว่ะ พวกเราอยู่ในอำเภอนี้ อยู่ในจังหวัดนี้ ตำบลนี้ เราก็รับผิดชอบด้วยกันหมดทั้งตำบล ทั้งจังหวัด ทั้งอำเภอ รับผิดชอบ การงานอะไรเกิดขึ้นในหมู่บ้าน ในตำบลของเรา เราจะเอาอะไรมาช่วยกัน เราก็ขอความร่วมมือจากประชาชนในถิ่นนั้น ช่วยกันดูแล รักษา พัฒนา เรียกว่าพัฒนาเอาประเทศ พัฒนาบ้านเมือง ให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข แม้ตั้งแต่หนทาง เออ หมู่บ้านลานทองมานี้นะ สมัยก่อนก็ไม่เป็นอย่างนี้หรอก เดี๋ยวนี้หนทาง ๒ เลน ๓ เลนก็ยังแน่นอัด มาเดี๋ยวนี้ โอ้ จะมา ค่อยคลานมา ค่อยตามหลังเขามาอย่างงั้น เขาติดหมด ๒ เลน ๓ เลนก็ตาม ติดหมด เขาจอดก็ต้องจอด เขาติดก็ต้องติดไปอยู่อย่างงั้นน่ะ แต่มีรถตำรวจนำทางอาศัยเปิดทางให้ ยกมือให้แหน่ ชี้ขึ้นข้างหลัง รถทั้งหลายก็หยุด พระมหาเถระ มาๆ เขาเลยแยกรถจอด รถจอดเป็นแถว เราก็เลยมาถึงง่ายเข้า

ดังนี้พูดเป็นส่วนรวมไว้ ให้รู้จักว่าพวกเราทำงานร่วมกัน คนภายในประเทศจะแตกแยกกันก็ดูมันขี้ร้ายเกินไปหรอก แตกแยกกันแล้วก็เดินขบวนประท้วงกันอย่างงั้นอย่างงี้ ไม่ถูกต้อง เราว่าไม่ถูกต้อง เราอยู่ในประเทศเดียวกัน ทำไมจึงต้องมีแตกแยกกันว่ะ นี่ถ้าไป พูดไปมันเป็นการเมืองน่ะปะเนี่ยน่ะ มันเป็นอย่างงั้น ถ้ายังแตกแยกกันอยู่ จะมาอยู่ร่วมประเทศกันทำไม ไปอยู่ประเทศอื่นซะ เออ ถ้ามาแตกแยกกัน เย้วๆๆ อยู่อย่างนี้มันจะสงบสุขอยู่ได้ยังไง อาจจะมีพวกปะปนเข้ามา มันจะปนเข้ามา มีปล้น มีจี้ มีฉก มีลัก งัดแงะบ้านเมือง บ้านช่อง ตามตลาด ร้านอาหารการกินพังถล่มทลายไปอย่างนี้ก็มี

ก็เขาไม่ซื่อสัตย์
พวกที่แทรกแซงเข้ามา

แทรกแซงเข้ามา มาปลอมแปลงมาเป็นประชาชน แต่ว่ามันเป็นประชาชนนอกคอก พวกไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎหมายบ้านเมือง พอลักก็ลัก พอปล้นก็ปล้น พอจี้ก็จี้ พอขโมยก็ขโมย ร้านอาหารการกินเหล่านั้น พอเอาอะไรมันก็เอาไปเลยทำนองนั้น

ก็เดือดร้อนประชาชนเหมือนกัน เพราะฉะนั้น พวกเราอยู่ในประเทศเดียวกัน บ้านเมืองเดียวกัน ขอให้กลมเกลียวสามัคคีกันไว้ ดีกว่าแตกแยกกัน

สามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีคลาดไปหรือขาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

ฉิบหายไปหมด บ้านใด เมืองใด ให้มีความกลมเกลียวสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง อ่ะนะ เฮอะๆ หึ จรรโลงบ้านเมืองเรา กลมเกลียว สามัคคี มีพลังงานทั่วทุกหมู่บ้าน เอาใจใส่ทั่วกันทุกหมู่บ้าน จะสร้างอะไร จะสร้างวัด จะสร้างวา จะสร้างเสนาสนะส่วนรวมบางอย่าง ถ้าเราพร้อมเพรียงกันหมด หมดทุกครอบครัว มันจะไปยากอะไร ทำวันเดียวก็เสร็จ เพราะว่าต่างคนต่างช่วยกันคนละไม้ละมือ พร้อมเพรียงกันสามัคคีกัน

ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น
ถ้าสามัคคีขาดไปหรือคลาดไปจากหมู่ใดแฮ
ภัยย่อมเข้าฟาดฟันหมู่นั้นฉิบหาย

อืม แตกแยกกันหมู่นั้นฉิบหาย ถ้าแตกแยกกันหมู่นั้นฉิบหาย บ้านนั้น ตำบลนั้นฉิบหาย จะเป็นตำบล หรือเป็นอำเภอ หรือเป็นจังหวัดก็ตาม ถ้าแตกแยกกันแล้วมันเป็นยังไง แม้แต่ในร่างกายของเรานี้ก็ยังแตกแยกกันอยู่ มีหัวใจ มีตับ มีม้าม มีปอด มีลำไส้น้อย ไส้ใหญ่ ถ้ามันเกิดแตกแยกกันอยู่ในร่างกายเราเป็นยังไง เข้าโรงผ่าตัดอย่างรีบร้อนและก็รีบเร่งด้วย ปลอดภัยมา เพราะว่าธาตุมันกลมกลืนแล้ว ดีแล้ว ถ้าแตกธาตุ แตกแยกกัน แม้แต่ตัวเราก็อยู่ไม่ได้ หึหึ

ธาตุทั้ง ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ

๗๐

ทั้ง ๔ ข้ออยู่ในร่างกายเรา ถ้ามันทำงานกลมกลืน กลมเกลียวกัน ร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพแข็งแรง ใครอย่ามาแหยมมาเห็นว่าอยู่อย่างนี้ อย่ามาแหยมน่ะ มันทำงานได้อยู่ มันๆ แหยมกันไม่ได้น่ะ อ้าวพูดเป็น ปกิณณกนัย เพื่อฝากให้ท่านทั้งหลาย ซึ่งอยู่ร่วมกันเป็นหมู่ เป็นพวก เป็นบ้าน เป็นตำบล เป็นเมือง เป็นอำเภอ เป็นจังหวัด ก็ล้วนแล้วแต่สมควรสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง เออ ด้วยประการฉะนี้ พอแล้ว

(สาธุ)

ถ้าพูดไป ฝอยไป มันก็มีไปเรื่อยล่ะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานทำบุญครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๑๐
หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ
วันจันทร์ที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๓๐ น.
ณ วัดอรัญบรรพต ต.บ้านหม้อ
อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ยังนึกอะไรไม่ออกเลย ตั้งใจฟังๆ จะพูดเรื่อง

กรรม วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

ให้ฟังสักเล็กน้อย เพราะเราอยู่ด้วยวิบากของกรรม ถ้าเรามีกรรมดี ก็เรียกว่าได้รับผลดี เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้ากรรมไม่ดี หรือการงานไม่ดี ก็ทุลักทุเลไปยากลำบากเหมือนกัน ทำมาหากิน ก็ฝืดเคือง การงาน

กัมมัง

คือการงาน หน้าที่การงาน ถ้ามีทุจริตแทรกแซงเข้าไปอีก ก็ไปกันอีกอย่าง ล้มลุกคลุกคลานเหลือเกิน อาชีพการงานของเราฝืดเคือง เพราะว่าการงานของเราไม่บริสุทธิ์ ขาวสะอาด ถ้าการงานทุจริตแล้วก็ ล้มลุกคลุกคลานไปตลอดชาติ บางทีก็ไปไม่รอดเลย ถูกจับ ถูกปรับ ถูก(สิน)ไหม ถูกติดคุกติดตะราง ต่างๆ นานา ล้มลุกคลุกคลานไปเรื่อยๆ เพราะการกระทำของตัวเอง เนี่ย

วิชชา

การทำมาหากิน ถ้ามีวิชาดีพาตัวรอดได้ ไปได้ดี จะทำมาค้าขายอะไร ก็บริสุทธิ์ยุติธรรมดี จะทำราชการทุกแผนก ทุกกรม ทุกกอง ถ้าไปด้วยความทุจริต ก็มักจะล้มลุกคลุกคลานเหมือนกัน น่ะ แต่อยากดีกันทุกคนล่ะ ที่ทำก็อยากดีกันทุกคน แต่ถึงได้ลุอำนาจแก่ความอยากของตัวเองซะ ก็เลยล้มเหลวไปอย่างนี้ก็มี ค้าขายผิดศีลธรรมก็มี ทำมาหาเลี้ยงชีพไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมก็มี แล้วก็ทำให้ฝืดเคือง ล้มเหลว มักจะหักเสียกลางคัน

ไม้สูงกว่าแม่ มันมักจะแพ้ลมบน
คนสูงกว่าคน มันมักจะหักเสียกลางคันนะ

เพิ่นนะ เขาว่าไว้เป็นคำกลอนของเขา ให้สังเกตดูมันจะเป็นอย่างงั้นจริงๆ ชีวิตของคนล้มลุกคลุกคลาน เพราะว่าไม่ซื่อสัตย์สุจริตต่อการงาน และหน้าที่ของตัวเอง อย่างจริงจัง และก็จริงใจ ให้เป็นคนจริงจังและจริงใจเฮอะ ทำอะไรดีไปหมดทุกอย่าง ทำงานทำราชการ ก็เป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่อง ทำการงานทางโลก ค้าขายทำมาหาเลี้ยงชีพ ก็บริสุทธิ์สะอาดทุกอย่าง เพราะเป็นคนสบาย นั่งสบายนอนสบาย ไม่ต้องมาปวดสมองกันทีหลัง ถ้าหากทำงานไม่สะอาดมันปวดหัวนะ มันปวดหัวขึ้นมาที่หลัง และก็โรคเกิดขึ้นทางสมองบ้าง โรคเกิดขึ้นทางหัวใจบ้าง หลายๆ อย่างที่มา มะรุมมะตุ้มกับเรา ทำให้เรามีปัญหาหลายสิ่งหลายอย่าง ทำให้เราหมดกำลังใจ ที่ประพฤติปฏิบัติให้ได้เต็มที่

เพราะฉะนั้น พวกเราเอาหัวข้อธรรมะดังกล่าวมานี้ ไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด ก็จะเลือกคัดจัดสรรหาการงานที่บริสุทธิ์สะอาดใส่ตัวเองได้อย่างถูกต้อง ชีวิตก็ราบรื่น การงานก็ราบรื่น หน้าที่การงานทุกอย่างก็ก้าวหน้าไม่ถอยหลัง ไอ้คนถอยหลังอยู่ทุกวันนี้ก็มีจำพวกที่ทุจริต หากินที่ทางไม่สุจริต ทุจริตใส่ตัวเอง อ้าว ก็ทำให้ยุ่งสมอง ทุ่มเทอย่างหนัก เพราะว่า ทุ่มเทอย่างหนัก โทษตัวเอง ทำแล้วก็ติดตีนติดมือ เหมือนดัง

ลิงติดตัง

ลิงติดตังเอามือไปจับตัง แล้วก็เอามือไปเช็ด มือก็ติดกันอีก เอาออกไม่ได้อีก จะจับอะไรๆ ใส่ปากก็ลำบากอีก เนี่ย ลิงติดตัง ติดทุกอย่าง แต่ไม่ต้องว่าต่อไปอีกล่ะ

ติดตัง ติดหนังนารี เขาว่ามันติด

มันเป็นอย่างงั้น ถ้าติดในสิ่งใด สิ่งนั้นก็เป็นเครื่องผูกมัดตัวเองไปในตัว ถ้าไม่ติดไม่ข้องอะไร ตรวจดูการงานนี้ สะอาดดี บริสุทธิ์ ยุติธรรม หมดจด ขาวสะอาด การงานใดๆ ก็ก้าวหน้าชื่อเสียงก็โด่งดัง พาให้เจริญรุ่งเรืองในการงานหน้าที่ อาชีพก็เจริญทุกอย่าง เพราะฉะนั้น พวกเราเอาธรรมะข้อนี้ไปคิดกัน

กรรม กัมมัง

คือการงานที่สะอาด เป็นการงานที่สะอาด กายก็สะอาด วาจาก็สะอาด ใจก็สะอาด บริสุทธิ์ ยุติธรรมทุกอย่าง ก็เป็นที่สบายใจ โรคภัยไข้เจ็บที่เกิดมีในหัวใจเรา ก็บรรเทาลงได้ง่ายๆ ไปหาหมอ หมอก็เจอจุด มันง่ายๆ ไม่พะรุงพะรัง ถ้าไม่มีปัญหา เพราะฉะนั้น อย่าสร้างปัญหาใส่ตัวเอง สร้างแต่คุณงามความดี

กายะกัมมัง วะจีกัมมัง มะโนกัมมัง
สัพพะปาปัง วินัสสันตุ

ถึงความพินาศล่มจมไปก็เยอะแยะ เพราะไม่ไตร่ตรองขบคิดพินิจพิจารณาด้วยความเฉลียวฉลาดของตน เห็นแต่แก่ได้แก่เอา ทำนองนี้ ปัญหาของสังคมก็โดยมากมันก็อยู่ในขอบข่ายอย่างนี้แหละ สังคมคนไทยทุกวันนี้ก็มีปัญหา พูดไปเรื่องการบ้านการเมืองเราก็ไม่พูดล่ะ อ้า ก็ดูเอาเอง ใครมักมากโลภโมโทสันมากๆ ไปในทางหน้าที่การงาน ก็สร้างปัญหาใส่ตัวเอง ท่านทั้งหลายลองคิดดูสิ ไม่มีคนสร้างให้หรอกตัวเองสร้างเอง ทำเอง คิดเอง ไปในทางที่ผิดๆ ก็ทำให้บ้านเมืองมีปัญหายุ่งเหยิงไปหมดด้วยกัน ที่จะกล่าวไปก็ไม่ดีอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีปัญญา ท่านก็เลือกคัดจัดสรรเอาแต่สิ่งที่ดีๆ มาปฏิบัติงานของตัวเอง ก็ไม่มีปัญหา เขาเรียกว่า

โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)นะ

สบายมาก

โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)

ไม่มีปัญหา เอาไปคิดเรื่องยุ่งยากมาใส่ตัวเองก็สร้างปัญหาขึ้นเออ พะรุงพะรัง อีรุงตุงนัง ห่วงหน้า ห่วงหลัง ห่วงทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เลยไม่สมหวัง สมความตั้งใจปรารถนา พังเสียกลางคันนั่นแน่ะ

ไม้สูงกว่าแม่ มันมักจะแพ้ลมบน
แต่คนสูงกว่าคน มันมักจะหักเสียกลางคัน

แน่ะ เขาว่าไว้ในเนื้อหาของเพลง ถ้าสูงกว่าคนเกินไป ข่มเหงคนอื่น รังแกคนอื่น เบียดเบียนคนอื่น ด้วยความไม่เมตตาปรานีต่อกันและกัน มันหักเสียกลางคัน เพราะฉะนั้น พวกเราก็มีปัญญากันทุกคน ได้เล่าเรียนศึกษาสูงกันมาทั้งนั้น ก็ใช้ดุลยพินิจพิจารณาด้วยปรีชาอันชาญฉลาดของตนของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท เลินเล่อเผลอสติ ก็มีแต่ความก้าวหน้าอย่างเดียว ไม่ถอยหลัง ก้าวหน้า ทำงาน ทำราชการก็ก้าวหน้า ทำการทำงานทางโลก ทางการค้าขายอื่น ก็ก้าวหน้า ไม่ถอยหลัง ดังที่แสดงมา ก็สมควรแก่เวลา เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

เขาบอกยังไง เขาบอกให้เอาน้อยๆ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ หมู่บ้านสีวลี
ฝนตกหนัก

เทวดาพวกนี้ พวกนิยมชมชอบ ถ้าพุทธบริษัทตั้งใจจะฟังเทศน์ จะฟังธรรมกัน โมทนาสาธุการด้วย ถ้าประพฤติปฏิบัติตามแล้วเทวดานิยมชมชอบ ถ้ารับไปแล้วไม่ประพฤติปฏิบัติ ไม่รักษา เทวดาก็ส่ายหัว ไม่ไหวๆ กินเหล้า กินยาเฉยอยู่ ไม่ได้เอาใจใส่ในการปฏิบัติธรรมเลย เออ แล้วก็หัวเราะด้วย เทวดาหัวเราะ หาดื่มเหล้ากันสบายเลย ถ้างดเว้นได้ทุกสิ่งทุกอย่างน่ะ เทวดาสรรเสริญ เยินยอ อำนวยผล ให้ได้รับความสุขความเจริญให้หน้าที่และการงาน ทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าประพฤติผิดไป เทวดาก็ยิ้มหัวเราะ อ้า ประพฤติผิดในศีลธรรมแล้ว รับไปแล้วไม่ประพฤติปฏิบัติจริงจัง อ่ะ ฝนมาแล้ว

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

เทศน์อย่างอื่นก็เคยเทศน์มาแล้ว วันนี้จะเทศน์เรื่อง

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

สิ่งที่ทำให้ชุมชน มวลมนุษย์เราอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีเท่านั้น

กัมมัง

หมายถึง การงาน การงานที่เรากระทำบำเพ็ญกันอยู่ การงานบริสุทธิ์ไหม เป็น เออ การงานที่สะอาดไหม

กัมมัง กัมมัง

หมายถึง การงาน

วิชชา

ข้อที่ ๒ หมายถึง วิชาความรู้ที่ได้เล่าเรียนศึกษามา ไปถึงปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ได้ด็อกเตอร์(doctor ผู้สำเร็จปริญญาเอก)ขั้นสูงสุดในชีวิตการศึกษาของเรา ถ้าเราประพฤติผิดศีล ผิดธรรม ผิดหนทาง ก็ชื่อว่าได้ความรู้ปลอมแปลง ไม่จริงจัง ไม่ประพฤติปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด อย่างเป็นด็อกเตอร์มาสูงๆ ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก กินเหล้าเมามาย แอ่นหน้า แอ่นหลัง อยากนอนที่ไหนก็นอน ตามถนนหนทางไปเรื่อยๆ อาเจียนหรือว่าหาถุงคลุมหัวคลุมหางตัวเองอยู่อย่างงั้น เขาเรียนมาทำไมอ่ะ เรียนแล้วไม่ประพฤติปฏิบัติด็อกเตอร์(doctor ผู้สำเร็จปริญญาเอก)ทำให้เสียชื่อเสียง ทำให้ลูกหลานเอาเป็นตัวอย่าง ได้ความรู้สูงๆ เรียกว่าความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด เออ เอาตัวไม่รอด อยู่ในอำนาจของอบายมุขทุกอย่าง เล่นการพนันกันอยู่ที่นั่น อบายมุขดื่มเหล้าเมามายก็

อยู่ที่นั่น เป็นอบายมุข เป็นปากแห่งความฉิบหาย เออ อบายมุข เล่นการพะเนาะการพนันเหล่านั้น เป็นอบายมุข เป็นปากแห่งความฉิบหาย ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม กล่าวมุสาวาท ดื่มกินสุราเมรัยเหล่านี้ เป็นปากแห่งความฉิบหาย มุขะ ตัวนั้นมันหมายถึง ปากแห่งความฉิบหาย เป็นทางหายนะเป็นทางเสื่อม ในการตั้งหลัก ตั้งฐาน ตั้งชีวิตและครอบครัวของตัวเอง ลูกเมียที่แต่งงานกันไปกับเขา ก็ใจจืด ใจจาง จืดจาง ห่างเหินอ้า หวังพึ่งพาอาศัย แต่ก็มาล้างผลาญทรัพย์สิน เงินทองให้ฉิบหายไปด้วยอบายมุขต่างๆ มีการกินเหล้า มีการเล่นการพนัน ทำผิดกำหนดกฎหมายต่างๆ ทุกอย่าง อย่างไม่มีความอาย ไม่มียางอาย ที่จริงเราได้เรียนมาสูงแล้ว

กัมมัง

หมายถึง การงานที่ขาวสะอาด บริสุทธิ์

กายะกัมมัง วะจีกัมมัง มะโนกัมมัง
สัพพะปาปัง วินัสสันตุ อะเสสะโต

เพิ่นบอก เป็นหนทางนำมาซึ่งความฉิบหาย อยากมาเล่นการพนัน เมามายอยู่ ก็ชื่อ ชื่อว่าเป็นคนไม่ห่วงลูก ห่วงเมียตัวเอง ห่วงครอบห่วงครัวของตัวเอง หาแต่ความสนุกใส่ตัวเอง แถมยังมีการเที่ยวเตร่เฮฮา เที่ยวนอกใจเมียตัวเอง น่าเสียใจ นอกใจเมีย นอกใจผัวตัวเอง เป็นอบายมุข เป็นหนทางปากแห่งความฉิบหาย นำมาซึ่งความฉิบหายแก่ครอบครัวตัวเองโดยใช่เหตุ

มีสลึงพึงบรรจบให้ครบบาท
อย่าประมาทเงินทองของประสงค์
มีน้อยใช้มากก็จะยากลงอีก ไม่ดี
มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ พอดี ไม่ใช่ตระหนี่หรอก ไม่ใช่ความตระหนี่ถี่เหนียวหรอก กระเหม็ดกระแหม่ไว้ในกิจจำเป็นที่จะต้องใช้เงิน

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

ถ้ามีน้อยไปสุรุ่ยสุร่ายจะยากลง โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ยากไม่พออยู่ ไม่พอกินแหละ หามาได้เพียง(สูงเสมอกัน)ตา ก็ได้มาไว้เพียง(สูงเสมอกัน)ตีน ได้ของต่ำๆ มาเพียง(สูงเสมอกัน)ตีน เท่านั้นน่ะ ก็เอาไปเล่นการพนันจนหมด ซื้อหวย ซื้อเบอร์ เล่นการพนันทุกชนิด ถ้าไปมัวเมาในการพนันแล้วก็เรียกว่าอบายมุข เป็นหนทางนำความฉิบหายมาใส่ตัว เงินพอใช้ก็ยังเป็นหนี้เป็นสินต่อไปอยู่

ยืม ถ้าไม่มีก็ยืม กู้ยืม ดอกเบี้ยเขาก็กินเหมือนกัน ไปยืมเขามา ไปกู้เขามาจากธนาคาร เขาก็เอาดอกเหมือนกัน แน่ะ เรียกว่าหาทางฉิบหายใส่ตัวเอง มีน้อย ก็จ่ายน้อยค่อยบรรจง ถ้าได้เงินน้อยๆ แต่พอไปใช้ ใช้มากๆ แล้วก็เลยเป็นยังไงอ่ะ หามาใช้หนี้เก่ายังไม่หมด แต่ก็ไปหาหนี้ใหม่มาเพิ่มอีก ไปเล่นการพนัน ไปเที่ยว ไปเฮฮา กินเหล้าเมายาเอาอีก มันไม่ใช่ได้กินฟรีๆ นะ กินแล้วต้องเสียเงิน กินเหล้าเมายาต้องเสียเงินทั้งนั้น แน่ะ มันก็ยากลง

มีน้อยใช้มากจะยากลง
มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง
มีสลึงพึงบรรจบให้ครบบาท
อย่าประมาทเงินทองของประสงค์

คอยเก็บ คอยกำ ไม่ใช่ตะหนี่ถี่เหนียวหรอก เก็บเอาไว้ในสิ่งที่จำเป็นที่สุด เพราะว่าเราเกิดมาในกองทุกข์ เกิดมาในกองโรค โรคทั้งหลายมาอยู่ในตัวของเราหมด โรคปวดหลัง โรคปวดเอว โรคปวด ปวดแข้ง ปวดขา ปวดหัวตัวร้อน ปวดท้อง ปวดไส้ จะต้องมีจ่าย มันจึงจะไม่เป็นหนี้เป็นสินของหมอเขา หรือโรงพยาบาลเขา รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ไว้

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

เก็บหอมรอมริบเอาไว้เป็นทุน สำหรับส่งเสียลูกหลานให้ได้เล่าเรียนศึกษาสูงๆ กับเขา เออ

ไม่กระเหม็ด ไม่กระแหม่ สุรุ่ยสุร่าย ก็มันก็จะหมดไปโดยใช่เหตุ เพราะฉะนั้น พิจารณาให้ดีๆ น่ะ พิจารณาให้ดีๆ ไม่ใช่เพิ่นไม่สอน พระพุทธเจ้าเพิ่นสอนหมดทุกอย่าง สอนให้กระเหม็ด สอนให้กระแหม่ สอนให้ประหยัด ถนอมใช้

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

๗๒

ถ้ามีมาก ใช้... ถ้ามีมาก ก็ใช้มากก็จะยากลง เป็นหนี้เป็นสินเขา พะรุงพะรัง ทำให้เพิ่มหนี้เพิ่มสินเขามากขึ้น ดอกผลมันก็ไม่มา มาก็ไม่คุ้มค่ายืมเขามา เขาเอาเดือนละเท่าไหร่ ร้อยละเท่าไหร่ หึ โอ้ย ไม่ หายใจไม่ทั่วท้อง ปีหนึ่งๆ เดือนหนึ่งๆ หายใจไม่ทั่วท้อง เพราะกลัวเจ้าหนี้ เขามาทวง มาถาม อ้า ทำให้หมดโดยใช่เหตุ เพราะฉะนั้น

(ฝนตกเบาลง)

กำลังมาอยู่ก็มี เนี่ย เออ ฝนตกก็แข่ง(ฝ่า)น้ำ แข่ง(ฝ่า)ก็ลอย(ไหลไปตามน้ำ)แล้ว มา มาได้ มีที่นั่งอยู่พอ พอไหม พอนั่งไหม อันนี้พูดเล่นๆ หรอก พูดทีเล่นทีจริง แต่มันเป็นความจริง พูดเล่นๆ แต่มันเป็นความจริง

ถ้าไม่รู้จักถนอม ไม่รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ ฟุ่มเฟือยโดยใช่เหตุ ใช้จ่ายในทางที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและครอบครัว ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ไปกินเหล้าเมายาทางอื่น แล้วมาเก็บเอาเงินทางบ้านของเรา เหล่านี้เรียกว่าเหลือเฟือ หนี้สินนี่เหลือเฟือล้นตัว ก็เลยหาใช้จ่ายไม่ ไม่พอ ไม่พอจ่าย เพราะเราสุรุ่ยสุร่าย ไม่กระเหม็ดไม่กระแหม่ ไม่ใช่ขี้ตระหนี่นะ ไม่ใช่ขี้ตระหนี่ถี่เหนียวนะ เป็นคนรู้จักกาลเทศะ

กาลัญญุตา
มัตตัญญุตา

รู้จักประมาณเอาเอง เราเป็นผู้มีครอบครัว แต่บุญของเราก็พอจะเลี้ยงตัวได้ ตั้งตัวได้ เป็นหลักเป็นฐานได้ มีบ้านมีช่อง มีที่อยู่ที่อาศัย มีห้างร้านตลาดก็ได้ แต่เราไปฟุ่มเฟือยไปทางอื่น ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายไปทางไม่จำเป็น กินยาเสพติดให้โทษบ้าง เล่นการพนันบ้าง อะไรทำนองนี้ เขาเรียกว่าสุรุ่ยสุร่าย ไม่รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ เก็บหอมรอมริบ

มีสลึงพึงบรรจบให้ครบบาท
อย่าประมาทเงินทองของประสงค์
ถ้ามีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

ถ้าหากมีน้อยได้น้อย ไม่ค่อยบรรจง จะใช้มากจ่ายมากก็จะยากลง ยากลงติดหนี้ติดสิน พะรุงพะรัง กู้หนี้ยืมสินเขามา ถ้าเอามาจ่ายแต่ละเดือนก็จะ คอตกอกหักไปตามๆ ธรรมดานะ เออ เพราะว่า ทีใช้ไม่รู้จักประมาณ

มัตตัญญุตา จะ ภัตตัส๎มิง
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง

เพิ่นก็ว่าไว้หมดแล้ว ว่าไว้หมดแล้วธรรมะ เพิ่นสอนว่าไว้หมดแหละ รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ รู้จักรัก... เออ ใช้จ่าย อย่าให้สุรุ่ยสุร่าย สิ่งใดที่พอจ่ายจึงค่อยจ่าย สิ่งใดไม่พอจ่าย อย่าไปสุรุ่ยสุร่าย ฟุ่มเฟือย จะทำให้ยากลง

๗๒

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง
ถ้ามีน้อยใช้มากเราก็จะยากลง

ก็จะเสียหน้าเสียตา คนก็มัก(ชอบ)หน้ามัก(ชอบ)ตาน่ะ ดีไม่ดี เป็นข้าราชการเงินดาว์น เงินเดือนพอใช้พอใจ เออ แต่ยัง

เป็นหนี้เป็นสินเขาอย่างนี้ แต่ไปยืม ไปขอ กับประชาชนที่เขาทำมาหากิน หาเช้ากินค่ำ ไปยืมเขา ไปกู้เขามา เขาก็ไม่ได้ให้ยืมเฉยๆ น่ะ มีดอกเนี่ย ร้อยละเท่าไหร่ต่อเดือน อย่างนี้มีถมไป เพราะว่า มีน้อยไม่ใช่น้อย ไม่ค่อยบรรจง มีน้อยใช้มากจะยากลง ได้น้อยค่อยบรรจงเอาเด้ อ้า รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ รู้จักรักษา

มีสลึงพึงบรรจบให้ครบบาท
อย่าประมาทเงินทองของประสงค์

คนโบราณเพิ่นสอนลูกหลานอย่างงั้น เออ ให้ในหลวงเพิ่นเล่าเรียนศึกษาอยู่ประเทศนอก ไปเล่าเรียนศึกษาต่างประเทศนู้นล่ะ แต่ว่าไปโรงเรียนแต่ละวัน แม่ค่อยให้เงินค่าสามล้อ ค่าอะไรไปวันละเท่านั้นล่ะ กินก็กินน้อยๆ เอาบางทีก็ทำปิ่นโตให้ห่อหมกให้ไปโรงเรียน ไม่ได้ฟุ่มเฟือยหรอก ไม่ได้จ่ายอะไรมากมายหรอก บางทียังมีเงินเหลือมาใส่ถุงให้แม่ สมเด็จย่า มีเงินเหลือจ่ายไม่ได้จ่ายอะไร มอบให้แม่ สมเด็จย่า เป็นคนเก็บ เก็บไว้นั่นแหละ วันหน้าวันหลังก็จะค่อยได้ให้อีก แน่ะ นี่เพิ่นเป็นๆ เจ้าเป็นจอมเป็นเจ้าคนนายคน กระเหม็ดกระแหม่มาตั้งแต่น้อย สมัยศึกษาเล่าเรียนอยู่เพิ่นเป็นอย่างงั้น แต่ว่าเห็นเขาขี่จักรยาน ก็อยากได้จักรยานไปโรงเรียนกับเขา เดินไปเอา ไม่ไกล บ้านพักกับโรงเรียนไม่ไกล เดินเอา ก็ขอเงินแม่ พอๆ ไปซื้อจักรยานกับเขา แม่ก็บอกว่า ประเดี๋ยวก่อน ให้มันมีซะก่อน อย่าไปเป็นหนี้เป็นสินเขาโรงเรียนอยู่แค่นี้ แต่ค่าอาหารกลางวันมันพอ พอมีจ่ายให้อยู่เออ อันนี้มันเหลือเฟือไปแล้ว มีรถจักรยานขี่ แข่งกันไป แข่งกันมา ประเดี๋ยวไปอุบัติเหตุ รถหกล้มอะไรขึ้นมา เสีย เสียอวัยวะบางส่วน แข้งขาหัก อะไรหัก ข้อเคล็ด ข้อบวมไป ต้องเข้า เข้า

โรงบาล โรงพยาบาล เพิ่นกระเหม็ดกระแหม่ เป็นรอบคอบหมดทุกอย่างสมเด็จย่า อ้า เพิ่นเลี้ยงลูกกำพร้าด้วย เออ พระบิดาก็ไม่ ไม่อยู่แล้ว สวรรคตไปแล้ว เออ แต่สมเด็จย่าเลี้ยงมาพาใหญ่ สมเด็จพระพี่นาง แล้ว(สมเด็จฯ)ฟ้าชายลงมา ๒ ๓ คน แต่ก็ฟูมฟักรักษาเอาอย่างทะนุถนอม ไปอยู่ประเทศนอกก็เรียนประเทศนอกพุ้น(โน้น)แหละ ประเทศอังกฤษหรือประเทศอะไรเพิ่นไปเรียนอยู่นอกนู้น เขาจะดูถูกเอา เออ ถ้าใช้สุรุ่ยสุร่ายหลาย ไม่พอจ่ายล่ะก็อายเขา กระเหม็ดกระแหม่เอา เออ อย่าสุรุ่ยสุร่ายต้องมีเงินเหลือจ่ายแล้วเอามาให้แม่ทุกวันๆ เงินเอาไปให้ซื้ออาหารการกินน่ะ แต่มันเหลือจ่ายแล้ว เอามาฝากให้แม่เก็บอยู่อย่างงั้นล่ะ นี่เรื่องของสมเด็จย่า เพิ่นกระเหม็ดกระแหม่สั่งสอนลูกให้กระเหม็ดกระแหม่ที่สุด เออ เพิ่นก็ได้เป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ขณะนี้อ่ะ ทุกวันหนึ่งยังประหยัดอยู่นะ อ้า ในหลวงเพิ่นยังประหยัดอยู่ นิสัยของคุณแม่เพิ่นสอน ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียน ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ อย่าไปจ่ายเป็นอันขาด อ้า นี่ยกเอาผู้หลักผู้ใหญ่เป็นตัวอย่าง ผู้คนมั่งมีศรีสุข เป็นเถ้าแก่ใหญ่ๆ นายห้างใหญ่ๆ เออ อันนั้นก็มีกำไรมาก บริษัทมาก ลูกน้องมาก รับผิดชอบลูกน้องไปหมดทุกคน เถ้าแก่ใหญ่ๆ มีลูกน้องกี่คนๆ อยู่ในบริษัทของเรา ก็รับผิดชอบไปหมดให้ทั่วถึง ไม่ให้เขาอดอยากปากแห้งหรอก ครอบครัวทางบ้านเขาเป็นยังไง ให้กันดูไปหมด ทีนี่ ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ท่านก็มีความกระเหม็ดกระแหม่ดีรู้จักประหยัด

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

มีน้อยไปใช้มากๆ เกินฐานะของตัวเอง ก็จะยากลง อ้า เห็นเขาขี่รถก็อยากขี่รถกับเขา อ่ะเฮอะ เดินเอา เออ แม่บอกว่าเดินเอา นั่งสามล้อเอา ฝ่ายจะซื้อจักรยานให้ลูกก็ยังเป็นห่วงกลัวลูกจะไปอุบัติเหตุพุ้น(โน้น)ล่ะ เพิ่นรักษาอย่างรอบคอบอย่างประหยัด

(ฉันน้ำชา)

ไม่ใช่นินทาท่านหรอก สรรเสริญ สรรเสริญน้ำพระทัยของสมเด็จย่า รอบคอบ ให้ลูกกระเหม็ดกระแหม่ รู้จักประหยัดใช้มาตั้งแต่เป็นนักเรียน ดูสิ ท่านเป็นถึงพระเจ้าแผ่นดิน เมื่อโตมาได้ ถึงเป็นพระเจ้าแผ่นดิน ผู้ปกครองประเทศ ถ้าท่านสุรุ่ยสุร่ายมาตั้งแต่เก่าแต่ก่อนนู้น ไม่รู้จักเก็บจักกำ แล้วจะมีอะไรสงเคราะห์ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินบ้าง ก็จะคอยเป็น เป็นพระมหา... มหากษัตริย์ที่ยากจนที่สุด ดังนี้ แต่ท่านอดรนทนสู้มา

๗๒

(เติมน้ำร้อน) น้ำชาหรือน้ำร้อนธรรมดา เออ

นี่พูดเรื่อง

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เออ โดยมากก็ไม่ค่อยพูดเรื่องอย่างนี้หรอก เป็นการ นั่นเหลือเกิน ไม่ค่อยเทศน์ที่ไหนหรอก แต่ว่าในบ้านเรา ไม่ใช่คนในกรุงเหมือนกับคนทางอื่นก็มี มาอยู่ในกรุงเทพฯ รู้จักประมาณเอาเอง รู้จักกระเหม็ดกระแหม่เอาเอง

มีสลึงพึงบรรจบให้ครบบาท
อย่าประมาทเงินทองของประสงค์
มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง

ถ้ามีน้อยๆ ไปใช้มากๆ แล้วก็เป็นหนี้เป็นสิน พะรุงพะรังจะยากลงอีก ที่มีน้อยไปใช้มากจะยากลง เพราะว่าเป็นหนี้เป็นสินเพิ่มเติมขึ้นมา ของเก่ายังใช้ไม่หมด ของใหม่ยังเพิ่มเติมไปเรื่อย เออ ไม่กระเหม็ดกระแหม่ แต่ไม่อดตาย บ้านเราไม่อดตายแน่นอน เพราะว่าตลาดไหนๆ มันล้นไปหมด ตลาดน้ำหรือตลาดบก ตลาดตามเรือ ก็ยังมี เรือผลหมากรากไม้ ข้าวปลาอาหารอยู่ในเรือเต็ม ไปทางเรือก็ไม่อด ไม่อยากอะไร ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็ไม่ตาย อืม แต่ว่ามีอยู่บางตระกูล บางตระกูลเพิ่นสูงส่งไปแล้ว ไม่ต้องลำบากกับฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตหมูเห็ดเป็ดไก่อะไรไม่ได้เดือดร้อน กินแต่ของตายแล้วกินแต่ของ

ตลาด มีมาจ่าย มีคนให้มาเยอะแยะ เออ ด้วยอานิสงส์ของเพิ่นบริจาคให้ประชาชนในนั้นแหละ ไปที่ไหนไม่อด ไม่อยากสักที มีแต่ผู้ให้ มีแต่ผู้ส่งเคราะห์ ถวายเป็นลาภสักการะก็มี อยู่ในบ้านเมืองเจริญขึ้นมาแล้วสบาย สะดวกสบายไม่ต้องฆ่าสัตว์ ไม่ต้องเลี้ยงปลา ไม่ต้องเลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่อะไรให้มากมาย ของตายแล้วของเป็นๆ เนี่ยมีแต่เขากินกับเรา พวกปลาทั้งหลายก็อาศัยความเมตตาปรานี

ไปให้อาหารปลา ไปให้อาหารนก ไปให้อาหารสัตว์ป่าสัตว์ดงทั้งหลายได้รับความอนุเคราะห์ พวกสัตว์ป่าทั้งหลายก็ได้รับความอนุเคราะห์ เออ ดูแลรักษาสัตว์ป่า ให้เขามีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยมา พุ้น(โน้น)อยู่ในดงพญาเย็น ดงพญาไฟที่ไหนบุกป่าฝ่าดงเข้าไป ไปให้อาหารช้าง อาหารลิง อาหารสัตว์ป่าทั้งหลาย เออ ถ้าเห็นเจ้านายไปก็ยกมือ ยกงวง ดีใจ จะมาขอได้รับพระราชทานผลหมากรากไม้เหลือเฟือไป นั่น ผู้มีเมตตาสูงได้รับความสงเคราะห์สงหาจากผู้ใจบุญทั้งหลาย เอาไปป่าตรงนั้นไปดงตรงนี้ เอาของใส่รถไป ไปฝาก ไม่ได้ฝากเฉพาะสัตว์อื่นน่ะเอาไปแจกประชาชนที่น้ำท่วมบ้าง ที่แห้งแล้งกันดารบ้าง แจกไปทั่วทุกหนทุกแห่ง เป็นถุงๆๆ แจกตำรวจทหารเนี่ยก็เป็นถุงปุ๋ยและถุงใหญ่ๆ เขาอยู่ในป่าในเขา รักษาความปลอดภัยให้เรารักษาแผ่นดินไว้ให้เรา อดตาหลับขับตานอน กางเต็นท์อยู่ตามป่าตามเขาอย่างนั้น ก็สมควรสงเคราะห์ดูแลให้ทั่วให้ถึง อย่าปล่อยให้อดอยากปากแห้ง นั่นน้ำใจของผู้เจริญแล้วทั้งหลาย

ท่านไม่นิ่งดูดายหรอก ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืดไม่ใจดำ ไม่อำมหิต ดูแลความทุกข์ ความสุข สารทุกข์สุขดิบของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้ทั่วถึง ฝนแล้งก็เป็นยังไง นั่งคิด นอนคิด

๗๒

ในหลวงเพิ่นนั่งคิด นอนคิด ถ้าเกิดแห้งแล้งมาจะทำยังไง เราไม่มีเครื่องบินโปรย เออ ฝนเทียม เพิ่นก็พยายามหา ให้มันมีขึ้นมา จัดเครื่องบินไว้เตรียมพร้อมไว้ สำหรับโปรยฝนเทียมให้ประชาชน ได้ทำไร่ ทำนาสมบูรณ์ อ้า มันแห้งมันแล้งที่ไหน อ้าเอาฝนเทียมไปช่วยทุกอย่าง กันเขื่อนตรงนั้น กันเขื่อนตรงนี้ไว้เพื่อจะสงเคราะห์ ช่วยเหลือ เพื่อจะเอาน้ำจากป่าแห่งนั้นขึ้นมาใส่เขื่อนแห่งนี้ แล้วส่งน้ำเข้าไปหล่อเลี้ยงต้นไม้ต้นข้าวกล้าในนาอุดมสมบูรณ์ คิด นั่งคิด นอนคิด บางทีก็นั่งเข้าสมาธิพิจารณาพิจารณาเราจะทำยังไง จะช่วยไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินได้ยังไง นั่นดิ

เพราะฉะนั้น ทุกคนผู้ที่คิดก่อกวนความสงบให้แก่บ้านเมือง เพิ่นก็ บ้างครั้งบางคราว ผ่านทางที่ประชุมไปบ้าง เตือนเตือนในทางที่ประชุมใหญ่ๆ บางพวกเดินขบวนอย่างงั้น เดินขบวนอย่างนี้ ก่อกวนความสงบให้แก่ประเทศชาติบ้านเมืองไม่เป็นอันอยู่อันกินกัน อ้า อดตาหลับขับตานอนกัน สู้ตากฟ้าตากฝน อันนั้นท่านก็เป็นห่วง ยังไม่ยอมเหมือนกัน ห่วงพี่น้องอดอยากปากแห้งมา ถึงมาเดินขบวนรับจ้าง เออ เจ้านาย ผู้ได้เงินไปซื้อข้าวสาร ฝากไปให้บ้าน ไปยึดเมือง ลูกหลานได้อยู่ได้กินแต่ว่ามาเดินต็อกต๋อยๆ อยู่กับขบวน เดินขบวนเนี่ยเขาได้เดือนละเท่าไหร่คนหนึ่งๆ นี่ก็น่าสงสารเหมือนกันล่ะ

โครงการรักษาความสงบเกิดมีขึ้น ให้ทหารเป็นผู้ดูแลอันนี้กระทบกระเทือนไปถึงพวกเดินขบวนเหมือนกัน พวกเดินขบวนไม่มีรายได้แล้วเรา อะไรทำนองนี้ เออ ก็เลยเดือดร้อนกันวุ่นวาย หารถกลับบ้านกลับช่อง ชุลมุนวุ่นวาย บ้านอยู่บ้านนอกโน้น บ้านป่าบ้านเขาโน้น อุตส่าห์มาเดินขบวนกับเขา เพื่อจะได้ค่าจ้างค่าแรงงาน พอได้ส่งไปให้ลูกได้เล่าเรียนศึกษา หรือซื้อข้าวปลาอาหารเลี้ยงครอบครัว อย่าได้ฝืดเคือง อุตส่าห์แม้ทนลำบากมาเดินขบวนกับเขา กับได้ต็อกต๋อย แก่ขนาดไหนก็ยังอุตส่าห์มา เพราะว่าห่วงลูกอยู่ทางบ้าน กลัวจะไม่ๆ มีๆ ทุนการศึกษา ไม่มีอาหารการกินเลี้ยงกัน จำเป็นต้องมาตากฟ้าตากฝนตกระกำลำบาก นี่เพราะห่วงใยของผู้บังเกิดเกล้า อยู่บ้านนอกบ้านนา ถ้าอดอยาก มันอดจริงๆ นาไม่ได้ทำ แห้งแล้งไม่มีน้ำที่จะให้ใส่ต้นข้าว ต้นข้าวก็ตายแห้งแล้ง แหงแก๋ ตายคารวงไม่ได้เก็บไม่ได้เกี่ยว อย่างนั้นเป็นยังไงอ่ะ เอ้ อันนี้ก็คิดให้ถึงคิดให้ถึงดีๆ ไม่ใช่หวงเอาไว้จ่ายคนเดียวหรอก ในหลวงเพิ่นก็ไม่หวงไว้จ่ายคนเดียวหรอก คิดเผื่อแผ่ไปถึงไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินที่ในถิ่นที่ทุรกันดาร งั้นเราจะช่วยหาทางสงหา หาทางช่วยเหลือเขาด้วยวิธียังไง คิดไปในกมลสันดาน คิดไว้ในดุลยพินิจของท่านให้ละเอียดอยู่ อ้า ความคิด บางคราว บางสมัย ก็เป็นหวง นู้นเป็นหวงทางจังหวัดอื่น ท่านก็เสด็จไป เยี่ยมเยียน ไปพักเป็นบางครั้งบางคราว เขาเรียกว่าออกไปพักร้อนหรือไปอะไร แต่ว่าไปดูแลความสงบเรียบร้อยของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ความห่วงใยของท่านมีอยู่ ไปจังหวัดไหนๆ ก็ดูแลไปหมด ถึงในเขตก่อการร้ายขนาดไหนท่านก็ไม่กลัว ท่านไป ก่อการร้ายเขาทำอย่างงั้นอย่างงี้ ก็ไปด้วย

ความเมตตาปรานี จะมีใครบังคับก็หาไม่
หลั่งให้เองเหมือนฝนอันชื่นใจ จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

อย่างนั้น อันความเมตตาปรานี ไม่มีใครบังคับ มันเป็นเองโดยอัตโนมัติ ให้รู้จักว่าท่านห่วงใยพวกเราอยู่ พวกเราเป็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินประชาชนธรรมดา เออ เราจะทำยังไงจึงจะสมกับความห่วงใยของในหลวง พระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าอยู่หัว ท่านเป็นห่วงพวกเรา เราจะทำยังไง สร้างปัญหาให้เกิดขึ้น ให้ปวดหัวเหรอ เออ อย่าสร้างปัญหาให้เกิดขึ้น ให้หนักพระทัยของในหลวงให้ท่านเบาพระทัยได้ เรื่องการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข พระราชาพระเจ้าอยู่หัว ก็มีความเบาอกเบาใจ ไม่หนักอกหนักใจ

ถ้าก่อการทะเลาะวิวาทกัน ก่อการร้ายตรงนั้น ก่อการร้ายตรงนี้ เผาบ้านเผาเมืองซึ่งกันและกัน หัวอกของท่านแล้วจะเป็นยังไง เกิดความห่วงใยไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินขึ้นมา จนเป็นโรคหัวใจขึ้นมาพร้อม เพราะไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินทำให้ท่านเกิดโรคหัวใจ ไม่สบายใจขึ้นมา ต้องเข้าโรงพยาบาลกระทันหันก็มี บางครั้งบางคราว

๗๒

เพราะฉะนั้น เหล่าพวกเราเป็นประชาชนธรรมดา ให้ระลึกถึงหัวอกของผู้ปกครองแผ่นดินบ้าง ท่านหนัก หนักอกเพราะการกระทำของเรา ทำให้พระองค์มีความเดือดร้อนใจ ไม่ดีเลยๆ ทำให้เบาใจดีกว่า ทำให้ความสบายใจดีกว่า ให้เพิ่น

โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)ซะ

โนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)สบายมากๆ เลย พี่น้องไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน กลมเกลียวสามัคคีดีต่อกัน ท่านจะโนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา)สบายมาก ในการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เป็นพวก ก็มีกำลังใจปฏิบัติหน้าที่การงานราชการของท่านได้เต็มที่ ไปทุกจังหวัด ไปท้องที่ทุรกันดารขนาดไหน ท่านก็อุตส่าห์พยายามไป ถ้าท่านไม่ไปก็สั่งให้สมเด็จพระเทพฯ ไป สมเด็จพระจุฬาภรณ์ฯ ไป สั่งให้ เออ บุคคลที่ปฏิบัติงานได้ไปแทนท่านป่วยอยู่ เพราะฉะนั้น ขอให้พวกเราจงปฏิบัติตนให้เป็นคนเบาใจ เบาใจธุระ รับธุระภาระแทนพระองค์เอง เสียสละแทนพระองค์ได้ทุกเมื่อ

๗๒

ดังที่บรรยายมา ถ้าจะบรรยายไปมากๆ ก็จะหลายไป อีกแหละ เหนื่อยเราอีกแหละ ลมหมดแล้ว เพราะฉะนั้น ขอฝาก ความหวังไว้กับพี่น้องชาวกรุงเทพมหานคร ชาวต่างจังหวัดบ้าง ที่มาเที่ยวจราจรอยู่ในกรุงเทพฯ อย่าก่อปัญหาให้เกิดขึ้นให้ หนักใจแก่ผู้ปกครอง ให้ท่านเบาใจ เห็นหน้าตาไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ยิ้มแย้มแจ่มใส เพิ่นก็สบายใจ ถ้าหน้าบูด หน้าบึ้ง หน้าเหี่ยว แล้วท่านก็หนักใจ

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่าน ทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาด ของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทแต่อย่างใด ตั้งใจประพฤติปฏิบัติหน้าที่ของตัวให้เต็มความสามารถ ต่อแต่ นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลก และทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็สมควร แก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

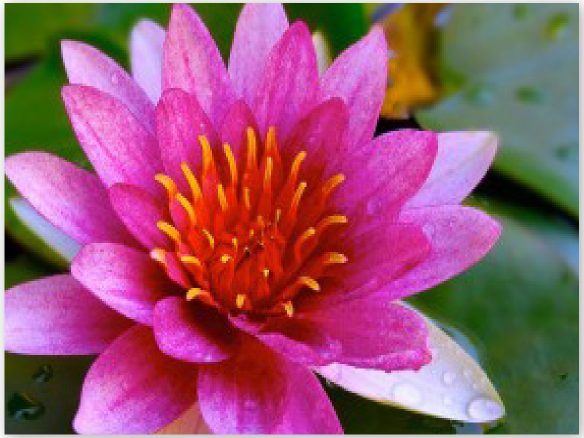

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ของกิน ไม่กินมันก็เน่า ของเก่าไม่เล่า มันก็ลืมและหลง เอาของเก่าๆ โอ้นโต้น(สิ่งเล็กน้อย) นั่นแหละมาพูด

เป็น... เหง้าของพระพุทธศาสนา ตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้ายังไม่ปรินิพพาน ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ มีพระชนมายุอยู่ มีชีวิตชีวาอยู่ ท่านก็เริ่มต้นเรื่อง

ทาน ศีล ภาวนา

ที่เป็นต้นเหตุ ทำให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข คุณธรรมเหล่านี้ ไม่ใช่ของต่ำๆ ของสุดยอดในทางศาสนา ที่บัญญัติไว้ให้พวกพุทธบริษัทโดยเฉพาะ ถ้าพุทธบริษัทมีทาน มีศีล มีภาวนา ก็หายห่วง มีพระไตรสรณคมน์ เป็นที่ยึดถือ มีพระพุทธ มีพระธรรม มีพระสงฆ์ เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ก็มั่นใจได้ เพราะว่าไม่หลงทาง ถ้ายังประพฤติปฏิบัติได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็จะได้มรรคผล นิพพาน ได้สวรรค์ขึ้นมาในอก บรรเทานรกเดือดร้อนอยู่ในใจ ไม่ให้เดือดร้อน เพราะประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของพระบรมศาสดาอย่างเคร่งครัด ไม่ขาดตก ไม่บกพร่อง ทุกเช้าทุกเย็น ให้ระลึกอยู่เสมอ

ทาน ศีล ภาวนา

เป็นเครื่องชำระล้างจิตใจให้สะอาด จิตใจเรามันสกปรก เพราะฉะนั้น คอรัปชั่นมันจึงเกิดขึ้นมาตามหลัง คอรัปชั่นการโกงกิน เก็บ กำ กอบ โกย โกงบ้าน โกงเมือง ก็เพราะ

ความโลภ ความโกรธ ความหลง

มันดึงจิตใจให้เราหลง ให้เราหลงทาง อันทาน ศีล ภาวนา เป็นเครื่องชำระ เป็นทั้งขัดเกลาจิตใจ ให้ถึงความบริสุทธิ์สะอาด ได้จริงๆ ขัดเกลาได้จริงๆ นอกจากทาน ศีล ภาวนา แล้วไม่มีอย่างอื่น ที่มาขัดเกลาอาสวะให้เบา ให้บาง ไปจากขันธสันดานของเราได้ แต่ว่าของทั้ง ๓ อย่างนี้ ทาน ศีล ภาวนา เนี่ยเป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องเกลา เป็นเครื่องชำระ เป็นเครื่องทำความสะอาดใจ ให้บริสุทธิ์สะอาดได้ เป็นเทวดาขึ้นมาในใจ เป็นพระอินทร์ เป็นพระพรหม พระยมบาล อะไรก็ต้องมีทาน ศีล ภาวนาซะก่อน

ถ้าไม่มีทานมีศีล ไม่มีภาวนา แล้วจะเอาอะไรมาขัด ขัดความโลภ ขัดความโกรธ ขัดความหลง ขัดความตระหนี่ถี่เหนี่ยว ให้มันหมดไปจากจิตตสันดาน จะเอาสบู่มาฟอก มาล้าง มันก็ออกแต่ของสกปรกภายในเสื้อผ้าอาภรณ์อันนั้น แต่ส่วนภายในหัวใจ ไม่มี

อะไรมาขัดเกลาได้ นอกจากทาน ศีล ภาวนา มีซะก่อนเป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องเกลา เป็นเครื่องชำระจิตใจ ให้ถึงความสะอาดบริสุทธิ์ได้จริงๆ จนสำเร็จเป็นพระโสดาบันบุคคล พระสกิทาคา(มี) พระอนาคา(มี) พระอรหันต์ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็เอาทาน ศีล ภาวนานี้ เป็นเครื่องขัด เครื่องเกลา เครื่องทำความสะอาดจิตใจ ให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ ไม่ใช่ต่ำๆ นะ อ้า แต่ไม่ค่อยได้ว่ากันหรอก เพราะว่านี่เป็นเครื่องขัด เครื่องเกลาทำความสะอาดจิตใจของตนให้บริสุทธิ์ผุดผ่องได้จริงๆ ถ้าใจสะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่องแล้ว อะไรจะเกิด ก็บุญ กุศล สติ ปัญญามันก็เกิดขึ้นมา รู้เท่าเอาทัน ตามเรื่องความโลภ ความโกรธความหลง มันไม่ได้มาย่ำยีหัวใจเราอีกได้

เพราะเราทำอยู่ทุกวี่ทุกวัน บริจาคอยู่ทุกวี่ทุกวัน ขัดเกลาอยู่ทุกวี่ทุกวัน สนิมมันก็ไม่เกิดขึ้น ถ้าปล่อยไว้สนิมมันก็ขึ้นเกรอะกรังไปหมด สนิมมันกินได้แม้กระทั่งใจคน

สนิมมันกินเหล็ก แต่ว่ากิเลสมันกินใจ

๗๓

ให้กร่อนได้ ให้ใจกร่อนได้ ใจทรุดได้ อ้า เศร้าหมองได้ขุ่นมัวได้ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันก็หนาแน่นขึ้นๆ หากกิเลสมันหนาแน่นขึ้นมา การเอารัดเอาเปรียบกันก็มากขึ้นๆทั่วประเทศ

เอารัดเอาเปรียบ เห็นแก่ตัว
เก็บ กำ กอบ โกย โกงกิน

กันไปทั้งหย่อม ทุกหย่อมหญ้า ทุกผู้ ทุกคน ก็ไปทำให้ความกิเลสมันหนาแน่นขึ้นมา

ขอให้ถึงซึ่งความสิ้นไปแห่งอาสวกิเลสเป็นสมุจเฉทปหาน
ในที่สุดก็ขอให้ถึงพระนิพพาน
ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ

แน่ะ ขออย่างนี้ ถ้าไม่ขัด ถ้าไม่เกลา ไม่ทำความสะอาด

มันจะถึงความสิ้นไปหรือเปล่า กิเลสทั้งหลายมันจะหมดไปจากจิตใจเราหรือเปล่า ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเห็นแก่ตัว การเก็บ การกำ การกอบ การโกย การโกง การกินคอรัปฉ้อ คอรัปชั่น เต็มบ้านเต็มเมืองก็เพราะ ไม่มีการเสียสละ ไม่มีการขัดเกลา ไม่มีการชำระล้าง ให้ถึงความสะอาดหมดจดเบาบางจากจิตใจเราได้ เพราะการขัด การเกลา การชำระ การล้างทำความสะอาดอยู่บ่อยๆ บ้านของเรา ที่เราอยู่ เราอาศัยทุกครอบครัว ถ้าไม่มีการปัดกวาด เช็ดถูอยู่บ่อยๆ มันจะเป็นยังไง ตั้งแต่เข้าไปอยู่จนถึงวันนี้ ไม่เคยปัดเคยกวาด ไม่เคยถูเคยล้าง ไม่เคยทำความสะอาดเลย มันจะเป็นยังไง บ้านก็เหมือนกัน เครื่องนุ่งของถือ เครื่องใส่เครื่องทรง ทุกชนิด เสื้อผ้าอาภรณ์ท่อนสะไบทั้งหลาย ที่เราใช้เข้ามาสังคมนี้ ก็ล้วนแล้วแต่ทำความสะอาดกันมาทั้งนั้น ไม่ใช่แมลงวันตอมหึ่ง ก็จะเอามานุ่งมาห่มเลย ไม่ใช่อย่างงั้น หาของที่สะอาด อ้า หมดจดซะก่อน เอามานุ่งมาใส่ มาเข้าสังคมกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ ถ้าไม่ได้ซักเสื้อซักผ้า แม้แต่ใจเราเองก็ไม่สบาย ใส่ของสกปรก ใส่ของไม่ได้ซักไม่ได้ทำความสะอาด ไม่ได้ล้าง แปดเปื้อนอะไรๆ ก็ถือมาเลยอย่างนี้แมลงวันตอมหึ่งมาอย่างนี้ จะสบายหรือเปล่า ถ้าเราเอาของเหล่านั้นมาใช้ จะเกิดความสบายหรือเปล่า ก็สะอิดสะเอียนอ้า ขยะแขยง จนตลอดเครื่องใช้ไม้สอยทุกชนิด เป็นถ้วย เป็นจาน ภาชนะอาหาร ทั้งหวาน ทั้งคาว น้ำ ภาชนะน้ำก็ดี ไม่ได้ขัดไม่ได้ล้าง ไม่ได้ทำความสะอาด มันเกิดตัวแมงง้องแง้ง(ลูกน้ำ) อยู่ในน้ำ ยะๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) อยู่ ไปตักมายุงลายก็อยู่ในขันก็มี ติดอยู่ในขันก็มี มีแมงง้องแง้ง(ลูกน้ำ) เรียกว่า เอิ้น (เรียก)ว่าลูกน้ำ มีหมดทุกโอ่ง ถ้าฝาไม่ปิดไว้ให้ดี ก็แมลง อ้า

ยุง หรือว่าแมลงอะไรที่มันไข่ใส่น้ำได้ ก็ไปเพาะไข่ใส่น้ำ เกิดแมงง้องแง้ง(ลูกน้ำ)ลูกน้ำขึ้นมา ยะๆๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) จะไปตักมาใช้ มากินเวลานั้น มันจะเป็นยังไง นำเชื้อโรคไข้ป่า ไข้หวัดใหญ่ ไข้อะไร มันก็เข้ามากับน้ำ ลูกน้ำเป็น เชื้อหวัดใหญ่ ไข้ป่า ไข้อะไรก็มาในนั้น เพราะฉะนั้น พระเจ้าพระสงฆ์ ท่านไปอยู่ในป่า ในเขา ก็มีความระมัดระวัง ต้องกรองน้ำซะก่อน เอาผ้ากรองหลายๆ รอบซะก่อน จึงเอามาเก็บใส่ภาชนะน้ำ ใส่กาน้ำ

ใส่ขวด ใส่อะไรไว้ กรองหลายๆ เที่ยวซะก่อน อย่าให้มีลูกยุงติดเข้าไปขังอยู่ในขวด ง้องแง้งๆ (ลูกน้ำ) แมงง้องแง้ง(ลูกน้ำ)ก็ตัวใหญ่พอได้น่ะ ตอนโตมันก็เกิดกลายเป็นแมลงปอ เป็นตัวยุงขึ้นมา ออกมาบินไปได้ บินไปแพร่เชื้อโรคทั้งหลาย ไข้หวัดใหญ่ ไข้ปวดหัวตัวร้อน มันติดต่อกันได้

เพราะฉะนั้น คนที่กระเหม็ดกระแหม่ ในการกรองน้ำรักษาภาชนะน้ำให้ดี อย่านำเอาลูกยุง ตัวง้องแง้งๆ (ลูกน้ำ)อยู่ในนั้น ไปเทใส่โอ่งไว้ เวลาจะกินก็กรองเอา บ้านเราคนเราสมัยนี้มันไม่ค่อยเข้าไปหรอก มันมีก๊อกน้ำ มีเครื่องกรองอยู่ในตัวนี่เป็นการป้องกันเชื้อ เชื้อโรคได้เหมือนกัน ป้องกันความสกปรกได้เหมือนกัน

๗๓

ถ้าเป็นคนมักง่าย ไม่ปิดโอ่งน้ำของตัวเอง ไม่มีฝาปิดลูก พวกยุงทั้งหลาย มันก็หวานเรา มีที่เพาะวางไข่แล้ว โน้นโอ่งใหญ่ๆ ไหใหญ่ๆ เขาวางไว้ไม่มีฝา มันก็บินไปไข่ใส่ บินไปลงเพาะลูกของมันให้ออกแม่แพร่ลูก อืม เต็มไห เต็มโอ่ง เต็มไห มีแต่ตัวลูกยุงทั้งนั้น ดังนี้ก็เป็นการเผยแพร่เชื้อโรคได้เหมือนกัน ไม่มีอนามัยเลย ไม่รักษาความสะอาด มันจะเกิดได้ แม้ที่อยู่ที่อาศัยของเรา ถ้าเราไม่ปัด ไม่ปัด ไม่กวาด ไม่เช็ด ไม่ถู ทุกวันๆ อะไรจะเกิดขึ้น ความสกปรก ความนั่งไม่สบาย

เวลาไปประชุมกันหลายๆ ฝ่าย รวมกันอยู่ที่แห่งเดียว อย่างห้องประชุมใหญ่ๆ มีห้องน้ำกี่ห้อง อ้า ห้องประชุมใหญ่ๆ อย่างโรงพยาบาลอย่างเนี่ย ห้องน้ำ ห้องส้วมเป็นยังไง มิดชิดหรือเปล่า อ่ะ น้ำที่ใช้มาล้างสิ่งสกปรก โรคร้ายทั้งหลาย มันจะไหลไปไหน ก็ไหลลงไปสู่พื้น คือหัวส้วม ท่อน้ำ หรือว่าที่กักกันของห้องน้ำ ห้องส้วม มันมีหรือเปล่า มันล้นหรือเปล่า บ้านใหญ่ๆ โตๆ ห้องน้ำ มันอาจจะเต็มได้น่ะ โรงแรมหรือโรงอะไร มันอาจจะเต็มขึ้นมาก็ได้ ถ้ามีคนมาพัก มาอาศัยบ่อยๆ คนนั้นก็ใช้ คนนี้ก็ใช้ อึบ้าง เบาบ้าง ลงไปแห่งเดียว ไหลลงสู่แห่งเดียว มันก็ล้นหัวส้วมนี่สิปะเนี่ย

ถ้าบ้านเตี้ยๆ น่ะ ล้นหัวส้วมไหลออกข้างนอก ไหลออกข้างนอก ไหลลงไปไหน ไหลลงลำตะคอง คลองน้ำทั้งหลาย ไหลออกไปโน่นที่ระบาย ท่อน้ำทั้งหลายเหล่านี้ ต้องช่วยกันกำจัด ช่วยกันรักษาความสะอาดให้ทั่ว ให้ถึง อย่างประมาทเลินเล่อ ปล่อยให้มัน ปล่อยลูกยุง ลูกหยังเต็มยะๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) ทุกบ่อน้ำ ทุกแห่ง ก็เผยแพร่ แพร่พันธุ์ยุง ยุงลาย ยุงก้นปล่อง ยุงอะไรเยอะแยะ อยู่ในน้ำ อย่างในป่า เราไปเที่ยวป่า ไปตักเอามาเลย จะมากินเลย ก็ไม่สมควร ต้องกรองน้ำซะก่อน มีเครื่องกรอง เขาเรียกว่า ธมกรก(กระบอกกรองน้ำ) มีที่เปิด มีที่ปิด จุ่มลงไปในน้ำ แล้วเปิดให้มันเต็ม เวลาจะยกขึ้นมา ยกขึ้นมาปิดเลย ปิดตัวนี้แล้ว ยกขึ้นมาได้เต็มธมกรก(กระบอกกรองน้ำ) แล้วก็มาเปิดข้างนอก เปิดนิ้วข้างนอก ห่าย(กรอก)ลงใส่ภาชนะน้ำ ห่าย(กรอก)ลงใส่ครุ(ภาชนะสาน ใช้ตักน้ำ) ถัง ถังน้ำ ไม่มีลูกยุงติดมาเลย นี่ใช้ปัญญา เราเป็นมนุษย์ เราต้องใช้ปัญญา ปกป้องคุ้มครองตัวเองด้วยปัญญา รู้จักกรองน้ำให้สะอาดซะก่อน จึงค่อยเอาไปใช้ ไปอาบ ในครุ(ภาชนะสาน ใช้ตักน้ำ) ถังน้ำเรา

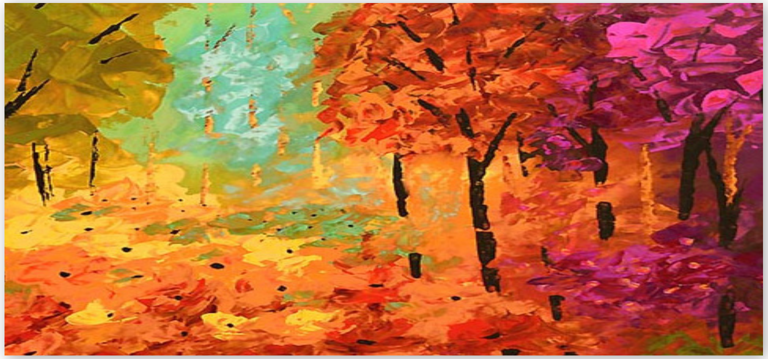

มันมีตัวยุง ง้องแง้งๆ (ลูกน้ำ)อยู่ก็มี อ้า นั่นเพราะไม่ ไม่ได้กรอง ถ้าไม่ได้กรองก็เกิดลูกยุงขึ้นมา เป็นการแพร่เชื้อโรค ไข้ป่า ไข้จับสั่น ไข้อะไรๆ ก็ได้ ไข้เชื้อแมลง เออ มันติดมาตามลูกยุงนั่นก็มี

เพราะฉะนั้น เพิ่นจึงให้กรองน้ำ เป็นพระเป็นเจ้าก็ต้องกรองน้ำ ก่อนจะอาบ ก่อนจะกิน ต้องกรองน้ำเข้าขวดให้ดีๆ ซะก่อน อย่าเอาน้ำลูกยุงมากิน มันมีเชื้อ เชื้อไข้มาเลเรียอยู่ในนั้น จึงให้กระเหม็ดกระแหม่ ระมัดระวัง ถ้วยจาน ที่ภาชนะอาหาร

ภาชนะน้ำก็ดี ทำความสะอาดอยู่ทุกวี่ทุกวัน ใช้แล้วก็ล้าง ใช้แล้วล้างให้สะอาด อล่องฉ่องเอาไว้ ครอบไว้ คลุมไว้ ครอบไว้ ปิดไว้ อย่าเปิดเผยให้ลูกยุงไปไข่ใส่ อันนี้ของธรรมดา ธรรมดา ถ้าไม่บอกกัน ไม่เตือนกัน ก็อาจจะเลินเล่อ เผลอสติก็ไปได้ ทำให้เผยแพร่เชื้อไข้มาเลเรียทั่วบ้านทั่วเมือง ถ้ามันเกิดไข้มาเลเรีย ตัวร้อนขึ้นมา ร้อนจี๋ขึ้นมาแล้วเป็นยังไง วิ่งเข้าโรงพยาบาล ให้หมอช่วยลดไข้ให้ มียาลดแก้ไข้ มียาฉีดแก้ลด แก้ไข้ แก้ความร้อนไข้ป่า ไข้เป่อ มันมีเชื้อมายังไง พวกหมอทั้งหลาย เรียนรู้กันมาแล้ว ของเหล่านี้เรียนรู้กันประจำ เอาไปใช้ประจำบ้านเรา อยู่ที่บ้านเรา ก็อย่าให้เกิดลูกยุงลูกยิงขึ้นมา ยะๆๆๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) เผยแพร่เชื้อ ไข้ป่า ไข้ตัวร้อน ไข้ปวดหัวตัวร้อน ถ้ามันไข้สูง เลือดโลหิตก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปเหมือนกัน เกิดปวดหัว เกิดตัวร้อนขึ้นมาเหมือนกัน อ้า ของต่ำๆ

ถ้าไม่เล่าสู่กันฟังก็นึกไม่ออก ของต่ำๆ ของกล้วยๆ แค่นี้ ต้องบอกกันทุกวี่ทุกวัน เพราะฉะนั้น ภาชนะใช้ เป็นภาชนะอาหาร หม้อที่ใช้เป็นเครื่องหุงหาอาหารเหล่านั้น ต้องทำความสะอาดไว้ให้หมดจด อันนี้เป็นอนามัยของโลกทั่วๆ ไป ที่จะต้องประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัด หรือเข้มงวดกวดขัน ไม่ได้ปล่อยปละละเลย จนเกิดตัวยุง เต็มบ้านเต็มเมือง

เราเคยเข้าไปห้องน้ำ โอ้ย ยุง มหายุง อยู่ในห้องน้ำ ห้องส้วมก็เต็มลูกยุง อ้า เข้าไปที่ไหนก็ยุงรุมเรา เท้าบวมหมด นั่งถ่ายหนัก ถ่ายเบา ยุงชุมมาก ถ้าอยู่ในบ้านในเมืองเจริญขนาดนี้ แล้วทำไมเขาปล่อยให้ลูกยุงเต็มถังน้ำ อย่างนี้ก็น่าอาย เขาน่ะ อมัยโลก อนา... อนามัยโลก เขาเข้มงวดกวดขันที่สุด เรื่องเพาะเชื้อยุง เพาะลูกยุงให้เกิดมากๆ ขึ้น ในที่บางแห่งโน้น

๗๓

ก็มีแต่ยุง อยู่ในห้องน้ำ ห้องส้วมเต็มหมด ห้องนอนก็อาจจะมี เออ ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องส้วม ที่ถ่ายหนัก ที่ถ่ายเบา ต้องกำจัดอย่าให้มันเกิด อ้า เชื้อโรคขึ้นมาได้ เกิดเชื้อแมลง แมลงวัน หรือแมลง อ้า เขาเอิ้น(เรียก)ว่าตัวอะไร ตัว ตัวหนอน หนอนน้ำ ง่องแง้งๆ (ลูกน้ำ)

แต่ว่าปลาชนิดหนึ่ง ปลากินลูกยุง ตัวน้อยหรอกๆ มันมีอยู่ในน้ำไม่ได้ มันมากินหมด มีเท่าไหร่มันกินหมด กินลูกยุง ปลาชนิดนั้น เขาเรียกว่าปลาอะไร ตัวน้อยๆ หางแดงๆ กินลูกยุงเก่ง ถ้ามีปลานั้นอยู่ในหนอง ในน้ำแล้ว ก็รับรองว่าไม่เกิดเชื้อตัวยุงได้ มันกินหมด อย่างนี้มันก็มีศัตรูของมันเหมือนกัน ไม่ว่าตั้งแต่ของภายใน ของภายนอกก็มีข้าศึกเหมือนกัน จะมาทำให้สกปรกโรคร้ายเกิด ดังเชื้อไข้มาเลเรียมาสู่ตัวเราก็ได้ อ้า ในห้องน้ำ ในห้องส้วม เกิดได้ทุกหนทุกแห่ง ถ้าเลี้ยงปลาชนิดกินลูกยุงได้ เออ มันอาจจะดีน่ะ อ่ะฮ่าเฮอะ เลี้ยงมันไว้อยู่ในถัง นั่นแหละ มันไปไข่ใส่ไม่ได้ มันกินหมด กินลูกยุงหมด อันนี้มันกำจัด กำจัดเชื้อโรคชนิดนั้น ไม่ให้เผยแพร่ออกมาได้ เออ ดังนี้

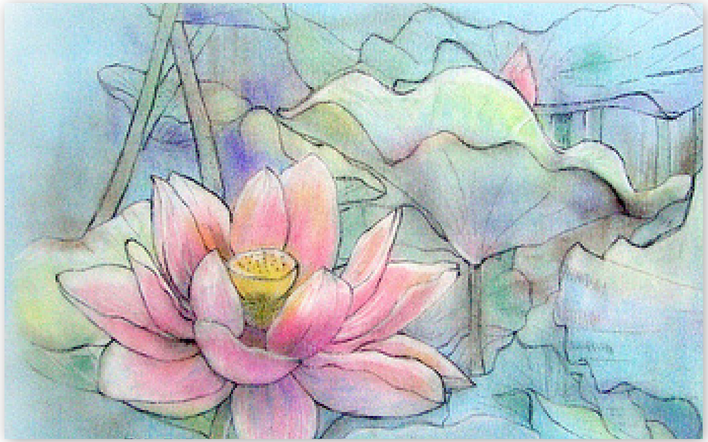

ของกล้วยๆ ของมองเห็นได้ยาก มองเห็นต้นเหตุมันได้ยาก มันมีต้นเหตุมันจึงเกิด ถ้าไม่มีต้นเหตุมันก็ไม่เกิด ถ้ากำจัดต้นเหตุไม่ได้ อย่างอื่นก็เผยแพร่ออกมาได้ แม้แต่เหาอยู่ในหัวเรา มันทำไมมีเหา เออ ทำให้เกิดเหาทั้งบ้านทั้งเมือง สระลงไปในน้ำ แต่ว่ามัน มันมาได้ยังไง เป็นตัวเหาตัวนั้นขึ้นมา ลงไปอาบน้ำก็ติดเราอีก ก็พวกหมัด พวกเห็บ พวกอะไรเหล่านี้ เผยแพร่ออกมาเยอะแยะ เต็มบ้านเต็มเมือง จะน่าอยู่หรือเปล่า บ้านนั้นเมืองนั้น ไม่มี เออ อนามัย ไม่มีการดูแลรักษาความสะอาดเพียงพอ ก็ทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ตัวของเราเป็นผู้มีชีวิตอยู่ ก็มีปัญญาป้องกันตัวเองบ้าง ด้วยวิธีต่างๆ ดังกล่าวมา แม้แต่ภาชนะใช้สอยอยู่ทุกวัน ก็ทำความสะอาดอยู่ทุกวัน ห้องน้ำ ห้องส้วมที่เราใช้อยู่ทุกวัน ก็ทำความสะอาดอยู่ทุกวัน อย่าให้มันสกปรกโรคร้ายขึ้นมาได้ เออ ยิ่งบ้านไหนมีหมัด มี มีหมาเยอะๆ หมัด มันก็อยู่ใต้ถุนบ้านเรา ออกจาก มันเกาที่นั่นที่นี่ ก็หล่นอยู่ตามพื้น พอออกแม่แพร่ลูกออกลูกออกเต้าเยอะแยะ เดินไปตามลานบ้าน อย่างกับหมัดรุม

๗๓

ขึ้นขา โอ้โฮ มากมาย อย่างวัดของเราเป็นตัวอย่าง เขาเอาหมาไปทิ้งใส่วัดเรา หึหึ หมาเขาไม่ยอมเลี้ยง เขาว่ามันหลายเกินไป ถ้าจะปล่อยให้มันอด มันอยากก็ลำบาก เอาไปปล่อยวัดไป ไปปล่อยวัดป่าเด้อ มันมีข้าวก้นบาตรเยอะแยะ อ้า เพราะฉะนั้น จนเป็นที่น่ารำคาญ เวลามันติดสัตว์กัน ติด อ้า ฤดูกาลของมันร้องระงมเซ็งแซ่ ไหว้พระสวดมนต์ก็รบกวน มันร้อง มันหอน มันเห่า ยิ่งตีฆ้อง ตีระฆังเสียง แป๊งๆๆๆ มันก็หอนไปหมด อยู่ที่ไหนหอนร่วมกันไปหมด อ้า จนหนวกหูล่ะ นั่น เออ มัน เป็นอย่างงั้นล่ะ แต่ว่าก็น่าจะเลี้ยงมัน ให้มันตายอยู่บ้าน ดูแลรักษาบ้าน เอามาปล่อยวัด วัดจะทำยังไงล่ะปะเนี่ย วัดฆ่าสัตว์ก็ไม่เป็น ทรมานสัตว์ก็ไม่ได้ ต้องให้มันอยู่มันกิน ต้องให้มันหลับมันนอนดี ดูแลมัน อยู่อย่างงั้นแหละ หลายมาเท่าไหร่ก็ช่างมัน เออ

บางคนมีความเมตตา สงสารสัตว์ ตัวไหนสวยๆ ก็มาขอเอาไปเลี้ยง ไปเลี้ยงเอง ไปดูแลเอง ไปรักษาเอง เออ นี้ก็แบ่งเบาภาระให้ได้เหมือนกัน ไม่ให้หมามันหลายในวัด มีการ

แบ่งเบากันเอาไป แบ่งกันไปคนละตัว ๒ ตัว เบาๆ ไม่รบกวน ไม่ส่งเสียงรบกวนรำคาญเวลาไหว้พระ เวลาฟังเทศน์ ฟังธรรม มันเกิดหอนกันหมดทั้งทุกคน ทุกตัว เป็นร้อยตัวมันจะเป็นยังไง ถ้าตัวหนึ่ง โฮ ขึ้นมา ตัวหนึ่งก็ โฮ ขึ้นมาหมด เป็นร้อยๆ เสียง ส่งเสียง นี้เป็นสิ่งรำคาญแก่แขก ผู้ไปมาหาสู่ อันนี้ก็ค่อยสำรวจตรวจทานดูกันไป เออ ถ้ามันตัวไหนมันสวยมันงาม เขาก็ขอเอาไปเลี้ยงเอา เลี้ยงมันไว้

อดสา(อดทน) เลี้ยงช้างเฒ่า เออ ขาย เออ
ช้างเฒ่า ขายงาได้กินค่า
ถ้าเลี้ยงช้างน้อย ทอม(ทะนุถนอม)หญ้า ได้ขี่ดน ขี่เอย

แม้ของต่ำๆ เหล่านี้ ยกมาให้เป็นธรรมะก็ได้ เป็นธรรมะสอนคนทั้งหลายก็ได้ ให้พยายามรักษาความสะอาดหมดจด เสื้อผ้าอาภรณ์อย่าให้มันสกปรกได้ สมัยใหม่นี้เขาไม่ให้ผ้าสกปรก เพราะมีเครื่องซักฟอก มีผงกรดด่าง มีแฟ้บ มีสบู่ มีอะไร ใส่เครื่องปั่นเข้าไป ปึ๊ดเดียว หายหมด ตีออกหมด แล้วปล่อยไปตามน้ำไปอีกล่ะ ฟองสบู่ก็ลงไป ไหลลงสู่ที่ต่ำไปอีก ไปอยู่ในหนอง คลอง บึงที่ไหนก็ไม่รู้ ก็เผยแพร่อีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นสิ่งสกปรก โรคร้ายทั้งหลายทั้งปวง แม้แต่ตัวของเราก็เป็นที่บ่อเกิดแห่งเชื้อโรค ในร่างกายเราหลายอย่าง โรคกลาก โรคเกลื้อน โรคเรื้อน โรคกลัว โรคอะไรที่เกิดในตัว คันและยึก อ้า ขึ้นขา ขาลายเลยนะ มันขึ้นขา มันกัดขาลาย ไม่ดีเลย อันนี้ก็พึงพยายามช่วยกันดูแลรักษา อ้า อย่างกระเหม็ดกระแหม่ ป้องกันมิให้โรคชนิดนี้เกิดขึ้น ก็เป็นภัยถึงมนุษย์ได้เหมือนกัน ยุง ถ้ามันเกิดมาเยอะๆ ก็เป็นภัยแก่เพื่อนมนุษย์เหมือนกัน ไข้ป่า ไข้หวัดใหญ่ ไข้ปวดหัวตัวร้อน อ่ะ เข้าโรงพยาบาลกันเป็นแถวๆ อ่ะ แต่ว่าเพิ่นก็กำจัดอยู่ทุกแห่งล่ะ อย่างโรงพยาบาลอย่างเนี่ย เป็นการกำจัดสิ่งสกปรกโรคร้ายได้หลายอย่าง เสื้อผ้าอาภรณ์ เครื่องนุ่งของถือ มีการซัก มีการฟอก แล้วก็มีการอบความร้อนด้วย อบความร้อนซะก่อน จึงพับ จึงเก็บ เอามาแจกให้คนไข้ได้ใช้ อย่างนี้เป็นตัวอย่าง

เอาล่ะ กิเลสเป็นของภายใน ไม่ใช่ของภายนอก กิเลสเป็นของภายใน คือ โรคของใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรม ก็เป็นโรคชนิดหนึ่งเหมือนกัน จึงทำให้ติดต่อกันได้เหมือนกัน ถ้าไม่มีของเหล่านั้นแล้ว มันรบกวนความสงบ ความสงบสุข จะนั่งสมาธิ ภาวนา มันก็ไม่ถึงความสงบได้ เพราะว่ามันมีของรบกวนเราอยู่ เวลาเดินไปปัดกวาดบริเวณศาลาหรืออะไร หมัดก็วิ่งขึ้นมาหาขาคน เข้ามาในผ้าถุงผ้าถึง เข้าแล้วจะเย้อๆ ไป ถ้าไม่ทำความสะอาดไว้ มันก็เป็นที่แพร่พันธุ์สัตว์ แพร่เชื้อโรค ให้มันขยายมากมายขึ้น เกิดขึ้นมาได้เหมือนกัน ไม่ว่าของภายใน ไม่ว่าของภายนอก เกิดเป็นเชื้อติดต่อกันได้

๗๓

ภายนอกก็เป็นเชื้อโรคชนิดหนึ่งที่จะให้ติดต่อไปถึงคนอื่น ผู้อื่น ครอบครัวอื่น บ้านอื่น เมืองอื่นได้ ของภายในกายของเรา โรคอยู่ในกายของเราก็นานาชนิด โรคตัวตืด ตัวอะไร โรคอยู่ในลำไส้ ไส้น้อย ไส้ใหญ่ อาจจะมีเชื้อโรคอยู่ภายในตัวของเรามี เวลาถ่ายลงไปในห้องน้ำ ห้องส้วมแล้วมันไปยังไง หึ อ๋อ มันก็ช่วยกันอยู่ยังไง ต่างคนต่างช่วยพออวยชัย ถ้าหากว่า ต่างคนต่างไม่ช่วยกันก็บรรลัยทั้ง ๒ ทาง ไม่ว่าทางวัด ไม่ว่าทางบ้าน ผลัดกันช่วยผลัดกันช่วยดูแลรักษาความสะอาด เออ โรงพยาบาลก็เหมือนกัน

ถ้าไม่รักษาความสะอาด ก็มาแพร่เชื้อโรคให้โรงพยาบาลได้ เป็นไข้ติดต่อกันไป ห้องหนึ่งๆ มีคนไข้ผ่าตั้งหลายคนชนิดนี้ก็อาจจะมี อย่างในหมู่บ้านนอก โรงพยาบาลบ้านนอก มักจะปล่อยปละละเลย ไม่ค่อยเอาใจใส่ ห้องน้ำ ห้องส้วมเท่าไหร่นัก ปล่อยให้มันเกิดสกปรกโรคร้ายขึ้นมา ซึ่งน่าขยะแขยง ถ้าไปนั่งอึนั่งเบา นั่งฉี่ก็ดี มันก็ไต่โย่งๆ ขึ้นมาตามแข้งตามขาเราได้ อยู่พื้นล่างโดยมากมันมีของเหล่านั้นอยู่ เพราะฉะนั้น เทศน์วันนี้มันก็ไม่มากหรอก เรื่อง

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง

ของเหล่านี้ เป็นของไม่หวง ของเหล่านี้เป็นของขยะแขยง ซึ่งน่ารังเกียจ ต้องกำจัดความสกปรกโรคร้ายด้วยสติ ด้วยปัญญา ด้วยวัสดุ ที่มันทำความสะอาดได้ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว เออ อยู่ในน้ำมีเชื้อโรคอยู่ในน้ำก็มากมาย บรรดายุงป่ามันหลายๆ มันก็สนุก สนุกออกลูกออกเต้าอยู่ในป่า เป็นลูกยุงมากมาย จนไม่น่าอาบ น่ากิน น่าใช้นั่นล่ะ น้ำในป่าเป็นที่แพร่เชื้อไข้มาเลเรีย เชื้อโรคมีเกิดขึ้นจากที่ไม่ได้พัฒนา ไม่ได้พัฒนาให้ถึงความสะอาดได้ แม่น้ำ ลำธาร น้ำขังอยู่ในป่า ในดง มันเป็นยังไง ก็เป็นบ่อเกิดของยุงป่า เชื้อไข้ป่า เต็มในภู ในเขา มีตั้งแต่ลูกยุงทั้งนั้น ถ้าน้ำขังอยู่แห่งหนึ่ง แห่งใด เป็นแอ่ง เป็นอ่าง แล้วก็ปล่อยไข่ใส่ ถ้ามีกบ มีเขียดไปไข่แทน เกิดลูก ลูกอ๊อด ลูกอะไรขึ้น ไอ้ลูกอ๊อดจะกินลูกยุงเหมือนกัน พวกอ๊อดน่ะ มีกบน้อย แอ้ มีฮวก(ลูกอ๊อด) ลูกอ๊อดน่ะมันก็ไล่กินลูกยุงเหมือนกัน เออ ถ้ามันอยู่ในป่าในอะไร สิ่งเหล่านั้น มันกำจัดกันเองหรอก เออ มันกำจัดกันเอง ถ้าหากินน่ะเรียบหมด ไม่มีทางเหลือ มีตัวอ๊อดหรือว่าตัวโรคมันเกิดเยอะๆ ก็หากินลูกยุงทั้งหลายหมด ไม่ค่อยมียุงเท่าไหร่ในป่า อาศัยพวกเหล่านั้นจัดการเอง หากินเอง เป็นการทำความสะอาดช่วยกันอีก แห่งหนึ่งเหมือนกัน เนี่ยไข้มาเลเรียก็หมดไปๆๆ อย่างนี้เป็นตัวอย่าง อันนี้เพิ่นกำจัดภัยภายนอก ภายในของเรา เรากำจัดของแต่ละตัวเอง

ทานัง เทติ

๗๓

เพิ่นบอกให้บริจาคทานบ่อยๆ อย่าให้ความตระหนี่ถี่เหนียวมาเป็นนายกุญแจ ถ้ามันได้เป็นนายกุญแจแล้วมันหวง มันถือไว้ จะบริจาคไปสร้างนั้น สร้างนี้กับผู้อื่น ก็อาจจะหาว่าวัดวาอะไรทำไมจึงสร้างกันมากมายก่ายเกิน สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างศาลาการเปรียญ สร้างกุฏิกุดต่าง เจดีย์ ห้องน้ำ ห้องส้วม มีแต่สิ่งปลูกสร้างเกิดขึ้นเต็มบ้านเต็มเมือง จนบริหารไม่หวาดไม่ไหว อันนี้เราก็อดรนทนเอา ทำยังไงจะ เราจะมีศีลบริสุทธิ์ ทำยังไงเราจะไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทำยังไงจะไม่เดือดร้อนถึงชีวิตของสัตว์อื่นใช้ปัญญาเอา เวลานอนก็กางมุ้งเอา อย่าไปนอนปล่อยตัวอยู่เฉยๆ อ้า สมัยนี้เขาทันสมัยทุกแห่ง ที่ไหนๆ มีมุ้งลวดกันหมดทุกแห่ง ทุกบ้าน ทุกช่อง ไม่ได้เผยแพร่ ปล่อยเลี้ยงยุงกันหรอก ให้มันไปอยู่ข้างนอกโน้น อยู่ที่นอนของเรา เรากางมุ้งนอนอย่างดี ไม่ได้เผยแพร่หรอก แต่ว่ามันก็มีของมันเองโดยอัตโนมัติ อยู่อย่างงั้น แมลงสาบ แมงมุม ตุ๊กแก จิ้งจก ตุ๊กแกมีหมดทุกอย่าง ที่ทำให้เกิดเป็นเชื้อโรคติดต่อกันได้อยู่เหมือนกัน

ดังที่แสดงมา พอเป็นข้อคิดก็นำไปพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม เพื่อให้ทำรักษาความสะอาดภายในครอบครัว ภายในห้องน้ำ ห้องส้วมของเรา น้ำใช้ น้ำฉันอะไร ก็ดูแลกันเอง ให้มันถึงความสะอาดหมดจด น่าอยู่ ดังที่แสดงมา ก็สมควรแก่เวลา เพราะมันเหนื่อยแล้ว ด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานมุทิตาอายุวัฒนมงคล ๗๑ ปี หลวงพ่อจื่อ พันธมุตโต
วันเสาร์ที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดเขาตาเงาะอุดมพร ต.หนองบัวระเหว
อ.หนองบัวระเหว จ.ชัยภูมิ

(อาราธนาธรรม ทำนองสรภัญญะ)

พ์รัห์มา, จะ โลกา-, ธิปะตี, สะหัมปะติ
กัตอัญ-, ชะลี อัน-, ธิวะรัง, อะยาจะถะ
สันตี-, ธะ สัตตาป-, ปะระชัก, ขะชาติกา
เทเส-, ตุ ธัมมัง, อะนุกัม, ปิมัง ปะชัง.

(อาราธนาธรรมแปล ทำนองสรภัญญะ)

ท้าวสะหัม, บะดีพรหม, เป็นบรม, ในพรหมา
ทรงฤท-, ธิศักดา, กว่าบริษัท, ทุกหมู่พรหม
น้อมหัตถ์-, นะมัสสะการ, ประดิษฐาน, ณ ที่สม
ควรแล้ว, จึงบังคม, ชุลีบาท, พระศาสดา
ขอพร, อันประเสริฐ, วอระเลิศ, มโหฬาร์
ปวงสัตว์, ในโลกา, กิเลสน้อย, ก็ยังมี
ขอองค์, พระจอมปราชญ์, สู่ธรรมาสน์, อันรุจี
โปรดปวง, ประชานี้, ท่านจงโปรด, แสดงธรรม
(ขอ)นิมนต์, ท่านเจ้าข้า, ผู้ปรีชา, อันเลิศล้ำ
โปรดแสดง, พระสัทธรรม, เทศนา, และวาที
เพื่อให้, สำเร็จผล, แก่ปวงชน, บรรดามี
สู่สุข, เกษมศรี, สมดังเจต-, ตะนาเทอญ

๗๔

(ขอกราบอาราธนาในองค์หลวงปู่ เจ้าคะ)

เสียงดีเว้ย ผู้อาราธนาเสียงดีจัง ยังนึกอะไรไม่ออก จะเอาเรื่องอะไรๆ มาเล่าให้ทุกคนฟังวันนี้ หลายเรื่องหลายราว มีแต่ที่จะเอามาเทศน์ประกอบบรรยายให้ฟัง ให้ลองพิจารณากันเอง มีเวลากับความเป็นจริง แล้วก็มีเวลาอย่างอื่น เวลาในตัวของเราเอง ว่าตัวทำอะไรไว้บ้าง ศีลก็รับแล้วใช่ไหม รับศีลเสร็จแล้ว แต่ก่อนพิธีเจริญพระพุทธมนต์ เพิ่นกฎเกณฑ์วันนี้ท่านสวดให้เราฟังแล้ว ก็เป็นเรื่องของคนทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของสัตว์อื่น เรื่องของมนุษย์ที่จะต้องประพฤติปฏิบัติและรักษาให้มันบริสุทธิ์ผุดผ่อง ให้เป็นธรรม เป็นวินัย ตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้านี่เอง เริ่มได้แล้วก็จะว่าให้ฟัง ตั้งใจฟังเด้อ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

๗๔

ไม่ได้พูดเรื่องอื่นหรอกเรื่อง ทาน ศีล ภาวนา

กัมมัง

หมายถึง การกระทำของแต่ละคน คนเรากระทำลงไปมันก็เป็น

กัมมัง

ทำด้วยกายก็เป็นกายกรรม พูดด้วยวาจาก็เป็นวจีกรรม

วิชชา

ความรู้ทั้งหลายทั้งปวง มันเป็นวิชา วิชาทางโลก วิชาทางธรรม วิชาศิลปวิทยาใดๆ ก็เป็นธรรม เป็นกรรมเหมือนกัน

กัมมัง ธัมโม

หมายถึงธรรมะ ที่พระพุทธเจ้าเป็นประธาน สั่งสอนพุทธบริษัททั้งหลายไว้

วิชชา ศีล

การสังวร ระวังบาป ไม่ให้มันเกิดขึ้นทางกาย ทางวาจา ทางใจ สิ่งใดมันเป็นบาป พยายามละให้ได้ เออ

กัมมัง วิชชา ธัมโม สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

ธรรมะ ก็ภายในการกระทำของเรา เราทำอะไรไว้บ้าง ทำดีไว้บ้าง ทำชั่วไว้บ้าง ล้วนแล้วแต่จะให้ได้รับผลของกรรมนั้น พวกเรามัน...เป็นชาวโลกกัน...ดู

กัมมัง

๗๔

ตัวนี้ต้องได้ทำอยู่ในนี้แหละ รักชอบกับชาวนา เขาเรียกว่ากสิกรรม กสิกร กสิกรรม การค้าการขายทั้งหลาย ก็เป็นการการกระทำเหมือนกัน แต่ว่าผู้มุ่งความบริสุทธิ์ เลือกทำแต่กรรมดีๆ ใส่ตัว กรรมชั่วไม่ทำ ไปทำกรรมชั่ว มันก็พาไปตกนรกหมกไหม้ นานนับกัปนับกัลป์ไม่ถ้วนแล้ว เออ ได้รับผลของกรรมแน่นอน ปฏิเสธไม่ได้ ถ้าได้ทำกรรมอันใดไว้

ทำดีก็จะได้ผลดี ถ้าทำกรรมชั่วก็จะได้รับผลชั่ว

ไปตกนรกหมกไหม้ ไปเป็นเปรต ไปเป็นอสุรกาย ไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าทำกรรมชั่วใส่ตัวเอาไว้ กรรมนั้นน่ะพาไปเอง ไม่ใช่ตัวเราจะไปเองหรอก กรรมจะพาไปเองปะนี้ วิบาก

กัมมะวิปาเจนะ สัจจานัง กัมมะปัจจะยา

สัตว์โลกเป็นไปตามอำนาจของกรรม คือการกระทำของตัวเอง คนไปติดคุกติดตะราง เขาก็ไป ไปติดคุกติดตะราง ด้วยวิบากกรรมอันใด เขาไปเป็นโจร เป็นผู้ร้าย ไปขโมย ไปปล้น ไปจี้เขา อย่างนี้ล่ะเป็นการกระทำ ด้วยกายของตัวเราเอง ไปด่าไปว่า คนโน้นคนนี้ ออกทางวาจา เสียๆ หายๆ ก็เราเป็นคนพูดเอง เนี่ย

กายะกัมมัง วะจีกัมมัง มะโนกัมมัง
สัพพะปาปัง วินัสสันตุ อะเสสะโต

เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นชาวพุทธ เป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา วัดวาเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ก็ให้มีคุณธรรมในตัวทุกคน มีคุณธรรม ทำตามกายกรรม

กัมมัง

ถ้าเราทำกรรมดี เราก็จะได้รับผลตอบแทนที่ดี มีความสุข ถ้าไปทำกรรมชั่ว ก็ได้รับผลสาหัสสากรรจ์ที่สุด อย่างนักโทษถึงกับได้ตัดสินประหารชีวิต ก็เพราะทำกรรมไว้ถึงไหน ถึงกับลงโทษขั้นอุกฤษฎ์ หรือขั้นเด็ดขาด ไปติดคุกติดตะรางกันเป็นจำนวนหลายปี ถ้าทำความชั่วด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ มันให้ผล

อะยัมภะทันตา

น่ะ ให้ปัจจุบันชาตินี้ก็มี กรรมบางชนิด อย่างลงไปปล้นไปจี้ ฆ่าอะไรเขาขั้นตาย เออ ถ้าเอาเงินเอาทองเขาไปอย่างนี้ อันนี้หลีกไม่ได้กฎหมายปกครองอีก ชัดเลย ผู้ทำการให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินอยู่เย็นเป็นสุข อยู่ด้วยความสงบสุข อยู่ด้วยความเมตตาปรานีต่อกันจริงๆ เออ ถ้ากระทำกรรมดีก็จะได้รับผลดี ถ้ากระทำกรรมชั่วอย่างไร้ยางอาย

ไม่มีหิริ ไม่มีโอตตัปปะ

อยู่ในตัว พัดไปตามอำนาจกิเลสตัวเอง ไปคิดอยากได้ของเขาก็ไปลักเอา ไปจี้เอา ไปปล้นเอา ถึงฆ่าเจ้าของทรัพย์ ตาย

เนี่ยอย่างนี้ เขาจับตัวได้ไล่ตัวทันแล้ว เขาจะไม่เอาผิดหรือเปล่า เขาจะไปลงโทษทางกบิลเมือง ตามหน้าที่ของเขา ว่าจะติดคุกติดตะรางกี่ปี กี่เดือน เขาก็บวกออกมาในโทษนั้นๆ ถ้าเขาฆ่าตาย ไปไว้ที่ไหน จับได้ไล่ทันเขาฆ่าตาย ไปตกนรกหมกไหม้ ไม่ได้ติดคุกติดตะรางเฉยๆ ยมฑูต เป็นผู้จัดการตามกบิลกบิลบ้านกบิลเมือง ไม่ว่า ช่างหัวมันเถอะให้อภัยมันซะ อย่างงั้นอย่างงี้ ไม่เคยว่า เป็นกฎหมายบ้านเมืองเขาก็เป็นอย่างงั้น

ในทางศีลธรรมนี่ก็เหมือนกัน ถ้าผู้ได้กระทำดี มีศีลมีธรรม มีศีล มีธรรมะ ในใจ มีความอดความทนในใจ ไม่ไปล่วงสิทธิเสรีของผู้อื่น ก็ได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความสุข เออ

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

เพิ่นบอกไว้อย่างนี้ ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เนี่ย... ถ้าเรามีความสงบ เรียบร้อยดีทุกคน ตั้งอกตั้งใจอยู่ในศีลในธรรม ไม่ล่วงเกินศีลธรรม และกฎหมายของบ้านเมือง ใครจะจับเอาไปใส่คุกใส่ตะราง ตัดสินลงโทษตลอดชีวิตก็มี หรือว่ากี่ปี กำหนดกี่ปีโทษอย่างนี้ๆ กำหนดกี่ปี ก็ต้องใช้ตามกำหนดที่เขากฎหมายวางเอาไว้ แน่นอนที่สุด ไอ้ถ้าพวกเราทำอยู่ในศีลในธรรม

ทานัง เทติ

มีการทำบุญให้ทาน ประจำไม่ขาด เป็นข้อวัตรปฏิบัติประจำชีวิตของเราจริงๆ ใครล่ะจะไปทำเราไปติดคุกติดตะรางไปลงโทษ ปรับไหมใส่โทษ เออ จองจำมีไหม ไม่มี ถ้าเราอยู่ด้วยศีลด้วยธรรม ศีลธรรม ท่านได้ว่า

กัมมัง กรรมที่ดี วิชชา
กัมมัง วิชชา

วิชาพาตัวรอดไปได้ วิชา ก็คือความรู้ ความรู้ที่เราประพฤติปฏิบัติอยู่ ...อาย มีความละอายต่อบาป ถ้ากระทำบาปขึ้นมีความละอายอย่างงั้น เขาเรียกว่า

หิริ

มีความละอายต่อบาป ไม่สามารถจะล่วงเกินได้ ไม่สามารถไปด่า ไปว่าคนอื่นเขาได้ ไม่มี พูดเผลอไป พูดรุนแรงเกินไปก็มีขอโทษ ขออภัยกัน ขอโทษพูดมากเกินไป พูดด้วยความโกรธอันนั้นก็เป็นโทษต่อเราแน่นอน จึงขอขมาลาโทษ ถ้าโทษหนักๆลงไปหน่อย ก็เอาดอกไม้ธูปเทียนไปกราบคารวะขอขมาจริงๆ ถ้าได้ล่วงเกินอย่างรุนแรงเกินไป ลงไม้ลงมือต่อกันอีกอย่างนี้สิ่งที่จะยกโทษให้ไม่ได้ ก็คือฆ่า ฆ่าผู้อื่นให้ถึงแก่ความตาย ทำลายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บ พยายามฆ่า ถึงคำว่าตาย เอาปืนไปยิงเขาเอามีดไปฟันคอเขา ฟันหัวเขา ได้เข้าโรงพยาบอกพยาบาล

เสียเวล่ำเวลาทำมาหากิน มันก็ลงโทษไปตามกบิลเมือง กฎหมายเขาบอกว่าโทษชนิดนี้ควรติดคุกติดตะราง หรือว่าถูกปรับถูกไหมเป็นเงินตั้งหลายพัน หลายหมื่น เออ ตนต้องใช้บาปใช้กรรมอย่างที่ว่า

๗๔

กัมมัง วิชชา

นั่น มันมีหลายอย่าง วิชามิจฉาชีพก็มี มิจฉาอาชีวะ ไม่เป็นสัมมาอาชีวะ เป็นมิจฉาชีพ ทำตามอำนาจอำเภอใจของตัวเอง เวลาเริ่มต้น เขาก็ออก มีมาตรการ ต้องติดคุกเท่านั้นปี จากถูกปรับถูกไหม ก็ปรับไหมเท่านั้นพันบาท เท่านั้นหมื่นบาท เป็นตัวอย่าง ไปทำร้ายทำลายเขาจนเสียชีวิตก็มี เนี่ย

กัมมัง กัมมัง

ตัวนี้ ถ้ามีวิชาพาตัวรอดได้ วิชาพาตัวรอด มีเยอะแยะไป อยากได้เป็นเจ้าเป็นนาย เจ้าคนนายคน เป็นผู้บังคับบัญชา

บังคับกอง กรมอยู่ กรมไหน กองไหน เขาก็ลงโทษตามกฎหมายเหมือนกัน ถ้าโทษหนักหน่อยเขาก็เอาแรงๆ หน่อย เออ ถูกปรับถูกไหมยังไม่พอ ถ้าหากหนักกว่านั้นเข้าไป เอาไว้ก็เป็นศัตรูต่อบ้านเมืองต่อไป เออ ถ้า อะไรเมือง เขาตัดสินในเมืองจีน ประหารลูกเดียว มีเข้าหลักประหารลูกเดียว

มีตัวอย่างให้เราได้ดูอยู่ เช่น พระเจ้าชาห์ ซัดดัม ฮุสเซน เป็นตัวอย่างต่างประเทศเขา เอาถึงกับตายเลย อ้า แล้ว ซัดดัม ฮุสเซน ก็ถูกแขวนคอ ให้ประชาโลกได้ดูกันเป็นตัวอย่าง เขาทำกรรมชนิดไหนๆ เบียดเบียนไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินขนาดไหน เออ มีโทษขนาดประหารชีวิต ประหารชีวิตเฉยๆ เอาปืนไปยิงทิ้งเฉยๆ ชาวโลกก็เลยได้รู้

เพราะฉะนั้น แขวนคอไอ้ซัดดัม แขวนคอ เอารถแบคโฮ รถใหญ่ๆ รถเครนใหญ่ๆ เป็นลูกตุ้มเอาเชือกรัดมันไว้จาก เออ พวกทหารก็พันลงมา มามัดคอ(อนุสาวรีย์รูปปั้น)ซัดดัม ซัดดัม ฮุสเซน เขาก็ประกาศให้ได้ทราบทุกคนๆ ให้รู้จักเหตุที่แขวนคอ เพราะเป็นอย่างงั้นๆ ต้องแขวนคอประหาร ประจานให้โลกรู้ ร่ำลือว่าคนคนนี้มหาโจร มหาโจร กินบ้านกินเมืองเป็นจำนวนไม่น้อย มากมายหลายหมื่นล้าน เอาไว้ก็เป็นภัยแก่บ้านเมือง

เพราะฉะนั้น จึงตัดสินลงโทษแขวนคอประจาน แล้วก็ออกโทรทัศน์ด้วย ให้ได้รู้หมดทุกประเทศในแผ่นดินเนี่ย หากไม่มีจอหนัง จอ ฟังข่าวออกทางโทรทัศน์ กระตุกคอซัดดัม ให้ชาวบ้านชาวเมืองเขาได้เห็นได้รู้ไปหมดทุกประเทศ กระตุก เบาไม่มี นิดเดียว เสียงวี้ดนิดเดียวเท่านั้น กระตุกแล้วปะนั้น ติดเครื่องเร่งอีก โอ้นโต้น(ห้อยลงมา)ๆๆ ขึ้นไปพู้น(โน้น) แล้วก็ยิงด้วยปืนอีก กลัวจะไม่ตายแน่นอน ตายแล้ว หมดลมหายใจแล้ว เขาจึงเอาลงมา แก้คอ นำไปสู่ตะแลงแกง แล้วไปสู่ที่ฝังศพซะ ให้ชาวโลกได้เห็นได้รู้ ว่าเป็นคนชั่วถึงขนาดได้แขวนคอ นั่น เออ เผด็จการ เขาเรียกว่าปกครองแบบเผด็จการ

ส่วนพระเจ้าชาห์นั่น ไม่ได้ลงโทษหรอก พระเจ้าชาห์ นั่น กระอักเลือดออกเอง ตัวเองกระอักเลือดออก ฮาก(อาเจียน) เลือดออกเอง ห้ามเลือดไม่หยุด เขาว่าโลหิตฝอยแตกในหัวใจ หรือในมันสมอง ฟุบไป ตายเลย อึม หายใจไม่พอ เพราะท่านไปสนับสนุนให้ พระเจ้าชาห์ เป็น เออ ผู้โกงบ้านโกงเมือง เป็นจำนวนมากเหมือนกัน หนีหนี้ไป ไปอยู่ที่เกาะอังกฤษ หรือเกาะประเทศอะไร หรือจะเกาะอังกฤษ ไปอาศัยเพื่อนเป็นทางรอด เมื่อเขาตามรู้ ตามเห็น ตามทันแล้ว เกิดกระอักเลือดขึ้นมา สดๆ

๗๔

แดงๆ ฮาก(อาเจียน)เลือดออกแดงๆ หลบไปไม่ไหวแล้ว ตายในขณะนั้นเหมือนกัน ไม่ได้ยิง ไม่ได้แขวนคอในขณะนั้น นี่ระดับโลก ประจานให้โลกรู้ร่ำลือ ว่าเป็นคนชั่วร้ายขนาดไหน เออ

แต่พวกเรายังอยู่ดีกินดี ไม่มีใครจะกระทำให้ถูกประหารชีวิตแบบนั้น แขวนคอแบบนั้น ไปยิงเป้าแบบนั้นไม่มี พวกเราอยู่ด้วยกันอย่างสันติสุข เพราะว่ามีระบอบประชาธิปไตย เป็นที่ปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินโดยชอบธรรม ไม่ได้ไปประหัตประหารใคร ไม่ได้จับไปฆ่าเล่น ยิงเป้าเล่น ไม่มี มันอย่างงั้นไม่มี ถ้าพวกเราทั้งหมด อยู่ในที่นี้ และอยู่ในที่อื่นๆ ก็เหมือนกัน ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในขอบข่าย ของศีลธรรมอย่างเคร่งครัด ศีล ๕ ข้อ ไม่ให้มันขาดเลย

ปาณาฯ อะทินนาฯ กาเมฯ มุสาฯ สุราฯ

อันนี้ศีลเบาๆ ศีล ๕ ข้อ ศีล ๘ ข้อมีอีกต่อไป ศีล ๑๐ สามเณร ศีล ๑๐ ศีลของพระก็ศีล ๒๒๗ ถ้าหากประพฤตินอกรีตนอกรอย ครูบาอาจารย์ ผู้ปกครอง ผู้ดูแลก็ลงโทษตามกบิลเมืองเหมือนกัน ลงโทษ ให้ลาสิกขาไปซะ ถ้าอยู่ในนี้ก็เป็นภัยต่อศาสนาไม่ตั้งอกตั้งใจประพฤติตนอยู่ขอบข่ายของศีลธรรม ที่ตัวบวชเข้ามาแล้ว ไม่ได้รักษาให้ครบให้ถ้วน ขาดตกบกพร่องอยู่ มีข้อไหว่อยู่ เพราะฉะนั้น ก็ลงโทษไปตามกบิลบ้านกบิลเมืองไปได้ มันมีโทษหลายระดับ โทษศีล ๒๒๗ เนี่ยโทษเด็ดขาด ถ้าไปล่วงเกินศีล ๒๒๗ ก็อย่าอยู่เป็นพระให้ชาวบ้านชาวเมืองเขาหนักใจทำไม สึกซะดีกว่า เออ ถ้าทำแล้วผิดขนาดหนักให้สึก ถ้าเป็นโทษเบาๆ หน่อย พอที่สังวรระวังศีลของตัวได้อยู่ ก็สมาทานใหม่ แสดงอาบัติใหม่ซะ หรือสมาทานศีล ศีล ๑๐ ของตัวซะ เออ ก็อยู่ต่อไปเป็นพระที่ดี เป็นเณรที่ดี เป็นเนื้อนาบุญของโลก

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ

เพิ่นบอกว่า ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นเนื้อนาบุญของโลก ชาวโลกเอาอะไรให้ มาทำ เอาอะไรมาทำบุญ มาให้ทาน มาบริจาคให้ สงเคราะห์สงหาให้ ยังฝ่าฝืนศีลธรรมอยู่ ก็สมควรจะสึกออกไปจากเพศอันอุดมนี้ซะ อย่าอยู่เป็นก้างขวางคอของชาวโลก อยู่ไปก็หนักอกหนักใจของชาวบ้านชาวเมืองเขา ถ้าประพฤติตนไม่ดีไม่ตามพระวินัย ทำยังไงก็ได้ให้หมดจด ก็ตั้งใจใหม่ ตั้งสมาทานใหม่ อยู่ปริวาสซะก่อนเรา ถ้าเป็นพระ เออ ถ้าหากล่วงเกินเข้าไปหนักๆ กว่านั้น อยู่เป็นพระก็อยู่ไปอย่างหลบลี้หนีหน้า ขี้กลากกินหัว เป็นขี้กลากเต็มหัว หัวถูลู่ถูกัง คันคะเยอไปหมดทั้งตัวนั้นแหละ อยู่ไปก็เป็นโรคติดต่อของประชาชนต่อไป

สึกไปซะ สึกไป ก็ไปเข้าหาการหางานอาชีพทางโลกเอา ถ้าขยันขันแข็งก็ตั้งเนื้อตั้งตัวได้ ถ้าเป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน สึกออกไปแล้ว ไปหาลักฉกจกฉ้อ โกงบ้านโกงเมืองเขาอีก อย่างงั้นก็เป็นภัยต่อสังคมอีกเหมือนกัน หนักใจชาวบ้าน ผู้อุปถัมภ์(อ)ปัฏฐาก ผู้ให้ความอุปถัมภ์(อุ)ปัฏฐาก บำรุงรักษา เออ หนักใจชาวบ้านเขา

อยู่ไปก็หนัก หนักแผ่นดิน

คนหนักแผ่นดินก็มี สมัยครั้งพุทธกาล ก็หนักแผ่นดิน

จนถูกแผ่นดินก็ยังไม่รองรับ เพราะว่ามันหนัก แผ่นดินก็เลยสูบเอาไปเลย สูบ แผ่นดินสูบ อย่างพระเทวทัตเป็นตัวอย่างหลายคนเน้อ พระเจ้า เออ เป็นถึงพระเจ้าแผ่นดิน ก็ถูกแผ่นดินสูบไปก็มี เป็นผู้หญิงก็มี เป็นผู้ชายก็มี ถูกแผ่นดินสูบไปทั้งเป็นๆ เลย อย่างว่านางจิญจมาณวิกา เป็นตัวอย่างผู้หญิง ถูกแผ่นดินสูบไปเลย แน่ะ หมายถึงว่า สูบยังไง มันสูบยังไง สูบลงไปจริงๆ สูบลงไป พระเทวทัตก็สูบลงไป พระเจ้าสุปปพุทธะอีกองค์ ก็ถูกแผ่นดินสูบเหมือนกัน หลายคนอยู่ แต่จำไม่ได้มันหลายคน

คนนั้นก็ถูกแผ่นดินสูบ คนนี้ก็ถูกแผ่นดินสูบไป สดๆ แดงๆ ดีกว่าหนักแผ่นดิน คนหนักแผ่นดิน พสุธาหรือแผ่นดิน ทนไม่ไหวก็แยกออกให้ตกลงไปในหลุม ดูดลงไปถึงอเวจีมหานรก ไปหมกไหม้อยู่ ก็ไปรับโทษทัณฑ์อันนี้อย่างนี้ เกิดร่วมอยู่ในแผ่นดินสูบไปในสมัยพระพุทธเจ้าทรงพระชนม์ชีพอยู่ ผู้ทำความหนักแผ่นดิน ก็ถูกแผ่นดินสูบไป นี่เป็นตัวอย่าง แต่ทุกวันนี้ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก แผ่นดินสูบเหมือนกัน เขาไปยิงเป้าทิ้งซะ ฆ่าทิ้งซะเลย ฆ่าทิ้ง ตายแล้วเอาไปไหน ก็แผ่นดินสูบเหมือนกัน ถ้าทำเภทภัยสังคมขึ้นมา เขาก็ดึงไว้ แผ่นดินสูบเหมือนกัน ตาย

อยู่ในที่แห่งไหนก็ตาม แต่ก็แผ่นดินสูบ แต่ผู้ที่ไปสวรรค์ทั้งเป็นแผ่นดินไม่ได้สูบหรอกไปสวรรค์ทั้งเป็น พระโสดาบันบุคคล สกิทาคา(มี) อนาคา(มี) พระอรหันต์ทั้งหลาย เพิ่นไปพระนิพพานกันหมด ไม่ถูกแผ่นดินสูบหรอก มีทุกขคติที่รุนแรงอย่างงี้ ต้องมีโทษสาหัสสากรรจ์พอได้ เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นคนมีสัมมาอาชีวะ เป็นการเลี้ยงชีพในทางที่ชอบ ประกอบการงานในทางที่สุจริต เลี้ยงชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ใจ แผ่นดินรองรับนับถือเอาไว้ นอกนั้นหากถือเอาไว้ ตายแผ่นดินกับเขาได้อยู่ เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย ถ้าท่านมีชีวิตอยู่ ท่านก็เป็นประโยชน์ต่อสังคม ทำให้สงบร่มเย็น อย่างน้อยก็แสดงธรรมะธัมโม ให้เขาฟังได้ หรือว่าอ่านหนังสืออธิบายบาปบุญคุณโทษ ให้หมู่ให้พวกได้ฟัง มีตำรับตำรา มีเต็มบ้านเต็มเมือง อ่านให้ลูกให้หลานฟัง ถ้ามีผู้เฒ่าผู้แก่ ถ้าลูกหลานอ่านหนังสือ อ่านออกก็อ่านหนังสือธรรมะ อ่านให้ครอบครัวของเรา ถนัดอ่านให้ลูกหลานฟัง เรื่องดีๆ มีเยอะแยะ เก็บดีจนไม่มีที่เก็บหนังสือธรรมะธัมโม เรื่องของพระพุทธเจ้า เรื่องของพระอริยสงฆ์ สาวกของพระพุทธเจ้า เรื่องผู้ประพฤติดีประพฤติชอบอยู่ในโลก ไม่ได้รักษาศีลเฉพาะหรอก แต่ว่าเป็นคนเป็นประโยชน์ต่อสังคม ทำประโยชน์ให้สังคม พัฒนาสังคม ให้เจริญรุ่งเรือง อืม มันเกิดขึ้นเพราะอะไร ศาลาธรรมสภาแห่งนี้ มันเกิดขึ้นด้วย วิริยะ อุตสาหะ จากน้ำมือของท่านผู้เป็นเจ้าอาวาสหนึ่ง จากความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้านชาวเมืองหนึ่ง เอามารวมกันเข้าจึงเป็นศาลาขึ้นหลังใหญ่โตขนาดนี้ แต่ก่อนโบสถ์ก็มี แต่ว่ามันน้อยไป ต่อจากโบสถ์มา เป็นวิหารใหญ่ต่อกันไป ดังที่เรานั่งกันอยู่นี้ เกิดจากแรงความคิดของท่านเจ้าอาวาส

(เสียงเด็กร้องไห้)

และก็เชิญชวนผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายร่วมกัน คนละ ๑ บาท คนละสลึง คนละเฟื้อง คนละ ๑๐๐ ๒๐๐ คนละ ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ คนละ ๑๐,๐๐๐ ๒๐,๐๐๐ เอ้า ก็ตั้งขึ้นมาได้อย่างนี้ นี่เรียกว่าเป็นคนไม่หนักแผ่นดิน เป็นคนทำให้แผ่นดินได้รับประโยชน์ ทุกอย่างที่ทำขึ้นในวัดนี้ ทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ให้ประชาชนได้ใช้ร่วมกันอย่างนี้

ไม่ให้ตายแผ่นดินสูบเอาไว้ ไม่ตายหรอก เว้นไว้แต่หมดลมแล้ว หมดลมแล้วเขาก็เอาไปฝังซะ เอาไปเผาไฟซะ อืม แต่ว่าไม่ได้ตายด้วยแผ่นดินสูบโดยตรง แผ่นดินมันสูบโดยอ้อม ตายแน่นอน ถึงจะดวงวิญญาณจะไปสวรรค์ แต่ว่าร่างกายไปด้วยไม่ได้ ถ้าเกิดไปนานมันก็เน่า ไม่ก็เปื่อย เออ เหม็นบ้านเหม็นเมืองเขา น่าเกลียด จึงมีการเผา

กเฬวราก

ซากศพซะให้เรียบร้อย เรียกว่าประชุมเพลิง นั่น...พากันเก็บกระดูกไว้ ถ้าผู้ใดมีคุณงามความดี แม้เป็นกระดูกก็ยังแย่งกันเลย อย่างในประเทศอินเดีย กระดูกพระพุทธเจ้าแย่งกันอุตลุด กระดูกของพระอริยเจ้า พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรแย่งกัน

แต่พระอานนท์ ท่านเหาะขึ้นไปในอากาศ เพ่งไฟ กสิณเตโชธาตุ ให้เกิดไฟไหม้อยู่ในอากาศ ไฟตกลงๆๆๆ ตกใส่ดินน่ะ แย่งกันอุตลุด แน่ะ นี่ก็มีอยู่ในครั้งพุทธกาล

พระอริยเจ้าทั้งหลาย พระโสดา(บัน) พระสกิทาคา(มี) อนาคา(มี) พระอรหันต์ขีณาสพทั้งหลาย ไม่มีใครไปทอดทิ้งนิ่งดูดายหรอก เก็บไปสักการบูชา เป็นที่เคารพสักการะกราบไหว้ ทำบุญทุกวัน ไหว้พระทุกวัน เก็บดอกไม้ไปบูชาทุกวัน ทุกคนผู้มีบุญแล้ว แม้แต่กระดูกเขายังไหว้เคารพบูชา เพราะว่าเป็นประโยชน์ต่อชุมชนส่วนรวมทั้งโลก ไม่มีใครปฏิเสธกระดูกของพระอรหันต์ทั้งหลาย ไม่มีใครปฏิเสธ แต่แม้ในรูปของท่าน ได้ถ่ายทำไว้ในรูป อยู่ในกระดาษ ก็ยังเอาไปบูชาสักการะ แม้แต่กระดูกก็ยังเก็บไปไหว้บูชาสักการะอยู่อย่างนั้น นี้บุคคลตัวอย่างมีอยู่ เราก็เห็นอยู่ เห็นกับหูกับตาน่ะ

ถ้าเราไปเที่ยวประเทศอินเดีย ก็จะเห็นสถานที่ประสูติ สถานที่ตรัสรู้ สถานที่ปรินิพพาน สถานที่สำคัญๆ อำนวยให้กุลบุตรลูกหลานได้ดู ได้ชม ได้กราบ ได้ไหว้ คนเมืองไทยของเราว่า ทัศนาจร ไปดู ไปชมกันทั้งนั้น ในประเทศอินเดีย สถานที่ประสูติอยู่ที่ไหน สถานที่ เออ แสดงธรรมอยู่ที่ไหน สถานที่ปรินิพพานอยู่ที่ไหน แล้วกระดูกหายไปไหนหมด เขาแย่งกัน หากไม่แบ่งปันกันโดยธรรม ก็อาจจะเกิดสงครามโลกแย่งกระดูกกัน โน้น บุคคลผู้ที่มีคุณธรรมสูง เขาบูชาแม้กระทั่งกระดูก แล้วนี่พวกเราน่ะมีคุณธรรมพอที่จะแย่งไว้ได้ พอที่จะแย่งกระดูกกันไหม

ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง

ในร่างกายเรา มีแต่เป็นของมีค่าทั้งนั้น แม้แต่อยู่ในปากก็ขอถอนเอา ถอนเอาฟัน ผมที่โกนออกมา แย่งกันทั้งนั้น ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่าคุณธรรมที่ท่านมี มีคุณธรรมประจำ

ตัวของท่านเอง เกิดความศรัทธา... ความเชื่อ ความเลื่อมใสอย่างฝังอกฝังใจถอนไม่ออกเลย ดังนี้เป็นตัวอย่าง นี่แหละ พวกเราเป็นผู้มีบุญ จึงมีผู้มาแนะนำให้สร้างวัตถุถาวรเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ดังที่เรามาร่วมกันนั่งอยู่เดี๋ยวนี้ เห็นได้ชัดไหม ท่านผู้นั้นคือใครล่ะไปบอกเมื่อ...ทีแรก น่าโมทนาสาธุการไป อืม

เพราะฉะนั้น จึงขอฝากท่านทั้งหลาย ให้ทำตนเป็นคนดี อย่าทำเป็นคนชั่ว ถ้าเป็นคนชั่วแล้วแผ่นดินหนักมันจะสูบเอาไป อ้า ถ้าตายด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ตายด้วยศีลด้วยธรรมแท้ ใครๆ ก็เคารพ ใครๆ ก็นับถือ สักการบูชา ทำบุญสุนทาน ไม่เสียดาย เสียสละแรงกายแรงใจ มาร่วมทำเป็น เออ โรงทานบ้างในงานนี้ ผู้ที่มีศรัทธาเสียสละเป็นเจ้าภาพโรงทานบ้าง พระคุณเจ้าก็ได้ฝากท้องฝากไข้ด้วย เฮอะๆ อิ่มหนำสำราญด้วย เพราะแรงกายแรงใจที่ท่านเคยกระทำมานั่นเอง ให้ภาคภูมิใจตัวเองไว้อย่างน้อยๆ ...กลับใจตัวเอง ถึงกับไปกินยาตาย หรือไปฆ่าคนตาย ผูกคอตาย ไปโดดเหวตาย ไปโดด โดดภูเขาตาย อะไรทำนองนี้ ถ้าใครสั้น คิดสั้น คิดไม่กว้าง ก็ทำประโยชน์ให้แก่ตัวเองไม่เพียงพอ ให้คิดให้กว้างๆ หรือว่าเสียสละชีพเพื่อชาติ เพื่อศาสนา เพื่อพระมหากษัตริย์ เพื่อรัฐบาล ผู้ปกครองเรา ให้อยู่ดีมีสุข เราเสียสละได้ทุกอย่าง อย่างนี้คล้ายๆ ว่าเป็นการเสียสละอย่างสูง ให้เข้าใจอย่างงั้น ให้ภาคภูมิใจไว้ ผู้ที่จำศีลภาวนามาตลอดชีวิต อย่างน้อยก็กระดูกก็เป็นประโยชน์ต่อชุมชนเหมือนกัน เอาฝากเขาไว้ เขาสักการะ เขาบูชา ผู้นับถือ เขาเลื่อมใส เสียสละทรัพย์ คนละนิดละหน่อยพอบำรุงพระศาสนา ให้มีวัดวาศาสนาเกิดขึ้นเต็มบ้านเต็มเมือง เหล่านั้นก็เรียกว่าเป็นประชาสงเคราะห์เหมือนกัน ให้ประชาชนได้ เกิดศรัทธาเลื่อมใส

เสียสละกำลังกาย กำลังใจ ออกมาประพฤติปฏิบัติ บูรณะปฏิสังขรณ์วัดวาศาสนา ให้เป็นหลักเป็นฐาน ดังที่เรานั่งอยู่ในศาลาเดี๋ยวนี้ เกิดขึ้นเพราะความคิดของท่านผู้มีเมตตา ไม่เอารัดไม่เอาเปรียบผู้หนึ่งผู้ใดเลย

ตายช่างมันๆ เมื่อยก็นวดเอา กินข้าวแล้วก็มีแรงมาเอง นวดเส้น นวดเอ็นมาแล้วก็มานั่งเทศน์ได้ อย่างนี้ก็เรียกว่าเสียสละเหมือนกัน เออ ได้สาธุหรือเปล่า บุญ เออ นั่งเทศน์อย่างนี้ก็ด้วย ข้าวปลาอาหาร ของญาติโยมเอามาเลี้ยงชีวิตร่างกาย แต่ว่ามันมีพลาดอะไรนิดหนึ่ง ตั้งใจว่าจะมากินเพลที่นี้ เออ ร้านแก่ ลำตะคอง ว่าจะมาฉันเพลที่นั่น แต่มาๆ พอมาถึงที่นั่นแล้ว

มันเลยเพลแล้ว เลยเที่ยงไปแล้ว กินเพลไม่ได้แล้ว ก็เลยเอาน้ำมา น้ำขวดใหญ่ น้ำขวด กินมัน เราพลาด เราไม่ได้กินเพลแล้ว วันนี้ ไม่มีเพลแล้ว ตั้งใจจะมากินเพลลำตะคอง ไม่ทัน แต่ว่ารถมันติด ฝนก็ตกมากมาย พอมาถึงลำตะคอง ถึงร้านอาหารจริงๆ มันบ่ายแล้ว มันบ่ายไปตั้งหลายนาทีแล้ว เที่ยง บ่ายไปตั้งหลายนาทีแล้ว ต้องหาเลี้ยงชีพแล้ว กินน้ำเข้า กินน้ำเข้าหรือเปล่า ไม่ต้องกินมันเพล ไม่ต้องกิน กินน้ำร้อนเอา น้ำปานะ น้ำส้ม มีหลายชนิดที่เขาเอามาให้กิน ตอนบ่ายตอนเย็น หลายอย่างกินไม่ไหว... น้ำทั้งหลาย อืม หายเมื่อยหน่อย หายเมื่อยหาย หิว

๗๔

ไหม ไม่มีหิว เออ อึม ถ้าเมื่อยๆ มาก็กินน้ำเอา กินน้ำร้อนเป็นแก้ว... กินน้ำ

(หลวงปู่ฉันน้ำร้อน) กินน้ำลงไปแล้ว

(หลวงปู่สำลักน้ำ ไอ) สำลักน้ำซะ เอา แค่นั้นแหละ

ถ้าการเลี้ยงเพลก็ฉันได้อยู่

(หลวงปู่ ไอ) ถ้าเอามื้อเดียว วันไหนอิ่มข้าวตอนเช้า อิ่มหลาย เขานิมนต์ฉันเพล เอามาอีกแหละ เอาอีกแหละ เออ มันกินไม่ได้อีกแล้ว เข้าไม่ได้แล้ว เอื้อม(เรอ)แล้ว เอ้า ยังไม่ถึงฮาก (อาเจียน)หรอก

(หลวงปู่สำลักน้ำ) หยิบน้ำกิน กินน้ำลงไปมันสำลักน้ำ

ที่บรรยายมา จับตรงนู้นบ้าง จับเอาอันนี้บ้าง เพื่อให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด ถ้าจะประพฤติปฏิบัติให้ดีกว่านี้ ให้เคร่งครัดกว่านี้ ไม่ให้เป็นคนหนักแผ่นดิน อย่างที่ อย่างนิทานเมื่อกี้

(หลวงปู่ ไอ) ออกมาแล้ว

คนหนักแผ่นดินแต่แผ่นดินไม่รับ สูบเอาไปเลย เออ นี่ไม่ถึงกับหนักแผ่นดินหรอก

(หลวงปู่ ไอต่อเนื่อง)

อย่าให้กลายเป็นนักโทษอย่างอุกฤษฏ์ ไม่ได้แขวนคอเหมือน ซัดดัม ฮุสเซน หรอก ไม่ได้กระอักเลือดตายเหมือนพระเจ้าชาห์หรอก ยังมีประโยชน์ต่อแผ่นดินอยู่ ก็ช่วยกันพัฒนาชาติบ้านเมืองของเรา ให้มันเจริญรุ่งเรือง เป็นที่อยู่ที่อาศัย ของลูกของหลานสืบไปอีกนานเท่านาน

ดังที่รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา เพราะว่าคอมันไม่เอาแล้ว มันไอแล้ว ก็ยุติ สมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

อ้า รับพรกันซะก่อนน่ะ ด้วยอำนาจบุญกุศลบารมีราศีทั้งหลาย ได้พร้อมเพรียงกัน สามัคคีกัน มาเข้าวัดเข้าวา มาบำรุงรักษา สร้างสรรค์ พัฒนาสถานที่ ดังที่เราได้อาศัยนั่งฟังเทศน์อยู่เดี๋ยวนี้ด้วย และอื่นๆ มีอีกเยอะ ก็ขอจงเป็นพลวปัจจัย ดลบันดาลให้ท่านทั้งหลายได้รับความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา ก็ยุติโดยเวลาเอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

ปิด ปิดแล้ว สต๊อป(stop หยุด ปิด)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานทำบุญฉลองครบรอบ ๖๑ ปี โรงพยาบาลเพชรบูรณ์
พิธีทอดผ้าป่าสามัคคีสมทบทุนจัดซื้อเครื่องมือแพทย์
สำหรับอาคารธรรมรักษา (๑๑๔ เตียง)
วันอังคารที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๒.๓๐ น.
ณ โรงพยาบาลเพชรบูรณ์

อาราธนาเทศน์เสร็จแล้ว เราไม่ได้ยินเสียงเลย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของเรา จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์เป็นศาสดาของโลก อ้า ด้วยความศรัทธา จริงใจ และจริงจังด้วยเทอญ สาธุ

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิพระธรรมเทศนา มีบุพพาประ สืบเนื่องมาจากองค์สมเด็จ ภควันตังมหาบพิตร สัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นศาสดาเอกในโลก ถ้ายันเท่าทุกวันนี้ก็ ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว เพิ่นล่วงลับดับขันธ์และปรินิพพานไปนานแล้ว แต่ว่าคำสั่งคำสอนของท่านยังมีอยู่ในโลก มีในพระไตรปิฎก มีในพ ระคัมภีร์ ตำรับตำรานับคณาไม่ถ้วน พรรณนาไม่ถ้วน มากมายก่ายเกิน พะเนินเทินทึกอึกทึกเนืองนอง มีหลายนัยด้วยกัน ธรรมวินัยมีมากมาย

แต่ท่านบัญญัติไว้ให้ แด่ชาวพุทธโดยตรง คือ จะพระภิกษุสงฆ์สามเณร หากเจ็บไข้ได้ป่วยก็อย่าได้ทอดทิ้งกัน อย่าได้นิ่งดูดายกัน พวกเราหนีจากฆราวาสวิสัยมา อาศัยธรรมะ คำสั่งคำสอนของพระบรมพระศาสดาเท่านั้น อย่างอื่นไม่ได้เกี่ยวข้องทิ้งญาติพี่น้องทั้งหมดแล้ว ไม่มีพี่ ไม่มีน้อง ไม่มีญาติโกโหติกาแต่อย่างใด ถ้าพวกเราที่เป็นนักบวชจะได้ดูแลกันเอง ถ้าทอดทิ้งนิ่งดูดาย ใจจืดใจดำ อำมหิต เออ ไม่ดูแลรักษา หากเบื่อหน่ายกันแล้ว กลัวติดโรคติดภัย ก็หนีจากกัน ปล่อยให้ผู้ป่วยนั้นต้องนอนแขม่ว คอยผ่อนความตายเท่านั้น

พระบรมศาสดาได้ทราบข่าวว่า พระติสสะเวลาป่วยหนักหมู่พวกทอดทิ้ง หนีหมด ไม่มีใครดูแลเลย อ้า ไปห้องน้ำ ห้องส้วมด้วยตนเองก็ไม่ได้ นอน ตัวเปื่อยเน่า

ถ้าพูดเอารวบรัด พระติสสะน่ะ พระตัวเปื่อยเน่า ตัวเปื่อยหมดทั้งตัว ไม่มีใครมาอยากจับอยากจ่าย น้ำเหลือง ขี้เหลวเลอะเทอะไปหมดทั้งเนื้อทั้งตัว เปื่อยหมดทั้งเนื้อทั้งตัว พระบรมศาสดาได้ทราบข่าวก็สลดสังเวชใจ ปัดโธ่ ลูกศิษย์ของเราคถาคตขนาดนั้นเชียวหรือ เราไปเอง ไปเอง ไปเห็นติสสะ ตัวเน่าเปื่อยทั้งตัวทั้งเนื้อทั้งตัว สั่งให้ต้มน้ำร้อน สั่งให้ก่อไฟต้มน้ำร้อนขึ้น หาใบไม้ใบตอกอะไรๆ ที่มันเป็นยา อ้า ใบศรีชั่วโมงืน ใบอะไรต่ออะไรมันเป็นยา เอามาต้มให้หอมดีๆ ตำราสามสิบสองฝาง หรือ เออคอยฝางทั้งหลายเอามาใส่ให้หลายๆ ต้มแล้ว เอาติสสะมาอาบน้ำเอาเสื้อผ้าที่เน่าๆ เหม็นๆ เหล่านั้นเอาไปซัก ซักด้วยน้ำร้อนไปตากให้แห้ง แล้วก็เอาอะไรปิดร่างกายไว้เฉยๆ ซะก่อน พอผ้าแห้งแล้ว ก็เอาผ้าแห้งมาห่มให้ ทาแป้ง ทาดินหินที่เป็นยาทั้งหลายดินส้ม ดินอะไรมัน ทาหมดทั้งตัวให้ ให้เย็นสบาย เย็นสบายแล้วก็ห่มผ้าให้ดี แล้วก็มานอน ไม่ได้นอนที่อื่น นอนที่ใกล้ๆตักของพระบรมศาสดา นอนตรงนั้นฟังเทศน์ พระพุทธเจ้าก็เทศน์เรื่อง

ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

ให้ฟัง ร่างกายนี้มัน แน่ ไม่แน่นอน มันไม่แน่นอน ด้วยฤทธิ์กรรมวิบากแต่ปางก่อน ของเราตามมาทันเวลาไหน มันก็เล่นงานเราเวลานั้น เพราะฉะนั้น เราตั้งใจละ ตั้งใจวางซะให้ได้ ให้ตั้งใจละ วางสังขาร มันไม่ใช่ของเรา อา

สัพเพ สังขารา อะนิจจา

สังขารทั้งหลายทั้งปวงมันไม่เที่ยง มันก็เป็นให้เราเห็นอยู่อย่างนี้ มันเน่าให้เราเห็นก็ได้ มันเจ็บมันป่วยเป็นอะไรๆ เป็นโรคผิวหนัง โรคฝี โรคอะไรๆ ภายในเพิ่นก็เป็นได้ เป็นได้สารพัดอย่าง เพราะฉะนั้น ควรแล้วหรือ เราจะยึดถือร่างกายนี้เป็นตัวของเรา มันไม่ใช่ตัวของเรานะ อ้า เป็นของมาใช้บาปใช้กรรมเฉยๆ มันไม่ใช่ตัวของเราที่จะนำไปสู่ปรโลก ไม่ได้เลย เอาไปไม่ได้สักชิ้นเดียวเลย ให้ทอดทิ้งมันซะ ปล่อยมันซะ วางมันได้ แล้วแต่มันจะเป็นไป

สัพเพ สังขารา อะนิจจา

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ
บังเกิดก่อแล้วกลับกลาย
ดุจฟองแห่งน้ำหมาย
แล้วแตกดับวับกระเด็น

อ้า เท่านั้นน่ะ เอาไปนำ(ติดตาม)ไม่ได้ ไปสู่ปรโลกไม่ได้ เอาได้แต่จิตใจเราเน้อ เอาจิตใจเราไปได้ ใจเรานั้นเป็นของไม่ตาย

ตายไม่เป็นกับเขาหรอก ใจเราออกจากร่างนี้ก็เข้าไปร่างอื่น ออกจากร่างอื่น ไปเข้าร่างอื่นต่อๆ ไป เป็นภพ เป็นชาติ ไม่รู้จักชาติกี่ชาติ กี่ภพแล้ว ทั้งเป็นตัวเราตถาคตเอง ก็นับภพ นับชาติไม่ถ้วน เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลกอันนี้ เพราะฉะนั้น เราจึงตัดเสียให้ขาด ให้สิ้นอาสวกิเลส เป็นสมุจเฉทปหาน ให้ดับขันธปรินิพพาน ตายแล้วสบายมาก สบายบรื๋อไปเลย ไม่มีอะไรรบกวนเราแล้ว

ราคะก็ไม่มี โทสะก็ไม่มี โมหะก็ไม่มี โลภะก็ไม่มี ราคะ โทสะ โมหะ ราคะ มานะ ทิฐิอะไร มันหมดไปหมดแล้ว ไม่มีแล้ว ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในร่างกาย มีแต่ดวงธรรม ที่ได้ตรัสรู้แล้ว โปร่งสว่างไสว มีความสุขอยู่ตลอดเวลา ถ้ามีเรื่องยุ่งๆ ขึ้นมาก็ตัดวางมันทันใด ไม่ให้ไปยึดถือไว้นาน อ้า อันนี้พวกเราได้ทำ สร้างโรงพยาบาลไว้ ณ จังหวัดเพชรบูรณ์นี้ เพื่ออนุเคราะห์ภิกษุไข้หรือคนไข้ทั้งหลาย บรรเทาไข้ให้ บรรเทาทุกข์ให้ อันนี่เป็นการสร้างมหาสมบัติใหญ่โตไว้ในโลก เออ สร้างโรงพยาบาลไว้บรรเทาทุกข์ให้แก่มวลมนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมา ไม่ว่าพระเจ้าพระสงฆ์ ภิกษุสามเณรเจ็บป่วยมา ก็ได้พึ่งพาอาศัยที่นี้ เออ เจ้าหน้าที่ก็ปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด

ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย
ไม่ใจจืด ไม่ใจดำ
ไม่อำมหิต ต่อคนไข้ทั้งหลายเลย

มันจะแปดเปื้อนเปรอะเลอะเทอะยังไงก็ไม่รังเกียจ เออ เออ กระโถนถ่ายอึ ถ่ายหนัก ถ่ายเบาอะไร เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเลย เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เปลี่ยนที่ใส่ก็ทำให้สะอาด อล่องฉ่อง เอาไว้ ตากกันให้แห้งแล้วก็รีดให้ สะอาดเอาไว้ สำหรับเปลี่ยนภิกษุไข้ หรือว่าคนไข้ทั้งหลาย เปลี่ยนให้ใหม่หมด จะทำให้แห้งแล้วจึงค่อยเอามาใส่ให้ใหม่ ไม่มีชุดของตัวหรอก ชุดของโรงพยาบาลหมด นี่แหละเรียกว่าการสงเคราะห์ อ้า การสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ไม่ใช่ใจไม่ได้พัฒนา ใจของเราได้พัฒนากันมาแล้วจนถึงขั้นเป็นหมอ จนถึงขั้นเป็นผู้อาสาสมัคร ทำงานชนิดนี้ ทุกคนที่มาปฏิบัติงานในโรงพยาบาล อย่าไปขี้เกียจ อย่าไปรังเกียจอยู่ก็ไม่ถูกต้อง ตามพุทธบัญญัติ พุทธบัญญัติไม่ให้ขี้เกียจกัน ภิกษุเป็นไข้ ตัวเปื่อยตัวเน่าขนาดไหน ก็ให้ไปโทรมเอา ไปอุ้มเอา มาล้างน้ำ มาทำความสะอาด แม้เสื้อผ้าอาภรณ์เปื้อนเปรอะเลอะเทอะด้วยสกปรก โรคร้ายชนิดไหนก็ตาม เอามาแช่น้ำยาเข้า เอาน้ำร้อนล้างออกให้หมด เอาฝางทั้งหลายมาต้ม อ้า ฝางทั้งหลายร้อยแปดฝาง ฝางทั้งหลายบรรดามันเป็นยา สมานแผล สมานฝีๆ ใช้มันล้างออกให้สะอาดและก็ทาแป้ง ทาแป้งฝุ่นหรือว่าแป้งยาชนิดที่มันเป็นดินส้ม เอามาเป็นแป้งดีๆ แล้วก็ทาตัวให้เย็นสบายนอนฟังเทศน์พระบรมศาสดา ฟัง ฟังไปๆๆ จิตหลุดพ้นเสียแล้ว ติสสะจิตหลุดพ้นจากอาสวะ ไม่มีห่วงอะไรแล้ว ไอ้โรคภัยไข้เจ็บในร่างกายไม่มีเวทนาเลย เย็นลงไปถึงหัวอกหัวใจไปหมด ก็ได้สติตั้งขึ้นมา เกล้ากระหม่อม หรือเกล้าข้าพระบาท

ขอวางสังขารที่นี้ ขอปล่อยสังขารที่นี้ เธอจงกำหนดการอันควรเถิดติสสะ ว่ามันเป็นของสุก จงกำหนดการอันสมควรเถิด ไม่ต้องถือ ไม่ต้องยึด มันวางมันหนัก ให้มันดับไปหมดทั้งราคะ โทสะ โมหะ ก็ให้มันดับไปหมดน่ะ มันจะหมดทุกข์ ต่อแต่นั้นก็เข้าฌานเลย พระติสสะก็เข้าฌานตั้งแต่ปฐมฌาน ทุติยฌาน จตุตถฌานไปเรื่อยๆ จนละสังขาร หมดแล้ว ขอทิ้งสังขาร ณ ที่นี่พระเจ้าข้า ขอทิ้งมันตรงนี้ สังขารไม่ได้เอาไปด้วยหรอก เธอจงดำเนินตามอันควรเถิด ติสสะ ติสสะละสังขารไปแล้ว หมดลมหายใจแล้ว พระพุทธเจ้าก็ตรัสบอกว่า ท่านทั้งหลาย ติสสะไม่ใช่พระธรรมดานะ อา พระผู้สิ้นอาสวะแล้ว หมดกิเลสแล้ว สมควรก่อธาตุขึ้น อ้า เจดีย์ขึ้นไว้ แล้วก็เผาติสสะดีแล้ว กระดูกของเธอทุกชิ้น ทุกอย่างจะกลายเป็นพระธาตุทั้งหมดนะ แล้วก็ไม่ให้แยกย้ายไปไหนเลย ให้ก่อเจดีย์ไว้ใกล้ภูเขาน้อยแห่งนี้ล่ะ ภูเขาน้อยๆ แห่งนี้ล่ะ เอาเจดีย์ไว้ที่นี่ บรรจุไว้ในที่นี่หมด เพราะว่าติสสะไม่ใช่พระธรรมดา เป็นพระอรหันต์แล้ว สิ้นอาสวะแล้ว ถึงพระนิพพานแล้ว พวกเราควรจะสัก สักการะบูชาให้เต็มที่ อย่าทอดทิ้ง อย่าใจจืด อย่าใจดำ พระบรมศาสดาสั่งอย่างงั้นแล้วก็ ให้หมู่พวก

๗๕

จัดการตามสั่งทุกอย่าง จนได้สำเร็จเป็นเจดีย์น้อยอยู่แห่งนั้น อ้า ดังนี้ เป็นตัวอย่างอันนี้ พวกเราสร้างโรงพยาบาล เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่พระภิกษุสามเณร อานิสงส์จะมากขนาดไหน อานิสงส์จะมากมายขนาดไหน ที่นีเป็นที่โรงพยาบาลสงฆ์ อ้า เอามาไว้เป็นที่ตึกสงฆ์อาพาธ ส่วนตึกอื่นๆ นี่ก็เป็นที่รักสง... รักษาสาธารณชนทั่วไป ไม่ได้จำกัดพระเณรอะไร แต่ว่าสร้าง ที่วันนี้มาเปิดป้ายที่นี้ โดยจะทำการไว้ให้เป็นโรงพยาบาลสงฆ์อาพาธอย่างเดียว

เพราะฉะนั้น ขออนุโมทนาในเจตนาดี ที่ท่านทั้งหลาย ได้ทำตามคำสั่งคำสอนของพระบรมศาสดา ได้สมความมุ่งมาดปรารถนาและก็สวยงามด้วย สะดวกด้วย สบายด้วย น้ำท่านาวัง น้ำไหลไฟสว่าง ทุกอย่างได้สมปรารถนา

เพราะฉะนั้น อานิสงส์ อันนี้จะเท่าไหร่ จะพัฒนา พรรณนาไปเท่าไหร่ก็ไม่สิ้น ก็ไม่สุด มากมายก่ายเกิน พะเนินเทินทึก ปรารถนาสิ่งใดก็ให้ได้สมปรารถนาหวังเด้อ ผู้ที่เป็นเจ้าภาพศรัทธา เกิดริเริ่มสร้างโรงพยาบาลสงฆ์แห่งนี้ เอาไว้สำหรับปรนนิบัติ รักษาพระภิกษุไข้ หรือคนอนาถา อ้า คนทุกข์คนจนยังไงก็ได้รักษาเท่ากันกับพระภิกษุสงฆ์ล่ะ ให้ความสงเคราะห์อนุเคราะห์เท่ากันหมด ได้รับหมด

ยิ่งสมัยนี้ พระมหากษัตริย์ไทย พระบรมราชินีนาถและพระประยูรญาติทั้งหลาย ก็มีความนิยมชั่วโมงอบ ส่งเสริมในการรักษาภิกษุไข้ ไม่ใช่น้อย แม้แต่ตัวอาตมามานั่งฝอยอยู่เวลานี้ มานั่งคุยอยู่เวลานี้ ก็อาศัยหมอ เขารักษาให้ ผ่าตัดให้ หลายชั้นหลายต่อ ขั้นตอน ผ่าตัดไต นิ่วในไต ผ่าตัดสันหลัง ไขสันหลังอักเสบ ผ่าตัดท้อง เพิ่นเอาทั้งไส้ในออกมา อ้า โอ้ย เขาถ่ายทำเป็นซีดี(แผ่นบันทึก CD)ไว้ ถ่ายทำเป็นข่าวไว้ เขาถึงเอาภาพนั้นมาฉายให้ดู โอ้โฮ สลดสังเวชตัวเองจัง อ้า ไม่มีอะไรให้ตัวล่อนจ้อนล่ะ เออ เปลือยกายหมด ผ่าท้องขาวโพลน เขาก็ผ่า จากหัวใจลงไป เห็นโน้น ถึงต้นกัล... ต้นกัลปพฤกษ์ หึ กัลปพฤกษ์มันอยู่ที่ไหน อยู่กับ อยู่ข้างล่างนั่นแหละ จนผ่าไปอีกไม่ได้แล้ว เอาออกมาข้างนอกหมด ออกมาล้าง มาทำความสะอาดหมด ตับไต ไส้ พุง เอาออกมาหมด ลำไส้น้อย ไส้ใหญ่ เขารีดมาทำความสะอาดหมด ทุกอย่าง ในตอนเขาถ่ายทำทีวี

ตายไป ๕ ชั่วโมง กว่าจะฟื้นได้ ตายไป ๕ ชั่วโมง จึงฟื้นขึ้นมาได้ ฟื้นขึ้นมาได้ ได้ยินเสียงโน้น เสียงแซ่วๆ มาแต่ไกลๆ เสียงอะไรกันมาและกันมาเลย ใกล้เข้ามาๆๆ ใกล้เข้ามาหาตัว พอใกล้เข้ามาหาตัวแล้ว มาก็ดังอยู่ที่หูนี่ เออ แล้วขยับเขย่าตัวเอง เขาก็มาเขย่า หลวงปู่ๆ ฟื้นได้แล้วหลวงปู่

๗๕

ลืมตาเม่า(ลืมตาโพลง)ขึ้น เห็นคน เป็นจำนวนมากล้อมเราอยู่ เสียงเฮโลเขา โอ้ หลวงปู่ฟื้นแล้วๆ ลืมตาแล้ว มอง มองจนทั่วไปหมดทุกคน โอ้ เราฟื้นจริงๆ เว้ย คลำดูท้องตัวเองเขาเอาอะไรมาหนาๆ มาปิดไว้ให้แน่น ให้แน่นหนาหมด เคาะตึบๆๆ ดังตึบๆๆ โอ้ มันไม่ใช่หนังของเรานะ เหมือนดังเอาไม้กระดานมามัดที่หน้าอก ต่อจากนั้นก็นอนหลับอีกซะก่อน ฉีดยาให้นอนหลับ นอนหลับไปอีกวัน ให้พักผ่อนเต็มที่ล่ะ

อยู่ที่นั่น ๗ วันน่ะ ๗ วันมันจะเข้าพรรษาแล้ว มันจะหมดอายุลงแล้ว จำ

สัตตาหะ

มาได้ ๗ วันเท่านั้น ขอลาเขา กลับ มันจะหมด ๗ วันมันจะขาดพรรษา เขาว่าเอากลับรถนำส่งไปตามลำดับ ไปลงอุดรฯ ไปลงเครื่องบินอุดรฯ แล้วก็รถโรงพยาบาลอุดรฯ จัดรถนำส่งจนถึงเมืองเลย ถึงเมืองเลยแล้วก็ โอ้ย ญาติโยมทั้งหลายมาคอยดูมากมาย แต่ว่ากินอะไรยังไม่ได้ กินได้แต่ของเบาๆ เหลวๆ เว้ย ก็พออยู่ได้ ตลอดปลอดภัยมา

เข้าโรงพยาบาลมา ๓ ปี ๔ ปี แล้ว ผ่าตัดก็หลายครั้ง ผ่านิ่วก็หลายครั้ง ผ่าไขสันหลังก็หลายครั้ง เออ แต่ว่าอันนี้เอาไว้เยี่ยวซะก่อน อย่าเพิ่งตัดมันเนาะ(นะ) เฮอะๆๆ ก็หยอกแหย่เขา อันนี้ๆ อย่าเพิ่งตัดมันเนาะ(นะ) เอาไว้เยี่ยวซะก่อนนะ ก็เลยไว้อาตมาเอาไว้เยี่ยว ให้ถ่ายหนัก ถ่ายเบาได้สะดวกสบาย ชีวิตจึงรอดปลอดภัยมา ดังที่แสดงมา เพื่อให้ทุกท่านได้นำไป อันนี้อานิสงส์มากน้อยเท่าไหร่ สร้างโรงพยาบาล เพื่อสงเคราะห์อนุเคราะห์ ชีวิตเพื่อนมนุษย์ จะเป็นพระภิกษุ สามเณรก็ตามจะเป็นคนทุกข์คนยากก็ตาม สงเคราะห์ไปทั่วๆ ไปให้หมด ให้เป็นสาธารณประโยชน์จริงๆ ก็จะมีอานิสงส์ดังไปฮอด(ถึง)เทวโลก เทวดาก็จะโมทนาสาธุการกับพวกเรา อ้า มีน้ำใจไมตรีจิตมิตรภาพทั่วจักรวาล ไม่ว่าชาติไหน ภาษาไหน ถ้ามาเจ็บไข้ได้ป่วยในจังหวัดเพชรบูรณ์ หรือจังหวัดในเมืองไทย เขาไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดายเป็นฝรั่ง เป็นอังกฤษ เป็นเยอรมัน เป็นญี่ปุ่น เป็นที่ไหนมาป่วยอยู่ในเมืองไทย คนไทยก็ต้องดูแลรักษาเหมือนดังญาติพี่น้องของตัวเอง น้ำใจอย่างนี้ น้ำใจที่พัฒนาแล้วทั้งหลาย

๗๕

ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย ไม่ใจจืด ใจดำ อำมหิตกับสัตว์ผู้มาเกิดร่วมโลก ให้ความสงเคราะห์สงหาทั่วๆ ไป

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ทำความตั้งอกตั้งใจปฏิบัติให้เคร่งครัดในชีวิตของเรา ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ วัดป่าศิลาศรัทธาธรรม ต.บ้านราษฎร์
อ.เสิงสาง จ.นครราชสีมา

หลวงปู่เป็นคนหูหนวก พูดอะไรไม่ค่อยได้ยินน่ะ ต้องพูดดังๆ อ้า เออ อ่ะ นี่นั่งฟังสวดมนต์ เพิ่นสวดตั้งแต่สูตรต้นไปโดยลำดับ จนอวสานสุดท้าย

นี่เพิ่นก็ให้ศีลให้พรแก่เจ้าอาวาส ผู้กำลังเจ็บป่วยไข้อยู่ ไม่ค่อยสบาย ไม่ค่อยแข็งแรง นับว่าดีที่สุดแล้ว ขอให้เจ้าอาวาสท่านหายจากโรค จากภัยไข้เจ็บทั้งหลายทั้งปวงเสีย

ชะยะตุ ภะวัง
ชะยะมะหามังคะลานิ
สัมพุทธะคะเวสันโต

ขอให้หายเด็ดขาดไปเลย ไม่ต้องกินยา กินมันอะไรเลย ไปวัดความดันดู มันมีความดันสูงหรือความดันต่ำ ถ้ามีความดันต่ำก็ให้หมอเขาฉีดยา เพิ่มความดันสูงขึ้นให้หน่อย โรคหัวใจมีอยู่หรือเปล่า ถ้าโรคใจหัวใจมีอยู่ ตามทางศาสนา เพิ่นก็ว่าให้เร่งภาวนา พุทโธ อย่าให้ขาด มื้อเช้าก็ให้ได้สักหลายๆ จบ

พุทโธ ธัมโม สังโฆ
พุทโธ ธัมโม สังโฆ

ไปเรื่อยๆ โรคภัยไข้เจ็บเหล่านี้ก็จะจางหายออกไปจากขันธสันดานของท่านเจ้าอาวาส ให้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ต้องไปคิดเรื่องอื่น เอาที่คิดแต่เรื่องภาวนาเท่านั้น เอา พุทโธ คำเดียว พุทโธ พุทโธ อยู่อย่างงั้น อยู่กับ พุทโธ ให้เรียกว่าตายก็ตายกับ พุทโธ ไม่ได้ตายกับอย่างอื่น ตายอยู่กับ พุทโธ นี่แหละ เอา พุทโธ เป็นที่พึ่ง เราจะไม่เอาอย่างอื่นเป็นที่พึ่ง อยู่อารมณ์เดียวแค่นั้น ให้เป็นอารมณ์ สมถกรรมฐานและก็วิปัสสนากรรมฐานไปในตัว โรคภัยไข้เจ็บจะเบาบางลงอย่างน่ามหัศจรรย์ ถ้าเรา พุทโธ อยู่บ่อยๆ ย่อมชนะซึ่งโรคทั้งหลายทั้งปวง โรคทั้งหลายทั้งปวงมาเบียดเบียนเราไม่ได้ เพราะเราอยู่กับ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พุทโธ ธัมโม สังโฆ
พุทโธ ธัมโม สังโฆ

อยู่อย่างนั้นแหละ ญาติโยมก็เหมือนกัน ผู้ใดกลัวโรค กลัวภัยจะมาเบียดเบียน ก็ให้ภาวนา

พุทโธ ธัมโม สังโฆ

แค่นั้นแหละ ไม่ต้องเอาอย่างอื่นมา

คาถาอันนั้น คาถาอันนี้ก็
สู้พุทธรัตนะไม่ได้ สู้ธรรมรัตนะไม่ได้ สู้สังฆรัตนะไม่ได้

อันนี้วิเศษจริงๆ วิเศษจริงๆ นะ จนจวนจะตายก็ยังได้สติขึ้นมา ได้สติขึ้นมา รู้เนื้อรู้ตัวขึ้นมา เข้มแข็ง ใจเข้มแข็งต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ ที่มันเกิดขึ้นในสังขารร่างกายเรา หรือจิตใจเราก็เหมือนกัน จิตใจเรามันอ่อนแอ วิตกกังวลกับโรคภัยไข้เจ็บ ใจมันก็อ่อนลงไป อ่อนลงไป ไม่มีอะไร สู้พุทโธไม่ได้ สู้พระพุทธเจ้าไม่ได้ สู้พระธรรมไม่ได้ สู้พระสงฆ์ไม่ได้

พุทโธ ธัมโม สังโฆ
นี่สูงสุดในรัตนตรัยทั้ง ๓ เอา
พุทโธ ธัมโม สังโฆ

นั่นแหละเป็นที่พึ่ง อย่าเอาอย่างอื่นเป็นที่พึ่ง ตายก็ขอ

ถวายชีวิต กับพระพุทธ กับพระธรรม กับพระสงฆ์เท่านั้น อันนี้เคยบอกหลวงพ่อโกวิท(หลวงพ่อโกวิท ฐานยุตโต)วาระสุดท้าย หลวงพ่อโกวิท(หลวงพ่อโกวิท ฐานยุตโต)วาระสุดท้าย ท่านหมดหวังแล้ว ท่านจนยกมือไม่ไปแล้ว ยกมือข้างหนึ่งขึ้นบ๊ายบาย(bye bye ลาก่อน)เรา ลางแต่ว่าสั่งลา อ้า เอาดี สั่งลากันให้รู้จักวาระสุดท้าย เราจะยึดอย่างอื่นมาเป็นที่พึ่ง เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง อย่างเข้มงวดกวดขันไม่ให้มันหลีกไปทางอื่นน่ะ ทรัพย์สมบัติทั้งหมดช่วยเราไม่ได้สักอย่าง แก้วแหวนเงินทอง สิ่งของต่างๆ สิ่งปลูกสร้างทั้งหลายทั้งปวง เราทำด้วยแรงกายแรงใจเราจริงๆ เสียสละทุกบาททุกสตางค์ เราไม่เก็บ ไม่กำเอา ไปแม้แต่สลึงเดียว เอาติดตัวไปไม่ได้ ถ้าตายแล้วมีแต่คนอื่นเขาจะแย่งกัน ถ้าคนไม่มีธรรมจะแย่งกัน ในทรัพย์สมบัติทั้งหลายทั้งปวง คนมีธรรมะธัมโมอยู่แล้ว เป็นของสงฆ์หมดแล้ว เพราะเจ้าของตายแล้วเป็นของสงฆ์ทั้งหมด ทั้งวัด ศาลา โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ ทรัพย์สมบัติทั้งหลายทั้งปวงเอาไปได้ ไม่ได้สักสลึงเดียว อ้า มีแต่ร่างกายเท่านั้นน่ะ มีแต่จะเปื่อย จะเน่าไป ร่างกายก็อาศัยไม่ได้อีก

พอหมดลมหายใจแล้ว มันก็เกิดพองขึ้นมา อืดขึ้นมา อืดเต็มที่มันล่ะเป็นยังไง แตก แตกตายทำลายขันธ์ น้ำเหลืองก็เยิ้มออกมาทุกขุมขน น้ำหู น้ำจมูก น้ำปาก ออกมา น้ำเลือด น้ำหนองไหลออกมา แล้วเอาไป เอาอะไรไปได้สักอย่างไหม ไม่มีอะไรเอาไปได้สักอย่าง แม้แต่ผ้าเราห่มอยู่ เขาก็อยากจะแก้เอาล่ะ เออถ้าไม่อุจาด ถ้าอายโลกเขา เขาจะแก้เอาผ้าอาบไปแบ่งกันคนละนิดละหน่อย เนี่ยให้ปลงสังขารแบบนี้ ปลงสังขารแบบนี้ มันจะหมดห่วง

หมดห่วง ไม่หวง ไม่ห่วง ไม่ใย

ถ้าไม่ใยดี ในสรรพสิ่งทั้งปวง ถูกทำลาย จาก

เวทนา เพราะ อะนิจจา
สัญญา อะนิจจา
สังขารา ก็ อะนิจจา
วิญญาณัง อะนิจจัง
รูปัง เป็น อะนัตตา

ไม่ใช่ตัว ใช่ตนของเรา เลยห้ามไม่อยู่

ถึงคราวแล้วเร่งรีบ เข้าคั้นบีบดวงชีวัง
มีจน(ชน)ทุพพลัง และเรืองฤทธิ์อิสสโร

ขนาดใดก็ตาม ถ้าจะเป็น

๗๖

ชักหน้านิ่ว มุโมโห
หรืออ่อนหย่อนกาโย น้อมคำนับอภิวันท์

ยังไง มันก็ไม่อยู่เหมือนกัน หลวงปู่เทศน์อยู่นี่ก็เหมือนกัน ห้ามไม่อยู่ ห้ามแต่กายมันตาย และถ้ามันตาย และถ้าเป็นอยู่ ก็จะเป็นทุกข์ไปนานเนี่ย เป็นอยู่เป็นทุกข์ไปนาน รับภาระหนักข้างหน้าอีก ถ้าวางซะได้สนิทในใจ วางได้อย่างสนิทในใจ

ไม่ใช่ของเราสักอย่าง ไม่ใช่ตัวเราสักอย่าง
รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์

อารมณ์ทั้งหลายทั้งปวง ก็ย่อยยับดับสูญไป พร้อมๆ กับลมหายใจเหมือนกัน ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ปลงสังขารเนี่ย ปลงสังขารน่ะ วันนั้นแผ่นดินไหว เทวดาฟ้าดิน เออ หวั่นไหวทุกหย่อมหญ้า ว่าทำไมอยู่ดีๆ เปรี้ยงมันลงมา แผ่นดินภูเขาเลากาทั้งหลายก็โอนเอนไปตามๆ กันหมด นี่เรียกว่าพระพุทธเจ้าละสังขาร พุทธเจ้าละสังขารแล้วทำให้หวั่นไหวทั้งปฐพี ทั้งโลก เขาสิเนรุราชก็โอนอ่อน น้อมเคารพบูชาคุณของพระพุทธเจ้า พวกเราจะไปหวั่นไหวอะไร เราเป็นอุบาสก เราเป็นอุบาสิกา เราเป็นภิกษุสามเณร เป็นพุทธบริษัท ของพระพุทธเจ้า อย่าหวั่นไหวเอนโอน โอนเอน ไปตามสัญญาอารมณ์อื่น วางซะเถอะ มันหนัก

ขันธ์ทั้ง ๕ เป็นภาระอันหนัก

ถ้าแบกมัน ก็เป็นของหนัก ถ้าวางได้เป็นของเบา เบาไม่มีอะไรติดตัวไปสักนิดเดียว วางได้อย่างนั้นก็ไม่ติดไม่ข้อง บ้านช่องห้องหับ กุฏิ วิหาร ศาลาการเปรียญ ไม่ใช่ของเราสักอย่าง สร้างไว้ให้แก่โลกเขา ให้ลูกหลานได้อาศัย พึ่งพาอาศัยต่อไป ดังที่เอาศาลาธรรมแข็งแรงขนาดนี้ เขาเอาไว้เพื่อเป็นสมบัติของศาสนาสมบัติของลูกของหลาน สืบไปอีกนานเท่านาน ช่วยกันรักษา อ้า ปฏิบัติรักษา ให้มันยืนยงคงที่ อย่าให้มันโอนเอนไปตาม ยันไปถึงทางชำรุด อย่าให้มันชำรุด มันชำรุดตรงไหนเราก็ต้องซ่อมแซม มันตรงนั้น เหมือนกับร่างกายของเรา ก็เยียวยาได้ รักษาไปได้ ก็ให้หมอเขาช่วยเหลือให้ดี เพิ่ม ปั๊มหัวใจ ให้มันดี ให้มันแข็งแรง ถุงน้ำท่อน้ำดี อะไรๆ มันอ่อนแอตรงไหน เขาซ่อมได้ เขาก็ซ่อมให้

หลวงพ่อที่พูดอยู่เนี่ย ก็ถูกผ่าตัดมาหลายครั้งแล้ว ผ่าตัดเส้นใหญ่ ไขสันหลังเส้นใหญ่ ผ่าตัด ตายไปเลย ๕ ชั่วโมง สลบไปเลย ๕ ชั่วโมงจึงค่อยฟื้น ฟื้นขึ้นมาแล้วคลำดูไหน คลำดูนี้ตัวเอง โอ้ คลำไปหมดดูแหละ เขาตัดเอาไปแล้วว้า ของดีๆ ทั้งหลาย เฮอะ เขางุ้มหัว เขาตัดออกไปแล้วว้า ไม่เป็นไรๆ ยังอยู่ๆ เออ นึกว่าตัดไปแล้วจะไม่ได้เยี่ยว โอ้ จะเยี่ยวออกที่ไหน อ้า เขาเอาไว้ให้ก็ยังดีอยู่ คนต้องร้อง เฮ กันขึ้น คนมายืนเฝ้า มาเฝ้า

เฮ พูดปลงสังขาร ให้เขารู้ เขาก็ โอ้ หลวงปู่ยังแข็งแรง ยังพูดได้สบาย เออ เสียงดังฟังชัดอยู่ ยังไม่ตาย หลวงปู่ยังไม่ตาย บำรุงเข้าให้รักษาเข้าให้ ไปอยู่โรงพยาบาล ๗ วัน ไปทำการผ่าตัดมันอยู่นั้น ๗ วัน ถึงวันที่ ๗ มา เราก็ขอลา

ขอลากลับวัด เพราะว่าจำสัตตาหะ

ถ้าหลีกมาในพรรษา มาได้ ๗ วันแค่นั้น พอถึง ๗ วันก็กลับไปรับกาลราตรีที่วัดของตัวเอง ต่อแต่นั้นก็รักษาอยู่ที่วัดนั่นแหละ กินข้าวต้มเอา กินข้าวต้ม น้ำข้าวเหลวๆ กิน กินข้าวแข็งๆ ไม่ได้ เออ แข็งแรงมาๆ บ่ตายคราวนั้นน่ะ

นิทานปรัมปราหรอก เมียก็ขึ้นหยุดหญ้าพาตัวอยู่เทิงข่วน พาอยู่เทิงหลังคา โยงหญ้าไปหยุดบ้านหยุดส่อง พาอิหยังกะบ่เมี้ยนบ่ซาละ ผัวมองขึ้นไป เห็นมันประเจิดประเจ้อหลายอยู่ ผัวจึงบอกกับเมีย ของเจ้าแม่อี่นางเมี้ยนไว้แหน่ อย่าปะหลาย เมียก็ตอบมาว่า โอ้ย เจ้ากะบ่กินข้าวหลายวัน มันสิเป็นของผู้อื่นแล้ว จักสิให้ข้อนเมี้ยนแพงไว้ให้ผู้ใด๋ เฮอะๆ

พอเมียลงมา ผัวเลยว่า คันเจ้าเว่าจั่งซั้นกะเอามาลองเบิ่งจักคำดู้ เมียก็ตักข้าวต้มใส่ปากให้ กลืนกินๆ ผัวก็เลยมีแฮงมาบ่ตายคราวนั้น อ้า ก็เพราะว่าอุบาย อุบายวิธีมันเข้ารูปเข้าร่างดี ผัวก็เลยมีแฮงมา บ่ตายคราวนั้น กินข้าวได้นอนหลับขึ้นมาอ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้นมา บ่ตาย อันนี้ก็เหมือนกันนะ ใกล้จะตายแล้ว หาข้าวต้มมาให้เพิ่นกินด้วยเด้อ อ้า เพิ่นกินหยังบ่ได้ เพิ่นกินได้แต่ของเหลวๆ ของแข็งๆ เพิ่นก็บ่ให้กิน ของเผ็ดมากเค็มมากก็บ่ให้กิน คะลำเอา ดูแลตัวเองเอา อืม

คือยังนิทานนะ เมียขึ้นหยุดหญ้าพาตัวอยู่เทิงข่วน ผัวมาเห็นประเจิดประเจ้อเลย ผัวก็บอกว่า โอ้เมี้ยนของเจ้าไว้แด่แม่อี่นางเอ้ย เมียก็เลยตอบว่า เจ้าสิให้ข้อยเมี้ยนแพงไว้ให้ผู้ใด๋ เจ้าบ่กินข้าวหลายวัน มันสิเป็นของผู้อื่นแล้ว เออ พอลงมาแล้ว ถ้าเจ้าเว่าจั่งซั้นเอามาเบิ่งจักคำเด้อ อ้า ตักข้าวต้มใส่ปากให้ ตักข้าวต้มใส่ปากให้ กินเอาๆๆ ก็มีแฮง หายเจ็บ หายป่วย หายไข้ได้ มีแฮงมา บ่ตายคราวนั้น

อันนี้หมอลำเขาเว่าตลกกันกะถือยู่ แต่เป็นความจริง ความจริงอันนี้ก็เหมือนกันล่ะ ครูบาอาจารย์เจ็บป่วยขนาดนี้ ก็หาแนวมาปรนนิบัติ อุปัฏฐากเอา หา...หายามากินเอา ความดันมันต่ำ เขาก็เร่งให้สูงได้ เร่ง...ความดันให้สูงได้ โรคหัวใจอ่อนแอ

ก็เร่งให้มันใจเต้นแข็งแรงขึ้นได้ เออ หมอ หมอเก่งสมัยนี้ อืม วิทยายุทธของเขา เขามีวิชาการ อ้า ช่วยเหลือคนไข้ได้หลายทาง เพราะฉะนั้น พวกเราไม่ต้องหวั่นไหว ให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม ให้เคร่งครัด เข้มงวด กวดขัน อย่าอ่อนแอ สิ่งใดที่มันเป็นแสลงใจ ก็อย่าเอามาพูดกัน แสลงเพราะใจ ทำให้โรคหัวใจกำเริบได้ อย่าด่า อย่าว่ากัน อย่าป้อย(ด่า) อย่าแช่งกัน มีแต่หล่า(คำไพเราะ) มีแต่คำ(คำแพง เป็นที่รัก)เท่านั้น มีแต่ของดีๆ ทั้งนั้น เอามาพูดจากัน ก็จะได้มีกำลังใจ สามารถทำงานทำการได้ ทำนา ทำสวน ทำไร่ ก็ทำได้เพราะมีกำลังใจ ถ้าผัวไม่ให้กำลังใจ เมียไม่ให้กำลังใจ หัวใจก็ทรุด ทรุดลงๆๆ โรคภัยไข้เจ็บก็กำเริบมากขึ้นๆ เราไม่ให้กำลังใจกัน ถ้าต่าง ต่างถ้าให้กำลังใจกัน อย่าหา หาเรื่องทำให้หัวใจกำเริบ โรคภัยจะกำเริบเสิบสาน

อันนี้พูดไปๆ มันก็เมื่อยแล้วนะ ก็เลิก ขอฝากแค่นี้ก่อน วันนี้เพิ่นว่าให้เทศน์ทั้งวันทั้งคืน มันไม่ได้เหมือนเดิมนี้ มันอ่อนแอ ลมก็อ่อน เสียงก็ไม่ดัง ร้องไปเท่าไหร่มันก็ไม่ออก มันเมื่อยอยู่ในหัวใจ ด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

ต่างคนต่างให้กำลังใจกัน เดียวเหมือนนิทานเขาบอกเนาะ(นะ) เมียเพื่อนหยุดยากพาโตอยู่เทิงข่วน เห็นประเจิดประเจ้อก็ ผัวก็บอกให้เมี้ยนขอเจ้าแม่อี่นาง ทางนั้นตอบมา โอ้ยเจ้าบ่กินข้าวหลายวันมันสิเป็นของเพิ่นแหล่ว อ้า จักสิให้ข้อยเมี้ยนแพงไว้ให้ผู้ใด๋ คันเจ้าเว้าจั่งซั้นกะเอามาเบิ่งจักคำดู๊ ผัวก็กินเอาๆ ย้านตาย เลยมีแฮงขึ้นมา แข็งแรงขึ้นมา เลยมีชีวิตชีวาอยู่ด้วยกันมาหลายปี แล้วค่อยตายจากกัน เพราะฉะนั้นให้กำลังใจกันดีๆ ให้มีกำลังใจ อย่า อย่าทำให้เสียกำลังใจ ด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันจันทร์ที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ The Creston Hills Residences (เขาใหญ่)
อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา

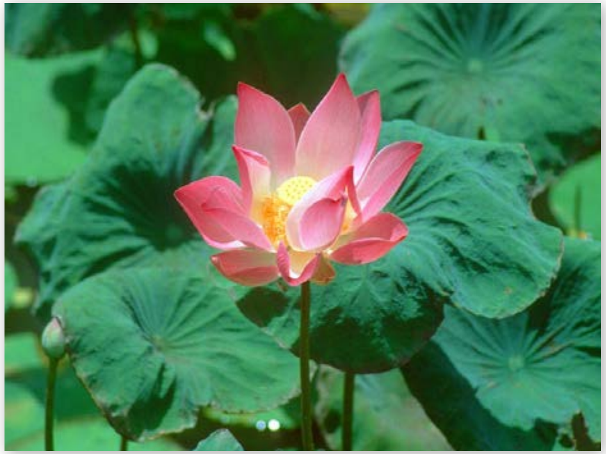

อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อะเวรา

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพ์ยาปัชฌา

ก็อย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย อ้า ให้ทำใจอย่างงั้นแหละ เป็นสัตว์ ตามนิวาปสถานเหยื่อ และสัตว์อื่น สัตว์อื่นได้พึ่งพาอาศัยพวกเรา เขาก็มีความสุข

วัดป่าเวฬุวัน กลันทกะนิวาปะสถาน

แห่งหนึ่งที่พระเจ้า พระอะไร พระเจ้าพิมพิสาร ได้ไป ได้รับภัยในที่นั่น ท่านจำวัด(นอนหลับ)กลางวัน กำลังนอนบรรทมอยู่ แต่ว่างูใหญ่เลื้อยมา มายกคอชู พระเจ้าพิมพิสาร ท่านก็กรนกรนๆ อยู่อย่างงั้นน่ะ เออ มีกระรอกกระแต มาร้องกริ้งๆๆ เออ ใส่หู ส่งใส่พระกรรณของพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสารก็ตกใจตื่น ลืมตาขึ้น เห็นงูแผ่พังพาน จ้องที่จะฉกอยู่แล้ว อ้า ตื่นลุกขึ้นมาทันที ไล่ตะเพิดงู หรือพญานาคอันนั้นน่ะหนีไป โดยปาฏิหาริย์ อ้า จึงได้นามว่า เวฬุวัน กลันทกะนิวาปะสถาน เป็นสถานที่พระราชฐานเหยื่อแก่พญากระแต ที่ให้ชีวิตแด่พระเจ้าพิมพิสารได้มีชีวิตรอดปลอดภัยมาคราวนั้น เพราะกระแตแท้ๆ หึหึ เพราะฉะนั้น จึงได้มีนามชื่อกระแต ไว้ที่นั่น นิวาปะสถานเป็นที่พระราชทานชีวิตสัตว์ ให้เหยื่อแก่กับสัตว์ทั้งหลาย อย่าได้เบียดเบียน อย่าให้ใครเบียดเบียนกระแตในที่นี้เลย กระรอกกระแตมันมา ให้มันเสรีประชาธิปไตยเต็มที่

เพิ่นเลย อ่ะ พระราชทานป่าเวฬุวันแห่งนั้น ประทานให้เป็นสมบัติของศาสนา

วัดเวฬุวัน กลันทกะนิวาปะสถาน

น่ะ สถานที่แห่งนั้น สถานที่แห่งนี้ก็เหมือนกัน เราสร้างบ้านสร้างเมืองขึ้นที่นี่ เพื่อความเจริญรุ่งเรือง ชีวิตและครอบครัว ทุกครอบครัวต้องการความปลอดภัยทางชีวิต ก็พึ่งให้อภัยแก่พวกปลาที่ปล่อยเมื่อกี้ด้วย หรือมาแต่ที่อื่นก็ดี มาอาศัยที่นี่ ขอให้ได้รับความปลอดภัยด้วย เออ ทุกชีวิตที่มาอยู่ที่...แห่งนี้ เป็นที่อภัยทานแก่ชีวิตสัตว์ นี่เป็นตัวอย่างวันแรก วันเปิดงาน สถานที่ก็เหมาะสมแล้ว

เอาแน่ะ ฝามันปิด ฝาปิดปาก

อัพ์ยาปัชฌัง สุขัง โลเก ปาณะภูเตสุ สัญญะโม

(เปลี่ยนที่กระโถนใหม่)

นี่ทำอะไร บ้วนน้ำหมากในนี้ ไม่มีกระโถน แปลว่าหายให้อภัยด้วยเน้อ หากใครเอาภาชนะอันนี้ไปใช้ ก็อย่ารังเกียจนะ อย่าได้รังเกียจว่า ท่านบ้วนน้ำลายใส่แล้ว หึ อย่าว่าอย่างงั้น บ้วนน้ำหมาก บ้วนน้ำลายใส่นี้แล้ว อย่าถืออย่างงั้น ทำความสะอาดเอา ไม่ถือเป็นของสกปรก

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

(แจ้งเตือนเพื่อให้ปิดเสียงโทรศัพท์)

ก็ไหว้พระ ไหว้พระรับศีลซะก่อนดี้ เพื่อเป็นสิริมงคล

อิมินา สักกาเรนะ ตัง พุทธัง อะภิปูชะยามะ
อิมินา สักกาเรนะ ตัง ธัมมัง อะภิปูชะยามะ
อิมินา สักกาเรนะ ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามะ

ข้าพเจ้าขอบูชาพระผู้มีพระภาคด้วยเครื่องสักการะ หรือว่า

อามิส(บูชา)

หรือว่าด้วยการปฏิบัติธรรมในสถานที่นี้ เพื่อเป็นสิริมงคล เป็นบุญเป็นกุศลแก่ชาวพุทธ ผู้มาร่วมพิธีด้วยให้ตลอดปลอดภัย ให้ชีวิต ในที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ เมื่อไหร่ก็ได้ ไม่มีการเบียดเบียนใครเลย พอตั้งหน้าตั้งตามาที่นี่ มาในสถานที่เป็นสิริ เป็นมงคล เป็นบุญ เป็นกุศล ของชาวพุทธทั่วโลกไม่ใช่แต่ประเทศไทยแห่งเดียว ประเทศอื่นๆ เขามาท่องเที่ยวในสถานที่นี้ เขาก็จะมีความนิยมชมชอบ ชื่นอกชื่นใจ มาให้อาหารแก่สัตว์น้ำ เป็นนก เป็นหนูทั้งหลาย โปรยให้กินข้าวตอกดอกไม้ให้กินให้เขาบินมาโดยเสรีประชาธิปไตยแท้ ไม่มีใครเบียดเบียนสัตว์ในสถานที่นี้

หลวงปู่นี้ขอบิณฑบาต ไม่ให้เบียดเบียนสัตว์ในที่นี้

สัตว์ในน้ำก็ดี สัตว์บนบกก็ดี สัตว์อะไรๆ มาในนี้ ให้อภัยไปหมดทุกอย่าง แม้แต่งูเงี้ยวเขี้ยวกะปอม(กิ้งก่า)มันมาในที่นี้ก็อย่าได้ฆ่ามันเลย เมตตามัน จับมัน ไปปล่อยนอกบริเวณนั้นซะ ไปอยู่ที่ไม่มีมนุษย์ จับได้แล้วอย่าฆ่าเขาเลย อ้า ให้อภัย ที่นี่เป็นที่อภัยทาน นี่หลวงปู่ขอบิณฑบาตไว้ นกหนูปูปิก งูเงี้ยวเขี้ยวกะปอม(กิ้งก่า) สัตว์มีชีวิตเดินไปมาได้ ให้อภัยแก่ทุกชีวิต จงปลอดภัย แม้ตัวของเราผู้ปฏิบัติธรรม ก็ต้องมีความประสงค์อย่างนั้นเหมือนกัน อย่าได้มีใครมาเบียดเบียนเราเลย ให้อภัย

แก่เขาได้ทุกเมื่อ แม้แต่มาขบ มากัด มาต่อยเรา เราก็ไม่ต่อสู้ แมงป่อง แมงงอด(แมงป่องตัวเล็ก) แมงเงา(แมงป่องตัวใหญ่) อะไรที่มันมาในที่นี่ ให้มันไปในที่ปลอดภัยซะ เอาไปปล่อยในที่ปลอดภัย มิใช่ว่า ออกจากกำแพงไปแล้วก็โดน ลงไปแล้วเอาค้อนตีมัน ตั้มๆๆๆ แอ้

เราเคยเอา เออ งู เราจับได้ในเก้าอี้ เก้าอี้รากไม้เรา มันมา มันมาขดอยู่นี่ โพรงเนี่ย มันมีโพรง มีลิ้นชักอยู่ในนี้ มันมาขดอยู่นี่น่ะ เราไปค้นหากระดาษ กระดาษ แอ้ ถ่ายรูป มันสีเขียวๆ กับ เหมือนกับงูเนี่ยแหละ ค้นมันไป ค้นมันมา ค้น ค้นหากระดาษ ขอกระดาษ มันเป็นงูสิปะเนี่ยเว้ย มันเป็นงู มันขดเตรียมตัวอยู่อย่างเนี่ย มันก็งาบเอามือหลวงปู่ซะ อ้า งับใส่โป้(นิ้วโป้ง) นิ้ว

โป้งมือนี่แหละ งับ เอ้า มันไม่ใช้กระดาษแล้วแน่ะ งูๆ ช่างมันเถอะ แล้วก็บอกให้ญาติให้โยมเอาไปปล่อยให้หน่อย ไปปล่อยนอกป่าไปเลย นอกรั้ววัดไปเลย ไปยังไม่ไกลเลย ไปใกล้ๆ เขาปิดตาหน่อยเดียว เสียงดัง ตั้มๆๆ เอาแล้ว ฆ่ามันแล้วปะเนี่ยว่ะ ฆ่ามันซะแล้ว กลับขึ้นมาว่า แฮ่ๆ ว่ะ มันไม่เดิน เออ มันไม่เดิน ปล่อยไปมันไม่เดิน มันยังเอางอคอขึ้นมาอยู่ ก็เลยลงโทษมัน ตีมันซะ ตั้มๆๆ มันก็ตาย นั่นเรียกว่าใจไม่มีอภัย ให้อโหสิโทษแก่ผู้อื่น ถือว่าเขาเป็นศัตรูต่อเราทั้งนั้น อย่างนี้ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นอภัยทาน ถ้าอภัยทานแท้ เขาจะกัดยังไง ช่างเขาเถอะ ขอ...ปล่อยเขาออกมันไป ปล่อยมันออก ถ้าให้หลวงพ่อต้องเป็นพิษเป็นนั้นบวมขึ้นมา เนี่ยมือ ให้หายไปซะ เอาไปด้วย พิษทั้งหลายเอาไปด้วย อย่างนี้หรอกความประสงค์ของหลวงปู่ ไม่ให้ไปฆ่า ตั้มๆ

อย่างงั้น อันนั้นล่ะเอาไปฆ่า ตายเลยปะเนี่ย เรายังแปล๊บในหัวใจเรา โอ้ ทำไมไม่มีเมตตาปรานีต่อสัตว์อื่นล่ะ เออ คำสวดเราว่าสวดอยู่ทุกวันๆ

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อะเวรา

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลยหรอก

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อัพ์ยาปัชฌา

อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ให้อภัยแก่กันเลยนี่ล่ะ ทุกข้อๆ ไป มีความประสงค์จะให้อภัยแก่สัตว์อื่น เป็นเบื้องหน้า ไม่ได้ผูกเวรผูกกรรมใส่ใครเลยอย่างงั้นล่ะ ต่อแต่นั้นมันก็บวมขึ้นๆ มือเรา เอ้า

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลาย ก็บอกว่า อย่าได้เป็นเวรเป็นภัยแก่กันและกัน นี่ไม่ได้สั่งให้เขาฆ่า เขาฆ่าเองของเขา ก็ให้อโหสิเขาก็ด้วยนะอ่ะ เฮอะ เป่าทางนี้ค่อย ยุบไปๆๆ ทา ก็เลยน้ำมันมาทา หายไปๆ งู งูเห่าก้านจบ งูเห่า เป็นงูเห่าก้านจบตัวน้อยๆ คอมันก็จะเม้า

(เลื่อม)ๆ อย่างนี้แหละ มันก็เบาไปๆ เฉยๆ ทาว่าน ทายาอะไร ก็ ยุบไปๆ

เขาฉีดยาให้หรอก หมอ ฉีดยาแก้พิษงูให้อยู่ หายไปเลย เฉยๆ ธรรมดา นี่ก็เรียกว่าเมตตาสัตว์ ให้เมตตาด้วยจิตใจ อย่าว่าแต่ปาก ให้มีหัวใจมีเมตตากรุณาด้วยเหมือนกัน นั่นเป็นอภัยโทษ เป็นอโหสิโทษไปในตัว ไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ เลย แม้แต่งูกัด มันบวมขึ้นขนาดนี้ ธรรมดา ธรรมดามันเป็นพิษจนว่ามือเปื่อย เท้าเปื่อยไปหมดแหละ นี้มันมีแค่นั้น แค่นั้นยุบไป เฉยๆ หรือว่าเป็นหมอที่ฉีดยาให้ ไม่รู้ เออ แต่ว่าปรากฏการณ์มันเป็นอย่างงั้น ไม่เป็นพิษลุกลามต่อไปเลย นิ้วมือของเราจึงไม่ขาด มันก็เลยหายไป เออ อันนี้

อานิสงส์ของการแผ่เมตตาเป็นประจักษ์

แมงงอด(แมงป่องตัวเล็ก) แมงเงา(แมงป่องตัวใหญ่) ตะขาบ แมงป่อง อะไรก็แล้วแต่ ถ้ามันกัดเราแล้วก็ถือว่า ความเผอเรอของเราตั้งหาก ให้อภัยๆ ไม่ถือโทษโกรธเคืองใคร ไม่ฆ่าไม่ตี ถึงกัดก็ไม่ถึงตายหรอกนะ ถ้าเขาเจอเขาต่อย ถ้ามันนิดๆ หน่อยๆ อดรนทนได้ ถ้าหมั่นทายา มันก็หายไปเลย ต่อแตน อะไรมันมาต่อยเราแถวนี้ๆ มันมาต่อย มันมาจี้ๆ อยู่เนี่ยก็ลูบมัน มันก็จี้เอาตรงนี้ซะ อิ่มน่ะ อันนี้ก็ชื่อว่า ไม่ได้ตบ ไม่ได้ตีมันอะไร ให้อภัยแก่มันอย่างงั้น เอาล่ะ แล้วก็แล้วไป มันดึงเอา (เหล็ก)ในของมัน ก็จึงดึงเหล็กในของมัน ติดอยู่นี่ ดึงออก ดึงออกซะ ที่มันต่อยเข้าไปเนี่ย ก็ทายาไปก็หาย ไม่บวม ตาก็ไม่บวม อะไรก็ไม่บวม ตื่นเช้ามาก็ไปบิณฑบาตได้เฉย ตายแล้วเรา

คงจะอายเขาคราวนี้แหละ ตาของเราคงจะบวม เลยทานวดตาตูมไป ทำนองนี้ อาจจะเป็นไปได้ แอ้ ไม่มีเลย ไม่มีสักอันแล้ว ไม่มีหรอก คล้ายๆ ไม่ได้มีอะไรตอดต่อยเราเลย เออ นั่นล่ะ

อานิสงส์ของแผ่เมตตาเป็นประจักษ์ขนาดนั้น

เพราะฉะนั้น ในวันนี้จะถือโอกาส อ้า เรื่องอภัยทานให้เป็นข้อปฏิบัติในเบื้องต้น เรามาสาน เรามาสร้าง ปลูกบ้าน สร้างเสนาสนะ สร้างร้านค้า ร้านตลาดทั้งหลาย เพื่อจะขาย ซื้อขาย เอากำไรมาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว แต่นั่น แต่พวกเราให้มีปัญญาเกินออกไปกว่านั้น ให้ปัญญากว้างไกลออกไปกว่านั้น อย่าได้เอาสัตว์มาทรมาน อย่าได้เอาสัตว์มาเป็นอาหาร อย่าได้เอาสัตว์มาเบียดเบียน ฆ่าทุบตบตีเขาเป็นอันขาด ให้อภัยเสมอในหมู่บ้านนี้ ชื่อว่าหมู่บ้านอะไรๆ เออ อภัยๆ ให้อภัยแก่

อัพ์ยาปัชฌา
อัพ์ยาปัชฌัง สุขัง โลเก
ปาณะภูเตสุ สัญญะโม

ความไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน ให้อภัยซึ่งกันและกัน เป็นสุขในโลก ไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ อย่าได้ตายด้วยพิษร้ายทั้งหลายทั้งปวงเลย มนุษย์เราที่มาอยู่ที่นี้ให้ปลอดภัยทุกอย่าง แม้จนตลอดศาสตราอาวุธ ก็อย่าได้น้อมนำมาใช้ประหัตประหารกันในที่นี้ ในหมู่บ้านแห่งนี้เป็นอันขาด ให้เด็ดขาดลงไป

เวระมะณี

เราเว้นจริงๆ เว้นจากการเบียดเบียนชีวิตสัตว์ ทรมานชีวิตสัตว์ด้วยวิธีการใดต่างๆ นานา เลิก ให้เลิกจริงๆ ถ้ายังเป็นห่วงทำบาปอยู่ ก็ไปทำที่อื่นเถอะ ที่นี้อย่าทำเขาเลย เพราะให้อภัยแก่สัตว์ทุกจำพวกในหมู่บ้านแห่งนี้ เป็นหมู่บ้านมหามงคลแก่สถานที่ ถ้าเราทำได้อย่างงั้นก็เป็นมงคลชีวิต ในหมู่บ้านของเราตลอดไป อย่ามีโจร อย่ามีผู้ร้าย อย่ามีผู้มุ่งร้ายหมายผลาญซึ่งกันและกันเลย เป็น

อัพ์ยาปัชฌัง สุขัง โลเก ปาณะภูเตสุ สัญญะโม

ความไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกันมีความสุขในโลก มีความสุขในโลก ไม่มีเวร ไม่มีภัย ไม่มีศัตรูใดๆ เกิดขึ้นในที่นี่ อันนี้โดยเฉพาะส่วนรวมร่วมกันทั้งหมดในหมู่บ้านแห่งนี้นะ ไม่ให้มีใช้ศาสตราอาวุธใดๆ ทั้งนั้น ประหัตประหารกันทั้งนั้น อย่าเลยอย่าให้มีอย่างงั้นเลย ให้อภัย ถ้ามีปืนอยู่ในมือก็โยนไป โยนทิ้งไป ไม่ยิงใคร ไม่ฆ่าใครล่ะ มีมีด มีขวาน อยู่ในมือก็โยนไปทิ้งไป เออ อย่าเอามาประหัตประหารกันเป็นอันขาด ถ้าทำได้อย่างงี้

แหม เทวดายกมือสลอนทีเดียว ยกมือสาธุการสลอน โอ้เขาจริงเว้ย เขาทำจริงว่ะ หมู่บ้านแห่งนี้ชื่อว่า หมู่บ้านอภัยโทษอภัยทาน หมู่บ้านแห่งนี้หมู่บ้าน เกาะแห่งนี้เป็นเกาะที่ให้อภัยทานอ้า ให้ชื่อเป็นที่อภัยทานอโหสิกรรม ให้แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงถ้าทำได้อย่างนี้ แหม เทวดาทั้งหลายยกมือสาธุการ โมทนาสาธุการ ในเจตนารมณ์อันเป็นมหากุศลนี้ไม่น้อยเลย แต่วันนี้ก็หย่อนย่อเข้ามาผู้อยู่ร่วมครอบครัวกันสักหน่อย เออ ตั้งใจหลักใจ สร้างหลักสร้างฐาน ให้มั่งมีศรีสุข ให้มีกำไร เงินทองไหลมาเทมา โบราณอีสานโน้นหรอกเพิ่นบอกไว้

ผัวเมีย ผัวเมียนี้ผู้ใด๋มั่งใด๋มีเพิ่นจั่งสุขจั่งแม่น
(บุตรภรรยาผัวเมียนี้ คนใดร่ำรวยมีความสุข)

ให้เจ้ายกแก่นขึ้นเป็นแก้วพ่อเฮือน พ่อเด้อ
ยกผัวขึ้นเป็นแก้วแก่นเฮือน แก่นบ้าน แก่นส่อง
(ให้เจ้ายกสามีว่าเป็นที่เคารพบูชา
ภายในบ้านเรือนครอบครัวของตน)

ให้เจ้าเพียรเอาแก้วมณีนิลลูกประเสริฐ
(ให้มีความอุสาหะในการสร้างคุณงามความดี)

หากจะเกิดหน่วยแก้วพิลาขึ้นค่าแพงพ่อเด้อ
(เดี๋ยวก็จะเห็นผลที่เราได้กระทำ)
(หมายถึง ให้เคารพยกย่องสามีและให้อบรมสั่งสอนดูแล
ลูกให้ดี เมื่อลูกเราดีแล้วก็จะนำความสุขมาให้เรา)

ยามผัวเคียดให้เป็นฮูปโมโห มานั่น ให้ผู้หญิงนั้น
หาวาจาหว่านยล กลล่อ อย่าสะหวลหาข้อผิดกันซ้ำตื่ม
(เวลาเมื่อสามีไม่พอใจ โมโห มานั้น ให้หาคำพูดวาจา
อันอ่อนโยน มีอุบายการปลอบโยน อย่าหาข้อผิดกันซ้ำเติม)

ไฟลุกขึ้นอย่าสะตื่มขี้ฝอย ไฟลุกขึ้นแล้ว
อย่าสะเอาขี้ฝอยไปโพ๊ะมัน ขี้ฝอยไปโพ๊ะมัน
ยิ่งโพ๊ะเข้าเท่าไหร่ ไฟก็ยิ่งลุกฮือขึ้นเท่านั้น
อย่าสะตื่มไฟฝอยเด้อ อย่าสะวอยมาฮับต่อผัวเสียงท้า
ให้เจ้าอดทนเอา อดเอาๆ อดทนเอาเด้อ

โกโธนี้ กิลาสาตัวหยาบ เกิดแก่ไผมืดตื้อ บ่เห็นฮู้ฮ่อมทาง
ความโกรธมาเพม้าง จิตใจใส ให้กลับมืด
ทั้งประโยชน์ตนก็บ่ฮู้ ประโยชน์ผู้อื่นเลยบ่ฮู้
(ความโกรธนี้เป็นกิเลสตัวหยาบ
เกิดขึ้นกับใครแล้วมืดมน มองไม่เห็นทางออก
ความโกรธนั้นพาให้จิตใจเรามืด
ไม่รู้ประโยชน์ตัวเองและคนอื่น)

ทำลายล้างขาดกระเด็น ทำลายล้างขาดเสีย
เปรียบดัง ท้าวข้าวก่องน้อย ได้ฆ่าแม่ตายเสียคราวนั้น
ความว่าโกโธมัดมืดมุงปิดไว้ บันดาลให้โทโสจึงบังเกิด
(คนหน้ามืด ความโกรธมาปิดบังไปหมด
เลยทำให้ กล้าทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ)

แม่ไปส่งข้าว เออ สาย อ้า ทำไมลื้อมาสายอย่างนี้ ตอนนี้มันตะวันจะเที่ยงวันแล้ว ทำไมมา ไม่ใช่อย่างงั้นลูกหลานเอย ไม่ใช่อย่างงั้น มีเหตุบังเอิญ แม่ไปทำอะไรๆ ไฟก็เลยลุกไหม้หม้อ ไหม้หม้อข้าวอยู่ในหวด(ภาชนะนึ่ง)ก็ไหม้ไปหมดเหมือนกัน เสียเวลาแม่กลับมาแล้ว ก็ถึงมาหุงหาใหม่อยู่ จนกว่ามันจะสุก เออ จึงจะได้มาส่งข้าวลูกนี่แหละ อืม เอามาแล้ว ก่องข้าวน้อยๆ กล่องเข่า(ข้าว)หรือแอบ(กล่อง)ข้าวน้อยๆ โอ้ความหิวมันหิวมาก กล่องแค่นี้มันจะอิ่มอิหยังหือ กินคำเดียวบ่อิ่มย้อนดอก กล่องข้าวน้อยๆ แอบข้าวน้อยๆ ติบข้าวน้อยๆ

แม่ก็ว่า... มันต้อนแต้น(ชิ้นเล็ก)แน่นในเด้ๆ มันต้อนแต้น(ชิ้นเล็ก)แน่นแหละ ค่อยกินไปก่อน ให้มันหายหิว แล้วกะเซาโกรธดอก

มันพูดขึ้นมาว่า... จับคำข้าวได้แล้วก็เตะหนีไป เตะก่องข้าวน้อยหนีไป ไปด้วยแอกน้อยๆ โกรธแม่หลาย ตีแม่ เออ ตีหัว ตีคอแม่ ตีด้วยแอกน้อย

รู้จักไหมแอกน้อย แอกน้อยมันพอถนัดมือเนี่ยมัน ขนาดศอกอันเนี่ย แอกน้อยๆ จับได้...ตีเข้าใส่ขมับ เลือดแตกออกทางปาก ทางดัง(จมูก) ปี๊ดๆๆๆ อยู่ แม่ตายแล้ว เห็นตายล่องง่องพะงาบๆ อยู่ ไปเขย่ายังไงก็ไม่ฟื้นแล้ว แม่ๆๆ ตายซะแล้ว บ่ฟื้น ตายแน่นอน เออ วิ่งเป็นบ้า อ้า บ่กินข้าวซ้ำ ข้าวที่ก่องข้าวน้อย บ่กินอาหารที่แม่หามา ก็ไม่กินข้าว ลุกขึ้นได้ก็อุ้มแม่ไปเข้าบ้านเข้าเมืองไป อ้า เสียใจจนจะเป็นบ้าเป็นใบ้ วิ่งเข้าวัดเข้าวาว่าตัวทำแม่ตาย ครูบาอาจารย์เพิ่นก็สอนว่า โอ้ ทำบาปใหญ่แล้วลูกเอย

ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ มันเป็นอนันตริยกรรม

เป็นกรรมอันหนัก ทำยังไงจะหายจากบาปจากกรรมได้ ต้องก่อธาตุ(ที่บรรจุอัฐิธาตุ) เวลาเผาแม่เราก่อธาตุ(ที่บรรจุอัฐิธาตุ) ก่อพระธาตุ(ที่บรรจุอัฐิธาตุ)งุม(ครอบ)กระดูกแม่ ให้สูง

ขนาดนกเขาเหินยอดหนึ่ง ยอดให้สูงขึ้นถึงนกเขาเหิน เหินขึ้นแค่ไหน มันก็ลงแค่นั้น มันบิน ปั๊บๆๆๆๆ ขึ้นไป มันๆ หมดกำลังลง มันก็ลงมา แค่นั้น

ให้ยอดเจดีย์สูงขนาดนกเขาเหิน

แหน่เด้อ อืม เออ ลูกเอยหลานเอยจึงจะคุ้ม ถ้าดึงเอาตัวออกจากนรกมาได้

ก็วิ่งเข้าวัดไหน เพิ่นก็บอกอย่างงั้น
วิ่งเข้าไปวัดไหน เพิ่นก็บอกอย่างงั้น

ฆ่าแม่ตัวเองตายแล้ว ต้องทำบุญทำคุณ เรียนพระเจ้าพระสงฆ์ เออ ให้ทั่วให้ถึง แล้วก็ก่อสร้างเจดีย์นั่น ถ้าบรรจุธาตุของแม่ของตัวเอง ให้ไปไหว้ไปกราบทุกวันๆ เออ นี่ มื้อเช้าก็กราบ มื้อแลง(เย็น)ก็กราบอยู่อย่างงั้นทุกวัน ขอขมาลาโทษอาจจะเบา อาจจะกลายเป็น ของหนักกลายเป็นของเบาขึ้นมาได้ ค่อยเบา ไปทุกวันก็ทำตามผู้เฒ่าผู้แก่ ครูบาอาจารย์สอนสั่ง ทำได้จนก่อสร้างก่องข้าวน้อยจนสูงได้ขนาดนกเขาเหิน อืม มันไม่มีคำอ้า ปรัมปรามีนิทานเป็นหลักเป็นฐาน อยู่บ้านสะเดา ตาดทอง ยโสธร อ้า จังหวัดยโสธร นั่นบ้านสะเดา ตาดทอง ตรงนั่น เนาะ(นะ) อยู่ที่นั่น

ธาตุก่องข้าวน้อย

อยู่ที่นั่น ไปดูเอาก็ได้ ไปตรงนั้นแวะเยี่ยม ธาตุก่องข้าวน้อยเป็นที่สงวนไว้ ผู้ที่ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ มีหลักมีฐาน ว่าอยู่ที่บ้านสะเดา ตาดทอง ธาตุก่องข้าวน้อยนี้เป็นที่ระลึก

ผู้ใด๋ได้ไปเห็น ได้ยินจำมาว่าเว่า อ้า ฝูงคนเฒ่าโบราณเฮา
เพิ่นเว่าว่า ฝูงศรัทธาพี่น้องฟังแล้วให้คิดตรอง
อย่าหลงโมโหนี้พาโตตกต่ำ อย่าทำอย่างนั้น
(ได้จดจำเอามาพูดคนโบราณเขาว่า
ให้ศรัทธาพี่น้องฟังแล้ว ก็เอาไปใคร่ควรพิจารณาว่า
ความโกรธนี้พาทำให้ตัวตกต่ำ)

อย่าทำอย่างนั้น เอาอันนั้นมาสอนลูกต่อมา ให้มีความอดความกลั้น

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

ความอดกลั้นทนทานนำความสุขมาให้

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร
ขันติ

ความอดกลั้นทนทานเป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ นักปราชญ์จะเป็นคนนักปราชญ์ขี้โมโหโกรธา ฆ่าตีบีฑ์โบย ลูกศิษย์ลูกหาแหลกลาญไป นักปราชญ์แบบนั้นมันเป็นยังไง นักปราชญ์... อ้า เอาค้อนไล่ตีลูกศิษย์ลูกหา หัวร้างข้างแตกไป อย่างนั้นไม่ใช่นักปราชญ์นะ นักประหาร เออ ไม่ใช่นักปราชญ์ นักปราชญ์ก็ต้องอบรม อืม นิสัยใจคอลูกศิษย์ลูกหาด้วยความเยือกเย็น อบรมด้วยเยือกเย็นที่สุด อย่าให้กระทบกระเทือนจิตใจของลูกศิษย์ลูกหาเป็นอันขาด อ้า

ลูกศิษย์ลูกหาบางคน ถ้าครูบาอาจารย์ทำท่าโกรธให้อย่างงั้นอย่างงี้ โกรธ ไม่มาใกล้เลย เคยมานวดฟั้นท่านเป็นมือให้ ก็ยงโย่ยงหยก เวลาว่างๆ ก็เข้ามานวดฟั้นท่านเป็นมือให้ ถ้าเพิ่นไล่ จู้จี้ขึ้นมาก็ ไปไกล ออกไป ไม่เอาแล้ว ไปเลยน่ะ หนีไปอย่างงั้น เรียกว่า ช้างเหลือขอ หมากกะลอเหลือฝาก อ่ะ เฮอะ มันไม่คุ้ม อืม มันไม่คุ้ม ช้างเหลือขอ หมากกะลอเหลือฝากแล้ว

ศิษย์ไม่ฟังครูบาอาจารย์ ฝืนคำสั่งคำสอนไปเรื่อยๆ ไม่เข้าท่า เพิ่นสอนเท่านั้น เพิ่นห้ามเท่าไหร่ ก็มุดเข้าไปๆ อ้า เพิ่นด่าเพิ่นว่ายังไง มุดเข้าไปๆ อันนี้ให้เอา เออ อันนั้นเป็นตัวอย่าง ไปทรมานของพระเจ้า เออ อะไร เออ เป็นพระเจ้าแผ่นดิน เป็นผู้ปกครองประเทศ แต่ว่าโดนด่า ว่าร้ายกับลูกศิษย์ลูกหา เออ เออ ใครล่ะเป็นผู้ไปทรมานเอาล่ะ เออ รถเสน เออ รถเสน เออ สุรเสน เป็นผู้ทรมานเอาพระเจ้ามิลินท์ เอาความดีเข้าสู้ ท่านจะให้ยังไง ก็เอาความดีเข้าสู้ อยู่อย่างงั้น เอาจนแก้ปริศนาปัญหาที่สงสัยทั้งหลายให้เจ้าพระยามิลินท์ พอยอมอ่อนข้อ ฟังตาม ยอมจำนน รับเป็นโยมอุปัฏฐาก อ้า ให้ดูแล นิมนต์มา เข้ามาในวังทุกวัน ทุกสัปดาห์ก็ได้ จะมาเท่าไหร่ก็ไม่ว่า พระยามิลินท์รับเลี้ยงหมดทุกอย่าง ยกชนะใจพระยามิลินท์ด้วย

๗๗

ขันติ หิตะ สุขาวะหา
ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ขันติ เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์อันมีค่าราคาสูง เออ

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

มีขันติ อดกลั้นทนทาน นำความสุขมาให้ อย่าเอาแต่โมโหโกรธาว่ากันแค่นั้น สามีภรรยาก็เหมือนกัน ถ้าสามีภรรยามีความอดกลั้นทนทานต่อกัน ความทะเลาะกันก็ไม่มีในครอบครัว เพราะทะเลาะด่าว่า หยาบๆ คายๆ กัน โคตรพ่อโคตรแม่ก็ไม่มีอะไรก็ไม่มี ดีต่อกัน

ขอให้ไทยสามัคคีดีต่อกัน จึงจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง

รักไทย รักความเป็นไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี แม้ถูกรุกถอยร่นลงเรื่อยไป จนกลายเป็นชาวใต้ไปทุกที เพิ่นบอกไว้ ภาษิตโบราณเขาเขียนเนื้อเพลงไว้ รถจากพู้น(โน้น) นครเวียงจันทน์... เมืองอื่น เมืองเหนือ เมืองจีน ถอยจากเมืองจีน ข้ามแม่น้ำโขง ข้ามแม่น้ำโขงก็มาตั้งหลักฐานในภาคอีสานทั่วไป ถอยจากภาคอีสาน ก็ลงไปพู้น(โน้น)ไป ลงไปเป็นภาคใต้ ไปรับจ้าง รับ... เป็นลูกจ้าง ฉีดยา กรีดยาง ทำกับสวนยาง ทำสวน อืม บักเงาะ มังคุด ละมุด ลำไย อ้า จนว่า ทุเรียน สวนทุเรียน ทุริน เกิดขึ้นในจังหวัดจันทบุรี เพราะน้ำใจของภาคอีสานลงไปช่วยพัฒนา... เลยเป็นสวนเงาะ สวนทุเรียน เต็มบ้าน

เต็มเมือง อยู่เมืองจันทบุรี ได้เอามาขายในภาคอีสาน เออ ภาคอีสานมันปลูกไม่ขึ้น อืม

มังคุด ละมุด ลำไย ลิ้นจี่ ดียิ่ง อ้า มะวิ่ง... ข้าวนึ่ง ลูกชิ้น ลิ้นชัก อะไร อ่ะเฮอะ มันต่อกันไปเรื่อยๆ อาศัยแรงกายแรงใจร่วมพลัง...มัน รักษาประเทศขัณฑสีมาเอาไว้ได้ เพราะความพร้อมเพรียงสามัคคี

๗๗

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

เพิ่นบอกว่า ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ ย่อมเป็นพลังอย่างสำคัญ สามารถรักษาประเทศชาติไว้ได้ เพราะความสามัคคีของคนหมู่ใหญ่นั่นเอง แตกกันมาหลายสมัยแล้ว

กรุงศรีอยุธยาจะแตก ก็เพราะความแตกแยกสามัคคีกันนั่นเอง ถ้าเมืองไหนๆ จะแตก จะแยก ก็เพราะความไม่สามัคคีกันนั่นเอง อ้า ในเมืองไทยเราก็ยังมีหลายยุคหลายสมัย มีคน

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก และก็แยกให้ออก

เป็นพรรค เป็นพวก เป็นเหล่า เป็นกลุ่ม เป็นก้อน เป็นเหล่ากัน มีคน

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก

ก็มี ถึงกับร่วม รวบรวมพละกำลังพลเดินขบวนกัน จนไม่มีทางจะเดินพู้น(โน้น)ล่ะ อ้า เดินขบวนทำไม เดินขบวนจะเอาประชาธิปไตยขึ้นมา ก็เขาเอาประชาธิปไตยเต็มที่แล้ว จะเอาขึ้นมาที่ไหนอีก มีอนุสาวรีย์ เป็นอนุสาวรีย์ เป็นที่ ...อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยรัฐธรรมนูญขึ้น ตั้งรัฐธรรมนูญขึ้นในประชาธิปไตยเต็มที่ ในที่นั่นยังไม่พอ ในที่เมืองกรุงเทพฯ ก็มีเสรีประชาธิปไตยอีก อ้า แห่งหนึ่งอีก ประชาธิปไตยแห่งหนึ่งก็เพื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ จบลง สร้างที่วัดพระศรีมหาธาตุ เป็นวงเวียน เปิด

๗๗

เสรีประชาธิปไตยเหมือนกันน่ะ เนี่ยมีขึ้นอย่างนี้ ธิปไตยเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง วัดวาศาสนาที่เจริญรุ่งเรือง พระธาตุพนม วัดพระศรีมหาธาตุ วัด อ้า นครปฐม เหล่านี้ เกิดขึ้นเพราะประชาธิปไตยใช่หรือเปล่า เออ แต่ว่ามีประชาธิปไตยเต็มที่แล้วยังไม่พอใจ ยัง อ้า เดินขบวนประท้วง เอาเสรีประชาธิปไตยจากไหนมาอีก อันนั้น อันนี้มาอีกอยู่อย่างงั้น พอดีกันล่ะ มีคำสั่งจากหน่วยเหนือ สั่งให้หยุดการเดินขบวนกันเสียแต่วันนี้เป็นต้นไป ให้เป็นประชาธิปไตยเต็มเม็ดเต็มหน่วย อย่าให้มีเรื่องระหองระแหง ทะเลาะเบาะแว้ง อ้า จ้องล้างจ้องผลาญซึ่งกันและกัน แต่ปานนั้นก็เจ้าหน้าที่ก็ถูกทำร้าย เออ ฆ่ากันตายไปหลายศพ ดังนี้เป็นตัวอย่างความแตกแยกสามัคคี ทำให้บ้านเมืองระส่ำระสายขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นคนไทย เลือดไทย อึม เลือดไทยนี่หล่ออยู่

เลือดไทยเจ้าเอ๋ย ไหลเลยมานี่
ปรองดองน้องพี่ อย่ามีร้าวราน
โลหิตสายเดียว กลมเกลียวกันไว้
อย่าแตกแยกไป เป็นหลายลำธาร

นี่เขาก็มีเพลงขึ้นมาน่ะ เราจำได้

อย่าแตกแยกไป เป็นหลายลำธาร
โลหิตสายเดียว กลมเกลียวกันไว้

กลมกลืนกันไว้ ให้รักกันฉันพี่ฉันน้อง เออ เป็นคนไทยก็ดี เป็นคนลาวก็ดี เป็นคนภาคเหนือก็ดี เป็นคนภาคใต้ก็ดี กลมกลืนกันขนาดใด กลมเกลียวกันไว้ อย่าแตกแยกไป เป็นหลายลำธาร

เลือดไทยเราเอ๋ย ไหลเลยมานี่
ปรองดองน้องพี่ อย่ามีร้าวราน
โลหิตสายเดียว กลมเกลียวกันไว้
อย่าแตกแยกไป เป็นหลายลำธาร

(เตรียมน้ำมนต์) เออออออ เออออออ ทำน้ำมนต์ สามัคคีกันไว้ซะก่อน

ขอให้ไทยจงสามัคคีดีต่อกัน จึงจะจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง

รักไทย รักความเป็นไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี อึม ที่ถูกรุกถอยร่นลงเรื่อยไป จนกลายเป็นชาวใต้ไปทุกที ไปอยู่สงขลา ยะลา นราธิวาส ที่ใด แต่ปานนั้น เขาก็ยัง มีการยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก บอกไม่ถูกเลยอย่างนี้

(จุดเทียนน้ำมนต์) อันนี้ เอาล่ะ พอแล้ว

อันนี้พูดเรื่องความกลมเกลียวสามัคคี เราอยู่หมู่บ้านสร้างใหม่ ถ้ามิตรเป็นคนมีนก ๒ หัว ยุคนั้น ยุคนี้ ให้แตก ให้แยกกัน มาจากจังหวัดไหนๆ อ้าวมันเป็นคนเมืองนู้น เมืองนี้ แล้วรังแกกันและกันอยู่อย่างงั้น แล้วมันจะเป็นคนไทยได้ไหม อย่างนั้นน่ะเป็นคนไทย เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไหม อย่าว่าเมืองนั้น จังหวัดนี้ ไม่ใช่คนไทย คนไทยทั้งประเทศ ภาคเหนือ ภาคใต้ ไทยด้วยกันทั้งนั้น รักไทย รักความเป็นไทยของไทย ยิ่งชีวิตจิตใจล้ำเหลือ เลือดเนื้อต้องพลี แม้เลือดเนื้อ พลี พลี อุทิศให้ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ นี่เป็นหนึ่ง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าทะเลาะเบาะแว้งกัน

แม้แต่เป็นพระเป็นเจ้า ก็ยังทะเลาะเบาะแว้งกัน เพิ่นกลัวบ้านเมืองจะแตกแยกกัน เพิ่นตั้งวงธรรมยุตขึ้นมา ให้เป็นวงธรรมยุต ให้ยึดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ปฏิบัติธรรมวินัยให้สม่ำเสมอกัน แต่ปานนั้น เออ เราเคยไปพักวัด ทางอื่นไม่ใช่วัดธรรมยุต เขาไม่ให้อยู่เลย เขาให้ไปพักที่อื่น ที่นี่ไม่รับรอง เออ เขาว่าอย่างนี้ เอ้ วัด นึกว่าเป็นสาธารณประโยชน์ ทุกภาค ทุกชาติ ทุกภาษา มีสิทธิเสรีเท่าเทียมกัน อยากจะบวช ก็จงบวชเข้ามาเถิด มาในธรรมวินัยนี่เป็นอันหนึ่งเดียวกัน อืม เหมือนแม่น้ำทะเล ไหลมาจากภาคเหนือ ไหลมาจากภาคกลาง ไหลมาจากที่ไหน รวมกันเข้า เทแล้วก็ไหลลงสู่มหาสมุทรทะเล แล้วก็เป็นน้ำเค็มด้วยกันทั้งนั้น เออ ไม่ได้เป็นน้ำหวาน น้ำเปรี้ยว น้ำอะไรไม่มี เป็นน้ำเค็มด้วยกันทั้งนั้นอยู่ในทะเล จนออกมาเป็นนาเกลือได้

(เสียงเด็กรบกวนดังมากขึ้น)

อ้า เออ อ้า เออ อ้า เออ

เป็นนาเกลือได้ เอามากักกันไว้ให้มันแห้งลงไป แล้วก็เกิดเป็นเกลือขึ้นมา แล้วเป็นนาเกลือเหมือนกัน เอาไปทำอะไรก็ได้ ทำปลาเค็มก็ได้ ทำไส้กรอก อาจทำหม้ำ ทำส้ม ทำหม้ำ ทำอะไรได้ทั้งนั้น เป็นนาเกลือขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้น เป็นพวกเราเป็นคนไทยด้วยกัน อยู่ในประเทศเดียวกัน ก็ให้มีความเค็มเสมอกัน อย่าให้มีเค็มน้อยเค็มมาก ให้รักกันเหมือนพี่เหมือนน้อง เหมือนสายโลหิตเดียวกัน เหมือน

โลหิตสายเดียว กลมเกลียวกันไว้
อย่าแตกแยกไป เป็นหลายลำธาร

เออ เฮอะๆ

เลือดไทยเราเอ๋ย ไหลเลยมานี่
ปรองดองน้องพี่ อย่ามีร้าวราน

เรามาอยู่หมู่บ้านอันนี้ เขาเอิ้น(เรียก)ว่าหมู่บ้านอะไรเนี่ย จัดสรร หมู่บ้านจัดสรรในหุบ แม่น้ำอันนี้ ก็ล้วนแล้วแต่ได้ภัยทั้งนั้นแหละมา แต่มาแต่คนละภาค ภาคเหนือก็มาทำงานร่วมกัน ภาคใต้ก็ขึ้นมาทำงานอยู่รวมกัน ภาคอีสานก็ลงมาเข้าร่วมงานสำคัญ เป็นใช้แรงงานเดียวกัน ถ้าเรามาทะเลาะกัน เทวดา

หัวเราะ อ่ะ เทวดาหัวเราะ โอ้ มนุษย์เอย มนุษย์ ชาติอื่นมันยังรู้จักกลมเกลียวกันขนาดไหน อย่างพวกต่อ พวกแตน พวกผึ้ง หากมีอะไรมากำกายทำร้ายถึงรังมัน มันก็กรูเข้ามาทันที เออ ไม่มีปรานีปราศัยอ่ะ ผึ้ง มีตั้งหลายร้อย ก็รุมๆ กันหมด

แจ้นหนี แตกหนี ช้างก็ยอมแพ้ ยอมแพ้มดตัวน้อยๆ มันวิ่งเข้างวง เข้ารู เข้าดัง(จมูก) วิ่งเข้าไปๆ ในดัง(จมูก)ช้าง ช้างมันจะกระทืบเรา มาๆ พวกเรา มาๆ เอาช้างพยศตัวนี้ ให้มันหายพยศ มดทั้งหลายก็ฟังความหัวหน้า แล้วก็วิ่งเข้างวง เข้ารูดัง(จมูก)เนี่ย วิ่งเข้ารูดัง(จมูก) วิ่งเข้ารู อย่าพึ่งกัดๆ ให้ฟังคำลงมือได้ จึงค่อยกัด กัดแล้วเยี่ยวทา กัดแล้วเยี่ยวใส่เลย เข้าไปในจมูกจนลึกๆ ล่ะเนาะ(นะ) กัด เข้าไปฮอด(ถึง) ไปไหน กัด กัดหมดแล้วก็เยี่ยวทา เยี่ยวใส่ๆ ความแสบ ความแสบเพิ่นร้องแปร๋แปร้น สั่ง(จมูก)ปี้ปิ๊ด ให้ก็ไม่ออก มันอยู่ในนู้น แน่ะ มด

ไปขู่ตวาด พวกสัตว์ที่...น้อยๆ ปะเดี๋ยวเพิ่นจะทืบทีเดียวตายหมดทั้งรัง ขู่อย่างเนี่ย

โอ้ย ข้าแต่ช้างเจ้าขา เออ ช่วยกรุณายกเอารังนี้ขึ้นพาดง่ามไม้ให้หน่อย ฝนลงมาเลยรังตกลงมา เออ แล้วก็ช่วยยกนี้ขึ้นหน่อย ท่านผู้มีกำลังทั้งหลาย ยกขึ้นไปพาดง่ามไม้ไว้ เอ้ ช้างตัวนี้ทำไมพยศถึงขนาดนี้ ต้องทรมานสักหน่อย เว้ย มดแดงทั้งหลายก็พยักหน้ากัน เอาพยศ ช้างพยศตัวนี้ ให้มันอยู่สักทีสิ พวกเรา อ้า เข้าไปหัวยก เข้าไปแล้ว วิ่งเข้าไปในงวงจมูก วิ่งเข้าไปหมดทุกตัว หมดแล้วก็ ๑ ๒ ๓ แล้วก็กัด กัดในโพรงจมูก เยี่ยวทา เยี่ยวใส่ด้วย กัดด้วย เยี่ยวใส่ด้วย มันจะแสบไปถึงขนาดไหน มันอยู่ใกล้ๆ สมอง

ช้างก็ร้อง แปร๋ๆ ข้าแต่พ่อขา ข้ายอมแล้ว ข้านี้โง่ โง่เง่าเปล่าปริชา ชั่วช้า ใหญ่แต่กายาเท่านั้น หาปัญญาไม่มี เพราะฉะนั้น ให้อภัยฉันเถอะ ยอมแล้วๆๆ

จึงค่อยหยุด พวกเราหยุด หยุดๆ กัน หยุดแล้ว จงออกให้ออกมาๆ ให้หมด แล้วก็สั่ง

แปร๋แปร้น อยู่อย่างงั้นน่ะ สั่ง(จมูก)ยังแสบอยู่ในสมองเท่าทุกวันนี้ล่ะ มดแดงเข้าไปไม่ได้ ช้างกลัวมดแดง เออ

อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าพวกเรากลมเกลียวสามัคคีกัน มันก็ยิ่งกว่ามดแดง มีพลังกำลังยิ่งกว่ามดแดง มีศาสตราอาวุธทุกชนิด ผลิตกันขึ้นมา มีถึงระเบิด มีถึงพลังปรมาณู อาก้า(AK-47) อาเก้อ มีกันขึ้นมามากมาย จะเอาพวกโมโหโกรธาเล่นงานกับมันจะเป็นยังไง แล้วก็โง่กว่ามดแดงอีกแหละ เออ โง่กว่ามดแดงอีกแหละ พวกเราเกิดในประเทศเดียวกัน เป็นมนุษย์ด้วยกัน ตาดำๆ ด้วยกัน มีครอบมีครัวด้วยกัน แล้วมาเบียดเบียนศัตรูข่มเหงรังแกซึ่งกันและกัน ชื่อว่าเป็นมนุษย์หรือเปล่า เกิดเป็นอมนุษย์หมดล่ะ เป็นอมนุษย์ หึ

เพราะฉะนั้น ที่บรรยายเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ตั้งอยู่ในความประมาท พร้อมเพรียงสามัคคีดีต่อกัน จึงจรรโลงไทยให้รุ่งเรือง อ่ะ ก็จะทำให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง อยู่ด้วยกันอย่างมีความผาสุก ใครๆ ก็รักษาชีวิตของใครของมัน ในครอบครัวของใครๆ ก็รับผิดชอบของกันและกัน มีงานอะไรเกิดขึ้น มีโยธาอะไรเกิดขึ้น พวกเราเองอยู่ในกลุ่ม หมู่ ในแหล่งนี่ ก็ต้องช่วยเหลือกันอย่างมดแดงเป็นตัวอย่างนะ เออ ต้องช่วยเหลือดูแลกันต่อ ไม่เอารัด ไม่เอาเปรียบกันหรอก อ่ะเฮอะ อย่าเอารัดเอาเปรียบกัน ให้ช่วยเหลือเจือจุนกัน เอาใจใส่ช่วยกันทุกหมู่เหล่า อย่าเห็นแต่แก่ได้ แก่เอาเออ ต้องสงเคราะห์สงหากันไปตามมีตามได้

ผู้เพิ่นมั่งมีศรีสุข เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี สมัยก่อน ท่านก็สร้างตนเป็นสาธารณประโยชน์เห็นปานนี้ ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

สัพพะโรคะวินิมุตโต
สัพพะสันตาปะวัชชิโต
สัพพะเวระมะติกกันโต
ยะถา ทีโป จะ นิพพุโตติ ฯ

(เสียงดับเทียนน้ำมนต์)

(หลวงปู่แจกเทียนน้ำมนต์) อ่ะ อ่ะ อ่ะนี่ เอานี่ แบ่งกันไป คนละนิดละหน่อยเนาะ(นะ) เอาใส่นวด(สีผึ้งทาปาก) เอาไปใส่ขี้ผึ้ง สีปาก แบ่งคนละน้อยๆๆ คนละข้อๆ ไป เอามีดเฉือนเอา ให้มันเป็นแว่นๆ แจกกันไปใส่นวด(สีผึ้งทาปาก) เออ ใส่ยาขี้ผึ้ง แทนลิปสติก(lipstick เครื่องสำอางทาริมฝีปาก) เออทาปาก หรือจะใส่สีลิปสติก(lipstick เครื่องสำอางทาริมฝีปาก) ผสมเข้าไป ก็ยิ่งดีใหญ่ อ้า เป็นเสน่ห์นิยม

(เป่า เพี้ยง)
เอ้า รับพรกันแล้ว ปะเนี่ยเด้อ รับพรกันเด้อ

(ถวายสังฆทาน) เออ ถวาย...

มีกัณฑ์เทศน์ด้วยเหรอ ถ้ารู้จะว่ามีกัณฑ์เทศน์ ป่านนี้ยังไม่ลงน่ะ ไม่บอกซะก่อน ไม่มีใครเตือน เด้อ ไม่บอกซะก่อน ป่านนี้ก็เอาจนสว่าง ก็ได้อยู่ อ้าวๆ เอา เดี๋ยว ว่าคำซะก่อนๆ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๓.๓๐ น.
ณ ห้องนนทบุรี ๒ อาคาร ๔
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.)
ถ.สนามบินน้ำ จ.นนทบุรี

(อาราธนาศีล)
(อาราธนาธรรม)

อย่าให้มันอยู่ในตำรา อาราธนาศีล อาราธนาธรรม มันอยู่ในตำราแล้วก้มดูอยู่บ่อยๆ เออ ก้มดูอยู่บ่อยๆ มันอยู่ในหัวมันสมองเราแล้ว ว่าให้องอาจกล้าหาญ ให้มันดังไปทั่วโลกเนาะ(นะ) อาราธนาเทศน์ก็เหมือนกัน อาราธนาศีลก็เหมือนกัน ไหว้พระ รับศีลก็เหมือนกัน ให้มันเกิดจากจิตใจเราจริงๆ ไม่ได้อยู่ในตำรา เพราะว่ามันมีอยู่แล้วในตำรา เราอ่านให้เข้าอกเข้าใจช่ำชองนะ เออ ชำนิชำนาญ ได้ ว่าออกมาฉะฉาน จะแจ้งแดงแจ๋

เฮอะ อย่างนั้นอย่างว่ามีประสิทธิภาพ เออ อย่ากั้มดูตำราแล้วก็เงยหน้ามาพูด กั้มดูตำราแล้วก็เงยหน้ามาพูดอยู่อย่างนั้น ชื่อว่าไม่อยู่ในหัวใจแท้ ถ้าอยู่ในหัวใจแท้ๆ ไม่ต้องกั้ม ไม่ต้องดูตำราใดๆ ทั้งนั้น มันออกมาเลย ตามที่เราท่องไว้ นั่น น่าชื่นชมยินดี แล้วกั้มดูแล้วก็เอามาพูด แล้วกั้มดูแถวไหนๆ แล้วก็ นั่น แสดงว่ายังบกพร่องอยู่ ยังไม่ฉะฉาน ให้มันเฉลียวฉลาด ฉะฉานจริงๆ แล้วก็เป็นที่เคารพนับถือของผู้อื่นได้ต่อไป วิทยากรใดๆ ก็เหมือนกัน ให้มันออกจากมันสมอง จะกล่าวอะไร สัมโมทนียคาถาหรืออะไรก็ตาม ให้มันองอาจ กล้าหาญ ชาญชัย อย่างไม่ต้องกั้มดูตำรานั่นดีมาก เอาล่ะวันนี้ อาราธนาแล้วเนาะ(นะ)

พ์รัห็มา จะ โลกาฯ

แล้วเนาะ(นะ) อ่ะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

นั่งตามสบาย เชิญนั่งตามสบาย ไม่ต้องพนมมือตลอดไปหรอก ถ้ามันพนมมือตลอดไป แล้วมันจะเมื่อย ก็เกิดความประมาทขึ้น ดุกดิกๆ ขึ้นมา ให้นั่งเข้าสมาธิฟัง ก็ไม่ล่วงเลยหรอก

กัมมัง

หมายถึงการงาน

กัมมัง วิชชา

วิชาที่เราศึกษาเล่าเรียนมา

ธัมโม ชีวิตะมุตตะมัง

ของเหล่านี้ มันเป็นของมีบรรทัดฐานอยู่แล้ว เออ เราต้องศึกษาให้เข้าอกเข้าใจ เวลาสมาทานศีลก็เหมือนกัน ไม่ได้มีตำราสมาทานหรอก ตั้งใจขึ้นให้แน่วแน่ๆ จะสมาทานสิกขาบท ให้ได้ทุกบททุกตอน ไม่ขาดตกบกพร่อง อ้าๆ ธรรมะธัมโมเหมือนกัน

ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เพิ่นบอกว่าสมาทานศีลก็ดี เออ ตั้งใจสมาทานตั้งมั่นในข้ออรรถ ข้อธรรมที่เราว่าไปแล้ว อย่าให้ขาดตกบกพร่องได้ ตั้งใจจริงๆ ไม่ได้ว่าแต่ปาก พร้อมด้วยเจตนา เจตนาจะงด จะเว้น

๗๘

จะละ จะสมาทานตั้งมั่น ในข้ออรรถ ข้อธรรมที่ได้สมาทานไปแล้วนั้น ให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้จริงๆ เป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องเกลา เป็นเครื่องชำระ เป็นเครื่องล้าง ความสกปรกในจิตใจเรา เออ

ความทุจริต ความไม่บริสุทธิ์ยุติธรรม เหล่านั้นเป็นของสกปรก เป็นของที่ทำให้แปดเปื้อน เปื้อนเปรอะ เลอะเทอะไป เราต้องให้แจ๋วไปเรื่อยๆ ธรรมะทุกอย่างก็เหมือนกัน เป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องล้าง เป็นเครื่องเกลา เป็นเครื่องทำความสะอาดของจิตใจ ให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้จริงๆ อืม ว่าพร้อมด้วยเจตนา ที่จะงด ที่จะเว้น ที่จะละ จะรักษาประพฤติปฏิบัติให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง แล้วไม่มีปัญหา ปัญหาอะไรเกิดขึ้นมาเราแก้ได้ ปัญหาอะไรเกิดขึ้นมาเราแก้ได้ พอเรามีเจตนาแน่วแน่แล้ว แต่แล้วความโลภเกิดขึ้น โลภโมโทสันเกิดขึ้นมา มันเป็นธรรมเป็นวินัยหรือเปล่า การโลภ ผิดจากความเป็นจริงออกไป ทำให้เราเพี้ยนไป เปลี่ยนไปจากความเป็นจริง นั่นชื่อว่าไม่มีเจตนาแน่วแน่ๆ ให้มีเจตนาแน่วแน่ๆ ตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงเบื้องปลาย

๗๘

ก็ฟังแล้ว กำหนดจดจำ ใครเป็นคนจดจำ สมอง สมองเป็นผู้กำหนดจดจำ เอาไว้ในหัวใจ ให้มีศีล มีธรรมอยู่อย่างนั้น สม่ำเสมอ เราทำงานส่วนรวม ไม่ใช่ทำงานส่วนบุคคล ทางหนึ่งทางใดไม่ใช่ เราทำงานส่วนรวม ร่วมกันทั้งประเทศ เออ หากเรามีความบริสุทธิ์ยุติธรรมในใจแล้ว ไม่มี ไม่มีความกระด้างกระเดื่องอะไรเลย ตรงไปตรงมาที่สุด เขาเรียกว่าบริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด เราไม่มีปัญหาเกิดขึ้นกับชุมชนนั้นนั้น ไม่มี ในสังคมใดก็เหมือนกัน จะแผนก กรม กอง หรือหน้าที่การงานใดๆ ที่มอบหมาย เราได้รับมอบหมายจากหน่วยเหนือ ให้เรารับผิดชอบ เราต้องรับผิดชอบแบบว่าหัวขาดคา ตายเป็นตาย ซื่อสัตย์สุจริตที่สุด ในประเทศจีน เออ สมัยก่อน พระเจ้าหวางตื้อ เป็นผู้ครองราชย์ พระเจ้าหวางตื้อแต่ว่าเป็นคนขี้โกรธหน่อยหนึ่ง กริ้ว ถ้ากริ้วให้ใครแล้วก็ แกอย่างงั้นแกอย่างงี้ ถ้าแกไม่บริสุทธิ์ใจ ก็ออกไปซะ ไปทำงานให้แค่นี้ เออ

อย่ามาทำงานในราชการนี้เป็นอันขาด เออ เด็ดขาดลงไป เนี่ยพระเจ้าหวางตื้อ ปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินหรือเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเข้มงวดกวดขันจริงๆ ถ้าเห็นว่าเหลาะแหละอยู่ไล่เลย ไล่ส่ง ขอลาออกอย่างงั้นอย่างงี้ เลยไล่ส่งไปเลย ถ้าเห็นว่าข้าปกครองแกไม่ได้ แกจะไปที่ไหนก็ไป จะไปอยู่ที่ไหนก็ตามใจ เรานี่ทำงานรับผิดชอบขั้นสูงแล้ว เป็นขุนคลัง เป็นคนจำหน่ายจ่ายแจก เงินดาวน์ เงินเดือนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ตรงแผนกกรมกอง ให้บริสุทธิ์ยุติธรรมจริงๆ เออ ถ้าเห็นว่าข้าปกครองแกไม่ได้ แกจะไปไหนก็ตามใจ เออ แต่ว่าเสียดายอยู่นะ เวลาหนีไปแล้ว ออกไปแล้วยังบ่นหา ไม่เหมือนมิ่งกงฝ่า มิ่งกงฝ่าเขาทำงานซื่อสัตย์สุจริตจริงๆ แต่ว่าเราน่ะเป็นคนลดหย่อน

๗๘

หย่อนสมรรถภาพ หย่อนความสามารถ เอาแต่ความโมโหโกรธา ขึ้นมาปกครองลูกน้อง เขาน้อยใจตัวเองเขาก็ลาหนีไป หนีไปอยู่นู้น ไปอาศัย เออ ญาติพี่น้องทางอื่นอยู่ แต่ว่าเสียใจเพราะถูกพระเจ้าหวางตื้อไล่ออกจากการทำงาน เสียใจ เลยกินเหล้าเป็นการใหญ่ เล่นการพนันเป็นการใหญ่ เที่ยวผู้หญิงผู้ญา ดักละลานไปหมดทุกอย่าง เลยเป็นคนเสียคนไปอีกเหมือนกัน เรื่องมันยาว แต่ตามหา เมื่อมีปัญหาขึ้นทางวงการของรัฐบาล มีปัญหาเรื่องเงินเรื่องทอง มันมีทุจริตมากมาย เป็นปัญหาจึงจะคิดถึงมิ่งกงฝ่า เขาอยู่กับเราไม่มีปัญหา สมัยเขาอยู่ บริสุทธิ์สะอาดทุกอย่าง เงินดาวน์ เงินเดือนของเจ้าหน้าที่ทุกแผนก ทุกกรม ทุกกอง บริสุทธิ์สะอาดดี ไม่มีปัญหา เวลามีปัญหาเกิดขึ้นแล้วปะเนี่ย คิดถึง ให้คนตามหา ล่าตัว มิ่งกงฝ่าเขาไปอยู่ที่ไหน ไปตามคืนมา เขาทำงานไม่มีปัญหา ตั้งแต่ต้นจนบั้นปลาย คนทำงานแบบนี้หาได้ยาก ขึ้นมา คิดถึงขึ้นมา คิดถึงคนบริสุทธิ์ยุติธรรมขึ้นมา ตามหาแทบจะพลิกแผ่นดิน ก็หาไม่เจอ เพราะว่าเขาปลอมแปลงตัวเอง ให้ผมยาว หนวดเครารุงรัง แล้วก็ใส่หมวก เออ งอบของจีนน่ะ เอาใบชาเข้าไปขายในบ้านในเมือง ก็ไม่มีใครรู้ว่าเป็นมิ่งกงฝ่า ไปตามหาที่ไหนก็ไม่ ไม่รู้ เดินผ่านกันอยู่ทุกวันก็ไม่รู้ว่าเป็นมิ่งกงฝ่าหรือเปล่า เขาก็ไม่มีซักอะไรกัน เนี่ย มันพูดลวกๆ ให้ฟังซะก่อน คนดีของประเทศจีน เออ สมัยก่อนเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต บริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด แต่ก็ถูกพระเจ้าหวางตื้อ กริ้วแล้วก็ขับไล่ไสส่งให้ออกไป อย่ามาอยู่ให้รก หน้าที่การงานน่ะ พอมิ่งกงฝ่าลาออกไปแล้ว ปัญหา ความคอรัปชั่นมากขึ้นๆ หลายขึ้นๆ เล่นเอาพระเจ้าหวางตื้อปวดหัว เรื่องการเงินการทองไม่บริสุทธิยุติธรรมเหมือนมิ่งกงฝ่า มิ่งกงฝ่าทำงานแต่ก่อนไม่มีปัญหาที่เรียกว่าโนพลอมแพลม(no problem ไม่มีปัญหา) เออ สบายมาก ทำงานข้าราชการไม่มีกินเล็กกินน้อยของเงินหลวงเงินราษฎร์ไม่มี เอาเฉพาะค่าแรงงานของตัวเท่านั้นพอ เออ เป็นคนบริสุทธิ์ยุติธรรมอย่างนั้น มิ่งกงฝ่า เออ แต่ตามหาแทบจะพลิกแผ่นดินก็ไม่เจอ หาที่ไหนก็ไม่เจอ เพิ่นไปอยู่ไหนอย่างงั้นงี้

เวลาได้ทราบข่าว ทราบข่าวว่าตายแล้ว เออ มิ่งกงฝ่าเขาตายแล้ว ตายทั้งภรรยาที่ดีของเขานั่นเอง ภรรยาที่ดี รักลูก ปลูกฝัง ตั้งหลักฐานให้มั่นคงถาวรด้วย ปีนภูปีนเขา ข้ามภูข้ามเขา ไปเอาใบชาอย่างดีมาจากเมืองเจียงหนัน เมืองกังไส ที่ไหนโน่น เอามาเผยแพร่ ขยับขยายพันธุ์ใบชาจนเต็มทุ่งแห่งนั้น มันเป็นที่ดี ไม่มีที่ของใคร เอามาขยับขยายอยู่นั่น จนเมื่อยจนล้า ในที่สุดภรรยาที่ดีก็ตาย พอภรรยาที่ดีตายแล้ว จึงสำนึกตัว สมาทานต่อศพของภรรยา ที่จะเลิกทุกสิ่งทุกอย่าง กินเหล้าเมามายก็ไม่เอา เล่นการพนันก็ไม่เอา เที่ยวผู้ญาผู้หญิงก็ไม่เอา ไม่เอาสักอย่าง จะตั้งหน้าไปสืบฝีไม้ลายมือของเธอให้เป็นแก่นสารขึ้นอย่างมั่นคงถาวร แต่ว่าไอ้ลูก ๒ มันเป็นคนเกเร เกกมะเหรก

อ้า มันเห็นว่าเป็นลูกขุนนาง มันไม่อยู่ใต้สนับบังคับ เที่ยวเตร่เฮฮา เล่นการพนัน กินเหล้าเมามาย เที่ยวผู้หญิงผู้ญาดะ นั่นน่ะดาดไป เป็นคนเกเอาไม่อยู่ จนเขาจับไปติดคุกติดตะราง อยู่ในเมืองเย่นั่นแหละ ติดคุกติดตะรางไว้อย่างงั้นแหละ นี่คนดีไม่มีใครบังคับหรอก ตัวเองบังคับตัวเอง ทรมานตัวเอง ประพฤติผิดต่อกติกาของครอบของครัวเข้า ก็ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นเพราะฉะนั้น พวกเราที่มีการงานทำเป็นล่ำเป็นสัน รับผิดชอบหน้าที่การงานสูง บริหารงานสูง ให้มันบริสุทธิ์สะอาด อย่าให้มันมีรอยด่างพร้อยแต่อย่างใด ให้ซื่อสัตย์สุจริต ได้มาก็เป็นของบริสุทธิ์ เงินทองที่ได้มาก็เป็นของบริสุทธิ์ ของมีค่าราคา ตามอัตราเงินเดือนที่ตัวได้ แค่นั้นพอใจแล้ว เออ อย่าไปเอาเกินนั้น ถ้าเอาเกินนั้นเขาเรียกว่าคอรัปชั่น คอรัปชั่น บัญญน้ำบัญชีอะไรทุกอย่าง เออ เละเทะตุ้มเป๊ะไปหมด ไม่ เอาไม่อยู่ เออ คนไม่ซื่อสัตย์เข้ามาทำงานก็ทำให้เสีย อ้า ผลงานมากมาย ขาดทุนสุนกำไรไปหมด เพราะฉะนั้น การซื่อสัตย์สุจริตเป็นของน่าสงวนน่าสงวน น่าหวงแหนเอาไว้ ให้รักษา เอาชีวิตเข้าแลก ท่านคนดีทั้งหลาย คนดีทั้งหลายเอาชีวิตเข้าแลก ไม่มีแม้แต่สลึงเดียวที่จะไหลออกจากเงินส่วนรวม ไปอยู่ในกระเป๋าของตัวเอง ไม่มีเลย แม้แต่สลึงเดียวก็ไม่มี น่ะถ้าเป็นอย่างงั้นผู้ปกครองเป็นหัวหน้าหัวตาก็เบาใจ เออ แม้พระเจ้าหวางตื้อก็เบาใจ เพราะว่าเจ้าหน้าที่บริสุทธิ์ยุติธรรมทุกอย่าง เพราะฉะนั้น งานนี้เป็นงานระดับประเทศ งานระดับชาติ ถ้าเรามีการคดโกงคอรัปชั่นมากขึ้นๆ ก็ทำให้ปัญหาบ้านเมืองยุ่งยากลำบากขึ้นมาอีก ไม่ดีเลย อย่าเอามาใช้ระบบอย่างนี้ อย่าเอามาใช้

เห็นแก่ได้แก่เอา เก็บกำ กอบโกย โกงกิน เหล่านี้
เป็นการผิดกำหนดกฎหมายบ้านเมืองด้วย
ผิดศีลธรรมของตัวเองด้วย

๗๘

และทำให้หัวหน้าผู้ปกครองหนักอกหนักใจ ไปอีกนานเท่านาน ถ้าเป็นอย่างงั้น ไม่ว่าแผนกไหน กรมไหน กองไหนก็ล่มจมไป ตามๆ กันไม่ดีเลย เพราะฉะนั้น จึงขอฝากท่านทั้งหลาย

ผู้ทำงานเพื่อชาติบ้านเมือง ให้บริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด ในการบริหารการเงินการทองอะไรๆ ไว้ใจได้ หัวหน้าเนี่ยผู้ปกครองไว้ใจได้ ไว้วางใจได้ ไม่มี เออ กินเล็กกินน้อยผู้หนึ่งผู้ใดเลย ซื่อทำงานบริสุทธิ์ผุดผ่องที่สุด และก็ก้าวหน้าทุกคน ผู้ใดร่วมงานอยู่ก็เป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่อง

ยังกินเล็กกินน้อย หักแข้งหักขา อันนั้นอันนี้ไว้เรื่อยๆ ก็ทำให้กองทุนของเราร่อยหรอลงไป เออ ทำให้บ้านเมืองไม่มั่นคงรักษาความมั่นคงไว้ไม่อยู่ เพราะว่ามีการเก็บกำ กอบโกย โกงกินซึ่งกันและกัน เอารัดกัน เอาเปรียบกันอย่างนั้นน่ะหรือ เออ การงาน ของเราจะมั่นคงไม่ดีทั้งนั้น อันนี้ขอฝากด้วย เราทำงานของรัฐบาล ทำงานให้เจ้าให้นาย ผู้ปกครองหน่วยเหนือขึ้นไปอย่าให้ท่านหนักใจเลย ในเรื่องการเงินการทอง ให้บริสุทธิ์ยุติธรรมสะอาดทุกเดือนๆ

เอาเฉพาะเงินเดือนของเราเท่านั้นพอแล้ว เออ อย่าให้มันเว้าอย่าให้มันแหว่งไป อย่าให้มันขาดตกบกพร่อง บัญน้ำบัญชีเป็นอันขาด นี่เรียกว่าทำงานบริสุทธิ์ยุติธรรม ดีที่สุด

ไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โกง ไม่กิน

เออ ไม่เกิด ความ ปัญหา ถ้าเกิดเก็บกำ กอบโกย โกงกินกันไปเรื่อยๆ ก็เรียกว่าสร้างปัญหาเกิดมีในสังคมนั้นๆ วงการราชการนั้นๆ ทำให้เดือดร้อนถึงเจ้าถึงนาย เออ ถึงผู้บังคับบัญชาเราไปอีก มันจะดีหรือเปล่า ปรากฏว่าไม่ดีเลย ได้ยินไปถึงไหนอายเขาไปถึงนั่น ในบริษัทการบินไทย นี่การบินน้ำก็ดีอะไรๆ ก็เรื่องการบิน ทางบก ทางเรือ ทางน้ำก็ดี ถ้ามีการเก็บกำ กอบโกย

โกงกินกันแล้ว มีปัญหา สร้างปัญหาให้วุ่นวายขึ้นในสังคมนั้นๆ แน่นอน เออ เพราะว่าความทุจริต ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมเกิดขึ้นมีแล้ว ดังนี้ก็ทำให้บ้านเมืองล่มจม แม้แต่รัฐบาลจะมั่นคงขนาดไหนก็ตาม ถ้าหากมีคนจำพวกนี้อยู่ในสมาคมใด ในวงการราชการใดก็ดี ก็ทำให้บ้านเมืองแตกสาแหรกขาดได้ เออ มีปัญหา

เพราะฉะนั้น เราอย่าสร้างปัญหาความวุ่นวายให้เกิดขึ้นในสังคมของเรา ให้บริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด ทุกบาททุกสตางค์ที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง แรงงานของเรา มันสมองของเรา มันมีอยู่ เออ ทำให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง เราก็จะเกิดความสบาย ในการปฏิบัติงานของเรา เป็นผู้ซื่อสัตย์สุจริตต่อการงานหน้าที่จริงๆ จังๆ เราจะสบายไหม สบายจริงๆ เพราะฉะนั้น อันนี้ขอฝากแก่สมาคมแห่งนี้ไว้ แห่งไหนๆ ก็เหมือนกันในวงราชการ เออ ไม่ว่างานราษฎร์งานหลวง เออ ถ้าหากมีคนไม่บริสุทธิ์ไม่ยุติธรรมมีในที่ใด ก็ทำให้สังคมนั้นวุ่นวาย ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมดี เพราะฉะนั้น ขอฝากทุกคนๆ จงปฏิบัติหน้าที่ของตัวด้วยความเคารพต่อผู้บังคับบัญชา อ้า เหนือขึ้นไป ให้ไว้เนื้อเชื่อใจท่าน

อย่าเก็บ อย่ากำ อย่ากอบ อย่าโกย อย่าโกงกินกัน แล้วก็มีความบริสุทธิ์ยุติธรรม

เออ ทำงานก็สบาย เออ เงินทองที่ได้มา ก็ไม่มีด่างมีพร้อย กินเล็กกินน้อยที่ไหนไม่มี อย่างนี้ อยู่ที่ไหนก็สบาย นั่งก็สบาย นอนก็สบาย ทำงานทำการอยู่ก็ไม่สะดุ้ง ไม่หวาดเสียวแต่อย่างใด

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย ประพฤติปฏิบัติตามความสามารถของตนๆ ต่อแต่นั้นก็จะประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา ก็ยุติด้วยเวลาเอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ เออ

แน่ะ เพิ่นไปยังไงก็ไม่รู้นะ มันไปเองมัน โดยอัตโนมัติ ยกพระเจ้าหวางตื้อเป็นตัวอย่าง ขุนนาง ท่านผู้รับผิดชอบการเงินการทอง ก็มิ่งกงฟ่า เป็นผู้จำหน่ายจ่ายแจกไปตามหน้าที่ ซื่อสัตย์สุจริตที่สุด แต่ว่าพระเจ้าหวางตื้อเป็นคนขี้กริ้ว ขี้โกรธ โมโหเอาแต่ความโมโหโกรธา ถ้าผิดใจแล้วก็ไล่ส่งไปเลย น่ะไม่รู้จักว่าใครดี ใครถูก ใครต้อง ไล่ ถ้าแกไม่พอใจอยู่กับฉัน แกจะไปที่ไหนก็เชิญ ไปหากินเอง ตามความสมัครใจ นั่น แต่ว่านิทานมันยาว ไอ้ลูก ๓ คน ไอ้จุ๊กฝ่า ไอ้ฉิ่นฝ่า คนสุดท้องนี้ชื่อชิ้วหลั่นอันนี้ดี คนนี้ชิ้วหลั่นทำงานให้พ่อให้แม่ ไม่ทิ้งพ่อทิ้งแม่ไปไหนอยู่กับพ่อกับแม่ ทำงานซื่อสัตย์สุจริตที่สุด ในที่สุดก็ได้เป็นลูกสะใภ้หลวง ได้เป็นลูกสะใภ้หลวง เป็นลูกสะใภ้ของพระเจ้าหวางตื้อต่อไป ไอ้อู๋เหล็งกุมารนั่นก็ได้เลื่อนขั้นขึ้น ทำงานแทนพระบิดาอ้า แทนพระเจ้าหวางตื้อ พระเจ้าหวางตื้อสวรรคต ก็ อู๋เหล็งกุมารก็ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินแทนพ่อ เออ ในที่สุด ก็ได้มีความสัมพันธ์กัน อ้า กับชิ้วหลั่น ได้ขอมาเป็นลูกสะใภ้หลวงซะเลยดังนี้ ชิ้วหลั่นขอเป็นสะใภ้หลวงซะเลย เออ เพราะเขาทำงานดี ก็เลยเป็นลูกสะใภ้หลวงที่ไม่ได้อยู่ เออ บ้านตัวเอง ไปอยู่บ้านผู้อื่นกินข้าวกับผู้อื่นไปเรื่อย เขาอยู่ลำบากยังไงๆ มุดเข้าไปกินข้าวอยู่ใต้ถุนบ้านเขาก็เอา เออ กินข้าวที่ไหนก็ได้ เป็นคุณหญิงพู้น(โน้น)แหละตำแหน่งเพิ่นเป็นคุณหญิงพู้น(โน้น)แหละ เป็นคนเอาใจใส่ประชาชนมากมาย พาเกิดทำให้คนรักทั้งประเทศ

ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้การจะบรรยายเรื่องนี้ มันต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ จึงจะจบเรื่องลงได้

๗๘

เราทำบุญครั้งนี้ เป็นอามิสบูชาก็ดี ปฏิบัติบูชาก็ดี ขออานิสงส์ของบุญทั้งหมดนี้ จงเป็นพลวปัจจัย ดลบันดาลให้ท่านผู้ร่วมงานทั้งหมดได้รับแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าในการงานหน้าที่ตลอดไป เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ อีกแล้ว ถ้าพูดกัน มันมีแต่หลายไป เอาแค่นี้ก่อน

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันจันทร์ที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ หมู่บ้านพฤกษ์ภิรมย์ รีเจนท์

(อาราธนาศีล)

จะกล่าวกันเข้าผ่านคำแปล ก็ได้ใจความ บางคนหนึ่ง รับศีลยังไม่ยอมจบเลย ข้อ

ปาณาติปาตา เวระมะณี

(หลวงปู่ตบแขนให้ดู เสียงดังแปะ)

สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

ตายแล้วยุง ตัว ๑ ๒ ตัว ถ้าว่าครบ ๓ ตัว ๔ ตัว ตายไป ๓ ๔ ตัว

ปาณาติปาตา เวระมะณี

จะเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด ทั้งอยู่ในน้ำก็ดี บนบกก็ดี เราไม่ฆ่าเป็นอันขาด แต่ว่าอยู่ในเมืองใหญ่ๆ เจริญแล้วอย่างงี้ ได้กระเป๋า ได้ตะกร้า ถ้าเราไปตลาด เขาฆ่าไว้ให้แล้ว กองเอ้เต (ปล่อยตัวตามสบาย มีท่าสง่าผ่าเผย)อยู่ ทั้งกบ ทั้งเขียด ทั้งปู ทั้งหลายทุกอย่างล่ะ ปลาที่มันไต่เป็น ยั้วเยี้ยๆ มันก็ไต่อยู่ อย่างนั้น อย่าไปแหยม อย่างนั้นเขาไม่ได้ตาย ให้เขาตายแช่เย็น ไว้นั้นเป็นการดี เอาไป เอาตัวที่ตายแล้วมาทำอาหาร เลี้ยงชีวิต และครอบครัว เลี้ยงลูก เลี้ยงหลานต่อไป ไม่ผิดศีลธรรม ถ้าว่า ไปชี้เอา ตัวเนี่ยแหละๆๆ เนี่ยเอาตัวเนี่ยแหละ ทุบหัวให้หน่อยๆ มันวิ่งอยู่ในน้ำ เอาตัวเนี่ยแหละ ตัวใหญ่ๆ ล่ะ ราคาเท่าไหร่ไม่ต่อ ก็จับกันไว้ ทุบหัว ตายแล้ว จึงเอามาขายให้เรา อย่างนี้จะเป็นศีล เป็นธรรมหรือเปล่า ไม่เป็นศีลธรรม ถ้าเป็นศีลธรรมแล้ว ของ ที่มันดิ้นเป็นอยู่ มันเป็นอยู่ มีชีวิตอยู่ ไม่กล้าฆ่าเขาหรอก ว่ายน้ำ ได้สบาย สนุกสนานมันอยู่ ไม่กล้าจะฆ่าสัตว์ทุกอย่าง เป็ดไก่ เหมือนกัน หมูเหมือนกัน สัตว์ที่มีชีวิตอยู่ไม่สามารถจะฆ่าเขาได้ อย่างนั้นเขาเรียกว่าศีล แปลว่า เลิก เว้น งด ละ เอาจริงๆ จังๆ ทั้งด้วยเจตนาในใจเป็นอย่างงั้น แล้วก็หัวใจรับว่าเป็นศีล หัวใจ เราก็เป็นธรรมขึ้นมา ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่บกพร่อง ไม่ขาดตกบกพร่อง ฆ่ายุง ฆ่ามด ฆ่าปลวก ตายไปแล้ว จึงว่า

ปาณาติปาตา เวระมะณี

อย่างนี้ มันจะถูกต้องไหม ไม่ถูกต้อง ต้องให้เขาตายโดย เจตนานั้น ไม่มีเจตนาอย่างนั้น พวกงู พวกตะขาบ แมงป่องมา มันเข้าในนี้ ก็อย่าไปฆ่ามัน เห็นว่ามันเป็นภัย ก็จับได้เอาไป ปล่อยที่อื่น นั่นน่ะเรียกว่า

โลโก ปัตถัมภิกา เมตตา

เมตตาธรรมค้ำจุนโลก ให้มีชีวิตอยู่รอดไปได้ สัตว์ทุก จำพวกไม่ต้องการเบียดเบียน เป็นงูก็ดี เป็นตะขาบ แมงป่อง ก็ดี ที่มันเป็นพิษเป็นภัย ถ้าจับได้เอาไปปล่อยที่อื่น เอาไว้ที่นี่ จะมาต่อยลูก กัดลูก กัดหลานเรา เอาไปที่อื่นที่ปลอดภัยไว้ล่ะ สวนสัตว์ที่ไหนมี เขารับเลี้ยงกัน เอาไปปล่อยที่โน้นแหละ ที่ ปลอดภัย นั่นเรียกว่า

เวระมะณี

เว้นจากการฆ่าสัตว์จริงๆ ด้วยเจตนา หรือไม่เจตนาก็ตาม เว้นจริงๆ เว้นให้ได้ ทุกสิกขาบท ที่ ๕ ทั้ง ๕ ข้อ เราสมาทาน ตั้งมั่นได้ เราก็เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์สะอาด ไม่ได้ฆ่าสัตว์ พระเจ้า พระสงฆ์ก็เหมือนกัน ถ้าไปแกล้งทำให้ ยุงตายสักตัวหนึ่งก็เป็น โทษ

ปาจิตเตียง(ติ-ยัง) เออน่ะ ปาจิตติยัง

เออน่ะ แต่ในพระปาฏิโมกข์ เพิ่นว่า นิสสัคคิยปาจิตติยัง เออ เว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิดได้ นั่นมันจึงเป็นศีล เป็นธรรมแท้ เว้นจากลักทรัพย์สมบัติของผู้อื่น แม้นมาตกอยู่ในบ้านเรา ก็อย่าให้ของเขานั่นหายเลย เออ เขามาทวงเวลาไหน เอามาให้เขาเวลานั่น เพิ่นลืมกระเป๋าอยู่ที่นี่ ลืมเงินอยู่ที่นี่ เท่าไหร่ๆ ให้ของเขาเสียหาย ไม่มีอทินนาทานแต่อย่างใด ไม่ผิดศีล ไม่ผิดธรรมด้วย รักษาสมบัติของผู้อื่น เว้นดังสมบัติของเจ้าของ เป็นเงินก็ดี เป็นทองก็ดี แก้วแหวนเงินทอง ของมีค่าราคา ถ้ามันตกอยู่ในบ้านเรา ก็ถือๆ ว่าโชคดี ไม่ใช่อย่างนั้น ของนี้ ของเขาลืม เราเก็บตกไว้ ก็ชื่อว่าของเขาบริสุทธิ์อยู่

นางวิสาขามหาอุบาสิกา ไปลืมของอยู่กับพระอานนท์ แล้วก็ไปนำเอาคืนมา แต่เธอไม่ต้องรับเหรอ พระคุณเจ้าเป็นคนเก็บไว้ให้ ไม่ใช่อย่างงั้น เราลืมกระเป๋า เราลืมทรัพย์สมบัติอยู่ที่นั่น ถวายพระคุณเจ้าเป็น มอบพระคุณเจ้าไป ไม่ใช่อย่างงั้น ท่านไม่ได้เอา ท่านส่งคืน เออ พระอานนท์ว่ามา ว่า ว่าเอานี่ลืมไว้นี่ ลืมไว้นี่ๆ ก็วางไว้นี่ เออ

มหาลดาปสาธน์

ราคาสูงเท่าไหร่ นางวิสาขาก็เอาไว้แล้ว เวลานั้นมาบ้านไม่เห็นแหละ มหาลดาปสาธน์เลย ยังว่าลืมอยู่ที่โน้น ไปถามว่าพอดีพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าก็เก็บไว้ให้อย่างดี ก็แล้วทำไมไม่ถวายท่านเลยล่ะ ก็จะเอามาทำไมล่ะ เพราะมันลืมแล้ว เอ้าเพิ่นบังคับให้เราเอามา ไม่เอาไป มันก็ไม่ดีอีก ไม่ ของไม่บริสุทธิ์ ของลืม แล้วก็หายเลย ถือว่าโชคดีเจ้าของ อย่างนั้นผิดศีล

ผิดธรรมเหมือนกัน นางวิสาขาเพิ่นก็ไม่ยอมรับของคืน เอาอยู่แต่เอาด้วยดุษฎียภาพ นิ่ง เออ ถ้างั้นเอาไว้นี่ เราจะไปสร้างวัด จะเอาอันนี้ไปขาย ของเหล่านี้ เอาไปขายแล้วได้เงินเท่าไหร่ จะไปสร้างวัดบุพพาราม ถวายพระบรมศาสดาให้ได้ เออ ก็เลยเอาไปขาย มหาลดาปสาธน์นั่นน่ะ ราคาเป็นหลายร้อยล้าน เออ เป็นหลายพันล้านพุ้น(โน้น)ล่ะ มหาลดาปสาธน์ ของประดับใส่

คอนี้ หรือหน้าผาก เหล่านี้มีตั้งแต่ แก้วแหวนเงินทองทั้งนั้น จึงได้นำเอามหาลดาปสาธน์ อันของมีค่าราคาสูง คนในประเทศอินเดียเท่านั้นมี ๓ คนเท่านั้น ที่มีมหาลดาปสาธน์ประดับตัวเอง นางวิสาขาคนหนึ่ง ก็ภรร... ภรรยาของท่านเสนาบดีคนหนึ่ง และนางอะไรอีกที่มีๆ มหาลดาปสาธน์ราคาเป็นแสน อืม มันมี ๓ คนอยู่ในประเทศอินเดีย ที่มีมหาลดาปสาธน์เป็นสมบัติของตัวเอง แต่นางวิสาขาเนี่ย ไปท้วงได้จากพระคุณเจ้าคืนมาแล้วไม่ได้รับเลย รับมาก็รับมาไว้ อยู่ในดุลยพินิจของตัวเอง อะไรที่คิดให้มันเป็นประโยชน์ต่อพระศาสนา จะเอามหาลดาปสาธน์นั่นไปขาย เอาขายทั้งบ้านทั้งเมือง ก็ไม่มีใครรับซื้อได้สักคน มันราคาเป็นล้านๆ ก็เอาเงินของตัวออกเอง มหาลดาปสาธน์

ไม่มีขาย เอาเงินของตัวเองนี่แหละ อยู่ในกระเป๋านี่แหละ เอาเงินออกก่อสร้างวัดอะไร อ่ะ สร้างวัดถวายพระพุทธเจ้า ให้ท่านได้อยู่สบาย สร้างหมด ๘๐ โกฏิ ๙๐ โกฏิ สร้างวัดน่ะ เพิ่นเอาเงินในกระเป๋าเจ้าของเอง ออกเอง ไม่ได้ขายมหาลดาปสาธน์ดังกล่าวนั้นเลย นั่นเป็นผู้ที่เสียสละจริงๆ

เออ เมื่อเสร็จแล้วก็ฉลอง เวลาฉลองนั่นน่ะ มีมหรสพ มีกลองยาว มีอะไร มีเพลงดนตรี มโหรี ตีเป่า พอได้ยึก(กระตุก)

กัน นางวิสาขาก็ทนไม่ไหว มันออกอีก... อีกทึก ครึกโครม เหลือเกิน ก็เลยฟ้อนรำกับเขาไปบ้าง อ้า อาจจะผิดศีลบ้าง ฟ้อนรำ ทำเพลงไปกับเขา สนุกสนานแห่แหน เวลาถวายมหาลดาปสาธน์ เวลาถวายวิหาร วัด นั่นแล้ว วัดอะไร วัดบุพพาราม หรือวัดหยังก็เนี่ยล่ะ ให้เรียกว่า

เสียสละจริงๆ ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

เฮอะ อ้า อันนี้เราเคยเอามาเทศน์สลับเหมือนกัน เอามาสลับเทศน์ เพราะไปขึ้นอยู่บนภูเขาอ่ะ

บนภูเขาคำหวายยาง(วัดป่าคีรีวัน) ทางโน่นเป็นหมู่บ้าน หมู่บ้านกุยกอกเพิ่นอ่ะเนาะ(นะ) เขาตีกลองทั้งวันทั้งคืน

ป๊ะโท่นๆ โท่น ป๊ะโท่นๆ

อยู่อย่างงั้นแหละ เขารำวงกัน แต่ว่าเสียงก้องมันดังสะท้อนขึ้นบนภูเขา เอ๊ะ รำคาญนอนไม่หลับ ก็เปลี่ยนเสียงกลองซะสิ เราจะไปยึดอะไร เอามาฟังไว้ในหู จะเปลี่ยนเป็นอะไร เราก็เปลี่ยนเสียงกลองนั้นให้เป็น

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

เออ อันนี้ เอาอันนี้แหละ ให้มันเสียงพ้องกัน ได้เป็นเสียง

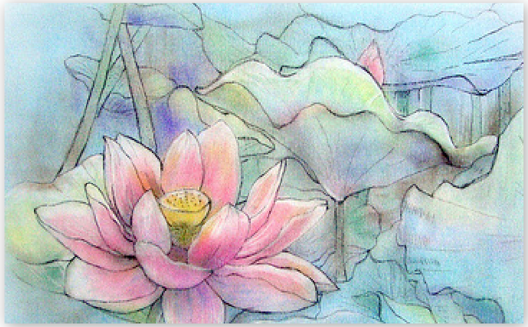

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

ให้มันดังอยู่ในหู ดังอยู่ในหูเราไม่รำคาญ ก็เพราะไปดังอยู่ในหัวใจเรา เออ เฮอะๆ สบาย เดินก็สบาย นั่งก็สบาย นอนก็สบาย เพราะว่าเสียงมัน มันมาดังในหัวใจ

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ
ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

๗๙

อยู่อย่างงั้นแหละ แต่มันไม่เป็นเสียง

ป๊ะโท่นๆ โท่น ป๊ะโท่นๆ

ไม่เป็นเสียงนั่น เป็นธรรมอยู่ในหัวใจเรา เอามา ดึงมา เป็นอารมณ์ภาวนา ก็เลยใจสงบ เออ ใจสงบ ก็เลยไม่ได้หลับหรอก มันสว่างแล้วก็ลงจากภูเขาลงมาหาหมู่ แล้วก็ออกบิณฑบาตเลย บิณฑบาตเสร็จ เอาบริกรรมไว้อย่างงั้นแหละ

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

ไปอยู่อย่างงั้นแหละหัวใจ เดินบิณฑบาตอยู่ ก็อยู่อย่างงั้นแหละ ได้ยินเสียงกลองนั้นออกมาเป็นเสียงเราทำ เสียงธรรมะอยู่ในหัวใจ ก็เลยได้รับความสงบ สมัยนั้น สมัยเป็นหนุ่ม กำลัง

คึกคะนอง กำลังเล่น ความสนุกสนานตามดนตรีของโลก เออ ถ้ามันมารบกวนหัวใจเรา เวลาเราทำความเพียร ก็มาเปลี่ยนเสียงกลอง ให้เป็นเสียงธรรมซะ

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ
ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

อยู่นั่น พุทโธ ก็ว่าอยู่น่ะ พุทโธ หายใจเข้า พุท หายใจออก โท ผสมอยู่กับเสียงกลองนั้น มันก็สงบลงไป นิ่ง แน่วแน่ นอนหลับไปหรือเปล่า ไม่ได้นอนหลับ หัวใจมันยังว่า

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

อยู่อย่างงั้น เอาเป็นอารมณ์ของภาวนาซะ ก็ได้รับความสงบ หลวงปู่คำดี(หลวงปู่คำดี ปภาโส)ก็เลยชมเชยว่า เออ

มีปัญญา เว้ย มิจนปัญญา
รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง
หาหนทางแก้ไขตัวเองให้ได้

เพิ่นว่าอย่างงี้ เพิ่นชมเชยให้นิดหน่อยเท่านั้นก็ดีใจแล้วอ้า แต่ว่าออกจากสมาธิแล้ว เสียงทั้งหลายนั้นมันก็กวนได้อีก เสียงเพลง เสียงซอ เสียงพิณ เสียงอะไร มันก็เข้ามาอยู่ในหัวใจน่ะรบกวนเราอีกเหมือนกัน แต่ก่อนก็ไม่ใช่ เป็นคนธรรมดาเพิ่นได้ชอบเล่นดนตรี ก็เล่นดนตรี พิณพาทย์ ระนาด ฆ้องวง เอาหมด

ทุกอย่าง สีซอก็เป็น เป่าแคนก็เป็น เป่าปี่ก็เป็น เป็นหมดทุกอย่าง สมัยเป็นหนุ่มน่ะ

อ้า แต่ว่าเมื่อบวชเข้าไป ไปเจอเอาสงครามซะแล้วปะ สงครามโลก ซึ่งเป็นเสียงรบกวนในเวลาเดินจงกรม ในเวลานั่งสมาธิภาวนา เอ้า มันรำคาญซะจนนอนไม่หลับ เราจะไปหายึดเอาเสียงอย่างนี้ มาเป็นเรื่องรำคาญมันทำไม เปลี่ยนเสียงใหม่สิ ให้เป็นเสียง

ป๊ะโท่นๆ โท่น ป๊ะโท่นๆ

ให้มันเป็นเสียง

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ
ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

มันก็ดังอยู่นอก ดึงเข้ามาน่ะ ดังอยู่ในหัวใจเรา ก็เลยเข้ามาอยู่ในหัวใจ ดังอยู่ในหัวใจตลอดคืน ตลอดวัน จะหลับหรือไม่หลับก็ไม่รู้ล่ะ มันแจ้งแล้ว สว่างแล้ว ก็ลงจากภูเขามา ฮอด(ถึง) เวลาบิณฑบาตแล้ว ก็บิณฑบาตไปเรื่อย ก็ให้เสียงกลองนั่นดังไปตามเราเหมือนกัน แต่อยู่ในหัวใจ ไม่ได้ ได้อยู่นอก ไม่ได้อยู่นอก ไม่ส่งใจออกนอก อยู่ในใจ ได้รับความสงบสบายไปหลายวันทีเดียว เนี่ยอุบาย ไม่ใช่อบาย อุบายเป็นนโยบายที่จะทำให้ใจสงบได้ เออ ดังนี้ นี่พูดให้ฟังเฉยๆ หรอก อดีตที่เป็นมาแล้ว

วันนี้จะมีการฟังเทศน์กันหรือเปล่า

(อาราธนาธรรม พร้อมกัน)

เอ้า ตั้งใจฟังเนาะ(นะ)ปะเนี่ยเด้อ ให้ดีเน้อ วันนี้จะเทศน์ให้ฟัง ผู้อาราธนามีความประสงค์อย่างนั้น แล้วผู้ที่มาชุมนุมในที่นี้ ก็มีความประสงค์อยากจะฟังเทศน์เหมือนกัน ถ้ามีการอาราธนา อาราธนาเทศน์ขึ้น

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสูปะสัมปะทา
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง เอตัง พุทธานะ สาสะนัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

๗๙
๗๙

อ่ะ นั่งตามสบาย นั่งภาวนาตามสบาย ต่อยังไง นั่งเก้าอี้ก็ได้ นั่งพับเพียบก็ได้ ถ้ามีเก้าอี้นั่งก็นั่งเก้าอี้ฟังเทศน์ คนอ้วน

จะพูดเรื่องศาสนา ธรรม คำสั่งคำสอนที่สมเด็จพระบรมศาสดาวางไว้แล้ว วางให้พุทธบริษัท พยายามแก้ไขตัวเอง ดัดแปลงตัวเอง ให้ไปในทางที่ถูกที่ต้อง อย่าฝ่าฝืนคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สอนไว้

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง

หมายถึงว่าการละบาป ทางกาย ทางวาจา ทางใจนี่

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง

การละบาปทั้งปวง ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ถ้ายังกระทำกันอยู่ มันจะละบาปได้หรือเปล่า ยังฆ่าสัตว์ ยังตัดชีวิต ยังเบียดเบียนสัตว์อื่น เป็นอาจิณจนชินจนเกิน สมาทานตั้งมั่น อยู่ในการกระทำของเราอย่างนั้น เรียกว่าไม่ละบาป ถ้าไม่ละบาปแล้ว บาปจะหนีจากเราไปไหน บาปก็อยู่ในตัวเรานั่นแหละ ความเศร้าหมอง เกิดขึ้นที่ใจเรานั่นแหละ ไม่ผ่องไม่ใส ไม่เบิก ไม่บาน ไม่ร่า ไม่เริงอะไร เศร้าหมอง ขุ่นมัว หงุดหงิดงนงิน อยู่อย่างงั้น พูดอะไรถูกหูก็เย็นไป อะไรไม่ถูกหูยิ่งกำเริบใหญ่ ปิดหูใหญ่ แล้วโกรธผู้ที่มาว่าให้เราอีก อย่างนี้ใจมันจะผ่องใสได้ไหม ใจมันจะเบิกบานได้ไหม มีแต่ขุ่นมัว มีแต่เศร้ามีแต่หมอง ขุ่นมัวไป ถ้าเราละบาปได้แล้ว ไม่เคยฆ่าสัตว์ ไม่เคยลักทรัพย์ ไม่เคยประพฤติผิด ประพฤติผิดในกาม ไม่เคยกล่าวมุสาวาท โป้ปดมดเท็จ หลอกลวงอำพรางผู้อื่นเหล่านั้น เราเลิกได้แล้ว บาปทั้งหลายทั้งปวง ก็ชื่อว่ามันหนีจากเราแล้ว หนีไปแล้ว ไม่กำเริบแบบนั้นเลย

ใครจะด่าจะว่า ก็ยิ้มฟังได้สบาย
เอาหูไปนา เอาตาไปไร่
เอาใจไปหาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์โน้น

๗๙

อย่าไปโกรธเขา ถ้าโกรธเขาแล้วก็ชื่อว่า เราเป็นคนผู้แพ้ เป็นผู้แพ้จากการกระทบกระเทือนมา มันจะกระทบกระเทือนขนาดไหน เจ็บปวดรวดร้าวขนาดไหน เราก็อดได้ อย่างนั้นเรียกว่าเป็นผู้ชนะขาดลอย เมื่อชนะขาดลอยแล้วสบายใคร ตัวของเราสบายเอง นั่งยิ้ม นอนยิ้ม ทำงานก็ยิ้มอยู่ทั้งวัน เป็นคนร่าเริง ไม่มีความโศกเศร้าโศกา มาเบียดเบียนราวีบีฑา(เบียดเบียน)เรา แต่อย่างใด เป็นคนสบาย เพราะว่าวางความโลภ ความโกรธ ความหลงได้แล้ว บาปทั้งหลายก็เข้า ไม่เข้ามาถึงใจเรา มีแต่บุญล้วนๆ เข้ามา มีแต่ความยินดี ปรีดา ปราโมทย์ โชติช่วงชัชวาล เข้ามาอยู่ในหัวใจเรา เบิกบานร่าเริงอยู่ตลอดวัน เป็นคนไม่เศร้า ไม่โศก ในคำ

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก

ยังไง ก็ไม่มีใครมาทำได้ เราสบายมาก เรื่อง

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้โกรธ
โดดให้ไกล ไปให้ฉิ่ว ริบให้หมด

อะไรพวกนี้ เราละได้แล้ว เราวางได้แล้ว เราจะเป็นคนสบาย นั่งสบาย นอนสบาย ทำงานก็ยิ้มอยู่ตลอดวัน ต้อนรับแขกก็ยิ้มอยู่ตลอดวัน ไม่มีหน้าบูด ไม่มีหน้าบึ้ง ไม่มีอารมณ์เน่าๆ มายั่ว มาเย้าให้โกรธขึ้นมาได้เลย สบายไหมล่ะ อ่ะ สบาย เป็นคนละแล้วซึ่งความโกรธ ความโลภ ความหลง ความรัก ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรมกับผู้อื่นไม่มีเลย เฮอะๆ แล้วจะเป็นคนสบาย

อย่างนางวิสาขามหาอุบาสิกาเป็นตัวอย่าง เป็นตัวอย่างของโลก เป็นตัวอย่างของอุบาสก อุบาสิกาทั้งหลายด้วย เป็นตัวอย่างขาดลอยเรื่องที่มีความโลภ ความโกรธ ความหลงไม่มารบกวนราวี หัวใจนางวิสาขาได้เลย มีแต่ยิ้ม ทำงานก็ยิ้ม ร่าเริงบันเทิง แม้แต่ใช้คนงาน พวกพนักงานที่ใช้สอยอยู่ ก็ไม่มีความกระทบกระเทือน แม้แต่น้อยเดียว เขาทำผิดก็จับมาสั่งสอน คนไหนทำผิดจับเอามาแล้วมาสั่งสอน สั่งสอนด้วยคุณธรรม เออ เพราะฉะนั้น ชาวพุทธบริษัททั้งหลายจึงเอิ้น(เรียก)ว่าแม่ แม่เจ้า ว่าแม่เจ้าเพิ่นล่ะ นางวิสาขา เป็นพระแม่ เป็นแม่จริงๆ เออ แม้แต่ทำความผิดขนาดไหน แม่ก็ไม่เอาโทษ ให้อภัยได้ทุกอย่าง ไม่เคยทะเลาะวิวาทกัน ไม่มีเลย อย่างนี้

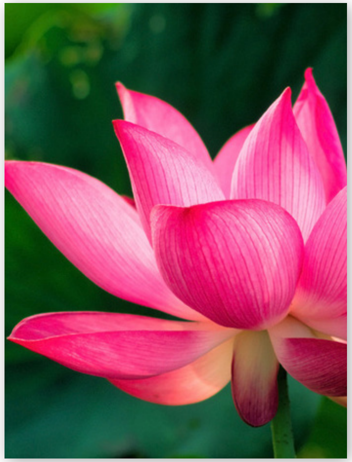

นั่นเรียกว่าปฏิบัติธรรมได้ดีแล้ว ได้ผลแล้ว ปฏิบัติธรรมให้จนได้รับผล ความกระทบกระเทือน กระทบกระทั่ง ป้อย(ด่า) ด่าผี อะไรก็ไม่มี ไม่มี มีแต่ความสบาย ยิ้มแย้มแจ่มใส เบิกบาน ร่าเริงอยู่อย่างงั้น อยู่ในบ้านของตัวเอง บางทีพ่อบ้านอาจจะพูดผิดหู แม่บ้านอาจจะหน้าบูดมู่ยู่ขึ้นมา อ้า พ่อบ้านพูดผิดหู แม่บ้านจะว่ายังไง ทำใจยังไง ทำใจให้เป็นธรรม หรือวางซะ ความโกรธ ความโลภ ความหลงเหล่านี้ มันทำให้ตนเกิดความทุกข์ใจขึ้นมาก เราไม่ได้ต้องเอามาใช้ ความไหนที่ทำให้ใจเศร้า ใจหมอง ใจขุ่น ใจมัว อย่าเอามาใช้เป็นอันขาด ทำให้ทะเลาะวิวาท บาดถลุงกันต่อไป ถึงกับปากพากันอาฆาต ย่างแลน(วิ่ง)กันไป หนีไปก็มี เพราะความทะเลาะ เพราะความไม่อด ไม่ทนนั่นเอง อดเอานิดอดเอาหน่อย ต่อไปมันก็เบาไป วางไป เมื่อเราวางได้ เรายิ้ม หัวเราะตัวเองอยู่ในใจ ไม่มีใครว่าอะไรหรอก ถ้าเราชนะสามีได้ ด้วยความอด ความทน ก็ชื่อว่าเราเป็นผู้ชนะ เราชนะภรรยาได้ก็เพราะความอด ความทนของเรามีพอ ไม่ล่วงเกิน คำสั่งคำสอนไม่ฝ่าฝืนธรรม ให้เกิดทะเลาะวิวาทกันไม่มี ไม่มีอย่าง

๗๙

นั้นเกิดขึ้นใน ในการกระทำของเรา ในคำพูดของเรา กิริยามารยาทของเรา จะกระทืบบ้าน กระทืบเมืองใส่กันก็ไม่มี จะหน้าบูดหน้าบึ้งก็ไม่มี มีแต่ความยิ้มแย้ม แจ่มใส เบิกบาน ร่าเริงอยู่ตลอด มีเพลงอยู่ในหัวใจ มีดนตรีอยู่ในหัวใจ เพลิดเพลินเจริญอยู่กับดนตรีในหัวใจ ไม่ให้เศร้าหมองขุ่นมัวเกิดขึ้น ถ้ามันเกิดขึ้นก็รู้แล้วว่ามันทำให้เราเป็นทุกข์ ทุกข์ใจ เพราะความกระทบกระเทือนมา

เราอดไม่ได้ ก็เปรี้ยงไปเหมือนกัน ด่าว่าไปเหมือนกัน ตอบโต้เขาเหมือนกัน ถ้าเป็นผู้ชนะ เอาวาทศิลป์ของเขา ก็ชื่อว่าเป็นผู้ชนะขาดลอย วาทศิลป์ที่เขาด่า เขาว่ามาเหล่านั้น เขาด่าเฉยๆ ไม่ใช่เขาฆ่าเราหรอก เขาว่าให้เราโกรธ เราก็ถือโกรธเป็นทุกข์ใครล่ะ เป็นทุกข์เราเองใช่ไหม ถ้าเอาความโกรธมาถือ มันก็เป็นทุกข์ ถ้าเอาความโลภมาถือ มันก็เป็นบาปเศร้าหมองแก่ใจเอาความหลง

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา
หลงรัก หลงจูบ หลงกอด ตาบอด ใจบ้า
เป็นข้าความรัก เหนื่อยหนักไม่รู้

มาหอบไว้ในใจเรา ถ้าไปหอบเอาอารมณ์ ทุกอารมณ์มาไว้ในหัวใจ แล้วจะเป็นคนดีกับเขาไหม เป็นคนดีไม่ได้ ถ้าเอาอารมณ์เหล่านั้นมาหอบไว้ในหัวใจ ว่านิด ว่าหน่อยก็โกรธ ว่านิด ว่าหน่อยก็เครียด แล้วก็ตาไม่หวานใส่ใครเป็นแล้ว อ้า หน้าบูดตลอดวัน ดังนี้เรียกว่าเป็นคนหอบอารมณ์ หอบอารมณ์มาหนักหัวใจตัวทำไม เพราะฉะนั้น นักภาวนาทั้งหลาย ต้องระมัดระวังอย่าให้อารมณ์บูดๆ เหล่านั้น เข้ามายั่วยวน ชวนให้กำเริบ อยากฆ่าอยากตีเขา อยากด่า อยากว่าเขา อารมณ์อย่างนี้มันบูด เป็นอารมณ์บูดๆ มาตกอยู่ในหัวใจของเรา เราจะเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ล่ะ อ้า มันเป็นทุกข์เรา

ถ้าเราเอาอารมณ์อย่างนั้นมาเป็นอารมณ์ของหัวใจ เราก็ไม่มีความร่าเริงนะ คนนั้นก็พึ่งพูดผิดหู คนนี้ก็พูดผิดหู ด่าว่าเสียดสีเราต่างๆ นานา เราก็หอบแต่อารมณ์บูดนั่นแหละ ไปไหนมาไหนบูดอยู่ ถึงจะแต่งตัว ทาแป้งแต่งตัว ทาลิปสติก(lipstick เครื่องสำอางทาริมฝีปาก)ยังไงก็ยังบูดอยู่ อย่างงั้นล่ะ ไม่ร่าไม่เริง ถ้ารักษาอารมณ์ของเราไว้ได้แล้ว หน้าบานอยู่ตลอดวัน สีหน้าไม่เกิดไฝฝ้าราคี เบิกบานอยู่อย่างงั้น ผ่องใสอยู่อย่างงั้น เป็นคนแจ่มใสอยู่เสมอ เป็นคนชนะอารมณ์ของตัวเอง ที่มันยั่วยวน ชวนให้โกรธ เราก็ไม่โกรธตามมัน ยั่วยวนให้ด่า ให้ว่า เราก็ไม่ว่าตามมันซะ

๗๙

ปล่อยมันไว้ที่นั่นแหละ ประเดี๋ยวมันเย็นแล้ว

มันก็เย็นเอง เหมือนน้ำที่ต้มเดือดแล้ว เดือดปานไหนก็ตาม เอาพ้นออกจากเตา เอาวางไว้ซะ กลายเป็นน้ำเย็นขึ้นมาได้

หรืออาจใส่ตู้เย็นเข้าไป กลายเป็นน้ำแข็งก็ยังได้ น้ำที่เดือดแล้วก็ตาม เอาไปใส่ตู้เย็นไว้ไม่นาน มันก็กลายเย็นลงไปๆ กลายเป็นน้ำแข็งขึ้นมาก็ได้ ไปเปิดตู้แช่ ตู้เย็น เย็นเฉียบขึ้นมา เวลาเย็นนี่เย็นจริง ก็สบาย เออ เห็นไหมล่ะ เปรียบข้างนอกให้ดู ทำให้มันเดือด หัวใจมันเดือด มันร้อน หัวใจมันเป็นไฟ

โทสัคคินา

เพิ่นว่า หัวใจเป็นไฟ ว่ากันด้วยความโกรธ มันเป็น

โทสัคคิ(นา) โมหัคคินา โลภัคคินา

ความโลภ ความโกรธ ความหลงเหล่านี้เป็นไฟทั้งนั้น ทำให้ผิดหู ก็ว้าก(เสียงร้องดังๆ)ขึ้นมาเลยล่ะ อึมไฟ ไฟมันแว๊บ ไฟมันสปาร์ค(spark ประกายไฟ) เออ เตาอั้งโล่ ถ้าไม่มีไฟไปใส่ซะก่อน ไม่เสียบปลั๊กซะก่อน เอามารีดผ้า อาจจะไม่ได้ผล เตาอั้งโล่หรือว่าเตารีดเหล่านี้ก็เหมือนกัน เสียบปลั๊กเข้าไป ไฟฟ้ามันเดินเข้าไปในเครื่องแล้ว ปะเนี่ยร้อน พร้อมที่จะรีดผ้ารีดผ่อนได้พร้อมที่ทำงานได้ น้ำ เราเสียบปลั๊กเข้า มันเกิดเป็นน้ำเดือดขึ้นมาก็ได้ อ้า เอาไปรดคนก็หน้าลวก หน้าเลิ่กไปล่ะ เสียบปลั๊กซะก่อน นี่เราไม่ให้ ไม่ได้เสียบ ไม่ได้เสียบปลั๊ก ถอดปลั๊กไว้เสมอก็เป็นของเย็น สบาย น้ำก็ไม่เดือด อะไรก็ไม่เดือด อ้า พัดลมเรามีไว้สำหรับระบายความร้อน ถ้ามันร้อนมา ก็เสียบปลั๊ก หรือเปิดสวิตซ์พัดลมซะ มันก็เป่าให้เย็นเฉื่อยเข้ามา กลายเป็นหนาวก็ได้ เออ อันนี้ในตัวของเรา มีไฟชนิดนั้นอยู่ในตัวของเรา

ไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ
ความโลภ ความโกรธ ความหลง

เป็นไฟทั้งนั้น ถ้าจะไปใช้ตามมัน มันก็เกิดไหม้บ้านไหม้ช่องไปทุกหนทุกแห่งล่ะ เพราะฉะนั้น เราปิดสวิตซ์ไว้ซะ อะไรที่จะเป็นไฟช็อต(short ลัดวงจร)ได้ สปาร์ค(spark ประกายไฟ)ได้ เกิดเป็นไฟไหม้ขึ้นมาก็ได้ เหล่านี้ๆ ไฟทั้งพ่วงเนี่ย ถ้ามันสั่นถึงตรงไหนๆ ก็รีบปิดสวิตซ์มันซะ ปิดสวิตซ์มันซะ ความร้อนมันก็ไม่มี ไม่มีไฟ ไฟมันก็เกิดขึ้นที่ใจเรา อ้า

โลภัคคินา โทสัคคินา โมหัคคินา

เพิ่นว่า เป็นไฟ

ราคัคคินา

นี่เป็นไฟอย่างแท้จริงแหละ ราคะเป็นไฟ นี่เห็นได้ชัด ถ้ามันร้อนขึ้นมา กระวนกระวายขึ้นมา

เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นชาวพุทธ เป็นผู้นับถือพุทธศาสนา ตามคำสั่งคำสอนของนักปราชญ์ราชบรมของเรา ปฏิบัติตนให้เย็นอยู่เสมอ อย่าเอาของร้อนมาใช้ ของร้อนนั้นมันเผาตัวเอง ไหม้ตัวเอง โกรธคนอื่น ฆ่าเขาไม่ได้ ก็อาจจะไปกินยาตายก็มี เพราะอะไร มันเดือดขึ้นมาก็มากมาย ไปผูกคอตนตายก็มี เพราะว่าไฟมันอยู่ในตัว ความโกรธมันอยู่ในตัว ความอาฆาตมาดร้าย มันแรง แรงขึ้นๆ ก็กลายเป็นไฟขึ้นมา สามารถเผาไหม้ตัวเองได้ ไหม้ตัวเองแล้วไม่พอ ไหม้บ้าน ไหม้เมืองได้ ไหม้วัสดุสิ่งของ เป็นจุณวิจุณไปก็มีเยอะแยะ เพราะว่าไฟ คือ โลภะ โทสะ โมหะ เหล่านี้ มันเป็นไฟ เพิ่น พระพุทธเจ้าเพิ่นสอนไว้ เป็นไฟ อย่าไปฟังคำมันเด้อ ลูกหลานเอย อย่าไปฟังความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเป็นไฟ มันเผาไหม้หัวใจตัวเอง นั่งไม่เป็นสุข นอนไม่เป็นสุข หน้าเคยยิ้มแย้มแจ่มใส เคยทาแป้ง แต่งตัว สวยงามทุกวัน แต่มันเกิดโกรธขึ้นมาเป็นยังไง หน้าดำคร่ำเครียดนะ ไม่ไปส่องไม่ใส่ล่ะ กลายเป็นคนหน้าดำ คร่ำเครียด หน้าเข้าฝ้า เฮอะ ไฝฝ้าราคีเต็มหน้าไปหมด เพราะฉะนั้น อย่าเอาความโกรธมาใช้ มันจะมาทำลายผิวพรรณ อ้า

๗๙

โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ

เมื่อฆ่าความโกรธได้แล้ว อยู่เป็นสุขจำไว้ ไฝฝ้าราคีในหน้าของเราก็ไม่เกิด เออ เป็นหน้าเบิกบาน ร่าเริง ไม่เปลืองแป้ง ไม่เปลืองเครื่องสำอางใดๆ เลย ไปเถอะ ดังนี้ อยู่ด้วยความไม่โกรธ เป็นสุขกว่า หน้าตาสวยกว่า หน้ารับแขกกว่า หากไฝฝ้าราคีขึ้นเต็มหน้า แล้วมันเป็นยังไง น่าเกลียด น่าชัง ทาแป้งเท่าไหร่มันก็ไม่หาย อ้า เอาเครื่องสำอางมาทาเท่าไหร่ก็ไม่หาย เออ เพราะความโกรธอยู่ในหัวใจ มันเผาไหม้ ทำให้หน้าตาผิดปกติขึ้นมาได้

เพราะฉะนั้น ให้พวกเราผู้นับถือศาสนาพุทธ ทั้งหลายทั้งปวง ให้ฆ่าความโกรธให้มันตายไปจากหัวใจซะ ฆ่าความโลภให้มันตายไปจากหัวใจซะ ฆ่าความหลง ความใคร่ ความรัก ความอิจฉา ริษยา พยาบาทเหล่านั้น ฆ่ามันให้หมดซะ อย่าให้มันมาเป็นหัวหน้าหัวใจเรา มันจะทำให้เราเป็นคนเสียศีล ศักดิ์ศรี เสียสัตย์ เสียศีลไปหมด ถ้ามันมีความโกรธมามากๆ ทาแป้งให้หน้านวลๆ มันก็ไม่นวล มันนวลด้วยแป้ง มีสีสันวรรณะ เพราะความไม่โกรธ นั้น เรียกว่าฆ่าความโกรธได้แล้ว อยู่เป็นสุข สีหน้าก็ผ่องใส อ้า เบิกบาน ร่าเริง รับแขกที่ไหนก็ไม่น่ารังเกียจ ถ้าเอาความโกรธมาเป็นหัวหน้าใจเรา มันเป็นยังไง หน้าดำ คร่ำเครียด หน้าบูด หน้าบึ้ง ไม่เบิก ไม่บาน ไม่ร่า ไม่เริงกับเขา เขาหัวเราะก็หัวเราะแห้งๆ ไป ไม่รื่น ไม่รื่นหู รื่นตา เออ ทำให้จรรยาบรรณของเราเสียหายไปหมด ถ้าไปตามอำนาจตามความโกรธ ความโลภ ความหลง แล้วก็สีหน้าไม่ผ่องใส เออ

ดังที่แสดงมา เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญ

พินิจพิจารณาตาม อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในขอบข่าย คำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกอย่าง ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมาก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ)

หน้าเข้าไฝฝ้าราคี หน้าหมอง ใช้แป้งไม่ช่วยเท่าไหร่ ก็ไม่นิ่มไม่นวล เพราะคนขี้โกรธตลอดวัน มันเป็นอย่างงั้นนะ ทาแป้งแต่งตัวยังไงก็ไม่ขึ้น มันเศร้า มันหมอง ด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาสาฬหบูชา
วันศุกร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

ไม่เอาล่ะ ไม่ ไม่ว่าอะไรล่ะ ว่าแค่นั้นพอ อย่าจองเวร อย่าจองกรรมซึ่งกันและกันเลย อย่าผูกอาฆาตมาดร้ายต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย ให้

อะเวรา

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลยจริงๆ ยุงกัดตัวไหนก็ตีเปี๊ยะตัวนั้น อย่างนี้ไม่ถูก ไม่ถูกต้อง เพราะมันมา มือตบเอาหรือตีเอา มันก็ตายไป จากลูกจากเต้ามัน

ใครจะดูแลลูกเต้าให้แทนล่ะ ถ้าเรายังเบียดเบียนกันอยู่ อย่าได้เบียดเบียนกันและกัน อย่าให้เขาได้เป็นกำพร้าก็พอ เออ เลย ล่ะหนอ หลวงปู่เลี้ยงกระรอกไว้ ๒ ชุดแล้ว ถูกนอนทับตายก็มี มันตายด้วยการไม่ได้อยู่ ได้กินอะไรก็มีเนาะ(นะ) มันก็ตาย กระรอก

อุ่นพ่อเด้อ มันตายด้วยความเบียดเบียนมันหรือยังไง ไปนอนทับ นอนเต็ง(ทับลงไป)มันจนตายก็มี หรือว่าจับมันโยนให้หมากัดก็ไม่รู้ ถ้ามีใจอิจฉา ริษยา พยาบาทก็เป็นไปได้ รำคาญมัน โยนให้หมากัดทิ้งซะ มันตายซะ ไม่ได้เอาเป็นธุระ หมดธุระภาระเราไป อย่างนี้ก็อาจจะมีเป็นได้ ทนความลำบากไม่ได้ ไม่ใช่

อะเวรา ฯ
อัพ์ยาปัชฌา ฯ

๘๐

แปล ถ้าจะหมายถ้าพวกเขาเป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น จงอยู่เป็นสุขเป็นสุขทุกเมื่อเถิด แน่ะ ให้เขาตลอดปลอดภัย อย่าให้เขาต้องตายด้วยความเจตนาร้ายของเราเป็นอันขาด นั่นก็ชื่อว่า

เป็นเมตตาแท้

ถ้าไปทำอย่างงั้น มันกระเทือนหัวใจ ของผู้มีเมตตาอยู่ กระเทือนหัวใจ ทำให้หัวใจไม่สบาย ถ้าเป็นอย่างงั้นด้วยเจตนาร้าย ความเจตนาร้ายอย่างงั้น อาจจะเป็นของเราต่อไป การมีผู้เจตนาร้ายกับเราอีกต่อไปอยู่อย่างงั้นน่ะ

ให้มันอล่องฉ่อง ไม่ให้มีเจตนาร้ายกับสัตว์อื่น สัตว์ที่มีชีวิตเดินไปมาได้ เป็นงเงี้ยวเขี้ยวกะปอม(กิ้งก่า) หรือว่าแมงป่อง แมลงเปิ่งอะไรเหล่านั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ แสวงหาอาหารมาเลี้ยงลูกของเขาอย่างขะมักเขม้น ไม่ได้หลับ ไม่ได้นอนนะ ถ้าให้เขาล้ม เขาตายมันเป็นยังไง พ่อแม่เขาจะเป็นยังไง ก็จะเป็นทุกข์เป็นร้อนอีก เป็นเวร เป็นกรรมต่อเราอีกต่อไป ด้วยประการฉะนี้ พอแล้ว

(สาธุ)

๘๐

ธรรมสากัจฉา
วันศุกร์ที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๕.๕๐ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

บวชเล่น บวชลอง บวชครองประเพณี บวชหนีสงสาร
บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกเฮฮา บวชหาแต่ลาภ
บวชเหล่านี้ บวชเอาบาปใส่โต(ตัว) ไม่ได้มีสิกขาวินัยอะไร
บวชซื้อ บวชขาย บวชกาย(ผ่าน)สิกขา
บวชหาแต่ลาภ พาร่ำพารวย
เอาไปขายตรงนั้น เอาไปขายตรงนี้ไปอย่างงั้นน่ะ

แล้วมีบ้างไหมผมเคยขายของเหล่านี้ไหม แต่มาบวชอยู่กับผม ผมเคยขายผ้าให้กับคนนั้นคนนี้ไหม มีแต่ให้ซือๆ (เฉยๆ) ฟรีๆ ไป ให้ ให้พี่ ให้น้อง ก็ให้ได้ เอาไปทำบุญให้เขา ไปเผา เขาไปเผาศพเผาเส็บพู้น(โน้น)ล่ะ เราก็ให้ไปอยู่ เออ ละ ๙ ไตร ๑๐ ไตร เราก็ให้อ่ะ ไม่ได้เอาเงินกับเขาเลย สักสลึงเดียว มีแต่ให้ๆๆๆๆ ผ้าใหม่ที่มันมีขาวๆ เขยๆ ก็มีตั้งหลายไม้ว่ะ เป็นกองๆ อย่างงั้น เป็นม้วนๆ น่ะ มาแล้วหลายเที่ยวแล้ว เป็นม้วนๆ อยู่ เราก็เอาไว้สงเคราะห์สงหาแม่ขาวแม่ชี ผู้ใดหวัง ผู้ใดไม่มี ดูแลเขาให้ ให้ทั่วให้ถึง ถ้าให้ไปหลายๆ ก็เอารัดเอาเปรียบกัน ผู้เอา ๒ ก็เอา ๓ ผู้เอา ๓ ก็เอา ๔ ไปเรื่อยๆ อย่างเนี่ย นี่เรียกว่าหาโชค หาลาภ ใส่ตัวเอง ผู้นี้บวชเอาบาปใส่ตัว บ่ดี ไม่มีเลย คิดอย่างนั้นไม่มี

ธรรมสากัจฉา
วันเสาร์ที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๓๕ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

อ้าว หน้าตาดีๆ
ใครเห็นใครก็ชอบ ใครเห็นใครก็อยากได้
อยากได้ไปเป็นผัว ไปเป็นคนใช้ของมัน
ทำไร่ไถนาให้มันกิน ทำไร่ไถนา
ถางป่าถางดง สร้างบ้านสร้างพง
ให้ได้อยู่ได้อาศัย

ก็ธรรมดา ไม่ใช่เรื่องของเขา
เรื่องของเราก็บอกว่าจะบวช
เป็นพระ สละเป็นสงฆ์
อีกทั้งสีกาสีกง เขาก็ไม่แลเหลียว
บวชจำศีลภาวนา อยู่ในป่าช้าองค์เดียว อึม

ส่วนตัวๆ หลวงปู่.

ท่าน ญาณสิริ.

พระญาณธราภิรัต -

พระราชญาณวิสุทธิโสภณ -

เอาไว้เขียนในสิ่งจำเป็น

ไว้สำหรับเขียนข้อความที่สำคัญๆ

บันทึก เพื่อ ความ ทรงจำ

ลงมือทำวันนี้ ดีกว่าทำวันไหนๆ -

การละบาป บำเพ็ญบุญกุศลเลิศ. ประเสริฐสุด

ของประเสริฐ อย่าโยนไปวันข้างหน้า เป็นอันขาด -

รีบไขว่คว้า เก็บกำเอาไว้ ให้เป็นทุน เถิดนะพ่อ

จะอบอุ่นจิตใจ ไปอีกนาน - ตราบ นิพพานจะบรรลุ

หากมัวแต่โอ้เอ้ เถลไถล แล้วเมื่อไหร่จะไปถึง ซึ่งๆ -

อันบาป บุญ คุณ และโทษ มีให้เห็น เป็นนิทรรศนอุทาหรณ์อยู่แล้ว

ทำไมใจเราจึงยังไม่มีหิริ โอตตัปปะ จึงสละเวลา

อันมีค่า ตั้งเหลือหลาย ให้เสียหายไปเปล่าๆ เล่าท่านเอ๋ย

พระราชญาณวิสุทธิโสภณ